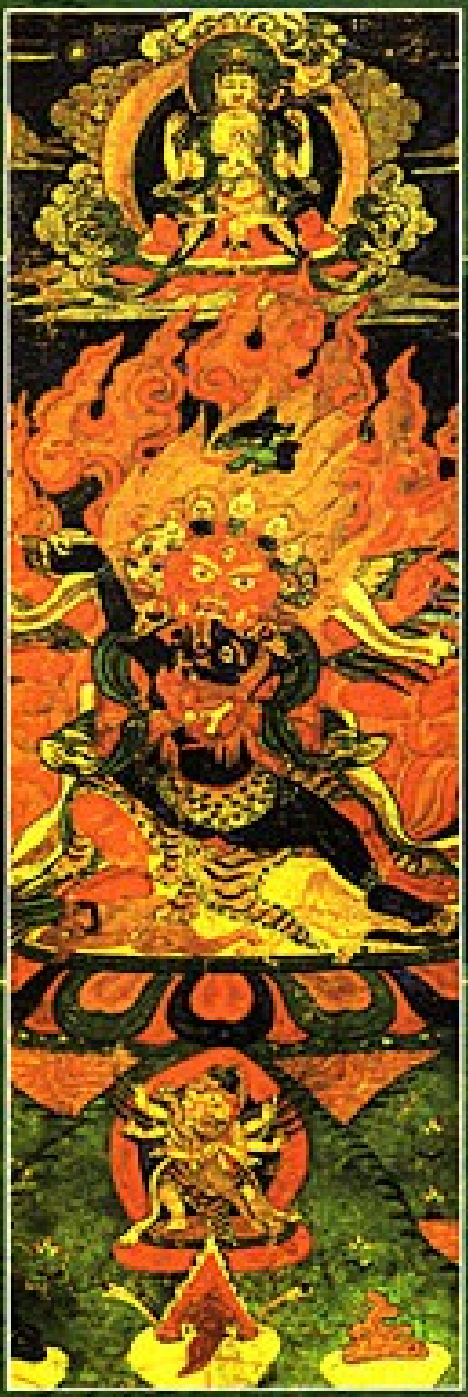

BAIRD T. SPALDING

Viețile maeștrilor

ÎNVĂȚĂTURILE MAEȘTRILOR DIN EXTREMUL ORIENT

EDITURA HERALD

Baird T. Spalding

VIAȚA ŞI ÎNVĂȚĂTURILE MAEŞTRILOR DIN EXTREMUL ORIENT

Volumul 1

Baird T. Spalding dezvăluie, prin relatarea unei experiențe trăite în compania Maeştrilor din Orient, originile omului, ale religiilor şi mentalităților actuale, ca şi sensul firesc al evoluției, Legea Spirituală şi Legile Universale, astfel încât cei care sunt pregătiți să vadă, vor vedea, şi cei care doresc să audă, vor auzi. Prin publicarea acestei cărți la noi în țară, îşi continuă desfăşurarea Planul Divin de trezire a omului la Conştiința lui Christ, la adevărata sa realitate, la calitatea şi responsabilitatea sa de creator al vieții, şi Planul Cosmic de readucere a Geei în armonie cu Universul.

Nota editurii americane

Baird T. Spalding, al cărui nume a devenit legendar în cercurile metafizice şi de căutare a adevărului din prima jumătate a secolului XX, a jucat un rol important în aducerea, în lumea occidentală, a informației că există Maeştri, sau Frați Mai Mari, care supraveghează şi dirijează destinul omenirii. Nenumăratele scrisori sosite la editura americană, de-a lungul anilor, din toată

lumea, aduc mărturie despre extraordinarul ajutor primit prin mesajul acestei cărți.

Nota traducătorului în limba română

Adevărul este simplu, şi acum este timpul ca oamenii să-l recunoască şi să-şi reamintească de originea lor unică şi divină. Această carte arată că acest adevăr a fost păstrat mereu viu în inimile celor care nu s-au lăsat păcăliți de jocul vieții materiale, şi au fost mereu conştienți de puterile cu care au fost înzestrați dintotdeauna. Autorul ei este un Om care a trăit în Planul Fizic şi trăieşte etern în Planul Universal, şi l-am simțit mereu foarte aproape pe durata lucrării de traducere a acestei cărți pe înțelesul celor încarnați în zona României.

Prin publicarea acestei cărți la noi în țară, îşi continuă desfăşurarea Planul Divin de trezire a omului la Conştiința lui Christ, la adevărata sa realitate, la calitatea şi responsabilitatea sa de creator al vieții, şi Planul Cosmic de readucere a Geei în armonie cu Universul. Autorul, americanul Baird T. Spalding, dezvăluie, prin relatarea unei experiențe trăite în compania Maeştrilor din Orient, originile omului, ale religiilor şi mentalităților actuale, ca şi sensul firesc al evoluției, Legea Spirituală şi Legile Universale, astfel încât cei care sunt pregătiți să vadă, vor vedea, şi cei care doresc să audă, vor auzi. Acest mesaj se adresează tuturor celor care trăiesc viața în sensul devenirii spirituale şi a permanentei renaşteri, indiferent de calea pe care au ales-o, de religia sau de credințele lor, de concepțiile sau de trecutul lor, căci toate acestea nu sunt altceva decât lecții pe calea către eliberarea de

limitările corpului şi simțurilor, adoptate de fiecare după necesitățile evoluției sale. În schimb, fiecare este capabil să perceapă acest mesaj şi să-l folosească pentru a intra într-o etapă nouă, astfel încât a doua naştere să poată avea loc în fiecare individ, după Voia Tatălui.

Traducerea a fost făcută după ediția originală, în limba engleză, dar ne-au fost de mult ajutor traducerile dactilografiate, după ediții franceze şi engleze, aflate în circulație în cercurile spirituale din România şi cunoscute deja sub incitantul titlu „Viața Maeştrilor". Limbajul cărții este foarte simplu, accesibil oricui, şi eventualele nelămuriri legate de folosirea unităților de măsură specifice zonei din care provenea autorul sunt singurele elemente care pot da impresia de ambiguitate pentru cititorul român. Intenționat nu le mai traducem în unitățile de măsură familiare nouă, ca un îndemn pentru cititor să facă pasul de a căuta singur, sugestie conținută, de altfel, în toată lucrarea, în ceea ce priveşte adevărurile mult mai importante ale vieții interioare şi spirituale. Personajele, aşa cum au dorit şi cum le-a urmat dorința autorul cărții, au primit pseudonime sau denumiri comune, totuşi sugestive, şi care pot fi citite chiar ca nume, de exemplu Frumoasa Doamnă poate fi un nume mult mai bogat decât multe nume conservate de tradiție.

Prin aceasta lucrare, ELTA-UNIVERSITATE şi Editura SOLTERIS îşi continuă datoria de a aduce la lumină, pentru cei care caută lumina, adevărurile simple ale Vieții. Dacă moartea apare atunci când dispare viața, atunci este limpede că moartea dispare atunci când omul ştie să trăiască Viața. Este ceea ce el învață continuu, şi Învățăturile Maeştrilor şi-au primit concretizarea în Viața lor, aşa cum este ea descrisă de

autor, iar pentru toți, o asemenea Viață, care depăşeşte moartea şi orice limitări, sfidând descoperirile de până acum ale ştiinţelor şi filosofiilor materialiste, a fost deja demonstrată de Iisus, Marele Maestru, Frate al tuturor oamenilor şi Învățător al tuturor celor care vor să învețe prin ei înşişi, pentru a ajunge acolo unde este El, Fiu al lui Dumnezeu, şi unde oricine poate ajunge prin moştenirea divină.

Aducem mulțumiri tuturor celor care, direct sau indirect, vizibil sau invizibil, moral sau material, ne-au ajutat în această lucrare, în numele tuturor celor care şi-au făcut o datorie din a contribui la realizarea ei, şi în numele tuturor celor care au aşteptat-o şi vor şti să valorifice bogăția ei pentru binele tuturor.

Celor care caută, speră, încearcă şi încă n-au îndrăznit destul, CURAJ!

Celor care încă nu înțeleg, încă nu acceptă, încă nu pot, RĂBDARE!

Celor care vor să vadă, să audă, să cunoască şi să trăiască, SUCCES!

PACE şi IUBIRE!

Cuvânt înainte

Prezentând cartea „*Viața şi învățătura Maeştrilor din Extremul Orient*”, vreau să precizez că am făcut parte dintr-un grup de cercetare, de 11 persoane, care a vizitat Orientul Îndepărtat în 1894. În timpul şederii noastre acolo - timp de 3 ani şi jumătate - am contactat Marii Maeştri din Himalaya, care ne-au ajutat în traducerea unor documente, ceea ce a însemnat un mare sprijin în munca noastră de cercetare. Ei ne-au permis să pătrundem îndeaproape în viețile lor, şi astfel am putut

vedea acțiunea efectiva a marii Legi, aşa cum ne-au demonstrat-o ei. Îi numim Maeştri, acesta fiind pur şi simplu numele pe care li l-am dat noi. Oricine care trăieşte viața descrisă aici este îndreptățit la veneraţia şi considerația acordate unui Maestru. Documentele şi manuscrisele - experiența noastră directă cu Maeştrii - au fost conservate. Personal, în acea vreme gândeam că lumea nu era pregătită pentru acest mesaj. Eram un membru independent al grupului de cercetare, şi acum îmi public notele sub titlul „Viața şi învățătura Maeştrilor din Extremul Orient", cu gândul că cititorul le poate accepta sau respinge, după cum doreşte. Această carte, care va fi urmată de altele, prezintă experiența primului an al expediției alături de Maeştri. Include învățătura lor, care a fost înregistrată de noi stenografic atunci, cu permisiunea şi revizuirile lor.

Maeştrii acceptă că Buddha reprezintă Calea Iluminării, dar explică, în mod clar, ca Christ ESTE Iluminarea, sau o stare de conştiință pe care o căutam toți - Lumina Christică a fiecărui individ; deci, lumina oricărui copil născut în lume.

(Semnat)
Baird T. Spalding

CAPITOLUL I

În timpurile noastre se tipăresc atât de multe lucrări în problemele spirituale şi există o atât de mare trezire şi căutare a adevărului despre marii învățători ai lumii, încât sunt îndemnat să vă expun experiența mea cu Maeştrii din Extremul Orient.

În această carte nu încerc să propovăduiesc un nou cult sau religie; doar dau rezumatul experienței noastre

cu Maeştrii, încercând să arăt marile adevăruri fundamentale ale învățăturii lor.

Aceşti Maeştri sunt răspândiți pe un teritoriu întins şi, din perioada când cercetarea noastră în metafizică a acoperit acea mare porțiune din India, Tibet, China şi Persia, nu s-a făcut nici o tentativă de autentificare a acestor experiențe.

În echipa noastră eram 11 oameni practici, cu pregătire ştiințifică. Cea mai mare parte a vieții noastre o petrecusem în munca de cercetare. Eram obişnuiți să nu acceptăm nimic decât dacă era complet verificat, şi nu luam niciodată nimic drept valabil fără dovezi.

Pornisem foarte sceptici şi ne-am întors profund convinşi şi convertiți, încât trei dintre noi s-au dus înapoi, hotărâți să rămână până când vor fi capabili să împlinească lucrările şi să trăiască viața exact aşa cum trăiesc astăzi aceşti Maeştri.

Cei care ne-au sprijinit atât de mult în cercetarea noastră au cerut ca numele lor să fie trecute sub tăcere în eventualitatea publicării memoriilor expediției. Nu voi relata altceva decât faptele aşa cum s-au petrecut, folosind, cât mai exact posibil, cuvintele şi expresiile celor pe care i-am întâlnit şi cu care am fost împreună în fiecare zi, în timpul expediției.

Una dintre condițiile înțelegerii noastre dinaintea începerii cercetării era de a accepta mai întâi ca pe un fapt orice lucru la care aveam să fim martori şi de a nu cere explicații înainte de a fi intrat în profunzimea cercetării, primind lecțiile lor, trăind şi observând viața lor zilnică. Trebuia să însoțim aceşti Maeştri, să trăim alături de ei şi să tragem propriile noastre concluzii. Eram liberi să stăm cu ei cât de mult timp doream, să punem orice întrebare, să folosim puterile noastre de

deducție în obținerea concluziilor şi, în final, să acceptăm ceea ce văzusem ca pe un fapt real sau ca pe un fals. Nu s-a făcut nici un efort de a ne influența, cumva, judecata. Ei doreau ca noi să devenim profund convinşi, şi nu doar să dăm crezare oricărui lucru pe care îl vedeam sau auzeam. De aceea, voi aduce aceste întâmplări înaintea cititorilor şi le voi cere să accepte sau să respingă, după cum găsesc ei de cuviință.

Ne aflam în India de circa 2 ani, făcând cercetări de rutină, când l-am întâlnit pe Maestrul cunoscut în această carte ca Emil. Mergând pe o stradă din oraşul unde stăteam, atenția mi-a fost atrasă de o mulțime de oameni. Am văzut că centrul de interes era unul dintre magicienii străzii, sau fakiri, atât de obişnuiți în această țară. Stând acolo, am observat un bărbat mai vârstnic, care nu era din aceeaşi castă cu cei din jurul său. M-a privit şi m-a întrebat dacă eram de mult în India.

- De circa doi ani, i-am răspuns.

- Sunteți englez? a întrebat.

- American.

Eram surprins şi foarte bucuros să găsesc pe cineva vorbind engleza. L-am întrebat ce credea despre spectacolul care se desfăşura. Mi-a răspuns:

- O, este un fapt obişnuit în India. Aceşti indivizi se numesc fakiri, magicieni sau hipnotizatori. Ei sunt tot ceea ce implică aceste denumiri; dar sub toate acestea se afla un profund înțeles spiritual, pe care puțini îl discern, şi din asta va veni, într-o zi, mult bine. Aici e doar umbra lucrului din care au izvorât toate. Au stârnit o mulțime de comentarii, dar se pare că încă nu s-a găsit adevăratul înțeles, căci sub toate acestea, în mod cert, există un adevăr.

Aici ne-am despărțit şi, în timpul următoarelor patru luni, l-am întâlnit ocazional. La un moment dat, expediția noastră se confrunta cu o problemă care ne dădea multă bătaie de cap. În mijlocul grijilor noastre, m-am întâlnit iar cu Emil. Imediat m-a întrebat ce mă frământă şi a început să-mi vorbească despre problema noastră.

Am rămas uimit, căci ştiam că nimeni din echipa noastră nu vorbise despre asta în afara micului nostru cerc. Era atât de familiarizat cu întreaga problemă, că am simțit că ştia toată chestiunea. Mi-a explicat că avea o oarecare intuiție a afacerii, şi că se va strădui să ne ajute.

După o zi-două, chestiunea era limpezită, scăpându-ne de griji. Ne-am minunat de asta, dar ocupându-ne cu altele, am uitat curând.

Survenind alte probleme, am căpătat obiceiul să le discut cu Emil. Se părea că, de cum discutam cu el necazurile noastre, ele încetau să mai existe.

Tovarăşii mei se întâlniseră şi vorbiseră cu Emil, dar le spusesem puține despre el. În acea vreme citisem mai multe cărți despre tradițiile hinduse, alese de Emil, şi eram pe deplin convins că el era unul dintre adepți. Curiozitatea mea era puternic alimentată, şi interesul meu sporea cu fiecare zi.

Într-o duminică după-amiaza, Emil şi cu mine ne plimbam pe un câmp, când el mi-a atras atenția asupra unui porumbel care se rotea deasupra noastră, şi a afirmat cu simplitate că pasarea îl căuta pe el. A rămas complet nemişcat, şi după câteva clipe pasarea s-a lăsat pe brațul său întins. Mi-a spus că pasărea avea un mesaj de la fratele lui din Nord. Acesta s-a dovedit a fi un discipol care nu atinsese abilitatea de a comunica

direct, astfel că alesese acest mijloc. Mai târziu am aflat că Maeştrii sunt capabili să comunice instantaneu unul cu altul prin transmiterea gândurilor sau, cum spun ei, printr-o forță mult mai subtilă decât electricitatea sau undele radio. Atunci am început să-i pun întrebări, şi Emil îmi arătă că putea să cheme păsările la el şi să le dirijeze zborul când erau în aer, că florile şi copacii îl salutau înclinându-se, că animalele sălbatice veneau la el fără teamă. A despărțit doi şacali care se luptau pentru corpul unui mic animal pe care îl uciseseră şi îl mâncau. Când el s-a apropiat, s-au oprit din luptă şi şi-au pus capetele în mâinile sale întinse cu o încredere deplină, după care şi-au continuat masa în linişte. Chiar mi-a dat să țin în mână una dintre aceste tinere creaturi sălbatice. Apoi mi-a spus:

- Nu eul muritor, eul pe care îl vezi, este cel capabil să facă aceste lucruri. Este un eu mai adevărat, mai profund. Ceea ce tu cunoşti ca Dumnezeu, Dumnezeu înlăuntrul meu, Dumnezeul Atotputernic lucrând prin mine, este cel care face aceste lucruri. De la mine, eul muritor, nu pot face nimic. Numai atunci când mă eliberez în întregime de exterior şi îl las pe cel adevărat, pe EU SUNT, să vorbească şi să lucreze, permițând Iubirii lui Dumnezeu să se manifeste, numai atunci pot face aceste lucruri pe care le-ai văzut. Când laşi Iubirea lui Dumnezeu să curgă prin tine spre toate lucrurile, nimic nu se teme de tine şi nu ți se poate întâmpla nici un rău.

În acea perioadă am luat zilnic lecții cu Emil. Apărea deodată în camera mea, chiar dacă avusesem grijă să încui uşa când mă retrăgeam. La început apariția lui când vroia m-a tulburat, însă în curând am văzut că el considera că înțelesesem. M-am acomodat cu procedeele

lui şi am lăsat uşa deschisă, ca să poată veni şi pleca după dorință. Aceasta încredere părea să-l bucure. Nu puteam să înțeleg toate învățăturile lui şi nu le puteam accepta pe deplin, nici nu eram gata, cu toate cele văzute în Orient, să accept totul deodată. Erau necesari ani de meditație care să-mi aducă realizarea profundului sens spiritual al vieții acestor oameni.

Munca lor este îndeplinită fără ostentație şi cu o simplitate perfect copilărească. Ei ştiu că puterea Iubirii îi protejează şi o cultivă într-atât că toată natura îi iubeşte şi le este prietenă. Mii de oameni obişnuiți sunt ucişi anual de şerpi şi animale sălbatice, dar aceşti Maeştri au trezit în sine atât de intens puterea Iubirii, că şerpii şi fiarele nu îi atacă. Ei trăiesc uneori în cele mai sălbatice jungle, şi câteodată îşi lasă corpul întins în fața câte unui sat ca să îl apere de ravagiile fiarelor, şi nu li se întâmplă nici un rău, nici satului, nici lor. Când este necesar, ei umblă pe apă, merg prin foc, călătoresc în invizibil şi fac multe alte lucruri pe care noi ne-am obişnuit să le privim ca miracole, realizabile numai de către cineva care s-ar presupune că are puteri supranaturale.

Exista o asemănare izbitoare între viața şi învățătura lui Iisus din Nazaret, şi cele ale acestor Maeştri, după cum am văzut în viața lor cotidiană. S-a crezut că este imposibil pentru om să-şi preia energia zilnica direct din cea Universală, să învingă moartea şi să realizeze aşa-zisele miracole pe care Iisus le-a împlinit cât a fost pe Pământ. Maeştrii au dovedit că toate acestea constituie viața lor de fiecare zi. Ei extrag tot ce au nevoie pentru necesitățile lor zilnice direct din Univers, inclusiv hrana, haine şi bani. Au biruit moartea, astfel încât mulți, dintre cei aflați în viață

acum, au peste 500 de ani, după cum au demonstrat clar prin documentele lor. Exista relativ puțini astfel de Maeştri în India, celelalte şcoli părând să fie vlăstare ale învățăturii lor. Ei înțeleg că numărul lor este limitat şi că doar puțini discipoli pot să vină la ei. Oricum, în invizibil ei pot fi în număr aproape nelimitat, şi lucrarea cea mai însemnată a vieții lor pare să fie de a trece în invizibil şi a-i ajuta pe toți cei ce sunt receptivi la învățătura lor.

Învățătura lui Emil a creat baza cercetării pe care aveam să o întreprindem după câțiva ani, în a treia expediție a noastră în aceste țări, în timpul căreia am trăit continuu alături de Maeştri timp de 3 ani şi jumătate, am călătorit cu ei prin Extremul Orient şi am observat viața şi lucrările lor zilnice.

CAPITOLUL II

Pentru plecarea în a treia noastră expediție de cercetare metafizică, mica noastră echipă s-a reunit la Potala, un sătuc în zona de graniță a Indiei. Îi scrisesem lui Emil că veneam, dar nu-l anunțasem despre obiectivul călătoriei şi nici nu menționasem numărul nostru. Spre marea noastră surpriză, am descoperit că fuseseră făcute pregătiri complete pentru toată echipa, şi că Emil şi tovarăşii săi ne cunoşteau planurile în întregime. Emil ne adusese un ajutor remarcabil pe când eram în India de Sud, dar serviciile aduse de el de acum înainte aveau să depăşească orice aşteptări. Lui şi minunatelor suflete pe care aveam să le întâlnim le atribui succesul întregii acțiuni.

Am ajuns la Potala, de unde avea să plece expediția, târziu în după-amiaza zilei de 22 decembrie 1894, şi am aflat că în dimineața zilei de Crăciun urma să pornim în

ceea ce avea să fie cea mai memorabilă expediție a vieții noastre. Niciodată nu voi uita cuvintele rostite de Emil în acea dimineață. Aceste cuvinte erau spuse într-o engleză fluentă, deşi vorbitorul nu primise o educație englezească, şi nu plecase niciodată din Extremul Orient.

El a început spunând:

- Este dimineața Crăciunului; pentru voi ştiu că este ziua când s-a născut Iisus din Nazaret, Christ; la voi există ideea că El a fost trimis să ierte păcatele; El ar reprezenta Marele Mediator între voi şi Dumnezeul vostru. Se pare că apelați la Iisus ca la un mijlocitor între voi şi Dumnezeul vostru, care pare a fi un Dumnezeu aspru şi, uneori, mânios, aflat undeva în locul numit cer, care nu ştiu unde ar putea fi localizat altundeva decât în conştiința omului. Se pare că voi puteți ajunge la Dumnezeu numai prin Fiul Său cel mai puțin auster şi cel mai iubitor, marea şi nobila Ființă pe care noi toți o numim Binecuvântată şi a cărei venire în lume este comemorată astăzi. Pentru noi, această zi înseamnă mult mai mult; pentru noi ziua aceasta nu semnifică numai venirea în lume a lui Iisus, Christul, ci această naştere simbolizează naşterea lui Christ în orice conştiință omenească. Această Zi de Crăciun înseamnă naşterea Marelui Maestru şi Învățător, Marele Eliberator al omenirii din dependența şi limitările materiale. Pentru noi, acest mare suflet a venit pe Pământ pentru a arata mai complet calea spre adevăratul Dumnezeu, Cel Atotputernic, Atotprezent, Atotştiutor; pentru a arata că Dumnezeu este numai Bunătate, numai Înțelepciune, numai Adevăr, Totul în Tot. Acest Mare Maestru, care a venit pe lume astăzi, a fost trimis să arate mai clar că Dumnezeu nu locuieşte numai în afara noastră, ci şi

înlăuntrul nostru, că El nu este şi nici nu poate fi vreodată despărțit de noi sau de oricare din creațiile Sale; că El este întotdeauna un Dumnezeu drept şi iubitor; că El este toate lucrurile, ştie toate lucrurile, cunoaşte totul şi este întregul Adevăr. Chiar dacă aş avea înțelepciunea tuturor oamenilor laolaltă, ar fi peste puterile mele să exprim față de voi, fie şi într-o umilă măsură, ce reprezintă pentru noi această Zi Sfântă.

Suntem pe deplin convinşi, şi sperăm că şi voi veți înțelege, că acest Mare Maestru şi Învățător a venit la noi ca să putem avea o înțelegere mai completă a vieții aici, pe Pământ; ca să înțelegem că toate limitările obişnuite sunt produse numai de om, şi nu ar trebui interpretate nicicum altfel. Ştim că acest învățător, cel mai mare dintre toți, a venit să arate mai pe deplin cum Christul din El, prin care El a făcut mărețele Sale lucrări, este acelaşi Christ care trăieşte în voi, în mine şi în toată omenirea; că putem, aplicând învățăturile Lui, să facem toate lucrurile pe care le-a făcut El, şi lucruri şi mai mari. Noi credem că Iisus a venit să arate mai deplin că Dumnezeu este marea Cauză unică a tuturor lucrurilor, că Dumnezeu este Totul.

Poate că ați auzit spunându-se că noi credem că Iisus a primit primele sale învățături printre noi. Poate că unii dintre noi chiar cred asta. Să lăsăm deoparte acest lucru. Are vreo importanță dacă învățăturile Lui I-au venit printre noi sau ca o revelație directă de la Dumnezeu, unica sursă unde există cu adevărat toate lucrurile? Căci, atunci când o idee din Mintea Divină a fost contactată de un om şi exteriorizată prin cuvântul rostit, nu ar putea unul, sau toți, să contacteze din nou acel gând în Univers? Doar pentru că cineva a contactat ideea şi a exteriorizat-o, nu înseamnă că ea este

proprietatea sa particulară. Dacă el şi-ar însuşi-o şi ar păstra-o, i-ar mai rămâne loc să mai primească? Ca să primim mai mult, trebuie să dăm mai departe ceea ce am primit. Dacă reținem ceea ce primim, urmează stagnarea, şi vom fi ca o roată care generează putere din mişcarea apei şi care deodată, din propria ei voință, începe să rețină apa pe care o foloseşte. Curând, ea va fi oprită în loc de către apa acumulată. Numai atunci când apei i se permite să curgă liber prin roată, ea va servi roții ca să produc putere. Exact la fel este cu omul. Când el contactează ideile lui Dumnezeu, trebuie să le dea mai departe pentru a primi beneficiul adus de ele. El trebuie să permită tuturor să facă la fel, pentru ca toți să poată creşte şi progresa aşa cum creşte el.

Sunt de părere că ceea ce ne-a învățat Iisus a venit la El ca o revelație directă de la Dumnezeu, şi marii noştri învățători nu se îndoiesc de asta. Oare nu suntem toți creațiile lui Dumnezeu, şi ceea ce poate face o ființă umană, oare nu pot face toate? Credem că vă veți convinge că Dumnezeu este întotdeauna dispus şi pregătit să Se reveleze El însuşi tuturor oamenilor, şi El S-a revelat pe Sine lui Iisus şi altora. Singura condiție necesară, indispensabilă, este ca fiecare să fie dispus să-L lase pe Dumnezeu să Se exprime. Credem, cu toată sinceritatea, că suntem creați egali; că toți oamenii sunt unul singur; că mărețele lucrări făcute de Iisus pot fi făcute de toți. Veți vedea că nu este nimic misterios în aceste fapte. Misterul apare numai din concepția limitată a omului despre ele.

Realizăm pe deplin că ați venit la noi cu minți mai mult sau mai puțin sceptice. Avem încredere în faptul că veți trai alături de noi şi ne veți cunoaşte aşa cum suntem. Munca noastră şi rezultatele dobândite, vă

lăsăm să le acceptați sau să le respingeți, după cum doriți.

CAPITOLUL III

Am plecat din acest sat spre Asmah, un sat mai mic, la circa 90 de mile depărtare. Emil ne-a dat doi bărbați mai tineri să ne însoțească. Aceşti oameni - specimene minunate, nobile ale tipului hindus - aveau în grija lor întreaga expediție. Perfecta naturalețe şi seninătate cu care s-au achitat de sarcina lor au depăşit toate experiențele noastre anterioare. Pentru a-i identifica, îi voi numi Jast şi Neprow. Emil era cel care ne întâmpinase şi se îngrijise de confortul nostru în satul din care am pornit. El avea o experiență de mult mai mulți ani decât ceilalți. Jast era capul expediției, în timp ce Neprow era ajutorul lui şi veghea că toate ordinele să fie îndeplinite.

Emil s-a despărțit de noi cu puține cuvinte, în care ne-a spus:

- Sunteți gata să porniți în expediția voastră cu aceşti doi bărbați, Jast şi Neprow, care vă însoțesc. Aşa cum călătoriți voi, veți avea nevoie de vreo cinci zile ca să ajungeți în următorul punct mai important de oprire, la circa 90 de mile distanță. Eu voi mai zăbovi aici, căci nu va fi necesar pentru mine atâta timp ca să parcurg aceasta distanță, dar voi fi acolo să vă întâmpin. Vreau să vă cer să lăsați pe unul din echipa voastră aici, ca să observe şi să confirme ceea ce se poate întâmpla. Astfel vom economisi timp, şi el va putea să ajungă din urmă expediția în cel mult zece zile de acum. Îi cerem doar să privească şi să relateze ceea ce vede.

Am pornit, cu Jast şi Neprow având în grijă expediția, şi trebuie să spun că o organizare mai precisă nu se poate imagina. Fiecare detaliu era îndeplinit cu ritmul şi precizia unei muzici. Această armonie a fost menținută pentru toată durata expediției, timp de 3 ani şi jumătate.

Vreau să adaug aici impresiile mele despre Jast şi Neprow. Jast era tipul de hindus pur şi deschis, eficient, fără urmă de falsitate sau lăudăroşenie. Orice ordin pe care îl dădea era aproape pe acelaşi ton, şi era executat cu o precizie şi cu o promptitudine care ne făceau să ne minunăm. Chiar de la început am putut vedea la el o puritate a caracterului care a provocat multe comentarii. Neprow, un caracter minunat, era pretutindeni, mereu lucid, calm şi miraculos de eficient. Era întotdeauna la fel de echilibrat, cu o precizie liniştită în mişcare, cu o minunată putere de gândire şi acțiune. Acest lucru era atât de evident, că fiecare membru al expediției îl comenta. Şeful nostru a remarcat:

- Aceşti oameni sunt minunați. Ne este de mare ajutor că am găsit oameni care pot gândi şi executa.

Am sosit în satul de destinație pe la ora 4 în cea de-a cincea zi, şi acolo se găsea Emil, care ne-a întâmpinat aşa cum ne promisese. Vă puteți imagina uimirea noastră! Eram absolut siguri că venisem pe singurul drum circulat şi cu cel mai rapid mijloc de locomoție din acea țară, exceptând felul în care se deplasează curierii. Aceştia călătoresc în ştafetă şi merg zi şi noapte. Aici era vorba, însă, de un om bine înaintat în vârstă, după cum credeam, şi pe care nu-l bănuisem în stare să întreprindă o călătorie de 90 de mile într-un timp mai scurt decât ne fusese necesar nouă - şi totuşi, era aici.

Desigur că am încercat să-i punem imediat întrebări, şi eram dornici să-l auzim. Iată cuvintele lui:

- V-am spus, când aţi plecat, că voi fi aici să vă întâmpin - şi sunt aici. Vreau să vă atrag şi mai mult atenţia asupra faptului că omul, în starea lui adevărată, nu cunoaşte limitări de timp şi spaţiu. Omul, când se cunoaşte pe sine, nu este obligat să se târască anevoie timp de cinci zile ca să parcurgă 90 de mile. Omul, în starea sa justă, poate parcurge orice distanţă, oricât de mare, instantaneu. Cu câteva clipe în urmă eram în satul din care aţi pornit acum cinci zile. Ceea ce aţi văzut ca fiind corpul meu, încă se odihneşte acolo. Tovarăşul vostru pe care l-aţi lăsat în sat vă va povesti cum, cu câteva clipe înainte de ora 4, vorbeam cu el, declarând că vreau să merg să vă întâmpin, căci pe la ora aceea soseaţi aici. Ceea ce aţi văzut ca fiind corpul meu se află încă acolo, şi colegul vostru încă îl vede, deşi în prezent este nemişcat. Acest lucru a fost făcut doar ca să vă arăt că suntem capabili să ne părăsim trupurile şi să vă întâmpinăm în orice loc stabilit, la orice moment specificat. Cei doi care v-au însoţit puteau să facă acest drum ca şi mine. Astfel voi veţi putea realiza mai rapid că suntem numai oameni obişnuiţi, de aceeaşi natura cu voi; că nu există nici un mister, decât că noi ne-am dezvoltat, mai complet decât voi, puterile dăruite, toate, de Tatăl, Marele Atotputernic. Corpul meu va rămâne acolo până se face noapte, apoi îl voi aduce aici şi colegul vostru va porni pe drumul pe care aţi venit, sosind la timpul convenit. După o zi de odihnă vom călători până într-un sătuc, la depărtare de o zi, unde vom rămâne o noapte, apoi ne vom întoarce aici şi ne vom întâlni cu tovarăşul vostru ca să auzim relatarea

lui. Astă-seară ne întâlnim în cabană, până atunci, la revedere.

Seara, după ce ne-am adunat, Emil, fără să se fi deschis uşa, apăru deodată în mijlocul nostru şi spuse:

- M-aţi văzut apărând în această cameră ca prin magie. Daţi-mi voie să vă spun că nu este deloc vorba de magie. Iată un experiment simplu, pe care îl puteţi vedea. Puteţi vedea asta, şi ca urmare o veţi crede. Strângeţi-vă în jurul meu ca să puteţi vedea. Avem un păhărel cu apă, pe care cineva dintre voi tocmai a adus-o de la izvor. Vedeţi că o minusculă particulă de gheaţă se formează în centrul apei. O vedeţi adunând lângă ea, particulă cu particulă, mai multă gheaţă, până când toată apa din pahar a îngheţat. Ce s-a întâmplat? Am menţinut atomii centrali ai apei în Universal până când au devenit solizi sau, cu alte cuvinte, le-am coborât vibraţiile până când au devenit gheată, şi toate celelalte particule s-au solidificat în jurul lor până când toată apa a devenit gheaţă. Puteţi face asta cu păhărelul, cu butoiul, cu iazul, cu lacul, cu marea, cu toată masa de apa de pe Pământ. Ce s-ar întâmpla? Totul ar îngheţa, nu-i aşa? În ce scop? Nici unul. Veţi întreba cu ce putere. Voi spune: folosind o lege perfectă. Dar în acest caz, cu ce finalitate? Nici una, căci nici un bine nu s-a făcut şi nu s-ar putea face. Dacă aş fi făcut asta, ce s-ar fi întâmplat? Reacţiunea. Asupra cui? Asupra mea. Eu cunosc legea şi ceea ce exprim se întoarce la mine la fel de real după cum am exprimat. De aceea exprim numai binele, şi binele se întoarce la mine ca bine. Puteţi înţelege uşor că, dacă aş fi perseverat cu îngheţul, frigul ar fi reacţionat asupra mea cu mult înainte să fi încheiat, şi aş fi fost congelat, culegând roadele dorinţei

mele. Pe când dacă exprim binele, culeg etern roadele binelui meu.

Apariția mea în această cameră, astă-seară, poate fi explicată astfel: în cămăruța unde m-ați lăsat, mi-am menținut corpul în Universal ridicându-i vibrațiile, şi el s-a întors în Universal sau, cum spunem noi, s-a întors acolo unde există orice substanță. Apoi, prin al meu EU SUNT, prin Conştiința mea de Christ, mi-am menținut corpul în minte până când vibrațiile i-au coborât şi el a luat formă chiar aici, în această cameră, şi l-ați putut vedea. Unde este misterul? Oare nu folosesc puterea, sau legea, date mie de Tatăl prin Fiul său Iubit? Oare nu este acest Fiu ,voi şi eu şi toată omenirea? Unde se afla misterul? Nu este nici un mister.

Să luăm credința simbolizată de bobul de muştar. Ea vine la noi din Universal, prin Christul lăuntric, care s-a născut deja în noi toți. Ca o picătură infimă, ea penetrează prin Christ, sau mintea supraconştientă, locul receptivității dinlăuntrul nostru. Apoi ea trebuie dusă spre munte sau cel mai înalt punct dinlăuntrul nostru, vârful capului. Este menținută acolo. Apoi trebuie să lăsam Spiritul Sfânt să coboare. Acum vine porunca: Îl vei iubi pe Domnul, Dumnezeul tău, cu toată inima ta, cu tot sufletul tău, cu toată puterea şi cu toată mintea ta. Gândiți-vă! Vedeți înțelesul? Inimă, Suflet, Putere, Minte. Oare este altceva de făcut în acest punct decât de a îndrepta totul spre Dumnezeu, Spiritul Sfânt, Spiritul - EU - Totul în acțiune? Acest Spirit Sfânt vine în multe feluri, poate că minuscule entități bătând la uşă şi cerând să fie primite. Trebuie să primim şi să lăsăm acest Spirit Sfânt să intre şi să se unească cu minusculul punct de lumină, sau sămânța de cunoaştere, să se rotească în jurul ei şi să adere la ea,

exact aşa cum aţi văzut particulele de gheaţă aderând la particula centrală, şi ea va creşte în exprimare, particulă cu particulă, cerc cu cerc, ca şi gheaţa, înmulţind şi exprimând acea sămânţă de cunoaştere până când vei fi capabil să-i spui muntelui de dificultăţi: Pleacă de aici şi aruncă-te în mare, şi aşa va face. Numiţi asta a patra dimensiune sau cum doriţi, noi o numim Dumnezeu în exprimare prin Christul din noi.

În felul acesta s-a născut Christul. Maria, Marea Mamă, a perceput idealul; idealul a fost menţinut în minte, apoi conceput în ogorul sufletului ei, ţinut pentru o vreme acolo, apoi adus la lumina sau născut ca Perfectul Copil Christ, Primul Născut, Unicul Zămislit, Fiul lui Dumnezeu. El a fost hrănit şi protejat; a primit ceea ce avea mama lui mai bun; a fost supravegheat şi îngrijit până când El a crescut de la copilărie la maturitate. Astfel vine Christul la noi toţi; mai întâi ca un ideal plantat în solul sufletului nostru - partea centrală, unde este Dumnezeu -, ţinut în minte ca idealul perfect, apoi adus la lumină sau născut precum Copilul Perfect, Conştiinţa lui Christ.

Voi, care aţi văzut ce s-a întâmplat aici, va îndoiţi de propriii voştri ochi. Nu vă blamez. Simt gândul de hipnotism în minţile unora. Fraţii mei, există vreunul aici care să simtă că nu are puterea să exercite orice facultate dăruită de Dumnezeu, pe care a văzut-o demonstrată astă-seară? Credeţi vreo clipă că eu controlez în vreun fel gândirea sau vederea voastră? Gândiţi că aş putea, dacă aş dori, să arunc o vrajă hipnotică asupra unuia sau asupra tuturor, ca să nu vedeţi totul? Nu este scris în marea voastră Carte că Iisus a intrat într-o cameră cu uşile închise? A intrat exact aşa cum am făcut şi eu. Credeţi vreun pic că Iisus,

Marele Maestru şi Învățător, a avut cumva nevoie să hipnotizeze? El şi-a folosit puterea Sa, dăruită de Dumnezeu, ca şi mine astă-seară. Dați-mi voie să vă spun că nu am făcut nimic altceva decât poate să facă fiecare dintre voi. Nu numai voi, dar orice copil care este sau a fost născut în această lume, sau univers, are aceeaşi putere de a face exact ceea ce ați văzut împlinit astă-seară. Vreau să vă fie limpede acest lucru. Dați-mi voie să vă mai spun că sunteți individualități şi nu personalități, că sunteți voințe libere şi nu automate. Iisus nu a avut nevoie să hipnotizeze, şi nici noi. Îndoiți-vă de noi cât vreți, până când veți fi complet mulțumiți de onestitatea noastră. Puneți deoparte pentru un timp ideea hipnotismului, sau cel puțin lăsați-o să rămână pasivă până când veți fi aprofundat cercetarea. Tot ce vă cerem este să vă păstrați mintea deschisă.

CAPITOLUL IV

Pentru că următoarea etapă a călătoriei noastre era o excursie dus-întors, am lăsat pe loc cea mai mare parte a echipamentului nostru şi, în dimineața următoare, am pornit la drum spre un sătuc aflat la circa 20 de mile, numai cu Jast ca însoțitor. Poteca nu era dintre cele mai bune, şi uneori era foarte greu să-i urmăm şerpuirile prin pădurile dese, specifice acelui ținut. Am sosit la destinație chiar înainte de apusul soarelui din acea seară, obosiți şi flămânzi, căci mersesem repede toată ziua, doar cu o oprire scurtă la amiază, pentru masa de prânz. Ținutul, în general, era pietros şi accidentat, şi cărarea părea practic nefolosită. Trebuia să ne tăiem calea prin desişul de liane atârnânde. La fiecare întârziere, Jast părea nerăbdător.

Ne-am mirat de asta, căci înainte fusese foarte echilibrat. Era pentru prima şi singura dată, în aceşti 3 ani şi jumătate în care a fost cu noi, când nu a mai fost acelaşi lucid, calm Jast care pornise cu noi. Mai târziu agitația lui nu ne-a mai mirat, după ce am văzut ce avea să se întâmple.

Am intrat în micul sat de circa 200 de locuitori, cu o jumătate de oră înainte de apusul soarelui şi, când s-a aflat că Jast era cu noi, cred că fiecare sătean, tânăr sau bătrân, şi fiecare animal domestic au venit să ne întâmpine. Pe când eram obiectul unei curiozități mai mari sau mai mici, s-a observat imediat că Jast era în centrul atenției, salutat de toți cu cea mai adâncă venerație. După câteva momente, el le-a spus ceva sătenilor şi toți, în afară de vreo câțiva, s-au întors la treburile lor curente. Jast s-a întors spre noi şi ne-a întrebat dacă doream să mergem cu el până când se pregătea tabăra pentru noapte. Cinci din echipa noastră au spus că erau obosiți după călătorie şi voiau să se odihnească. Restul l-am urmat pe Jast şi mâna de săteni spre marginea unei poieni care înconjura satul. După ce am traversat poiana, am mai mers doar puțin prin junglă şi am dat peste corpul unui bărbat, întins pe pământ ca şi cum ar fi fost mort - aceasta era impresia la prima privire. Privind mai atent, totuşi, se vedea că poziția lui sugera mai degrabă un somn liniştit, şi nu moartea.

Ne-am oprit încremeniți căci am văzut figura celui întins pe pământ: era Jast. De îndată ce Jast se apropie de ea, ființa a început să se mişte şi s-a ridicat în picioare. Deoarece ea şi Jast au rămas față în față pentru un moment, nu putea fi nici o eroare de identificare - era Jast. Toți au văzut că el era. Apoi,

instantaneu, Jast cel ştiut de noi a dispărut şi în faţa noastră nu mai stătea decât o singură persoană. Desigur, toate acestea s-au petrecut în mult mai puţin timp decât s-ar putea povesti, şi uimirea era atât de mare, că nici unul dintre noi nu a pus nici o întrebare. Cei cinci care rămăseseră în tabără au venit în fugă, fără să-i fi chemat cineva. Mai târziu i-am întrebat de ce au venit. Răspunsurile au fost:

- Nu ştim. Primul lucru pe care ni-l amintim este că eram toţi în picioare, alergând spre voi. Pur şi simplu nu ştim de ce am făcut-o. Nici unul dintre noi nu a auzit vreo chemare. Ne-am trezit alergând în direcţia voastră înainte ca vreunul dintre noi să realizeze ce făceam.

Unul dintre noi a spus:

- Ochii mei sunt atât de larg deschişi, că văd departe, dincolo de lumea pământească a morţii, şi minunile care au fost revelate sunt dincolo de orice închipuire.

Un altul spuse:

- Văd întreaga lume depăşind moartea. Cât de vii îmi revin în minte cuvintele: Ultimul inamic, moartea, va fi învins. Oare nu este aceasta împlinirea acestor cuvinte? Ce mărunte sunt bietele noastre minţi în comparaţie cu această uriaşă dar simplă înţelepciune, şi totuşi am îndrăznit să ne considerăm giganţi ai intelectului. Când, de fapt, suntem simpli diletanţi. Abia acum încep să văd sensul cuvintelor: „trebuie să vă naşteţi din nou”. Cât de adevărate cuvinte!

Las cititorul să-şi imagineze surpriza şi tulburarea noastră. Era vorba de un om cu care fusesem zilnic împreună, şi de care fusesem slujiţi în fiecare zi, şi care fusese capabil să-şi lase corpul întins pe pământ că să-i protejeze pe alţii, continuând să ne servească extrem de

eficient. Nu puteam decât să ne amintim: Cel care este cel mai mare printre voi, va fi slujitor sau va servi! Cred că nu mai era printre noi nici unul care, din acel moment, să nu-şi fi pierdut orice teamă faţă de moarte.

Aceşti oameni sunt obişnuiţi să-şi întindă corpul pe pământ în faţa câte unui sat din junglă, în vreun ţinut bântuit de tâlhari şi animale de pradă, şi acel sat este la fel de ferit de ravagiile oamenilor şi animalelor, aşa cum ar fi într-o ţară civilizată.

Era foarte evident că trupul lui Jast stătuse acolo unde l-am găsit un timp considerabil. Părul îi crescuse lung şi încâlcit, şi în el erau cuiburile unor pasarele specifice acelui ţinut. Aceste păsărele îşi construiseră cuiburile, îşi crescuseră puii, şi puii zburaseră, dându-ne astfel o dovadă certă a timpului cât trupul stătuse nemişcat în acea poziţie. Aceste păsărele sunt foarte fricoase, şi şi-ar părăsi cuiburile la cea mai uşoară sperietură. Asta arăta marea dragoste şi încredere a micilor păsări.

Emoţia era atât de mare, încât nimeni din tabăra noastră, cu excepţia lui Jast, nu a dormit în noaptea aceea. El dormea ca un prunc. Din când în când, unul sau altul din echipa noastră se ridica în capul oaselor şi privea spre locul unde dormea Jast, apoi se întindea la loc spunând:

- Ciupiţi-mă să văd dacă sunt treaz cu adevărat.

Uneori se folosea şi o expresie mai dură.

CAPITOLUL V

Eram treji în dimineaţa următoare la răsăritul soarelui, şi în ziua aceea ne-am întors în satul unde ne lăsasem echipamentul. Am sosit în sat chiar înainte să

se întunece şi ne-am instalat tabăra sub un banyan mare. A doua zi dimineaţă, Emil ne saluta şi cu toţii am început să-i punem întrebări. El a spus:

- Nu mă miră întrebările voastre şi voi răspunde bucuros la toate, cât se poate acum, lăsând restul întrebărilor să aştepte până când veţi fi avansat mai mult în cercetarea voastră. Vorbindu-vă ca acum, înţelegeţi pe deplin că folosesc limbajul vostru ca să vă transmit marele principiu fundamental al credinţei noastre.

Când toţi cunosc Adevărul, şi acesta este corect interpretat, oare unul şi toţi nu sunt cu adevărat din aceeaşi sursă? Nu suntem toţi una cu Substanţa Minţii Universale, Dumnezeu? Nu suntem cu toţii o mare familie? Nu este oare orice copil, oricare născut, indiferent de castă sau crez, un membru al acestei mari familii?

Mă întrebaţi dacă noi credem că moartea este evitabilă. Daţi-mi voie să vă răspund cu cuvintele unui Siddha: Corpul uman este constituit din celule individuale, ca şi corpurile plantelor şi animalelor, pe care ne place să le numim fraţii noştri mai puţin evoluaţi. Celula individuală este o infimă unitate microscopică a corpului. Printr-un proces de creştere şi diviziune, repetat de multe ori, acest minuscul nucleu al celulei-unitate ajunge în final să dea o formă umană completă, constituită din milioane de celule. Aceste celule ale corpului se specializează pentru diferite funcţii, dar ele păstrează, în general, caracteristicile celulei individuale din care s-au născut. Această celulă individuală poate fi văzută ca purtătoarea făcliei vieţii însufleţite. Ea poartă, din generaţie în generaţie, focul latent al lui Dumnezeu - vitalitatea tuturor fiinţelor vii,

ca o moştenire intactă provenită din vremea când viaţa a apărut la început pe această planetă. Această celulă individuală are darul unei tinereţi nelimitate. Dar ce se poate spune despre grupul de celule numit trup? Grupul de celule a crescut din celula individuală, repetată de multe ori, păstrând caracteristicile ei individuale, dintre care una este focul latent al vieţii, sau Tinereţea Eternă. Grupul de celule, sau corpul, funcţionează ca un protector al celulei individuale pe durata scurtă a vieţii aşa cum o ştiţi acum".

Cei mai vechi dintre învăţătorii noştri, prin mijloace inspirate, au perceput unitatea fundamentală a reacţiilor vieţii în plante şi animale. Ni-i putem imagina sub banyan, adresându-se astfel elevilor lor: Priviţi acest copac gigantic. Procesul vital ce se desfăşoară în fratele nostru, acest copac, şi în noi înşine, este, la bază, acelaşi. Priviţi frunzele şi mugurii de la vârfurile crengilor celui mai bătrân banyan - cât de tinere sunt, tinere ca sămânţa din care uriaşul a răsărit. Reacţiile vitale ale plantei şi omului fiind la fel, omul poate profita, desigur, de experienţa plantei. Aşa cum frunzele şi mugurii de la capătul crengilor celui mai vârstnic banyan sunt la fel de tinere că sămânţa din care el a răsărit, la fel nici grupul de celule ce formează corpul omului nu trebuie să-şi piardă treptat vitalitatea şi să moară, ci trebuie să crească tânăr şi etern, ca şi ovulul sau celula individuală. Într-adevăr, nu exista nici un motiv pentru care corpul nostru să nu se dezvolte la fel de tânăr şi plin de viaţă ca şi germenul vieţii din care el s-a născut. Expansivul banyan, permanent un simbol al vieţii eterne, nu moare decât prin accident. Nici o lege naturală a degenerării, nici un proces de îmbătrânire nu pare să existe în arborele-banyan ca să afecteze în mod

vătămător energia vitală a celulelor sale. Acelaşi lucru este adevărat şi despre divina formă umană.

Nu există nici o lege naturală a morţii sau degenerării pentru om, decât prin accident. Nu există nici un proces inevitabil de îmbătrânire în corpul sau grupul de celule - nimic care să poată paraliza treptat individul. Moartea este, deci, un accident evitabil. Boala este, dincolo de orice, o stare de ne-linişte (dis-ease în engleză, disease=boala - n.tr.), absenţa liniştii sau a lui Santi, dulcea, fericita pace a spiritului reflectată prin minte în corp. Degenerarea senilă, care este o experienţă obişnuită a omului, este doar expresia ignoranţei lui faţă de cauze, anumite condiţii bolnave ale minţii şi corpului. Spune un Siddha (Învăţător - n.tr.): Tonusul corpului poate fi menţinut astfel încât să poată rezista natural la infecţii şi alte boli, ca gripa şi ciuma. Un Siddha poate înghiţi germenii patogeni fără ca aceştia să-l îmbolnăvească.

Amintiţi-vă că tinereţea este sămânţa Iubirii lui Dumnezeu plantată în divina formă umană. Într-adevăr, tinereţea este divinitatea dinlăuntrul omului; tinereţea este spiritualitatea vieţii, frumuseţea vieţii. Numai viaţa trăieşte şi iubeşte, viaţa unică, eternă. Bătrâneţea este lipsită de spiritualitate, asociată cu moartea, urâtă, ireală. Gândurile de teamă, gândurile de suferinţă şi cele de mânie creează urâţenia numită bătrâneţe. Gândurile de fericire, de iubire şi de perfecţiune creează frumuseţea numită tinereţe. Bătrâneţea este doar o scoică în care zace giuvaerul realităţii - perla tinereţii.

Trăieşte astfel încât să dobândeşti conştiinţa copilăriei. Vizualizează Copilul Divin dinlăuntrul tău. Înainte să adormi, sugerează conştiinţei tale: Acum realizez că există în mine un fericit corp spiritual, veşnic

tânăr, veşnic frumos. Am o minte, ochi, nas, gură, piele, frumoase, spirituale - corpul Copilului Divin care acum, în aceasta noapte, este perfect. Repetă aceasta afirmaţie şi meditează la ea în linişte, până când adormi. Dimineaţa la trezire sugerează-ţi cu voce tare: Ei, dragă... (adresează-te ţie însuţi pe nume), există în tine un alchimist divin! Prin puterea spirituală a acestor afirmaţii, în timpul nopţii are loc o transmutaţie, şi revelaţia lăuntrica, Spiritul a saturat acest corp spiritual şi templu. Alchimistul lăuntric a înlăturat celulele moarte şi uzate şi a făcut să iasă la iveală strălucirea unui trup nou, plin de sănătate şi farmec perpetuu. Adevărata Iubire Divină în manifestare este Tinereţea Eternă. Alchimistul divin este înlăuntrul templului meu, făurind continuu noi şi minunate celule tinere. Spiritul tinereţii este înlăuntrul templului meu - acest divin corp uman - şi totul este bine. Om Santi! Santi! Santi! (Pace! Pace! Pace!)

Învaţă să zâmbeşti dulce, ca un copil. Un zâmbet din suflet este o relaxare spirituală. Un zâmbet adevărat este un lucru de o reală frumuseţe, opera artistică a Zeului Cârmuitor Lăuntric. Este bine să afirmi: Gândesc de bine pentru întreaga lume. Să fie toată lumea fericită şi binecuvântată! Afirmă, înainte de a începe activitatea zilnică: Înăuntrul meu este o forma perfectă - forma divină. Sunt, acum, tot ceea ce doresc să fiu! Vizualizez zilnic frumoasa mea fiinţă, până când o aduc în manifestare! Sunt Copilul Divin, toate nevoile mele sunt satisfăcute, acum şi totdeauna.

Învaţă să intri în vibraţie. Afirmă: Iubirea infinită îmi umple mintea şi îmi pune corpul în vibraţie, în rezonanţă cu viaţa perfectă. Fă totul, în jurul tău şi în

tine, strălucitor şi frumos. Cultivă spiritul umorului. Bucură-te de răsăritul soarelui.

Ați înțeles că citez din învățătura Siddha-şilor. Ei sunt cei mai vechi învățători cunoscuți, şi învățăturile lor premerg cu mii de ani istoria ştiută. Ei instruiau oamenii şi le arătau o mai bună cale a vieții, încă dinainte ca omul să fi cunoscut artele simple ale civilizației. Din învățătura lor s-a născut sistemul de cârmuitori. Dar aceşti cârmuitori s-au depărtat curând de realizarea faptului că Dumnezeu se exprimă prin ei. Crezând că erau ei, personal, cei care lucrau, au pierdut viziunea spiritului şi au pus pe primul plan ceea ce era personal sau material, uitând că totul vine dintr-o sursă unică, Dumnezeu. Aceste concepții personale ale cârmuitorilor au deschis drum marilor deosebiri în credințe şi largii diversități a gândirii. Aceasta este imaginea noastră despre Turnul Babel. Siddha-şii şi-au păstrat, prin vremuri, adevăratele metode inspirate ale lui Dumnezeu exprimat prin omenire şi prin toate creațiile Sale, realizând că Dumnezeu este Totul şi că Dumnezeu se manifestă prin toate. Ei nu au deviat niciodată de la aceste învățături. Astfel, ei au păstrat marele adevăr fundamental.

CAPITOLUL VI

Pentru că aveam foarte mult de lucru înainte de a traversa Munții Himalaya, am ales acest sat ca fiind locul cel mai potrivit pentru cartierul general al expediției. Colegul pe care îl lăsasem în sat ca să-l observe pe Emil ne-a ajuns aici şi ne-a relatat că a stat de vorba cu Emil până aproape de ora 4 a zilei în care el trebuia să vină la întâlnirea cu noi. Apoi Emil i-a spus

că urma să plece la întâlnire. Imediat, corpul lui a rămas nemişcat, întins pe pat că şi cum ar fi dormit. S-a aflat în această poziție până pe la ora 7 seara când, treptat, a devenit tot mai nedesluşit şi a dispărut. Era în seara când Emil venise la noi în cabana din sat.

Sezonul nu era suficient de înaintat, pentru noi, ca să încercăm trecerea munților. Rețineți că spun: pentru noi. Prin asta mă refer la membrii micii noastre echipe, căci în acel timp începusem să ne simțim ca nişte simple poveri. Realizasem că cei trei mari prieteni ai noştri - observați că îi numesc mari pe toți, căci erau, într-adevăr - ar fi putut să parcurgă distanța străbătută de noi în mult mai puțin timp decât ne luase nouă, dar nu se plângeau.

Făcusem mai multe excursii scurte de la cartierul nostru general, însoțiți de Jast şi Neprow, şi în orice moment ei îşi arătaseră excelentele calități şi merite. Într-una din aceste excursii, Emil, Jast şi Neprow ne-au condus într-un sat unde se găseşte un templu numit Templul Tăcerii, Templul Nefăcut De Mâini. Acest sat cuprinde templul şi casele slujitorilor lui, şi este situat pe vatra mai veche a unui sat care fusese aproape distrus de ravagiile fiarelor sălbatice şi ale epidemiilor. Ni s-a spus că Maeştrii vizitaseră acest loc şi mai găsiseră puțini locuitori, dintr-o populație de 3000 de oameni. Îi luaseră sub protecția lor, şi ravagiile animalelor şi bolilor încetaseră. Cei câțiva săteni au făcut legământ că, dacă aveau să fie salvați, din acel moment aveau să-şi dedice viețile lui Dumnezeu, slujindu-l în orice mod ar alege El. Maeştrii au plecat şi, când s-au întors mai târziu, au găsit templul înălțat şi pe slujitori făcându-şi datoria.

Templul este foarte frumos, fiind situat pe o înălțime care oferă o vedere largă asupra ținutului. Are circa 6 mii de ani vechime, este construit din marmură albă şi nu a avut niciodată nevoie de reparații, căci o bucățica spartă din zidul lui se reface singură, după cum a fost verificat de membrii echipei noastre.

Emil ne-a spus:

- Acest loc este numit Templul Tăcerii, Lăcaşul Puterii. Tăcerea este putere, căci atunci când atingem locul tăcerii în minte, am atins locul puterii - locul unde totul este unul, unica putere - Dumnezeu. Fii liniştit şi cunoaşte că EU SUNT Dumnezeu. Puterea disipată este zgomot. Puterea concentrată este tăcere. Când, prin concentrare (țintind spre un centru), am adus toate forțele noastre într-un singur punct, atunci l-am contactat pe Dumnezeu în tăcere, suntem una cu El, şi deci una cu toată puterea. Aceasta este moştenirea omului: Eu şi Tatăl suntem Unul. Există o singură cale de a fi una cu puterea lui Dumnezeu, şi aceea este de a-l contacta conştient pe Dumnezeu. Acest lucru nu se poate face în afară, căci Dumnezeu se manifesta dinlăuntru. Domnul este în templul Său sfânt; fie ca tot pământul să păstreze tăcerea în fața Lui. Numai întorcându-ne de la exterior spre tăcerea dinlăuntru, putem spera să facem uniunea conştientă cu Dumnezeu. Vom înțelege că puterea Sa este pentru ca noi să o folosim, şi o vom folosi tot timpul. Atunci vom şti că suntem una cu puterea Sa.

Atunci umanitatea va înțelege. Omul va renunța la autoamăgiri şi vanități. El îşi va înțelege ignoranța şi minciuna. Atunci el va fi pregătit să învețe. Va înțelege că omul mândru nu poate fi învățat ceva. Va şti că numai cel lipsit de orgoliu poate percepe Adevărul.

Tălpile sale vor simți stânca dură, nu se va mai poticni, va fi sigur pe decizia sa.

La început poate fi neclară înțelegerea faptului că Dumnezeu este unica putere, substanță şi inteligență. Dar când omul realizează adevărata natură a lui Dumnezeu şi îl aduce în exprimare activă, el va folosi această putere tot timpul. Va şti că, în mod conştient, este în contact cu puterea Sa în orice clipă - când mănâncă, când aleargă, când respiră sau când îndeplineşte marea operă pe care o are de făcut. Omul nu a învățat să împlinească marile lucrări ale lui Dumnezeu pentru că nu a realizat măreția puterii lui Dumnezeu şi nu a ştiut că puterea lui Dumnezeu este pentru folosința omului.

Dumnezeu nu ne aude dacă cerem repetat, tare şi în van, nici dacă vorbim mult. Trebuie să-l căutam pe Dumnezeu prin Christul lăuntric, legătura invizibilă pe care o avem în noi înşine. Când Tatăl dinlăuntru este venerat în Spirit şi Adevăr, El aude apelurile acelui suflet care se deschide sincer spre El. Cel care face legătura cu Tatăl în taină, va simți puterea curgând prin el, ca împlinire a oricărei dorințe. Pentru că el îl vede pe Tatăl în locul tainic al propriului său suflet, locuind acolo, Tatăl îl va răsplăti în mod deschis. Cât de des îşi dezvăluia Iisus contactul individual cu Tatăl! Vedeți cum el se menținea constant în legătură cu Dumnezeul lăuntric. Vedeți cum vorbea cu El ca şi cum El era prezent personal. Vedeți cât de puternic L-a făcut aceasta relație integrală. El a recunoscut că Dumnezeu nu vorbeşte în incendii, cutremure sau furtuni, ci cu o voce liniştită, discretă - glasul liniştit, discret din adâncul sufletelor noastre.

Când omul va învăța asta, el va deveni echilibrat. Va învăța să vadă lucrurile în ansamblul lor. Idei vechi vor fi abandonate, idei noi vor fi asimilate. Curând va găsi naturaleţea şi eficienţa sistemului. Va învăța, în sfârşit, să ia în considerare toate întrebările care îl puneau în dilemă, în momentele de tăcere. Poate că nu le va soluționa, dar se va familiariza cu ele. Atunci nu va mai avea nevoie să se grăbească şi să se lupte ziua întreagă cu sentimentul că ţelul său nu poate fi atins.

Dacă omul ar ajunge să-l cunoască pe cel mai mare străin - el însuşi, intrând în cămăruța lui şi închizând uşa! Acolo el îşi va găsi cel mai periculos inamic şi va învăța să-l stăpânească. Va găsi adevărata sa identitate. Îşi va găsi acolo cel mai adevărat prieten, cel mai înțelept învățător, cel mai de încredere sfătuitor - el însuşi. Acolo el va descoperi altarul pe care Dumnezeu este focul nemuritor, sursa a toată bunătatea, toată tăria, toată puterea - el însuşi. El va şti că Dumnezeu se află în partea cea mai adâncă a tăcerii. Va descoperi că în el sălăşluieşte Sfântul Sfinților. Va simți şi va şti că orice dorință a sa este în mintea lui Dumnezeu şi este, de aceea, dorința lui Dumnezeu. Va simți şi va şti cât de strânsă este relația dintre Dumnezeu şi om, Tatăl şi Fiul. El va realiza că numai în conştiință a existat orice separare a acestora, care au părut doi - exact aşa cum spiritul şi corpul lui au părut a fi doi - dar care, în realitate, sunt unul.

Dumnezeu umple cerul şi pământul. Această mare revelație a fost cea care i-a venit lui Iacov în tăcere. El dormise pe piatra materialismului. Într-o mare explozie de iluminare divină, el a văzut că exteriorul nu este decât proiecția sau exprimarea imaginii păstrate în interior. A fost atât de impresionat de asta, încât a

strigat: Cu siguranță că Domnul (sau Legea) este în acest loc (pământul sau corpul) şi eu nu ştiam. Acesta nu este altceva decât casa lui Dumnezeu, şi aceasta este poarta spre cer". Omul va realiza, ca şi Iacov, că adevărata poartă spre cer este prin propria sa conştiință.

Această scară a conştiinței, revelată lui Iacov într-o viziune, este cea pe care fiecare dintre noi trebuie să urce înainte de a putea intra în acel secret loc tăcut al Celui Preaînalt şi de a descoperi că suntem chiar în centrul oricărui lucru creat, una cu toate lucrurile vizibile şi invizibile, în şi din Atotprezență. În viziunea sa, lui Iacov i s-a arătat scara urcând de la pământ spre cer. El a văzut îngerii lui Dumnezeu coborând şi urcând pe ea - ideile lui Dumnezeu coborând din Spirit în formă şi urcând înapoi. Era aceeaşi revelație care Îi venise lui Iisus când cerurile s-au deschis în fața Lui şi El a văzut minunata lege a exprimării, prin care ideile concepute în Mintea Divină vin să se exprime şi să se manifeste în formă. Atât de perfectă era această lege a exprimării revelată Maestrului, încât imediat El a înțeles că orice formă poate fi transformată, schimbată în manifestare, printr-o schimbare față de ea în conştiință. Prima sa ispitire a fost de a schimba forma pietrelor în cea a pâinii că să-şi satisfacă foamea proprie, dar odată cu revelația acestei legi a exprimării, Îi venise şi înțelegerea reală a faptului că pietrele, ca orice alte forme vizibile, proveneau din Substanța Minții Universale, Dumnezeu, şi erau, în esență, adevăratele expresii ale Minții Divine; şi toate lucrurile dorite (neformate) se găsesc încă în această Substanța a Minții Universale, gata să fie create sau manifestate pentru a împlini orice dorință. Astfel, nevoia de pâine nu făcea decât să demonstreze că substanța cu care se poate crea pâinea sau orice lucru

necesar, este la îndemână fără limitări, şi pâinea poate fi creată din această substanță la fel de bine că şi pietrele. Orice dorință bună pe care o are omul este dorința lui Dumnezeu. De aceea există o sursă nelimitată în substanță universală a lui Dumnezeu, care ne împlineşte toate dorințele. Tot ce avem nevoie este să învățăm să folosim tot ceea ce Dumnezeu a creat pentru noi, şi asta voieşte El să facem ca să ne putem elibera de orice limitare şi să fim liberi cu prisosință.

Când Iisus a spus: Eu sunt Calea, el voia să spună că EU SUNT din fiecare suflet este calea prin care viața, puterea şi substanța marelui EU SUNT, care este Dumnezeu, vine să se exprime prin individ. Acest EU SUNT are un singur mod de exprimare şi acesta este prin idee, gând, cuvânt şi faptă. Acestui EU SUNT Dumnezeu care este putere, substanță, inteligență, i se dă formă prin conştiință; şi din acest motiv a spus Maestrul: Facă-se ție după credința ta şi Toate lucrurile sunt cu putință pentru cei care au credință.

Acum înțelegem că Dumnezeu este înlăuntrul sufletului ca putere, substanță şi inteligență sau, în termeni spirituali, ca înțelepciune, iubire şi adevăr, şi este adus în formă sau în manifestare prin conştiință. Conştiința aflată în Mintea Infinită a lui Dumnezeu şi în om este determinată de concepția sau credința care este păstrată în minte. Credința în separarea față de Spirit este cea care a cauzat manifestările noastre de bătrânețe şi moarte. Când vom înțelege că Spiritul este totul şi că forma este exprimată constant din Spirit, atunci vom înțelege că acela care este provenit sau născut din Spirit, este Spirit.

Următorul mare adevăr care va fi revelat prin această conştiință este că fiecare individ, fiind o

concepție a minții divine, este păstrat în acea minte ca o idee perfectă. Nici unul dintre noi nu trebuie să se conceapă el însuşi. Am fost concepuți perfect şi suntem permanent păstrați în Mintea Perfectă a lui Dumnezeu ca ființe perfecte. Aducând această înțelegere în conştiința noastră, putem contacta Mintea Divină şi astfel să concepem iar ceea ce Dumnezeu a conceput deja pentru noi. Aceasta este ceea ce Iisus numea să fii născut a doua oara. Este marele dar pe care trebuie să ni-l ofere tăcerea; deoarece, contactând mintea lui Dumnezeu, putem gândi cu mintea lui Dumnezeu şi ne putem cunoaşte pe noi înşine aşa cum suntem în realitate, şi nu cum gândeam noi că suntem. Contactăm mintea lui Dumnezeu prin gândul adevărat, şi astfel provocăm o exprimare adevărată; în timp ce, în trecut, poate prin gândul neadevărat, am realizat o exprimare falsă. Dar, fie că forma este perfectă sau este imperfectă, Esența formei este perfectă putere, substanța şi inteligența a lui Dumnezeu. Nu Esența formei vrem noi s-o schimbăm, ci forma pe care acea esență a îmbrăcat-o. Acest lucru se va face prin reînnoirea minții sau prin schimbarea concepției imperfecte cu cea perfectă, a gândului omului în gândul lui Dumnezeu. cât de important este, deci, să-L găsim pe Dumnezeu, să-L contactăm, să fim unul cu El şi să Îl aducem în manifestare! La fel de importantă este tăcerea sau liniştirea minții proprii, pentru că mintea lui Dumnezeu, în toată splendoarea ei, să poată ilumina conştiința. Când se va întâmpla asta, atunci vom înțelege cum soarele dreptății (al justei utilizări) se va înălța aducând vindecarea pe razele sale. Mintea lui Dumnezeu inundă conştiința aşa cum razele soarelui inundă o cameră întunecată. Infuzia Minții Universale în mintea

personală este ca pătrunderea şi expansiunea aerului de afară în masa impură de aer ținută multă vreme într-o incintă închisă. El iese în evidență, superior, şi înțelegem că nu trebuie să construim decât un singur templu. Templul lui Dumnezeu cel Viu este amestecul a ceea ce este mare cu ceea ce este mic, prin care cel mic devine una cu cel mare. Impuritatea fusese cauzată de separarea celui mic de cel mare. Puritatea este cauzată de unirea lor, astfel încât nu mai există mare şi mic, ci un singur aer sănătos, întreg, pur. Chiar şi aşa putem să cunoaştem că Dumnezeu este Unul şi că toate lucrurile vizibile şi invizibile sunt una cu El. Separarea de El este cea care a cauzat păcatul, boala, sărăcia şi moartea. Unirea cu El este cea care te face să devii o Ființă întreagă sau să devii conştient că eşti întreg.

Separarea de unitate este coborârea îngerilor pe scara conştiinței. Întoarcerea la unitate este urcarea îngerilor pe scară. Coborârea este bună, căci atunci unitatea este exprimată în diversitate, dar în diversitate nu este necesar nici un concept de separare. Ceea ce este diversitate a fost greşit interpretat din punctul de vedere personal sau exterior, ca fiind separare. Marea lucrare a fiecărui suflet este de a-şi ridica punctul de vedere personal la acele înălțimi ale conştiinței de la care devine una cu întregul. Când totul poate să se adune cu acelaşi sens, în acelaşi loc, acel loc din conştiință unde este înțeles faptul că toate lucrurile vizibile şi invizibile îşi au originea în Unicul Dumnezeu, atunci ne găsim în fața Muntelui Transfigurării (Schimbării la Față). La început Îl vedem pe Iisus, şi cu El pe Moise şi Ilie; sau Legea şi Profeția, şi Christ (puterea dinlăuntrul omului, de a-L cunoaşte pe Dumnezeu); şi ne gândim să clădim trei temple, dar vine şi înțelesul mai profund. Ne este dat

să realizam nemurirea omului şi să ştim că divinitatea nu se pierde niciodată din noi, că omul Divin este nemuritor, etern. Atunci Moise - Legea şi Ilie - Profeția, dispar; şi Christ rămâne biruitor, şi realizăm că nu avem de clădit decât un templu - Templul lui Dumnezeu cel Viu înlăuntrul nostru. Atunci Spiritul Sfânt umple conştiința şi dispar iluziile păcatului, bolii, sărăciei şi morții. Acesta este marele țel al tăcerii.

Acest templu, din care puteți rupe o bucățică şi spărtura va fi reparată instantaneu, nu reprezintă altceva decât templul corpului nostru de care vorbea Iisus, templul nefăcut de mâini, etern în ceruri, pe care trebuie să-l exprimăm aici pe pământ.

CAPITOLUL VII

Ne-am întors din excursie şi am găsit mulți străini adunați în sat. Ei veneau din ținuturile din jur, şi o parte din Maeştri organizau un pelerinaj spre un sat situat la circa 225 de mile depărtare. Ne-am mirat de asta, căci mersesem în direcția aceea şi văzusem că drumul traversa un deşert de nisip. De fapt era un platou înalt, acoperit cu dune de nisip pe care vântul le deplasa înainte şi înapoi, şi unde creştea foarte puțină vegetație. Dincolo de acest deşert, poteca mergea printr-un mic masiv muntos care era o ramură a munților Himalaya. În seara aceea am fost invitați să însoțim expediția şi ni s-a spus că nu aveam nevoie să luam partea cea mai grea a echipamentului nostru, căci aveam să ne întoarcem înainte de a traversa lanțul principal din Himalaya. Expediția trebuia să pornească în următoarea zi de luni.

Bineînțeles că Jast şi Neprow au fost plini de zel cu toate, şi luni în zori am pornit la drum alături de alți 300 de oameni. Cea mai mare parte dintre aceştia aveau infirmități pentru care căutau vindecarea. Totul a mers bine până sâmbătă, când s-a stârnit cea mai puternică furtună pe care am întâlnit-o vreodată. A plouat torențial încontinuu timp de trei zile şi trei nopți, şi ni s-a spus că ploaia era un vestitor al verii. Aşezasem tabăra într-un loc foarte convenabil şi nu am avut de suferit de pe urma furtunii. Marea noastră îngrijorare era în privința proviziilor, căci eram siguri că această întârziere prelungită avea să ne cauzeze tuturor serioase neajunsuri, deoarece se luaseră provizii pentru durata exactă a călătoriei, fără a se fi luat în calcul întârzierile. Această întârziere părea de două ori mai gravă pentru noi, căci ştiam că nu există nici un loc unde să ne completăm proviziile, decât dacă ne întorceam la punctul de plecare, la vreo 120 de mile distanță, care cuprindeau şi o mare porțiune prin deşertul de nisip.

Joi dimineața, soarele a răsărit pe un cer senin şi frumos, dar, în loc să mergem mai departe, aşa cum ne aşteptam, ni s-a spus că aveam să stăm pe loc până când se uscau potecile şi râurile se retrăgeau în albii, ca să putem continua drumul mai uşor. Toți ne temeam să nu se epuizeze proviziile, şi cineva din echipa noastră şi-a exprimat aceasta temere. Emil, care avea în grija întregul echipament, a venit la noi şi ne-a spus:

- Nu trebuie să vă faceți griji. Oare nu are grijă Dumnezeu de toate creaturile Sale, mari şi mici, şi nu suntem noi creaturile Lui? Vedeți că am aici câteva grăunțe sau semințe de porumb. Le voi planta. Prin aceasta acțiune am declarat, în mod explicit, că doresc porumb. Am format porumbul în mintea mea. Am

împlinit legea şi, în anotimpul cuvenit, el va răsari. Este oare necesar să aşteptăm să se desfăşoare acest lung, dificil proces pe care îl urmează natura, prin creştere şi dezvoltare lentă, ca să se coacă porumbul? Dacă ar fi aşa, am fi obligaţi să aşteptăm mult timp ca să-l obţinem. De ce să nu folosim o lege mai înaltă sau mai perfectă, dată nouă de Tatăl, ca să-l producem? Tot ce se cere este să devenim liniştiţi şi să vizualizăm sau să mentalizăm porumbul, şi avem porumb curăţat, gata de utilizare. Dacă vă îndoiţi, îl puteţi aduna, îl puteţi măcina şi face făină, apoi îl puteţi face pâine.

În faţa noastră apăruse porumb copt şi curăţat, aşa că l-am adunat, l-am măcinat şi apoi am făcut pâine din el. Apoi Emil a continuat spunând:

- Aţi văzut asta şi aţi crezut, dar de ce să nu folosim o lege mai perfectă şi să nu facem un lucru mai perfect, adică exact ceea ce vreţi - pâine? Veţi vedea cum, folosind aceasta lege mai perfectă şi, cum aţi spune voi, mai subtilă, sunt capabil să fac să apară exact ceea ce am nevoie - pâine.

Şi cum stăteam acolo vrăjiţi, o franzelă mare s-a ivit în mâinile noastre, şi acest proces nu s-a oprit până când pe o masă din faţa noastră nu s-au găsit 40 de pâini, plasate acolo aparent de Emil însuşi. El a remarcat:

- Vedeţi că este destul pentru toţi. Dacă nu e suficient, poate fi adus mai mult, până când este destul şi de prisos.

Cu toţii am mâncat pâinea şi am găsit-o foarte bună. Emil a continuat:

- Când Iisus, în Galileea, l-a întrebat pe Filip: De unde cumpărăm pâine? El făcea asta că să-l încerce, căci în sinea Lui, El ştia foarte bine că nu era nevoie să

cumpere pâinea necesară pentru a hrăni mulțimea adunată, nici să-i asigure cele necesare prin piața materială care exista atunci. El văzuse ocazia de a dovedi discipolilor Săi puterea pâinii plămădite sau crescute din Spirit. Cât de des gândesc oamenii în concepte limitate, ca Filip! El calcula aşa cum calculează astăzi mintea umană, pornind de la proviziile pe care le vedea în mână - gândind că avea atâta pâine sau atâta hrană, sau atâția bani cu care să cumpere. Iisus a recunoscut că acela aflat în Conştiința lui Christ nu cunoaşte limitare. Atunci El, în Conştiința lui Christ, L-a privit pe Dumnezeu ca Sursă şi Creatorul a toate, şi a adus mulțumiri pentru puterea şi substanța aflate la îndemână spre a satisface orice dorință. Atunci El a frânt pâinea şi a împărțit-o, prin discipolii Săi, celor care aveau nevoie, până când nevoia a fost satisfăcută, şi au mai rămas în plus 12 coşuri cu firimituri. Iisus nu a depins niciodată de surplusul rămas de la alții ca să-şi satisfacă nevoile Sale sau nevoile altora; dar El a gândit că hrana noastră este la îndemână în Substanța Universală, unde există orice resursă, şi tot ce avem noi de făcut este să o creăm sau să o manifestăm. Exact la fel a fost când Elisei a înmulțit uleiul văduvei. El nu a mers la cineva care avea un surplus de ulei, căci, făcând asta, resursa ar fi fost limitată. El a contactat Universalul, şi singura limitare a resursei a fost ca toate vasele să fie umplute. Uleiul ar fi putut să curgă până astăzi dacă ar fi existat vase să-l primească.

Acesta nu este hipnotism. Nici unul dintre noi nu simte că ar fi, cumva, sub influenta hipnotică. Dați-mi voie să vă spun că singurul hipnotism este autohipnotismul credinței că nu oricine poate să facă operele perfecte ale lui Dumnezeu, şi să creeze condițiile

şi lucrurile dorite. Căci nevoia nu este, oare, dorința de a crea? În loc să ne dezvoltăm şi să cream aşa cum Dumnezeu voieşte să creăm, vă strângeți în cochiliile voastre şi spuneți: Nu pot şi vă hipnotizați singuri cu concepția actuală că sunteți entități distincte, separate de Dumnezeu. Pur şi simplu va limitați perfecta creație şi expresie. Nu-L lăsați pe Dumnezeu să se exprime perfect prin voi, aşa cum este voia Sa. Oare nu a spus Marele Maestru Iisus: Lucrurile pe care le fac Eu, le veți face şi voi, şi lucruri mai mari decât acestea veți face? Nu era oare misiunea adevărată a lui Iisus aici, pe pământ, aceea de a ne arata că noi, că Fii ai lui Dumnezeu, sau omul în starea sa adevărată, putem crea la fel de perfect şi de armonios ca Dumnezeu? Când Iisus a poruncit orbului să-şi scalde ochii în bazinul din Siloam, nu simboliza aceasta intenția de a deschide ochii tuturor? Toți puteau să vadă că Iisus fusese trimis de Tatăl ca să ne arate că Tatăl doreşte ca noi să cream exact aşa cum El creează; toți trebuie să împlinească lucrarea perfectă, aşa cum a făcut Iisus, recunoscând Christul din sine însuşi şi din toți.

Pot să fac un pas mai departe. Această pâine, pe care am primit-o şi ținut-o în mână, a fost consumată ca şi cum s-ar fi mistuit în foc. Ce s-a întâmplat? Am utilizat greşit legea perfectă care a adus în formă concepția mea, şi am consumat ceea ce am adus în formă, datorită faptului că am abuzat sau nu am folosit corect legea perfectă care este la fel de exactă ca muzica sau matematica, sau ca orice altă aşa-numită lege naturală. Dacă aş continua cu greşita utilizare a legii perfecte, s-ar consuma nu numai ceea ce eu creez, dar aş fi consumat şi eu, creatorul.

Este oare pâinea, într-adevăr, distrusă? Vom admite că forma ei s-a schimbat căci, în loc de franzelă, am rămas cu o grămăjoară de firimituri. În realitate, nu s-a întors ea la Substanța Universală din care s-a ivit? Nu este ea acum în forma nemanifestată, aşteptând să fie adusă iarăşi în manifestare? Nu este asta ceea ce se întâmplă cu toate formele care dispar din ochii noştri, prin foc sau prin degenerare, sau pe orice altă cale? Nu se întorc ele la Substanța Universală - Dumnezeu - din care au răsărit? Nu asta se înțelege prin Ce coboară din cer trebuie să urce la cer?

Cu puțin timp în urmă ați văzut formată gheața, fără vreo cauză aparentă, cum v-ați fi aşteptat să fie. Dați-mi voie să vă spun că este la fel ca şi crearea pâinii. Pot folosi legea ca să obțin gheață, ca şi pâine, atâta timp cât le folosesc în beneficiul omenirii, sau atâta timp cât lucrez într-o strânsă concordanță cu legea, şi exprim tot ceea ce Dumnezeu vrea să exprime prin tot. Este bine pentru toți să facă pâine şi gheață sau orice şi oricât se doreşte; şi toți trebuie să tindă spre nivelul la care pot face aceste lucruri. Nu înțelegeți oare că, folosind legea cea mai înaltă, legea absolută a lui Dumnezeu, puteți aduce în formă ceea ce aveți nevoie sau concepeți în minte că ideea voastră cea mai înaltă, şi astfel îi faceți mai deplin pe plac lui Dumnezeu, manifestându-vă mai complet, cunoscând, ca şi Iisus, că suntem Fiii perfecți ai lui Dumnezeu?

Nu sugerează asta eliberarea din limitările comerțului, ca şi de orice alte limitări? După câte văd, limitarea comercială va deveni, în câțiva ani, cea mai mare îngrădire din toate. Dacă se continua în ritmul actual, ea va domina omul, trup şi suflet, şi nu poate face altceva decât să se consume pe sine, şi pe cei

interesați în ea. Nu e nici o îndoială că intenția inițială a comerțului a fost pe un înalt plan spiritual, dar materialismului i s-a permis să se strecoare în el până când chiar puterea folosită pentru a crea este puterea care îl mistuie; exact aşa cum însăşi puterea folosită pentru a crea consumă, întotdeauna, dacă nu e folosită corect. Oare nu presiunea comerțului şi a limitărilor aduse nouă, ne forțează să înțelegem că trebuie să depăşim, să ne ridicam peste aceste condiții? Nu se face acest lucru, oare, doar prin simpla realizare a faptului că avem de împlinit lucrările perfecte ale lui Dumnezeu, înălțându-ne conştiința la Conştiința lui Christ? Oare nu asta ne-a învățat Iisus aici, pe pământ? Nu asta o demonstrează întreaga Lui viață?

Dragii mei frați, nu vedeți că la început a fost Cuvântul şi Cuvântul era cu Dumnezeu? În acel moment, tot ceea ce avea să capete formă mai târziu era în formă nemanifestată în Substanța Minții Universale - sau, aşa cum o exprima unii, în haos. Acest cuvânt, haos, este greşit interpretat ca însemnând o stare turbulentă sau agitată, în locul stării profunde, spirituale, a adevărului, aşteptând continuu cuvântul creativ, rostit clar, prin care să se poată naşte în forma manifestată.

Când Principiul-Dumnezeu a dorit să scoată lumea la iveală din Substanța Minții Universale, Dumnezeu era liniştit şi contemplativ. Cu alte cuvinte, Dumnezeu vedea o lume ideală; El a menținut în minte acea substanță din care lumea avea să fie formată, un timp suficient că să-i coboare vibratile; apoi El a rostit Cuvântul şi lumea s-a format - sau, am mai putea spune, Dumnezeu a vizualizat un model sau un tipar mental în care a putut să curgă substanța necesară

pentru a face lumea, şi a apărut o formă perfectă, construită după modelul pe care îl păstrase în conştiință.

Toate aceste lucruri trebuie să fi fost gândite de Dumnezeu, Puterea Infinită. El trebuie să-şi fi dorit, pentru un timp nedefinit, ca ele să capete formă şi să devină vizibile. Dacă nu ar fi fost trimis, în eterul fără formă, cuvântul rostit răspicat, nimic nu ar fi fost creat sau adus în forma vizibilă. Pentru a rodi, în rezultate vizibile, gândirea şi dorințele, chiar ale unui Creator Infinit Atotputernic, şi pentru a extrage formele ordonate din existență, a fost necesar categoricul, pozitivul Să fie! Deci trebuie să facem acest pas cu hotărâre.

Dumnezeu menține lumea ideală, perfectă, în minte, cu fiecare detaliu, şi aceasta e silită să apară ca un cer sau o casă perfectă unde toți copiii Lui, toate creaturile Sale, şi toate creațiile Sale pot locui în pace şi armonie. Aceasta este lumea perfectă pe care Dumnezeu a văzut-o la început şi cea pe care El o gândeşte în existență chiar acum, iar timpul manifestării ei stă în acceptarea ei de către noi. Când putem veni spre locul unic şi putem cunoaşte că toți suntem unul, un om, şi putem recunoaşte că toți suntem părți ale corpului lui Dumnezeu, în aceeaşi măsură în care un membru al corpului nostru este parte a întregului corp, atunci suntem în şi din Împărăția lui Dumnezeu, cerul aici pe pământ, acum.

Pentru a se manifesta asta, realizați că nu există nimic material în cer. Totul este spiritual. Realizați că cerul este o stare perfectă de conştiință, o lume perfectă aici pe pământ, acum, şi tot ce avem nevoie este s-o acceptăm. Aici lângă noi este totul, aşteptând ca noi să deschidem ochiul interior. Prin acel ochi, corpurile

noastre vor fi făcute din lumină, lumină care nu este nici a soarelui, nici a lunii, ci a Tatălui; şi Tatăl este chiar aici, în partea cea mai lăuntrică a fiinţei noastre. Trebuie numai să realizăm că nimic nu este material, că totul este spiritual. Apoi trebuie să ne gândim la acea minunată lume spirituală dăruită de Dumnezeu, care este chiar aici şi acum, dacă o putem realiza.

Nu înţelegeţi că în acest mod a creat Dumnezeu totul? Nu a devenit Dumnezeu, la început, liniştit şi contemplativ, şi a văzut lumina? Apoi El a spus: Să fie lumină! şi aşa a fost. În acelaşi fel El a spus: Să fie o boltă cerească! şi aşa a fost; şi, ca şi cu alte creaţii, El a menţinut ferm orice formă sau ideal în conştiinţă, apoi a rostit cuvântul şi idealul s-a împlinit. La fel şi cu omul. Dumnezeu a spus: Să facem om în chipul Nostru, după asemănarea Noastră, şi să-i dăm stăpânire peste toate. Dumnezeu, bun în întregime, a creat toate lucrurile bune; şi omul, cel mai mare şi ultimul, cu stăpânire deplină peste toate lucrurile. Atunci omul vedea numai binele şi totul a fost bine până când omul s-a separat de Dumnezeu şi a văzut dualitatea, sau pe cei doi. Atunci el, prin gândirea sa, a creat doi, unul bun şi celălalt în opoziţie; căci dacă erau doi, trebuiau să fie opuşi - binele şi răul. Astfel răul a apărut prin puterea perfectă a omului de a exprima sau manifesta ceea ce îi reţinea atenţia. Dacă omul nu ar fi văzut răul, răului nu i-ar fi fost dată nici o putere de exprimare. Numai binele ar fi fost exprimat şi am fi fost la fel de perfecţi cum ne vede Dumnezeu astăzi. Nu ar fi fost oare cerurile pe pământ, aşa cum vede Dumnezeu asta, şi aşa cum trebuie să o vedem toţi ca s-o facem să se manifeste? Iisus a avut perfectă dreptate să spună că El venea din cer; căci nu

au venit toate din cer, marea Substanță a Minții Universale?

Din moment ce omul a fost creat în imaginea şi asemănarea lui Dumnezeu, oare nu i-a dat Dumnezeu omului puterea de a crea exact cum creează El? şi nu aşteaptă Dumnezeu ca omul să folosească acea putere la fel de liber cum o face El şi exact în acelaşi mod? Mai întâi percepând necesitatea; apoi concepând binele, idealul cu care să umple tiparul din Substanța Minții Universale; apoi emițând cuvântul cu acest conținut; aşa se face, şi este bine.

Iisus, când a fost crucificat, a dat carnea Sa, exteriorul, ceea ce vedem din trup, ca să demonstreze că există în realitate un corp mai profund sau spiritual; şi acest trup spiritual este cel pe care El l-a manifestat când a ieşit din mormânt. Este trupul de care vorbea când a spus: Distrugeți acest templu şi în trei zile Eu îl voi înălța din nou. El a făcut asta ca să ne arate că avem acelaşi trup spiritual şi că putem face toate lucrările pe care le-a făcut El. Nu există nici o îndoială că, dacă Iisus ar fi vrut, El S-ar fi putut salva. Nu este nici un dubiu că El a văzut că o mare schimbare avea loc în corpul Său. El a înțeles şi că cei din jurul Său nu puteau să înțeleagă că şi ei puteau să-şi manifeste corpul spiritual, aşa cum Se aştepta El să-i vadă înțelegând. Ei încă priveau persoana, şi El a înțeles că, dacă ar fi manifestat corpul spiritual fără o schimbare categorică, oamenii nu ar fi fost capabili să discearnă intre material şi spiritual; aşa că a adoptat calea crucificării ca să realizeze schimbarea.

Nu este oare acesta adevăratul Christ din om, cel pe care Marele Maestru Iisus, pe care toți Îl iubim şi venerăm, a venit să ni-l arate? Nu şi-a petrecut El viața

aici, pe pământ, ca să ne arate calea perfectă spre Dumnezeu? Putem face altfel decât să iubim această ideală cale perfectă odată ce o înțelegem, fie că plantăm semințe, facem pâine, sau împlinim un milion şi unul de lucruri necesare existentei umane? Nu sunt, aceste fapte, lecțiile simple care ne poartă spre evoluția noastră? Într-o zi avem să realizam că suntem cu adevărat Fii ai lui Dumnezeu, nu servitori; ca, în calitate de Fii, putem avea şi avem tot ce are Tatăl, şi putem folosi totul exact la fel de liber că şi Tatăl nostru.

Admit că asta cere, în primul rând, o credință puternică; care de obicei trebuie asimilată pas cu pas şi practicată constant, ca muzica sau matematica, până când ajungem la nivelul cunoaşterii. Atunci suntem măreți, minunat de liberi. Ar putea fi un exemplu mai bun, mai adevărat al acestei vieți, decât cea a lui Iisus? Puteți să nu recunoaşteți puterea care este în numele Său, Iisus, Christ manifestat, sau Dumnezeu manifestându-Se prin omul carnal? Iisus ajunsese în starea în care Se baza în întregime pe profunda Sa cunoaştere sau înțelegere a lui Dumnezeu, şi aşa a făcut El toate marile Sale lucrări. El nu S-a bazat pe propria Sa voință sau pe gânduri puternice, concentrate. Nici noi nu trebuie să ne bazam pe voința noastră sau pe concentrarea unor gânduri puternice, ci pe voința lui Dumnezeu: Facă-Se voia Ta, şi nu a mea, Doamne! Voiți să faceți voia lui Dumnezeu! Nu credeți că Iisus a vrut, în toate, să facă voia lui Dumnezeu, sau să facă ceea ce voia Dumnezeu ca El să facă?

Veți observa că foarte adesea se face referire la Iisus urcând pe un munte înalt. Nu ştim dacă El a urcat fizic, sau nu, un munte înalt. Ştim că toți trebuie să urcăm sus, pe cele mai înalte culmi ale conştiinței, ca să

primim iluminarea noastră. Aceste înălțimi semnifică cel mai înalt nivel al înțelepciunii, şi acolo, dacă această facultate nu e dezvoltată, trebuie s-o dezvoltam prin gânduri spirituale. Apoi, din inimă, centrul iubirii, trebuie să lăsăm iubirea să curgă pentru a echilibra totul, şi când acest lucru este făcut, Christ e revelat. Fiul omului percepe că este Fiul lui Dumnezeu, unicul fiu zămislit, în care Tatăl îşi găseşte mulțumirea. Apoi, cu iubire statornică, trebuie să realizam asta pentru toți.

Stați şi reflectați adânc, pentru un moment, şi realizați numărul infinit de fire de nisip de pe țărmul mării; numărul imens al picăturilor de apă care constituie apele pământului; numărul nesfârşit de forme de viață din apele pământului. Apoi realizați infinitul număr al particulelor din rocile conținute de întregul pământ; numărul enorm de copaci, plante, flori şi arbuşti de pe pământ; numărul imens al formelor de viață animală de pe fața pământului. Realizați că toate acestea ilustrează idealul menținut în marea Minte Universală a lui Dumnezeu; că toate conțin viața unică, viața lui Dumnezeu. Apoi reflectați la nenumăratele suflete născute pe acest pământ. Apoi realizați că fiecare suflet este o imagine ideală, perfect ilustrată, a lui Dumnezeu, aşa cum Se vede Dumnezeu pe Sine; că fiecărui suflet i s-a dat aceeaşi putere, expresie şi stăpânire peste tot ceea ce Dumnezeu însuşi are. Nu credeți oare că Dumnezeu doreşte sau voieşte ca omul să dezvolte aceste calități Dumnezeieşti sau dăruite de Dumnezeu, şi să facă lucrările pe care le face El, prin moştenirea dată lui, omului, de Tatăl, unica, marea Minte Universală care este în tot, prin tot şi mai presus de toate? Apoi realizați că fiecare este o exprimare sau o exteriorizare (din nevăzut, din Spirit) în formă vizibilă, o

formă prin care lui Dumnezeu îi place să se exprime. Când putem realiza şi accepta asta, putem spune, într-adevăr, ca şi Iisus: Iată, aici este Christ. În acest mod El a atins cunoaşterea Sa desăvârşită asupra lumii şi eului carnal. El a recunoscut, proclamat şi acceptat divinitatea Sa, apoi a trăit viaţa exact aşa cum trebuie s-o trăim şi noi.

CAPITOLUL VIII

După o întârziere de opt zile, am ridicat tabăra luni dimineaţa şi ne-am continuat drumul. În după-amiaza celei de-a treia zile am ajuns la malul unui râu mare. Lăţimea lui era de circa 1000 de picioare, albia fiind plină, şi curentul avea o viteza de cel puţin 10 mile pe ora. Ni s-a spus că, de obicei, acest torent putea fi traversat prin locul acela fără nici o dificultate.

Am hotărât să aşezăm tabăra până dimineaţă şi să observam creşterea sau scăderea apei. Am fost informaţi că am putea să trecem râul pe un pod aflat în susul apei, dar ca să ajungem la pod ar fi fost necesară o ocolire de cel puţin patru zile de drum greu. Ni se demonstrase că nu trebuia să ne facem vreo grijă, cum ne făcusem cu proviziile, căci din acea zi, deja amintită, când proviziile se epuizaseră, întreaga expediţie, formată din peste 300 de persoane, fusese hrănită cu o abundenţă de provizii din invizibil, cum îi spuneam noi. Această hrănire a fost menţinută timp de 64 de zile, până când ne-am întors în satul de unde plecasem. Totuşi, niciunul dintre noi nu avea nici o idee despre adevărata semnificaţie sau importanţă a lucrurilor pe care le experimentam. Nici nu eram capabili să

înțelegem că aceste lucruri erau îndeplinite printr-o lege precisă, o lege pe care toți o pot folosi.

Când ne-am adunat la micul dejun în dimineața următoare, am găsit în tabăra cinci străini. Ne-au fost prezentați şi ni s-a spus că făceau parte dintr-un grup care îşi avea tabăra pe celălalt mal al râului, şi care se întorcea din satul spre care mergeam noi. Nu le dădurăm prea multa atenție, căci presupuneam, în mod firesc, că găsiseră o barcă şi trecuseră apa cu ea. Cineva din echipa noastră a spus:

- Dacă aceşti oameni au o barcă, de ce n-am putea s-o folosim ca să trecem râul?

Cred că toți văzuseră în asta o cale de ieşire din dificultatea noastră; dar ni s-a spus că nu există nici o barcă şi că traversarea prin locul acela nu era considerată atât de importantă încât să existe o barcă acolo.

După ce am terminat micul dejun din dimineața aceea, cu toții ne-am adunat pe malurile şuvoiului. Am observat că Emil, Jast şi Neprow, împreună cu alți patru din grupul nostru, discutau cu cei cinci străini. Jast a venit la noi şi ne-a spus că ei ar vrea să traverseze cu ceilalți până la tabăra lor de pe celălalt mal al râului, căci hotărâseră să aşteptam până în dimineața următoare, ca să vedem dacă apa dădea semne de scădere. Desigur, curiozitatea ne-a fost stârnită şi ne gândeam că era destul de nesăbuită încercarea de a înota într-un torent atât de rapid cum era cel din fața noastră, doar pentru a saluta prieteneşte un vecin. Credeam că înotul era singurul mod prin care se putea efectua traversarea.

Când Jast s-a alăturat grupului, cei 12, complet îmbrăcați, s-au îndreptat spre malul apei şi, cu cel mai

desăvârşit calm, au păşit pe apă, şi nu în ea. Niciodată nu voi uita ce am simțit când i-am văzut, pe fiecare din cei 12 oameni, păşind de pe țărmul solid pe apa curgătoare. Mi-am ținut respirația, aşteptându-mă, desigur, să-i văd plonjând în adânc şi dispărând. Mai târziu am aflat că acelaşi fusese gândul tuturor celor din echipa noastră. În acel moment cred că fiecare dintre noi şi-a ținut răsuflarea până când toți au trecut de mijlocul apei, atât de uluiți eram vazându-i pe toți doisprezece mergând calm de-a latul suprafeței unui torent, fără cea mai mică dificultate şi fără să se scufunde mai mult decât cu tălpile sandalelor. Când au păşit de pe apa pe celălalt mal, am simțit că o greutate de câteva tone mi-a alunecat de pe umeri, şi cred că acelaşi a fost sentimentul fiecăruia din echipa noastră, judecând după oftaturile de uşurare din momentul când ultimul a ajuns la mal. A fost, cu siguranță, o experiență pe care cuvintele nu o pot descrie. Cei 7 din grupul nostru s-au întors apoi pentru masa de prânz. Deşi emoția nu a mai fost la fel de puternică la a doua traversare, fiecare dintre noi a respirat uşurat când cei 7 au fost iarăşi în siguranță pe mal. Nimeni din echipa noastră nu părăsise malul râului înaintea acelei amiezi. Au fost foarte puține discuții despre lucrul la care fusesem martori, atât de copleşiți eram de propriile noastre gânduri.

În după-amiaza aceea s-a hotărât că eram nevoiți să facem ocolirea până la pod ca să traversam râul. Ne-am sculat devreme în dimineața următoare, gata să pornim în lunga ocolire. Înainte să plecam, 52 de inşi din expediție au mers calm spre râu şi peste el, la fel ca şi cei 12 din ziua precedentă. Ni se spusese că am putea să traversam cu ei, dar niciunul dintre noi nu avea credinta necesară pentru a face încercarea. Jast şi Neprow au

insistat să ne însoțească. Am incercat să-i facem să renunțe, spunându-le că puteam merge de-a lungul râului cu ceilalți, săpându-i astfel de neplăcerea ocolirii. Au fost neclintiți şi au rămas cu noi, spunând că nu era absolut nici o neplăcere pentru ei.

Subiectul conversațiilor şi gândurilor în timpul celor 4 zile, cât ne-a luat ca să ne alăturam celor care traversaseră, a fost despre lucrurile remarcabile pe care le văzusem realizate în timpul scurtei perioade în care fusesem cu aceşti oameni minunați. În ziua a doua, expediția înainta cu greu pe lângă peretele abrupt al unui munte, cu soarele fierbinte revărsându-se asupra noastră, când şeful nostru, care vorbise foarte puțin în ultimele doua zile, a spus deodată:

- Băieți, de ce este omul obligat să se târască şi să se chinuie pe fața pământului?

I-am răspuns în cor că dăduse glas chiar gândurilor noastre. A continuat:

- Cum se face, dacă vreo câțiva sunt capabili să facă lucrurile pe care le-am văzut împlinite, că nu toți oamenii pot face aceleaşi lucruri? Cum se face că omul se mulțumeşte să se târască, şi nu numai că e mulțumit să se târască, ci se obligă să facă astfel? Dacă omului i-a fost data stapânirea asupra tuturor lucrurilor, i s-a dat cu siguranță puterea de a zbura mai sus decât pasările. Dacă aceasta este stapânirea lui, de ce nu şi-a afirmat aceasta stăpânire cu mult timp în urmă? Greşeala trebuie să fie, în mod cert, chiar în mintea omului. Toate acestea trebuie să fi apărut din cauza concepției limitate a omului despre sine însuşi. El a fost capabil, în propria sa minte, doar să se vadă târându-se; astfel, el nu a putut decât să se târască.

Apoi Jast a continuat ideea şi a spus:

- Ai perfecta dreptate, totul este în conştiinţa omului. El este limitat sau nelimitat, îngrădit sau liber, exact aşa cum gândeşte. Credeţi că oamenii pe care i-aţi văzut mergând ieri de-a latul râului, ca să scape de neplăcerile acestui drum, sunt în vreun fel creaţii mai speciale decât voi? Nu. Nu sunt deloc creaţi în vreun fel diferit de voi. Nu au nici un fir de putere mai mult decât cea cu care şi voi aţi fost creaţi. Ei, prin folosirea justa a puterilor gândului, şi-au dezvoltat puterea dăruită de Dumnezeu. Lucrurile pe care le-aţi văzut împlinite cât timp aţi fost cu noi, le puteţi împlini voi înşivă, la fel de complet şi liber. Lucrurile pe care le-aţi văzut sunt împlinite în acord cu legea precisă, şi orice fiinţă umană poate folosi legea dacă voieşte.

Discuţia s-a sfârşit aici şi am mers mai departe, ne-am alăturat celor 52 care traversaseră şi am continuat drumul spre sat.

CAPITOLUL IX

În acest sat se găsea Templul Vindecării. Se spune că numai cuvintele de Viaţă, Iubire şi Pace au fost exprimate în acest templu de la ridicarea lui, şi vibraţiile sunt atât de puternice încât aproape toţi cei care trec prin templu sunt vindecaţi instantaneu. Se mai spune că aceste cuvinte, de Viaţă, Iubire şi Pace, au fost folosite şi emise de atâta timp în acest templu, şi vibraţiile emanând din ele sunt atât de înalte, încât oricine ar folosi, oricând, cuvinte de dizarmonie şi imperfecţiune, ele nu ar avea nici o putere. Ni s-a spus că aceasta este o ilustrare a ceea ce se petrece în om. Dacă el ar trăi emiţând cuvinte de Viaţă, Iubire, Armonie, Pace şi Perfecţiune, în scurt timp ar fi

incapabil să mai rostească vreun cuvânt nearmonios. Am incercat să folosim cuvinte nearmonioase şi am constatat, de fiecare dată, că nu puteam nici măcar să le pronunțăm.

Acest templu era ținta acelora din expediție care căutau vindecarea. Pentru Maeştrii din vecinătate, exista obiceiul de a se aduna în acest sat la anumite intervale de timp, pentru o perioadă de devoțiune şi învățare a celor care doresc să se folosească de aceasta ocazie. Templul este dedicat în întregime vindecării şi este deschis pentru oameni tot timpul. Cum nu întotdeauna oamenii pot să ajungă la Maeştri, Maeştrii încurajează populația să meargă la templu pentru a se vindeca. De aceea ei nu îi vindecă pe cei care se adună pentru pelerinaj. Ei însoțesc pelerinii ca să demonstreze oamenilor că nu sunt cu nimic diferiți, că toți au înlăuntrul lor aceeaşi putere dăruită de Dumnezeu. Bănuiesc că, atunci când au trecut râul în acea dimineață, au făcut-o ca să arate că se puteau ridica mai presus de orice pericol, şi că şi noi ar trebui să ne plasăm mai presus de orice pericol.

În locurile din care nu se poate ajunge la acest templu, toți cei ce vin la Maeştri pentru ajutor au foarte mult de câştigat. Desigur, există curioşii şi cei care nu cred, şi care nu par să primească vreun ajutor. Am fost martori la reuniuni de 200 până la 2000 de persoane, şi toți cei care ceruseră vindecarea erau vindecați. Foarte mulți ne-au spus că se vindecaseră declarând, în tăcere, că doreau să devină întregi. Am avut ocazia să observam pe foarte mulți dintre cei vindecați în diferite momente, şi am constatat că vreo 90 % din aceste vindecări erau definitive, în timp ce toate vindecările din templu păreau a fi definitive. Ni s-a explicat că templul este un lucru

concret, localizat într-un loc simbolizând inima lui Dumnezeu, Christul în individ - după cum orice biserică ar trebui să semnifice pe acest Dumnezeu, sau inima lui Christ în individ - şi că acesta este permanent accesibil celor ce doresc să meargă acolo. Ei pot merge la templu oricât de des, şi pot să rămână acolo oricât de mult timp doresc. Idealul este, astfel, format în minţile celor care vin la el, şi se fixează în minte.

Emil a spus:

- Chiar aici apare sugestia care a condus la idolatrie în trecut. Oamenii au căutat să imprime în lemn sau piatră, aur, argint sau bronz, imaginea pe care o idealizau, dar orice idol nu poate fi decât o imagine imperfectă a idealului. Trebuie să mentalizăm idealul exprimat şi nu să idealizam personalitatea care îl exprimă. Acest lucru e adevărat şi pentru o personalitate atât de mare ca Iisus. Astfel, Iisus a preferat să plece când a văzut că oamenii idealizau personalitatea Sa, în locul idealului pe care El îl reprezenta. Ei căutau să-l facă Regele lor, înţelegând doar că El putea să îi hrănească cu tot ce aveau nevoie din exterior, nerecunoscând că ei înşişi aveau înlăuntrul lor puterea de a-şi satisface orice nevoie, şi că asta trebuiau ei să facă, aşa cum făcuse El însuşi. El a spus: Trebuie să plec, căci dacă Eu nu plec, Mângâietorul nu va veni, asta însemnând că, atâta vreme cât vedeau personalitatea Sa, ei nu puteau recunoaşte propriile lor puteri. Căci ei trebuiau să privească în ei înşişi, în adâncul sufletului lor. Altcineva vă poate învăţa, dar trebuie să lucraţi voi înşivă, căci dacă va uitaţi la altul, construiţi un idol în loc să daţi viaţă idealului.

Am fost martori la vindecări miraculoase. Unii bolnavi doar intrau în templu şi erau vindecaţi. Alţii

stăteau acolo un timp considerabil. Nu am văzut niciodată pe cineva oficiind, căci vibrațiile cuvântului rostit erau atât de intense, încât toți cei ce intrau sub influența lor beneficiau din plin. Am văzut un om care suferea de osificarea articulațiilor, dus în templu şi complet vindecat. Într-o ora el mergea, complet restabilit. După aceea el a lucrat pentru echipa noastră timp de patru luni. Unui alt om, care îşi pierduse degetele mâinii, i-au fost complet refăcute. Un copilaş cu membrele atrofiate şi cu corp diform a fost vindecat instantaneu şi a ieşit din templu. Cazuri de lepră, orbire, surzenie şi multe alte boli au fost vindecate pe loc. De fapt, toți cei ce mergeau în templu erau vindecați. Am avut ocazia să observam, din când în când, doi sau trei ani mai târziu, pe o parte dintre cei ce fuseseră vindecați în acest moment, şi vindecarea era permanenta. Ni s-a spus că dacă vindecarea nu era definitivă, şi infirmitatea revenea, asta era din cauza lipsei de adevarată realizare spirituala a individului.

CAPITOLUL X

Când ne-am întors la cartierul general, am găsit totul pregătit pentru traversarea munților. După o zi de odihnă şi o înlocuire a cărăuşilor şi a animalelor, am pornit în a doua etapă a călătoriei noastre, de această dată pentru a traversa Himalaya. Întâmplările din următoarele 20 de zile nu au prezentat decât un interes neînsemnat.

Emil ne-a vorbit despre realizarea Conştiintei Christice. El a spus:

- Prin puterea propriei voastre minți sau prin acțiunea gândului vostru, acesta este modul în care

puteți să atingeți sau să realizați Conştiința Christică. Prin puterea procesului gândirii, suntem capabili să prefacem şi să dezvoltam corpurile noastre sau condițiile şi împrejurările noastre exterioare, prin recunoaşterea acestei Conştiințe Christice înlăuntrul nostru, astfel încât niciodată nu vom trăi experiența morții, sau a oricărei alte schimbări numite moarte. Acest lucru este făcut în întregime prin puterea omului de a vizualiza, idealiza, concepe şi da naştere la lucrul asupra căruia îşi fixează atenția. Acest lucru se face cunoscând sau percepând, sau având credința că el, Christ, este înlăuntrul nostru; înțelegând adevărata semnificație a învățăturii lui Iisus; menținându-ne corpul ca fiind una cu Dumnezeu, făcut după chipul şi asemănarea lui Dumnezeu, şi contopind acel corp în corpul perfect al lui Dumnezeu, exact aşa cum ne vede Dumnezeu. Am idealizat, conceput şi adus în manifestare corpul perfect al lui Dumnezeu. Suntem născuți a doua oară cu adevărat din şi în Împărația Spiritului lui Dumnezeu.

În felul acesta putem noi să întoarcem toate lucrurile în Substanța Minții Universale, din care au răsărit, şi să le aducem înapoi sau să le returnăm perfect în forma exterioară sau manifestată. Apoi, păstrându-le în starea lor pură, spirituală, perfectă, vibrațiile sunt coborâte, şi lucrurile pe care dorim să le creăm iau naştere în formă perfectă. Astfel putem lua orice credință falsă, orice condiție veche, orice păcat, totul din viața noastră trecută - indiferent ce a fost, cât de bun sau aparent rău, indiferent ce munte de falsă credință sau îndoială, şi necredință sau teamă, noi sau oricare altul a înălțat despre noi sau despre ce a pornit de la noi - şi le putem spune tuturor acestora: Acum te trimit înapoi în marele ocean al Substanței Minții

Universale, din care iau naştere toate lucrurile, şi unde totul este perfecţiune, şi din care aţi ieşit, ca să fiţi descompuse în elementele din care aţi fost create. Acum vă aduc înapoi din acea substanţă pură, la fel de perfecte şi pure cum vă vede Dumnezeu şi cum vă păstrează El mereu în acea perfecţiune absolută. Putem să ne spunem: Acum realizez, în vechea ordine a lucrurilor, că v-am scos la iveală imperfect şi vă manifestaţi imperfect. Realizând Adevărul, vă dau naştere acum perfecte, aşa cum vă vede Dumnezeu. Aţi renăscut perfecte şi „aşa a fost". Trebuie să realizam că alchimistul interior, Dumnezeul lăuntric, s-a ocupat de asta şi a transformat, rafinat şi perfecţionat ceea ce părea imperfect, ceea ce creasem şi acum returnăm. Ar trebui să realizăm că este ceva rafinat, perfecţionat şi transformat exact aşa cum propriile noastre trupuri sunt rafinate, perfecţionate şi trimise înapoi nouă ca trupul lui Dumnezeu, minunat de perfect, încântător de liber. În fine, ar trebui să realizam că aceasta este perfecta Conştiintă Christică, în totul şi pentru totul. Aceasta este a trăi cu Christ în Dumnezeu.

Dimineaţa zilei de 4 iulie ne-a găsit în punctul cel mai înalt al trecătorii. Emil ne spusese, în seara precedentă, că simţea că ni s-ar cuveni o pauza, şi că nu vedea un moment mai potrivit decât aniversarea din 4 iulie. La micul dejun, Emil începu spunând:

- Azi este 4 iulie, ziua când sărbătoriţi naşterea independenţei voastre; cât de reprezentativă este această zi!

Simt că toţi aveti mai multă sau mai puţină încredere în noi; de aceea o să vorbesc deschis. În câteva zile vom putea să vă dovedim în mod concludent că afirmaţiile pe care le fac sunt adevărate.

Obişnuim să numim țara voastră America, şi pe toți locuitorii ei, americani. Nu veți şti niciodată ce bucurie îmi aduc aceste rare clipe, în aceasta zi de o asemenea importanță, prin faptul că pot să vorbesc cu voi şi să privesc în ochi un mic grup de americani care, cu o singură excepție, s-au născut în acea țară întinsă. Trebuie să vă spun că unii dintre noi au avut privilegiul să vadă țara voastră cu mult înaintea plecării lui Columb în memorabila sa expediție. Au fost şi alte încercări de a o descoperi, dar nu au dus la nimic. De ce? Din simplul motiv al lipsei acelei unice calități divine – credința. Cel care a avut curajul şi credința de a vedea şi a-şi exprima viziunea, nu se trezise încă. În clipa când acel suflet s-a trezit la realizarea faptului că pământul este rotund şi că pe cealaltă parte a lui trebuie să existe uscat, egal ca întindere cu cel deja cunoscut, am putut vedea cum a început să se desfăşoare acea nouă etapă istorică. Cine altul decât Marele Atotputernic, care vede toate lucrurile, ar fi putut trezi acel grăunte de credință în sufletul lui Columb? Care au fost primele sale cuvinte când se afla în ziua aceea în fața reginei, nerecunoscând puterea superioară? Dragă regină, sunt ferm convins că pământul este rotund şi vreau să navighez şi să dovedesc acest lucru. Nu ştiu cât de mult veți recunoaşte asta, dar acele cuvinte erau inspirate de Dumnezeu, şi Columb a fost recunoscut ca unul care a avut hotărâre a de a îndeplini ceea ce şi-a asumat.

Apoi a început să se deruleze lunga inşiruire de evenimente care ni se arătaseră cu ani înainte, nu în întregime, dar destul ca să le putem urmări. Bineînțeles că visam să se indeplinească şi să se înregistreze aproape cele mai incredibile minuni, în aparent scurta perioadă de ani care au trecut, dar aceia dintre noi care

au fost privilegiați să o trăiască, acum realizează pe deplin că mari minuni sunt rezervate, în continuare, marii voastre națiuni. Simțim că pentru națiunea voastră a venit timpul să se trezească la adevăratul ei sens spiritual, şi vrem să facem tot ce putem ca să vă ajutam în aceasta realizare.

Se părea că interesul Maeştrilor pentru noi era determinat de marea lor dorință că America să accepte Conştiința Christică şi să-şi realizeze posibilitățile. Ei ştiau că întemeierea ei era, de fapt, spirituală, şi prin aceasta ea este destinată să fie un ghid în dezvoltarea spirituală a lumii.

Emil a continuat:

- Gândiți-vă la ceea ce a fost posibil prin bobul de credință semănat în conştiința unui om căruia i s-a îngăduit să se desfăşoare. Ce s-a întâmplat? Puteți înțelege? Columb, în vremea sa, era văzut că un visător nepractic. Oare nu ajungem toți la punctul în care credem şi ştim că visele de ieri nu sunt altceva decât realitățile de mâine? Căci cine a împlinit ceva fără să fi fost un aşa-numit visător? În realitate, au fost viziunile sale doar vise? Nu erau ele, oare, idealuri din Marea Minte Universală, Dumnezeu, concepute în sufletul cuiva care le-a scos la iveală ca pe un mare Adevăr? Nu a pornit el la drum pe o mare necunoscută, imaginând limpede în conştiința sa un uscat dincolo de mare? Nu ştiu dacă el a văzut viitorul şi importanța la care avea să ajungă acel pământ, sau măcar numele de America, ce avea să i se dea. După toate probabilitățile, asta a fost lăsată pentru cei care i-au urmat. Important este dacă la început a fost un vis sau o viziune. Deja vedem câteva dintre miracolele petrecute, dar putem doar să vizualizăm minunile care mai urmează ca rezultat al

acelei unice viziuni. Aşa am putea reaminti numeroasele viziuni care au ajutat lumea să devină un loc mai bun pentru a trăi. Nu este aceasta calea prin care Dumnezeu se manifestă sau se exprimă prin tot? Cel care deja a dus la îndeplinire ceva, este cel care are cea mai mare credință în Dumnezeu, fie conştient, fie inconştient. Exact ca acel suflet, avântându-se peste o mare necunoscută, cu greutățile, probele şi descurajările sale, totuşi cu un singur gând mai presus de orice - țelul.

După aceea, evenimentele au continuat şi au progresat mereu - până în ziua când acea mână de oameni s-a îmbarcat pe May Flower, căutând libertatea de a-l sluji pe Dumnezeu în felul lor propriu. Gândiți-vă la asta: în felul lor propriu! Privind în lumina Spiritului şi a întâmplărilor care au urmat, nu apare marele adevăr? Nu au construit ei mai mult decât au gândit? Nu vedeți oare mâna Marelui Atotputernic deasupra a tot? După aceea au venit zilele întunecate când se părea că primele colonii vor fi nimicite, dar Dumnezeu a întins mâna Sa deasupra lor ca să triumfe. Mai târziu a venit ziua cea mare a semnării Declarației de Independență şi a alegerii între Dumnezeu şi asupritor. Cine a triumfat? Cine trebuie să învingă mereu? Fie că înțelegeți sau nu, luptele acelui mic grup de oameni din zilele acelea memorabile şi înscrierea numelor lor pe acel document reprezintă una dintre cele mai mari epopei de la venirea lui Iisus în lume.

Au venit apoi bătăile Clopotului Independentei. Credeți sau nu, primele bătăi ale acelui clopot ne-au fost cunoscute, la fel de adevărat ca şi cum am fi stat dedesubtul lui. Acel clopot a amplificat şi a răspândit vibrațiile emanate din acel mic centru, până când, într-o zi, ele vor pătrunde până în cel mai adânc şi obscur colț

al întregului Pământ, şi astfel vor ilumina cele mai întunecate conştiințe.

Priviți la încercările şi vicisitudinile care au condus la acel eveniment. Nu s-a născut în ziua aceea Marele Copil? Vedeți marile suflete care au îndrăznit să vină pentru a naşi copilul. Ar fi putut să-şi piardă cumpătul dacă ar fi ştiut ce avea să se întâmple! Dar nu s-au clătinat şi nu şi-au pierdut cumpătul. Ce s-a întâmplat? Această națiune, cea mai mare dintre toate de pe pământ, s-a născut. Încercările şi durerile ei de atunci încoace, despre ce vorbesc oare? Nu sunt ele strâns legate cu evoluția marelui suflet Iisus din Nazaret? Nu pot fi asemănați, oare, cei care au semnat Declarația de Independență în ziua aceea, cu Înțelepții Magi de la Răsărit care au văzut Steaua simbolizând naşterea Pruncului în Iesle, Conştiința Christică în om? Nu au perceput ei Steaua la fel de adevărat ca şi acei bătrâni?

Amintindu-ne cuvintele acelei declarații, vă puteți îndoi că fiecare cuvânt a fost inspirat de Dumnezeu? Stați o clipă şi reflectați! Există ceva similar în toată istoria? Există sau a existat vreodată un document ca acesta, după care să fi putut fi copiat? Există vreo îndoială asupra faptului că a venit direct din Substanța Minții Universale? Există vreun dubiu asupra faptului că este o parte a marelui plan creator care este adus în manifestare? Există vreo îndoială asupra faptului că este o etapă a îndeplinirii acelui mare plan?

Se poate nega, oare, că deviza e pluribus unum (unul prin multi, sau unitate în diversitate ori multiplicitate) a fost adoptată de-a lungul etapelor succesive ale evoluției Spiritului Adevărului? Cu siguranță, ea nu a izvorât în mod mecanic din mintea limitată a omului. Iar fraza simbolică - În God We Trust

(În Dumnezeu ne încredem - n.tr.) - nu arată cea mai fidelă credință sau încredere în Dumnezeu, creatorul a toate? Apoi, alegerea vulturului, pasarea care reprezintă cea mai înălța aspirație, ca stemă. Asta arată că aceşti oameni erau profund spirituali, sau au construit mai mult decât ştiau. Va puteți îndoi vreun moment de faptul că toți au fost îndrumați de întregul Spirit al lui Dumnezeu în acțiunea creatoare? Nu spune asta că America este destinată să fie ghidul întregii lumi?

Observați istoria națiunii voastre. Nu există nici o paralelă în istoria națiunilor de pe tot pământul. Nu puteți vedea cum fiecare pas conduce spre o îndeplinire? Puteți crede că există altceva decât o minte conducătoare lucrând pentru progresul sau? Va puteți îndoi de faptul că Marele Dumnezeu Atotputernic îi dirijează destinul?

Exact aşa cum bobul de muştar, chiar dacă este una dintre cele mai mici semințe, are credința de a şti că înlăuntrul său are puterea să dea naştere tulpinii de muştar, cea mai mare dintre toate ierburile, căci când creste devine copac şi pasările pot veni să-şi facă un cuib între ramurile lui; aşa cum o sămânța ştie că are înlăuntrul ei puterea de a exprima ceva mai mare, la fel şi noi trebuie să ştim că avem înlăuntrul nostru puterea de a exprima cel mai mare lucru. Dând această parabolă, la calitate se referea Iisus, în locul cantității: Dacă ai credința cât un bob de muştar (şi credința devine cunoaştere), vei spune muntelui: Mută-te îndată pe locul acela! şi se va muta, şi nimic nu va fi imposibil pentru tine. Tot aşa, cea mai plăpândă sămânță de mac şi cel mai puternic arbore-banyan, bulbul, planta, sămânța copacului, toate ştiu că ele pot exprima ceva mai mare. Fiecare are o imagine sau reprezentare exactă

a ceea ce trebuie să exprime. La fel şi noi trebuie să avem înlăuntrul nostru o imagine exactă a ceea ce dorim să exprimam. Atunci trebuie să existe o perfecţiune interioară elaborată prin lucru sistematic, şi această perfecţiune se va manifesta. Nici o floare nu se deschide pe deplin fără această necesară perfecţiune interioară. Cu o clipa mai devreme, mugurele era limitat la conştiinţa sepalei, dar când această perfecţiune lăuntrică este completă, floarea înfloreşte în toată splendoarea ei.

Aşa cum sămânţa care cade pe pământ trebuie mai întâi să renunţe la sine pentru a creşte, a se dezvolta şi a se înmulţi, tot aşa trebuie să renunţăm mai întâi la noi înşine pentru a evolua. Aşa cum sămânţa mai întâi trebuie să-şi spargă coaja pentru a germina, la fel trebuie să spargem şi noi coaja noastră ca să creştem, aşa trebuie să spargem coaja limitării noastre ca să ne începem creşterea. Când această perfecţiune interioară este împlinită, ne exprimam pe deplin, ca şi florile. Cum e cu individul, aşa e şi cu o naţiune. Nu puteţi, oare, înţelege că, cu Conştiinţa Christică pe deplin dezvoltată în sânul unei naţiuni, tot ceea ce este întreprins de ea sau de oamenii din ea trebuie să lucreze pentru binele tuturor? Căci adevărata rădăcină sau tărie a oricărei guvernări stă în conştiinţa celor guvernaţi.

Mari greşeli au fost făcute de naţiunea voastră în timp, deoarece nu aţi realizat însemnătatea voastră spirituală, şi marea majoritate sunt încă adânciţi în ceea ce este material. Realizez pe deplin că mari suflete au ghidat destinul naţiunii voastre. La fel, realizez cât de puţin au fost apreciate acele mari suflete până când au plecat. Drumul a fost întortocheat şi spinos, un drum greu, pentru că omul, în concepţia sa atât de limitată, a

lăsat doar concepții limitate să-i croiască drumul. Vedeți ce minunații a realizat! Dar vedeți ce minuni ar fi putut împlini dacă ar fi înțeles şi aplicat deplinul, profundul înțeles spiritual. Cu alte cuvinte, dacă Christ ar fi fost pus la cârma corabiei Statului vostru, şi dacă toți ar fi putut cunoaşte, că Iisus, adevărul că în orice om este Christ şi că toți sunt unul - ce minuni ar fi revelate astăzi! Întrezăresc aceeaşi strălucire, gata să vină de îndată ce profundul sens spiritual pentru e pluribus unum este înțeles. Nu înțelegeți oare că asta este una din primele mari legi ale lui Dumnezeu, unicul exprimându-se prin cei mulți, unul în tot şi pentru tot?

Luați orice națiune care a fost fondată. Cele fondate pe o adevarată percepție spirituală au rezistat cel mai mult şi ar fi durat etern, dacă materialismului nu i s-ar fi permis să se strecoare în ea şi să-i submineze întreaga structură, până când s-a prăbuşit prin propria sa greutate anormală sau a degenerat prin greşita folosire a legii care îi dăduse naştere. Prin prăbuşirea fiecărei națiuni, ce s-a întâmplat? Rolul Principiului, sau al lui Dumnezeu, a fost conservat astfel ca, în fiecare eşec succesiv, putem urmări o creştere gradată sau o continuare a progresului spre etapa următoare, pentru ca în final totul să trebuiască să se încheie în Dumnezeu, Unul în Mulți. Frații mei, nu este nevoie de un profet ca să vă facă să înțelegeți asta.

Vedeți ce fel de națiune era Spania în vremea când Columb pornea în călătoria descoperirii sale, şi pentru o scurtă vreme după aceea, şi vedeți ce se întâmplă acum. În scurt timp va fi în război cu propriul ei copil. Atunci veți înțelege ce națiune neajutorată, neputincioasă este, cu greu reuşind să reziste într-o luptă serioasă sau să iasă din una jalnică. Cui puteți atribui neputința ei? Să

fie pronunțata devitalizare? Nu este acelaşi lucru cu o națiune, ca şi cu un individ? Când forma sau structura corpului a fost îmbuibată, fie prin lăcomie, fie prin pasiune, rezultatele sunt aceleaşi. Poate exista o vreme de aparentă prosperitate şi succes, dar aceasta durează puțin, apoi ea slăbeşte, se atrofiază, şi forma uzată iese în evidență, ca şi pasul întrerupt, şovăitor al unui bătrân. În timp ce, dacă şi-ar fi păstrat şi dezvoltat puterea lor spirituală, ei ar fi la fel de viguroşi şi optimişti la 500, 1500 sau 10 mii de ani, sau etern, aşa cum au fost în perioada de glorie a strămoşilor lor.

Privind înainte spre era care se iveşte, Era de Cristal, spre lumina pură, albă a zorilor apărând treptat, într-un timp scurt cu toții vom vedea deplina strălucire şi glorie a acestei zile care se apropie. Atunci nu va mai exista nici întuneric, nici limitare. Nu sugerează asta că trebuie să existe un etern progres? Altfel, totul ar trebui să se întoarcă de unde a răsărit, în Substanța Universală. Totul trebuie să evolueze sau să se întoarcă; nu exista punct de mijloc, nici loc de oprire. Când națiunea voastră va ajunge să recunoască adevărata ei condiție sau misiune, şi îşi dă mâna cu Spiritul, şi Îl exprimă pe Dumnezeu aşa cum doreşte El să fie exprimat, sau lasă Spiritul să se dezvolte dinlăuntru, atunci vom vedea, pentru ea, un miracol care depăşeşte cu mult posibilitățile oricărei limbi omeneşti de a-l descrie.

Fără îndoială că au fost necesare ciocul mare şi ghearele puternice ale vulturului ca să mențină unită națiunea voastră în timpul dezvoltării ei; dar când va veni adevărata lumină spirituală, se va vedea că porumbelul este mai puternic decât vulturul, şi porumbelul va proteja ceea ce păzeşte acum vulturul.

Priviți la cuvintele de pe orice monedă pe care o trimiteți în orice canal al comerțului lumii - În God We Trust şi e pluribus unum, unul compus din multi, adevărata lozincă a Spiritului, unde porumbelul înlocuieşte vulturul în modul de viață al unei astfel de națiuni.

Discursul s-a sfârşit aici, şi Emil a continuat spunând că avea să ne părasească pentru scurt timp, căci dorea să meargă să-i întâlnească pe alți câțiva care se adunau într-un loc la 200 de mile depărtare. Ne-a spus că ne va regăsi într-un sătuc aflat la 60 de mile, unde noi aveam să ajungem în circa patru zile. Apoi, el a dispărut şi, împreună cu alți patru, ni s-a alăturat patru zile mai târziu, într-un sătuc de pe frontieră.

CAPITOLUL XI

Ziua sosirii în acel sătuc a fost foarte ploioasă şi toți eram uzi până la piele. Ni s-a asigurat o locuință foarte confortabilă, cu o cameră mare, mobilată, pe care o puteam folosi că sufragerie şi camera de zi. Această încăpere era extrem de caldă şi plină de viață, şi ne-am întrebat de unde venea căldură. Cu toții ne uitasem în jur, dar nu găsisem vreo sobă sau vreun loc de unde să fi venit căldura, deşi era o senzație caldă, foarte evidentă. Ne miram de asta, dar n-am prea comentat, căci începeam să ne obişnuim cu surprizele şi eram foarte siguri că totul avea să fie lămurit mai târziu.

Tocmai ne aşezasem la masă pentru cina, când intrară Emil şi cei patru. Nu ştiam de unde au venit. Toți au apărut deodată la un capăt al camerei, acel capăt unde nu era nici o intrare. Au apărut acolo fără zgomot sau spectacol, şi au mers în linişte spre masă, unde Emil i-a prezentat pe ceilalți. Apoi s-au aşezat ca la ei

acasă. Înainte să băgăm de seamă, masa s-a umplut cu feluri de mâncare, dar fără carne. Aceşti oameni nu consumă carne sau altceva care a conținut viață conştientă.

După ce cina s-a încheiat şi stăteam în jurul mesei, cineva din echipa noastră a întrebat cum era încălzită camera. Emil spuse:

- Căldura pe care o simțiți în această cameră vine de la o forță pe care toți suntem capabili să o contactam şi s-o folosim. Aceasta forță sau energie este mai înaltă decât oricare din forțele sau energiile voastre mecanice, dar poate fi contactată de om şi utilizată ca lumină, căldură şi putere, chiar pentru comanda tuturor aplicațiilor mecanice. Este ceea ce numim o forța universală. Dacă ați ajunge să contactați şi să folosiți această forță, ați numi-o mişcare perpetuă. Noi o numim Putere Universală, Putere Divină, revărsată de Tatăl ca să lucreze pentru toți copiii Sai. Ea va roti şi mişca orice dispozitiv mecanic, va permite transportul fără a consuma vreun combustibil şi va furniza şi lumina, şi căldura. Este prezenta peste tot, fără bani sau preț, şi poate fi captată şi folosită de toți.

Cineva din echipa noastră a întrebat dacă hrana fusese preparată prin această forță. Ni s-a spus că mâncarea venise preparată exact aşa cum o mâncasem, direct din Substanța Universală, exact ca şi pâinea şi celelalte provizii care fuseseră consumate până aici.

Apoi am fost invitați de Emil ca să însoțim grupul la ei acasă, la circa 200 de mile distanță, unde aveam s-o cunoaştem pe mama lui Emil. El a continuat spunând:

- Mama mea şi-a perfecționat corpul într-atât, încât a fost capabilă să şi-l ia cu ea şi să plece spre a primi cele mai înalte învățături. De aceea, ea trăieşte în

invizibil tot timpul. Ea face asta de bunăvoie, căci doreşte să primească ceea ce e mai înalt; şi primind cea mai înaltă învățătură, este capabilă să ne ajute enorm. Ca să vă lămuresc asta, pot spune că ea a progresat până când a atins Împărația Cerurilor, cum ați numi-o voi, locul unde este Iisus. Acest loc este numit, uneori, Al Şaptelea Cer. Pentru voi, presupun că acesta e misterul misterelor. Trebuie să vă spun că nu este nici un mister în asta. Este un loc din conştiință, unde orice mister este revelat. Cei care au atins acea stare a conştiinței se află în afara vederii obişnuite, dar pot reveni şi conversa, şi să-i învețe pe cei receptivi. Ei pot veni în propriile lor corpuri, căci au corpuri atât de perfecte încât pot merge cu ele oriunde doresc. Ei pot să revină pe pământ fără reincarnare. Cei care au trecut prin moarte sunt obligați să se reincarneze ca să se întoarcă pe pământ cu un trup. Acest trup ne-a fost dat ca un corp spiritual, perfect, şi noi trebuie să-l îngrijim şi să-l întreținem pentru a-l păstra. Aceia care şi-au părăsit corpul şi au plecat în spirit, acum realizează că trebuie să-şi ia iar un corp şi să continue să-l perfecționeze.

S-a convenit, înainte de a pleca de la masa din acea seară, ca echipa să se împartă în cinci grupe, fiecare grupă fiind în grija unuia din cei cinci care apăruseră în cameră şi luaseră cina cu noi. Asta ne permitea să cuprindem un câmp mai larg de cercetări şi ne facilita mult munca; totodată, ne îngăduia să verificam lucruri precum călătoria în invizibil şi transmiterea gândurilor. Acest plan plasa cel puțin doi dintre oamenii noştri în fiecare grup, şi pe unul din cei cinci ca lider. Aveam să fim foarte departe unii de alții, totuşi aveam să ținem

legătura prin cei care ne ajutau atât de mult şi ne ofereau toate ocaziile să le verificam opera.

CAPITOLUL XII

A doua zi au fost puse la punct toate detaliile, şi trei din echipa noastră, inclusiv eu, trebuia să-i însoţim pe Emil şi Jast. Următoarea dimineaţă a găsit toate grupele, fiecare cu ghidul şi însoţitorii ei, gata de plecare în direcţii diferite, cu înţelegerea de a observa şi înregistra cu grijă tot ce se va întâmpla, şi trebuia să ne întâlnim după 60 de zile, acasă la Emil, în satul de care tocmai am vorbit, la 200 de mile distanţă. Aveam să păstrăm legătura unii cu alţii prin prietenii nostri. Acest lucru a fost realizat în fiecare seară de aceşti prieteni, care conversau intre ei sau călătoreau încolo şi încoace, de la o echipă la alta. Dacă doream să comunicăm cu şeful nostru sau cu oricare alt membru al echipei noastre, tot ce aveam de făcut era să dăm mesajul prietenilor noştri, şi într-un timp incredibil de scurt aveam răspunsul. Dând aceste mesaje, fiecare trebuia să le scrie complet şi să-şi noteze ora şi minutul fiecărui mesaj; apoi, când venea răspunsul, trebuia să facem la fel. Când ne-am reîntâlnit cu toţii, am comparat notele şi am văzut că toate corespundeau. În afară de asta, prietenii noştri aveau să călătorească de la o tabără la alta şi să stea de vorbă cu noi. Am ţinut evidenţa exactă a acestor apariţii şi dispariţii; am notat şi ora, locul şi discuţiile, şi am verificat complet totul când am comparat, mai târziu, notele.

Au fost momente când eram foarte departe unii de alţii; o grupă avea să fie în Persia, una în China, una în Tibet, una în Mongolia şi una în India, mereu însoţite de

prietenii nostri. Uneori ei călătoreau în invizibil, cum spuneam noi, la distante de 1000 de mile, şi ne ţineau la curent cu întâmplările şi mersul fiecărei tabere.

Destinaţia grupei la care eram ataşat s-a dovedit a fi un mic sat spre sud-vest, plasat pe un platou înalt, cocoţat pe înălţimile mai mici ale Himalayei, şi la vreo 80 de mile de punctul nostru de plecare. N-am luat deloc provizii pentru drum, dar am fost bine aprovizionaţi tot timpul şi am avut paturi foarte comode. Am ajuns la destinaţie devreme în după-amiaza celei de-a cincea zile, am fost salutaţi de o delegaţie de săteni şi am fost conduşi în locuinţe confortabile.

Am observat că sătenii îi tratau pe Emil şi pe Jast cu cea mai mare veneraţie. Ni s-a spus că Emil nu vizitase niciodată satul, dar că Jast mai fusese acolo înainte. Ocazia primei sale vizite fusese ca răspuns la o cerere de a elibera trei săteni de la fioroşii oameni-ai-zăpezilor, care vieţuiesc în unele dintre cele mai sălbatice zone ale Himalayei. Actuala vizită era că răspuns la un apel similar, şi totodată pentru a îngriji bolnavii care nu puteau părăsi satul. Aceşti aşa-numiţi oameni-ai-zăpezilor sunt proscrişi şi renegaţi care trăiseră în regiunile cu zăpezi şi gheţuri din munţi până când deveniseră un trib capabil să vieţuiască în fortăreţele munţilor, fără contact cu vreo formă de civilizaţie. Deşi nu sunt numeroşi, ei sunt foarte fioroşi şi agresivi şi, uneori, îi capturează şi îi vatămă pe cei care sunt destul de nenorocoşi ca să le cadă în mâini. Se constatase că patru dintre săteni fuseseră capturaţi de aceşti sălbatici oameni-ai-zăpezilor. Sătenii, nemaiştiind ce să facă, trimiseseră un mesager ca să ia legatură cu Jast, şi el venise în ajutor, aducându-ne cu el pe noi şi pe Emil.

Bineînțeles că toți eram încordați, gândindu-ne că vom da ochii cu acest popor sălbatic, despre care auzisem, dar nu credeam că ar exista. La început crezusem că se va organiza o echipă de salvare şi că vom fi lasați s-o însoțim, dar aceste speranțe s-au spulberat când Emil a anunțat că el şi Jast aveau să meargă singuri şi că urmau să plece imediat.

În câteva momente au dispărut şi s-au întors abia în seara următoare, cu cei patru captivi care ne-au relatat povestiri neobişnuite ale aventurilor lor şi despre straniul popor care îi capturase. Se pare că aceşti ciudați oameni-ai-zăpezilor trăiesc complet goi, că trupurile lor au ajuns să fie acoperite cu par ca la animalele sălbatice, şi că pot rezista la frigul intens al altitudinilor montane. Se spune că sunt capabili să se deplaseze foarte rapid. De fapt, este cert că ei pot să urmărească şi să prindă animalele sălbatice din regiunea în care locuiesc. Aceşti oameni sălbatici îi numesc pe Maeştri Oamenii din Soare, şi când Maeştrii se duc printre ei după prizonieri, ei nu opun rezistență. Ni s-a mai spus că Maeştrii făcuseră încercări de a se apropia de ei, dar toate eşuaseră din cauza fricii pe care aceste ființe o aveau față de ei. Se spunea ca, dacă Maeştrii merg printre ei, oamenii-zăpezilor nu mai mănâncă şi nu mai dorm, rămânând în ger zi şi noapte, atât de mare este frica lor. Aceste ființe au pierdut orice contact cu civilizația, uitând până şi faptul că au fost în contact cândva cu alte rase, sau că ar fi descendenții lor, atât de mult s-au depărtat de celelalte ființe.

N-am reuşit să-i facem pe Emil şi Jast să ne spună decât foarte puține despre acest ciudat trib sălbatic, şi n-am putut nici să-i determinam să ne ia cu ei. Când i-am întrebat, singurul comentariu a fost:

- Sunt copiii lui Dumnezeu, ca şi voi, dar au trăit atât de mult în vrajbă şi teamă de semenii lor, şi şi-au dezvoltat dintr-atât facultăţile de ură şi teamă, încât s-au izolat de semenii lor în aşa măsură că au uitat complet faptul că sunt descendenţi ai familiei omeneşti, şi se consideră creaturile sălbatice care par a fi. Au mers pe această cale până când au pierdut chiar şi instinctul animalelor sălbatice, căci o fiară sălbatică ştie din instinct când o fiinţă umană o iubeşte, şi îi va răspunde la acea iubire. Tot ce putem spune este că fiecare aduce la îndeplinire ceea ce îi fixează atenţia, şi dacă îl desparte pe Dumnezeu de om, el poate cobori mai jos decât animalele. Nu ar fi de nici un folos să vă luam printre ei. În schimb, le-ar putea face rău. Speram că într-o zi să găsim printre ei pe cineva receptiv la învăţătura noastră, şi astfel să ne apropiem de ei toţi.

Ni s-a spus că, dacă doream să facem o tentativă de a vedea aceste fiinţe ciudate, din propria noastră iniţiativă, eram liberi să o facem; că Maeştrii puteau, fără nici o îndoială, să ne apere de orice rău şi, dacă am fi fost luaţi prizonieri, ei puteau, după toate probabilităţile, să ne asigure eliberarea.

În seara aceea am aflat că era programat să plecam a doua zi spre un templu foarte vechi, la circa 35 de mile de satul unde poposisem. Cei doi tovarăşi ai mei au decis ca, în loc de a veni să vadă templul, să încerce să arunce o privire mai îndeaproape asupra oamenilor sălbatici. Ei au încercat să-i determine pe doi dintre săteni să meargă cu ei, dar au primit un refuz net, căci nici unul dintre săteni nu dorea să părăsească satul ştiind că oamenii sălbatici erau în zonă. Prietenii mei s-au hotărât să încerce singuri, aşa că, după ce au primit de la Emil şi Jast instrucţiuni despre drum şi direcţia de

mers, şi-au pus la brâu armele şi s-au pregătit să plece. Înainte de plecare, Emil şi Jast au obținut de la ei promisiunea că nu vor lovi mortal decât în ultima instantă. Ei puteau să tragă ca să-i sperie, cât doreau, dar au trebuit să-şi dea cuvântul că, dacă ar fi ucis, asta ar fi fost doar ca o soluție extremă.

Am fost surprins că aveam cu noi şi un Colt 45, căci nu adusesem cu noi arme de foc. Renunțasem la ale mele cu mult timp în urmă şi nu mai ştiam unde erau. Se întâmplase ca unul dintre hamalii care ne ajutaseră la împachetat să pună două pistoale în bagaje, şi nu fuseseră scoase.

CAPITOLUL XIII

Emil, Jast şi cu mine am plecat ziua, mai târziu, ca să ajungem la templu, şi am sosit acolo a doua zi, la 5 şi jumătate seara. Am găsit doi îngrijitori mai în vârstă şi am fost cazați comod pentru noapte. Templul este aşezat pe vârful unui munte înalt, fiind săpat în stanca dură, şi se spune că ar avea peste 12 mii de ani vechime. Se păstrează şi este întreținut într-o stare perfectă. Este unul din primele temple înălțate de învățătorii Siddha, şi a fost ridicat ca un loc unde ei puteau merge şi găsi o linişte perfectă. Locul n-ar fi putut fi mai bine ales. Se află pe cel mai înalt vârf din acea parte a munților; altitudinea deasupra nivelului mării este de 10.900 de picioare, şi este la peste 5.000 de picioare de fundul văii. Pe ultimele 7 mile, poteca mi se păruse verticală. Uneori, ea trecea peste buşteni susținuți de frânghii care, legate de bolovani, fuseseră aruncate peste prăpastie; şi ele susțineau buştenii care serveau drept punte. Trecând pe aceste poduri, mi-am dat seama că eram la cel puțin

600 de picioare în aer. Alteori am fost nevoiți să ne cățăram pe scări de lemn atârnate de frânghii. Ultimul urcuş a fost o verticală de circa 300 de picioare şi s-a făcut numai pe scări de lemn. Când am ajuns, m-am simțit că şi cum aş fi fost pe acoperişul lumii.

Ne-am trezit înainte să răsară soarele în dimineața următoare, şi când am ieşit pe acoperişul templului, am uitat cu totul urcuşul din seara precedentă. Templul era situat deasupra unui perete atât de abrupt, încât, dacă priveai în jos, nu puteai vedea nimic până la 3000 de picioare dedesubt, ca şi cum totul ar fi fost suspendat în aer. Mi-a fost destul de dificil să mă hotărăsc să cred altceva. În depărtare se vedeau trei munți pe care ni s-a spus că se găseau temple asemănătoare cu acesta, dar erau atât de departe încât nu le-am putut distinge cu binoclul meu de câmp. Emil a spus că una din celelalte grupe trebuia să fi ajuns la templul de pe cel mai îndepărtat munte, cam în acelaşi moment când noi sosisem aici în seara precedentă, şi că şeful nostru era cu ei. A spus că, dacă doream să comunic cu el, puteam s-o fac, căci şi ei se aflau pe acoperişul templului de o bună bucată de timp, ca şi noi. Mi-am luat carnetul şi am scris că stăteam pe acoperişul unui templu la 10.900 de picioare deasupra nivelului mării, şi că mi se părea că templul ar fi suspendat în aer; că era exact ora 4:55 a.m. după ceasul meu, şi ziua era sâmbătă 2 august. Emil a citit acest mesaj şi a rămas o clipă tăcut, apoi a venit răspunsul: Ora 5:01 a.m. după ceasul meu; locul, suspendat în aer, 8400 de picioare deasupra nivelului mării; data, sâmbătă 2 august. Vedere minunată, situație mai mult decât remarcabilă.

Apoi Emil spuse:

- Dacă doreşti, voi lua această notă şi aduc răspunsul când mă întorc. Aş vrea să merg să discut cu cei de la acel templu, dacă nu te superi.

I-am dat bucuros nota, şi el dispăru. Într-o oră şi 45 de minute s-a întors cu o notă de la şeful meu, spunând că Emil sosise acolo la 5:16 a.m., şi că petrecuseră minunat făcând speculaţii despre ce avea să urmeze. Am rămas la templu trei zile. În acest timp, Emil a vizitat celelalte echipe, ducând note de la mine şi întorcându-se cu răspunsurile lor.

În dimineaţa celei de-a patra zile, ne-am pregătit să ne întoarcem în satul unde îi lăsasem pe camarazii mei. Am aflat că Emil şi Jast doreau să meargă în alt sătuc, aflat în vale la circa 30 de mile de locul unde poteca noastră părăsea firul văii. Le-am propus să meargă, şi eu să-i însoţesc. Am poposit în noaptea aceea în coliba unui păstor, apoi ne-am trezit şi am plecat devreme în dimineaţa următoare, ca să sosim la destinaţie înainte să se întunece a doua zi, căci mergeam pe jos. Nu putusem folosi caii în excursia până la templu, aşa că îi lăsasem în sat.

Pe la ora 10 în dimineaţa aceea a avut loc o puternică furtună cu descărcări electrice, un adevărat şuvoi de apă, şi nu doar o ploaie. Ţinutul prin care treceam era foarte sărac în păduri, şi pământul era acoperit cu o iarbă săracă, firavă, uscată. Zona părea să fie excepţional de secetoasă. Fulgerele au aprins iarba în mai multe locuri şi, înainte de a ne da seama, am fost efectiv înconjuraţi de o pădure de flăcări. În câteva clipe, focul se declanşase cu furie şi se apropia strângându-se în jurul nostru din trei părţi, cu viteza unui tren expres. Fumul cobora în nori groşi, şi începusem să mă tulbur

şi să intru în panică. Emil şi Jast păreau lucizi şi calmi, şi asta mi-a dat o oarecare siguranță. Ei au spus:

- Sunt două căi de scăpare. Una este să încercăm să ajungem la cel mai apropiat parau, unde curge apa pe fundul unui canion adânc. Dacă putem ajunge la acest canion, care e la vreo 5 mile, avem toate şansele să ne punem la adăpost înainte ca focul să ardă totul. Cealaltă cale este să mergi cu noi prin foc, dacă poți avea încredere că te putem lua astfel.

Instantaneu, teama m-a părăsit, căci am realizat că aceşti oameni arătaseră că aveau dreptate în toate ocaziile. Aşa ca, punându-mă, cum şi eram, sub protecția lor, m-am aşezat între ei şi ne-am continuat drumul, care părea să fie în direcția unde focul era mai violent. Apoi, imediat, păru că un larg culoar s-a deschis înaintea noastră, şi am mers înainte direct prin foc, fără cea mai mică dificultate din partea fumului sau a văpăii, sau din partea crengilor aprinse care acopereau cărarea sub tălpile noastre. Am parcurs cel puțin şase mile prin aceasta zonă devastată de foc. Mi s-a părut că mergeam atât de calm pe cărare, de parcă n-ar fi fost nici un incendiu în jur. Asta a durat până când am trecut peste un mic curs de apă şi am ieşit din foc.

În timp ce mergeam prin foc, Emil îmi spusese:

- Nu înțelegi cât este de uşor să foloseşti o lege superioară a lui Dumnezeu, ca să înlocuieşti una inferioară, când ai nevoie, într-adevăr, de cea superioara? Ne-am ridicat vibrațiile corpurilor la o vibrație mai înaltă decât cea a focului, şi focul nu ne răneşte. Dacă unii, judecând obişnuit ne-ar putea vedea acum, ar putea gândi că am dispărut, când de fapt identitatea noastră este aceeaşi dintotdeauna. De fapt, noi nu vedem nici o diferență reală. Concepția judecății

limitate este cea care pierde contactul cu noi. Dacă ne-ar putea vedea aşa cum suntem, fără îndoială ar crede că ne-am înălțat la cer. În realitate, iată ce se întâmplă. Ne-am ridicat la un plan al conştiinței la care muritorul pierde contactul cu noi. Toți pot face aşa cum facem noi. Folosim legea data noua de Tatăl s-o folosim. Putem folosi aceasta lege ca să ne transportam corpurile prin orice spațiu. Este legea pe care o folosim atunci când ne vezi apărând şi dispărând sau, cum spuneți voi, anihilând spațiul. Depăşim simplu dificultățile, înălțându-ne conştiința deasupra lor, şi astfel putem depăşi sau trece mai presus de orice limitări, pe care omul cu conştiința limitată le-a plasat asupra sa. Mi se păruse că mergeam pe deasupra pământului, abia atingându-l cu picioarele. Când am fost în siguranță dincolo de râu, afară din foc, prima mea impresie a fost că mă trezisem dintr-un somn adânc, şi că visasem asta, dar treptat m-am trezit la înțelegerea întregii situații, şi adevărata ei semnificație a început să răsară în conştiința mea. Am găsit un loc umbrit pe malul râului, am prânzit şi ne-am odihnit o oră, apoi am mers mai departe spre sat.

CAPITOLUL XIV

Acest sat s-a dovedit a fi foarte interesant, căci aici se găseau anumite documente, bine păstrate, care, traduse, au apărut a fi probe concludente ale faptului că Ioan Botezătorul trăise în sat timp de 5 ani. Ulterior am putut să vedem şi să traducem documente care dovedeau limpede că el locuise în aceasta regiune timp de circa 12 ani. Mai târziu ni s-au arătat documente ce probau faptul că Ioan Botezătorul călătorise cu aceşti

oameni prin Tibet, China, Persia şi India, timp de vreo 20 de ani. De fapt, am simțit că eram pe cale să urmăm acelaşi traseu pe care-l urmase el, după documentele lăsate şi păstrate. Acestea erau de o asemenea însemnătate, că ne-am întors în diferite sate, am făcut o cercetare extinsă şi am descoperit, comparând datele obținute, că puteam chiar să întocmim o hartă a călătoriilor sale cu aceşti oameni. Uneori, aceste întâmplări erau evocate atât de viu în fața noastră, încât ne puteam imagina că noi înşine călătoream prin acelaşi ținut şi luam acelaşi drum ca şi Ioan, cu mult timp în urmă.

Am rămas în satul acesta trei zile. În acest timp, o largă viziune a trecutului s-a desfăşurat în fața mea. Am putut vedea aceste învățături mergând înapoi în trecutul confuz, până la începutul când totul a ieşit din unica Sursă sau Substanță, Dumnezeu. Am putut vedea că diferitele deviații ale acestor învățături erau impuse de indivizi, fiecare adăugând concepția sa, fiecare crezând că ea îi era revelată lui de Dumnezeu, sau era o revelație directă de la Dumnezeu, doar pentru el; fiecare simțind că el avea singurul mesaj adevărat şi că el era singurul desemnat să dea acest mesaj lumii. Astfel, concepțiile limitate s-au amestecat cu cea a adevăratei revelații dorite şi au rezultat diferențierea şi dizarmonia. Apoi i-am putut vedea pe aceşti oameni, Maeştrii, stand ferm în picioare pe stanca adevăratei spiritualități; percepând că omul este cu adevărat divin, lipsit de păcat, fără moarte, neschimbător, etern, chipul şi asemănarea lui Dumnezeu. Înțelegeam că cercetarea ulterioară trebuia să dovedească faptul că aceşti mari oameni au păstrat şi folosit acest adevăr de-a lungul multor epoci, în stare nealterată. Ei nu se declară proprietari peste tot ce au

de dat, nici nu cer nimănui să accepte ceva, decât dacă îşi pot dovedi ei înşişi spusele, şi fac lucrarea pe care o fac Maeştrii. Ei nu cer nici unei autorități să apere munca pe care o fac.

După trei zile am aflat că Emil şi Jast erau gata să se întoarcă în satul unde îi lăsasem pe tovarăşii mei. Misiunea lor față de sat fusese doar de vindecare, şi nu era nici o îndoială că ei ar fi putut face călătoria la templu şi în acest sat în mult mai puțin timp decât ne luase împreună. Eu nu putusem călători ca ei; aşa că făcuseră din drumul meu, drumul lor.

Am ajuns în sat şi mi-am găsit camarazii aşteptându-ne. Expediția lor în căutarea oamenilor-zăpezilor nu dusese la nimic. Căutaseră timp de cinci zile, se plictisiseră şi se întorceau spre sat, când atenția le fusese atrasă de o formă umană profilată pe cer, pe o culme la circa o milă distanță. Înainte că să-şi fixeze binoclurile asupra ei, dispăruse atât de repede încât abia îi putuseră arunca o privire. Aceasta privire le dăduse impresia unei siluete ca de maimuță, acoperită cu par. S-au grăbit spre acel loc, dar n-au găsit nici o urmă. Deşi şi-au petrecut tot restul zilei cercetând împrejurimile, n-au găsit nici o altă dovadă şi au renunțat să mai caute. După ce au ascultat relatarea mea, camarazii au vrut să ne întoarcem la templu, dar Emil ne-a spus că aveam să vizitam unul asemănător într-una din următoarele câteva zile, şi au decis să accepte această variantă.

Un număr însemnat de localnici din împrejurimi se adunaseră în sat pentru vindecare, căci curierii duseseră vestea despre salvarea celor patru care fuseseră capturați de oamenii-zăpezilor. Am rămas pe loc a doua zi şi am fost prezenți la adunare, văzând

câteva vindecări remarcabile. O tânără de circa 20 de ani, ale cărei picioare degeraseră în iarna precedentă, a fost vindecată. Am putut vedea carnea crescând efectiv, până când picioarele i-au devenit normale şi a mers cu cea mai mare uşurinţă. Doi orbi îşi recăpătară vederea. Unul dintre ei se spunea că fusese orb din naştere. Au fost vindecate şi multe cazuri minore.

Toţi eram profund impresionaţi de aceste lucruri. După reuniune, l-am întrebat pe Emil dacă erau multe convertiri. El ne spuse că foarte mulţi erau, într-adevăr, ajutaţi, şi astfel interesul lor creştea. Pentru un timp ei deveneau activi, dar cea mai mare parte din ei reveneau curând la vechiul lor mod de viaţă, căci găseau că e un efort prea mare să-şi asume aceasta muncă spirituală cu toată seriozitatea. Aproape toţi oamenii trăiesc o viaţă uşoară, lipsita de griji, şi se pare că doar 1% din cei care profesează o credinţă, sunt cu adevărat convinşi. Restul depind în întregime de alţii, care îi ajută când ajung la necaz. Tocmai aici se află cea mai mare cauză a problemei lor. Maeştrii spun că ei pot ajuta pe oricine doreşte ajutorul, dar nu pot lucra ei înşişi în locul nimănui. Ei le pot spune altora despre bogăţia care le este rezervată dar, pentru a fi cu adevărat bogat, fiecare individ trebuie să accepte şi să demonstreze asta el însuşi, cunoscând şi împlinind lucrările spirituale.

CAPITOLUL XV

Am părăsit satul a doua zi dimineaţa, şi doi dintre săteni, care se angajaseră în munca spirituală, ne-au însoţit. În seara celei de-a treia zile am sosit într-un sat aflat la circa 12 mile de cel în care fusesem să vad documentele despre Ioan Botezătorul. Eram foarte

dornic să vadă şi camarazii mei aceste documente, aşa că am decis să poposim, şi Jast ne-a însoţit în sat. După ce au parcurs documentele, tovarăşii mei au fost profund impresionaţi şi am plănuit să schiţam pe hartă şi să urmăm traseele descrise în documente.

În seara aceea, Maestrul care fusese cu a patra echipă a petrecut noaptea cu noi. Ne aducea şi mesaje de la prima şi a treia echipă. El se născuse şi crescuse în sat; strămoşii lui scriseseră documentele şi ele fuseseră păstrate în familie. Ni s-a spus că el era din a cincea generaţie de la cel ce scrisese, şi că nimeni din familia lor nu trăise experienţa morţii. Toţi îşi luaseră cu ei corpurile şi puteau reveni oricând. Am întrebat dacă ar fi prea greu pentru autorul documentelor să vină şi să discute cu noi. El ne-a spus că nu, şi am stabilit întâlnirea pentru seara aceea.

Ne aşezasem doar de câteva clipe, când un bărbat, căruia îi dădeam circa 35 de ani, apăru deodată în încăpere. Ne-a fost prezentat şi toţi am dat mâinile cu el. Rămăsesem că vrăjiţi la apariţia lui, căci ne imaginasem că ar fi trebuit să fie foarte bătrân. Era înalt peste medie, cu trăsături neşlefuite, dar cu faţa cea mai blândă pe care am văzut-o vreodată. În spatele fiecărui gest se citea tăria de caracter. Toată fiinţa lui emana o lumină mai presus de puterea noastră de înţelegere.

Înainte să ne aşezam, Emil, Jast şi cei doi străini şi-au strâns mâinile la piept în centrul camerei şi au rămas într-o linişte perfectă pentru câteva clipe. Apoi am luat loc toţi, şi cel care apăruse atât de brusc în cameră a început spunând:

- Aţi cerut această discuţie ca să înţelegeţi mai bine documentele care v-au fost citite şi interpretate. Va voi spune că aceste documente au fost făcute şi păstrate de

mine; iar cele referitoare la marele suflet, Ioan Botezătorul, care par să vă surprindă dintr-atât, sunt relatări curente ale vremurilor când a fost aici cu noi. Aceste documente arată că era un om cu o vastă înțelepciune şi un intelect minunat. El a perceput că învățătura noastră este adevarată, dar se pare că nu a ajuns niciodată s-o realizeze pe deplin, căci dacă ar fi făcut asta, niciodată nu şi-ar fi văzut moartea. Şedeam în această cameră şi îi auzeam pe Ioan şi pe tatăl meu discutând, şi aici a primit el o mare parte din învățătura sa. Tot aici, tatăl meu a trecut dincolo şi şi-a luat corpul cu el, iar Ioan a fost martor la asta.

Nu este nimeni în familia mea, dinspre mama sau dinspre tata, care să nu-şi fi luat corpul cu el dincolo. Această trecere înseamnă perfecționarea spirituală a corpului, până când omul devine atât de conştient de profundul sens spiritual al vieții sau al lui Dumnezeu, încât vede viața aşa cum o vede Dumnezeu; atunci el e privilegiat să primească cele mai înalte învățături, şi din această stare el este capabil să îi ajute pe toți. (Niciodată nu coborâm din acest cer, căci aceia care au atins această stare nu mai vor să coboare). Ei ştiu că viața este numai evoluție, un mers înainte; nu există întoarcere şi nimeni nu vrea asta.

Toți caută să-i ajute pe cei care tind spre mai multă lumină, şi mesajele pe care le trimitem continuu în Univers sunt interpretate astăzi în toate colțurile pământului de copiii lui Dumnezeu care sunt receptivi. Acesta este primul obiectiv al atingerii acestui cer, sau stări a conştiinței, căci îi putem ajuta pe toți în vreun fel. Putem, şi chiar le vorbim, şi îi instruim pe cei care sunt receptivi şi îşi înalță conştiința, fie prin eforturile lor proprii, fie cu ajutorul altuia. Altul nu poate lucra în

locul tău, nici nu te poate duce cu el la infinit. Trebuie să te decizi să lucrezi tu însuți, deci lucrează. Atunci eşti liber şi independent. Când toți vom ajunge, ca şi Iisus, la conştiința faptului că trupul este un corp spiritual şi indestructibil, şi ne vom menține în această conştiintă, atunci vom fi capabili să comunicam cu totul şi să dăm mai departe, unui mare număr de oameni, învățătura primită. Avem privilegiul de a şti că toți pot îndeplini ceea ce am îndeplinit noi, şi astfel, să rezolve orice probleme de viață; şi că tot ceea ce era văzut că dificil şi misterios, va fi găsit ca fiind simplu.

Nu-ți par cu nimic diferit față de oricare alt om cu care te întâlneşti zi de zi, şi nici eu nu vad nici o diferență la tine.

I-am spus că noi vedeam ceva mult mai deosebit în el. A răspuns:

- Aceasta este numai partea muritoare, comparată cu partea nemuritoare a omului. Dacă ați căuta numai calitatea Divină şi nu ați face nici o comparație, ați vedea orice ființă umană aşa cum mă vedeți pe mine; văzând Christul în orice chip, ați aduce în manifestare acel Christ, sau calitate Divină, în toate. Noi nu facem comparații; vedem numai Christul, sau calitatea de Dumnezeu, în toate, şi oricând, astfel încât ieşim din viziunea voastră. Vedem perfecțiunea sau avem o viziune perfectă, în timp ce voi vedeți imperfecțiunea sau aveți o viziune imperfectă, până când intrați în contact cu cineva capabil să vă îndrume, până când va puteți înălța conştiința în punctul din care ne puteți vedea şi vorbi cu noi, cum faceți acum, învățătura noastră pare doar de o natură inspirată. Nu mai este inspirație când discutam sau încercăm să discutam cu cineva. Aceasta se găseşte doar în natura îndrumării care conduce spre punctul în

care se poate recepționa adevărata inspirație. Este inspirație numai când vine direct de la Dumnezeu, şi când îl laşi pe Dumnezeu să se exprime prin tine; atunci eşti cu noi.

Imaginea ideală a florii, în cel mai mic detaliu, se află înlăuntrul seminței, şi ea trebuie să crească, să se înmulțească, să se dezvolte şi să fie desăvârşită în floarea perfectă prin pregătiri continue. Când această imagine lăuntrică este realizată în cel mai mărunt detaliu, floarea îşi manifestă deplina frumusețe. Exact aşa, Dumnezeu păstrează în minte imaginea ideală a fiecărui copil, imaginea perfecta prin care El voieşte să se exprime. Putem obține mai mult decât poate floarea din acest mod ideal de exprimare, dacă vrem, dar să Îl lăsăm pe Dumnezeu să se exprime prin noi în modul ideal pe care l-a conceput pentru noi. Problemele şi dificultățile încep numai atunci când luam lucrurile în mâinile noastre. Asta nu e numai pentru unul sau câțiva, ci pentru toți. Nouă ni s-a demonstrat că nu suntem diferiți de voi; diferența este doar în înțelegere, atâta tot.

Toate diferitele -isme, culte şi religii, toate punctele de vedere diferite ale tuturor credințelor, toate sunt bune, căci îi vor conduce, eventual, pe adepții lor la realizarea faptului că dedesubtul tuturor există un profund factor de adevăr, care a fost omis, ceva profund care nu a fost atins, sau că ei au eşuat în a contacta ceea ce le aparține de drept, ceea ce ei pot şi ar trebui să stăpânească cu drepturi depline. Întelegem că e acel ceva adevărat care îl poate conduce pe om la stapânirea a tot. Faptul real că omul ştie că există ceva de stăpânit, care poate fi stăpânit şi pe care nu-l stăpâneşte, îl va stimula până când îl va obține. Aşa se face orice pas

înainte în toate lucrurile. Ideea este mai întâi împinsă afară din conştiinţa lui Dumnezeu în cea a omului, şi el înţelege că este ceva în faţa lui doar dacă merge înainte. De obicei, aici omul gafează şi nu reuşeşte să recunoască sursa din care a venit ideea; crede că ea a venit în întregime de la el; se depărtează de Dumnezeu şi, în loc să-L lase pe Dumnezeu să exprime prin el perfecţiunea pe care Dumnezeu o vede pentru el, continuă să exprime în felul său şi să manifeste imperfect ceea ce ar trebui împlinit sau manifestat perfect.

Dacă el ar realiza, doar, că orice idee este o directă, perfectă expresie de la Dumnezeu şi, de cum îi vine această idee, ar face imediat din ea idealul său care să fie exprimat de la Dumnezeu, apoi şi-ar abandona metodele limitate şi l-ar lăsa pe Dumnezeu să exprime prin el calea perfectă, atunci acest ideal s-ar manifesta perfect. Aici trebuie să realizam că Dumnezeu este mai presus de ceea ce este limitat, şi ceea ce e limitat nu poate ajuta nicicum. Astfel, omul ar putea învăţa în scurt timp să exprime perfecţiunea. Singurul lucru important pe care omul trebuie să-l înveţe, este să se desprindă şi să evadeze din forţele psihice sau mentale, şi să se exprime direct de la Dumnezeu, căci toate forţele psihice sunt create numai de om, şi ele îl pot conduce greşit.

CAPITOLUL XVI

Aici convorbirea s-a încheiat cu înţelegerea de a ne întâlni cu toţii la micul dejun. Ne-am trezit devreme a doua zi dimineaţa şi eram gata pentru micul dejun la ora 6 şi jumătate. De cum am plecat din camera

noastră, i-am găsit pe prietenii noştri mergând în aceeaşi direcţie, plimbându-se şi discutând ca nişte muritori obişnuiţi. Ne-au salutat şi ne-am exprimat surpriza că îi întâlnisem aşa. Replica a fost:

- Suntem doar oameni ca şi voi. De ce continuaţi să ne vedeţi ca pe ceva deosebit? Nu suntem nicicum diferiţi de voi, doar că noi ne-am dezvoltat puterile divine într-o măsură mai mare decât voi.

Am întrebat apoi:

- De ce noi nu putem face lucrurile pe care v-am văzut că le faceţi?

Au răspuns:

- De ce nu toţi cei pe care îi contactăm ne urmează şi împlinesc lucrările noastre? Nu putem şi nu dorim să impunem nimănui calea noastră; toţi sunt liberi să trăiască şi să-şi urmeze calea aşa cum doresc. Noi încercăm doar să arătăm calea cea uşoară şi simplă, calea pe care am probat-o şi am găsit-o foarte mulţumitoare.

Am mers la micul dejun, şi conversaţia a deviat spre obişnuitele întâmplări curente. Eram copleşit de uimire. Erau aici patru oameni, şezând la masă în faţă noastră. Unul trăise pe acest pământ circa o mie de ani. Îşi perfecţionase dintr-atât corpul, încât era capabil să-l ia cu el oricând dorea; corpul lui păstra încă vioiciunea şi tinereţea unui om de 35 de ani, şi aceasta perfecţiune fusese desăvârşită acum circa doua mii de ani. Lângă el şedea un om care era al cincilea descendent, în linie directă, al familiei primului amintit. Al doilea trăise pe acest pământ peste şapte sute de ani, şi corpul lui nu părea să aibă nici o zi peste 40 de ani. Erau în stare să discute cu noi ca oricare alţii. Era şi Emil, care trăise circa cinci sute de ani, şi părea de vreo 40; şi Jast, care

avea cam 40 de ani şi părea să aibă cam această vârstă. Toți stăteau de vorba împreună ca frații, fără nici o urmă de superioritate, foarte gentil, simplu, şi totuşi bine întemeiați şi logici în orice cuvânt rostit, fără nici o urmă a ceea ce era mistic sau misterios la ei - doar ca nişte simple ființe umane într-o întâlnire cotidiană. Totuşi, cu greu puteam realiza că totul nu era un vis.

După micul dejun, când ne-am ridicat de la masă, unul dintre camarazii mei a vrut să achite consumația. Emil spuse:

- Aici sunteți oaspeții nostri, şi întinse, spre femeia care aştepta plata, ceea ce presupusesem a fi o mână goala; dar când am privit din nou, conținea exact suma de bani necesară ca să achite nota. Am aflat că prietenii noştri nu purtau bani cu ei, nici nu depindeau de alții pentru aprovizionarea lor. Când aveau nevoie de bani, erau la îndemână, creați din Substanța Universală.

Am ieşit din casă, şi bărbatul care era din echipa numărul cinci ne strânse mâinile, spunând că trebuie să se întoarcă la echipa sa, şi dispăru. Am notat ora dispariției sale şi, mai târziu, am aflat că apăruse la echipa lui la 10 minute după ce ne părăsise.

Am petrecut ziua cu Emil, Jast şi prietenul nostru de la documente, cum îl numisem noi, cutreierând satul şi ținutul, prietenul nostru repovestind în detaliu multe lucruri petrecute în vremea şederii, timp de 12 ani, a lui Ioan în sat. De fapt, aceste evenimente erau atât de viu evocate în mintea noastră, încât ni se părea că ne întorsesem înapoi în trecutul confuz, mergând şi vorbind cu acest mare suflet care, pentru noi, mai înainte păruse doar un personaj mistic invocat de minții acelora ce doreau să înşele. Din ziua aceea, Ioan Botezătorul era un personaj realmente viu; atât de real ni se părea, ca şi

cum l-aş fi putut vedea acum, efectiv, mergând pe ulițele satului şi pe câmp şi primind învățaturile acelor mari suflete din jurul lui, aşa cum şi noi umblasem în ziua aceea, totuşi încă incapabili să prindem adevărul fundamental din toate acestea.

După ce hoinărisem toată ziua aflând cele mai interesante evenimente istorice şi ascultând textele citite şi traduse chiar pe locul unde avuseseră loc întâmplările cu mii de ani înainte, ne-am întors în sat chiar înaintea inserării, complet obosiți. Cei trei prieteni care fuseseră cu noi şi merseseră tot atât de mult ca şi noi, nu arătau nici cel mai mic semn de oboseală. În timp ce noi eram murdari, prăfuiți şi transpirați, ei erau proaspeți şi uşori, hainele lor fiind tot atât de albe, curate şi neşifonate ca şi atunci când plecasem, de dimineața.

Observasem, în toate excursiile noastre, la aceşti oameni, că nici unul din veşmintele lor nu se murdărea. Remarcasem asta de mai multe ori, dar nu primisem nici un răspuns până în această seară, când, ca răspuns la o remarcă făcută, prietenul nostru de la documente spuse:

- Acest lucru poate părea remarcabil pentru voi, dar pentru noi pare şi mai extraordinar că o particulă din substanța creata a lui Dumnezeu să adere la o altă creație a lui Dumnezeu, unde nu e dorită şi de care nu aparține. Cu o concepție justă, asta n-ar putea să se întâmple, căci nici o parte din substanța lui Dumnezeu nu poate fi rătăcită sau plasată acolo unde nu e dorită.

Atunci, într-o clipă, am realizat că hainele şi trupurile noastre erau la fel de curate ca şi ale lor. Transformarea, căci pentru noi fusese o transformare, avusese loc instantaneu, pentru toți trei deodată, aşa cum stăteam acolo. Orice oboseala ne părăsise, şi eram

la fel de proaspeți că atunci când ne sculasem din pat şi ne spălasem dimineață.

Acesta a fost răspunsul la toate întrebările noastre. Cred că ne-am culcat în noaptea aceea cu cel mai profund sentiment de pace pe care îl încercasem vreodată de la începutul şederii noastre cu aceşti oameni; şi sentimentul nostru de venerație făcea loc repede celei mai profunde iubiri pentru aceste inimi simple, blânde, care făceau atât de mult pentru binele omenirii, sau al fraților lor, cum îi numeau ei. Începeam să-i vedem ca pe nişte frati. Ei nu luau nimic asupra lor, spunând că Dumnezeu se exprima prin ei. De la mine nu pot face nimic, Tatăl care sălăşluieşte înlăuntrul meu, El face lucrările.

CAPITOLUL XVII

Ne-am trezit devreme în dimineața următoare, cu fiecare simț stimulat de interes şi uimire pentru ceea ce putea să ne dezvăluie acea zi. Începusem să vedem fiecare zi ca pe o revelație a evoluției lăuntrice, şi simțeam că abia începeam să înțelegem semnificația profundă a lucrurilor pe care le trăiam.

La micul dejun din dimineața aceea ni s-a spus că aveam să mergem într-un sat, sus în munți, şi că din acel loc aveam să vizităm templul situat pe unul dintre munții pe care îi văzusem pe când stătusem pe acoperişul templului deja descris. Ni s-a spus că nu vom putea folosi caii decât pentru 15 mile de drum; şi că doi dintre săteni aveau să meargă cu noi până acolo şi apoi aveau să ia caii până într-un alt sat, ca să aibă grijă de ei până soseam. În punctul stabilit am lăsat sătenilor caii şi am început să urcăm spre satul aflat sus, pe

poteca îngustă de munte, care pe alocuri s-a dovedit a fi o scară cioplită în stâncă. În seara aceea am poposit într-o căsuță aflată pe creasta unui munte, situată cam la jumătatea distantei dintre locul unde lăsasem caii şi satul de destinație.

Îngrijitorul căsuței era gras, bătrân şi comic; de fapt, era atât de durduliu şi rotund, că părea mai mult să se rostogolească decât să meargă, şi abia îi puteam vedea ochii. De cum l-a recunoscut pe Emil, el a început să ceară vindecarea, spunând, după cum ni s-a povestit mai târziu, că dacă nu primea ajutor, în mod sigur ar fi murit. Ni s-a spus că el şi strămoşii lui administraseră această căsuță şi slujiseră publicul timp de sute de ani, şi că el îndeplinea acea muncă de circa 70 de ani. Cam pe vremea când luase în primire căsuța, el fusese vindecat de o boală ereditară şi presupusă a fi incurabilă. Devenise un foarte activ lucrător spiritual, pentru vreo doi ani, apoi, treptat, îşi pierduse interesul şi începuse să depindă de alții, ca să-l ajute să iasă din necazuri. Asta ținuse cam vreo 20 de ani, şi părea să prospere, aparent bucurând-se de cea mai bună sănătate, când, deodată, căzuse iar în vechile obiceiuri, şi nu mai făcea efortul necesar ca să se trezească din letargia sa. Am aflat că acest caz era doar un exemplu clar pentru mii de cazuri. Aceşti oameni trăiesc simplu şi uşuratic, şi orice lucru care cere un efort devine, foarte repede, o povară pentru ei. Ei îşi pierd repede interesul, şi cererea lor de ajutor devine un sunet mecanic, în loc de ceva rostit cu semnificație sau dorință adâncă.

Ne-am sculat şi am pornit la drum devreme a doua zi dimineață, şi la ora 4 după-amiaza ne găseam în sat, templul de destinație zărindu-se pe un vârf ascuțit de

stâncă, aproape deasupra capului nostru. De fapt, pereții erau atât de abrupți, încât singurul mijloc de a ajunge acolo era un coş legat de o frânghie şi coborât cu un scripete susținut de o grindă de lemn bine fixată în stâncă. Un capăt al frânghiei era legat de un troliu, iar celălalt era trecut peste scripete şi legat de coş, coşul fiind astfel coborât şi tras în sus. Troliul era plasat într-o mică încăpere săpata în stânca dură a unui prag proeminent, care atârna deasupra pereților de dedesubt. Bara de lemn de care era fixat scripetele culisa astfel încât funia şi coşul abia atingeau pragul, permițând să se tragă încărcătura până ajungea sus, apoi coşul şi încărcătura lui erau trase înăuntru şi aşezate în siguranță pe vârful stâncii, în mica încăpere săpată în piatră în acel scop. Această proeminență stâncoasă ieşea în afară deasupra pereților de piatră, atât de mult încât coşul se balansa în aer pe vreo 50 - 60 de picioare, călătorind în sus şi-n jos. La un anumit semnal, coşul a fost coborât; am urcat în el şi am fost traşi sus, unul câte unul, până la pragul aflat la vreo 400 de picioare deasupra.

Când am ajuns pe ieşitura aceea, am început să ne uitam după vreo potecă ducând în sus spre templu, ale cărui ziduri le vedeam înălțându-se în continuarea pereților de piatră care încă ne întreceau cu 500 de picioare. Ni s-a spus că vom face o ascensiune similară cu cea deja descrisă. Pe când priveam în sus, un braț de lemn, similar cu cel de pe pragul unde ajunsesem, a alunecat în afară, o funie a fost coborâtă şi legată de acelaşi cos, şi am fost traşi sus, unul câte unul, şi lasați pe acoperişul templului, la 500 de picioare mai sus. M-am simțit iarăşi ca pe acoperişul lumii. Templul era situat pe un pisc ascuțit ca un ac, care se ridica la 900

de picioare deasupra tuturor munților din jur. Satul pe care îl lăsasem la 900 de picioare mai jos era situat pe coama unei trecători folosite pentru traversarea Himalayei. Am aflat că acest templu era cu 1000 de picioare mai jos decât cel pe care îl vizitasem cu Emil şi Jast, dar oferea o perspectivă mult mai largă. De unde stăteam, ni se părea că puteam privi în spațiul infinit.

Ne-am instalat comod pentru noapte, şi cei trei prieteni ai noştri ne-au spus că aveau să meargă să-i viziteze pe câțiva dintre colegii nostri, şi că le puteau duce mesaje dacă doream să trimitem. Am scris mesajele, datându-le cu grijă, dând poziția noastră şi adăugând ora şi ziua. După ce le-am inmânat prietenilor noştri aceste mesaje, ei ne-au strâns mâinile spunând că aveam să ne vedem dimineață, şi au dispărut unul câte unul. Notasem atent timpul şi ceea ce scrisesem, şi mai târziu am aflat că mesajele ajunseseră la destinație la 20 de minute după ce le dădusem din mână.

După o cină îmbelşugată servită de îngrijitorii templului, ne-am retras pentru noapte, dar nu ca să dormim, căci experiențele începuseră să facă o impresie profundă asupra noastră. Ne aflam la aproape 9 mii de picioare în aer, cu nici o fiintă omenească lângă noi, exceptându-i pe îngrijitori, neauzind nici un sunet în afara vocilor noastre. Părea să nu se audă nici o suflare. Unul din colegii mei spuse:

- Vă miraţi că au ales pozițiile acestor temple ca locuri de meditație? Liniştea e atât de intensă, de parcă ai putea să o pipăi. Cu siguranță, este un loc minunat pentru meditație.

Apoi ne spuse că merge afară să arunce o privire în jur. A ieşit, dar a revenit după câteva clipe, spunând că era o ceață groasă şi că nu se vedea nimic.

Cei doi colegi ai mei au adormit curând, dar eu nu puteam dormi; aşa că m-am sculat, m-am îmbrăcat şi am ieşit pe acoperişul templului, aşezându-mă cu picioarele atârnate peste marginea zidului. Lumina de lună, filtrată prin ceaţă, era doar atâta cât să biruie întunericul de cerneală care ar fi domnit dacă luna n-ar fi strălucit. Era doar atâta lumină cât să se desluşească valurile mari, informe, de ceaţă, rostogolindu-se în jur, suficient ca să-mi aducă aminte că eram suspendat în aer, că undeva, mai jos, pământul era ca totdeauna, şi că locul unde mă aflam era legat cumva cu el. Apoi, deodată, mi s-a părut că vedeam o mare coloană de lumină, razele sale desfăcându-se ca un evantai, cu partea mai largă întinzându-se spre mine; locul unde şedeam părea să fie cam în centrul coloanei care se lărgea, şi raza centrală era cea mai strălucitoare din toate. Fiecare rază părea proiectată mai departe, până când ilumina o parte a pământului. Fiecare ilumina propria ei parte de pământ, până când totul se amesteca într-o singură, mare rază albă. Privind mai departe în sus, am văzut cum toate convergeau, treptat, până când se terminau într-un punct central de lumină albă intensă, atât de albă încât părea transparent şi cristalin. Apoi, deodată, mi s-a părut că pluteam în spaţiu, privind la toate acestea. Privind departe, în jos, raza alba, am văzut ceea ce păreau a fi năluci din trecutul îndepărtat, mergând unele după altele, într-un număr mereu crescând, dar în rânduri compacte, până ajungeau într-un anumit loc; apoi ele se despărţeau tot mai mult, până când umpleau toată raza de lumina şi acopereau tot pământul. Toate porneau, la început, din acest punct central alb de lumina. Ele luau naştere în acest punct, la început una, apoi imediat erau două, şi chiar după

acestea erau patru; şi aşa mai departe, până când ajungeau, în punctul de largă împrăştiere, la aproape o sută, aliniate în fascicolul de lumină. Când ajungeau în punctul de maximă divergență, se răspândeau deodată larg şi ocupau toate fasciculele de lumină, şi fiecare continua, mai mult sau mai puțin singură, până când păreau să ocupe tot pământul. Când ajungeau să ocupe întreg pământul, razele atingeau expansiunea lor maximă. Apoi ele urcau, tot mai înguste şi mai subțiri, până când convergeau iar în punctul din care porniseră inițial; ciclul era încheiat şi ele intrau înapoi, una câte una. Înainte de a reintra, formau, în rânduri compacte, alinieri de câte o sută, treptat strângându-se până când deveneau una, şi acea una intra singură în lumină. M-am trezit brusc şi, gândindu-mă că era un loc destul de nesigur pentru a visa, am intrat şi m-am culcat.

CAPITOLUL XVIII

Îl rugasem pe unul dintre îngrijitorii templului să ne cheme la primul semn al zorilor; şi tocmai mă trezeam singur, când s-a auzit o bătaie în uşă. Am sărit toți din paturi, atât de nerăbdători eram să vedem primul revărsat al zorilor de la înălțimea aceea. Ne-am îmbrăcat într-o clipită şi ne-am precipitat pe acoperiş, că trei şcolari nerăbdători. De fapt, gălăgia pe care o făceam i-a speriat pe îngrijitori, care s-au grăbit şi ei pe acoperiş, să vadă dacă, într-adevăr, eram în toate mințile. Bănuiesc că zgomotul făcut de noi trei fusese mai mult decât tot ce perturbase vreodată paşnica linişte a anticului templu, din zilele când fusese construit, şi aflasem că

avea peste 10 mii de ani. De fapt era atât de vechi, încât părea o parte din stanca pe care stătea.

Când am ajuns pe acoperiş, n-a fost nevoie să ni se ceară să facem linişte. O privire a fost de-ajuns, şi ochii şi gurile colegilor mei au rămas larg căscate. Bănuiesc că, dacă cineva m-ar fi privit, ar fi văzut acelaşi lucru. Am aşteptat ca ei să vorbească. Aproape dintr-o suflare a venit exclamaţia:

- Vai, suntem, desigur, suspendaţi în aer!

Au spus că senzaţia era exact ca aceea trăită în celălalt templu. Uitaseră pentru un moment că ar fi existat ceva sub picioarele noastre, şi aveau senzaţia că pluteau în aer. Unul a remarcat:

- Nu mă mir că aceşti oameni pot zbura, dacă trăiesc astfel.

Ne-a trezit din reveriile noastre un hohot de ras, şi ne-am întors toţi că să-i vedem pe Emil, Jast şi prietenul de la documente, stand aproape în spatele nostru. Unul dintre tovarăşii mei se apropie imediat de ei, încercând să le stranga mâinile la toţi deodată, şi spuse:

- Este minunat! Nu ne miram că puteţi zbura după ce aţi stat aici o vreme.

Ei zâmbiră şi unul spuse:

- Sunteţi la fel de liberi să zburaţi ca şi noi. Trebuie doar să ştiţi că aveti puterea lăuntrică s-o faceţi, ca să o folosiţi.

Apoi ne-am întors spre privelişte. Ceaţa coborâse, şi plutea în valuri mari, destul de sus ca să nu se poată zări nicăieri vreun petic de pământ, şi mişcarea norilor de ceaţă de jur împrejur dădea senzaţia că eram purtaţi pe aripi tăcute, odată cu ceaţa. Stand acolo, privind în zare, îţi pierdeai senzaţia că ai ceva sub picioare, şi ne era foarte greu să credem că nu pluteam în spaţiu. Pe

când priveam în depărtare, corpul meu părea să-şi fi pierdut orice simt al greutăţii şi parcă pluteam efectiv deasupra acoperişului. Uitasem atât de mult de mine, încât atunci când cineva din grup a vorbit, picioarele mele loviră acoperişul cu atâta forţă, încât am resimţit efectele şocului mai multe zile după aceea.

La micul dejun din acea dimineaţă, ne-am decis să rămânem pe loc trei zile, căci mai aveam de vizitat un singur loc interesant înainte de a merge la locul de întâlnire stabilit. Citind mesajele pe care le adusese Emil, am aflat că grupa şefului nostru vizitase acest templu cu numai trei zile înainte. După micul dejun am ieşit şi am văzut că se risipea, treptat, ceaţa. Am privit până când s-a risipit complet şi a apărut soarele. Am putut vedea sătucul cuibărit sub malul stâncos, şi valea, jos, departe.

Prietenii noştri hotărâseră să viziteze satul şi i-am întrebat dacă puteam merge cu ei. Au ras şi au spus că puteam, dar că ei credeau că era mai bine să folosim coşul, ca să ajungem într-o stare mai bună decât dacă am fi incercat modul lor de a călători. Aşa că am coborât, unul câte unul, până la pragul stâncos, apoi în jos pe micul platou, chiar deasupra satului. Nu mai devreme ca ultimul să fi coborât din coş, prietenii noştri au fost acolo. Am coborât în sat şi am petrecut acolo cea mai mare parte a zilei. Era un loc vechi şi pitoresc, tipic pentru aceste zone montane, cu casele sale construite prin săpare în peretele stâncii, apoi prin închiderea deschizăturii cu ziduri de piatră. Erau, cu totul, vreo 20 de case. Ni s-a spus că erau construite în acest fel ca să nu fie acoperite de zăpezile grele din iarnă. Curând, sătenii au început să se stranga, şi Emil le-a vorbit câteva momente. S-a aranjat să se ţină o adunare în

după-amiaza următoare şi au fost trimişi curieri că să-i anunțe pe cei din vecinătate care ar fi vrut să vină.

Ni s-a spus că Ioan Botezătorul trăise în acest sat şi primise învățătura în templu, şi că templul rămăsese la fel ca pe vremea când Ioan studiase acolo. Ni s-a arătat unde fusese casa lui. În după-amiaza aceea, când ne-am întors la templu, atmosfera se limpezise, aşa că am putut vedea o mare întindere a ținutului, şi ni s-a arătat drumul pe care-l folosise Ioan pentru a merge la şi de la templu, şi spre diferitele sate unde trăise. Se bănuia că templul fusese construit cu mai mult de 6 mii de ani înainte că Ioan să-l viziteze. Ni s-a arătat calea pe care aveam s-o urmăm la plecare, şi ni s-a spus că era folosită de la construirea templului. Pe la ora 5 în acea după-amiază, prietenul de la documente ne-a spus că avea să ne părasească pentru o vreme. Apoi ne-a strâns mâinile, spunând că avea să ne vadă în curând, şi a dispărut.

În seara aceea am văzut, de pe acoperişul templului, cel mai remarcabil apus de soare la care am asistat vreodată, şi am avut şansa să văd apusuri de soare în aproape toate regiunile. Pe măsură ce se apropia seara, o ceață luminoasă se strângea deasupra unui şir jos de munți care mărgineau o mare întindere a platourilor pe care le puteam vedea. Când soarele a atins această margine, ni se părea că eram atât de departe deasupra ei, încât parcă priveam drept în jos, spre o mare de aur topit. Apoi a venit amurgul, şi fiecare pisc muntos ne părea în flăcări. Vârfurile din depărtare, care erau acoperite cu zăpadă, păreau a fi învăluite în foc şi, acolo unde ghețarii umpleau râpele, erau aruncate mari limbi de foc, aceste flăcări părând că se întâlnesc şi se amestecă în variatele nuanțe ale cerului. Lacurile care

punctau platoul de dedesubt fuseseră transformate deodată în vulcani care zvârleau flăcări ce urcau şi se combinau cu culorile de pe cer. Pentru o clipă ni s-a părut că stăteam pe marginea unui infern tăcut. Apoi totul s-a amestecat într-o armonie de culori, şi liniştea blândă, paşnică, a fost mai presus de orice descriere.

Am stat pe acoperiş până după ora 12 în noaptea aceea, punând întrebări lui Emil şi Jast. Aceste întrebări aveau de-a face, în principal, cu poporul şi istoria ţării, în general. Emil a citat liber din documentele lor. Aceste documente dovedeau că ţinutul fusese locuit cu mii de ani înainte de începutul istoriei noastre. Emil a continuat spunând:

- Deşi nu doresc deloc să discreditez sau să corectez istoria voastră, sau pe cei ce au scris-o, voi spune că la începutul acesteia istoricii voştri nu au mers destul de departe în urmă, ci au luat de bun faptul că Egipt însemna ceea ce implică numele, întunericul exterior sau desertul. În realitate, semnifica un deşert al gândirii. În acea vreme, ca şi acum, o mare parte a lumii se afla în deşertul gândirii, şi istoricii nu au căutat înainte de asta pentru a afla sensul mai adânc. Au acceptat ceea ce au văzut sau auzit, sau ceea ce apărea la suprafaţă, au înregistrat asta, şi aşa a început istoria voastră. E foarte dificil de corelat cele doua istorii, şi nu voi încerca să spun că trebuie s-o luaţi pe a noastră ca autentică. V-aş sugera să alegeţi voi înşivă.

Atunci apăru luna deasupra munţilor din depărtare. Am stat şi am privit-o, rotundă şi plină, până s-a ridicat aproape deasupra capului. Era o privelişte frumoasă, cu un nor luminos care trecea, întâmplător, chiar pe deasupra noastră. Pe când aceşti nori lunecau peste ea, luna şi norii păreau că stau pe loc şi parca noi lunecam

prin fața lor. Asta a durat vreo oră, când, deodată, s-a auzit un zgomot de obiect căzut pe acoperiş, în spatele nostru. Am sărit în picioare şi ne-am uitat în jur. Era acolo o doamnă de vârstă medie, zâmbind şi întrebând dacă ne-a speriat. Prima noastră impresie fusese că sărise de pe parapetul acoperişului, dar ea doar bătuse din picior ca să ne atragă atenția. Liniştea fusese atât de adâncă, încât noi auzisem sunetul mult amplificat.

Emil a înaintat repede, a salutat-o şi ne-a prezentat-o ca sora lui. Ea a zâmbit şi ne-a întrebat dacă ne-a tulburat visarea. Apoi ne-am aşezat şi, în scurt timp, conversația a deviat spre amintiri ale experiențelor ei. Avea trei fii şi o fiică, ce fuseseră crescuți în spiritul lucrării lor. Ne-a spus că cei doi mai tineri erau totdeauna cu ea. Am întrebat dacă îi puteam cunoaşte. A răspuns că puteau veni acolo în acea seară; şi imediat apărură doua figuri, un bărbat şi o femeie. Şi-au salutat unchiul şi mama, apoi s-au apropiat şi au fost făcute prezentările. Fiul era un tip înalt, chipeş, viril, căruia îi dădeam cam 30 de ani. Fiica era nu prea înaltă, mai mult zveltă, cu trăsături foarte fine: era o fată drăguță, bine clădită, căreia îi atribuiam cam vârsta de 20 de ani. După aceea am aflat că fiul avea 150, iar fiica 128 de ani. Amândoi aveau să fie prezenți la întâlnirea de a doua zi, şi în curând au plecat. După ce plecaseră, am făcut mamei complimente pentru fiu şi fiică. Mama s-a întors spre noi şi ne-a spus:

- Orice copil născut este bun şi perfect. Nu există copii răi. Nu are importanță dacă ei sunt concepuți perfect, imaculat, sau pe calea simțurilor, a materiei. Cel conceput pe cale perfectă va recunoaşte curând Filiația sa cu Tatal, faptul că el este Christul, sau Fiul lui Dumnezeu; apoi el se va dezvolta şi va evolua repede, şi

va vedea numai perfecțiunea. Cel conceput pe calea senzorială poate, la fel, să-şi recunoască imediat filiația, să perceapă că el este Christul, şi îşi poate realiza perfecțiunea idealizând Christul. El se concentrează asupra acestui ideal, îl iubeşte şi îl cultivă până când manifestă sau exprimă ceea ce păstrează în atenție, Christul. El este născut din nou, şi perfect. El a adus la lumină perfecțiunea dinlăuntrul său, acea perfecțiune care a fost mereu acolo. Primul a păstrat idealul şi a fost perfect; celălalt a perceput idealul şi l-a dezvoltat, şi a redobândit perfecțiunea. Aşa că nici un copil nu este rău. Toți sunt buni şi de la Dumnezeu.

Aici, cineva din grup a amintit că era ora să ne culcam, căci trecuse de 12 noaptea.

CAPITOLUL XIX

Ora 5, în dimineața următoare, ne-a găsit pe toți adunați pe acoperişul templului. După obişnuitele saluturi de dimineață, ne-am strâns în cerc şi, că de obicei, s-a citit o selecție de texte. Textele din această dimineață erau din documentele templului. Jast ni le-a tradus, şi am fost surprinşi să constatam că traducerea corespundea îndeaproape cu primul capitol din Evanghelia Sfântului Ioan, din Biblia noastră, iar al doilea text corespundea cu primul capitol din Evanghelia după Luca. După lectură am întrebat dacă puteam aduce Biblia noastră, ca să comparam versiunile. Au consimțit imediat şi, cu ajutorul lui Jast, am făcut comparația şi am fost surprinşi de asemănare. Abia terminasem, când a răsunat chemarea la micul dejun, şi am intrat cu toții. După micul dejun ne-am pregătit să

coborâm în sat şi, pentru moment, comparaţia ne-a ieşit din minte.

Când am ajuns, am găsit un număr destul de mare de oameni veniţi din ţinutul din jur, şi Jast ne-a spus că aproape toţi erau păstori care îşi păşteau turmele vara în munţii înalţi, şi că se apropia repede timpul ca ei să părăsească regiunile joase. Ni s-a spus că o astfel de întâlnire, ca aceea ce avea să aibă loc în după-amiaza aceea, era anunţată totdeauna chiar înainte să plece păstorii.

Mergând prin sat, l-am întâlnit pe nepotul lui Emil, şi el ne propuse o scurtă plimbare înainte de masa de prânz. Am acceptat imediat invitaţia, căci vroiam să vedem zona din jur. În timpul acestei plimbări, câteva locuri din vale ne-au fost indicate ca prezentând un interes deosebit. Numele lor, când au fost traduse, semănau cu cele din denumirile de la începutul Bibliei, dar adevărata semnificaţie a tuturor acestora nu ni s-a arătat până când nu ne-am întors, am servit prânzul şi ne-am aşezat printre cei ce se adunaseră.

Erau vreo 200 de oameni în această adunare, când apărură restul prietenilor noştri de la templu. Atunci, nepotul lui Emil se ridică şi se apropie de doi bărbaţi care ţineau ceea ce ni se părea a fi o carte mare. Când a fost deschisă, s-a dovedit a fi o cutie în formă de carte. El a ales un teanc conţinând foi netede, precum cele de manuscris; apoi cutia a fost pusă pe pământ. Teancul a fost inmânat unuia dintre bărbaţi. El a deschis şi a inmânat prima fila nepotului lui Emil. Când se încheia citirea fiecărei file, ea era înmânată celuilalt bărbat, care o punea în cutie. Lectura se desfăşura cu Jast că interpret. Nu ajunsese prea departe, când am văzut că exista o izbitoare asemănare cu Evanghelia Sfântului

Ioan, dusa mult mai în detaliu. Apoi a urmat una similară cu cea a lui Luca, apoi una asemănătoare cu cea a lui Marcu, şi ultima era ca şi cea a lui Matei.

După lectură, oamenii s-au strâns în mici grupuri, iar noi, cu Jast, l-am căutat pe Emil, căci eram curioşi să aflam înțelesul tuturor acestora. Ni s-a spus că aceste documente erau citite în fiecare an la întâlnire, şi că acest loc era centrul regiunii în care se petrecuseră aceste scene, cu mulți ani în urmă. Am remarcat asemănarea acelor întâmplări cu cele istorisite în Biblia noastră, şi ni s-a spus că nu există nici o îndoială asupra faptului că unele din primele scene povestite în Biblia noastră fuseseră luate din aceste documente; dar că întâmplările mai târzii, precum Crucificarea, avuseseră loc altundeva, totul ajungând la apogeul său în Naşterea şi viața lui Christ. Prima idee a tuturor acestora era căutarea Christului în om, şi să arate, acelora care rătăceau departe de ideal, că Christ trăia în ei aşa cum trăieşte întotdeauna. Emil a continuat spunând că nu conta unde avuseseră loc scenele, ci semnificația spirituală subînțeleasă, pe care doream s-o perpetuam.

Am petrecut restul după-amiezii şi ziua următoare facând comparații şi luând note. Spațiul nu va permite includerea, aici, a acestor note şi comparații, dar sensul spiritual va fi înțeles din citirea capitolelor menționate mai sus. Am aflat că tatăl nepotului lui Emil, care ne citise documentele, era născut în sat şi era un descendent direct al lui Ioan, şi că exista obiceiul, pentru unii din membrii familiei, să vină aici în această perioadă şi să le citească. Templul de deasupra noastră era cel în care se închinaseră atât Zaharia, cât şi Ioan.

Am aflat că prietenii noştri aveau să meargă pe drumul lor, aşa că s-a aranjat ca Jast să rămână cu noi, şi ceilalți să plece. A doua zi am terminat cu documentele, şi apoi am părăsit templul devreme în dimineața următoare. Deşi ora era matinală, aproape toți localnicii din sat erau treziți ca să ne ureze Mergeți cu Dumnezeu!

CAPITOLUL XX

În următoarele 5 zile, drumul nostru ne-a condus prin ținutul prin care călătorise Ioan. În a cincea zi am ajuns în satul unde ne aşteptau caii. Aici Emil a venit cu noi şi, din acest moment, călătoria a fost relativ uşoară până în satul unde trăia el.

Apropiindu-ne de acest sat, puteam vedea că ținutul era mult mai populat, şi că drumurile şi cărările erau mult mai bune decât altele pe care mersesem. Drumul nostru ne conducea în lungul unei văi fertile, şi am urmat această cale printr-un platou întins. Am observat că valea se îngusta treptat pe măsură ce înaintam, şi că în final marginile ei se apropiau atât de mult de fiecare parte a râului, încât formau un canion. Pe la ora 4 a zilei în care aveam să ajungem în sat, am dat deodată peste un mal abrupt, de pe care râul cădea într-o cascadă de vreo 300 de picioare. Drumul ne dusese într-un loc neted la baza malului, lângă cascadă. Am văzut că exista o trecere tăiată în gresie, sub un unghi de 45 de grade, spre platoul de deasupra, şi fuseseră săpate trepte în piatra potecii, astfel că urcuşul era uşor. Uşi mari de piatră fuseseră astfel aranjate încât să poată fi închise peste deschiderea de la baza malului, constituind astfel o formidabilă barieră pentru un

inamic nepoftit. Când am ajuns pe platoul de deasupra, am văzut că scara prin stâncă era singura cale de urcare şi coborâre permisă de râu. Cândva existaseră trei căi de acces, dar pereții care înconjurau satul fuseseră acum reconstruiți astfel încât să bareze orice acces posibil. Multe case din sat fuseseră astfel clădite încât unul din pereți forma o parte a zidului care înconjura satul. Am observat că acele case care erau una cu zidul erau înalte cât 3 etaje şi nu existau deschizături pentru ferestre, în perete, decât la înălțimea celui de-al treilea etaj. Fiecare deschizătură avea construit un balcon suficient de larg pentru ca 2-3 persoane să poată sta în el comod. Acestea, am judecat noi, erau astfel făcute încât permanent să poată fi aruncată o privire în afară. Ni s-a spus că regiunea fusese locuită cândva de un trib de băştinaşi care se izolaseră de ceilalți, până când dispăruseră ca trib, câțiva fiind asimilați de alte triburi.

Aici era casa părintească a lui Emil şi locul unde aveam să ne întâlnim cu membrii expediției noastre care se împărțise în mici grupuri pentru a acoperi mai mult teritoriu. Întrebând, am aflat că eram primii sosiți şi că ceilalți aveau să vină a doua zi. Ni s-a dat una din casele construite în zidul satului. Ferestrele etajului trei dădeau spre asprul ținut muntos din sud. Ne-am făcut comozi şi ni s-a spus că cina avea să fie servită la primul nivel, adică la parter. Am coborât şi i-am găsit aşezați la masă pe Emil, sora lui, soțul ei şi pe fiul şi fiica pe care îi cunoscusem la templu cu câteva zile înainte.

Încă nu terminasem cina, când am auzit un freamăt venind din mica piață din fata casei. Unul dintre săteni a venit şi a anunțat că au sosit şeful nostru şi grupul lui. S-au instalat confortabil; apoi am mers cu toții pe acoperiş.

Soarele apusese, dar amurgul încă persista. Priveliştea la care ne uitam semăna cu un mare bazin la confluența unui număr de râuri coborând prin chei adânci din munții mai înalți. Aceste râuri se vărsau toate într-un râu mai mare înainte să cadă peste abruptul perete de stânci, în valea de dedesubt, formând astfel cascadă. Acest râu mai mare venea printr-un canion adânc şi curgea peste platoul întins doar pe câteva sute de picioare înainte de a plonja în prăpastie. Mai multe râulețe curgeau pe pereții verticali ai canionului săpat de râul cel mare, formând căderi de apă şi, în câteva cazuri, torenți zgomotoşi. Unele cădeau în cascade perpendiculare de la 100-200 de picioare, în timp ce altele îşi tăiaseră drumul prin peretele canionului şi coborau formând un şir de cataracte. Departe în munți, văile erau pline de ghețari, şi aceşti ghețari erau proiectați ca nişte degete uriaşe din marele acoperiş de zăpadă care se afla pe vârfurile întregului masiv. Zidul protector al satului fusese unit cu cel al marelui canion, acolo unde acesta ieşea în afară deasupra platoului drept, apoi mergea spre faleza unde apa cădea în valea de dedesubt. În locul unde zidul se unea cu peretele canionului, muntele se ridica vertical pe 200 de picioare, creând astfel o barieră naturală, lungă cât se vedea cu ochii. Ni s-a spus că platoul se întindea pe 60 de mile de la est la vest, şi în unele locuri avea 30 de mile de la nord spre sud; şi singura altă cale de acces era în partea cea mai larga a platoului, acolo unde o cărare ducea peste o trecătoare; iar această trecătoare era păzită de un perete similar cu cel de unde ne găseam noi.

Pe când vorbeam despre avantajele defensive ale locului, sora lui Emil şi fiica ei ni s-au alăturat şi, ceva

mai târziu, au venit Emil, cumnatul lui şi fiul. Am observat la ei o unda de emoție, şi în curând sora lui Emil ne-a spus că în seara aceea aşteptau o vizita a mamei lor. Ea spuse:

- Suntem atât de fericiți, că abia ne mai încăpem în piele, căci o iubim atât de mult pe mama! Îi iubim pe toți cei care au mers înainte spre cunoştințe mai înalte, căci sunt atât de buni şi nobili, şi de ajutor, dar mama noastră e atât de dulce şi adorabilă, atât de săritoare şi iubitoare, că nu ne putem opri să n-o iubim de o mie de ori mai mult. În plus, suntem din carnea şi sângele ei. Ştim că o veți iubi că şi noi.

Am întrebat dacă venea deseori. Răspunsul a fost:

- Oh, da, vine mereu când avem nevoie de ea, dar este atât de ocupată cu munca ei, că vine doar de două ori pe an de bunăvoie, şi aceasta este una din aceste vizite. Va rămâne o săptămână, şi suntem cu toții atât de fericiți, încât nu mai ştim ce să facem.

Aici conversația a deviat spre experiențele colegilor noştri pe durata cât fusesem despărțiți, şi ne adâncisem în aceasta discuție când, brusc, s-a făcut linişte peste tot şi, aproape înainte de a ne da seama, şedeam într-o tăcere perfectă fără s-o fi sugerat cineva. Umbrele serii se strânseseră până când cununa de zăpadă a muntelui din zare arata ca un mare monstru alb, gata să-şi piardă degetele de gheață şi să se întindă peste valea de dedesubt. Din linişte a venit un foşnet blând, că al unei păsări aşezându-se din zbor, şi păru că o ceață subțire se condensa pe parapetul estic. Deodată ceața prinse contur, şi acolo stătea o femeie de o răpitoare frumusețe la trup şi chip, cu o lumină puternică radiind în jurul ei, încât abia o puteam privi. Cei din familia ei au sărit în

picioare şi au înaintat repede spre ea cu braţele întinse, exclamând, aproape toţi, într-un glas:

- Mama!

Ea a păşit uşor, coborând de pe parapet pe acoperiş, şi i-a îmbrăţişat pe fiecare, ca orice mamă, apoi ne-a fost prezentată. Spuse:

- O, voi sunteţi fraţii dragi din depărtata America, veniţi în vizita la noi. Bineînţeles că sunt foarte bucuroasă să vă urez bun venit în ţara noastră. Inimile noastre se îndreaptă spre toţi, şi simţim că dacă ei ne-ar lăsa, doar ne-am întinde mâinile şi i-am îmbrăţisa pe toţi aşa cum, chiar acum, i-am îmbrăţişat pe cei pe care îi numesc ai mei. Căci în realitate suntem o singură familie, fiii aceluiaşi Dumnezeu Tată-Mamă. De ce nu ne putem cunoaşte toţi că frati?

Remarcasem, chiar înainte de asta, că serile deveneau tot mai reci, dar când apăruse aceasta doamna, căldura emisă de prezenţa ei făcuse ca seara să pară a fi una de la mijlocul verii. Aerul părea încărcat de parfumul florilor, o lumină ca a lunii pline părea să străbată totul, şi în toate era o căldură şi o strălucire pe care nu le pot descrie. Totuşi, nu era nici urmă de spectacol. Doar acea manifestare profundă, simplă, blândă, copilărească.

S-a propus să coborâm, şi mama, cu celelalte doamne, porniră înainte pe scări, echipa noastră urmându-le, iar gazdele încheind cortegiul. Atunci am observat că, deşi păream să mergem firesc, paşii noştri nu făceau nici un zgomot pe acoperiş sau pe scări. Nu încercăm să mergem în linişte; de fapt, cineva din echipa noastră a spus că intenţionat încercase să facă un zgomot şi nu reuşise. Picioarele noastre parcă nici n-ar fi atins acoperişul sau scările. Am mers într-o cameră

frumos mobilată. De cum am intrat şi ne-am aşezat, am remarcat o căldură şi o strălucire, şi camera s-a umplut cu o lumină blândă, pe care nici unul dintre noi nu o putea explica.

Toți am păstrat, pentru un timp, o liniște adâncă. Mama ne întreba dacă eram instalați confortabil şi îngrijiți, şi dacă ne plăcea călătoria noastră. Convorbirea s-a îndreptat spre subiecte generale, cotidiene, şi ea părea familiarizată cu toate. Apoi discuția s-a îndreptat spre viața noastră de familie, iar mama ne-a spus numele taților, mamelor, surorilor şi fraților nostri, şi am fost surprinşi de descrierea detaliată a vieții fiecăruia dintre noi, pe care o făcea fără să ne fi pus vreo întrebare. Ne-a spus țările pe care le vizitasem, munca pe care o îndeplinisem şi unde eşuasem. Acestea nu erau spuse într-o manieră vagă, ca să fim obligați să facem noi legăturile intre fapte, ci fiecare detaliu era pus în evidență atât de clar, de parca am fi trăit din nou acele scene. După ce prietenii noştri ne-au urat noapte bună, n-am putut decât să ne minunam când am realizat că nici unul dintre ei nu avea sub 100 de ani, că mama avea peste 700 de ani, iar 600 de ani din aceştia îi trăise pe pământ cu corpul ei fizic. Totuşi, toți erau plini de viață şi fără griji, ca şi cum ar fi avut 20 de ani, şi nu s-ar fi putut bănui altceva. Era ca şi cum am fi fost cu nişte tineri. Înainte ca ei să plece în seara aceea, ni s-a spus că în seara următoare avea să aibă loc o adunare în cabană, şi că eram invitați cu toții.

CAPITOLUL XXI

Până a doua zi la amiază, toate grupurile sosiseră. Ne-am petrecut după-amiaza comparând notele, şi

acestea se verificau literă cu literă. În seara aceea, după ce terminasem cu notele, am fost invitați să mergem direct la cabană pentru cină. Când am ajuns, am găsit vreo 300 de oameni - bărbați, femei şi copii - adunați şi aşezați la mese lungi, pe banchete. Ni se rezervaseră locuri la unul din capetele meselor, aşa încât puteam privi pe toată lungimea salii. Mesele erau acoperite cu frumoase pânze albe de in, şi erau pline cu veselă chinezească şi argintărie, ca pentru un adevărat banchet; totuşi, o singură lumină difuză scălda sala.

După ce ne aşezasem de vreo 20 de minute, se făcu o linişte adâncă şi, într-o clipă, o lumină palidă inundă încăperea. Lumina spori în intensitate până când toată sala fu luminată şi fiecare lucru din sală scânteia ca şi cum ar fi existat mii de lămpi incandescente, discret ascunse şi aprinse treptat, până când totul fu complet luminat. Aveam să aflam mai târziu că în sat nu existau lămpi electrice. După ce a venit lumina, liniştea s-a păstrat încă vreo 15 minute, apoi deodată o pâclă păru să se strângă şi se auzi acelaşi foşnet blând, ca fâlfâitul de aripi pe care-l auzisem în seara precedentă, când mama lui Emil apăruse în fața noastră. Ceața se limpezi, şi în sală, stand în picioare în diferite puncte, erau mama lui Emil şi alți unsprezece: 9 bărbați şi 3 femei.

Cuvintele nu pot descrie frumusețea radiată de această scenă. Dacă spun că, deşi nu aveau aripi, apăruseră ca o ceata de îngeri, nu exagerez. Au rămas pentru o clipa că împietriți. Toți îşi inclinaseră capetele şi aşteptau. Într-o clipă s-a auzit un cor de voci nevăzute. Auzisem despre vocile cereşti, dar nu le auzisem niciodată până în acea noapte. Eram uşor ridicați de pe locurile noastre. Spre final, cei care apăruseră au mers la locurile lor, şi iar am remarcat că,

deşi nu făceau nici un efort să meargă în linişte, paşii lor nu făceau nici cel mai mic zgomot.

Când cei 12 se aşezaseră pe locurile lor, aceeaşi ceaţă apăru iarăşi, şi, când s-a risipit, erau încă 12. De data asta erau 11 bărbaţi şi o femeie, şi printre ei era şi prietenul nostru cu documentele. Cum stăteau acolo nemişcaţi, un alt cântec începu. Când cântecul era aproape încheiat, cei 12 merseră la locurile lor fără cel mai mic zgomot.

Abia se aşezaseră, că aburul umplu iar sala. Când s-a limpezit, erau 13 stand în picioare, de data asta în cel mai îndepărtat capăt al salii, 6 bărbaţi şi 7 femei; câte 3 bărbaţi şi 3 femei de fiecare parte a femeii din mijloc. Cea din centru părea să fie o frumoasă fată în anii adolescentei. Văzusem că fiecare femeie care apăruse era foarte frumoasă, dar aceasta le depăşea pe toate. Statura cu capetele plecate pentru o clipă, şi muzica izbucni din nou. Muzica răsună un moment, apoi începu corul de voci. Ne ridicarăm în picioare. În timp ce sunetele se revărsau, ni se părea că vedeam mii de forme mistice mişcându-se în jur şi cântând la unison; nu s-a auzit nici un refren trist, nici o cheie minoră. Totul era o izbucnire veselă, liberă, a muzicii care venea din suflet şi ajungea până în suflet, înălţându-l mai sus şi mai sus, până când am simţit că pierdeam orice legatură cu pământul.

Când cântecul a încetat, cei 13 au mers spre locurile lor şi s-au aşezat. Privirile noastre erau aţintite asupra figurii centrale a frumoasei doamne, înaintând spre masa noastră cu câte o doamnă de fiecare parte. Se aşează în capul mesei noastre. De cum s-a aşezat, farfuriile au fost stivuite în linişte la stânga ei. Luminile au sporit vag pentru o clipă, şi în jurul fiecăruia dintre

cei 37 era aceeaşi lumină care ne tulburase atât, iar cel mai frumos cerc de lumină era chiar deasupra capului distinşilor noştri oaspeţi. Eram singurii din acea adunare care eram foarte impresionaţi. Ceilalţi păreau să ia totul ca pe ceva firesc.

După ce toţi s-au aşezat, liniştea a fost păstrată un timp; apoi fiecare voce din sala a izbucnit într-un cântec voios, liber, condus de cei 37 care apăruseră. Când acesta s-a terminat, doamna din capul mesei noastre s-a ridicat şi şi-a întins mâinile. În ele apăru o mică franzelă de pâine, de vreo 2 ţoli în diametru, şi lungă de vreo 14 ţoli. Atunci, fiecare din ceilalţi 36 s-a ridicat, a venit în faţă şi a primit câte o astfel de franzelă din mâinile ei. Ei au trecut pe la toate mesele şi au dat fiecăruia câte o bucată de pâine. Doamna noastră a înconjurat masa şi a dat fiecăruia o bucată din franzela ei. După ce ne dăduse fiecăruia bucata lui, ea spuse:

- Nu ştiţi că înlăuntrul vostru locuieşte Christ, şi în noi toţi? Nu ştiţi că trupul vostru e pur, perfect tânăr, veşnic frumos, divin? Nu ştiţi că Dumnezeu v-a creat exact după chipul şi asemănarea Lui însuşi, şi v-a dat stăpânire peste toate lucrurile? Voi, prin voi înşivă, sunteţi totdeauna Christ, perfectul fiu al lui Dumnezeu, singurul fiu născut al lui Dumnezeu, în care Tatăl-Mama îşi găseşte bucuria. Sunteţi puri, perfecţi, sfinţi, divini, una cu Dumnezeu, în întregime Dumnezeu, şi fiecare copil are dreptul să-şi afirme aceasta filiaţie, această divinitate.

Când tuturor li se dăduse porţia lor, ea s-a întors la locul ei, şi franzela era de aceeaşi lungime şi mărime ca atunci când rupsese din ea prima bucată.

După ce s-a încheiat aceasta ceremonie, au început să sosească alimentele. Veneau în mari vase acoperite.

Aceste vase apăreau pe masă în fața doamnei, ca aduse de mâini nevăzute. Ea lua capacele, le punea deoparte şi începea să servească. Umplute, farfuriile erau trecute mai întâi una doamnei din dreapta, apoi una doamnei din stânga, şi ele le dădeau mai departe, până când toți au fost serviți cu generozitate.

Masa nu ajunsese prea departe, când şeful nostru o întrebă pe doamna, care considera ea că ar fi cel mai important atribut al lui Dumnezeu. Fără nici un moment de ezitare, ea răspunse:

- Iubirea.

Apoi continuă spunând:

- Arborele vieții este aşezat în centrul Raiului lui Dumnezeu, în adâncul sufletului vostru, iar fructul bogat, abundent, care creste şi se desăvârşeşte până la deplina perfecțiune, cel mai perfect şi mai dătător de viață, este Iubirea. Iubirea a fost definită de cei care percep adevărata ei natură, ca lucrul cel mai măreț din lume. Aş putea adăuga că este cea mai mare forță vindecătoare din lume. Iubirea nu eşuează niciodată în a împlini orice cerere a inimii omului. Principiul divin al Iubirii poate fi folosit pentru a elimina orice necaz, orice infirmitate, orice condiție supărătoare, şi orice lipsă care chinuie omenirea. Cu corecta înțelegere şi utilizare a subtilei şi nelimitatei influențe a Iubirii, lumea poate fi vindecată de rănile ei, şi dulcea mantie a compasiunii divine poate acoperi orice dizarmonie, orice ignoranță şi orice greşeală a omenirii.

Cu aripile întinse, Iubirea caută punctele aride ale inimii omeneşti, locurile irosite ale vieții şi, cu o atingere ce pare magică, izbăveşte omenirea şi transformă lumea. Iubirea este Dumnezeu, etern, nelimitat, neschimbat, mergând în infinit, mai presus de orice viziune. Capătul

îl putem doar întrezări. Iubirea împlineşte legea prin ea însăşi, îşi desăvârşeşte lucrarea perfectă şi revelează Christul dinlăuntrul sufletului omului. Iubirea caută mereu o intrare prin care să se poată revărsa în sufletul omului şi să curgă în afară, ca tot ce este bun pentru el. Dacă nu este perturbată de perversitatea şi gândirea discordantă a omului, curentul etern, neschimbător, de Iubire Divină, curge veşnic mai departe ducând cu el în marele ocean universal al uitării orice aparenţă de dizarmonie sau urâţenie care tulbură pacea omului. Iubirea e fructul perfect al Spiritului; ea se răspândeşte închizând rănile omenirii, conducând naţiunile la o mai strânsă înţelegere şi aducând pace şi prosperitate lumii. Ea este adevăratul puls al lumii, bătaia de inimă a Universului. Umanitatea trebuie să se încarce cu acest curent de Iubire de la marea viaţă atotprezentă, dacă va vrea să facă lucrările lui Iisus.

Va apasă viaţa din greu? Aveti nevoie de curaj şi tărie pentru a face faţă problemelor cu care va confruntaţi? Sunteţi bolnav sau temător? Dacă da, ridicaţi-vă inima şi rugaţi-vă celui care arată drumul. Iubirea indestructibilă a lui Dumnezeu va îmbrăţişează. Nu trebuie să vă temeţi. Nu a spus El: Înainte să mă cheme, Eu voi răspunde, şi când vor vorbi, Eu îi voi auzi? Apropiaţi-vă cu curaj de acest tron de graţie, dar nu aşa cum gândeaţi, cu o atitudine de implorare şi umilinţă, ci cu o rugăciune din credinţă plină de înţelegere, ştiind că ajutorul de care aveţi nevoie este deja primit. Nu va îndoiţi niciodată; faceţi mai mult - cereţi. Reclamaţi dreptul vostru de naştere, de copii ai Dumnezeului viu, cum a făcut Iisus. Cunoaşteţi că în Invizibil, Substanţa Universală în care noi toţi trăim, ne mişcam şi avem fiinţa noastră, se afla orice lucru bun şi

perfect pe care-l poate dori omul, aşteptând să fie adus, prin credinţă, în forma vizibilă sau manifestată. Citiţi în marea voastră Carte ceea ce spune Pavel despre Iubire, în 1-Corinteni, cap.13, folosind cuvântul Iubire în loc de milă, cum s-a încercat.

Uitaţi-vă la Solomon, când, în noaptea experienţei sale, a permis naturii sale iubitoare să se extindă până la acel plan universal al conştiinţei, unde a cerut să servească şi nu să trăiască pentru sine. Asta i-a adus o bogăţie nemaipomenită, şi pe lângă asta au fost o viaţă şi o glorie mai presus de puterea lui de a cere. El a recunoscut înţelepciunea Iubirii, şi Iubirea i-a adus o bogăţie nelimitată. Argintul nu valora nimic în zilele lui Solomon. Chiar vasele de băut ale acestui puternic rege al Iubirii erau din aur curat.

A iubi înseamnă a deschide depozitul nelimitat de comori aurite ale lui Dumnezeu. Dacă iubim, nu ne putem opri să dăm, şi a da înseamnă a dobândi, iar Legea Iubirii e împlinită. Atunci, dăruind, facem să opereze legea infailibilă a măsurii pentru măsură. Fără nici un gând de a primi, este imposibil a se evita primirea, căci abundenţa pe care ai dăruit-o se întoarce la tine ca împlinire a legii: Dă şi ţi se va da, cu o măsură bună, din belşug, din toate şi chiar în plus, şi oamenii vă vor da pentru sufletul vostru. Căci cu aceeaşi măsură cu care veţi măsura, vi se va măsura şi vouă.

Dacă lucram în spiritul Iubirii, trebuie să-l avem pe Dumnezeu prezent în conştiinţă. A fi una cu Viaţa, Iubirea şi Înţelepciunea, înseamnă să fii în legatură conştientă cu ele. Sa-l contactezi conştient pe Dumnezeu înseamnă să dispui de abundenţă, aşa cum astă-noapte am primit hrana din abundenţă. Vedeţi că există abundenţă pentru toţi; şi că nimeni nu duce lipsă

în prezența abundenței lui Dumnezeu. Acest gând de abundență trebuie să ridice mintea dincolo de barierele limitărilor. Ca să concepem abundența, trebuie să abandonam toate gândurile la lucruri particulare. Acest concept este atât de larg, încât nu va permite gândul la detaliu. Pentru a-l menține în minte, conştiința trebuie să se avânte departe în Univers şi să trezească în sine bucuria libertății perfecte. Această libertate trebuie, totuşi, să nu fie luată ca un libertinaj, căci suntem responsabili pentru orice gând şi orice faptă. Conştiința noastră nu poate ajunge la această libertate într-o clipită. Distrugerea ultimei urme de limitare poate fi împlinită într-o clipită, dar pregătirile pentru gloriosul eveniment vor fi fost făcute înainte; pregătirile, în cel mai mărunt detaliu, au fost împlinite dinlăuntru, aşa cum fiecare petală a unei flori este desăvârşită în detaliu înlăuntrul bobocului. Când desăvârşirea este completă, bobocul îşi deschide invelişul de sepale, şi floarea iese splendidă la lumină. Tot aşa şi omul trebuie să spargă coaja ego-ului sau înainte de a ieşi la lumină.

Legile lui Dumnezeu sunt neschimbătoare, aceleaşi cum au fost totdeauna. Fiind imuabile, ele sunt binefăcătoare, căci sunt bune. Când trăim în conformitate cu ele, devin adevărate pietre de fundație pe care ne construim sănătatea, fericirea, pacea şi echilibrul, succesul şi realizarea. Dacă umblam complet în Legea lui Dumnezeu, nici un rău nu ne poate atinge. Nu avem nevoie să fim vindecați. Suntem, în fiecare părticică, întregi.

Cât de bine înțelegem că în marea inimă a omenirii este un profund dor de casă, care nu poate fi potolit cu altceva decât cu o conştiința clară sau o înțelegere a lui Dumnezeu, Tatăl nostru! Recunoaştem această foame

după felul în care inimile plâng după Dumnezeu. Sufletul omenesc nu tânjeşte după nimic ca după a-L cunoaşte pe Dumnezeu. Acela care are cunoaşterea justă - a lui este viaţa eternă. Vedem oamenii trecând continuu de la un lucru la altul, sperând că vor găsi mulţumire sau odihnă în vreo realizare sau posesiune a ceva limitat, dorit în mod obişnuit. Îi vedem urmărind şi dobândind aceste lucruri numai ca să vadă că sunt tot nemulţumiţi. După toane, unii vor case şi pământuri; alţii, mari averi; iar alţii, mari studii. Suntem privilegiaţi să ştim că omul are toate aceste lucruri înlăuntrul sau. Iisus, Marele Maestru, a incercat să-i facă pe toţi să vadă asta. Cum Îl iubim! El străluceşte atât de frumos, triumfător, datorită realizărilor sale! Îi iubim pe toţi cei care au atins culmile sau nivelele înalte în conştiinţă, pe care le-a atins Iisus. Nu îi iubim doar pentru operele lor, ci pentru ceea ce sunt ei cu adevărat.

Iisus nu Şi-a permis niciodată să trăiască în exterior după iluminarea Sa. El Şi-a menţinut permanent gândurile în partea centrală a fiinţei Sale, care este Christ. În Iisus, Christul sau Scânteia Centrală, care este Dumnezeu în noi toţi, trăind astăzi în fiecare, a fost manifestat ca să se arate guvernând perfect corpul material sau omul carnal. În felul acesta a împlinit El toate marile Sale opere, şi nu pentru că El ar fi fost cumva diferit de voi. El nu avea o putere mai mare decât au astăzi toţi. El nu era nicicum Fiu al lui Dumnezeu, ca noi să fim doar servitorii lui Dumnezeu. El a făcut aceste lucruri deoarece aceeaşi Scânteie Divină, pe care Tatăl a sădit-o în orice copil născut, a fost aprinsă într-o flăcără mai strălucitoare prin propriul Său efort de a Se menţine în comuniune conştientă cu Dumnezeu însuşi, sursa a toată Viaţa, Iubirea şi Puterea.

Iisus a fost un om ca toți oamenii de azi. El a suferit, a fost ispitit şi pus la încercare, aşa cum şi voi suferiți din cauza tentațiilor şi încercărilor. Ştim că, în timpul şederii Sale pe pământ în corp vizibil, Iisus petrecea zilnic ore întregi, singur cu Dumnezeu, şi ştim că, în tinerețea Lui, El a trecut prin tot ce am trecut şi noi, şi prin ceea ce treceți şi voi astăzi. Ştim că orice om trebuie să depăşească dorințele materialiste, carnale, îndoielile şi temerile, până când ajunge la conştiința perfectă sau recunoaşterea Prezenței care locuieşte înlăuntru, acest Tatăl din mine pe seama căruia punea Iisus toate marile Sale opere. El a trebuit să învețe, aşa cum şi noi am avut de învățat, şi aşa cum şi voi învățați astăzi. A fost nevoit să încerce iar şi iar, cum faceți şi voi. A fost obligat să-şi mențină poziția, aşa cum şi voi sunteți siliți să vă mențineți poziția, chiar cu pumnii încleştați şi strângând din dinți, spunând Voi reuşi, ştiu că Christ trăieşte în mine. Recunoaştem că Christul lăuntric a fost cel care a făcut din Iisus ceea ce a fost El şi este şi astăzi, şi că aceleaşi realizări sunt posibile pentru toți. Prin toate acestea n-am vrea deloc să-L diminuam pe Iisus, căci Îl iubim cu o iubire de nespus. Ştim că El a trecut prin perfecta crucificare a ego-ului, pentru a-şi putea conduce poporul spre Dumnezeu; ca să le poată arăta calea spre ieşirea din păcat, boală şi necazuri, pentru ca ei să poată să Îl manifeste pe Tatăl din ei; ca să-i poată învăța pe toți că acelaşi Tată trăieşte în toți şi îi iubeşte pe toți. Cel care urmează strâns viața şi învățătura lui Iisus, nu ar putea decât să-L iubească. El este fratele nostru mai mare, cel perfect.

Dar dacă vindem dreptul nostru de întâi născut, dacă încălcăm sau disprețuim binefăcătoarele legi ale lui Dumnezeu, şi facând astfel, întoarcem spatele casei

Tatălui, şi rătăcim printr-o țară îndepărtată, cum a făcut fiul rătăcitor, de cât folos ne este pacea şi belşugul, abundența de căldură şi bucurie care se găsesc înlăuntrul casei? Când eşti obosit de deşertăciunile vieții, când eşti istovit şi ți-e dor de casă, cu paşi şovăitori te poți întoarce acasă, în casa Tatălui. Acest lucru poate fi făcut parcurgând drumul experiențelor dureroase, sau renunțând bucuros la toate lucrurile materiale. Nu contează cum este dobândită înțelegerea şi cunoaşterea, pe oricare cale vei înainta spre semnul chemării tale înalte. Cu fiecare pas vei creşte mai puternic şi mai îndrăzneț, până când nu vei mai şovăi şi nu te vei mai împiedica. Vei privi înlăuntrul tău pentru iluminarea ta, apoi, în conştiința ta trezită, vei realiza că acolo este casa ta. Este Divina Atotprezență în care toți trăim, ne mişcăm şi avem ființă. O respirăm cu fiecare suflare. O trăim cu fiecare bătaie a inimii.

Nu va gândiți că trebuie să veniți la noi. Mergeți la voi acasă, în biserica voastră, casa voastră de rugăciune, singuri, oriunde alegeți. Iisus, Marele Maestru al Iubirii, vă poate ajuta; toți cei care au primit şi primesc cele mai înalte învățături vă pot ajuta acolo unde sunteți acum şi în orice clipă. Cât de limpede Îl vedem pe Iisus, şi pe toți ceilalți; totdeauna gata să-i ajute pe cei care Îi cheamă. Trebuie doar să faceți chemarea, şi ei răspund înainte ca ea să fi fost încheiată. Ei se află şi merg alături de voi în orice moment. Ceea ce trebuie să faceți, este să vă înălțați conştiința astfel încât să puteți înțelege şi cunoaşte că păşiți alături de ei; atunci nu veți şovăi. Ei îşi întind mâinile şi spun: Veniți la mine şi Eu va voi da pace. Asta nu înseamnă Veniți după ce muriți, ci înseamnă Veniți acum, exact aşa cum sunteți. Ridicați-vă conştiința până la conştiința noastră şi acolo

păstrați-o, şi veți fi acolo unde suntem astă-noapte, deasupra tuturor limitărilor obişnuite, liberi pe deplin.

Pacea, sănătatea, iubirea, bucuria şi prosperitatea sunt aici. Acestea sunt fructele spiritului, darurile lui Dumnezeu. Dacă privim spre Dumnezeu, nici un necaz nu ne poate atinge, nici un rău nu se poate apropia. Dacă privim numai la El, suntem vindecați de infirmitățile noastre în numele sublim al Legii, sau al lui Iisus.

Dumnezeu este în sânul tau, copil al Infinitului, Spirit nemuritor. Nu exista nimic care să te facă să tremuri sau să disperi, nimic care să-ți provoace teama. Din sânul Tatălui ai venit; suflarea Dumnezeului Atotputernic te-a creat ca suflet viu. Înainte de Avraam, tu ai fost. Suntem acum Fii ai lui Dumnezeu, moştenitori uniți cu Christ. În voi este aceeaşi putere care este în Iisus. Este numită veşmântul Spiritului. Cu concepția justă a acestor lucruri, se constată că nu există degenerare, boală, accident, moarte, nimic care să-ți poată lua viața în vreun fel. Poți strânge acest veşmânt atât de mult în jurul tău, încât nimic să nu-l poată străbate, nimic să nu te poată atinge. Toate influențele sau forțele distructive create vreodată de om pot fi îndreptate asupra ta; totuşi, vei ieşi biruitor şi nevătămat. Dacă, totuşi, forma exterioară ar fi distrusă, ea ar redeveni imediat spirituală, în aceeaşi formă. Aceasta este o armură mai bună decât orice blindaj făurit vreodată de om, şi îl puteți folosi oricând, fără bani şi gratuit. Vă puteți prezenta aşa cum sunteți, copiii lui Dumnezeu cel viu.

Iisus a recunoscut asta, şi El s-ar fi putut salva din experiența Calvarului. Dacă ar fi dorit să-Şi folosească puterea, inamicii Săi nu L-ar fi putut atinge. El a văzut

că în corpul Său avea loc o mare schimbare spirituală, şi a înţeles că, dacă ar fi împlinit-o printre cei pe care îi cunoştea şi îi iubea, fără nici o schimbare exterioară, foarte mulţi nu ar fi recunoscut sensul spiritual, ci ar fi rămas credincioşi tot persoanei Sale. El ştia că avea puterea de a învinge moartea şi dorea să arate celor pe care îi iubea că aveau aceeaşi putere, aşa că a ales calea Calvarului, calea prin care ei o puteau vedea; şi văzând, puteau crede. El a dorit să arate şi că îşi perfecţionase dintr-atât corpul, încât chiar dacă inamicii Săi I-ar fi luat viaţa (aşa cum vedeau ei viaţa), I-ar fi pus corpul într-un mormânt şi ar fi rostogolit o piatra mare deasupra (ultima limitare pe care o putea imagina omul), totuşi El, adevăratul EU, putea să dea piatra la o parte şi să-Şi înalţe corpul sau real sau spiritual deasupra tuturor limitărilor obişnuite. Iisus ar fi putut să-Şi ia corpul şi să dispară, dar El alesese să arate că, atunci când corpul spiritual este dezvoltat, nici un accident sau condiţie materială nu-l poate distruge, nici măcar dacă altcineva îi lua viaţa.

După Crucificare şi Înălţare, corpul său era atât de înalt dezvoltat spiritual, încât Iisus a fost nevoit să înalte conştiinţa celor din jurul Lui la un nivel la care erau capabili să-L vadă, aşa cum noi suntem obligaţi să înălţăm conştiinţa la aproape toţi din jurul nostru astă-seară. Când femeile au venit la mormânt în dimineaţa aceea şi au găsit piatra dată la o parte şi giulgiul gol, tot nu L-au recunoscut până când El nu le-a înălţat conştiinţa la nivelul la care ele să-L poată vedea. Apoi, mai târziu, când doi ucenici erau pe drumul spre Emaus, Iisus li s-a alăturat şi a vorbit cu ei, totuşi ei nu L-au cunoscut până când El nu a împărţit pâinea cu ei. În acel moment, conştiinţa lor fusese înălţată la nivelul

la care Îl puteau vedea. La fel, când El le-a apărut celorlalți, chiar dacă mergea şi vorbea cu ei, totuşi nu L-au recunoscut deoarece conştiința lor nu funcționa la nivelul la care ei L-ar fi putut vedea. În momentul în care conştiința lor s-a înălțat sau a funcționat la acelaşi nivel cu a Sa, ei L-au văzut. Atunci unii au perceput sensul spiritual al faptului. Ei au văzut profundul înțeles ascuns sub toate acestea. Au ştiut. Cu toate acestea, foarte mulți nu au crezut în El pentru că nu atinseseră încă un nivel în conştiință unde ar fi putut înțelege sau percepe semnificația spirituală subînțeleasă.

Atunci valul misterului, aruncat de percepția limitată a omului, a fost înlăturat, şi perdeaua din templu s-a sfâşiat în două, de sus până jos. Fusese atinsă conştiința faptului că moartea fusese depăşită; şi nu numai moartea, ci toate limitările obişnuite făcute de oameni puteau şi aveau să fie depăşite, trecând mai presus de ele, sau ridicându-se conştiința la nivelul la care nu mai pot fi văzute şi, de aceea, nu există. Dacă această conştiintă este iubită şi prețuită, ea va birui.

Aceasta a fost revelația care i-a venit lui Iacob pe când dormea pe piatra grea a materialismului. I s-a revelat că ceea ce este menținut în atenție, este adus în manifestare, şi realizarea acestui lucru l-a eliberat din lanțurile sale materiale. Asta l-a determinat să pună bețe vopsite în apa de băut a vacilor, facându-le astfel să nască vitei bălțați.

Putem să ne exprimam atât de precis idealul în ceea ce este fără formă, că el ia forma direct din ceea ce este neformat, şi care apare invizibil pentru conştiința limitată. Apa de băut a vacilor reprezintă doar oglinda prin care imaginea păstrată în minte este reflectată spre

suflet, partea cea mai intimă a omului, şi apoi este concepută şi manifestată. La fel este şi cu prietenii reuniți aici astă-noapte; numai câțiva dintre cei mai merituoşi percep şi continuă, dezvoltă şi îndeplinesc adevărata lucrare a lui Dumnezeu. Alții încep bine, dar curând asta le cere prea multă străduință ca să escaladeze primul zid al materialității. Ei găsesc că e mult mai uşor să se lase în voia valurilor şi renunță. Toți am trăit în planul vizibil, limitat, pe acest Pământ. De fapt, niciodată nu am părăsit Pământul. Acum suntem invizibili doar pentru cei aflați în conştiința limitată. Pentru cei aflați pe un plan mai înalt al conştiinței, suntem totdeauna vizibili.

Orice idee-germen sădită în suflet devine o concepție şi i se dă forma-gând în minte, urmând să fie experimentată în formă fizică. Ideile de perfecțiune produc perfecțiunea. Inversul este la fel de adevărat. Aşa cum soarele şi pământul produc, cu aceeaşi bunăvoință, puternicul copac sau fragila floare când sunt plantate semințele corespunzătoare, la fel Spiritul şi Sufletul răspund omului, şi ceea ce el doreşte, sau ceea ce a cerut, crezând, el primeşte.

Cei care au trecut din vizibil prin moarte se manifestă pe acelaşi plan psihic ca atunci când şi-au părăsit corpul, deci mintea muritoare funcționează la nivelul psihic. Aceasta este cauza marelui regat psihic care se află între cel material, vizibil, şi cel cu adevărat spiritual, şi prin care trebuie să-şi croiască drum toți cei ce aspiră la nivelul cu adevărat spiritual, înainte de a percepe spiritualul. Pentru ca să percepem spiritualul, trebuie să străbatem prin psihic direct la Dumnezeu. Moartea eliberează sufletul doar până la planul psihic, şi el se manifestă pe acelaşi plan spiritual în care era

atunci când sufletul a fost eliberat din corp. Cel care trece dincolo astfel, nu a perceput faptul că exista un singur Spirit, o singura Minte, un singur Corp, şi că totul s-a născut din acest Unic, şi trebuie să se întoarcă la el. Spiritul expulzat din acest Unul şi dăruit cu un corp perfect este o parte a Spiritului Unic, aşa cum braţul nostru este o parte a întregului nostru corp; şi niciodată nu este separat de el mai mult decât este orice membru al corpului nostru o parte separata, ci este una cu întreg corpul, şi trebuie unit în mod armonios cu el, ca să constituie întregul. Astfel, orice spirit sau exprimare trebuie să fie unite armonios ca să fie complete şi perfecte.

Toţi vor fi adunaţi într-un singur loc înseamnă că vom fi conştienti că suntem o unică expresie a divinităţii, şi toţi din aceeaşi sursă, Dumnezeu. Aceasta este ispăşirea, ştiind că toţi suntem creaţi după chipul şi asemănarea lui Dumnezeu, exact ca El, o imagine prin care El îşi permite şi poate să exprime idealul pe care l-a conceput pentru noi.

Să acceptăm ca Dumnezeu să-şi exprime perfect, prin noi, cel mai înalt ideal pe care l-a conceput, este semnificaţia pentru Facă-Se Voia Ta, şi nu a mea. Nimeni nu se poate ridica deasupra gândurilor muritoare fără să facă voia lui Dumnezeu, indiferent dacă o face conştient sau inconştient.

Aici discuţia s-a întrerupt pentru o clipă şi cineva din echipa noastră a întrebat despre Relativitatea Materiei. Doamna a continuat spunând:

- Cuvântul exact este Substanţă, Relativitatea Substanţei. Să luam, deocamdată, cele 5 regnuri: mineral, vegetal, animal, uman şi regnurile divine. Vom începe cu cel mineral, cel mai de jos. Orice particulă din

regnul mineral exprimă viața unică, viața lui Dumnezeu. Dezintegrarea sau diviziunea particulelor din mineral, combinate cu elemente de aer sau apa, a format solul, fiecare particulă păstrând încă viața originară, viața lui Dumnezeu. Aceasta face loc pentru regnul vegetal, următoarea expresie, mai înaltă, prin care se manifestă Dumnezeu. Apoi vegetalul, din care fiecare parte poate conține această unică viață, a preluat o parte din această viață de la mineral, a sporit-o şi multiplicat-o, şi o exprimă cu un pas mai sus mergând spre regnul divin. Aceasta face loc regnului animal, următoarea expresie, mai înaltă, a lui Dumnezeu. Apoi, regnul animal, din care fiecare parte conține viața unică, a preluat o parte din această viață de la regnul vegetal, a sporit-o şi multiplicat-o, şi o exprimă cu un pas mai sus, mergând spre regnul divin. Aceasta face loc regnului uman, următoarea expresie, mai înaltă, a lui Dumnezeu. Apoi, regnul uman, din care fiecare parte conține viața unică, a preluat o parte din această viață de la regnul animal şi, exprimând-o cu un pas mai sus, dă loc regnului divin, cea mai înaltă exprimare umană. Când omul a atins acest regn, el recunoaşte că toate s-au născut din Unica Sursă, că toate conțin viața unică, viața lui Dumnezeu, şi el dobândeşte stăpânire asupra tuturor lucrurilor. Dar nu va trebui să ne oprim aici, căci totul se afla în evoluție. Când el ajunge aici, va descoperi că există încă noi lumi de cucerit. Acum ajungem în punctul unde noi recunoaştem că orice spațiu sau dimensiune conține viață unică, viața lui Dumnezeu, că totul este din aceeaşi Unică Sursă şi Substanță. Atunci toate substanțele devin relative sau legate, nu-i aşa?

Aici discuția s-a încheiat, cina s-a sfârşit şi sala a fost golită de mese şi scaune. A urmat o repriză de jocuri

şi veselie, inclusiv dans şi cântec, pe muzica oferită de corul invizibil, şi toți s-au bucurat de timpul petrecut împreună. Seara s-a încheiat cu muzică şi cântec; corul invizibil a devenit vizibil, a păşit printre cei adunați, şi uneori plutea chiar deasupra capetelor lor. Finalul a fost o izbucnire de muzică, cântec şi râsete, la care au participat toți. Luate toate la un loc, a fost seara cea mai impresionantă la care am asistat vreodată.

Ni se spusese că dacă am fi devenit liniştiți, am fi putut auzi muzica oricând, dar că numai în astfel de ocazii corul acompaniază muzica. Am încercat asta de multe ori după aceea şi am văzut că puteam auzi muzica. Întotdeauna era discretă şi încântător de dulce, dar niciodată nu avea tonul de veselă libertate al acelei seri, decât dacă erau adunați mai mulți Maeştri. Ni s-a spus că aceasta muzică este ceea ce fusese numit corul îngerilor. Ei o numesc simfonia sufletelor în armonie.

Am rămas în acest sat trei zile, şi în acest timp i-am cunoscut pe mulți dintre prietenii noştri. În seara celei de-a treia zile ne-au spus la revedere şi, declarând că ne vom întâlni la reşedința noastră de iarna, dispărură.

CAPITOLUL XXII

În dimineața următoare am părăsit satul numai cu Emil şi Jast, destinația fiind satul pe care-l alesesem ca reşedință de iarnă. Iarna, în această regiune, este destul de aspră, şi am fi vrut să ne asiguram un adăpost confortabil înainte să dea frigul. Ca şi cu alte ocazii, temerile noastre nu s-au dovedit întemeiate, căci am găsit locuințe confortabile, deja pregătite.

Drumul ne-a dus, din sat, peste platou, apoi în susul unui lung şi întortocheat canion, până la cumpăna apelor, unde se afla al doilea sat fortificat care păzea platoul traversat. Pereții canionului erau verticali, de la 200 până la 500 de picioare, şi uniți cu munții care se înălțau până la 2000 de picioare deasupra coamei pe care poteca traversa cumpăna de ape. Pe vârful trecătorii, două colțuri mari de stâncă străjuiau un spațiu de vreo 5 acri. Aceste două stânci aveau, fiecare, câte 600 de picioare înălțime. Un zid înalt de 40 de picioare fusese construit de-a latul spațiului deschis, legând astfel cele două stânci şi formând o barieră eficace. Acest zid era lat de 60 de picioare la bază, şi de 30 de picioare pe muchie, şi era astfel construit, încât muchia forma un culoar pe care puteau fi rostogolite stânci uriaşe, apoi aruncate jos în exteriorul zidului, acolo unde solul cobora drept într-o prăpastie pe fundul căreia trecea drumul spre cealaltă parte a cumpenei de ape.

De-a lungul zidului, la intervale de câte 100 de picioare, erau amenajate jgheaburi, astfel încât pietrele să aibă suficient loc ca să ajungă la baza zidului înainte de a lovi pământul. Când ar fi izbit pământul, s-ar fi rostogolit în jos pe pantă, apoi în prăpastie şi ar fi căzut în canionul lung de vreo 4 mile înainte să se oprească, dacă nu s-ar fi sfărâmat în bucăți din cauza izbiturilor. Toate acestea formau o apărare eficientă, căci canionul nu era mai larg de 50 de picioare, pe oricare porțiune a celor 4 mile, şi era destul de abrupt ca să imprime o mare viteză stâncilor ce se rostogoleau. Mai erau şi două locuri, de fiecare parte a canionului, unde stâncile puteau fi desprinse şi rostogolite jos. Aceste locuri erau legate, prin cărări tăiate în lungul muntelui, cu fiecare

capăt al zidului. Multe stânci, fiecare de câte 12 picioare în diametru, erau plasate pe muchia zidului, gata pentru orice eventualitate. Ni s-a spus că nu fusese necesar să fie folosite, căci doar un singur trib încercase odată să pătrundă nepoftit în sat, şi fusese complet anihilat de stânci aruncate din cele patru puncte de pe zidurile canionului. Primele stânci trimise în jos dislocaseră altele, până când o avalanşă măturase valea, ducând cu ea tot ce întâlnea. Ni s-a spus că stâncile de pe muchia zidului stăteau acolo de peste doua mii de ani, căci nu fusese nici un război în regiune de atunci încoace. Am constatat că cele şase case care formau satul erau construite în zid, pe înălțimea a 3 nivele, cu acoperişurile la nivelul muchiei zidului. Accesul pe zid se făcea astfel pe scări care conduceau, de la un etaj la altul, pe acoperişul fiecărei case. În zid, la al treilea nivel, fuseseră lăsate deschizături pentru ferestre. Acestea străjuiau canionul de dedesubt. Cărarea putea fi văzută de la aceste ferestre şi de pe muchia zidului, cum şerpuia în jurul peretelui muntos pe mile întregi.

Ne-am instalat comod pentru noapte la al treilea nivel al uneia din aceste case şi, după o cină luată devreme, ne-am dus pe acoperiş ca să vedem apusul de soare. Eram acolo doar de câteva momente, când un bărbat, părând de vreo 50 de ani, veni pe acoperiş urcând scările. După ce ne-a fost prezentat de către Jast, el a luat parte la discuția noastră. Am aflat curând că locuia în satul pe care-l alesesem ca reşedință de iarnă, şi se îndrepta într-acolo. Am presupus că se deplasa la fel ca noi şi l-am invitat să se alăture expediției noastre. Ne-a mulțumit şi ne-a spus că putea parcurge acea distanță mult mai rapid ca noi, că se oprise în sat să vadă o rudă şi că avea să ajungă acasă

în seara aceea. Apoi, conversația s-a referit la templul pe care îl vizitasem cu Emil şi Jast. Acest bărbat vorbi liniştit, spunând:

- V-am văzut şezând pe parapet în noaptea aceea.

Apoi a continuat povestind visul sau viziunea mea, exact aşa cum se întâmplase şi cum am prezentat-o în această carte. A fost o surpriză pentru mine şi tovarăşii mei, căci nu le povestisem întâmplarea. Acest om era complet străin pentru noi, totuşi relatase visul la fel de viu cum îmi apăruse mie. Continuă spunând:

- Vi s-a arătat ceea ce ni se arată şi nouă, că omul se manifestă complet întreg doar atâta timp cât realizează conştient acest lucru şi îşi foloseşte în mod corect puterea şi stapânirea; dar în clipa în care, în sinele său muritor, a conceput puteri duale, el a început să vadă dual, şi-a folosit greşit această putere, şi a manifestat dualitatea; căci omul dispune de voință libera şi aduce în manifestare ceea ce îi reține atenția. Atunci rezultă diversitatea şi marea separare, şi asta s-a întâmplat pe tot Pământul. Dar se apropie o schimbare. Diversitatea aproape că şi-a atins limita, şi omenirea recunoaşte că totul vine dintr-o unică Sursă. Recunoscând asta, oamenii se apropie tot mai mult între ei. Omul începe să realizeze că orice alt om este fratele sau, şi nu inamicul său. Când omul va înțelege asta pe deplin, el va vedea că, aşa cum toți au venit dintr-o unică Sursă, toți trebuie să se întoarcă la acea sursă, sau să devină cu adevărat frați. Atunci el va fi în cer, şi va recunoaşte că cerul înseamnă pace lăuntrică şi armonie create de om chiar aici pe pământ. El va înțelege atunci că îşi făureşte raiul sau iadul, după cum alege. Acest rai a fost conceput corect, dar a fost rău plasat ca fiind în spațiu. Omul va recunoaşte că

Dumnezeu locuieşte înlăuntrul său, şi nu numai înlăuntrul sau, ci în orice lucru din jurul lui, în orice piatră, copac, plantă, floare, şi în orice lucru creat; că Dumnezeu este chiar şi în aerul pe care îl respiră, în apa pe care o bea, în banii pe care îi cheltuieşte; că Dumnezeu este substanța tuturor lucrurilor. Când el respiră, îl respiră pe Dumnezeu şi aerul, în aceeaşi măsură; când îşi împarte hrana cu alții, îl împarte în aceeaşi măsură pe Dumnezeu.

Dorința noastră nu este de a forma noi culte sau secte. Credem că bisericile existente astăzi sunt suficiente, şi sunt centrele raționale din care oamenii pot fi ajutați în a-L realiza pe Dumnezeu, prin Christul din toți. Cei ataşați bisericilor trebuie să realizeze că biserica nu reprezintă decât un lucru: Conştiința Christică din toată omenirea. Dacă ei înțeleg asta, unde mai poate exista diversitate, decât în concepția minții limitate a omului, şi nu în biserică? Prin ce mai diferă atunci o biserică sau o societate, de o alta? Gândul diversității, care există astăzi, se găseşte doar în mintea limitată a omului. Vedeți la ce a condus aceasta diversitate, la mari războaie, ură adâncă născută între națiuni, familii şi chiar indivizi, şi toate din cauza că o organizație bisericească sau alta a considerat că doctrina sau crezul ei este mai bun decât al alteia. Dar în realitate toate sunt acelaşi lucru, căci toate conduc în acelaşi loc. Nu este posibil ca fiecare să aibă raiul ei; căci dacă ar fi aşa, atunci un individ care şi-a încheiat misiunea particulară legată de o organizație bisericeasca, şi este gata să-şi primească recompensa, ar fi obligat să-şi petreacă restul existenței căutând, prin labirintul de raiuri, pe acela destinat lui. Organizațiile bisericeşti şi cei asociați cu ele se apropie cu fiecare zi, şi va veni timpul când vor fi

uniți că unul. Când toți sunt că unul, nu va mai fi nevoie de o organizație.

Dar eroarea nu tine doar de organizatiile bisericeşti. Puțini oameni s-au trezit la înțelegerea a ceea ce le rezervă viața cu adevărat. Vedem că marea majoritate a oamenilor se lăsa duşi de valurile vieții, nemulțumiți, derutați, copleşiți sau nesiguri. Fiecare trebuie să învețe să prețuiască viața şi să înceapă să exprime, din centrul propriei sale vieți, prin acțiune consecventă şi hotărâtă, darurile pe care Dumnezeu i le-a dăruit. Fiecare trebuie să-şi dezvolte propria viață. Nu este posibil ca unul să trăiască în locul altuia. Nimeni nu poate da expresie vieții tale în locul tău, şi nimeni nu-ți poate spune cum trebuie să-ți construieşti viața. Aşa cum Tatăl are viața în Sine, tot aşa El a dat Fiului să aibă viața în El. Sufletul nu poate realiza asta când se lasă să plutească în voia vieții, căci întregul scop al vieții i se revelează în privilegiul şi oportunitatea de a exprima divinul Eu lăuntric. Scopul lui Dumnezeu pentru om este că omul este şi va fi după chipul şi asemănarea Sa Divina. A exprima ceea ce Dumnezeu a conceput pentru el, ar trebui să fie cel mai mare țel al omului în viață. Când Iisus era pe vârful muntelui şi ucenicii Săi au venit la El, vedeți ce cuvinte înțelepte le-a spus. Conştiința Lui se trezise la această înțelegere şi El devenise neclintit în înalta concepție că omul poate progresa până la deplina putere numai atunci când are un ideal adevărat, un scop adevărat în viață. O sămânță poate începe să încolțească numai atunci când este ferm fixată în pământ. Puterea lăuntrică Divină poate aduce în manifestare o dorință adevarată numai când aceasta este fixată ferm în sufletul omului. Trebuie să ştim toți,

ca şi Iisus, că primul impuls spiritual spre exprimare este dorința hotărâtă de a exprima.

Iisus a spus: Fericiți cei săraci cu duhul, realizând că orice limitare din viață care poate crea în individ o dorință de a se înălța deasupra limitării şi de a se elibera de ea, este bună. El a înțeles că necesitatea este profeția îndeplinirii. El vedea orice nevoie ca pe un ogor pregătit de semănat. Dacă sămânța este plantată, apoi ajutată să crească şi să răsară, ea va satisface nevoia. Nevoia sau dorința, sunt neînțelese în derularea vieții. Unii mari învățători au spus că ar trebui smulse din inimă. Iisus a spus: Vai celor ce sunt mulțumiți! Dacă eşti mulțumit, eşti într-un impas. Pentru a găsi viața deplină, trebuie să cauți, în fiecare moment, să exprimi viața pe deplin. Dorința pentru asta este impulsul spre ea. Epuizat de a se târî prin pulberea pământului, omul tânjeşte să zboare, şi acest dor îl îndeamnă să găsească manifestarea legii care îi va permite să se ridice mai presus de această limitare a lui. Găsind-o, va fi capabil să meargă unde doreşte, fără ideea de timp sau de distanță. S-a mai spus că omul propune şi Dumnezeu dispune. Adevărul este invers: căci Dumnezeu propune şi omul dispune; dacă omul este atât de puternic, el poate face tot ce face Dumnezeu. Nu poate face Fiul ceea ce a făcut Tatăl?

Faptul că lucrurile exterioare nu reuşesc să ne satisfacă conduce sufletul spre căutarea puterii lăuntrice. Atunci individul poate descoperi acel EU SUNT, poate cunoaşte că înlăuntrul său se află toată puterea care satisface sufletul, îi împlineşte orice nevoie şi dorință. Această cunoaştere nu poate veni până când individul nu este împins de loviturile vieții să caute acest plan interior al păcii şi liniştii. Când el ştie că EU SUNT

este împlinirea dorinței sale, dorința este împlinită. A căuta în afara Eului Divin pentru îndeplinirea propriei dorințe, este o nebunie. Ca să evolueze, Eul trebuie să realizeze progresul.

Şi atunci, ce mare realizare, ce trezire este cunoaşterea lui EU SUNT! Să ştii că înlăuntru este puterea, substanța şi inteligența din care toate lucrurile îşi iau forma! şi a şti că, în momentul în care s-a format o idee clară şi adevarată a dorinței, puterea, inteligența şi substanța spiritului trebuie să curgă spre ea şi s-o aducă în manifestare! Nu sunt acestea comorile din ceruri, pe care nu le zăream? Aici, în neformat, comori nelimitate se află ascunse în noi înşine. Cât de limpede e acest lucru pentru cel ce a găsit perla! Reflectați la Caută, înainte de toate, Împărăția lui Dumnezeu şi dreptatea Lui (dreapta folosință), şi toate aceste lucruri îți vor fi adăugate. Motivul pentru care ele nu sunt adăugate este faptul că ele sunt făcute din însăşi esența spiritului. Conştiința trebuie să descopere mai întâi spiritul, înainte de a crea lucrul dorit. Cel trezit percepe principiul creator înlăuntrul său; apoi îl înțelege, şi înțelegerea sa este şansa vieții sale. El are viziunea, sau devine conştient de posibilitățile sale, de cele aflate înaintea lui. Cu cunoaşterea faptului că puterea creatoare este înlăuntrul lui, el îşi aminteşte dorința inimii sale; aceasta devine un ideal sau un model care îi dă puterea şi substanța pentru a-l împlini. EU VĂD este concepția sufletului, este pământul Făgăduinței, visul devenit realitate, spre care sufletul poate privi plin de credință. Deşi poate să nu fie stăpânit în mod conştient, el trebuie să ia o formă vizibilă, în măsura în care este împlinită legea. O sumedenie de experiențe trebuie înfruntate şi depăşite. Doar asta face sufletul să merite

recompensa. Înțelegând viziunea că Pământ al Făgăduinței, ideal care trebuie realizat sau să devină real, sufletul vede acum numai binele, obiectul dorinței sale. Aici nu trebuie să existe îndoială, oscilații sau limitare, căci ar fi fatal. Trebuie să credem în viziune şi să insistăm asupra ei. Aceasta viziune este ideală şi la fel de necesară ca şi planurile şi schițele unei clădiri. Trebuie să credem în viziune, aşa cum constructorul are încredere în planurile şi schițele furnizate de arhitect. Orice altceva în afară de adevăr trebuie înlăturat.

Toate marile suflete cred în viziunea lor. Orice lucru împlinit a fost mai întâi o viziune, o idee-germen plantată în suflet, apoi lăsată să se dezvolte şi să răsară. Aceste suflete nu se lasă influențate niciodată de neîncrederea altora. Ei sunt gata să se sacrifice pentru viziunea lor, cred ferm în ea, îi sunt fideli, şi le este lor după credința lor. Iisus a rămas credincios şi ferm stabilit în viziunea Sa. El şi-a urmat fidel planul Său, chiar şi atunci când cei mai dragi şi mai apropiați Lui au fost neîncrezători şi neloiali, şi a fost pentru El după credința Sa. Şi aşa este pentru toți.

Când individul porneşte spre Țara Făgăduinței, țara întunericului trebuie abandonată, uitată. El trebuie să părasească întunericul şi să pornească spre lumină. Este imposibil să mergi şi să stai pe loc în acelaşi timp. Vechiul trebuie abandonat pentru a se adera la nou. El trebuie să uite lucrurile pe care nu doreşte să şi le amintească, şi să-şi amintească numai lucrurile pe care doreşte să le păstreze. Una e la fel de esențială că şi cealaltă. Numai viziunea trebuie să şi-o amintească, dacă o doreşte împlinită. El trebuie să-şi amintească, păstrând în minte, viziunea pe care doreşte s-o reproducă. Trebuie să uite, să refuze să-şi amintească,

ceea ce nu doreşte să reproducă. Orice idee, gând, cuvânt sau faptă trebuie să fie conformă cu viziunea pentru a o aduce la îndeplinire. Aceasta este adevărata concentrare, concentrarea devoțiunii, centrarea forțelor asupra esențialului. Asta înseamnă să iubeşti idealul. Numai prin Iubire poate fi exprimat un ideal. Iubirea face ca idealul să devină real.

Dacă la început el eşuează, trebuie să fie hotărât şi să insiste, şi aceasta este exercitarea voinței, chemarea încrederii în sine, exprimarea credinței, dirijând puterea spre ideal. Idealul n-ar putea fi atins niciodată fără această direcționare conştientă a puterii, această exercitare a voinței; şi totuşi ar fi fatal pentru ideal dacă voința nu ar fi tot ideală. Voința trebuie să aibă aceeaşi calitate ca şi idealul pe care îl slujeste. Dacă voința nu conține dorința de a sluji, puterea pe care voința doreşte s-o direcționeze nu poate fi eliberată din suflet. Voința de a fi slujit întoarce curentul vieții împotriva sufletului. Voința de a sluji menține curentul vieții curgând prin suflet, şi menține sufletul în emisie radială. Slujirea dă un țel viziunii. Ea eliberează Iubirea în viață. Cum poate fi exprimată Iubirea, decât curgând prin cel care exprimă viața? Dacă ea curge prin conştiintă, întregul organism răspunde; ea face să vibreze fiecare celulă cu Iubirea pe care o exprimă. Atunci trupul devine armonizat; sufletul devine iradiant; mintea devine iluminată; gândirea devine profundă, strălucitoare, vie, clară; vorbirea devine pozitivă, adevarată, constructivă; carnea este reînnoită, purificată şi vitalizată; problemele sunt rezolvate şi toate lucrurile îşi dobândesc adevărata lor poziție. EU SUNT este exprimat prin Eu, şi Eu-lui nu-i mai este îngăduit să-l suprime pe EU SUNT. Dacă trupul nu ar fi supus spiritului, cum ar mai putea să

exprime spiritul? Mintea conştientă trebuie să caute şi să dorească spiritul, ca să învețe puterea spiritului. În acest fel, individul recunoaşte că spiritul înseamnă satisfacerea tuturor nevoilor. Nicicum nu i se poate da o exprimare mai înaltă decât atunci când este lăsat să satisfacă nevoile celorlalți. Curgerea spre ceilalți este cea care deschide tezaurul spiritului. Acel Vreau să slujesc este cel care deschide nelimitata trezorerie a lui Dumnezeu pentru toți, şi aduce sufletului realizarea sa. Sufletul s-a întors spre casa Tatălui de îndată ce a vrut să slujească. Risipitorul care slujeste devine fiul sărbătorit; sărmanul care se hrănea cu coji devine prinț al unei case regale, casa propriilor sale posibilități. El cunoaşte Iubirea lui Dumnezeu, şi înțelege, şi ia în stăpânire darul Tatălui său. Numai un Fiu poate primi acest dar. Nici un servitor, nici un ticălos nu poate să se bucure de moştenirea Fiului. Servitorul caută permanent să obțină, Fiul deja a moştenit tot ce are Tatăl. Când recunoaştem că aparținem casei Tatălui şi că suntem moştenitori a tot ce are Tatăl, atunci putem începe să trăim aşa cum vrea Tatăl ca noi să trăim. Iată că acum suntem Fiii lui Dumnezeu. Conştiința Fiului cauzează împlinirea; conştiința servitorului cauzează lipsa. Vom vedea că orice dorință a inimii este îndeplinită de Tatăl de îndată ce îndeplinim datoria Fiului în gândire, cuvânt şi faptă. Vom descoperi că Fiii lui Dumnezeu sunt liberi.

Aici vorbitorul s-a oprit, ne-a urat noapte bună şi, adăugând că speră să ne vadă la reşedința de iarnă, a plecat.

CAPITOLUL XXIII

Am părăsit satul în dimineața următoare. Timp de 3 zile, poteca ne-a condus printr-un ținut muntos accidentat, atât de puțin populat încât am fost obligați să ne instalăm corturile în fiecare noapte. De cum erau făcute pregătirile pentru masă, aveam la îndemână hrană din abundență, gata să fie împărțită; şi niciodată n-o consumăm pe toată, mereu mai rămânea un pic.

În seara celei de-a treia zile am ajuns la intrarea într-o vale prin care urma să mergem spre satul de destinație. Din acest moment, drumul nostru a străbătut o zonă fertilă, bine populată. Alesesem acest sat ca reşedința noastră de iarnă din cauză că se afla chiar în inima regiunii pe care o vizitasem, şi simțisem că asta avea să ne dea ocazia dorită de a intra zilnic în contact cu localnicii, pentru multă vreme. Foarte multe persoane, pe care le cunoscusem în diferitele locuri deja vizitate, locuiau în acest sat, şi toți ne invitaseră cordial să-i vizităm. Simțeam că, rămânând în acest sat peste iarnă, urma să avem multe ocazii de a observa mai îndeaproape viața lor zilnică.

Am ajuns în acest sat la 20 noiembrie, şi de acolo am făcut mai multe excursii scurte, până când a căzut zăpada şi călătoriile au devenit dificile. Eram cazați în locuințe foarte confortabile, oamenii erau foarte amabili, şi ne-am pregătit să intram în viața satului. Toate uşile ne erau larg deschise, şi ni s-a spus că zăvoarele erau permanent nefolosite, căci ei îi considerau pe toți oamenii frați.

În această perioadă am fost invitați să împărțim locuința cu una din cele mai deosebite femei ce locuia în sat, şi pe care o cunoscusem înainte. Noi consideram că eram deja instalați confortabil şi că nu era necesar să o deranjăm. Ea a insistat că nu ar fi nici un deranj; aşa că

ne-am mutat cu toate bagajele, şi casa ei a fost casa noastră pentru tot restul şederii acolo. Nu voi uita niciodată prima întâlnire cu ea. Era într-un orăşel de lângă graniță. Când ne-a fost prezentată, nu-i dădeam nici o zi peste 18 ani, şi toți o găseam frumoasă. Ce surpriză a fost când ni s-a spus că avea peste 400 de ani, şi că era una dintre cele mai iubite învățătoare! Întreaga sa viață fusese trăită în lucrarea spirituală. Când am cunoscut-o, ne întâlneam cu ea zilnic, timp de aproape două săptămâni, dar adevărata sa personalitate nu ni s-a dezvăluit până când nu am văzut-o la ea acasă. Locuind în casa ei şi fiind zilnic în prezența ei, am înțeles imediat de ce oamenii o iubeau atât de mult. Era imposibil să n-o respecți şi să n-o iubeşti. Am locuit în casa acestei doamne şi am mâncat la masa ei de la sfârşitul lui decembrie până în aprilie. Am avut toate condițiile să observăm viața ei de acasă şi viața de familie a multora din sat, şi am găsit că viața lor este ideală. Cu cât îi vedeam mai mult pe toți aceşti oameni, cu atât îi iubeam şi-i respectam mai mult. Am avut multe ocazii de a verifica tot ceea ce ne spuseseră despre vârsta lor, după documente care nu puteau fi contrazise, fiind la fel de autentice ca şi ale noastre.

CAPITOLUL XXIV

Se apropia sfârşitul lui decembrie, şi anul urma să se încheie. Observasem că tot mai multe persoane se adunau pentru un eveniment solemn, la care participau numai Maeştrii. În fiecare zi făceam cunoştință cu străini. Toți vorbeau engleza, şi începusem să simțim că făceam parte din viața satului. Într-o zi ni s-a spus că evenimentul avea să aibă loc în ajunul Anului Nou, şi că

eram invitați să participam. Ni s-a mai spus ca, deşi evenimentul nu era pentru intruşi, el nu era deloc o întâlnire secretă, după cum nici una dintre întâlnirile lor nu erau secrete. Era o adunare a celor ce începuseră lucrarea spirituală, o luaseră în serios şi ajunseseră destul de departe ca să realizeze ce doreau să trăiască în viață; a celor ce acceptaseră conştiința superioară şi înțeleseseră ce însemna ea în viețile lor. Era numită de către unii Sărbătoarea Trecerii (a Mielului Pascal). Aceste adunări se țineau de obicei, în această perioadă a anului, în locuri dinainte stabilite, şi anul acesta fusese ales acest sat. Dimineața zilei fixate pentru adunare a venit luminoasă şi limpede, cu mercurul coborât bine sub zero. Ne-a găsit pe toți nerăbdători, căci simțeam că acea seara avea să se adauge numeroaselor experiențe interesante ale călătoriei. Am ajuns la locul fixat la ora 8 seara, şi am găsit reunite vreo 200 de persoane. Sala era luminată în acelaşi fel cu cea menționată anterior şi era foarte frumoasă. Ni s-a spus că frumoasa doamnă care, mai demult, fusese gazda noastră, avea să facă oficiile. La câteva clipe după ce ne aşezasem, ea a intrat în sală şi toți ne-am minunat de tinerețea şi frumusețea ei. Purta o frumoasă robă albă, fără nici o încercare de a se face remarcată.

A păşit liniştită pe mica scenă şi şi-a început discursul:

- Ne-am adunat aici astă-seară cu dorința de a pătrunde întreaga semnificație a trecerii de la o conştiintă inferioară la una superioară, şi le dorim bun venit acelora dintre voi care sunt gata pentru asta. La început ne-ați urmat conduşi de interesul pentru lucrurile pe care le-ați văzut împlinite de noi, la care vă uitați inițial cu venerație şi uimire, gândind că erau

miraculoase. Ştim că acum aţi învăţat să le vedeţi ca întâmplări de fiecare zi ale unei vieţi trăite aşa cum ar trebui, o viaţă cotidiană firească, pe care Dumnezeu ar vrea s-o trăim mereu. Acum sunteţi mulţumiţi că nu am făcut nici o minune. Realizaţi adevăratul înţeles spiritual a ceea ce faceţi. Conştiinţa care funcţionează din adevăratul plan spiritual interpretează totdeauna toate formele în termenii idealului ascuns în ele; apoi este revelat marele înţeles interior, şi nu mai e nici un mister, şi în consecinţă nici o minune, nici un miracol. Aceasta trecere de la o conştiintă inferioară la una superioară, înseamnă de fapt a pune deoparte planul material, unde este doar discordie şi dizarmonie, şi a primi şi accepta Conştiinţa Christică, în care totul este frumuseţe, armonie şi perfecţiune. Acesta este modul firesc de viaţă, viaţa pe care Dumnezeu înţelege s-o trăim, şi cea atât de frumos exemplificată de Iisus aici pe pământ. Cealaltă este viaţa nefirească, egoistă, grea. Când o realizam, este atât de uşor, de natural să trăim precum Christ. Atunci intram în Conştiinţa Christică.

Am întins mesele. Aceasta e singura ocazie când ne adunam pentru o sărbătoare. Nu e o sărbătoare aşa cum ar gândi-o aceia cu o conştiintă limitată. Este o celebrare a realizării şi împlinirii, simbolizând trecerea de la conştiinţa limitată la Conştiinţa Christică, atât de puţin înţeleasă în lume astăzi. Credem că toţi copiii lui Dumnezeu se vor aşeza la o astfel de masă de sărbătoare într-o zi, cu adevărata realizare a înţelesului ei.

Îi vom avea cu noi astă-seară pe câţiva dintre aceia care şi-au perfecţionat dintr-atât trupurile, încât sunt capabili să şi le ia în toate Împărăţiile Cerurilor, şi acolo ei primesc cele mai înalte învăţături. Toţi au trăit o vreme aici în forma vizibilă, apoi au trecut dincolo şi şi-

au luat trupurile cu ei într-un loc din conştiintă unde nu sunt vizibili pentru ochii muritori; şi noi trebuie să ne ridicam conştiința la Conştiința Christică pentru a conversa cu ei. Dar aceia care şi-au perfecționat trupul cât să-l poată lua în această Împărăție a Cerurilor, se pot întoarce la noi şi pot pleca după dorință. Ei pot să vină şi să-i învețe pe toți cei receptivi la învățaturile lor, şi pot apărea şi dispărea după dorință. Aceştia sunt cei care vin să ne învețe când suntem gata să primim învățătura, uneori intuitiv, alteori prin contact personal. Cinci dintre aceştia vor frânge pâinea cu noi astă-seară. Printre ei este o fiintă iubită de noi cu deosebire, căci este mama cuiva dintre noi şi a locuit printre noi (s-a dovedit a fi vorba despre mama lui Emil). Acum ne vom aşeza în jurul meselor.

Luminile s-au estompat o clipă şi toți am stat într-o tăcere deplină, cu capetele inclinate. Apoi luminile au revenit, şi 5 persoane erau în sală: 3 bărbați şi 2 femei. Toți erau îmbrăcați în alb şi radiau nespus de frumos, cu o aură blândă de lumina în jurul fiecăruia dintre ei. Au înaintat în linişte şi fiecare a ocupat un loc liber în capătul fiecărei mese. Mama lui Emil a luat loc în capul mesei noastre, cu şeful nostru în dreapta ei şi cu Emil în stânga. După ce s-au aşezat cei 5, au început să sosească bucatele. Era o masă formată din vegetale, pâine, fructe şi nuci, dar foarte savuroasă. Discursurile care au urmat au fost mai ales învățături pentru cei adunați cu acest prilej. Au fost date în limba țării lor şi au fost traduse de Jast. Nu voi include aceste discursuri, căci cea mai mare parte a lor a fost deja redată.

Mama lui Emil, ultima vorbitoare, folosea o engleză perfectă şi vocea ei era limpede şi hotărâtă. Iată cuvintele ei:

- Folosim zilnic forțe de care omul cu concepții limitate râde. Noi, care avem privilegiul de a le înțelege şi a le folosi, facem tot ce putem pentru ca oamenii să înțeleagă şi să recunoască ceea ce țin în afara vieții lor, prin gândurile pe care le întrețin, despre lucrurile perfecte care le stau la îndemână, pregătite şi aşteptând ca ei să le ia în stăpânire. De îndată ce aceste forțe vor fi luate în stăpânire sau insuşite de om, ele vor fi mult mai reale şi vii, decât acelea de care omul se agață cu atâta disperare în concepția limitată - se agață de ele pentru că ele pot fi văzute, pipăite şi mânuite sau atinse prin simțurile fizice limitate. Observați că toate condițiile de confort din această sală şi din camerele pe care le locuiți, ca lumina şi căldura, şi chiar lucrurile pe care le-ați mâncat, sunt create prin una din aceste forțe. Puteți s-o numiți raza de lumină, sau cum veți dori. Noi o vedem ca o mare putere sau forță universală care, când va fi contactată de om, va lucra pentru el mult mai eficient decât aburul, electricitatea, benzina sau cărbunele; şi totuşi este una din cele mai mici forțe sau puteri.

Această forță nu numai că va furniza toată puterea necesară omului, dar îi va furniza şi căldura pentru toate nevoile sale, în orice moment şi loc, fără a consuma nici un fel de combustibil. Această forță e complet paşnică, şi dacă omul va ajunge la ea şi o va folosi, ea va face să dispară foarte mult zgomot şi multă agitație, care acum par inevitabile. Această forță este chiar la îndemână, oriunde în jurul vostru, aşteptând ca omul s-o descopere şi s-o folosească. Când el o va găsi şi

o va folosi, va fi mult mai simplă decât aburul sau electricitatea. De îndată ce omul va fi capabil de asta, el va vedea că toate tipurile de putere şi locomoţie pe care le-a proiectat nu sunt decât paleative pe care le-a construit din propria sa concepţie limitată. El a crezut că el însuşi le-a dat naştere; şi astfel a adus în formă doar ceea ce putea cuprinde cu simţurile fizice. A realizat lucruri imperfecte; pe când, dacă omul ar înţelege că toate sunt ale lui Dumnezeu şi că de la Dumnezeu se exprima prin el, atunci toate lucrurile realizate ar fi perfecte. Omul, având liberul-arbitru, a ales calea cea grea; şi în loc să realizeze filiaţia sa cu Dumnezeu şi să folosească ceea ce are Dumnezeu, el va continua pe calea cea grea până când va fi obligat să înţeleagă că trebuie să existe, şi într-adevăr există, o cale mai bună. Va recunoaşte atunci că singura cale este calea lui Dumnezeu. Atunci el va exprima perfecţiunea pe care Dumnezeu, chiar acum, îl vede exprimând-o.

Nu înţelegeţi că trebuie să fiţi centraţi în Tatăl dinlăuntrul vostru, luând tot binele vostru de la El, şi că orice forţă a naturii voastre este de a opera din Eul Divin? La începutul oricărei exprimări este Dumnezeu, Tatăl dinlăuntru; altfel, Dumnezeu nu ar putea fi exprimat sau adus în manifestare.

Aici, cineva din echipa noastră întrebă ce putere sau forţă au gândurile şi cuvintele noastre în viaţă. Ea şi-a întins mâna şi, de îndată, un mic obiect se afla în palma ei. Spuse:

- Daţi-mi voie să las să cadă această pietricică în acest vas cu apă. Vedeţi că undele provocate de venirea pietrei în contact cu apa radiază din acest punct în cercuri tot mai mari, până când ating peretele vasului,

sau marginea exterioară a apei; unde, pentru ochi, ele par să îşi piardă forţa şi să se oprească. Iată ce se întâmplă în realitate: de îndată ce undele au atins marginile apei, ele pornesc înapoi spre locul unde piatra a intrat în apă; şi nu se opresc până nu ajung în acel punct. Aceasta reprezintă exact fiecare gând sau cuvânt pe care îl gândim sau îl rostim. Gândul sau cuvântul pune în mişcare anumite vibraţii care sunt emise şi se propagă în cercuri tot mai largi, până când înconjoară Universul. Apoi ele se întorc aşa cum au fost trimise la cel care le-a emis. Orice gând sau cuvânt, gândit sau rostit, fie el bun sau rău, se întoarce la noi, la fel de sigur cum l-am emis. Aceasta întoarcere este Ziua Judecăţii, de care vi se vorbeşte în Biblie. De aceea, fiecare zi va fi o zi a judecăţii. Judecata va fi bună sau rea, după cum cuvântul sau gândul emis este bun sau rău. Orice idee (gând sau cuvânt) devine o sămânţă; aceasta idee-sămânţă este emisă, plantată în suflet (păstrată în minte), devine mai târziu o concepţie pentru a fi manifestată sau exprimată în forma fizică. Gândurile sau ideile de perfecţiune aduc în manifestare perfecţiunea; gândurile sau ideile de imperfecţiune aduc în manifestare imperfecţiunea.

Soarele şi pământul, împreună, vor produce cu aceeaşi bunăvoinţă puternicul banyan sau cea mai mică floare, dacă sămânţa este plantată. În felul acesta, Sufletul şi Spiritul răspund chemării omului; şi ceea ce cere prin cuvânt sau gând, el primeşte. Singurul lucru care l-a despărţit pe om de ceruri este un val de gândire materială pe care el l-a creat în jurul cerurilor; şi asta a dat naştere la tot misterul care înconjoară toate lucrurile divine. Acest val de mister este, treptat, înlăturat, şi se descoperă că nu există nici un mister. Cei care au

înființat diferitele organizații religioase au găsit potrivit să înconjoare lucrurile lui Dumnezeu cu mister, gândind să obțină o stăpânire mai sigură asupra oamenilor. Dar toți descoperă acum că lucrurile profunde ale lui Dumnezeu sunt lucrurile reale, simple, ale vieții. Altfel ce rost ar avea? Toți percep că biserica nu simbolizează altceva decât Conştiința Christica în om, centrul divin al omenirii. Ei percep idealul, în loc să slujească idolul construit de gândul limitat. Priviți marele număr de organizații heterodoxe care apar peste tot. Deşi larg diversificate acum, ele sunt forțate să tindă spre Unul. Oare acest unic lucru nu se manifestă el ca să aducă bisericile la adevărata înțelegere?

Noi ne-am perfecționat dintr-atât corpurile, încât suntem capabili să le luăm acolo unde avem privilegiul de a vedea şi a fi în ceea ce se cheamă Împărăția Cerurilor. Aceasta împărăție e cunoscută de mulți ca fiind Al Şaptelea Cer. Este considerată misterul misterelor, şi aici omul, în gândirea lui limitată, a greşit. Nu există mister; doar că am atins un loc în conştiință, unde suntem capabili să primim cele mai înalte învățături, locul unde este Iisus astăzi. Este un nivel al conştiinței la care recunoaştem că, înlăturând concepția muritoare, suntem capabili să primim nemurirea; la care ştim că omul este nemuritor, lipsit de păcat, divin, neschimbător, etern, exact aşa cum este Dumnezeu şi cum îl vede Dumnezeu pe om. Un loc unde cunoaştem adevărata semnificație a Transfigurării; unde suntem capabili să comunicăm cu Dumnezeu şi să-L vedem în față. Un loc unde ştim că oricine poate să vină, să primească şi să fie exact ca şi noi. Ştim că, în scurt timp, conştiința tuturor se va ridica la un nivel unde vom putea vorbi cu ei față-n față şi ne vom putea privi în

ochi, dispariția noastră din ochii lor fiind doar ridicarea conştiinței noastre deasupra celei obişnuite, şi astfel devenim invizibili numai pentru cei cu o conştiința limitată.

Trebuie să amintim despre trei evenimente. Unul care s-a petrecut cu mult timp în urmă, acela care reprezintă pentru voi naşterea Conştiintei Christice în om, naşterea Pruncului Iisus. Apoi, unul pe care îl vedem venind atunci când marea voastră națiune va accepta şi va realiza Conştiința Christică. Apoi am vrea să ajungem la al treilea şi ultimul, cea mai mare din toate splendorile, a doua şi ultima venire a lui Christ, când toți vor cunoaşte şi vor accepta Christul lăuntric, şi vor trai şi evolua în această conştiință, crescând precum crinii. Aceasta este Mântuirea.

De cum a terminat ea, corul invizibil a început să cânte. Camera a fost inundată de muzică, care s-a sfârşit cu un imn solemn. Apoi a fost linişte pentru câteva momente, şi corul a izbucnit iarăşi, într-o veselă dezlănțuire muzicală, fiecare măsură încheindu-se cu un bang ca un sunet al unui clopot mare. Asta a continuat până a sunat de 12 ori, şi brusc am realizat că era ora 12 şi că sosise Anul Nou.

Aşa s-a încheiat primul nostru an petrecut cu aceşti oameni minunați.

ADDENDA

Publicând aceste note ale experiențelor cu Maeştrii, vreau să subliniez credința mea personală în puterile acestor Maeştri şi în demonstrația, făcută de ei, a marii Legi - o lege care trebuie să aducă un mesaj profund întregii rase umane. Ei au dovedit în mod concludent că

există o lege care transcende moartea, şi că întreaga omenire, în evoluția sa, se mişcă încet înainte spre înțelegerea şi folosirea ei. Maeştrii spun că această lege va fi adusă la lumină în America, va fi dată lumii, şi atunci toți vor putea cunoaşte calea spre viața Eternă. Aceasta, declară ei, este dezvoltarea Erei Noi. Nici una din manifestările la care ne-am referit în aceste note nu a fost vreo materializare de banală şedință de spiritism - departe de asta. A fost metodă mai înaltă de a face corpul vizibil şi invizibil la dorință - o glorificare şi spiritualizare a cărnii. Există o Lege Divină, şi oamenii o vor moşteni curând, vor deveni iluminați, şi îşi vor folosi corpul cu înțelegere, în deplina Măiestrie. Nu exista îndoială, aceşti oameni au purtat Lumina prin vremuri şi dovedesc, prin viața şi lucrarea lor zilnică, că această Lumină există aşa cum a existat şi cu mii de ani în urmă.

B.T.S.

Volumul 2

CUVÂNT INAINTE

În acest al doilea volum din viața şi învățătura Maeştrilor din Extremul Orient, am omis cu bună-ştiință numele persoanelor şi locurilor. Simt că am tot dreptul să trec sub tăcere aceste nume, acordând cititorului privilegiul de a accepta, că fapte reale sau că ficțiuni, după cum crede de cuviință, cele povestite aici, şi facem doar observația că faptele sunt uneori mai uluitoare decât ficțiunea.

În vremea când ne lansam în această lucrare înțelegeam clar faptul că nimic nu trebuia publicat oficial atâta timp cât cercetarea nu progresa până la nivelul unde puteau fi trase concluzii despre viața şi învățătura acestor oameni.

Cu aceste considerații fixate ferm în minte, pun la dispozitia cititorilor viața şi Învățaturile Maeştrilor din Extremul Orient, volumul II.

Cu sinceritate şi cu tot respectul, amintesc cititorului că, cu cât este mai receptiv, cu atât poate primi mai mult.

Baird T. Spalding

CAPITOLUL I

Dimineața de 1 Ianuarie ne-a găsit treziți devreme, cu toate simțurile în alertă. Fiecare avea senzația că se afla în pragul unor lucruri care aveau să facă, din experiențele noastre trecute, doar trepte spre cele care urmau.

După ce ne-am strâns în jurul mesei pentru micul dejun, a apărut prietenul pe care îl cunoscusem pe acoperişul casei lui Emil, în micul sat unde ne oprisem pe drumul încoace. Vi-l veți aminti ca fiind acela care îmi interpretase visul. După ce ne-am salutat, el spuse:

- Sunteți cu noi de peste un an de zile. Ați călătorit cu noi şi ați trăit printre noi, ca şi noi, şi fără îndoială aveti încredere în noi. Pentru că rămâneți cu noi până în Aprilie sau Mai, am venit să vă invit la Templul Marii Cruci în T, care ați observat că este săpat în stânca peretelui din afara satului.

Mai târziu am constatat că încăperile acestui templu erau tăiate în stânca unui perete vertical de peste 600 de picioare înălțime. Cavitățile care formau încăperile erau săpate destul de adânc în stâncă, astfel încât toți pereții erau de piatră. Oriunde fusese necesar să se facă ferestre pentru lumină şi aerisire, fuseseră tăiate deschizături în peretele exterior al stâncii, orientat spre sud. Deschiderile ferestrelor erau pătrate cu latura de 8 picioare, şi fiecare cameră avea câte două ferestre, cu excepția primei camere, cea mai de jos. Aceea avea doar o deschidere care dădea spre o crevasă largă, formată în peretele stâncos, la est de templu. Când au fost săpate în piatră încăperile templului, această cameră nu avea altă deschizătură decât intrarea, care era un tunel tăiat în stânca dură, şi care se termina în crevasa amintită. Deschizătura ferestrei fusese făcută mai târziu. Inițial, intrarea tunelului era ascunsă sub un bolovan mare care se desprinsese din peretele stâncos şi poposise pe un prag proeminent; şi acest bolovan fusese astfel aşezat încât să poată fi împins peste gura tunelului. Odată împins acolo, el n-ar mai fi putut fi mişcat din afară. Singura cale de a ajunge la acel prag era o scară de vreo

50 de picioare în lungime, care putea fi ridicată sau coborâtă de deasupra pragului. Deschizăturile care serveau drept ferestre erau prevăzute cu nişte pietre plate, mari, pe măsura şanțurilor de pe pervaz, astfel încât puteau fi fixate în ele. Când erau puse astfel în ferestre, cineva aflat în sat nu zarea nici o deschizătură. Ni s-a spus că această construcție era folosită drept refugiu din fața bandelor de tâlhari care bântuiau țara, departe spre nord. Uneori aceste bande ajungeau în sud, până în sat. Satul fusese distrus de mai multe ori, dar locuitorii nu fuseseră vătămați, căci se putuseră refugia în templu. Acest templu nu fusese construit de prietenii nostri, ci fusese primit de la săteni, pentru a-l folosi ca loc de conservare a numeroaselor documente de mare valoare. După preluarea templului de către Maeştri, raidurile au încetat, satul nu a mai fost amenințat şi au trăit cu toții în pace.

Ni s-a declarat că unele din aceste documente datează din vremea sosirii omului pe Pământ; că aparțineau Naacalilor, sau Frații Sfinți, cum erau numiți, care veneau chiar din Patria-Omului. Ni s-a mai spus că aceşti Frati Sfinți sosiseră în Birmania şi îi instruiseră pe Nagasi. Documentele dovedeau că strămoşii acestor oameni erau autorii Surya Siddhanta-ei şi ai Vedelor timpurii. Surya Siddhanta este cea mai veche lucrare de astronomie cunoscută. Documentele îi atribuie o vechime de 25 de mii de ani; Vedele timpurii sunt datate de acum 45 de mii de ani. Nu s-a pretins că aceste scrieri ar fi originale aduse aici spre păstrare. Ni s-a spus că ele fuseseră copiate după aceleaşi surse din care proveneau şi scrierile babiloniene. S-a mai spus că originalele după care fuseseră copiate erau scrierile din vremea lui Osiris şi a Atlantidei.

Camerele templului erau aşezate una peste alta, pe 7 etaje, şi comunicarea intre camere se făcea prin trepte săpate în roca dură. Deschizătura care dădea spre această scară se găsea într-un colț al camerelor şi comunica direct cu casa scării, care urca sub un unghi de 45 de grade, până când atingea un palier pătrat, cu latura de 8 picioare, unde era tăiată intrarea în camera de deasupra. Cam 8 picioare de stancă masivă despărțeau tavanul unei camere de podeaua celei de deasupra ei. Tavanul ultimei încăperi de la al 7-lea etaj se termina la circa 12 picioare sub un prag proeminent de piatră, aflat la vreo 100 de picioare de marginea prăpastiei. O scară ducea de la această încăpere la camera centrală, astfel încât schița întregii structuri reprezenta o uriaşă Cruce în T.

Cele 5 camere de la ultimul etaj erau astfel săpate încât pragul exterior forma o verandă sau un balcon, iar intrările lor erau de pe acest prag. Stânca era din granit moale, cu granulație mare. Construcția, în mod evident, fusese realizată prin muncă fizică grea, şi trebuie să fi durat ani de zile. Ni s-a spus că la data construirii templului nu se folosise deloc cherestea. După preluarea lui de către prietenii nostri, ei au adus lemn şi toate camerele erau foarte confortabile, mai ales în zilele însorite.

Am aflat că, de când luaseră ei în primire templul, ferestrele nu mai fuseseră niciodată închise, şi nici intrarea nu mai fusese blocată, şi totuşi foarte puțini pătrunseseră înăuntru fără să fi cunoscut ceva despre adevărata iluminare spirituală. Prietenul nostru continua:

- Ziua de azi reprezintă pentru voi începutul unui nou an; cel precedent a trecut, a rămas în urma vieții

voastre ca să nu mai revină niciodată, decât, poate, în minte, după cum vă copleşesc amintirile bucuriilor, supărărilor şi grijilor lui, şi gândurile tot mai apăsătoare la problemele vieții. În afară de asta, el e uitat, dispărut. S-a mai întors o filă din cartea anilor vieții voastre. Noi vedem în asta o perioadă de împliniri şi succese adăugate, o continuare, o etapa care ne conduce spre o evoluție şi o realizare mai strălucită; un moment de mare speranță şi iluminare; un timp în care putem fi de mare ajutor, când putem fi mai tineri, mai puternici şi mai iubitori cu fiecare experiență trăită. Va întrebați: de ce? Răspunsul nostru este să trageți propriile voastre concluzii, să vă alegeți voi înşivă viața.

Şeful nostru spuse, fără să fi intenționat să-l întrerupă:

- Dorim să înțelegem şi să cunoaştem.

Prietenul nostru a continuat:

- De acum înainte, vă vom oferi lecții special pentru cei care nu înțeleg, nu cunosc sau nu sesizează deplina semnificație a țelului unei vieți bine trăite. Asta nu implică o viață de ascetism sau austeritate, de izolare sau tristețe. Este o viață de împlinire în bucurie şi veselie, din care orice necazuri şi temeri sunt alungate pentru totdeauna.

Apoi, cu o figură mai luminoasă şi mai destinsă, spuse:

- V-ați exprimat dorința de a înțelege şi a cunoaşte. Dorința exprimată este deja îndeplinită. Privind aceasta adunare, îmi vine în minte gândul exprimat într-un verset din Biblia voastră: Acolo unde doi sau trei se adună în Numele Meu, Eu sunt cu ei. Cât de des a fost privit acest verset că un simplu joc de cuvinte, în loc să fie aplicat şi făcut real! Marea eroare pe care ați făcut-o

cu învățaturile lui Iisus este că le-ați lăsat asociate unui trecut obscur şi misterios, le-ați văzut ca idei mitice şi mistice, care ar arăta ceva ce ar putea fi câştigat după moarte, în loc să recunoaşteți că ele pot fi aplicate în viața zilnică a fiecăruia, chiar aici şi acum, şi numai dacă doriți.

Vrem să se înțeleagă că noi nu avem pretenția că Iisus, în calitate de Christ, a reprezentat un nivel sau o condiție de realizare a vieții Sale care să nu fi fost realizată şi de alți clarvăzători şi profeți din alte timpuri şi popoare. Vrem să punem accent pe viața Lui pentru că este viața pe care o puteți înțelege cel mai deplin. Ne referim în special la viața Lui cu un singur scop şi sens, şi anume faptul, inspirând credința, că viața şi experiența Lui au constituit demonstrația vie a învățăturilor Sale. Dogma speculativă a ispăşirii vinii altora, care a dominat timp de secole gândirea creştină, nu poate fi pusă pe seama autorului Jurământului de pe Munte şi al Parabolei Fiului Risipitor.

Mai-marii gândirii creştine i-au deviat pe cei care-L urmau pe Iisus şi învățaturile Lui de la aplicarea lor practică şi de la studiul Puterii lui Dumnezeu. Ei i-au învățat pe creştini să confunde învățaturile lui Iisus cu experiențele Apostolilor de după El, în loc să-i învețe că legea pe care se bazau acele învățături este o ştiință exactă, care poate fi înțeleasă şi experimentată în viața fiecăruia.

Orientalii au făcut, din latura stiințifică a religiei lor, obiectivul suprem al studiului şi progresului lor. Prin asta, ei au mers spre cealaltă extremă. Astfel, şi unii şi alții au împins religia lor pe tărâmul miraculosului şi supranaturalului. Unii au fost absorbiți doar de aspecte morale şi etice, în timp ce ceilalți au fost preocupați doar

de latura stiințifică, de cunoaştere. Astfel, toți au blocat adevărata spiritualitate.

Viața monastică de retragere, ascetism şi izolare față de lume, în mânăstirile budiste sau creştine, nu este nici o necesitate şi nici adevarată metodă de a atinge iluminarea spirituală sau realizarea vieții perfecte, în înțelepciune şi putere, demonstrată de Iisus.

Aceste instituții monastice există de mii de ani, şi totuşi ele nu au reuşit să facă, pentru salvarea oamenilor simpli, atât de mult cât au făcut învățaturile lui Iisus în cei câțiva ani ai prezenței sale pe Pământ.

Se ştie foarte bine că el a îmbrățişat toate învățaturile lor, trecând prin inițieri şi studiind aşa-numitele mistere sacre, formulele şi ceremoniile rituale, până când a ajuns la învățaturile lui Osiris. Acestea I-au fost explicate de un preot care se ținuse departe de orice formă de credință rituală, monastică sau materialistă.

Acest preot era un continuator al regelui Thoth, din prima dinastie a regilor egipteni. Când regele Thoth a declarat Egiptul imperiu, el a făcut-o sub presiunea unui dictator şi uzurpator al drepturilor poporului. De secole, aceşti oameni construiseră şi menținuseră o glorioasă civilizație de unitate şi frăție, sub conducerea şi îndrumarea lui Osiris şi a urmaşilor săi. Acest popor era adevărata rasă albă, şi fuseseră mereu cunoscuți ca Israeliți, dintre care evreii sunt doar o diviziune. Thoth a guvernat cu înțelepciune şi a căutat să mențină învățaturile lui Osiris dar după el au pătruns concepțiile obscure şi materialiste, astfel că egiptenii, sau triburile întunecate din sud, care îl aduseseră la putere, au câştigat influență. Dinastiile ulterioare s-au îndepărtat de învățaturile lui Osiris, au preluat treptat concepțiile rasei întunecate şi au sfârşit prin a practica întru totul

magia neagră. Regatul lor s-a prăbuşit repede, aşa cum inevitabil se prăbuşeşte orice astfel de stat.

După ce Iisus l-a ascultat cu atenţie pe acest preot şi învăţaturile sale, El a recunoscut profunda lor semnificaţie. El a mai văzut, prin viziunea Sa interioară, primită din învăţaturile budiste, că intre acestea doua există o mare asemănare. S-a hotărât atunci să meargă în India, pe vechiul drum al caravanelor folosit în acele vremuri.

Acolo a studiat învăţaturile budiste care fuseseră păstrate la un grad deosebit de puritate. A văzut că, în pofida formelor rituale şi a dogmelor care fuseseră impuse de om, religia nu avea decât o singură sursă, şi aceea era Dumnezeul lăuntric, pe care El L-a numit Tatăl Sau şi Tatăl tuturor. Apoi a renunţat la toate formele şi a mers direct la Dumnezeu, drept spre inima acestei realizări a Iubirii. Curând, El a descoperit că nu I-au trebuit ani îndelungaţi de trudă epuizantă prin dogme, ritualuri, crezuri, formule şi iniţieri pe care preoţimea le impunea oamenilor că să-i menţină în ignoranţă şi, astfel, în subordine. El a realizat că înlăuntrul Sau se afla ceea ce căuta. El a ştiut că, pentru a fi Christ, trebuia să declare că este Christ. Apoi, în inspiraţia pură a vieţii, gândirii, cuvântului şi faptei, El trebuia să trăiască viaţa pe care o căutase ca s-o incorporeze în corpul Său fizic. Atunci, după ce a perceput asta, El a avut curajul să meargă şi să o declare întregii lumi.

Nu a avut importanţă de la cine sau de unde a obţinut aceasta înţelegere. Lucrarea era cea care conta, nu ceea ce făcea altcineva, ci ce făcea El. Poporul de rând, a cărui cauză o susţinea, L-a ascultat bucuros. El nu-Şi împrumutase preceptele din India, Persia sau

Egipt. Învățaturile de acolo au fost doar mijloacele care L-au condus să vadă propria Sa Divinitate şi Christul, reprezentarea ei, care era în fiecare; nu doar în câțiva, ci în toți.

Osiris s-a născut în Atlantida, cu peste 35 de mii de ani în urmă. Biografii săi, la mult timp după el, l-au numit zeu datorită operelor sale minunate. El era un descendent direct al acelora cu o gândire înaltă, care îşi păstraseră nealterate concepțiile din Patria-Omului.

Aşa a fost cu majoritatea marilor caractere din mitologii, despre care s-a auzit până la noi. Faptele şi personalitatea lor au fost denaturate de repetiția şi traducerea povestirilor despre ei. Operele şi realizările lor au fost privite ca supranaturale de către aceia care nu şi-au consumat timpul şi gândirea ca să pătrundă sensul lor mai profund şi să descopere că erau extraordinar de naturale pentru omul aflat în adevărata sa condiție.

Cronicarii l-au zeificat pe Osiris, apoi au început să facă imagini ale lui. Aceste imagini reprezentau, la început, doar ceea ce urmărise el. Apoi, treptat, imaginile s-au fixat în minte, idealul a fost uitat şi a rămas idolul golit de conținut.

Buddha a fost un altul care a fost zeificat de cronicari la mult timp după vremea sa. Observați imaginile sale, statuile construite, cu rezultatul că este slujita imaginea în locul idealului. Iarăşi un idol golit. La fel este cu semnele şi simbolurile.

Învățaturile primite de Buddha veneau din aceeaşi sursa ca şi cele ale lui Osiris, dar în alt mod. Învățaturile întâlnite de Buddha veniseră din Patria-Mamă direct în Birmania, aduse de Naacali. Învățaturile lui Osiris îi parveniseră acestuia direct, căci strămoşii sai trăiseră în

Patria-Mamă, şi în tinerețe el mersese în Patria-Mamă ca să studieze. După terminarea studiilor sale, Osiris s-a întors acasă, a devenit conducătorul Atlanților şi şi-a readus poporul la credinta în Dumnezeul lăuntric, căci ei alunecaseră treptat spre concepte întunecate, influențați de rasele negre din jurul lor.

Moise a fost un alt conducător pe care urmaşii şi cronicarii l-au zeificat după epoca sa. El era Israelit şi luase contact cu scrierile babiloniene, primindu-şi învățătura din ele. Aceste scrieri formează o parte a Bibliei voastre. Ceea ce Moise a înțeles şi învățat din aceste documente, a fost scris de el în formulări şi termeni foarte clari. Faptele descrise de el au fost serios alterate de traducători. Aş putea continua şi aminti mulți alții.

Iisus a văzut şi cunoscut toate învățaturile lor, apoi, în maniera Sa, a mers la esența tuturor acestora. A mers cu un pas mai mult decât oricare dintre ceilalți, glorificându-Şi corpul până la punctul în care Şi-a permis să Se lase crucificat; dar l-a readus printr-o înviere triumfătoare.

Studiind învățaturile lui Osiris, Buddha şi Iisus, veți găsi multe asemănări; ba chiar uneori veți descoperi că folosesc aceleaşi cuvinte. Totuşi, a copiat vreunul dintre ei? Învățaturile le-au arătat calea dinspre exterior spre interior, apoi au trebuit să renunțe la orice instrucțiuni, la orice copiere, şi să se ridice deasupra tuturor acestora. Dacă vreunul dintre ei n-ar fi făcut decât să copieze şi să studieze ceea ce vedea şi era învățat, nu ar fi putut înțelege că totul venea de la Dumnezeul dinlăuntrul lor; ei ar fi continuat să studieze, iar viețile şi experiențele lor nu ar mai fi fost consemnate.

Toți au trecut prin aceeaşi experiență care i-a determinat pe discipolii lor să vrea să-i încoroneze ca regi ai regatelor temporale, dar ei nu au vrut să accepte asta, fiecare exprimând aceeaşi idee, cu aproape aceleaşi cuvinte: Regatul meu nu este material, ci spiritual. Cu Osiris s-a mers până acolo încât biografii de mai târziu l-au considerat un rege egiptean.

Aici discursul se sfârşi, şi ne-am dus cu toții la templu. Ajunşi în camera de la parter, prietenul nostru începu:

- Urcând dintr-o cameră în alta, în acest templu, vă rog să vă amintiți că nici un om nu-i poate acorda drepturi altuia. Dezvoltându-vă înțelegerea, descoperiți că sunteți egali cu oricare om, şi cel care încearcă să ofere altuia drepturile sale, sau ceea ce are, comite o eroare, căci încearcă să dea ceea ce nu poate da. Un om îi poate arata fratelui său calea, pentru ca acesta să-şi lărgească viziunea şi să asimileze binele, dar nu poate să-i confere acel bine pe care el însuşi îl poarta în el.

În clipa aceea ajungeam în a doua încăpere, unde se găseau deja patru dintre prietenii noştri din sat. După câteva momente de conversație generală, ne-am aşezat cu toții, şi vorbitorul a continuat:

- Nu există, în toată istoria voastră, o altă personalitate care să iasă în evidență ca aceea a lui Iisus. Voi măsurați timpul dinainte şi de după naşterea Sa. El este idolatrizat de cea mai mare parte a semenilor voştri, şi aici ei greşesc. În locul idolului ar trebui să stea idealul; în loc să fie o imagine gravată, El ar trebui să fie real şi viu în voi, căci El şi astăzi trăieşte în acelaşi trup în care a fost crucificat. El trăieşte şi vă poate vorbi exact ca înainte de acel eveniment. Marea greşeală a multora este că ei îi vad viața sfârşindu-se în durere şi

moarte pe cruce, uitând complet că partea cea mai mare a vieții Sale este cea de după Înviere. El este capabil să ne învețe şi să ne vindece astăzi, mult mai mult decât vreodată înainte. Puteți ajunge în prezența Lui oricând, dacă doriți. Dacă Îl căutați, Îl veți găsi. El nu este un rege care să vă impună prezența Sa, ci un frate mai puternic, care este totdeauna gata să vă ajute şi să ajute omenirea. Pe când trăia în planul pământesc, material, El nu putea ajunge decât la câțiva. Astăzi El este capabil să ajungă la toți cei care privesc spre El.

Oare nu a spus El: Unde sunt Eu, eşti şi tu? Oare înseamnă asta că a plecat într-un loc numit Cer, pe care trebuie să mori că să-l atingi? El este acolo unde eşti tu, şi poate să meargă şi să vorbească cu tine. Ridică-ți privirea puțin mai sus şi las-o să cuprindă un orizont mai larg; şi dacă inima şi gândirea ta sunt, sincer, cu El, Îl vei vedea. Poți merge şi vorbi cu El. Dacă Îl priveşti de aproape, vei vedea că cicatricile crucii, ale lăncii şi ale spinilor, sunt toate vindecate, dispărute, iar iubirea şi fericirea radiind în jurul Lui îți vor spune că toate au fost uitate, iertate.

Prietenul nostru se opri din vorbire, şi s-a făcut o liniște adâncă, timp de vreo 5 minute. Apoi camera fu luminată de o strălucire pe care nu o mai văzusem. Am auzit o voce. La început părea foarte îndepărtată şi de neînțeles. După ce ne-am fixat atenția şi gândurile asupra ei, vocea deveni foarte distinctă şi răsuna în tonuri clare, că de clopoțel.

Cineva din grupul nostru întrebă:

- Cine vorbeşte?

Şeful nostru spuse:

- Liniște, te rog! Vorbeşte iubitul nostru Maestru Iisus.

Atunci unul dintre prietenii noştri spuse:

- Ai dreptate, vorbeşte Iisus.

Şi vocea continua:

- Când am spus: Eu Sunt Calea, Adevărul şi Viaţa, nu intenţionam să spun că Eu însumi eram singura lumină adevarată. Toţi cei conduşi de Spiritul lui Dumnezeu sunt Fiii lui Dumnezeu. Când am spus: Eu Sunt Fiul desăvârşit, Unicul Fiu zămislit al lui Dumnezeu, în care Tatăl îşi află bucuria, voiam să spun tuturor oamenilor că unul dintre copiii lui Dumnezeu şi-a văzut, înţeles şi proclamat divinitatea sa; a văzut că trăia, se mişca şi exista în Dumnezeu, Marele Principiu Tată-Mama al tuturor lucrurilor; că, văzând asta, el declara lumii că este Christ, singurul Fiu născut al lui Dumnezeu, şi îşi trăia viaţa cu o inimă sinceră şi ţeluri statornice, devenind ceea ce declarase că este. Cu privirea îndreptată asupra acelui ideal, el şi-a umplut tot trupul cu acel ideal, şi ţelul urmărit a fost împlinit.

Motivul pentru care mulţi nu M-au înţeles este acela că M-au pus pe un altar şi M-au plasat într-o postura de neatins. M-au înconjurat cu miracole şi mister, şi M-au aşezat departe de oamenii simpli, pe care îi iubesc atât. Îi iubesc cu o dragoste care nu se poate exprima în cuvinte. Nu Eu M-am retras de la ei, ci ei M-au părăsit. Ei au ridicat valuri, ziduri şi despărţituri, mediatori şi imagini ale Mele şi ale celor atât de dragi şi de apropiaţi Mie. Ne-au înconjurat cu mituri şi mistere, până când am ajuns să părem atât de îndepărtaţi de cei dragi nouă, încât ei nu ştiu cum să se apropie. Se roagă şi imploră pe draga Mea mama şi pe cei care Mă înconjoară, şi astfel ne păstrează pe toţi într-o concepţie materialistă. Când, cu adevărat, dacă ne-ar cunoaşte aşa cum suntem, am putea să ne strângem mâinile. Dacă ar

renunța la toate superstițiile şi crezurile şi ne-ar cunoaşte aşa cum suntem, ar putea vorbi cu noi, ca şi voi. Nu suntem niciodată altfel de cum ne vedeți voi. Cât de mult ne-ar bucura ca toată lumea să ştie asta! Atunci, ce trezire, ce regăsire, ce sărbătoare ar fi!

Ne-ați învăluit atât de multă vreme în mister, că nu e de mirare că îndoiala şi necredința au ajuns să domine. Cu cât făuriți mai multe imagini şi idoli, şi ne înconjurați cu moarte, şi ne faceți de neatins, văzând în noi altceva decât suntem, cu atât mai adânc vor pătrunde îndoiala şi umbra, cu atât mai mult va creste prăpastia superstiției, tot mai largă şi mai greu de trecut. Dacă ne-ați strânge mâna cu curaj şi ați spune: Vă cunoaştem, atunci toți ne-ar putea cunoaşte aşa cum suntem. Nici un mister nu ne înconjoară, pe noi sau pe cei pe care îi iubim, căci iubim lumea întreagă.

Mulți văd doar acea parte a vieții Mele care s-a încheiat pe cruce, uitând că partea cea mai mare este aşa cum sunt acum; uitând complet că omul continuă să trăiască, chiar şi după ceea ce pare a fi o moarte violentă, viața nu poate fi distrusă. Ea continuă mereu, şi o viață bine trăită niciodată nu degenerează şi nu trece. Chiar carnea poate să fie făcută nemuritoare, astfel încât să nu se schimbe niciodată.

Dragul Meu Pilat, când s-a spălat pe mâini şi a spus: Luați-l şi crucificați-l voi înşivă, eu nu găsesc nici o vină în el, cât de puține ştia despre istoria pe care o trăia sau despre profeția pe care o împlinea! El, ca şi mulți alții, a suferit mult mai mult decât Mine. Acestea toate au trecut şi au fost uitate, iertate, după cum veți înțelege vazându-ne pe toți stand într-un loc, împreună.

Două figuri apărură, şi erau îmbrățişate de Iisus. Cu mâinile pe umerii lor, El spuse:

- Acest frate drag a venit cu Mine pe tot parcursul drumului, în timp ce acesta - şi arată spre al doilea - a văzut multe drumuri înainte ca ochii să i se deschidă. Dar după ce i-a deschis complet, a venit repede. Este la fel de sincer primit, şi îl iubim cu aceeaşi dragoste că pe toți ceilalți.

Atunci un altul înaintă încet şi se opri o clipă. Iisus se întoarse şi, cu brațele deschise, spuse:

- Dragă Pilat!

Nu ne îndoiam de sinceritatea îmbrățişării. Atunci Pilat vorbi, spunând:

- Am trudit şi suferit mulți ani după verdictul pe care îl pronunțasem cu atâta uşurință în ziua aceea când am renunțat să-mi asum responsabilitatea. Atât de puțini dintre noi, în viața fizică, recunoaştem poverile pe care le aruncam inutil pe seama altora, în speranța de a ne feri de responsabilitate! Numai atunci când ochii ni se deschid realizăm că, cu cât căutam mai mult să ne eschivam şi să punem greutățile pe umerii altora, cu atât aceste poveri ne apasă mai greu. Au trecut mulți ani de trudă înainte că ochii să mi se deschidă asupra acestui lucru; dar, din ziua când mi s-au deschis, cum m-am bucurat!

Atunci, corul invizibil izbucni într-un cântec, şi melodia întrecea orice descriere. După câteva măsuri, Iisus păşi înainte şi zise:

- Vă miraţi că, de multă vreme, i-am iertat pe cei care m-au țintuit pe cruce? Atunci de ce să nu iertam totul, aşa cum am făcut Eu? Pentru Mine, iertarea a fost completă când am spus: S-a sfârşit . De ce nu Ma vedeți aşa cum sunt, nu țintuit pe cruce, ci înălțat mai presus de orice materialitate?

Corul invizibil continua cu Bun venit tuturor Fiilor lui Dumnezeu! Slava şi laudă Lui! Împărăția Lui durează etern printre oameni. Iată, Dumnezeu este cu tine totdeauna! şi, pe când cântau, cuvintele apăreau, cu litere în relief, pe peretele încăperii.

Aceasta nu era o scena îndepărtată, nedesluşită, aproape invizibilă, şi nici nu avea loc la distanță mare de noi. Eram toți prezenți în clipa aceea în încăpere, aşa că am vorbit cu ei, le-am strâns mâinile şi i-am fotografiat. Singura diferență pe care o puteam vedea intre noi şi ei era lumina deosebita din jurul lor, care părea să fie şi sursa luminii din cameră. Nicăieri nu erau umbre. Ni se părea că aveau o anumită transparență a cărnii, şi când i-am atins sau le-am strâns mâinile, carnea lor părea ca de alabastru. În plus, avea o strălucire caldă, prietenoasă, şi aceeaşi căldură îmbiba totul împrejurul lor. Chiar şi după ce au plecat, camera în care eram a păstrat aceeaşi căldură şi lumină. De câte ori am intrat în acea cameră după aceea, cineva din echipă le remarca.

Într-o zi, la puțină vreme după asta, grupul nostru se adunase în camera şi vorbeam despre cât de mult ne impresiona acea încăpere, când Şeful nostru îmi spuse:

- E sublim!

Exprimase sentimentele fiecăruia, şi nu se mai putea adăuga nimic în plus. Când am revenit în toamna aceea, camera părea un sanctuar, şi am petrecut multe ore acolo.

Grupul nostru aşteptă până când ceilalți ieşiră pe rând din încăpere. La plecare, Pilat îi făcu semn Şefului nostru să-l însoțească şi cu toții merserăm pe trepte împreună, în camera de la parter, prin tunelul spre crevasă, şi în jos pe scară, unul câte unul, până am

coborât toți. Apoi ne-am despărțit în maniera obişnuită, ca şi cum întâlnirea noastră ar fi fost ceva firesc.

După ce oaspeții plecară, ne-am strâns în jurul gazdei noastre şi fiecare, pe rând, i-am strâns mâna, mulțumindu-i pentru seara deosebită pe care o trăisem. Cineva din echipa noastră spuse:

- Singurul mod în care îmi pot exprima gândurile şi sentimentele este prin a spune că viziunea mea îngustă, materialistă, a fost complet nimicită.

Se pare că atinsese coarda sensibila care vibra în gândurile noastre, ale tuturor. Nu am încercat să dau glas gândurilor sau sentimentelor mele; nici nu am căutat cumva să le înregistrez. Îl las pe cititor să-şi imagineze asta. După ce gazda noastră se retrase, nu se mai rosti nici un cuvânt. Fiecare părea să simtă că o întreagă lume, nouă, se deschisese în fața lui.

CAPITOLUL II

În dimineața următoare, după ce ne-am adunat pentru micul dejun, am pus întrebări gazdei noastre şi am aflat că nu era ceva neobişnuit că Iisus să vină aşa cum venise; ne-a spus că adesea El venea şi Se alătura celorlalți în munca de vindecare.

După micul dejun am aflat că gazda noastră şi alte două doamne aveau să ne însoțească la templu în ziua aceea. De cum am plecat din casă, doi bărbați ni s-au alăturat. Unul i-a spus gazdei noastre că în sat era un copil bolnav care avea nevoie de ea. I-am urmat pe cei doi la casa copilului şi l-am găsit foarte bolnav. Gazda noastră a păşit în față şi şi-a întins mâinile. Mama i-a pus copilul în brațe. Instantaneu, fata micuțului s-a luminat. Apoi trupul i s-a contractat un moment, şi în

câteva minute el a adormit. Gazda noastră a dat mamei copilul şi am mers spre templu. Pe drum, ea remarcă:

- O, dacă aceşti oameni ar înțelege şi ar face această lucrare ei înşişi, în loc să depindă de noi! Ar fi cu mult mai bine pentru ei. Aşa, ei ne abandonează până când apare o urgență, şi doar atunci ne cheamă, ceea ce e foarte bine, cu excepția faptului că asta nu le dă mai multa încredere în sine.

În momentul acela ajungeam la baza scării templului. Am urcat şi am intrat în tunel. Cei doi bărbați ne însoțeau. Tunelul fiind săpat în roca masivă, era de aşteptat să fie întunecos, dar era suficient de luminat ca să putem vedea până la o distanță considerabilă în fața noastră; şi lumina era în jurul nostru, astfel încât nu erau deloc umbre. Observasem asta şi în ziua precedentă, dar nimeni nu comentase. Când am întrebat, ni s-a spus că lumina era, într-adevăr, în jurul nostru, şi că era întuneric atunci când nu se afla nimeni în tunel.

Am mers prin tunel şi în sus pe scări, până în a treia camera. Aceasta încăpere era ceva mai mare decât cele două de dedesubt, şi de-a lungul a doi pereți erau depozitate foarte multe tăblițe. Acestea aveau o culoare castanie-roşiatică, şi erau foarte bine lustruite. Unele aveau dimensiunile de circa 14 x 24 țoli şi circa 2 țoli grosime, şi cântăreau intre 10 şi 12 pfunzi fiecare. Altele erau mult mai mari. Ne întrebam cum putuseră ele să fie transportate peste munți. Ne-am exprimat mirarea, şi atunci ni s-a spus că nu fuseseră carate peste munți, ci fuseseră aduse din regiunea Gobi, pe vremea când aceasta era fertilă şi înfloritoare, înainte de înălțarea munților. Apoi, la mult timp după apariția munților,

tăbliţele fuseseră mutate în acest loc ca să fie protejate de orice posibilitate de a fi distruse.

Ni s-a povestit că, înainte de ridicarea munţilor, un val uriaş de apă măturase o porţiune a ţării, devastând-o complet şi nimicind o mare parte a populaţiei. Supravieţuitorii au fost izolaţi de lume şi de mijloacele de trai, ei devenind strămoşii bandelor nomade de tâlhari care au bântuit în Gobi din vremea aceea. Ni s-a mai spus ca, acolo unde sunt astăzi Himalaya şi Gobi, a existat marele Imperiu Uigur; că acolo au fost mari oraşe, cu locuitori cu un înalt grad de civilizaţie, şi că nisipul adus de vânt acoperise ruinele după ce oraşele fuseseră distruse de apă. Mai târziu am luat descrierile, aşa cum ne-au fost traduse după tăbliţe, şi am descoperit trei dintre aceste orase; şi credem că, într-o zi, când se vor face săpăturile necesare, ele vor dovedi autenticitatea acestor scrieri şi ceea ce se susţine despre ele. Scrierile plasează perioada acestei civilizaţii în urmă cu sute de mii de ani. Dar pentru că acesta nu este un tratat ştiinţific, simt că am deviat de la temă.

Am fost conduşi prin diferite încăperi şi, în timp ce conversam cu toţii, s-a descoperit că unul dintre bărbaţii care ni se alăturaseră de dimineaţă era un descendent al celui pe care îl întâlnisem în satul în care trăise Ioan Botezătorul, şi anume cel pe care îl numisem prietenul cu documentele. Acest bărbat arăta toate semnele unei vârste înaintate, ceea ce ne-a mirat.

Pe când reveneam spre prima cameră, Şeful nostru a întrebat dacă o dorinţa putea fi îndeplinită de îndată ce a fost exprimată. Gazda noastră ne spuse că, dacă dorinţa era exprimată în forma ei corectă, ea era îndeplinită. Apoi ne-a spus, mai departe, că dorinţa este doar o formă de rugăciune, că era adevarată forma de

rugăciune folosită de Iisus, şi rugăciunile Sale şi-au primit răspuns; că rugăciunea care primeşte permanent răspuns trebuie să fie corectă, de aceea trebuie să fie stiințifică, ceea ce înseamnă că trebuie să respecte legi statornice. În continuare, ea spuse:

- Legea este: Fiecăruia după credința lui şi Ceea ce doreşti când te rogi, trebuie să crezi că primeşti şi vei primi. Dacă acceptam pozitiv că orice lucru cerut deja ne aparține, putem vedea că lucram în acord cu legea. Dacă dorința este îndeplinită, atunci ştim că legea este împlinită. Dacă dorința nu este îndeplinită, atunci trebuie să recunoaştem că am cerut rău. Trebuie să recunoaştem că greşeala este a noastră şi nu a lui Dumnezeu.

Apoi porunca spune: Îl vei iubi pe Domnul Dumnezeul tău cu toată inima ta, cu tot sufletul tău, cu toată mintea ta şi cu toată puterea ta. Acum mergeți adânc, înlăuntru în sufletul vostru, nu cu prejudecăți, temeri şi necredință, ci cu o inimă voioasă, liberă, recunoscătoare, recunoscând că tot ceea ce ai nevoie îți aparține deja.

Secretul constă în a obține o minte unită şi, apoi, păstrând ferm şi fără nici o abatere această conştiință, chiar dacă lumea întreagă s-ar opune. De la Mine însumi nu pot face nimic a spus Iisus, Tatăl care locuieşte în Mine, El face lucrarea. Aveți credință în Dumnezeu! Credeți şi nu va îndoiți! Credeți şi nu va temeți! Acum amintiți-vă că nu există limite pentru puterea lui Dumnezeu. Toate lucrurile sunt posibile.

Folosiți cuvinte pozitive în cererile voastre. Aceasta nu e altceva decât condiția perfectă care se doreşte. Apoi plantați în suflet sămânța ideii perfecte, şi numai pe aceea. Cereți să manifestați sănătatea, şi nu să fiți

vindecați de boală; să exprimați armonia şi să realizați abundență - nu să fiți eliberați de dizarmonie, mizerii şi limitări. Aruncați acestea din urmă, aşa cum vă descotorosiți de o haină veche. Sunt lucruri vechi şi rău dezvoltate, îți poți permite să le abandonezi bucuros. Nici măcar nu te întoarce să le priveşti. Sunt non-lucruri, nimic.

Umple spațiile goale din jurul tău cu ideea de Dumnezeu, Dumnezeul Infinit. Apoi aminteşte-ți că acest cuvânt, Dumnezeu, este o sămânță. Va trebui să germineze, să crească.

Lasă-i pe cum, când şi unde lui Dumnezeu. Lucrarea ta este numai să spui ceea ce vrei şi să binecuvântezi, ştiind că în momentul în care ai cerut, ai şi primit. Toate detaliile concretizării sunt lucrarea lui Dumnezeu. Aminteşte-ți, El face lucrarea. Fă-ți, cu credință, partea ta; lasă şi încredințează lui Dumnezeu partea Lui. Cere. Afirmă. Caută spre Dumnezeu pentru ceea ce vrei. Apoi primeşte realizarea dată de El.

Păstrează totdeauna în minte ideea abundenței lui Dumnezeu. Dacă apare orice alt gând, înlocuieşte-l cu cel al abundenței Divine şi binecuvântează această abundență. Mulțumeşte mereu, atâta timp cât este nevoie, pentru împlinirea lucrării. Nu te întoarce iar să ceri. Doar binecuvântează şi mulțumeşte pentru împlinirea lucrării, pentru că Dumnezeu lucrează în tine, pentru că primeşti ceea ce doreşti, pentru că doreşti numai binele, astfel încât să poți da tuturor binele. Acestea să le faci în tăcere şi în secret. Roagă-te Tatălui tău în secret, şi Tatăl tau, care vede secretul sufletului tău, te va răsplăti deschis.

Când toate acestea îți vor fi demonstrate, vei privi înapoi spre timpul care ți s-a dat ca la una dintre cele

mai mari comori ale tale. Vei fi verificat legea şi vei realiza puterea cuvintelor rostite de tine cu credinţă şi binecuvântare. Adu-ţi aminte că Dumnezeu Şi-a făcut un plan perfect. A revărsat şi continuă să reverse, cu iubire şi generozitate, asupra noastră, tot binele şi orice lucru bun pe care îl putem dori. Tot El spune: Încearcă-Mă şi vei vedea cum voi deschide ferestrele cerului pentru a revărsa atâta binecuvântare încât nu va fi loc pentru a o primi.

Cu toată Inima Mea

În centrul fiinţei mele, Tată, sunt una cu Tine şi Te recunosc pe Tine că fiind Tatăl tuturor. Tu eşti Spirit Atotprezent, Atotputernic, Atotştiutor. Tu eşti Întelepciune, Iubire şi Adevăr; puterea, substanţa şi inteligenţa din care sunt create toate lucrurile. Eşti viaţa spiritului meu, substanţa sufletului meu, inteligenţa gândirii mele. Te exprim pe Tine în corpul meu şi în tot ceea ce fac. Tu eşti începutul şi sfârşitul, tot binele pe care îl pot exprima. Dorinţa gândirii mele, care este implantată în sufletul meu, este grăbită de viaţa Ta în spiritul meu; şi la timpul potrivit, prin legea credinţei, este adusă în planul vizibil, în experienţa mea. Ştiu că binele pe care îl doresc deja există în spirit, în forma invizibilă, şi nu aşteaptă decât împlinirea legii pentru a fi făcut vizibil, şi ştiu că deja îmi aparţine.

Cu tot Sufletul Meu

Cuvintele pe care le rostesc acum conturează pentru Tine, Tatăl meu, ceea ce doresc. Ca o sămânţă, este plantată în solul sufletului meu şi făcută să încolţească prin viaţa Ta însufleţită în spiritul meu. Ea trebuie să răsară. Îngădui doar Spiritului Tău - Întelepciune, Iubire

şi Adevăr - să trăiască în sufletul meu. Doresc numai ceea ce este bine pentru toţi şi acum îţi cer Ţie, Tatăl meu, să împlineşti aceasta.

Tată, prin mine cer să exprim Iubirea, Înţelepciunea, Puterea şi Tinereţea Eternă; cer să realizez Armonia, Fericirea şi Prosperitatea Abundenţa; să pot primi, direct de la Tine, înţelegerea metodei de a aduce în manifestare, din Substanţa Universală, ceea ce va satisface orice dorinţă bună. Aceasta nu o doresc pentru mine, Tată, ci pentru a putea fi de folos tuturor copiilor Tăi.

Cu toată Mintea Mea

Ceea ce doresc este deja în forma vizibilă; construiesc în minte numai ceea ce doresc. Aşa cum o sămânţă începe să crească sub pământ, în linişte şi întuneric, tot aşa şi dorinţa mea prinde formă în regatul tăcut, invizibil, al sufletului meu. Intru în cămăruţa mea şi închid uşa. Tăcut şi discret, păstrez în minte dorinţa mea ca fiind deja împlinită. Tată, acum aştept manifestarea perfectă a dorinţei mele. Tată, Tată, înlăuntrul meu îţi mulţumesc că acum, în invizibil, împlinirea dorinţei mele este deja stabilită, şi ştiu că Tu ai revărsat asupra tuturor, iubitor şi generos, abundenţa comorilor Tale; că Tu ai împlinit orice dorinţă bună a vieţii mele; că mă pot bucura de bogăţia Ta nemărginită; că pot să-mi realizez unitatea cu Tine; că toţi copiii Tăi pot realiza acest lucru, şi că tot ce am pot să ofer pentru a-i ajuta pe toţi copiii Tai. Tot ce am îţi dau Ţie, Tată.

Cu toată Puterea Mea

Nici o faptă sau gând al meu nu va nega că deja am primit, în spirit, împlinirea dorinţei mele care acum este

adusă în manifestare la o vizibilitate perfectă. În spirit, în suflet, în minte, în trup, sunt devotat dorinței mele. Am perceput binele meu în spirit; l-am conceput ca idee perfectă în suflet, şi am dat dorinței mele o formă adevarată în minte. Acum aduc în vizibil sau în manifestare reală dorința mea perfectă.

Iți mulțumesc, Tată, pentru că acum am Iubire, Întelepciune şi Întelegere; viața, Sănătate, Putere şi Tinerețe Eternă; Armonie, Fericire şi Prosperitate Abundentă; şi metoda de a aduce în manifestare, din Substanța Universală, ceea ce va satisface orice dorință buna.

Nu v-am mai spus, oare, ca, dacă ați crede, ați putea vedea slava lui Dumnezeu?

După aceste cuvinte ale gazdei noastre, a fost o linişte adâncă pentru câteva clipe. Apoi a continuat:

- Înțelegeți că, dacă nu se finalizează şi dorința voastră nu este vizibilă acum, greşeala este înlăuntrul vostru şi nu la Dumnezeu. Nu va întoarceți iar ca să cereți ci, ca Ilie, insistați, țineți sus cupa până când se umple; revărsați binecuvântări şi mulțumiri pentru că s-a împlinit acum, chiar dacă erorile gândirii materialiste v-au împresurat. Continuați, mergeți înainte, este aici acum, şi credeți-mă, credința voastră este răsplătită; credinta voastră devine cunoaştere.

Să presupunem că doriți gheață. Veți începe, oare, pronunțând cuvântul gheata, indiferenți la felul cum ar apare în jurul vostru? Dacă ați face asta, v-ați risipi forțele în toate direcțiile şi nu ați primi nimic. Mai întâi ar trebui să construiți o imagine mentală a ceea ce doriți, să păstrați dorința în minte suficient de mult ca să obțineți imaginea exactă a ceea ce doriți, apoi să abandonați complet imaginea şi să priviți direct în

Substanța Universală a lui Dumnezeu. Cunoașteți că această substanță este parte din Dumnezeu şi, de aceea, o parte din voi înşivă, şi că în acea substanță se afla tot ce aveti nevoie; că Dumnezeu face să curgă spre voi această substanță pe cât de repede o puteți folosi; şi că niciodată nu-i veți putea epuiza resursele. Apoi ştiți că oricine creează această sursă, materializează din această substanță, fie conştient, fie inconştient. Acum, cu gândirea şi viziunea fixate asupra unui singur atom central, Dumnezeu, mențineți acel atom până când ați imprimat în el dorința voastră. Veți coborî vibrația acelui atom până când devine gheață. Atunci toți atomii care îl înconjoară se vor grăbi să se supună dorinței voastre. Vibrația lor va cobori până când vor putea adera la particula centrală, şi într-o clipă veți avea gheață. Nici măcar nu aveti nevoie de apă! Aveti nevoie doar de ideal.

Din nou s-a făcut linişte adâncă. Peste o clipă, pe peretele încăperii apăru o imagine. La început, personajele stăteau nemişcate şi nu ne-au atras atenția decât prea puțin. Dar apoi ele începură să se mişte, şi le-am putut vedea mişcându-şi buzele, ca şi cum ar fi vorbit. Imediat atenția noastră s-a fixat asupra lor, şi gazda noastră spuse:

- Aceasta imagine prezintă o scenă care s-a petrecut cu mult timp în urmă, pe când Imperiul Uigur era la apogeu. Puteți vedea cât de frumoşi sunt oamenii, iar țara este caldă şi însorită. Vedeți copaci legănați de brize; chiar şi culorile sunt reproduse. Nu existau furtuni care să tulbure țara şi pe locuitorii ei. Dacă sunteți foarte atenți, îi veți auzi vorbind şi, dacă înțelegeți limba, puteți spune despre ce vorbesc. Puteți vedea chiar jocul muşchilor pe corp, după cum se mişcă.

Gazda noastră se opri din vorbit, dar imaginile continuară să se deruleze cu scene care se schimbau la circa 2 minute, până când am început să avem senzația că şi noi făceam parte din imagini, atât de familiare ne păreau. Deodată apăru o scenă cu trei din echipa noastră în ea. Nu ne puteam înşela asupra lor. Auzeam vocile şi înțelegeam despre ce vorbeau. Era vorba de o întâmplare care avusese loc în America de Sud, cu vreo zece ani în urmă.

Atunci gazda noastră relua:

- Suntem capabili să proiectam în atmosferă vibrații mentale care intră în contact cu undele mentale ale celor care au trecut, şi vibrațiile noastre le colectează pe cele ale gândurilor din trecut, pentru a le concentra într-un anumit punct. Atunci puteți vedea aceste scene reproduse exact aşa cum au avut loc. Acest lucru vi se poate părea fenomenal, dar nu va mai trece mult timp până când poporul vostru va realiza imagini similare cu acestea. Singura diferență este că ele vor fi fotografice şi mecanice, în timp ce ale noastre nu sunt aşa.

Mai-marii gândirii creştine au fost atât de ocupați cu confruntările dintre confesiuni, fiecare din ei căutând să-i împiedice pe ceilalți să reuşească, încât aproape că au uitat ce înseamnă cu adevărat viața spirituală. Pe de altă parte, orientalii s-au concentrat atât de mult asupra laturii ezoterice, oculte şi ştiințifice a filozofiei lor, încât şi ei s-au abătut de la spiritualitate.

Se va ajunge la un punct în care câțiva dintre cei care vor realiza imagini prin mijloace mecanice, la cel mai înalt nivel de perfecțiune, vor fi primii care vor înțelege adevărata lor semnificație spirituală, valoarea educațională, beneficiul care poate fi obținut şi realizările posibile. Atunci, aceşti câțiva vor avea curajul

să păşească în faţă şi să arate calea desăvârşirii, prin imaginile pe care le vor produce. Se va vedea că aceste imagini - acum gândite mai mult material - şi cei care le perfecţionează vor constitui cea mai mare putere a oricărui factor realizat şi dezvoltat de semenii voştri pentru a dezvălui adevăratele idei spirituale. Astfel, va rămâne în sarcina celor ce par să fie cei mai materialişti din cea mai materialistă rasă, să aducă în manifestare adevărata spiritualitate. Poporul vostru merge înainte şi va realiza un dispozitiv care va reproduce vocile celor care au fost, mai fidel decât sunt reproduse astăzi vocile celor vii. Continuaţi şi veţi obţine, pe cale mecanică în parte, ceea ce facem noi prin forţa gândirii. Acesta este domeniul în care veţi depăşi restul lumii în dezvoltarea viitoare.

Fondarea Americii reprezintă întoarcerea acasă a rasei albe, căci regiunea aceasta este patria ei anterioara şi unul din locurile unde s-a realizat marea iluminare spirituală timpurie. De aceea este şi ţara unde va avea loc cea mai mare trezire spirituală. În scurtă vreme veţi fi departe, în fruntea tuturor, prin progresul din fizică şi mecanică. Veţi continua să dezvoltaţi fizica şi mecanica până la o asemenea perfecţiune, încât veţi vedea că nu mai aveti decât un pas până la spiritualitate. Când va sosi acel moment, veţi avea curajul să faceţi pasul. În ţara voastră se spune că necesitatea este mama invenţiei. Necesitatea v-a plasat într-o poziţie în care aţi fost siliţi să faceţi ceea ce părea imposibil. Modul vostru de viaţa v-a făcut să fiţi o naţiune foarte materialistă. Cu modul vostru de viaţă, acest lucru a fost necesar ca să supravieţuiţi. Atunci când naţiunea voastră va atinge regatul spiritual, paşii pe care i-aţi făcut în materialism vor părea un joc de copil. Cu puternicele corpuri fizice şi

cu percepțiile rapide pe care vi le-ați dezvoltat, rasa voastră va deveni o lumină pentru celelalte națiuni; şi veți privi îndărăt şi vă veți minuna, aşa cum şi acum priviți în urmă şi va mirați că strămoşii voştri foloseau diligența şi opaițul cu seu, când aburul şi electricitatea erau peste tot în jurul lor, aşa cum sunt şi astăzi. Stăruind asupra legii, puteau să obțină multe beneficii, aşa cum aveți şi voi.

Veți descoperi că spiritualul cuprinde şi este mai presus de material. Veți afla că în spiritual există o lege superioară şi, când veți fi fideli acelei legi, veți dobândi beneficiile ei; căci spiritualul este deasupra şi în jurul a tot ce este mecanic sau material. Veți descoperi că nu este mai mult mister în spiritual decât este în ceea ce e mecanic sau material. Lucrurile care acum vă par dificile, vor fi simple şi le veți depăşi de cum veți trece peste aspectul mecanic sau material. Năzuința continuă este cea care împlineşte lucrarea.

În acel moment, bărbatul în vârstă, de care am amintit mai înainte, a ales o tabliță şi a aşezat-o pe un pupitru. Gazda noastră continua spunând:

- Marea eroare pe care o comit mulți oameni este că ei nu vad lecțiile vieții ca pe un mijloc de a ajunge la un anumit țel. Ei nu realizează că, țelul odată atins şi pe deplin recunoscut, lecțiile trebuie abandonate şi trebuie să urmeze perfecționarea. Astfel, dacă ei vor să meargă mai departe, se pot opri un moment pentru a depozita ceea ce au obținut în cămara lor (uneori numită subconştientul). Şi, după acest pas, pot fi asumate lecțiile care îi conduc la următoarea împlinire căutată. Dar, de îndată ce țelul este atins, iarăşi trebuie să lase deoparte lecțiile. În felul acesta, ei pot să continue, pas cu pas, până la cea mai înaltă desăvârşire. Veți

descoperi că lecțiile nu sunt decât trepte ale scării; şi dacă veți încerca să luați cu voi toți paşii pe care i-ați făcut, povara vă va strivi curând. În plus, îl veți lipsi de acei paşi pe fratele vostru care va urmează. Lasați-i lui acei paşi, să-i folosească dacă doreşte. Ei v-au ajutat să ajungeți în vârf. Nu mai aveti nevoie de ei. Vă puteți opri o clipă pentru a răsufla sau pentru o inspirație proaspătă, ca să continuați. În momentul când a venit acea inspirație, puteți să puneți piciorul pe treapta următoare şi să plasați rezultatele în cămară. Dați drumul la toate lecțiile care v-au adus aici şi nu va mai fi nimic care să vă stânjenească sau să vă tragă înapoi. Dar, dacă priviți îndărăt spre acele lecții şi nu va păstrați viziunea asupra țelului, veți reuşi, înainte de a-l realiza, să vă fixați pe lecții în locul idealului spre care v-ar conduce ele.

Acest lucru v-ar putea face să şovăiți, să priviți în urmă şi să spuneți: Au făcut înaintaşii mei aşa cum fac eu?". Când te uiți departe, în urmă, poți spune că aşa au făcut, dar când priveşti în viitorul imediat, vezi că nu; căci ei au realizat totul cu sudoarea frunții, pe când tu foloseşti propria ta putere Divină. Dacă te uiți la strămoşii tai, înainte să-ți dai seama de asta vei ajunge să-i idolatrizezi; căci, cu abilitatea ta creativă, aduci în manifestare ceea ce fixezi în minte. Vei ajunge să trăieşti după standardele lor, în locul alor tale. Vei începe să arați la fel ca ei, dar nu vei realiza ceea ce au realizat ei. Vei începe să regresezi căci, dacă trăieşti după idealul altcuiva, nu poți obține ceea ce a realizat acela care a conceput idealul. Trebuie sau să mergi înainte, sau să te întorci îndărăt. Nu există jumătăți de măsură. Acest cult al strămoşilor este una din cauzele degenerării națiunilor. Pentru că vouă vă lipseşte cultul strămoşilor,

vă este rezervat destinul unei mari naţiuni. În primul rând sunteţi foarte puţin mândri de strămoşii voştri; nu aveţi străbuni pe care să-i veneraţi şi nu aveţi alte rădăcini decât cele pe care vi le făuriţi singuri. Idealul vostru a fost o ţară liberă, şi aţi realizat acest ideal. Ţara pe care aţi dobândit-o nu a avut un rege sau cârmuitor. Pentru tine, nu contează cum a trăit bunicul tău. Important este ce realizezi tu, prin tine însuţi, individual. Astfel, te-ai unit cu cei mulţi pentru a realiza un obiectiv, şi sinele tău individual, puterea creatoare care îţi dă viaţă (Dumnezeu), te-a menţinut în strânsă comuniune cu puterea idealului de a crea. Aşa, cu privirea fixată ferm asupra a ceea ce ai de săvârşit, mergi înainte spre realizarea idealului tău.

Gazda noastră privi spre tabliţă şi continuă:

- Pe aceste tăbliţe este scris că Dumnezeu era numit Principiul Director - Cap, Minte - şi era simbolizat prin caracterul care aduce cu litera M, pronunţat Mu. Tradus în limba voastră, ar însemna făurar sau constructor.

Acest Principiu Director era mai presus de toate şi controla totul. Prima Fiinţă creată de El a fost numită expresia Principiului Director, şi Ea a fost creată în formă exact ca Principiul, căci Principiul nu avea alta formă decât pe a Sa, ca să Se exprime în ea şi prin ea. Această Fiinţă creată de Principiul Director era expresia exterioară a Principiului însuşi. Era creată după imaginea Principiului, căci Principiul Director nu avea altă formă că să-i copieze modelul. Principiul Director a dat creaţiei Sale toate atributele Sale, şi această creaţie avea acces la tot ce avea Principiul. I s-a dat dominaţia asupra oricărei alte forme exterioare. Avea forma Creatorului Său, atributele Creatorului Său şi puterea de a le exprima pe toate în modul perfect în care le

exprimase Creatorul, atât timp cât creația se menținea în acord direct cu Principiul. Nici unul dintre atributele ființei create nu erau dezvoltate, dar Creatorul, având în minte planul ideal său perfect pe care creația Sa trebuia să-l exprime, Şi-a plasat creația în condiții ideale sau perfecte, unde toate atributele puteau fi scoase la lumină şi exprimate sau aduse în manifestarea exterioară. De aceea, Creatorul nu a plasat creația Sa pe Pământ decât atunci când au fost realizate toate condițiile pentru perfecta ei dezvoltare. Când aceste condiții au fost îndeplinite, aceasta Ființă a fost pusă în mijlocul lor şi numită Domnul Dumnezeu, iar locul unde era plasată a fost numit Mu, sau M, iar mai târziu a devenit cunoscut ca leagăn sau obârşie, Patria-Mamă. Aş vrea să observați că spun aceste lucruri cu cuvintele limbii voastre, ca să le puteți înțelege. Puteți intra în detalii mai târziu, după ce veți citi sau traduce tăblițele, voi înşivă. Vreau să pun în evidență aceste lucruri astfel încât ele să devină principiul pe baza căruia vom lucra la traducerea acestor scrieri. N-aş vrea să credeți că încerc să schimb o concluzie la care ați ajuns pe alte căi, sau prin alte idei sau studii. O să vă cer să le lasați pe toate deoparte, deocamdată. Când veți fi pătruns mai adânc în aceste studii, veți fi liberi să le reluați, dacă doriți. Nu vreau să vă influențez în nici un fel. Toate lecțiile sunt numai din exterior, sunt o cale de a ajunge la o concluzie. Dacă nu este atinsă concluzia, sau dacă obiectivul urmărit nu este realizat, lecțiile devin inutile, în plus, nimic.

CAPITOLUL III

Zi de zi, timp de două luni, cu bărbatul cel bătrân ca instructor, ne-am îndreptat toată atenția asupra unui set de tăblițe, ceea ce ne-a făcut să învățăm temeinic caracterele, simbolurile şi poziția, desenul şi semnificația lor. Într-o dimineață de martie, devreme, ne-am dus în încăperea din templu, ca de obicei, şi l-am găsit pe bătrân întins pe pat, că şi cum ar fi dormit. Cineva din grupul nostru s-a apropiat şi şi-a pus mâna pe brațul lui ca să-l trezească, dar s-a tras înapoi exclamând:

- Nu respiră, cred că este mort.

Ne-am strâns în jurul patului şi eram atât de absorbiți de propriile noastre gânduri în fata morții, încât nu am auzit când a intrat cineva. Am fost treziți din reveria noastră de o voce spunând:

- Bună dimineața!

Ne-am întors spre uşă şi l-am văzut pe Emil. Îl ştiam la o mie de mile depărtare, şi apariția lui neaşteptată ne-a surprins. Înainte să ne fi revenit, deja înaintase spre noi şi ne strângea mâinile. După o clipă, Emil merse spre patul pe care zăcea bătrânul. Punând mâna pe capul lui, spuse:

- Avem aici un frate drag care a plecat de pe acest pământ, dar fără să fi reuşit să-şi finalizeze lucrarea printre noi. Aşa cum spunea unul dintre poeții voştri: Şi-a înfăşurat mantia în jurul său şi s-a întins ca să viseze frumos. Cu alte cuvinte, voi l-ați declarat mort. Primul vostru gând este să găsiți un antreprenor de pompe funebre şi un sicriu, şi să pregătiți o groapă în care să ascundeți partea lui muritoare pentru timpul cât se descompune.

Dragi prieteni, gândiți-vă atent o clipă. Cui îi vorbea Iisus când spunea: Tată, îți mulțumesc pentru că M-ai

auzit? El nu vorbea eului exterior - ego-ul, coaja. El recunoştea şi preamarea Eul Interior, Cel Infinit, Cel care Aude Tot, Cunoaşte Tot, Vede Tot, Marele şi Puternicul Dumnezeu Atotprezent. Nu înțelegeți în ce direcție priveau ochii lui Iisus pe când se afla în fața mormântului lui Lazar? Oare, ca voi, a privit El în mormânt ca să vadă un Lazar mort şi în descompunere? Pe când viziunea voastră era a celui mort, El şi-a menținut viziunea asupra Viului, singurul născut din Dumnezeu. Viziunea lui era fixată asupra vieții neschimbătoare, eterne, omniprezente, şi acea viață transcende totul. Acum, menținând ferm viziunea voastră asupra realității mereu prezente a lui Dumnezeu, putem vedea lucrarea Sa îndeplinită.

Aici se afla un frate drag care niciodată nu s-a încrezut în întregime în Dumnezeu, ci în parte s-a bazat pe puterea sa proprie, până când a ajuns la un nivel la care a cedat, facând greşeala pe care atât de mulți o fac astăzi, greşeala pe care o vedeți că moarte. Acest drag suflet nu a fost capabil să renunțe la orice îndoială şi teamă, şi astfel s-a bazat pe propriile sale puteri, nefiind capabil să-şi încheie, înainte de orice, lucrarea. Dacă l-am lăsa aşa, corpul lui s-ar descompune şi el ar fi trimis din nou să-şi finalizeze sarcina materială care trebuia încheiată. De fapt, el a ajuns atât de aproape de îndeplinirea ei, încât îl putem ajuta s-o finalizeze, şi simțim asta ca pe un mare privilegiu al nostru.

Vă întrebați dacă poate fi readus la o conştiență deplina. Da, poate, şi la fel pot toți ceilalți care au plecat asemenea lui. Deşi el a plecat, după cum vedeți, noi, care am împărțit cu el o parte din viața lui, îl putem ajuta şi el va fi capabil să înțeleagă rapid, astfel încât să-şi poată lua corpul cu sine. Nu este nevoie să lăsăm

corpul pradă aşa-zisei morţi şi descompuneri, chiar dacă, aparent, cineva a făcut această mare greşeală de a muri.

Aici vorbitorul s-a oprit şi, pentru o clipă, păru să fie cufundat într-o meditaţie profundă. Într-un timp foarte scurt, patru dintre prietenii noştri din sat intrară în cameră. S-au strâns aproape unii de alţii pentru câteva momente, ca şi cum ar fi gândit profund. Apoi doi dintre ei şi-au întins mâinile şi ne-au făcut semn să ne alăturam lor. Ne-am apropiat de ei, şi doi dintre ei şi-au întins braţele în jurul a câte doi din grupul nostru, iar noi, în schimb, am întins braţele unul în jurul celuilalt, până când am închis cercul. Cercul înconjura patul pe care era întins corpul celui plecat. Cum stăteam acolo fără nici o vorbă, într-o clipă lumina din cameră a devenit mai intensă. Ne-am întors şi, la câţiva paşi, în camera, se aflau Iisus şi Pilat. Au venit şi ni s-au alăturat.

S-a făcut iarăşi o linişte adâncă. Atunci Iisus a păşit spre pat şi, ridicând ambele mâini, spuse:

- Dragii mei, vreţi să păşiţi alături de mine, pentru o clipă, prin valea morţii? Nu este un loc interzis, aşa cum gândiţi. Dacă veţi traversa-o doar, cum am făcut noi, şi o veţi vedea din cealaltă parte, veţi înţelege că este doar ceea ce au făcut din ea gândurile voastre. Acolo este viaţă, aceeaşi viaţă care e aici.

Pentru un moment, El ramase cu braţele întinse.

- Drag prieten şi frate, eşti cu noi şi suntem cu tine, şi toţi suntem cu Dumnezeu. Sublima puritate, pace şi armonie Divină cuprinde, îmbrăţişează şi îmbogăţeşte totul. Această perfecţiune se manifestă acum atât de viu în tine, dragul nostru, încât poţi să te trezeşti şi să fii primit de Tatăl tau. Drag frate, vezi şi ştii că nu eşti doar

praf şi țărână, ci eşti Viață, viața Pură, viața Infinită. Corpul tău nu trebuie lăsat prada descompunerii, morții. Acum percepi slava Regatului din care ai venit. Acum poți să te trezeşti şi să mergi la Tatăl tau, şi să răsune urarea: Toată slava, toată slava noului născut, Domnul înălțat, Christ printre oameni!

Draga cititorule, cuvintele sunt prea sărace pentru muritorul care ar încerca să descrie frumusețea şi puritatea luminii care a umplut camera şi, în timp ce corpul se trezea, lumina părea să penetreze fiecare lucru, astfel că nimic nu arunca vreo umbră, nici măcar corpul prietenului nostru sau propriile noastre corpuri. Pereții părură să se depărteze şi să devină transparenți, până când ni se părea că privim în spațiul infinit. Strălucirea acestui tablou nu poate fi descrisă. Atunci am ştiut că, în loc să stăm în prezenta morții, ne găseam în prezenta vieții Eterne, viața negrăit de măreață, niciodată stingându-se, ci continuând în eternitate.

Ce-am fi putut face noi, muritorii, decât să stam şi să privim? În cele câteva momente de înălțare, fusesem purtați departe, dincolo de orice imaginație a noastră despre ceruri şi despre frumusețea tuturor lucrurilor. Nu era un vis, ci totul era real, aşa cum realul poate depăşi orice vis. Am avut privilegiul să vedem prin şi dincolo de umbră.

Frumusețea şi pacea acelei scene, şi marea încredere pe care deja o aveam în prietenii noştri, ne-au condus cu totul peste punctul în care făceam vreo diferență între viață şi moarte. Totuşi, pe undeva a fost limpede că fiecare trebuia să urce înălțimile prin sine însuşi, înainte ca frumusețea să poată fi zărită.

Prietenul nostru, pe care-l vedeam înviat din morți fără nici o urmă de bătrânețe, se întoarse spre tovarăşii

săi şi, de îndată, începu să vorbească. Iată cuvintele lui, aşa cum stătea în faţa prietenilor nostri. Ele îmi par că gravate în aur pe o tabliţă pe care o am mereu în faţa ochilor. Vocea i-a răsunat cu o măreţie pe care nu o pot exprima. Nu era nici un pic de afectare, doar o nota clară, profundă, de sinceritate şi putere. El spuse:

- Dragii mei, nu puteţi şti bucuria, pacea, marea fericire pe care mi le-aţi dat trezindu-mă astfel. Cu o clipă în urmă, totul era întunecat; stăteam aşa, temându-mă să merg mai departe, şi totuşi nu mă puteam întoarce. Singurul mod în care îmi pot explica asta este că păream cufundat într-o beznă adâncă, din care m-am trezit brusc şi acum sunt iarăşi cu voi.

Aici chipul lui deveni atât de radios de bucurie, încât nu era nici un dubiu asupra sincerităţii sale. Apoi se întoarse spre noi şi spuse:

- Dragii mei, cât de încântat sunt de tovărăşia voastră! Nu veţi şti bucuria pe care o am că ne-am dat mâinile; marea bucurie pe care am trăit-o văzând, cunoscând şi simţind sinceritatea cu care aţi acceptat, dragii mei colaboratori, aceste lucruri pe care acum le pot numi divine. Dacă aţi putea vedea acum prin ochii mei, aţi cunoaşte fericirea pe care o trăiesc. Cea mai mare bucurie dintre toate este de a şti atât de clar că fiecare dintre voi se va ridica şi va cunoaşte, exact aşa cum eu m-am trezit şi ştiu. Veţi cunoaşte această bucurie numai când veţi trai ce trăiesc eu. Pot spune că e bine că am trăit o viaţă întreagă ca să fiu capabil să mă bucur de o asemenea clipă. Apoi să mă gândesc că pot vedea toată eternitatea dezvăluindu-se. Va miraţi dacă vă spun că ochii mei sunt aproape orbiţi şi că sunt uluit de revelaţie? Vă miră marea mea dorinţă de a va dezvălui această viziune, şi nu numai vouă, ci oricărui

frate şi soră din întreg universul lui Dumnezeu? Fraţi dragi, dacă v-aş putea întinde o mână miraculoasă şi v-aş putea aduce în locul unde mă aflu, bucuria mea ar fi infinit sporită atunci. Am înţeles că nu trebuie să fac asta. Mi s-a arătat că voi, voi înşivă, trebuie să întindeţi aceasta mână miraculoasă, şi când o veţi fi întins, veţi găsi mâna lui Dumnezeu, gata să o strângă pe a voastră. Veţi putea merge şi vorbi cu El, şi Dumnezeu vă va binecuvânta veşnic, aşa cum binecuvântează totul. Cea mai mare bucurie din toate este că toţi sunt bineveniţi; mi s-a arătat că nu contează casta, crezul sau religia.

Într-o clipă, el dispăru din faţa noastră, parându-ni-se că se topise. Fusese o viziune eterată? Toţi tovarăşii mei au conchis că nu, căci doi dintre ei îi strânseseră mână. Îl las pe cititor să decidă. Apoi, unul dintre prietenii noştri din sat se întoarse spre noi şi spuse:

- Ştiu că va îndoiţi, dar veţi înţelege că acest lucru nu a fost deloc doar regizat în beneficiul vostru. Este doar una din urgentele vieţii noastre şi, când apare o urgenţă, suntem capabili să îi facem faţă. Acest frate drag nu fusese capabil, prin propriile sale puteri, să treacă de cumpănă, cum îi spuneţi voi. De fapt, aşa cum aţi văzut, el ne părăsise. Sufletul lăsase în urma lui corpul, şi cineva atât de iluminat poate fi ajutat în momentul crucial, astfel încât sufletul să revină şi corpul să-şi finalizeze perfecţionarea; apoi, corpul poate fi luat cu sine. Acest frate a dorit prea mult să treacă dincolo, şi îşi părăsise corpul atunci când nu mai avea decât câţiva paşi, cum s-a văzut, ca să treacă de cumpănă şi să-şi atingă desăvârşirea. Ajutorul pe care i l-am oferit a fost marele nostru privilegiu.

Ne-am retras brațele, încet, şi am rămas, timp de un minut întreg, în liniște totală. Cineva din grupul nostru rupse tăcerea cu cuvintele:

- Domnul şi Dumnezeul meu!

Cât despre mine, mi se părea că n-aş fi vrut să mai vorbesc. Voiam să reflectez. Ne-am aşezat cu toții şi câțiva, regăsindu-şi glasul, conversau cu voce joasă. Această situație a durat 15-20 de minute, şi aproape toți eram prinşi de conversație, când unul dintre noi merse la fereastră. Se întoarse şi spuse că se părea că în sat soseau nişte străini. Am coborât cu toții că să-i întâlnim, căci se întîmpla foarte rar ca nişte străini să viziteze satul în acest anotimp, şi mergând pe jos; abia trecusem de jumătatea iernii.

Când am ajuns, am aflat că era un grup dintr-un mic sat aflat la vreo 30 de mile în josul văii. Aduceau un bărbat care se rătăcise în viscol, cu trei zile în urmă, şi era aproape înghețat. Prietenii săi îl căraseră pe o targă, pe toată distanța aceea, prin zăpadă. Iisus se apropie de ei şi, punându-şi mâinile peste capul bărbatului, ramase o clipă nemişcat. Aproape instantaneu, bărbatul aruncă paturile şi se ridică în picioare. Prietenii săi, când îl văzură stand drept, îl priviră o clipa uimiți, apoi o rupseră la fuga îngroziți. Nu i-am putut convinge să se întoarcă. Bărbatul care fusese vindecat părea uluit şi descumpănit. Doi dintre prietenii noştri îl convinseră să meargă la ei acasă, pe când grupul nostru, însoțit de Iisus, se întoarse la locuința noastră.

CAPITOLUL IV

După ce ne-am aşezat confortabil, Iisus a început să ne vorbească:

- Când suntem una cu întreaga Inteligență Universală, şi ne recunoaştem pe noi înşine că o parte reală a acestei Inteligențe, şi deci ştim că aceasta este Marele Principiu, Dumnezeu, vom găsi curând că suntem conştienți de faptul că întreaga inteligență, din tot universul cosmic, lucrează împreună cu noi. De asemenea, realizam repede că inteligența tuturor marilor genii, că şi redusa mentalitate a unei singure celule din corp, lucrează împreună cu noi, în armonie şi acord perfect. Aceasta este Marea Minte Cosmică, Unică, Inteligentă, cu care suntem asociați în mod pozitiv. De fapt, suntem chiar această Minte; suntem conştiința de sine a Universului. În clipa în care simțim clar acest lucru, nimic nu ne mai poate ține despărțiți de Divinitate.

Din această Conştiință Universală putem extrage orice cunoaştere; ştim că putem cunoaşte totul, fără a studia şi fără procesul gândirii, fără să mergem de la o lecție la alta sau de la un punct de vedere la altul. Lecțiile sunt necesare numai ca să ne conducă la atitudinea în care putem dobândi această concepție. Atunci devenim capabili să înțelegem şi să asimilam orice idee. Există o înlănțuire completă de idei cauzale, care este irezistibilă şi ştim că nimic nu ne poate devia de la adevărata realizare a ei. Suntem una cu întregul; astfel evoluăm, irezistibil, odată cu întregul. Nici o condiție nu ne poate opri de la desăvârşirea noastră. Picătura de apă este măruntă doar atunci când este scoasă din ocean; puneți-o la loc, şi va fi la fel de puternică pe cât este întreg oceanul. Nu are importanță dacă asta ne place sau dacă o credem. Este Legea Inteligentă, şi noi suntem chiar asta.

Esența întregului adevăr este Marele Principiu, Dumnezeu. Orice lucru, din Eternitate în Eternitate, indiferent dacă îl vedem că pe un adevăr mare sau mic, orice cuvânt, gând sau exprimare adevarată, este o parte a Marelui Adevăr, Marele Tot Unic, Adevărul Unic Universal, şi noi suntem chiar acest lucru. Când realizăm această unitate şi suntem absolut una cu Adevărul, avem în spatele nostru întreg adevărul, şi forța noastră irezistibilă creşte. Forța oceanului este cea care se află în spatele valului, şi ea îi da puterea; şi aceasta este tot numai o parte din Forta Divina, că şi omul.

Esența a toată Iubirea este Marele Principiu, Dumnezeu. Este esența oricărei afecțiuni, a oricărei emoții fervente, a oricărui gând de iubire, a oricăror priviri, cuvinte sau fapte de iubire. Orice iubire căutată, mare sau mică, sublimă sau banală, face ca Unica Iubire Infinită să lucreze şi nimic nu este prea greu pentru noi. Când iubim neegoist, avem alături de noi întregul ocean de Iubire Cosmică. Ceea ce se crede a fi cel mai mic lucru, este cel mai mare atunci când tinde spre perfecțiunea absolută. Astfel, întregul Univers al Iubirii este, în mod conştient, alături de noi. Nu există nici o putere mai mare, pe Pământ sau în ceruri, decât Iubirea Pură, pământul devine Cer; Cerul este adevăratul cămin al umanității.

În fine, suma tuturor condițiilor, formelor, ființelor este Unicul Principiu Cosmic Infinit, Dumnezeu, fie ca indivizi, lumi, planete, stele, atomi, electroni sau cele mai minuscule particule. Toate împreună formează Întregul Unic Infinit, al cărui corp este Universul, a cărui minte este Inteligența Cosmică, al cărui suflet este Iubirea Cosmică. Legate în întreg, corpurile, mințile şi sufletele lor sunt menținute împreună prin forța de

coeziune a Iubirii. Totuşi, fiecare funcționează cu eterna identitate individuală, mişcându-se liber pe orbita să individuală şi în octava sa de armonie, toate fiind atrase, împinse şi menținute împreună de iubirea acestui Univers al Armoniei. Noi constituim Marea Ființă căreia nimic nu-i poate sta împotrivă. Ea este alcătuită din orice individ uman, ca şi din orice unitate individuală a Universului. Dacă o parte a unei unități se exclude pe sine din întreg, asta nu afectează Ființa Principiului, dar are o importanță enormă pentru acea unitate. Oceanul nu este conştient dacă se ia din el o picătură de apă, dar picătura e foarte conştientă de ocean atunci când este pusă îndărăt şi se reuneşte cu el.

Nu este suficient să spunem că suntem foarte aproape de Marele Principiu Cosmic, Dumnezeu. Trebuie să ştim definitiv că suntem una cu El, în El, din El şi complet contopiți cu El, Principiul; şi că nu putem fi îndepărtați sau separați de Dumnezeu, Principiul. Atunci lucrăm cu Principiul Puterii, care este toată Puterea. Aceasta este Legea: trăim, ne mişcăm şi avem ființa înlăuntrul Principiului. De aceea, atunci când dorim să venim în contact cu Dumnezeu, nu ne vom gândi la ceva depărtat de noi şi greu de atins. Tot ce avem nevoie să ştim este că Dumnezeu se află înlăuntrul nostru, la fel ca peste tot în jur, şi că suntem complet incluşi în Dumnezeu; că suntem, în mod conştient, înlăuntrul prezenței lui Dumnezeu, şi suntem prezenți în Dumnezeu şi dăruiți cu putere deplină. De aceea nu avem nevoie să ne oprim, nu e necesar să stăm în cumpănă; preluam sensul direct de la Dumnezeul lăuntric. Aici Christ stă ferm şi suveran, şi, asemenea cu Dumnezeu, suntem veşnici.

Astfel trezim eurile noastre muritoare la realizarea vieții lăuntrice, şi acea viață ne face să înviem din morți; ne întoarcem la viața nemuritoare, neschimbătoare. Suntem convinşi de viața şi de dreptul nostru de a trăi acea viață pe deplin şi perfect. Christul lăuntric veghează şi spune: Vin pentru că voi să aveti o viață deplină, şi ca s-o trăiți mai abundent. Aceasta trebuie să fie o adevarată înviere în conştiința noastră - o înălțare a simțurilor noastre moarte spre o vibrație mai înaltă a vieții, adevărului şi iubirii. Aşa cum toată natura renaşte în jurul nostru, să ne trezim şi noi, şi să vedem zorii acestei zile care se apropie. Astfel, ne deşteptam şi abandonam veşmintele sumbre, ideile de limitare în care ne-am îmbrăcat trupurile. Rostogolim afară din conştiința noastră piatra materialității, acea grea povară a gândirii, care a separat viața dinlăuntrul nostru de viața din afară, şi care a menținut forma vieții în moarte, negând viața, din cauză că nu i-am recunoscut dreptul la viață. Să ne trezim şi să ieşim din moarte - asta reprezintă reînvierea. Este o trezire la adevărata realizare a vieții aici şi acum - acea viață atotprezentă, atotputernică, atotştiutoare, nicăieri absentă, nicăieri lipsită de putere, nicăieri inconştientă, ci pretutindeni puternică, prezentă, conştientă, în plenitudine, în libertate, în acțiune extinsă, expresivă, radioasă şi glorioasă. Când inima ni se înflăcărează la acest gând şi toată ființa noastră străluceşte de viața dinlăuntru, putem imediat să întindem mâna şi să spunem: Lazare, vino afară! Iesi din mormânt, tu nu aparții morții! Trezeşte-te acum şi aici! Astfel, ne trezim la conştiința Maestrului, şi vom plânge din cauza densității gândurilor celor care pândesc trezirea. De mii de ani a fost prezentată omenirii această trezire, totuşi mulți

dorm încă. Dar somnul lor nu ne dă justificarea de a face şi noi la fel. Din cauză a ceea ce facem noi, omenirea este trezită ca să-şi primească moştenirea de drept.

Odată treziți la moştenirea noastră justă, ne vom trezi la frumusețea şi puritatea străvechiului mesaj care spune că trupurile noastre sunt pentru eternitate frumoase, pure şi perfecte. Ele sunt mereu corpuri frumoase, pure, spirituale, magnifice şi divine, adevărate temple ale lui Dumnezeu. Această trezire ne convinge şi de faptul că trupurile noastre nu au coborât niciodată din această stare înaltă. Înțelegem că doar concepția oamenilor era cea care ne făcea să gândim că au coborât. De îndată ce renunțăm la aceasta concepție, corpul nostru este eliberat pentru a primi adevărata moştenire a Divinității. Atunci, mireasma unei seri calde de vară inundă întreaga natură, şi corpurile noastre încep să preia această strălucire. Curând, raze curate de lumină albă apar în trupurile noastre. Ele strălucesc în această lumină; şi această lumină blândă, totuşi strălucitoare, vie, invadează atmosfera clară din jurul nostru ca un abur de aur alb. Această lumină creşte constant până când acoperă şi pătrunde totul împrejur. Scăldată în această radiație, apare o lumină albă, pură, cristalină, orbitoare şi scânteietoare, cu o intensitate mai mare decât a celui mai pur diamant, şi totuşi ea emană din corpurile noastre, care continuă să emită o lumină pură, radioasă şi minunată. Aici ajungem împreună pe Sfântul Munte al Transfigurării, cu trupuri luminoase şi strălucitoare, radioase şi minunate, complet cufundate în viața Divină. Fiul Omului a devenit Christul lui Dumnezeu, şi Împărăția lui Dumnezeu este iarăşi în mijlocul oamenilor, iarăşi vie, pentru că alții au

acceptat şi au adus în manifestare Împărăția în plină putere. Lumina Împărăției lui Dumnezeu creste în intensitate datorită acceptării.

Acesta este adevăratul corp pe care l-a avut întotdeauna omenirea, şi pe care toți îl au astăzi. Un astfel de corp a existat mereu şi va exista totdeauna. Este un corp atât de luminos, încât nici o sămânță de bătrânețe sau de degenerare nu poate germina în el. Este un trup atât de viu, că nu poate muri. Un astfel de trup poate fi crucificat de o mie de ori şi, din cauza unei asemenea crucificări, revine şi mai triumfător. Un astfel de corp veghează ca Suveran Divin al oricărei situații. Un astfel de corp înviează etern.

Acesta este un mesaj al noii ere pentru voi, aşa cum părea a fi un mesaj de eră nouă acum două mii de ani. Este acelaşi astăzi, ca şi atunci; este doar o reînviere a mesajului erei vechi. Acest mesaj a fost spus cu mii de secole în urmă, într-un limbaj atât de simplu încât şi copiii îl puteau înțelege. Mesajul este că omul, de bunăvoie, va părăsi regatul făcut de om şi va evolua spre Împărăția lui Dumnezeu. Fiul Omului trebuie să-şi realizeze divinitatea, să şi-o reveleze în trupul şi faptele lui, şi să devină Christul lui Dumnezeu în Împărăția lui Dumnezeu. Nu ştiți oare că sunteți dumnezei?

Înlâuntrul vostru ştiți că această Împărăție a lui Dumnezeu este cel mai natural lucru din lume. Doar că ați omis faptul că omul trăind în Christ este o creatură nouă. Este marea bucurie a Tatălui de a vă dărui Împărăția, şi orice om intră în ea. Se pune întrebarea: Când? Răspunsul întotdeauna este: Când ceea ce este în afară este ca şi ceea ce este înlăuntru.

Marele stejar care doarme înlăuntrul ghindei s-a trezit în toată ghinda înainte că arborele să se dezvolte

din ea. Nici un ochi nu a văzut, nici o ureche nu a auzit, şi nici inima omului nu a simţit lucrurile pe care Dumnezeu le-a pregătit pentru cei care-L iubesc.

Dumnezeu ştie că, în marea structură a Universului, există un loc splendid pentru fiecare fiintă umană, şi că fiecare individ îşi are locul său. Structura poate exista numai fiindcă fiecare se află la locul său. Oare nu este acesta mesajul care uşurează povara fiecăruia şi împodobeşte orice chip cu un zâmbet, chiar şi pentru cei obosiţi, care credeau că muncesc ca nişte vite fără minte? De aceea va spun, sunteţi o creaţie special proiectată, aveti o misiune deosebită, aveţi o lumină de dat tuturor, o lucrare de făcut, pe care nimeni altul nu o poate da sau îndeplini; şi dacă vă veţi deschide inima, mintea şi sufletul spre spirit, veţi afla despre asta în inima voastră. Acolo descoperiţi că vă vorbeşte însuşi Tatăl vostru. Indiferent cât de neaşteptat sau nechibzuit aţi gândit voi înşivă, în momentul în care vă întoarceţi spre Dumnezeul dinlăuntrul vostru veţi afla că Tatăl vostru vă iubeşte cu devotament şi tandreţe. Calitatea pe care o aveţi, de Divinitate, sălăşluieşte în voi, şi nu aveţi nevoie de învăţăturile altui om. Nu este aceasta o înviere din vechea gândire? Nu ai nevoie să te înveţe vreun om. Este necesar doar să primeşti darul lui Dumnezeu, care ţi-a aparţinut mereu. Îi poţi accepta pe ceilalţi ca fraţi care te ajută, dar totdeauna eşti instruit şi condus din interior. Adevărul se află acolo pentru tine, şi îl vei găsi.

Acel adevăr afirmă mereu că omenirea este o unitate deplină; nu o unitate individuală, ci o mare uniune, contopită cu Dumnezeu; este Marele Unic. Omenirea este mai mult decât o frăţie. Este Un OM, aşa cum o viţă-de-vie şi cârceii săi sunt o singură viţă-de-vie. Nici o

parte sau unitate individuală nu poate fi separată de întreg. Rugăciunea lui Christ este ca toți să fie Unul.

Cel care a făcut asta pentru cel mai neînsemnat dintre frații Mei, a făcut-o pentru Mine. Acum cunoașteți Christul, a cărui întreagă familie se spune că este în Cer şi pe Pământ.

Adevărul este Totul este Unul; Un Spirit, Un Trup, Marele Trup Divin al întregii omeniri. Marea Iubire, Lumina, viața a lui Dumnezeu contopeşte complet acest trup în Întregul Unic.

CAPITOLUL V

La un moment dat, conversația ne-a condus într-un punct în care cineva din echipa noastră a întrebat unde este iadul şi ce înseamnă diavolul. Iisus s-a întors imediat spre el şi a spus:

- Iadul sau diavolul nu au altceva decât mintea limitata a omului. Ambele sunt întotdeauna doar acolo unde le plasează omul. Cu iluminarea voastră de acum ați putea să îl plasați pe vreunul într-o poziție geografică pe pământ? Dacă cerul este totul şi cuprinde totul, unde ar putea fi plasat iadul sau diavolul? Dacă Dumnezeu guvernează totul şi este Totul, unde ar putea fi plasat oricare din ele în planul perfect al lui Dumnezeu?

Dacă luam ştiința materialistă, ştim că există o legendă care spune că toată căldura şi lumina, şi alte forte naturale, se află chiar în pământ. Soarele, de unul singur, nu are căldură sau lumină. El are un potențial care extrage căldura şi lumina din pământ. După ce soarele a extras radiațiile de căldură şi lumină din pământ, radiațiile calorice sunt reflectate înapoi spre pământ de atmosfera care pluteşte în ether. Razele

luminoase sunt extrase din pământ cam în acelaşi fel, şi sunt reflectate înapoi spre pământ de către ether. Deoarece aerul înconjoară pământul până la o înălțime relativ mică, efectul radiației calorice scade pe măsură ce, părăsind suprafața pământului, urcăm spre marginile exterioare ale atmosferei. Pe măsură ce aerul devine mai rarefiat, reflecția căldurii este mai slabă; în consecință, cu cât urcăm la altitudini mai mari, cu atât căldura scade şi frigul creşte. Orice radiație calorică, odată extrasă din pământ şi apoi reflectată, ajunge înapoi la pământ, unde este regenerată. Când ați atins limitele atmosferei, ați atins limitele căldurii. La fel este şi cu razele luminoase. Sunt extrase din pământ şi apoi reflectate înapoi de ether. Pentru că acest ether se extinde mult mai departe de la pământ decât aerul, razele de lumină ajung mult mai departe înainte de a fi reflectate. Când ați atins limitele etherului, ați atins limitele luminii. Când ați atins limitele luminii şi căldurii, ați ajuns la marele frig. Acest frig este mult mai solid decât oțelul, şi el apasă asupra etherului şi atmosferei cu o forță irezistibilă, menținându-le împreună. Iadul este presupus a fi fierbinte, şi maiestatea sa satanică urăşte frigul; deci nu li se poate găsi un loc acolo, în exteriorul etherului.

Acum, după ce am ajuns la o asemenea concluzie, să luăm o alta legendă stiințifică şi să mergem în profunzime. Conform acestei legende, pământul, la o mică adâncime de la suprafață, este o masă lichidă, topită. Este atât de fierbinte încât ar topi orice substanță. Această masă topita, la centru se învârteşte mult mai încet decât crusta exterioară, şi suprafața sferică unde se întâlnesc cele două este locul unde iau naştere forțele naturale, şi acolo este tot mâna lui

Dumnezeu cea care guvernează totul. Deci nu este loc nici acolo pentru maiestatea sa satanică sau pentru locuința sa; căci, dacă ar încerca să trăiască în locul cel mai fierbinte, sau în cel mai friguros loc, i-ar fi foarte incomod, din moment ce frigul foarte mare este la fel de periculos ca şi căldura foarte mare. Noi am căutat peste tot şi nu i-am putut găsi vreun sălaş; aşa că trebuie să acceptam că el este exact acolo unde este omul, şi are toată puterea pe care i-o dă omul. Ceea ce îndepărtam eu, din cei posedați, era doar inamicul personal. Credeți vreo clipă că aş fi putut goni diavolul afară din vreun om, şi apoi să-i permit să intre într-o turmă de porci care să se arunce după aceea în mare? Niciodată n-am văzut diavolul în vreun om, decât dacă omul însuşi l-a adus acolo. Singura stăpânire pe care i-am luat-o vreodată în considerație era doar aceea pe care omul însuşi i-o acordase.

Mai târziu, conversația a ajuns la Dumnezeu, şi cineva din echipa noastră spuse:

- Aş vrea să ştiu ce sau cine este, în realitate, Dumnezeu.

Atunci Iisus vorbi:

- Cred că înțeleg motivul întrebării pe care vreți s-o lămuresc în mintea voastră. Ea apare din cauza numeroaselor gânduri şi idei contradictorii care tulbură şi încurcă astăzi lumea, fără nici o raportare la originea cuvântului. Dumnezeu este principiul aflat în spatele oricărui lucru care există astăzi. Principiul aflat în spatele unui lucru este Spirit; şi Spiritul este Atotputernic, Atotprezent, Atotştiutor. Dumnezeu este Mintea unică, care este atât cauza directă, cât şi cauza directoare a tot binele pe care îl vedem în jurul nostru. Dumnezeu este sursa a toată iubirea adevarată care

menține sau leagă împreună toate formele. Dumnezeu este principiul impersonal. Dumnezeu nu este niciodată personal, decât dacă devine, pentru fiecare individ, un iubitor Tată-Mamă, personal. Pentru individ, El poate fi un personal, iubitor, foarte generos Tată-Mamă. Dumnezeu nu este niciodată o mare ființă aflată undeva în cer, într-un loc numit Rai, unde să aibă un tron pe care să stea şi să judece oamenii după ce ei mor; căci Dumnezeu este viața însăşi, şi acea viața nu moare niciodată. Aceasta este doar concepția greşită realizată de gândirea ignorantă a omului, după cum atât de multe malformații au fost produse şi le vedeți în lume, în jurul vostru. Dumnezeu nu este un judecător sau un Rege care să-Şi impună prezența în fața voastră sau să vă aducă în fața justiției. Dumnezeu este un iubitor, atoatedăruitor Tată-Mamă, care, când vă apropiați de El, îşi întinde brațele şi vă cuprinde. Nu contează cine sau ce eşti sau ai fost. Eşti copilul Său, ca şi atunci când Îl cauți cu o inimă şi o aspirație sinceră. Dacă eşti Fiul Risipitor care şi-a întors fața de la casa Tatălui, şi eşti sătul de nimicnicirile vieții, de cojile cu care hrăneai porcii, poți să revii la casa Tatălui şi să fii sigur de un bun-venit plin de iubire. Ospățul te aşteaptă acolo oricând. Masa este mereu întinsă şi, atunci când te vei întoarce, nu vei primi nici un reproş din partea vreunui frate care s-a întors înaintea ta.

Iubirea lui Dumnezeu este că un izvor curat care țâşneşte dintr-un munte. La sursă este pur, dar pe măsură ce curge prin albia lui, devine tulbure şi noroios, până când ajunge în ocean atât de impur, încât nu mai seamănă cu ceea ce pornise de la sursă. De cum intră în ocean, începe să-şi depună pe fund malul şi noroiul, şi

iese iar la suprafață că parte a oceanului viu şi liber, din care poate fi luat din nou ca să împrospăteze izvorul.

Puteți să-L vedeți pe Dumnezeu şi să-I vorbiți oricând, exact aşa cum faceți cu tatăl, mama, fratele sau prietenul vostru. Într-adevăr, El este mult mai aproape decât poate fi orice muritor. Dumnezeu este mult mai adevărat şi mai aproape de sufletul vostru, decât orice prieten. Dumnezeu nu este niciodată nervos, sau furios, sau deprimat. Dumnezeu niciodată nu distruge, nu răneşte şi nu obstrucționează pe vreunul din copiii Săi, creaturile sau creațiile Sale. Dacă Dumnezeu ar face aşa ceva, n-ar mai fi Dumnezeu. Zeul care judecă, distruge sau refuză lucrurile bune copiilor, creaturilor sau creațiilor sale este un zeu evocat doar de gândirea ignorantă a omului; şi nu trebuie să te temi de un astfel de zeu, decât dacă vrei să faci asta. Căci adevăratul Dumnezeu îşi întinde mâna şi spune: Tot ce am este al tău. Când unul dintre poeții voştri a spus că Dumnezeu este mai apropiat decât respirația, decât brațele şi picioarele, el era inspirat de Dumnezeu. Toți sunt inspirați de Dumnezeu atunci când acea inspirație este pentru ceea ce este bun şi drept, şi toți pot fi inspirați de Dumnezeu, oricând, doar dacă o doresc.

Când am spus Eu sunt Christ, singurul născut al lui Dumnezeu, nu declaram asta numai despre mine, căci dacă aş fi făcut aşa, nu aş mai fi putut deveni Christ. Vă spun clar că, pentru a manifesta Christul, eu, ca şi toți ceilalți, trebuia să o declar; apoi trebuia să trăiesc viața, şi Christ trebuia să apară. Puteți să proclamați Christul din voi, cât vreți, dar dacă nu trăiți viața, Christ nu va apare niciodată. Dragi prieteni, gândiți-vă, dacă toți ar declara Christul, apoi să trăiască viața timp de un an, sau cinci ani, ce trezire ar putea fi!

Posibilitățile nu pot fi imaginate. Aceea a fost viziunea pe care o vedeam. Dragii mei, nu puteți să vă puneți în locul meu şi să vedeți ceea ce am văzut eu? De ce mă cufundați în întunericul şi noroiul superstiției? De ce nu vă ridicați ochii, mințile şi gândurile deasupra acestora, şi să vedeți cu o vedere clară? Atunci ați vedea că nu există miracole, mistere, teamă, imperfecțiune, dizarmonie sau moarte, decât cele pe care le-a făcut omul. Când am spus Am învins moartea, ştiam ce spun; dar a fost nevoie de crucificare că s-o arăt celor dragi.

Foarte mulți dintre noi ne-am asociat ca să ajutam întreagă lume, şi aceasta este lucrarea vieții noastre. Au fost timpuri când a fost nevoie de forțele noastre reunite ca să respingem ideile rele, de îndoială, necredință şi superstiție, care aproape că sufocau omenirea. Le puteți numi forte malefice sau nefaste, dacă vreți. Noi ştim că ele sunt malefice numai dacă omul le face astfel. Dar acum vedem lumina crescând, mereu mai strălucitoare, pe măsură ce dragii noştri frati abandonează limitările. Renunțarea la aceste limitări poate, pentru un timp, să scufunde omenirea în materialism; dar chiar şi aşa, este un pas spre țel, căci materialismul nu va ține pe nimeni în loc aşa cum o fac superstiția, mitul şi misterele. Atunci când am mers pe apă, credeți că mi-am coborât privirea spre adâncimile substanței materiale? Nu, ci mi-am ațintit ochii spre Puterea lui Dumnezeu, care transcende orice putere a adâncurilor. În momentul în care am făcut asta, apa a devenit la fel de solidă ca o stâncă, şi am putut să merg pe ea în deplină siguranță.

Iisus se opri o clipă, şi cineva din grupul nostru întrebă:

- Cât stăm de vorbă, asta nu te reține de la a merge mai departe în lucrarea ta?

Iisus răspunse:

- Nici o clipă nu sunteți piedici pentru prietenii noştri de aici, şi cred că şi pe mine mă includeți printre ei.

Cineva spuse:

- Eşti Fratele nostru.

Atunci fața lui Iisus fu luminată de un surâs, pe când spunea:

- Vă mulțumesc, eu mereu v-am numit Frații mei.

Cineva din grupul nostru reveni cu o întrebare:

- Toți pot manifesta Christul?

El răspunse:

- Da, există un singur final al perfecționării. Omul a venit de la Dumnezeu şi trebuie să se întoarcă la Dumnezeu. Ceea ce a coborât din ceruri, trebuie să urce iarăşi la ceruri. Istoria lui Christ nu a început cu naşterea mea; nici nu s-a încheiat cu crucificarea. Christ era atunci când Dumnezeu a creat primul om, după imaginea şi după asemănarea Sa. Christ şi omul sunt unul; toți oamenii şi acel prim om, sunt unul. Aşa cum Dumnezeu a fost Tatăl lui, la fel este şi Tatăl tuturor oamenilor, şi toți sunt copiii lui Dumnezeu. Aşa cum copilul are calitățile părinților săi, la fel Christ este în fiecare copil. Timp de mulți ani, copilul a trăit şi a realizat calitatea sa de Christ, unitatea sa cu Dumnezeu, prin Christul din sine. Atunci a început istoria lui Christ, şi o puteți urmări îndărăt în timp, până la începuturile omului. Faptul că El, Christ semnifică mai mult decât omul Iisus, nu implică nici o contradicție. Dacă n-aş fi perceput Christul, nu aş fi putut nici să-l manifest. Pentru mine, el este perla fără preț, vinul vechi în vase noi, adevărul pe care mulți alții l-au adus în

manifestare şi astfel au împlinit idealurile pe care eu le-am împlinit şi demonstrat.

Timp de peste 50 de ani după ziua aceea de pe cruce, am trăit şi studiat cu discipolii mei şi cu mulți dintre cei pe care îi iubeam cu drag. În zilele acelea ne adunam într-un loc liniştit din afara Iudeei. Acolo eram feriți de ochii curioşi ai superstiției. Acolo, mulți au dobândit mari daruri şi au îndeplinit lucrări mari. Atunci, înțelegând că dacă m-aş retrage o vreme aş putea să-i contactez şi să-i ajut pe toți, eu m-am retras. În plus, ei depindeau de mine, în loc să se bazeze pe ei înşişi; şi, ca să-i fac să aibă încredere în sine, trebuia să plec de lângă ei. Dacă ar fi trăit în strânsă legatură cu mine, oare nu m-ar fi putut găsi iar, dacă ar fi dorit?

La început, crucea a fost simbolul celei mai mari bucurii pe care o cunoscuse lumea. Originea crucii este în locul unde omul a pus piciorul pe Pământ pentru prima oara, de aceea este semnul care reprezintă zorii unei zile cereşti aici, pe Pământ. Dacă o urmăriți înapoi în timp, veți vedea că ea dispare în întregime şi că apare omul stând într-o poziție de devoțiune, în picioare cu brațele desfăcute în semn de binecuvântare, trimițându-şi darurile sale omenirii, revărsând liber darurile sale, în toate direcțiile.

Atunci când ştiți că El, Christ este adevărata viață dinlăuntrul formei, energia înaltă pe care o întrezăreşte savantul, dar fără să ştie de unde vine; când simțiți, ca şi Christ, că viața este trăită cu adevărat atunci când ea poate fi dăruită liber; când învățați că omul este obligat să trăiască, de către continua dizolvare a formelor, şi că El, Christ a trăit ca să renunțe la lucrul pe care îl râvnea corpul senzorial, pentru binele de care, pentru moment, nu se putea bucura - atunci sunteți Christ. Atunci când

vă vedeți pe voi înșivă ca o parte a vieții generale, dar sunteți gata să vă sacrificați pentru binele întregului; când învățați să faceți ceea ce este just, fără să fiți afectați de urmări, ca să ajutați; când învățați să renunțați de bunăvoie la viața fizică şi la tot ce are să vă ofere lumea (ceea ce nu înseamnă sacrificiu de sine şi sărăcie, căci dacă dăruieşti de la Dumnezeu, descoperi că ai mai mult de dăruit, deşi uneori datoria pare să reclame tot ceea ce are viața de oferit; veți şti, de asemenea, că acela care îşi va salva viața, şi-o va pierde), atunci veți vedea că aurul curat este în adâncul furnalului, acolo unde focul l-a purificat pe deplin. Veți găsi o mare bucurie în a şti că acea viața pe care voi ați dăruit-o altora este viața pe care ați câştigat-o. Veți cunoaşte că a primi înseamnă a dărui de bunăvoie; că, dacă renunțați la forma muritoare, o viață mai înaltă va triumfa. Aveti certitudinea minunată a faptului că o viața astfel câştigată este câştigată pentru toți.

Trebuie să ştii că Marele Suflet Christ poate cobori spre râu, şi că pasul făcut în apă nu simbolizează altceva decât simpatia pe care o simți față de marea nevoie a lumii. Atunci eşti capabil să-ți ajuți semenii şi nu să faci paradă de virtute; poți să dai pâinea vieții sufletelor care vin la tine, şi pâinea aceea nu scade prin ceea ce dai; trebuie să faci mai mult, să ştii foarte clar că eşti capabil să-i vindeci pe toți cei care vin la tine, bolnavi sau obosiți de poveri grele, cu Cuvântul care face sufletul să fie întreg; eşti capabil să deschizi ochii celor orbiți de ignoranța sau de alegerea lor. Nu contează cât de jos ar putea fi sufletul orbit, el trebuie să simtă că sufletul lui Christ veghează alături de el şi trebuie să afle că tu calci, cu picioare ca ale oricărui om, acelaşi pământ pe care calcă el. Atunci vei şti că adevărata

Unitate a Tatălui şi Fiului este înlăuntru şi nu în afară. Vei afla că trebuie să rămâi senin când Dumnezeul exterior este dat deoparte şi rămâne doar Dumnezeul lăuntric. Trebuie să fii capabil să-ți reții strigătul de iubire şi de teamă, ca atunci când au răsunat cuvintele: Dumnezeul meu, Dumnezeul meu, de ce m-ai părăsit? Totuşi, în momentul acela nu trebuie să te simți singur, căci trebuie să ştii că eşti alături cu Dumnezeu; că eşti mai aproape de inima iubitorului Tată decât ai fost vreodată. Trebuie să ştii că ceasul în care ai cea mai mare durere este ceasul în care începe cel mai mare triumf al tău. Cu acestea toate, trebuie să ştii că durerile nu te pot atinge.

Din ceasul acela, vocea ta va răsuna într-un mare, liber cântec, căci ştii pe deplin că tu eşti Christ, aceasta lumină destinată să strălucească printre oameni şi pentru oameni. Atunci vei cunoaşte bezna care este în orice suflet care nu poate găsi o mână întinsă că să-l ajute în călătoria lui pe drumul desfundat, înainte de a-şi descoperi Christul lăuntric.

Trebuie să ştii că eşti cu adevărat divin şi, divin fiind, trebuie să înțelegi că toți oamenii sunt ca tine. Trebuie să ştii că există locuri întunecoase pe care trebuie să le străbați cu lumina pe care o porți spre înălțimi, şi sufletul tău va răsuna de bucuria că poți sluji tuturor oamenilor. Atunci, cu un strigat vesel, liber, vei urca spre cea mai înaltă realizare a ta, în uniunea ta cu Dumnezeu.

Acum ştii că nu există nici o substituire a vieții tale pentru alte vieți, sau a purității tale pentru păcatele altora; ci că toți sunt spirite libere, minunate, în şi de la ei înşişi şi de la Dumnezeu. Ştii că poți ajunge la ei, în timp ce ei nu se pot atinge unul pe altul; că nu poți

ajuta dându-ți viața pentru viața fiecărui suflet, căci ea nu este distrusă. Totuşi, trebuie să respecți dintr-atât acel suflet, încât să nu reverşi înlăuntrul lui valul vieții decât dacă viața acelui suflet se deschide să-l primească. Dar cu bucurie vei revărsa asupra lui un flux de viață, iubire şi lumină, aşa încât atunci când acela îşi deschide ferestrele, lumina lui Dumnezeu să-l inunde şi să-l ilumineze. Vei cunoaşte că, prin orice Christ care se trezeşte, omenirea se înalță cu încă un pas. Apoi, mai trebuie să ştii foarte bine că ai tot ceea ce are Tatăl; şi având totul, este în folosul tuturor. Trebuie să ştii că, după cât te ridici tu şi după cât eşti de just, duci cu tine întreagă lume; căci dacă tu mergi pe o cale, ea devine mai netedă pentru semenii tăi. Trebuie să ai credință în tine însuți, ştiind bine că acea credință este Dumnezeul lăuntric. În fine, trebuie să ştii că eşti un templu al lui Dumnezeu, o casă nefăcută de mâini, nemuritor pe pământ ca şi în ceruri.

Atunci ți se va cânta: Toată Slava, Toată Slava, vine El, vine El, Regele; şi iată, El este cu tine pururea. Eşti în Dumnezeu şi El este în tine.

Iisus se ridică spunând că avea să plece, căci trebuia să meargă acasă la un alt Frate din sat în seara aceea. Ne-am ridicat cu toții. Iisus ne binecuvântă pe toți şi, împreună cu alți doi tovarăşi, ieşi din cameră.

CAPITOLUL VI

După ce ne-am aşezat iarăşi, cineva din echipa noastră s-a întors spre Emil şi l-a întrebat dacă oricine putea dobândi arta de a vindeca. El spuse:

- Puterea de a vindeca poate fi obținută numai dacă învățăm să vedem lucrurile pornind de la sursa lor.

Putem dobândi controlul asupra oricărei dizarmonii numai în măsura în care înțelegem că ea nu vine de la Dumnezeu.

Divinitatea care vă trasează destinele nu este o persoană puternică, care să vă modeleze aşa cum un olar modelează lutul, ci o Supremă Putere Divină - înlăuntrul şi pretutindeni în jurul vostru, şi împrejurul şi înăuntrul oricărei substanțe - care vă aparține că s-o folosiți aşa cum vreți. Dacă nu realizați asta, nu puteți găsi încrederea în voi înşivă. Cel mai puternic leac pentru dizarmonie este cunoaşterea faptului că ea nu vine de la Dumnezeu şi că Dumnezeu nu a creat-o niciodată.

Creierul are calitatea de a recepționa şi înregistra vibrațiile oricărui obiect pe care îl fixează ochiul. vibrațiile luminii, umbrelor şi culorilor, toate sunt înregistrate. Creierul are şi calitatea de a reproduce aceste vibrații şi de a le proiecta iarăşi, de asta-data prin viziunea interioară; atunci vedem iar imaginea transmisă de ochi. Voi reproduceți acest proces în aparatul de fotografiat, ori de câte ori expuneți o peliculă fotosensibilă. Acea peliculă primeşte şi înregistrează vibrațiile emise de obiectul pe care vreți să-l fotografiați. După ce aceste vibrații sunt recepționate şi înregistrate pe peliculă, trebuie să le fixați dacă doriți să rămână permanente, ca să le puteți vedea. Mai aveti doar puțină vreme până când veți descoperi că mişcările şi culorile obiectelor pe care le fotografiați pot fi înregistrate şi proiectate, fixându-le mai întâi, şi apoi revenind şi proiectând luminile şi culorile la aceeaşi vibrație la care au fost recepționate şi fixate.

La fel este cu gândul, cuvântul şi fapta. Fiecare grup selectiv de celule cerebrale preia şi înregistrează tipul de

vibrații care îi corespunde şi, când aceste vibrații sunt repetate şi proiectate, ele pot fi reproduse exact aşa cum au avut loc, dacă celulele sunt lăsate să-şi facă datoria lor precisă.

Mai există un grup de celule cerebrale selective care pot recepționa, înregistra şi fixa vibrațiile gândurilor, faptelor, mişcărilor şi imaginilor pe care alte corpuri le formează şi le emit. Aceste vibrații, de asemenea, pot fi reproduse şi proiectate, şi puteți să aranjați aceste celule în aşa fel încât să puteți reproduce cuvintele şi mişcările acelor corpuri sau obiecte, şi chiar gândurile celor care le emit. Prin intermediul acestor celule îi puteți ajuta pe alții pentru a-şi controla gândurile, ca şi pe voi înşivă. Acestea sunt celulele prin care sunt produse accidente şi calamități ca războaie, cutremure, inundații, incendii şi toate necazurile pe care le-a moştenit omul muritor. Uneori el vede întâmplându-se un lucru, său îşi imaginează că se întâmplă; vibrația corespunzătoare este fixată în celule, este emisă pentru a fi imprimată în celulele corespunzătoare ale altor creiere, apoi este iarăşi proiectată, până când acel lucru este atât de bine fixat, că se întâmplă.

Toate aceste lucruri pot fi evitate dacă gândul care le susține este retras imediat şi dacă vibrațiile nu sunt lăsate să se fixeze în celulele creierului, astfel încât să nu mai poată fi proiectate din nou. Prin acest set de celule sunt prezise toate calamitățile.

Există şi un alt grup de celule cerebrale selective care recepționează, înregistrează şi fixează vibrațiile gândurilor şi activității Minții Divine, în care sunt create şi emise toate vibrațiile adevărate. Această Minte Divină, sau Dumnezeu, îmbibă orice substanță şi permanent emite vibrații divine şi adevărate şi, dacă păstram aceste

celule în funcția lor reală, suntem capabili să recepționăm şi să emitem aceleaşi vibrații adevărate şi divine pe care le recepționăm de la Mintea Divină. Nu avem Mintea Divină, dar avem celulele care recepționează şi proiectează vibrațiile Minții Divine.

A urmat o pauză şi o tăcere adâncă, apoi pe peretele camerei apăru o imagine. La început era nemişcată dar, după o clipă, deveni animată, iar după încă un moment, scena începu să se schimbe. Se derulau scene care îi puteau reprezenta pe cei implicați în activitatea celor mai prospere centre de afaceri din lume. În timp ce scenele se schimbau rapid, avem timp suficient să identificam şi să numim multe locuri cunoscute; una dintre scene reprezenta momente trăite la debarcarea noastră în Calcutta, în Decembrie 1894. Asta se întâmpla cu mult înainte să se fi auzit ceva despre cinema sau imagini animate. Totuşi, aceste imagini descriau şi reproduceau toate mişcările corpurilor umane şi ale altor obiecte. Imaginile au continuat să se deruleze, cu scene noi la fiecare minut, timp de aproape o oră. În timp ce ele se derulau, Emil ne spuse:

- Aceste imagini prezinta condițiile care exista astăzi în lume. Observați aerul general de pace şi prosperitate care domină o mare parte a planetei. Există o doză rezonabilă de satisfacție; oamenii par netulburați şi, în general, fericiți. Dar sub aceste lucruri se afla un cazan clocotind de discordie, generat de gândirea ignorantă a omului. Este ură, intrigă şi discordie între națiuni. Oamenii încep să vizualizeze mari centre militare, cum n-au fost niciodată cunoscute pe Pământ. Chiar dacă noi facem tot ce ne stă în putere ca să înfăptuim binele, eforturile noastre combinate nu vor fi suficiente ca să îi influențăm pe cei care sunt hotărâți să guverneze prin

puterea lor. Dacă vor fi capabili să-şi perfecteze şi să-şi pună în aplicare planurile diabolice - şi ne aşteptăm că vor fi, căci popoarele şi naţiunile dorm exact când ar trebui să vegheze şi să gândească - peste putini ani veţi vedea petrecându-se scene ca acestea.

Apărură, la rând, 10-12 scene de război. Erau scene care nu visasem vreodată că ar putea avea loc în realitate, şi le-am dat prea puţină atenţie. Emil a continuat:

- Sperăm, aproape fără speranţă, că acestea pot fi evitate. Timpul ne-o va spune, şi speram să predomine condiţiile care urmează.

Şi au urmat scene de frumuseţe şi pace, mai presus de orice descriere, şi Emil spuse:

- Acestea sunt scene pe care voi toţi le veţi vedea petrecându-se, dar dorim, atât cât este posibil, să uitaţi cealaltă serie de scene, căci asta ne va ajuta mai mult decât gândiţi.

După o scurtă pauză, cineva din echipa noastră a întrebat ce implicau cuvintele Domnul Dumnezeu, şi Emil a continuat:

- Expresia Domnul Dumnezeu a fost folosită pentru a desemna Fiinţa Perfectă pe care Principiul Divin, sau Dumnezeu, a creat-o pentru a manifesta calităţile Lui aici, pe Pământ. Această Fiinţă a fost creata după imaginea şi asemănarea Principiului Divin şi avea acces, putând utiliza, la tot ce avea Principiul Divin. Aceasta Fiinţă avea toate potenţialităţile Principiului Divin, şi puterea de a le aduce în manifestare, atâta timp cât coopera cu Principiul Divin şi îşi dezvolta facultăţile care îi fuseseră date, în modul ideal pe care Principiul Divin îl proiectase sau îl păstra în minte. Această Fiinţă a fost numită ulterior Domnul Dumnezeu, ceea ce însemna

expresia în acțiune creatoare a Legii lui Dumnezeu. Aceasta este Ființa Perfectă pe care Principiul Divin o menține în minte pentru ca s-o exprime omul. Este Omul Divin Unic pe care l-a creat Principiul Divin. Omul, sau latura spirituală a naturii sale, are tot dreptul şi poate deveni acest Domn Dumnezeu sau Omul Unic. Acest Om Divin a devenit apoi cunoscut ca fiind Christ. El avea stăpânire asupra cerului şi pământului, şi peste tot ce exista în ele. Atunci Domnul Dumnezeu, folosind puterea Sa de a crea, a creat alte ființe asemenea Lui. Aceste ființe, apoi, au fost numite fii ai Domnului Dumnezeu, şi Creatorul lor a fost numit Tată, iar Principiul Divin a fost numit Dumnezeu.

Aici el se opri, întinse mâna şi, aproape imediat, avea în mână o bucată mare dintr-o substanță moale care semăna cu lutul. A pus-o pe masă şi a început să modeleze o formă care, în curând, reprezenta o frumoasă formă umană, de vreo 6 țoli înălțime. Atât de îndemânatic lucrase, încât o terminase foarte repede. După ce a terminat-o, a ținut-o câteva clipe cu amândouă mâinile; apoi a ridicat-o, a suflat asupra ei şi ea a prins viață. A mai ținut-o un timp în mâini, apoi a pus-o pe masă, unde ea se tot mişca. Se comporta atât de asemănător cu o ființă umană, încât nu am întrebat nimic, ci am rămas cu gurile căscate şi cu ochii larg deschişi de uimire. Emil vorbi, citând:

- Şi Domnul Dumnezeu l-a creat pe om din țărâna pământului, i-a suflat în nări suflare de viață şi el a devenit un suflet viu. Apoi Fiii Domnului Dumnezeu au creat omul din țărâna pământului; şi ei, cu abilitatea lor creatoare, au suflat suflul vieții în forma modelată, şi ea a devenit un suflet viu. Un geniu poate face asta prin modelare, sau cu mâinile sale. Dacă lasă statueta sau

imaginea aşa cum au format-o mâinile sale, atunci ea este doar o imagine şi el nu are nici o responsabilitate; dar dacă el continuă şi îşi foloseşte puterea creatoare ca să pună în ea viaţă, atunci responsabilitatea lui nu încetează niciodată. El trebuie să vegheze asupra fiecăreia din creaţiile sale, şi ele trebuie menţinute în ordinea divină. Acesta este punctul în care omul a pierdut, într-un fel, contactul cu Dumnezeu. El a făcut imagini ca acestea; apoi nu a retras viaţa cu care, în ardoarea lui, le înzestrase, şi ele s-au răspândit pe Pământ fără ţeluri şi năzuinţe. În timp ce, dacă ar fi retras din ele viaţa cu care le dotase, ele ar fi fost doar statui, şi responsabilitatea sa ar fi încetat.

Aici figurina se opri din mişcare, şi Emil a continuat:

- Aţi văzut lutul în mâinile modelatorului, dar este omul, nu Dumnezeu, cel care mânuieşte lutul. Dacă el ar fi creat figura din substanţa pură a lui Dumnezeu, atunci ea, ca şi el, ar fi fost un curat şi adevărat fiu. Acest lucru vă va fi mult mai clar după ce veţi traduce prima serie de tăbliţe. Pentru că este târziu, cred că acum vreţi să vă odihniţi.

De îndată ce ultimul musafir a plecat, ne-am pregătit de odihnă, simţind că ultimele câteva zile fuseseră nespus de pline.

CAPITOLUL VII

În dimineaţa următoare am reluat munca de traducere pentru a dobândi o înţelegere cât mai clară a semnificaţiei caracterelor folosite în scrieri. De fapt, învăţam alfabetul acelei scrieri antice. Ne-am adâncit foarte mult în această muncă, cu gazda noastră ca instructoare.

Ne ocupam cu această muncă de vreo două săptămâni când, într-o dimineață, am mers la templu şi l-am găsit pe prietenul nostru Chander Sen, cel care aparent murise şi fusese înviat, fără nici o urmă de bătrânețe. Nu ne îndoiam deloc că el era. De cum am intrat în cameră, s-a ridicat şi ne-a întâmpinat cu călduroase urări şi strângeri de mâini. Va puteți imagina surpriza noastră, aşa că ne-am adunat în jurul lui şi am început să-i punem întrebări. Eram ca o ceată de şcolari curioşi, încercând toți să întrebe în acelaşi timp. Dar faptul era cert, el era acolo, cu inconfundabila sa formă şi voce, dar fără nici o urmă a bătrâneții. Chiar şi vocea îşi redobândise nota vibrantă a vârstei mijlocii, şi totul la el demonstra calitatea unei vieți înfloritoare, optimiste şi foarte dinamice. Expresia chipului şi a ochilor săi era mult mai presus decât se poate spune în cuvinte.

În primele câteva momente nu am putut decât să observam contrastul. Atunci când îl întâlnisem prima oara era un bătrân decrepit, sprijinit într-un toiag lung, cu şuvițe lungi de păr alb că zăpada, cu paşi şovăielnici şi cu un trup vlăguit. Cineva din echipa noastră remarcase atunci: Iată, găsim printre aceste mari suflete pe cineva atât de bătrân încât pare să fie gata de plecare spre lumea cealaltă. Desigur, transformarea la care fusesem martori cu puțină vreme în urmă ne impresionase, dar dispariția lui bruscă aproape că ni-l scosese din minte, pe el şi întâmplarea cu el, aşa că nu ne gândeam că aveam să-l mai vedem vreodată. Era mai mult decât o reîntinerire. Nu o pot compara decât cu Schimbarea la Față, Transfigurarea Celui pe care Îl iubim şi Îl respectam cu atâta drag. Acest suflet, în mod cert, renăscuse, judecând după contrastul dintre înfățişarea lui din primul moment când îl întâlnisem şi

felul în care arăta în această dimineață. Este adevărat că îl cunoscusem pentru foarte puțin timp, dar fusesem zilnic în contact cu el, destul timp ca să vedem şi să ştim că fusese un om bătrân. Avea să fie cu noi vreme de aproape doi ani după asta, ca ghid şi interpret al nostru în Gobi. După ani, când doi sau trei din grupul nostru aveau să se întâlnească şi să-şi reamintească experiențele noastre, întâmplarea din această dimineață avea să fie primul subiect evocat.

Repovestind aceste întâmplări, nu voi încerca să redau fidel întreaga conversație şi s-o reproduc cuvânt cu cuvânt, căci am petrecut o bună parte a acelor două zile doar vorbind, şi cred că o redare amănunțită ar fi plictisitoare la citit. De aceea voi prezenta doar principalele puncte atinse. După ce entuziasmul inițial se mai domolise, ne-am aşezat şi el a început:

- După cum trupul reprezintă cel mai inferior nivel al activităților gândirii, tot aşa Spiritul reprezintă cele mai înalte gânduri ale Minții Divine. Aşa cum trupul este expresia exterioară a gândirii, la fel Spiritul este acela în care forma îşi ia impulsul inițial direct din Mintea Divină. Este Eul nemuritor şi real, în care sălăşluiesc toate potențialitățile Minții Divine.

Atmosfera de gânduri este un lucru real, concret, şi are în ea tot ceea ce alcătuieşte trupul. Foarte mulți oameni cred că lucrurile pe care nu le pot vedea sunt lipsite de substanță; şi, deşi li s-a spus de atâtea ori încât nu se mai pot ascunde, ei continua să creadă că pot. Oare Adam şi Eva nu se ascundeau de ei înşişi atunci când se ascundeau de Domnul, sau Legea lui Dumnezeu? Este bine să cunoaştem adevărul că purtam în jurul nostru cartea deschisa a vieților noastre, pe care toți oamenii o citesc, indiferent dacă ținem cont de asta

sau nu. Unii oameni sunt buni cititori de gânduri, în timp ce alții sunt limitați, dar toți pot să citească un pic, şi nu ne putem ascunde. De asemenea, atmosfera noastră de gânduri îşi revarsă constant cuvintele fluide asupra trupului nostru, şi acolo este văzută de toți oamenii. Putem, cu puțin antrenament, să simțim forța gândurilor acestei atmosfere care ne înconjoară şi, treptat, să ajungem la realizarea existentei sale, la fel de reală ca şi lumea exterioară.

Am învățat că, exact aşa cum omul poate atinge pământul cu picioarele, tot aşa, pe aripile aspirației, se poate avânta spre înălțimile cereşti. Ca şi cei din vechime, el poate să meargă pe pământ şi să vorbească cu Dumnezeu, şi cu cât face asta mai mult, cu atât îi va fi mai greu să descopere unde se sfârşeşte viața Universală şi unde începe existenta individuală. Când omul face o alianță cu Dumnezeu prin înțelegerea spirituală, dispare linia despărțitoare dintre om şi Dumnezeu. Când acest punct este atins, omul va şti ce voia să spună Iisus prin: Eu şi Tatăl Meu suntem Unul.

Marii filozofi ai diferitelor epoci au acceptat ideea omului ca trinitate, dar niciodată n-au avut credința că el ar avea o triplă personalitate. Ei l-au privit ca pe o ființă trinitară - cu o natură alcătuită din 3 părți îmbinate.

Tendința de a personifica toate lucrurile a denaturat aşa-numita Sfântă Treime până la imposibila concepție de trei în unul, când ar putea fi înțeleasa că Omniprezenta, Omnipotenta şi Omniscienta a Minții Universale, Dumnezeu. Atâta vreme cât oamenii văd Sfânta Treime ca trei persoane în una, şi ca pe ceva care trebuie acceptat chiar dacă nu poate fi explicat, ei vor

rămâne în primitivismul superstiției şi, astfel, în îndoială şi teamă.

Dacă natura trinitară a lui Dumnezeu este mai mult spirituală decât fizică, atunci, în om, trinitatea trebuie văzută dintr-un punct de vedere mai mult mental decât material. Un înțelept filozof a spus: Lăsând deoparte orice altceva, un om înțelept ar trebui să se străduiască pentru o cunoaştere a Sinelui, căci nu există cunoaştere mai înaltă, sau care să aducă o mai mare satisfacție a puterii, decât o cunoaştere a propriei ființe. Dacă omul îşi cunoaşte Sinele real, el nu poate decât să-şi descopere posibilitățile latente, puterile sale ascunse, facultățile adormite. Ce folos are un om dacă el câştigă lumea întreagă, dar îşi pierde propriul suflet? Sufletul său este sinele sau spiritual şi, când îşi descoperă cu adevărat sinele spiritual, el poate construi o lume întreagă dacă prin asta îşi slujeste semenii. Am învățat că acela care vrea să atingă țelul final trebuie să cerceteze adâncimile Sinelui său real şi acolo Îl va găsi pe Dumnezeu, împlinirea a tot binele. Din cauză că omul este o trinitate în unitate – compusă din spirit, suflet şi trup - în starea de ignoranță spirituală el are tendința de a gândi la cel mai de jos nivel al naturii sale, care este cel fizic.

Omul ignorant are grijă de corpul său pentru toată plăcerea pe care o poate obține, şi vine o vreme când primeşte, prin simțuri, toată durerea pe care o poate suporta. Ceea ce nu invață prin înțelepciune, trebuie să învețe prin suferință şi, după experiențe repetate, el nu va mai nega că înțelepciunea este calea cea mai bună. Iisus, Osiris şi Buddha au spus că, cu toată înțelegerea noastră, trebuie să obținem înțelepciunea.

Gândirea, operand în planul intelectului, ridică vibrațiile corpului până la un punct ce corespunde stării lichide. În acest plan, gândirea nu este nici în întregime materială, nici complet spirituală. Ea oscilează ca un pendul intre materialitate şi spiritualitate, dar vine o vreme când omul trebuie să aleagă pe care dintre acestea o serveşte. Dacă alege materialitatea, îl aşteaptă o lume de confuzie şi haos. El poate alege spiritul şi, dacă o face, poate urca spre cupola Templului lui Dumnezeu în om. Această stare a gândirii poate fi comparată cu starea gazoasă a materiei, care este elastică şi tinde spre o expansiune nelimitată. Dumnezeu îl lasă întotdeauna pe om să decidă dacă îşi va dirija fluidul gândirii în direcția acelor înălțimi celeste, ceea ce l-ar purta deasupra liniei cețoase a îndoielii, temerii, păcatului şi bolii, sau îşi va lăsa gândurile să coboare spre adâncimile sordide ale animalului din om.

Dacă, gândindu-ne la om ca la o trinitate de spirit, minte şi trup, îl consideram în principal din punctul de vedere al minții, sau al sufletului, vom vedea că el ocupa o poziție aflată între două mari extreme ale activității mentale, dintre care cea inferioară este trupul, iar cea superioară este spiritul. Mintea este puntea de legatură intre vizibil şi invizibil. Operand în planul simțurilor, mintea devine sediul tuturor poftelor şi pasiunilor animale. Ea este şarpele din Grădina omului din Eden, care l-a ademenit să se înfrupte din fructul oprit. Când Iisus a spus: Aşa cum Moise a apucat şi a ridicat şarpele în pustie, tot aşa trebuie să fie ridicat fiul omului, El nu se referea la înălțarea trupului pe cruce, ci la elevarea sufletului sau minții mai presus de amăgirile simțurilor. Stând între spirit şi trup, deşi fără să fie separat de ele,

sufletul sau mintea este în stare să gândească mai josnic decât o fiară; sau poate să intre în uniune conştientă cu spiritul pur, unde există o abundență de pace, puritate şi Putere Divină.

Când fiul omului este ridicat până la acel regat în care el se înalță deasupra erorilor regatului fizic, atunci el gândeşte şi acționează în planul inteligenței pure. Acolo el face deosebirea între acele instincte pe care le are ca şi orice animal, şi acele intuiții divine pe care le are în comun cu Dumnezeu. Mi s-a arătat că, atunci când omul gândeşte în acelaşi plan cu spiritul pur, sufletul intră conştient în acel regat în care percepe idealul lucrurilor, mai degrabă decât lucrurile însele. El nu mai este dependent de simțuri ci, cu o viziune mai clară, vede priveliştea măreață a orizontului larg. Aici este revelat adevărul, de către Inteligența Divină, şi aici vorbeşte mesajul însuflețitor şi datator de sănătate.

Când fiul omului a fost ridicat din adâncimile lumii sale materiale şi a fost înconjurat de imaginile de liniştită frumusețe şi rafinament ale lumii mentale, după un timp el este cuprins de o nemulțumire pozitivă, şi impulsul etern spre mai sus, al sufletului, îl poarta spre regate mai înalte. Acolo el nu mai vede doar imagini ale liniştii, ci locuieşte chiar în țara liniştii, înconjurat de o frumusețe perpetuă. El a zărit interiorul şi, pentru el, acesta a devenit totul; iar exteriorul a devenit interior. El trăieşte într-o lume a cauzelor, pe când înainte se mişca într-o lume a efectelor.

Spiritul omului triunitar este inteligența pură, acea regiune a ființei sale unde nici mărturia simțurilor, nici opinia umană nu au vreo greutate în fața adevărului evident. Descoperirea Christului lăuntric, sau Fiul lui Dumnezeu în fiul omului, este cea care lasă deoparte

îndoiala şi descurajările ei. De pe aceasta culme a fiinţei sale, omul vede toate lucrurile cu viziunea clară a sufletului educat. El vede mai multe lucruri în ceruri şi pe pământ, decât sunt visate în orice filozofie. Când a învăţat că el nu este doar un trup cu o minte guvernată dinăuntru sau din afară, ci că ambele pot fi făcute servitori supuşi ai adevăratului sau Sine spiritual, el a adus în exprimare acea moştenire Divină cu care a fost înzestrat iniţial.

Spiritul este esenţa supremă a fiinţei umane. El nu este niciodată suferind sau nefericit căci, aşa cum spunea marele suflet Emerson, Finitul este cel care suferă. Infinitul se odihneşte zâmbind. Iov, în Biblia voastră, v-a spus că omul este Spirit şi că suflarea Atotputernicului i-a dat viaţă. Într-adevăr, Spiritul din om este cel care dă viaţă, şi acel Spirit guvernează activitatile lui inferioare. Spiritul comandă cu autoritate, şi toate lucrurile se subordonează legii juste.

O era nouă, îmbrăcată în veşmântul răsăritului care se apropie, se naşte în inimile oamenilor şi, în curând, Spiritul pur al lui Dumnezeu va străluci iarăşi din inimă, şi se va deschide iarăşi uşa prin care toţi vor putea intra într-o viaţă mai bogată şi mai deplină. Proaspăt, vibrant, cu eternă tinereţe, speranţă şi strădanie, sufletul omului se află în pragul unei noi ere, mai glorioasă decât oricare alta care a luminat cerul de la zorii Creaţiei. Steaua din Betleem a strălucit, la naşterea lui Iisus, mai tare ca înainte, dar în curând strălucirea ei va fi ca a soarelui de la amiază, căci această nouă lumină vesteşte ziua când Christ se naşte în inimile tuturor oamenilor.

CAPITOLUL VIII

În dimineața următoare, Chander Sen şi-a continuat discursul:

- Mi s-a arătat, fără să poată încape îndoială, că inteligența umană poate fi transmutată în Inteligența Divină. De cum mi-a fost clar acest lucru, am descoperit că puteam intra în Împărăția lui Dumnezeu, şi că aceasta Împărăție este chiar înlăuntru. Acum ştiu că Dumnezeu este unica putere, Atotprezentă şi Atotştiutoare; şi că păcatul, dizarmonia, boala, bătrânețea şi moartea aparțin doar unei experiențe trecute. Acum percep realitatea şi ştiu că fusesem pierdut în ceața iluziei. Timpul şi spațiul au dispărut complet, şi ştiu că acum sălăşluiesc în ceea ce este subiectiv, şi că aceasta aparține lumii obiective. Dacă aş fi fost în stare să urmez îndemnurile şi sclipirile pe care mi le revelau, din când în când, cele mai subtile simțuri, câte ore obositoare şi tulburi aş fi putut evita! Dar, în tinerețe, ca majoritatea oamenilor, decisesem că nu aveam decât o viață de trăit, şi o trăiam doar prin a-mi satisface ego-ul pe orice cale, aşa că mă hotărâsem să obțin cât mai mult din acea viață. Am făcut din egoism principalul țel în viață şi am dat frâu liber pasiunilor animale, cu rezultatul că am irosit fluidele vitale ale corpului meu, până când el nu mai era decât coajă goală pe care ați văzut-o prima oară. Dați-mi voie să vă arat o imagine care va ilustra şi mai bine gândurile mele.

Ramase tăcut pentru o clipă, şi o imagine, ca şi cele deja descrise, apăru pe un perete. Era chiar imaginea lui, aşa cum îl văzusem cu puțin timp în urmă. Era aceea a unui om bătrân, mergând nesigur, sprijinit în toiagul său de lemn. După aceea se ivi înfățişarea sub care apăruse în această dimineață. El continuă:

- Prima imagine îl reprezintă pe cel care îşi risipise energiile şi fluidele vitale ale corpului său până când nu mai rămăsese decât coaja golită. Cealaltă îl reprezintă pe cel care şi-a conservat energiile şi fluidele vitale înlăuntrul corpului. În cazul meu, vedeți asta ca o completă reîntinerire, ceea ce este adevărat. Dar eu o vad din alt unghi: câți ar putea fi atât de norocoşi ca mine, să aibă ajutorul, simpatia şi compania acestor dragi frați?

Ca să-mi înțelegeți gândul, să urmărim viața unui individ de la naştere până la finalul pe care atât de mulți îl vad ca fiind moartea. Copilul se naşte. El nu este conştient de fluidele purtătoare de viață, care curg prin corpul său, căci ele sunt inactive din cauza că organele care le generează sunt încă nedezvoltate şi inactive. Pe durata perioadei de creştere, dacă este normal, copilul este frumos, activ şi jucăuş, plin de viață. Fluidele vitale sunt generate continuu, până când copilul atinge un nivel al dezvoltării sale la care fluidele vitale sunt active şi pot fi risipite. Dacă are loc această risipire, în puțini ani copilul începe să pară bătrân. Ochii îşi pierd strălucirea, corpul îşi pierde vitalitatea şi grația. Trăsăturile îi devin rigide. Peste alți câțiva ani, creierul îşi pierde puterea de a se coordona cu muşchii, şi corpul este cel al unui bătrân decrepit, coajă goală a celui de altădată.

Apoi să luam o persoană care şi-a conservat toate fluidele vitale şi le-a permis să circule prin corp în mod natural, şi vedem cât de puternică şi viguroasă este. Dacă acest om continuă conservându-şi mereu fluidele vitale, chiar dacă el nu a perceput idei mai înalte despre viață decât a te naşte, a trai câtva timp pe pământ, apoi a trece dincolo, durata vieții sale ar fi de 3-4 ori mai

mare decât pentru o persoană care şi-a irosit fluidele vitale. Dacă el percepe că există un rol mai mare pentru el în planul lui Dumnezeu, atunci permanent îşi va păstra fluidele vitale din corp, căci descoperă curând că ele sunt necesare pentru o dezvoltare perfectă.

Doar cu puțin timp în urmă, învățații noştri au început să cunoască delicata rețea de artere şi vene care compune sistemul circulator al corpurilor noastre. Dar le-a rămas să mai afle că există în corp şi un alt sistem circulator, mai delicat şi mai subtil, care poartă forța vieții spre fiecare atom. Prin sistemul nervos, această forță a vieții este trimisă la un grup de celule din creier. Aceste celule, la rândul lor, acționează ca distribuitor al acestei forțe, şi ea este trimisă la fiecare atom al corpului, de-a lungul nervilor, pentru care ea are o afinitate specială. Ea lucrează şi ca o protecție pentru nervi. Dacă forța vitală este irosită, celulele devin rigide şi nu pot fi schimbate cu celule noi (care sunt create ca să le ia locul), şi atunci noile celule sunt înlăturate în locul celor vechi, care treptat se descompun şi mor. Dacă forța vitală este conservată, celulele sunt reînnoite la fel de rapid la vârsta de cinci sute de ani, ca şi la cea de zece ani.

Se va descoperi că, atunci când toata forța vitală este conservată, corpul poate fi atât de încărcat cu viață, încât poți transmite viața în toate formele. Poți să pictezi un tablou, să modelezi o statuie, sau să iei orice creație a mâinilor tale care exprimă idealul tau, şi să sufli asupra ei suflarea vieții, şi va deveni vie. Va vorbi cu tine şi cu ceilalți care pot înțelege inspirația vieții pe care ai pus-o în ea; şi va fi activă pentru că tu, Domnul Dumnezeul tău S-a exprimat şi este după voia Sa. Dar acele forme nu-şi vor asuma calitatea umană decât dacă

le conduci spre viața Divină. Dacă le dai viață, trebuie să le conduci spre viața pură a lui Dumnezeu; atunci ele sunt forme perfecte, aşa cum şi tu eşti perfect, şi atunci ți-ai îndeplinit responsabilitatea. Veți descoperi că acesta este adevăratul geniu.

Exista o eroare vitală, pe care vreau s-o punctez. Geniul, cum îl vedeți voi, când începe să se dezvolte, a dobândit, conştient sau inconştient, abilitatea de a-şi conserva forțele vitale în toată puritatea lor, şi de a le trimite prin canalele lor naturale; această condiție a animat corpul sau şi facultatea sa creatoare, şi el vede că, pentru el, există ceva mai înalt de exprimat decât ceea ce este ordinar. Conservându-şi forțele vitale şi dându-le frâu liber, el va merge înainte spre realizări mereu mai minunate; dar dacă permite dorinței sexuale să se strecoare, el îşi pierde rapid puterea creativă. La început, corpul este construit prin conservarea forțelor vieții până când celulele capătă o textură mai fină decât structura inferioară a unei persoane care îşi iroseşte forța vitală. În momentul acela, când geniul este în culmea faimei sale, dacă nu şi-a dezvoltat puterea perceptivă mai profundă, Puterea Divina, atunci se pierde în autoglorificare. Pentru că nu era complet trezit, el abandonează lumina care îl ghida; din impulsul spre o excitație mai puternică, el începe să-şi risipească forțele vitale şi în curând îşi pierde toată puterea. În consecință, dacă omul îşi înalță gândirea deasupra pasiunilor animale şi îşi conserva forțele vitale până când corpul începe să capete textură mai fină, însă apoi îşi permite să cadă îndărăt, el se va prăbuşi mult mai rapid decât cineva care nu a fost astfel trezit.

Când cineva s-a trezit dintr-atât încât îşi conservă toate forțele vitale şi le lasă să fie distribuite în mod

natural spre nervi, apoi le lasă să circule de-a lungul nervilor către fiecare atom al corpului, fără să-l tulbure gânduri, dorințe sexuale sau pasiuni, euforia va fi permanentă şi senzația va depăşi cu mult pe cea a sexului. Şarpele va fi ridicat şi nu va mai trebui să-şi târască pântecele prin noroiul şi bezna senzualității şi pasiunii.

Dacă omul ar putea înțelege că acest fluid al vieții este de multe ori mai vital decât cantitatea corespunzătoare de sânge, el şi l-ar conserva, în loc să-l risipească. Dar el îşi închide ochii în fața acestui lucru (poate să fie complet ignorant față de asta) şi continuă în orbire şi ignoranță, până când soseşte moartea. Atunci răsună plânsul lui, căci nu-şi admiră rezultatul.

Voi îi priviți pe bătrâni cu venerație, şi parul lor cărunt îl vedeți că pe o coroană onorabilă, ceea ce nu vreau să neg nicicum. Dar, pentru că ați văzut imaginile, vă las pe voi să decideți care merită mai mult să fie onorat: cel cu şuvițe cărunte, care, prin ignoranță sau chiar perversitate, şi-a atras asupra sa decrepitudinea, sau cel care, la maturitate, devine mai plin de viață, mai puternic şi mai bine echipat să înfrunte anii care vin, din aceasta cauză fiind mai blând şi mai generos. Eu recunosc că acela care îşi afla sfârşitul prin ignoranță este de compătimit, în timp ce pentru acela care ştie şi totuşi ajunge la acelaşi sfârşit, este ceva cumplit.

CAPITOLUL IX

Din ziua aceea am început să studiem sârguincios alfabetul, cu Chander Sen ca instructor. Zilele treceau foarte repede şi se apropia luna aprilie, rămânând încă netraduse o mare parte a documentelor. Dar ne

consolam cu ideea că aveam să revenim şi să încheiem traducerile. Deşi prietenii noştri traduseseră pentru noi o bună parte din scrieri, ei insistaseră să studiem caracterele ca să putem traduce noi înşine.

În septembrie precedent aranjasem să ne întâlnim, în deşertul Gobi, cu un grup de cercetători care avea să ne însoţească la locul a trei dintre oraşele antice în ruină, a căror localizare era dată în aceste scrieri. Deşi pe atunci încă nu văzusem documentele, ni se spusese de existența lor. Cele pe care le văzusem la început, şi care ne stârniseră curiozitatea, erau doar copii ale documentelor pe care le aveam acum în fața noastră. Ambele seturi de documente plasează aceste oraşe cu 200 de mii de ani în urmă. Se spunea că locuitorii erau la un înalt nivel de civilizație, căci cunoşteau artele şi meşteşugurile, şi erau capabili să prelucreze metalele; că aurul era un metal foarte obişnuit, atât de răspândit încât îl foloseau pentru a-şi face vase de băut şi pentru a-şi potcovi caii. Se mai spunea că aceşti oameni aveau un bun control asupra tuturor forțelor naturale, ca şi asupra propriilor lor puteri Divine. De fapt, legendele – dacă sunt doar legende - despre ei sunt foarte asemănătoare cu cele din mitologia greacă. Dacă hărțile erau corecte, acest uriaş imperiu acoperea o mare porțiune din Asia şi se întindea în Europa pe toată lungimea Mării Mediterane, până acolo unde este azi Franța, şi cea mai mare altitudine pe întinderea lui era de circa 600 de picioare deasupra nivelului marii. Era o mare câmpie, foarte fertilă şi foarte populată, şi o colonie a Patriei-Mamă. Fără îndoială că, dacă resturile acestor oraşe pot fi găsite şi scoase la lumină, va fi descifrată o istorie foarte valoroasă, căci descrierile din documente, ale acestei țări, le depăşesc pe cele din Egiptul Antic prin

pompa şi splendoarea din timpul celor 7 dinastii de regi ai săi. Chiar şi înainte de guvernarea acestor 7 dinastii, ea este descrisa ca fiind nespus de prosperă. Oamenii se conduceau ei înşişi; nu existau războaie, nici vasali sau sclavi. Ei îşi numeau conducătorul, fără discuţie, Principiul Director, şi îl iubeau şi i se supuneau. Documentele arată că primul rege din prima dinastie a uzurpat puterea Principiului Director şi s-a instalat pe tron ca un conducător.

Timpul trecea repede. Eram ocupaţi să pregătim totul pentru a ne alătura expediţiei, căci trebuia să pornim la drum ca să fim punctuali în luna mai, la locul de întâlnire stabilit, unde aveam să ne împrospătam proviziile şi să echipam expediţia principală pentru călătoria finală.

Cuvintele sunt sărace când încerc să redau gândurile şi sentimentele mele pe măsură ce se apropia momentul plecării. Fiecare oră a şederii noastre fusese o bucurie, nici una nu fusese plictisitoare. Deşi fusesem cu aceşti oameni şi împărţisem cu ei casele lor timp de peste cinci luni, timpul trecuse atât de rapid încât păreau să fi fost câteva zile. Totuşi, un univers de posibilităţi se deschisese în faţa noastră. Era că şi cum o uşă s-ar fi deschis larg. Fiecare simţea posibilităţile nelimitate - şi totuşi ezita să păşească prin uşă, dar ezitam şi să-i părăsim pe aceşti minunaţi oameni, pe care îi vedeam ca pe nişte fraţi.

Cred că există un moment în viaţa oricărui muritor, când el, sau ea, poate vedea uşa larg deschisă - exact aşa cum fiecare dintre noi o vedea în acea frumoasă dimineaţă de aprilie - şi fiecare poate vedea vastele posibilităţi care pot fi dobândite. (Voi cere cititorilor să lase deoparte, pentru o vreme, orice prejudecăţi şi, dacă

sunt capabili, să înțeleagă așa cum am înțeles noi. Nu mă aştept să credeți, dar vreau să înțelegeți că una este să scrii despre aceşti oameni, şi este cu totul altceva doar să stai la picioarele lor şi să asculți). Se părea că, dacă am fi păşit ferm înainte şi am fi intrat pe uşă, orice realizare avea să ne stea la îndemână - şi totuşi ezitam. Oare de ce? Pentru că nu credeam pe deplin; permiteam tradiției să ne tragă îndărăt şi să închidă uşa; atunci spuneam că mâna destinului ne-a închis-o. Dar trebuia să ajungem să realizam că nu există fatalitate decât dacă noi înşine o permitem.

Iată, aveam în fața noastră nişte oameni blânzi, simpli, totuşi atât de minunați, care de generații, şi poate dintotdeauna, trăiseră numai dincolo de această uşă, şi viața aceea era ceva firesc pentru ei. Nu exista precedent sau tradiție, nimic altceva decât o viață pură, cinstită, bine trăită şi cu picioarele pe pământ. Îl las pe cititor să discearnă.

Ezitam să părăsim aceste dragi suflete blânde, de care ne ataşasem atât de mult în ultimele câteva luni, şi totuşi ştiam că ne aşteptau alte lucruri, şi le aşteptăm cu nerăbdare. Ne-am despărțit de prietenii noştri într-o frumoasă dimineață de aprilie, cu strângeri de mână şi salutări cordiale, printre invitații din inimă ca să revenim. Cu un rămas bun final şi cu binecuvântări, ne-am îndreptat spre nord, de data aceasta pentru a traversa marele Gobi, cu poveştile lui despre teribilele greutăți care ne aşteptau, ca viziuni vagi în mintea noastră. Dar nu ne era teamă, căci Emil şi Jast erau iarăşi cu noi, iar Chander Sen îi luase locul lui Neprow.

Pentru noi, care vizitasem multe țări, deplasarea lentă pe calea urmată era doar o parte din munca noastră cotidiană. Toți din grupul nostru erau bucuroşi

să fie acolo. Cu toţii recunoşteam că în faţa noastră începuse să se deschidă şi creştea o lume nouă. Cu toţii recunoşteam cât de străină ne era această ţară şi cât de mult neprevăzut aducea, de aceea, o călătorie obişnuită, şi totuşi exista un impuls irezistibil de a merge mai departe. Cu încredere absolută în prietenii noştri mai mari, toate temerile sau gândurile de nemulţumire personală fuseseră abandonate şi intrasem în miezul lucrurilor cu un entuziasm şcolăresc.

Ne obişnuisem cu locuri îndepărtate de pe Pământ, dar niciodată nu trăisem experienţa unei ţări atât de diferite; şi totuşi unde puteam călători cu libertatea şi uşurinţa de aici? Va miraţi că eram atât de impresionaţi de această ţară şi de binefăcătorii nostri? Simţeam că am fi putut merge spre nord până când am fi atins regiunile polare şi le-am fi cucerit. Nu mersesem prea mult, când cineva din echipa noastră a remarcat:

- Dacă am putea călători aşa cum pot aceşti prieteni, drumul ar fi uşor. Dar pentru că noi nu putem calatori ca ei, fac şi ei tot drumul alături de noi.

Totul a mers bine până în seara celei de-a şaptea zile. Pe la ora 5 după-amiaza tocmai ieşeam dintr-o vale adâncă în care coborâsem, ca să trecem spre regiunea mai deschisă de dincolo de culme, când cineva din echipă a strigat că se vedeau nişte călăreţi în depărtare. I-am privit prin binoclu şi am numărat 27 de călăreţi care păreau înarmaţi până în dinţi. L-am anunţat pe Jast şi el a spus că era, probabil, vreuna dintre cetele nomade care cutreierau zona. Am întrebat dacă era o bandă de tâlhari, şi el ne spuse că aşa bănuia, căci nu păreau să fie însoţiţi de vreo turmă de animale.

Am părăsit cărarea şi am intrat într-un pâlc de copaci unde ne-am instalat tabăra pentru noapte. În

timp ce se aşeza tabăra, doi din grupul nostru trecură pârâul lângă care poposisem şi urcară pe o culme care le oferea privelişte a regiunii din jur. Ajunşi pe vârf ei se opriră şi, punându-şi ocheanele la ochi, ramaseră aşa o clipă, apoi se întoarseră şi se grăbiră spre tabără. În momentul acela, cineva observă că se apropia o furtună. Am privit şi, destul de limpede, se vedea o masă de nori grei adunați la nord-vest, şi ceața se ridica spre ei din toate direcțiile. Am devenit foarte neliniştiți, căci vedeam banda de călăreți în mijlocul furtunii care se apropia, coborând pe panta direct spre tabăra noastră. Eram foarte tulburați de apariția acestei bande. Deşi expediția noastră număra 32 de persoane, nu aveam nici un fel de arme de foc. Pentru câteva momente, vântul vâjâi şi ne biciui, purtând în jurul nostru particule fine de zăpadă, cu o viteză de 70 de mile pe oră, şi se părea că aveam să fim siliți să ne mutam tabăra din cauza crengilor care cădeau din copaci, smulse de vijelie. Apoi totul se calmă acolo unde eram noi, şi pentru o clipă ne-am gândit că era doar o rafală, cum se întâmpla adesea în această regiune, şi că în curând avea să treacă.

Pentru că încă mai era o lumină vagă care ne permitea să vedem, ne-am întors şi am făcut ordine în corturi. Am fost atât de ocupați cu aceste treburi timp de vreo jumătate de oră, încât nu ne mai gândeam la furtună sau la presupuşii bandiți care ne speriaseră dintr-atât puțin mai devreme. Când ne-am oprit o clipă ca să ne odihnim, Şeful nostru a mers la intrarea în cort şi s-a uitat afara, apoi s-a întors spunând:

- Furtuna pare să vuiască la mică distanță dar, aici unde suntem noi, abia dacă se simte vreo adiere. Priviți, corturile şi copacii din jur abia se mişcă, iar aerul pare să fie cald şi parfumat.

Câțiva l-am urmat afară şi am rămas uimiți un moment, cât timp fusesem ocupați în cort, eram pe jumătate conştienti de zgomotul pe care îl făcea furtuna, dar bănuiam că trecuse şi traversa valea, ca unele furtuni din țara aceasta, care vin ca un ciclon şi călătoresc multe mile înainte să-şi întețească furia, iar după ce au trecut rămâne o atmosferă calmă. Dar nu acesta era cazul acum. Viscolul urla cu toată furia la o suta de picioare de noi, dar în locul unde ne aflam, aerul era liniştit şi cald. Experiențele noastre dinainte ne aminteau că frigul era intens şi te pătrundea tot mai adânc, în timp ce vântul spulbera minusculele particule înghețate de zăpadă în lung şi-n lat, până când erai aproape sufocat.

Deodată cercul s-a luminat că prin farmec. Cum stăteam uimiți, ni se părea că auzim strigate omeneşti peste larma furtunii. S-a anunțat cina. Am intrat şi ne-am aşezat. În timp ce mâncam, cineva din grupul nostru se întrebă ce se întâmplase cu călăreții pe care îi văzusem coborând panta. Un altul spuse:

- Mi s-a părut că aud strigate pe când eram afara şi ne întrebam dacă nu putem fi de ajutor celor pierduți în furtună.

Jast ne spuse că acei oameni aparțineau uneia dintre cele mai temute bande de tâlhari care cutreiera ținutul. Adaugă că ei nu făceau nimic decât să jefuiască şi să prade satele, şi să ia cu ei turmele de oi şi capre. După cină, într-o pauză a furtunii, am putut auzi strigate omeneşti, ca şi sforăituri şi nechezaturi de cai, răsunând că şi cum nu mai puteau fi stăpâniți. Deşi păreau să fie la mică distanță, nu-i puteam vedea, atât de întunecată şi deasă era zăpada învârtejită de vânt. N-am văzut nici pâlpâirea vreunui foc de tabără.

Peste câteva momente, Emil se ridică şi spuse că avea să-i invite în tabără. Dacă nu erau bine echipați, le era imposibil unor oameni sau unor animale să supraviețuiască în furtună până dimineață, căci afară gerul devenea tot mai intens. Pe când Emil se pregătea să iasă din cort, doi dintre noi îi cerură voie să-l însoțească. Emil păru mulțumit; acceptă şi dispărură în furtună. După ce lipsiseră vreo 20 de minute, ei apărură urmați de 20 dintre cei din bandă, care îşi trăgeau caii după ei. Aceştia ne-au spus, mai târziu, că ceilalți şapte se despărțiseră de ei şi probabil că se rătăciseră în furtună. Cei care ajunseseră în cercul nostru formau un inedit şi pestriț amestec de creaturi ce păreau semisălbatice. În clipa în care au intrat în cercul de lumină, deveniseră bănuitori, crezând că era vreo cursă pentru a-i captura. Îşi arătară temerile, dar Emil îi asigură că erau liberi să plece oricând doreau, şi le arată că nu aveam nici un mijloc de apărare dacă doreau să ne atace. Conducătorul lor spuse că asta se pregăteau să facă atunci când ne văzuseră ieşind din vale, înainte să înceapă vijelia. După ce începuse furtuna, se zăpăciseră şi îşi pierduseră direcția, astfel că nu mai ştiau unde era tabăra. Când îi găsiseră Emil şi cei doi, erau cuibăriți unul într-altul sub o culme la circa 100 de yarzi în josul râului. Şeful lor spuse că, dacă ar fi goniți iar în furtună, cu siguranță că ar pieri. Emil îi asigura că nu avea să se întâmple aşa ceva.

Şi-au pus caii la adăpost pentru noapte, printre copaci, apoi s-au strâns la un loc, s-au aşezat şi au început să mănânce carne uscată de capră şi unt de yak, pe care le scoseseră din buzunarele şeilor. În timp ce se ocupau cu asta, îşi țineau armele la îndemână şi erau gata să reacționeze la orice sunet suspect. Vorbeau

şi gesticulau zgomotos. Jast ne spuse că se minunau de echipamentul nostru şi de lumină, de faptul că nu bătea vântul, că era cald în interiorul cercului şi caii erau atât de liniştiți. Unul din ceată, care vorbea cel mai mult, auzise de prietenii noştri mai înainte. El le povestea celorlalți că aceşti oameni erau ca zeii şi ca, dacă ar fi vrut, i-ar fi putut distruge pe ei (pe bandiți) într-o clipă. Jast mai spuse că vreo câțiva din ceata încercau să-i determine pe ceilalți să ne ia tot ce aveam şi să plece, căci credeau că era o cursă ca să îi prindem; dar că acel om era ferm hotărât să nu fim vătămați cu ceva. Le spunea ca, dacă ne-ar fi făcut vreun rău, ar fi fost distruşi cu toții. După ce discutaseră destul de mult, opt dintre ei se ridicară şi veniră spre noi, spunându-i lui Jast că nu voiau să mai stea; că erau foarte îngrijorați şi că aveau să încerce să ajungă la tabăra lor, aflată pe malul aceluiaşi pârâu, dar la câteva mile mai la vale. Îşi dăduseră seama de localizarea ei după pâlcul de copaci sub care poposisem. Apoi au încălecat şi au pornit în josul apei.

După vreo 20 de minute s-au întors toți, spunând că zăpada era atât de mare încât caii nu putuseră să mai meargă prin furtuna, care era cea mai teribilă experiență a lor de mulți ani încoace. Apoi au început să se instaleze pentru noapte. Cineva din echipa noastră spuse:

- Ei bine, bănuiesc că le va fi mult mai comod aici, chiar dacă se tem, decât afară în furtună.

Jast se întoarse spre noi, spunând:

- Casa Tatălui este acolo unde sălăşluieşti; dacă eşti în acea casă şi locuieşti acolo, te afli în spiritul luminos al Tatălui. De cât folos poate fi afecțiunea şi căldura dinlăuntrul casei, dacă tu nu eşti de-al casei, sau nu

cunoşti căldura şi afecțiunea care se găsesc înăuntru? Îi poți chema pe cei care au rămas fără casă, dar ei nu vor voi să intre, căci ei nu ştiu unde locuieşti tu. Aceşti frați dragi, deşi simt căldura, nu vor veni mai aproape din cauza că ei mereu i-au prădat pe semenii lor, şi nu pot înțelege că aceiaşi oameni pe care ei îi văzuseră ca pe o pradă firească, le-ar putea fi prieteni fără vreun motiv anume, mai ales dacă nu aparțin bandei. Ei nu ştiu că înlăuntrul zăpezii sau frigului, sau în cea mai cumplită furtună, locuieşte Tatăl; şi că aceia care îşi fac, din casa Lui, casa lor, şi sălăşluiesc în ea, nu pot fi vătămați de viscol, de vânt sau de torenți. Numai atunci când eşti lipsit de legătura cu Dumnezeu, vanturile, furtunile şi torenții năvălesc asupra ta.

Numai atunci când stai ferm şi neclintit cu ochii ațintiți direct asupra lui Dumnezeu, fără să ştii sau să vezi altceva, numai atunci poți obține ceea ce vedeți acum. Gândul nostru este: Stau ferm cu ochii ațintiți spre Tine, o, Tată; ştiindu-Te doar pe Tine, Tată; şi nu văd altceva decât pe Dumnezeu în toate lucrurile. Rămân neclintit pe Muntele Sfânt, necunoscând altceva decât Iubirea, viața şi Înțelepciunea Ta. Spiritul Tau Divin mă umple întotdeauna. Ma înconjură şi mă cuprinde, înlăuntrul şi în afara mea, totdeauna. Ştiu, Tata, că acest lucru nu este numai pentru mine, ci pentru toți copiii Tăi. Ştiu, Tată, că nu am altceva decât ce au şi ei, şi că numai Dumnezeu este în toate. Îți mulțumesc, Tată.

Adevărata pace poate fi găsită chiar şi în inima furtunii; dar, adânc în inima omului care s-a regăsit pe sine, este pace adevarată. Pe de altă parte, omul poate şi să fie izolat departe, în sălbăticie, în lumina crepusculară şi în vasta liniște a naturii, şi totuşi să fie

sfâşiat de furtunile pasiunii, sau zguduit de tunetele fricii.

Natura, observată cu atenție, pare să fi dat forței brute, lăcomiei şi capacității de a vărsa sângele animalelor mai slabe, un avantaj incomparabil; dar veți observa câteva lucruri simple, asupra cărora puțini au reflectat.

Există în lume mai mulți miei decât lei. Acesta nu e un accident. Natura nu e oarbă, ca să facă gafe. Natura este Dumnezeu în lucru, şi Dumnezeu nu-şi risipeşte materialele, nici nu face greşeli în opera Sa. Nu vă izbeşte faptul ciudat că, în creuzetul forțelor primitive ale naturii, leul nu a reuşit să mănânce mielul înainte să fi apărut pe scenă omul? Efectiv, mielul a învins leul în lupta pentru existență. Nu se poate spune că omul a ajutat mielul împotriva leului, ca să se ajungă aici. După toate probabilitățile, omul şi-a început cariera de vânător ucigându-l mai întâi pe cel mai docil. Este cert că el ucide mai mulți miei decât lei. Nu omul, ci Natura este cea care pronunță condamnarea familiei leului. Reflectați o clipă şi veți vedea că Natura nu poate da puteri distincte, în direcții opuse, aceluiaşi animal. Leul este un mare luptător, dar se înmulțeşte lent. Toata forța minunatului său trup este dirijată spre luptă. Să aibă pui este în detrimentul lui, şi e un incident al vieții sale. Mielul, pe de altă parte, nu este un luptător, şi de aceea este slab. Mielul nu-şi cheltuieşte energia în luptă, şi de aceea este mult mai fecund. Natura recunoaşte că a greşit creând leul. Ea îşi corectează greşeala. Leul şi alte animale, care au instinctul de a ucide, dispar.

Nu există excepții de la această sentință de extincție pronunțată de imuabila lege a Naturii împotriva tuturor ființelor prădătoare. Natura guvernează conform unei

echități eterne şi, prin însăşi Legea Universului, prădătorul duce o luptă pierdută; asta face şi a făcut mereu, fie el un animal sau un om-animal, în pădure sau în oraş, acum şi pururea. Leul pierde. El pierde atunci când învinge. Moare atunci când ucide. Chiar prin natura lucrurilor, el îşi mănâncă propria specie atunci când sfâşie carnea caldă a mielului pe care l-a smuls turmei. Când primul leu şi-a lovit prada cu puternica sa labă, şi şi-a mârâit, printre fălcile însângerate, plăcerea pe care o simțea, el cânta nu moartea neajutoratului pe care îl manca, ci imnul funebru al propriului său neam. Cruzimea este un punct de referință şubred. Leii nu se întovărăşesc. Ursii nu trăiesc în turme. Sălbaticii dintre oameni formează grupuri mici şi se luptă între ei. Primitivismul, barbaria se întorc împotriva celor de acest soi, fiare sau oameni, şi sunt surse de slăbiciune.

În această ordine de idei, fiarele de pradă trebuie să dispară. Nici un mare războinic nu a cucerit vreodată ceva cu adevărat. Toate victoriile sale sunt iluzii. Imperiile cuceritorilor, dacă se bazează numai pe sabie, se descompun repede. În cele din urmă, conducătorii trebuie să repudieze forța şi să apeleze la rațiune şi dreptate, altfel imperiile lor se prăbuşesc. Fiară de pradă, fie că este animal sau om, este singuratică, neajutorată şi lipsită de speranță, irevocabil condamnată, căci adevărata forță este blândețea. Blândețea este leul, cu toate atributele leului, în afară de gustul pentru sânge, şi treptat toată viața ajunge sub guvernarea blândeții care cucereşte totul.

Omul este făcut şi desfăcut de sine însuşi. În fabrica gândirii, el făureşte armele cu care se distruge singur. Tot acolo, el finisează uneltele cu care îşi construieşte

palate cereşti de bucurie, putere şi pace. Prin alegerea justă şi prin folosirea corectă a gândului, omul urcă spre Perfecţiunea Divină. Prin abuz şi prin greşită folosire a gândului, el coboară spre nivelul fiarei. Între aceste două extreme se află toate tipurile de caractere, şi omul este făurarul şi stăpânul lor.

Aceşti bandiţi sunt rămăşiţele unui popor care altădată era măreţ şi prosper. Strămoşii lor populau această ţară pe vremea când era un frumos şi înfloritor imperiu industrial. Ei cunoşteau ştiinţele şi artele. Îşi cunoşteau, de asemenea, originile şi puterile, şi aveau un cult pentru aceste origini şi puteri. A venit o vreme când au început să caute plăcerile trupului şi, cu timpul, trupurile lor au cedat. Atunci, un mare cataclism s-a abătut asupra ţării, când un val de apă a devastat-o, lăsând în viaţă doar puţini, refugiaţi pe înălţimi. Aceştia s-au dezvoltat în comunităţi şi au devenit marile rase ale Europei.

Regiunea unde ne aflăm şi cea a pustiului Gobi au fost izolate şi apoi înălţate, încât nimic nu a mai crescut aici. Populaţia era atât de distrusă, încât mai existau doar câteva comunităţi izolate şi, cu timpul, au mai rămas doar câteva familii. Acestea s-au unit în bande şi sunt strămoşii populaţiilor de astăzi. Ei nu pot prospera, căci permanent se războiesc intre ei. În vreme ce istoria şi originile lor au fost uitate, religia şi legendele lor pot fi urmărite până la sursa unică. Oriunde îi găseşti, descoperi la ei asemănări fundamentale, deşi formele lor diferă mult.

Aici Jast spuse că se temea să nu ne fi obosit deja, căci toţi ceilalţi prieteni ai noştri adormiseră deja. Am privit în direcţia bandiţilor şi era destul de limpede că dormeau cu toţii. Ca şi noi, uitaseră de furtună, care nu

se domolise. Atunci am intrat în cort şi ne-am culcat, mereu la fel de recunoscători marilor noştri prieteni.

Când ne-am trezit în dimineața următoare, soarele strălucea şi toata tabăra era în forfotă. Ne-am îmbrăcat în grabă şi am ieşit afară, ca să aflam că toți, prieteni şi bandiți, ne aşteptau. La micul dejun ni s-a spus că se aranjase să călătorim cu toții până la tabăra bandiților, căci era mai uşor să ne deschidem drumul prin zăpadă dacă rămâneam toți împreună. Bandiții păreau încântați de acest proiect, dar nu pot spune că şi noi, căci ni se spusese că în tabăra lor erau vreo 150 de inşi. Când am încheiat micul dejun, toate semnele furtunii dispăruseră, aşa că am strâns tabăra şi am pornit, în frunte cu bandiții călări, deschizând drumul astfel încât ceilalți să-i urmeze cu echipamentul taberei.

Deşi tabăra bandiților nu era la mai mult de 12 mile în josul apei, nu am ajuns acolo decât după-amiaza, când eram deja foarte încântați să ne oprim pentru o cât de scurtă pauză. Am găsit tabăra lor foarte întinsă, cu suficient loc ca să încapă toata expediția noastră. După masă s-a decis că am fi putut calatori mai bine în continuare dacă aşteptăm o zi sau două, ca să lăsăm zăpada proaspăt căzută să se aşeze, căci a doua zi trebuia să traversam o trecătoare la circa 14 mii de picioare înălțime. Vremea nu s-a dovedit a fi atât de caldă pe cât ne aşteptăm, aşa că şederea noastră s-a prelungit pe vreo patru zile. Întregul sat ne-a tratat cu cel mai mare respect, şi au făcut tot ce le stătea în puteri ca să ne facă şederea cât mai plăcută.

La plecare, doi dintre bărbați au întrebat dacă puteau să se alăture expediției. Cum tot aveam de gând să recrutam un mare număr de ajutoare în următorul sat mai mare, la vreo 70 de mile depărtare, i-am

acceptat bucuroşi şi au rămas cu noi până când ne-am întors, în toamnă.

Când am părăsit satul, aproape jumătate din populația lui a venit cu noi până pe culmea marii trecători, ca să ajute la tăierea potecii prin zăpada adâncă, şi le-am fost foarte recunoscători pentru eforturile lor amabile, căci s-a dovedit a fi un urcuş foarte dificil. Pe culme ne-am luat rămas bun de la prietenii noştri bandiți şi am pornit spre locul de întâlnire stabilit, sosind acolo la 28 mai, la trei zile după sosirea prietenilor cu care făcusem aranjamentul în toamna precedentă.

CAPITOLUL X

După ce ne-am odihnit timp de o săptămână şi am strâns echipamentul necesar, expediția noastră reunită a pornit spre oraşele antice ale Uigurilor, unde am ajuns la 30 iunie. Aici ne-am apucat imediat de lucru şi, când primele săpături au ajuns la 50 de picioare adâncime, am dat peste zidurile unei clădiri antice. Când am ajuns la aproape 90 de picioare adâncime, am pătruns într-o cameră largă, unde se găseau multe statuete din aur, argint, bronz şi lut, toate frumos lucrate. După ce lucrările avansaseră suficient de mult ca să poată dovedi, fără nici un dubiu, că acesta fusese cândva un oraş foarte mare, am mers într-un al doilea loc. Aici am săpat până la circa 40 de picioare înainte de a ajunge la ceea ce s-ar putea numi o dovadă clară a vechii civilizații. Iarăşi am muncit îndeajuns pentru a demonstra că erau ruinele unui mare oraş antic.

Ne-am mutat într-un al treilea loc, unde ne aşteptăm să găsim probele care aveau să arate că acesta

era cel mai vechi şi cel mai mare dintre cele trei oraşe. Pentru a economisi timpul şi resursele, ne-am organizat forțele în patru echipe. Trei dintre aceste echipe erau alcătuite dintr-un şef şi şase ajutoare. Asta dădea fiecărei echipe câte şapte persoane. Acestei forțe combinate i-a fost atribuită toată munca de la săpături şi administrarea ei, fiecare echipă având câte 8 ore de lucru din cele 24 de ore ale zilei. Celei de-a patra echipe, compusă din restul personalului expediției, i-au fost rezervate treburile taberei. Eu eram în echipa al cărei conducător era Şeful nostru. Ni s-au atribuit cele 8 ore de lucru de la miezul nopții până la ora 8 dimineața.

După ce am încheiat degajarea primului puț săpat şi am obținut accesul la patru camere subterane, am înlăturat suficiente dărâmături ca să ajungem să arătam, mai presus de orice îndoială, că acesta era cel mai vechi şi cel mai mare dintre cele trei oraşe, şi că avea comori bogate.

Într-o dimineața, echipa care venise să ne schimbe ne-a anunțat că se apropiau de tabără nişte călăreți, dinspre nord. Când am ajuns la suprafață, am văzut că veneau în direcția noastră şi că păreau să fie o altă bandă de tâlhari, căci urmau, în mod evident, calea făcută de noi când venisem aici. Pe când stăteam privind, Jast veni şi spuse:

- Este o ceată de bandiți hotărâți să jefuiască tabăra, dar nu cred că trebuie să ne temem.

I-am aşteptat să se apropie şi ajunseseră la vreo 500 de yarzi de tabăra noastră, când s-au oprit. După un scurt interval, doi dintre ei au venit calare şi, după ce ne-am salutat, ne-au întrebat ce făceam acolo. Le-am spus că încercăm să găsim un oraş antic. La asta, ei au răspuns că nu credeau nici un cuvânt din ce le

spusesem. Bănuiau că eram în căutare de aur şi veniseră să ne ia echipamentele şi proviziile. Am întrebat dacă erau soldaţi ai guvernului, la care ei răspunseră că nu recunoşteau nici un guvern, căci în regiunea aceea conducea cine era mai tare. Cum nu vedeau nici urmă de arme de foc, cred că au ajuns la concluzia că trebuia să existe o forţă mai mare decât ceea ce constataseră cu ochii lor. S-au întors la ceata lor ca să analizeze situaţia.

După un timp, cei doi au revenit şi ne-au spus ca, dacă ne predam de bunăvoie, nu aveau să rânească pe nici unul dintre noi, dar dacă nu, atunci aveau să înainteze şi să împuşte pe oricine ar fi opus rezistenţă. Ni s-au dat 10 minute ca să ne hotărâm, după care ei aveau să înainteze fără alte discuţii. La aceasta, Jast le-a răspuns că nici nu vom rezista, dar nici nu ne vom preda. Asta a părut să-i înfurie şi, dând pinteni cailor, s-au întors spre ceata lor, agitându-şi armele. Atunci întreagă banda porni spre noi în galop întins. Mărturisesc că eram speriat de-a binelea, dar aproape instantaneu ni s-a părut că eram înconjuraţi de fantomatice siluete de călăreţi, galopând în jurul nostru. Apoi aceste siluete deveniră şi mai veridice, şi numărul lor spori. Era evident că şi vizitatorii noştri văzuseră ceea ce vedeam noi, căci caii lor fie erau opriţi imediat, fie se opreau singuri, începând să se cabreze şi să se prăbuşească, scăpând de sub controlul călăreţilor. Într-o clipă, o teribilă confuzie puse stăpânire pe banda, care număra vreo 75 de călăreţi. Caii începură să cadă în dreapta şi în stânga, fără să mai poată fi stăpâniţi, şi totul se încheie cu o retragere dezordonată a bandei, urmărită îndeaproape de călăreţii-fantomă, cum le-am spus noi.

După ce lucrurile s-au potolit, Şeful nostru şi doi din echipă, printre care eram şi eu, am mers până la locul unde se oprise banda şi nu am putut descoperi alte urme decât cele făcute chiar de tâlhari. Eram foarte nelămuriți cu asta, căci totul ni se păruse la fel de real ca şi bandiții, iar salvatorii păruseră că vin din toate părțile. Ne aşteptăm să găsim, clare, urmele cailor lor pe nisip, la fel de clare că şi acelea ale cailor bandiților. Când am revenit în tabără, Jast spuse:

- Călăreții-fantomă, cum le-ați spus voi, erau doar imagini, făcute atât de reale încât voi, ca şi bandiții, le-ați putut vedea. Pe scurt, erau imagini ale altor întâmplări, pe care am fost capabili să le producem într-o maniera atât de veridică, încât nu au putut fi deosebite de întâmplarea reală. Putem să le producem pentru protecția noastră, că şi pentru a-i proteja pe ceilalți, şi astfel nimeni nu a fost rănit. Acolo unde se slujeste un țel clar, nu poate surveni nici o vătămare. În mintea bandiților se trezise o bănuială. Nu era logic ca o expediție că a noastră să se aventureze atât de departe fără nici o apărare, şi am profitat de asta că să-i speriem. Sunt foarte superstițioşi şi mereu se tem de capcane. Genul acesta de oameni este foarte susceptibil să se teamă, şi ei au văzut exact ceea ce se aşteptau să găsească. Dacă nu am fi utilizat această metodă, foarte probabil că ar fi trebuit să distrugem o parte din bandă înainte că ei să ne lase în pace. Aşa însă, n-o să mai auzim de ei de-acum înainte.

Nu am mai fost amenințați după aceea.

După ce lucrasem suficient ca să ne convingem că aceste trei oraşe existaseră, ni s-a sugerat să umplem iarăşi puțurile săpate, pentru a le proteja de orice bandă de jefuitori care ar fi putut descoperi lucrările, căci o

asemenea descoperire ar fi condus la o adevarată goană după comori. Printre toate aceste bande circula legende despre existenta acestor oraşe şi despre bogăția lor în aur. De cum am terminat cercetările, toate puțurile au fost umplute la loc, astfel încât să rămână cât mai puține urme; şi prima furtună avea să şteargă orice urmă am fi lăsat. Nisipul se deplasează continuu în această regiune, şi acest lucru face foarte dificilă localizarea fiecăreia dintre aceste ruine. Ne-ar fi fost imposibil să descoperim oricare dintre aceste trei locuri fără ajutorul prietenilor noştri. Ni s-a spus că ruine asemănătoare se găsesc până în sudul Siberiei.

Exista dovezi neîndoielnice că o populație numeroasă s-a dezvoltat aici şi că atinseseră un înalt nivel de civilizație. Există şi dovezi nenumărate pentru a arata că aceşti oameni cunoşteau agricultura, mineritul, textilele şi industriile asociate acestora, cititul, scrisul şi toate ştiințele. Este foarte evident că istoria acestor oameni este istoria rasei Ariene.

Pe când şedeam la masă în după-amiaza ultimei noastre zile, cineva din echipa îl întrebă pe Emil dacă istoria acestei mari rase putea fi urmărită şi scrisă. El răspunse că se putea, că oraşul de sub tabăra noastră conținea dovezi absolute sub formă de documente scrise care, când aveau să fie găsite şi traduse, aveau să redea istoria exactă a acestui popor.

Aici conversația a fost întreruptă de un bărbat care a apărut la uşa cortului, întrebând dacă i se permitea să intre. Emil, Jast şi Chander Sen s-au ridicat şi s-au grăbit spre intrare că să-l întâmpine. După saluturile schimbate, am văzut că se cunoşteau foarte bine, şi Şeful nostru s-a ridicat ca să li se alăture. La uşa cortului l-am văzut oprindu-se şi privind uimit pentru o

clipă; apoi, cu brațele desfăcute, a ieşit repede afară, spunând:

- Ei, ei! Asta chiar că este o surpriză!

Un amestec de voci se auzi, bărbați şi femei salutându-se cu el, şi cei trei ieşiră din cort după el. Atunci, toți cei care stăteam la masă ne-am sculat şi ne-am îmbulzit să ieşim afara, unde am găsit un grup de paisprezece nou-veniți. Grupul includea pe mama lui Emil, pe gazda noastră din satul unde iernasem, pe frumoasa doamnă care prezidase banchetul la care luasem parte acasă la Emil, şi pe fiul şi fiica lui Emil. Cu toții formau un grup vesel, şi ne-a reamintit de reuniunile din trecut.

Surpriza era completă şi o arătam, dar şi mai mare era surpriza prietenilor care ni se alăturaseră în aceasta expediție. Privindu-i, ştiam că deja curiozitatea lor depăşise orice limite. Ei nu mai văzuseră, ca noi, asemenea apariții şi dispariții, şi în timpul lucrărilor de până atunci ale expediției fusesem atât de preocupați încât neglijasem să le povestim altceva decât incidente fragmentare. Apariția acestui grup, ca din senin, îi lăsase complet uluiți. Bineînțeles că ne distram copios pe socoteala lor.

După prezentarea tuturor şi după saluturi, cel care avea în grija tabăra şi echipamentul veni să-i caute pe Emil şi pe Şeful nostru. Cu cea mai vizibilă neputință pe față, el spuse:

- Cum o să-i hrănesc pe toți aceşti oameni? Alimentele noastre încă n-au sosit şi abia dacă mai avem provizii pentru noi, pentru astăzi şi pentru mâine dimineață, căci eram pe punctul să pornim la drum îndărăt.

Pe când discutam aşa, fiind toţi adunaţi acolo, liderul expediţiei combinate a auzit o parte a acestei conversaţii. El se apropie de ei. De îndată l-am auzit întrebând:

- În numele cerului, de unde au venit toţi oamenii aceştia?

Şeful nostru îl privi cu un zâmbet şi îi spuse:

- Tocmai ai spus-o, Ray, au venit direct din ceruri. Uite, nu au nici un mijloc de transport.

Ray răspunse:

- Dar lucrul care mă încurcă mai mult este că nu par să aibă aripi, şi dacă n-au aripi, ar fi trebuit să auzim bufniturile de la aterizarea lor pe nisip, mai ales că sunt atâţia, dar n-am auzit nici asta. Aşa că o să vedem noi dacă sugestia ta este justă şi perfect logică.

Atunci Emil se întoarse spre grup şi zise că, pentru a potoli temerile intendentului nostru, se vedea obligat să-i mustre pe vizitatori pentru că nu-şi aduseseră propriile lor provizii. La asta, intendentul păru teribil de încurcat şi spuse că nu trebuia să fie atât de drastic căci, fără îndoială, tot nu era destulă hrană ca să ajungă pentru toţi. Atunci vizitatorii începură să râdă amuzaţi, ceea ce păru să-l jeneze şi mai tare. Apoi mama lui Emil spuse că nu era nevoie de stânjeneală şi nemulţumire. Gazda noastră şi doamna cea frumoasă i s-au alăturat, spunând că ele vor prelua bucuros grija cinei, căci cu toţii doreau să cineze cu noi. Asta îl făcu pe intendent să răsufle uşurat şi imediat a acceptat oferta.

După-amiaza era deja târzie. Era una din acele zile din Gobi când vremea mângâie blând pământul pentru o clipă, iar în clipa următoare scena se poate preschimba într-un infern de furie nepotolită. Toate paturile au fost scoase şi fixate pe nisip, lângă cercul taberei. Pentru un

observator, scena avea aspectul unui picnic vesel, ceea ce şi era. Când toate paturile au fost întinse, au fost aduse şi aşezate pe ele, cu tot ce conţineau, vasele care erau folosite pentru pregătirea şi servirea mesei în tabără. Apoi ne-am aşezat cu toţii de jur împrejurul lor.

Încă mai vedeam semnele uimirii şi perplexităţii pe feţele celor care se alăturaseră mai târziu grupului nostru. Ray, liderul, se uită în vase şi spuse că vedea bine câtă mâncare conţineau ele, şi că dacă acea cantitate putea fi împărţită ca să sature toata acea gloată înfometată, el era gata să-şi ţină ochii larg deschişi pentru a vedea minunea. Cineva din grupul nostru spuse:

- Mai bine uită-te atent, căci exact asta ai să vezi.

Şeful nostru spuse:

- E a doua oară când ghiceşti bine azi, Ray.

Cele trei doamne începură să împartă mâncarea din vase. De cum era umplută o farfurie, era dată mai departe şi o alta goală venea în loc, până când toţi au fost serviţi din belşug. Pe măsură ce continua servitul, îl vedeam pe Ray devenind tot mai neliniştit, şi când propria lui farfurie ajunse la el, o dădu mai departe spunând că poate să se mulţumească şi cu mai puţin. Gazda noastră îl asigura că nu trebuia să-şi facă griji, căci era destulă mâncare pentru toţi.

După ce toţi au fost serviţi cu dărnicie, el se uită din nou în vase. Când a văzut că ele nu-şi diminuaseră conţinutul, s-a ridicat şi a spus:

- Cu riscul de a fi nepoliticos, prost-crescut şi necioplit, o să vă întreb, doamnelor, dacă pot să mă aşez lângă voi, căci îmi dau bine seama că mi-aţi stârnit dintr-atât curiozitatea, încât nu pot mânca deloc.

Doamnele spuseră că pentru ele era o favoare ca el să le stea alături. Atunci el merse şi se aşeză pe marginea păturii, intre mama lui Emil şi doamna cea frumoasă.

După ce el se aşezase, cineva a întrebat de pâine. Nu mai rămăsese decât o bucată, pe capacul cutiei care ţinea loc de tavă. Frumoasa doamnă îşi întinse mâinile şi, aproape instantaneu, în ele se afla o franzelă mare. I-o dădu gazdei noastre, care se pregăti s-o taie ca s-o împartă. Atunci Ray se ridică şi ceru să i se permită să vadă franzela aşa cum era. Pâinea i-a fost înmânată şi, după ce a examinat-o atent o clipă, o dădu înapoi. Vedeam că era foarte tulburat. Făcu câţiva paşi, apoi se întoarse şi, adresându-se frumoasei doamne, spuse:

- Nu vreau să par impertinent, dar asta mi-a zăpăcit dintr-atât ideile, încât nu mă pot abţine de la a pune întrebări.

Ea se inclină şi îi răspunse că era liber să pună orice întrebări dorea. El continuă:

- Vreţi să-mi spuneţi că voi sunteţi în stare să anulaţi toate legile naturale cunoscute - cel puţin cele ştiute de noi - fără nici un efort, ca să ne aduceţi hrana dintr-o sursă nevăzută sau invizibilă?

Doamna replică:

- Pentru noi, hrana nu este nevăzută; totdeauna este vizibilă.

Atunci se observă că, deşi gazda noastră tăia şi împărţea franzela, aceasta nu se micşora. Ray deveni mai calm, îşi reluă locul, şi doamna continuă:

- Ar trebui să înţelegi că tragedia vieţii lui Iisus s-a sfârşit odată cu crucificarea, că bucuria vieţii lui Iisus a început odată cu învierea, şi că ţelul oricărei vieţi ar trebui să fie învierea, şi nu crucificarea. Astfel, toţi Îl pot

urma spre viața mai abundentă a Christului dinlăuntrul lor. Poți să-ți imaginezi o viață mai plină de bucurie şi mai abundentă decât fiind una cu această Mare Putere, aceasta putere a Christului lăuntric? Aşa poți afla că ai fost creat ca să ai stăpânire peste oricare formă, idee, cuvânt sau condiție. Trăind această viață, care este împlinirea oricărei nevoi, vei descoperi că trăieşti o viață exactă, stiințifică.

Iisus a înmulțit cele câteva pâini şi cei câțiva peşti pe care îi avea băiețelul, până când a săturat mulțimea. Observați că i-a rugat să se aşeze într-o atitudine de aşteptare disciplinată, gata să primească hrana înmulțită prin împlinirea legii. Dacă vrei să descoperi bucuria şi satisfacția din viața lui Iisus, trebuie să împlineşti legea acestei vieți acționând în armonie cu idealurile Sale. Nu poți să stai îngrijorat pentru felul în care te vei hrăni. Dacă Iisus şi-ar fi permis asta, mulțimea nu ar fi fost săturată niciodată. În loc de asta, El a binecuvântat şi a mulțumit în tăcere pentru ceea ce avea, şi hrana a fost înmulțită în suficientă măsură ca să satisfacă toate nevoile.

Viețuirea nu a devenit o problemă grea până în momentul când omul nu s-a mai supus şi a refuzat să mai asculte Vocea Interioară. Când el se va întoarce şi va învăța iarăşi să asculte acea Voce Interioară, atunci va înceta să mai muncească pentru mijloacele de trai, şi va lucra pentru bucuria creației. Va intra în bucuria creației şi va crea sub Legea Domnului, sub Cuvântul lui Dumnezeu. Prin Cuvântul Lui, el va descoperi că poate să mişte substanța atotiubitoare şi atot-cuprinzătoare a lui Dumnezeu, şi să aducă în vizibilitate orice ideal pe care îl menține în minte. În felul acesta, Iisus, pas cu pas, a urcat spre înălțimi şi a dovedit superioritatea

Christului din El în fața concepțiilor limitate ale gândirii materialiste. Când este realizat acest lucru, munca devine o calitate fericită a existenței cuiva. Iisus a dovedit că adevărata viață spirituală este singura viață în deplină satisfacție. El a ajuns la demnitate şi glorie datorită victoriei sale; totuşi, această victorie l-a lăsat liber ca un prunc. Deşi lumea nu este pe deplin conştientă de dorința ei, ea urmăreşte chiar această dorința de bucurie şi de mare binecuvântare. Omul poate căuta satisfacții în urmărirea țelurilor personale, fără să-i pese de legea care spune că acela care caută câştigul egoist, va pierde. Dar, pierzând, el descoperă curând că eşecul lucrurilor personale nu face decât să marcheze ascensiunea celor spirituale. El realizează că limita omului este şansa lui Dumnezeu.

Trebuie să ştiți că sunteți îndreptățiți la orice dar bun şi perfect al lui Dumnezeu, şi trebuie să fiți pregătiți pentru a primi acele daruri prin cunoaşterea lui Dumnezeu că fiind natura voastră Divină. Dacă te separi de Dumnezeu în gândire, te vei separa de El şi în manifestare. Pentru a pătrunde complet în bucuria vieții, trebuie să cauți viața şi bucuria, pentru împlinirea şi bucuria pe care acea viață o dă întregii omeniri.

Legile pentru făurirea cerurilor aici pe pământ, pe care le explică Iisus, şi pe care voi le-ați văzut aplicate într-o foarte mică măsură, sunt exacte şi ştiințifice. Omul, fiind fiul şi adevărata imagine a lui Dumnezeu, conține în sine adevăratul spirit al lui Dumnezeu, Tatăl sau. El poate să discearnă şi să folosească legile părintelui său creator, şi să le facă pe deplin operante în lumea treburilor sale, numai dacă vrea.

Apoi ea spuse că erau bucuroase să răspundă la orice întrebări avea el de pus. Ray zise că nu mai avea

întrebări, căci era prea tulburat ca să mai vrea să întrebe ceva. Voia doar să reflecteze. Spuse că avea câteva lucruri pe care dorea să le spună, cu speranța că doamnele nu se vor simți ofensate, căci nu asta intenționa. Continuă:

- Am venit aici - aşa credeam - să găsim urmele unui popor de multă vreme mort şi dispărut. În schimb, găsim nişte oameni trăind o viață mult mai minunată şi mai activă decât se poate concepe. Dacă tot ce am văzut ar putea fi anunțat în lume, întreaga lume s-ar închina la picioarele voastre.

Cele trei doamne spuseră că nu năzuiau să aibă lumea la picioare, ci că doreau să vadă toată omenirea la picioarele lui Dumnezeu. Continuară spunând că omenirea avea deja prea mulți idoli. Idealul era lucrul de care ea avea nevoie cu adevărat.

Aici vizitatorii, cu excepția celui care ne chemase la uşa cortului, se ridicară spunând că trebuiau să plece. Cu călduroase strângeri de mâini, binecuvântări şi invitații să-i vizitam oricând, ei dispărură la fel de subit cum apăruseră, lăsându-i pe Ray şi grupul lui holbându-se la locul unde stătuseră. După un moment, Ray se întoarse spre bărbatul care rămăsese şi îl întrebă cum se numeşte. I s-a spus că numele lui era Bagget Irand. Atunci Ray îi spuse:

- Vrei să spui că voi sunteți capabili să veniți şi să plecați după dorință, fără mijloace de transport vizibile, aşa cum tocmai am văzut, sfidând orice legi cunoscute ale gravitației şi ale fizicii?

Bagget Irand răspunse:

- Nu sfidam nici o lege, şi nici nu încălcăm legea unică a omului sau a lui Dumnezeu. Cooperam cu ele şi lucrăm în acord cu toate legile, ale Naturii şi ale lui

Dumnezeu. Mijloacele de locomoție pe care le folosim, deşi invizibile pentru voi, sunt perfect vizibile pentru noi. Problema este că voi nu le vedeți; în consecință, nu credeți. Noi vedem, credem şi ştim, şi putem să le folosim. Când îți deschizi înțelegerea ca să le cunoşti, să le vezi şi să le utilizezi, vei descoperi curând că legea pe care o folosim noi este limpede şi mult capabilă să aducă mari servicii omenirii, decât legile limitate pe care le vedeți şi le folosiți voi. Într-o bună zi, veți descoperi că ați atins doar superficial posibilitățile omului. Noi suntem totdeauna bucuroşi să vă ajutam pe orice cale putem.

Chander Sen spuse că acest prieten venise ca să ne invite să ne întoarcem spre punctul nostru de aprovizionare trecând prin satul lui, căci drumul era mai scurt şi puteam parcurge distanța călătorind cu o zi mai puțin în această perioada a anului. Invitația a fost imediat acceptata, şi Bagget Irand spuse că avea să se înapoieze şi el cu noi. Mai târziu mi s-a dezvăluit faptul că el era un descendent al poporului, cândva prosper, care locuise în regiunea Gobi.

CAPITOLUL XI

Încheiasem munca programată pentru expediția noastră reunită şi ne pregăteam pentru plecarea, în zori, spre baza noastră, unde aveam să ne despărțim, şi toți, în afară de grupul nostru de 11 inşi, aveau să se întoarcă acasă. Patru dintre noi, inclusiv eu, hotărâsem să acceptam invitația prietenilor noştri de a reveni în satul Templului Crucii în T, reşedința noastră din iarnă.

Pe când stăteam privind apusul soarelui în ajunul plecării noastre, cineva din grup spuse că începuse să se

întrebe cum fuseseră în realitate vechea civilizație şi religia, şi dacă ele merseseră, într-adevăr, mână în mână de-a lungul vremurilor. Jast răspunse:

- Depinde de ceea ce înțelegi prin religie. Dacă prin cuvântul religie înțelegi crezul, dogma sau secta, sau poate superstiția, acest sens este foarte recent şi nu are mai mult de 20 de mii de ani. Dar dacă prin acest cuvânt înțelegi un profund respect pentru adevarată înțelepciune a vieții, o venerare a vieții însăşi, deci a sublimei purități a lui Dumnezeu, a marii Cauze Creatoare, atunci poți urmări aceasta îndărăt prin toată istoria, toată mitologia, toate alegoriile, până la epoca sosirii omului pe Pământ. Înainte ca regii, împărații sau legile făcute de om să capete influență, în inima primului om era aprinsă sau radia cea mai mare venerație pentru sursa întregii vieți şi pentru frumusețea acelei vieți; frumusețea şi venerația din acel suflet pur străluceşte nediminuată de-a lungul veacurilor, şi va străluci la fel de neştirbită în toată eternitatea.

Când omul a primit viața, el îi cunoştea perfect sursa. Avea cel mai profund respect pentru acea sursă, şi acest respect îl cunoaşteți acum ca fiind Christ. Dar, coborând pe căile strâmte ale istoriei, îi găsim pe oameni divizați în nenumărate secte, crezuri şi dogme, până când aceste căi au format un asemenea păienjeniş încât se găsesc sub un val de necredință şi superstiție. Va întreb, oare cine i-a divizat, Dumnezeu sau omul? Cine este vinovat de acest vârtej de păcat şi dizarmonie cauzat de divizare? Stați o clipă şi reflectați profund, apoi răspundeți voi înşivă: este cel răspunzător Dumnezeu, sau omul? Apoi gândiți-vă, oare Dumnezeu stă undeva în cer, privind în jos la această mare scenă, modificând ceva ici şi colo, amestecându-se aici, şi

dincolo punând ceva la punct, binecuvântându-l pe unul şi condamnându-l pe un altul, protejându-l pe unul în timp ce pe un altul îl calcă în picioare? Nu, căci ca să fie un adevărat dătător de viață, el trebuie să fie Atotputernic, Atotprezent, Atotştiutor, mai presus de toate, de jur împrejur şi în toate, revărsând viața spre toate, prin toate şi deasupra tuturor, altfel El nu ar fi cu adevărat sursa a toată viața. Astfel, poți sesiza aceasta idee în nenumăratele varietăți ale formei, dar, când ajungi la cea finală, vei descoperi că ai ajuns totodată la cea de la începuturi; şi cele două devin un ciclu fără început şi fără sfârşit. Dacă n-ar fi aşa, n-ar putea exista nici premize, nici ipoteze, nici adevăr.

Aici cineva întrebă:

- Încercați să învingeți moartea?

Răspunsul a fost:

- O, nu, ci ne ridicăm deasupra morții lăsând viața să se exprime în absoluta ei plenitudine. Astfel, nici nu ştim ce este moartea. Pentru noi nu există decât viața cea mai abundentă. Marea eroare a majorității este că încearcă să-şi ascundă religia sub vreun val sau secret, în loc să o deschidă spre a se revărsa larg lumina pură a lui Dumnezeu.

Cineva din grup întrebă dacă Iisus locuia împreună cu ei, cu poporul lui Jast. El răspunse:

- Nu, Iisus nu locuieşte cu noi. El este doar adus la noi de gândurile pe care le avem în comun, tot aşa cum este condus spre oricine, prin ideile comune. Iisus nu locuieşte decât acolo unde poate servi, ca orice mare suflet.

Continuă spunând:

- În timpul şederii sale în nordul Arabiei, Iisus a avut acces la scrierile adunate din India, Persia şi

regiunea Trans-Himalaya. Aici Iisus a întâlnit pentru prima dată învățaturile secrete ale Fraternității. Aceste învățături nu au făcut decât să-i întărească convingerea, deja în formare, că adevăratul secret al vieții era Dumnezeu exprimat prin Christul din individ. El a văzut că, pentru a exprima aceasta pe deplin, trebuia să abandoneze orice formă de cult şi să slujească Dumnezeului care se exprima prin individ, şi numai lui Dumnezeu. A văzut că, pentru a o demonstra complet, avea să fie obligat să-i părasească pe aceia care îl învățaseră, chiar dacă, părăsindu-i, ar fi stârnit nemulțumirea lor. Aceasta nu l-a împiedicat nici o clipă, atât de decis era în devotamentul față de cauză să şi față de marele serviciu pe care vedea că îl poate aduce omenirii prin acel devotament.

El a văzut că, dacă omul trebuia să se înalțe la splendida putere a acelei Prezențe Lăuntrice supreme, dacă un puternic Fiu al lui Dumnezeu - unul în care să sălăşluiască, în cea mai deplină măsură, Înțelepciunea Divină, şi care să fie bogat în abundentă revărsare a tuturor comorilor lui Dumnezeu, să fie fântâna apelor vieții, Domnul, sau legea compasiunii şi înțelepciunii - trebuia să ridice carnea mai presus de țărână, atunci acela trebuia să iasă în față şi să proclame aceste lucruri. Apoi, cu cele mai pure intenții, el trebuia să trăiască viața şi avea să aducă în manifestare acea viață, a cărei Prezență concretă a primit numele de Christ.

El S-a ridicat şi a proclamat ferm că acel Christ care locuia în El, sălăşluieşte în toți; că vocea celestă care Îl declarase Fiul Preaiubit, îi proclamase astfel pe toți fiii lui Dumnezeu, moştenitor de drept împreună cu toți frații. Acest moment este marcat la botezul Său, când a fost văzut Spiritul coborând din ceruri asupra Lui ca un

porumbel şi a rămas cu El. El a mai spus că toţi sunt ai lui Dumnezeu, manifestările Sale în carne.

El a explicat clar că ignoranţa este cauza oricărui păcat. A spus ca, pentru a aplica iertarea, sau ştiinţa iertării, omul trebuie luminat asupra faptului că are puterea să ierte orice păcat, discordie şi dizarmonie; că nu Dumnezeu este cel care iartă păcatul, căci Dumnezeu nu are nimic de-a face cu păcatul, cu boala şi cu dizarmonia omului; că omul, el însuşi, le-a făcut să existe, şi că omul este singurul în măsură să le înlăture sau să le ierte. El a văzut că ignoranţa înseamnă neglijare şi lipsa de înţelegere, atât a Minţii Divine ca Principiu Creator, cât şi a relaţiei omului cu acest Principiu. A văzut că omul poate avea oricâtă cunoaştere intelectuală şi poate fi oricât de versat în afaceri lumeşti, şi totuşi, dacă nu recunoaşte Christul ca esenţă vie, vitalizatoare a lui Dumnezeu înlăuntrul său, el este profund ignorant faţă de cel mai important factor care-i guvernează viaţa. El a înţeles repede greşeala de a cere, unui Tată nespus de drept şi iubitor, să vindece o boală sau să ierte un păcat. El a explicat că boala este efectul păcatului, şi că iertarea este un factor important în vindecare; că boala nu este o pedeapsă trimisă de Dumnezeu, cum cred multi, ci este rezultatul înţelegerii greşite pe care o are omul faţă de fiinţa să reală. A spus că Adevărul este cel care te eliberează. Puritatea învăţăturilor Sale le-a făcut să le depăşească pe cele ale învăţătorilor Săi.

Când Petru a spus că el ar ierta de 7 ori, Iisus a răspuns că El ar ierta de 70 de ori de câte 7 ori, şi apoi ar continua să ierte până când acest act era universal. Pentru a ierta ura, El Şi-a concentrat atenţia asupra Iubirii. Aceasta nu o făcea doar când apărea în viaţa lui,

ci oricând o vedea manifestată în jurul Său. Acest Adevăr era lumina intrinsecă pe care o vedea în toți, şi care îi conducea afară din întuneric, atunci când era folosită cu înțelegere. El ştia că orice învingător avea un legământ cu Domnul său, de a ierta continuu păcatul, de a întâmpina orice dizarmonie cu Adevărul, şi aceasta era calea prin care El se menținea în lucrarea Tatălui Său. A văzut şi a înțeles că nu există altă cale de a transforma lumea şi de a face pacea şi armonia să domnească printre oameni, şi a spus: Dacă iertati oamenilor greşelile lor, şi Tatăl vostru din ceruri vă va ierta.

Ca să apreciați întreaga valoare a învățăturii Sale, puteți întreba: Ce este Tatăl? Tatăl este Viața, Iubire, Putere şi Suveranitate, şi toate aceste atribute aparțin fiului prin îndreptățită moştenire. Asta vroia să spună Pavel atunci când afirma că suntem moştenitori, împreună cu Christ, ai Împărăției lui Dumnezeu. Asta nu înseamnă că unul are mai mult decât altul. Nu înseamnă că unul, cel mai mare, primeşte cea mai mare parte, iar restul se împarte între ceilalți copii. A fi moştenitor, împreună cu Christ, al Împărăției lui Dumnezeu, înseamnă a fi un participant, în aceeaşi măsură ca şi ceilalți, la toate binecuvântările Împărăției lui Dumnezeu.

Uneori ceilalți ne acuză că ne pretindem egali cu Iisus. Asta se întâmplă pentru că ei nu înțeleg ce înseamnă a fi participant la moştenire. Sunt foarte sigur că printre noi nu este nici unul care să spună că ar fi la acelaşi nivel de iluminare cu marele Maestru, la aceeaşi albă puritate. Această participare la moştenire înseamnă că ai posibilitatea aceleiaşi puteri, a aceleiaşi energii, a aceluiaşi nivel de înțelegere, şi încă, nu este printre noi

nici unul care să nu realizeze întregul adevăr al promisiunii lui Iisus pentru toți copiii lui Dumnezeu, pentru orice adevărat discipol, că pot fi participanți pe deplin la toate calitățile Divinității, aşa cum este El. Recunoaştem perfect ceea ce voia să spunã prin: Fiți desăvârşiți, aşa cum desăvârşit este Tatăl vostru din ceruri. Ştim foarte bine că acel mare suflet nu a cerut nici un moment discipolilor Săi ceva imposibil din punct de vedere mental sau moral. Când a văzut şi a cerut desăvârşirea omului, El ştia că nu cerea decât ceea ce stătea în puterile omului. Foarte mulți s-au obişnuit cu ideea greşită că ei nu pot fi niciodată atât de perfecți ca El. Ei argumentează că El a fost Divin, şi că datorită Divinității Sale a făcut minunatele lucrări pe care nici un alt membru al umanității nu ar mai putea să le facă, şi că, de aceea, este absolut inutil să încerce. Ei spun că nu au un mijloc mai bun, mai abil sau mai ştiințific, cu care să-şi făurească soarta, decât biata voință omenească. Marele Maestru a arătat limpede că, deşi pentru a porni este necesară o anumită putere a voinței, simpla voință omenească nu este un factor principal în acest caz, cea mai importantă fiind înțelegerea divinului. De câte ori nu a spus El: Cunoaşteți Adevărul şi Adevărul vă va elibera!

Sa reducem asta la fizica simplă a lumii înconjurătoare. În clipa când oamenii devin complet conştienti de adevărul oricărui lucru din lumea fizică înconjurătoare, în clipa aceea ei se eliberează de concepția lor ignoranta asupra acelui lucru. În clipa când oamenii au cunoscut faptul că pământul este rotund şi că se roteşte în jurul Soarelui, ei s-au eliberat de ideea antică a unui Pământ plat, şi a unui Soare care urcă şi coboară. În clipa când oamenii se eliberează de

credința că sunt biete ființe umane, supuse legilor omeneşti ale vieții şi morții, şi limitărilor impuse de ființele umane, în clipa aceea vor vedea că sunt eliberați de toate limitările omeneşti şi că pot deveni, dacă vor, Fii ai lui Dumnezeu. În clipa când ei realizează că sunt divini, sunt eliberați de orice limitare şi sunt pătrunşi de puterea divinității; şi se ştie că această divinitate este locul în care ființa vine în cel mai direct contact cu Dumnezeu. Omul începe să vadă şi să ştie că aceasta divinitate nu este ceva care să fie injectat fiecăruia din afară. El începe să ştie că ea este chiar viața fiecărui om.

Ştim că idealurile pe care le vedem în viețile altora prind rădăcini în viețile noastre şi, în acord cu Legea Divină, se împlinesc după natura lor. Atâta vreme cât credem în puterea păcatului şi vedem efectul păcatului ca pe o realitate, pedepsirea păcatului va fi vitală pentru viețile noastre. Dar, dacă ne acordam, nouă şi celorlalți, gânduri cu adevărat juste în locul celor de dizarmonie, atunci pregătim sărbătoarea unei mari recolte spirituale, care va urmă cu siguranță după vremea semănatului. Astfel, iertarea are o dublă misiune. Ea îl eliberează atât pe cel care greşeşte, cât şi pe cel care iubeşte, căci în spatele aplicării iertării se afla iubirea profundă şi atotcuprinzătoare, o iubire fondată pe principiu, o iubire care doreşte să dea pentru bucuria dăruirii, fără nici un gând de recunoştință în afară de aprobarea Tatălui din cuvintele: Acesta este Fiul Meu Preaiubit, în care îmi aflu mulțumirea.

Aceste cuvinte sunt la fel de adevărate pentru noi, cum au fost şi pentru Iisus. Păcatele, bolile sau dizarmoniile voastre nu aparțin lui Dumnezeu sau sinelui vostru adevărat, aşa cum ciupercile parazite nu sunt părți ale plantelor de care se ataşează. Sunt false

excrescente care s-au adunat în corpul vostru că rezultat al gândirii greşite. Ideea de boală şi boala nu sunt decât cauza şi efectul. Şterge, iartă cauza, şi efectul dispare. Înlătură falsa credință, şi atunci boala se topeşte.

Aceasta a fost singura metodă de vindecare pe care a folosit-o Iisus. El înlătura falsa imagine din conştiința celui pe care îl trata. Mai întâi, El ridica vibrațiile corpului Său, conectând propriile gânduri cu cele ale Minții Divine şi păstrându-le ferm în acord cu cele ale desăvârşirii, ale Minții Divine, despre om. Atunci vibrațiile corpului Său deveneau egale cu vibrațiile din Mintea Divină. Ridicând astfel vibrațiile trupului Său, prin gândul ferm al Perfecțiunii Divine, el era capabil să ridice vibrațiile corpului pacientului cu brațul atrofiat, până în punctul din care putea înlătura din conştiința acestuia imaginea brațului bolnav. Apoi Iisus îi putea spune: Întinde mâna. Acesta o întindea şi ea era întreagă. Astfel, Iisus ridica vibrațiile propriului Său corp văzând Perfecțiunea Divină în toți; şi asta îi permitea să ridice vibrațiile celui pe care îl trata, până când imaginea imperfecțiunii era complet ştearsă; atunci perfecțiunea se manifesta instantaneu, şi iertarea era completă.

Curând veți descoperi ca, fixându-vă cu fermitate gândurile şi atenția asupra lui Dumnezeu şi perfecțiunii Sale Divine, puteți ridica vibrațiile corpului vostru astfel încât ele se vor îmbina atât de armonios cu cele ale perfecțiunii divine, încât eşti absolut una cu perfecțiunea divină, şi astfel cu Dumnezeu. Atunci eşti capabil să influențezi dintr-atât vibrațiile corpurilor celorlalți cu care vii în contact, încât ei pot vedea perfecțiunea văzută de tine. Astfel poți îndeplini

misiunea divina, şi partea ta este îndeplinită. Sau poți vedea imperfecțiunea şi astfel poți cobori vibrațiile până când rezultă imperfecțiunea, dar dacă faci asta, nu poți scăpa de a culege roadele seminței pe care ai semănat-o.

Dumnezeu lucrează prin toți spre a-şi duce la îndeplinire planul Său perfect, şi gândurile perfecte, de iubire, care izvorăsc continuu din inimile tuturor sunt chiar mesajul lui Dumnezeu pentru copiii Săi. Aceste gânduri sunt cele care mențin vibrațiile corpurilor noastre în contact direct cu vibrațiile divine şi perfecte; şi această sămânță este Cuvântul lui Dumnezeu care îşi găseşte sălaş în orice inimă receptivă, fie că omul este conştient de natura să divină, fie că nu. Ne apropiem şi mai mult de moştenirea noastră divină atunci când ne putem păstra gândurile atât de complet asupra perfecțiunii divine, a noastră şi a tuturor, aşa cum este în Mintea lui Dumnezeu, încât vibrațiile corpului nostru sunt în strânsă armonie cu vibrațiile divine izvorâte din Mintea lui Dumnezeu. Dar, pentru a obține abundenta recoltă a înțelegerii spirituale, gândurile noastre trebuie să se mențină şi să vibreze continuu unite cu gândurile perfecte, armonioase din Mintea Divină, sau Mintea lui Dumnezeu, pentru om, fiul Său preaiubit. Curând descoperim că avem puterea de a ne înrobi sau de a ne elibera, ca şi de a ierta orice păcat al întregii familii omeneşti prin atitudinea noastră din gândire, cuvânt sau faptă şi, prin vibrațiile astfel eliberate, pentru întreaga lume. Odată ce am ales să ne modelam gândurile după anumite direcții, curând descoperim că suntem susținuți de însăşi Omnipotența, şi aflam, pe măsură ce avansam în disciplina care ne conferă măiestria, că este un glorios privilegiu să avem această

putere de a ne elibera pe noi şi pe semenii noştri de limitări, prin procesul gândirii divine.

Toate vindecările lui Iisus erau bazate pe înlăturarea cauzei mentale. Aşa că găsim necesar să reducem idealismul lui Iisus la demonstrarea lui practică şi, facând asta, descoperim că nu facem decât ceea ce El a dorit să facem. Multe păcate se topesc la primele raze slabe de lumină aruncate înlăuntrul concepției întunecate, în timp ce altele, mai solid înrădăcinate în conştiință, cer răbdare şi perseverență pentru a le învinge. Iubirea iertătoare a lui Christ trebuie să domine dacă nu o obstrucționăm şi o lăsăm să curgă liber. Adevărata iertare purifică şi binecuvântează totul, şi începe în inima individului. Aceasta este, în primul rând, o remodelare a gândirii, şi astfel o reînviere. Realizarea faptului că Dumnezeu este unica Minte, şi că aceasta minte este pură şi sfântă, va face mult pentru ca omul să se păstreze ferm în slujirea Adevărului că Mintea lui Christ se manifestă perfect în tine şi te stabileşte în aceşti armonioşi curenți de gândire constructivă. Devii conştient de faptul că te afli permanent în eternul curent al gândurilor iubitoare pe care Dumnezeu le revarsă asupra copiilor Sai.

Curând vei descoperi că se apropie repede o epocă în care vei trăi într-o lume de gânditori. Vei şti că gândul este cel mai puternic agent din Univers. Vei recunoaşte curând că gândul este mediatorul dintre Mintea Divină şi orice indispoziție trupească sau dizarmonie din lume. Dacă, atunci când apare dizarmonia sau discordia, priveşti imediat spre Mintea Divină, Împărăția lăuntrică, imediat eşti unit cu Ideile Divine, şi vei descoperi că Iubirea Divină este totdeauna gata să dea balsamul său tămăduitor, de iubire pură, tuturor celor care îl caută.

Iisus trăieşte astăzi pentru a şterge din conştiinţa umană puterea şi realitatea păcatului şi efectelor lui. Direct din inima Iubirii, El a ajuns să înţeleagă relaţia dintre Dumnezeu şi om; şi prin faptul că a recunoscut, netemător şi liber, Spiritul că unică putere, El a proclamat supremaţia Legii Divine care, când va fi înţeleasă şi aplicată oricărui act al vieţii, va transforma oamenii suferinzi în fiinţe radioase şi în vestitori ai singurului adevărat regat al perfectei conviețuiri, Împărăţia Cerurilor pe Pământ.

Aici Jast se opri.

CAPITOLUL XII

Soarele dispăruse sub orizont şi frumosul amurg, care anunţa o noapte liniştită, colora toată întinderea cerului. Era prima seara fără vânt sau furtună din ultimele zece zile, şi toţi ne bucuram în tăcere de minunata feerie de culori. Un amurg liniştit în Gobi te poate scufunda într-o reverie a uitării tuturor lucrurilor. Culorile nu strălucesc şi nu sclipesc; ele par să ţâşnească ici şi colo, în fascicule largi, ca şi cum mâini invizibile ar fi manevrat nişte proiectoare cu lumini colorate. Din când în când, aceste mâini invizibile păreau că încearcă să ne arate tot spectrul, cu numeroase nuanţe obţinute din combinarea culorilor. Apărea o bandă lată, albă; apoi, sub un unghi oblic, se desprindea o bandă largă de violet. Din acest violet se dezlipea o dungă indigo, şi în lungul indigoului apărea o centură albastră, şi aşa mai departe, până când toată atmosfera era ocupata de benzi colorate. Apoi ele se combinau şi se amestecau iarăşi în banda albă, care părea perfect nemişcată, şi iar se răspândeau în formaţie

strânsă, cu raze de toate culorile pornind în toate direcțiile. Treptat, acestea se preschimbau într-o culoare aurie uniformă care făcea ca nisipul vălurit să pară că o mare de aur topit. Acest tablou a durat vreo 10 minute; apoi s-a dispersat într-o ceață presărată cu albastru, galben, verde şi gri, care părea să cada din cer ca un veşmânt al nopții, şi s-a lăsat întunericul. Atât de repede se întunecase în jurul nostru, încât câțiva din grup şi-au exprimat surpriza.

Liderul expediției se întoarse spre Bagget Irand şi îl întrebă dacă dorea să ne spună versiunea lui despre poporul care locuise regiunea şi construise oraşe ca acela din ruinele de sub noi. Bagget începu spunând:

- S-au scris relatări care au fost păstrate cu grijă din generație în generație, timp de peste 70 de mii de ani, şi aceste documente plasează data fondării oraşului, ale cărui ruine se află sub această tabără, la peste 230 de mii de ani în urmă. Primii colonizatori au venit din vest, cu mulți ani înainte de fondarea oraşului. Aceşti colonişti s-au aşezat la sud şi sud-vest; pe măsură ce coloniile s-au dezvoltat, unii dintre locuitori s-au mutat la nord şi vest, până când au ocupat toată țara. După ce s-au cultivat ogoarele şi s-au plantat livezile, coloniştii au fondat oraşele. La început ele nu erau mari dar, pe măsură ce treceau anii, le-a fost mai comod să se adune în aceste centre pentru a colabora mai strâns în arte şi ştiințe.

Au fost construite temple; nu ca lăcaşuri de cult, căci poporul se închina în orice clipă prin viața pe care o ducea. Traiul lor era permanent dedicat Marii Cauze a vieții; şi cât timp au trăit cooperând cu Marea Cauză, viața nu-i părăsea. În acele vremuri era ceva obişnuit să găseşti bărbați şi femei în vârstă de mii de ani. De fapt,

ei nu cunoşteau moartea. Ei treceau de la orice realizare la o mai înaltă desăvârşire a vieţii şi a realităţii sale. Acceptau adevărata sursă a vieţii, şi ea îşi deschidea pentru ei comorile sale nelimitate, într-un nesfârşit val de abundenţă. Dar am deviat; să revenim la temple. Acestea erau locuri unde înregistrările scrise, despre orice realizări în arte, ştiinţă şi istorie, puteau fi protejate de cei care ar fi dorit să şi le însuşească. Templele nu erau folosite ca lăcaşuri de închinăciune, ci ca locuri unde erau discutate cele mai profunde subiecte ştiinţifice. Faptele şi gândurile de veneraţie se desfăşurau pe atunci în viaţa zilnică a individului, în loc să fie rezervate unui grup specializat sau unor momente anumite.

Ei au descoperit că era mult mai comod să aibă şosele largi şi netede ca artere de comunicaţie, aşa că au dezvoltat tehnica pavajului. Li se părea firesc să ridice case confortabile şi, de aceea, au dezvoltat metoda cioplirii pietrei şi a fabricării cărămizilor şi mortarului necesar pentru a le lega, că să-şi construiască locuinţe şi temple. Voi deja aţi descoperit aceste lucruri. Ei au descoperit că aurul era metalul cel mai rezistent, căci nu se oxida. Au găsit mijloace de a-l extrage din nisip şi din roci, şi în final au găsit o cale de a-l fabrica, astfel încât devenise foarte răspândit. Apoi au început să aprovizioneze comunităţile, care o vreme trăiseră doar din agricultură, cu articole manufacturate, care facilitau multe activităţi. Aceste centre au crescut şi au progresat până când au ajuns oraşe de 100 - 200 de mii de locuitori.

Încă nu aveau capi sau legiuitori temporali; toată guvernarea era încredinţată grupurilor de consilieri care erau aleşi chiar de locuitori. Erau trimise şi primite

delegații, spre şi de la alte comunități. Totuşi, oamenii nu-şi impuseseră legi sau reguli pentru comportamentul individual, căci fiecare persoană îşi realiza propria sa identitate şi trăia după o lege universală care guverna acea identitate. Nu era nevoie de legi făcute de om; era nevoie doar de sfaturi înțelepte.

Atunci, un individ aici, altul dincolo, au început să se rătăcească. La început, ei erau sufletele cele mai dominatoare, care dădeau tuturor impulsuri înainte, pe când cei inclinați să se târască tindeau să dea înapoi; şi pe nesimțite a survenit o ruptură, căci facultatea iubirii nu fusese pe deplin dezvoltată de toți. Ruptura a crescut tot mai mult, până când o personalitate foarte dominatoare s-a instalat că rege şi legiuitor temporal. Pentru că el guverna cu înțelepciune, poporul - cu excepția câtorva, care presimțeau viitorul acestei rupturi - a acceptat aceasta guvernare fără să se gândească la viitor. Acei câțiva s-au retras în comunități proprii şi, de la acea vreme, ei au trăit mai mult sau mai puțin izolați, permanent încercând să arate semenilor lor nebunia acelei rupturi. Ei au devenit primii preoți; regele a stabilit primele legi temporale; şi de atunci calea lor sinuoasă poate fi urmărită doar prin studii şi cercetări profunde. Doar putini au păstrat învățaturile cele simple şi au trăit ca să le urmeze. Dar, pentru majoritatea, viața a devenit foarte complexă. De fapt, ea a ajuns atât de complexă, încât ei refuză să creadă că viața este o simplă formă de a trăi în perfect echilibru, cooperând direct cu Principiul întregii vieți. Ei n-au mai putut vedea că modul lor de viață este o cale complexă şi dificilă, şi că viața simplă, în cooperare cu Principiul a toată viața, este cea mai abundentă. Ei trebuie să continue astfel până când vor găsi o cale mai bună.

Aici vorbitorul se opri, rămânând tăcut o clipă, şi o imagine apăru în faţa noastră. La început, imaginea era nemişcată, aşa cum am mai povestit; apoi deveni animată, formele începură să se mişte, şi scenele se schimbau de la sine sau după dorinţa vorbitorului, căci el explica fiecare scenă. Părea capabil să oprească sau să reproducă scenele după dorinţa, în timp ce se puneau întrebări şi se dădeau explicaţii.

Scenele erau dintre cele care presupuneam că avuseseră loc în oraşul din ruinele de sub tabăra noastră. Ele nu contrastau prea mult cu scenele din oraşele populate ale Orientului de azi, în afară de faptul că străzile erau largi şi bine întreţinute. Locuitorii erau bine îmbrăcaţi, în straie de bună calitate, feţele lor erau luminoase şi vesele, şi nu se vedeau soldaţi, săraci sau cerşetori. Ne-a atras atenţia arhitectura, căci clădirile erau solide şi bine construite, şi cu o înfăţişare foarte plăcută. Deşi nu părea să fi fost făcut cu intenţia de a ieşi în evidenţă, un templu se făcu remarcat prin frumuseţea lui solemnă. Ni s-a spus că acel templu fusese construit în întregime de voluntari, şi că era unul dintre cele mai vechi şi mai frumoase din ţară. În ansamblu, dacă aceste imagini erau reprezentative, poporul trebuie să fi fost mulţumit şi fericit. Am aflat că soldaţii nu au apărut decât odată cu al doilea rege al primei dinastii, care domnise aproape 200 de ani. Acel rege, pentru a-şi întreţine curtea, a început să ceară taxe oamenilor, şi soldaţii au fost puşi să colecteze taxele. Peste vreo 50 de ani, în unele locuri a început să se ivească sărăcia. Se pare că, în momentul acela, o parte a poporului, nemulţumiţi de regalitate şi de cei care îşi asumaseră guvernarea, s-a retras. Bagget Irand şi neamul lui îi moştenesc în linie directă.

Pentru că noaptea era bine înaintată, Bagget a sugerat să întrerupem şi să ne retragem, căci avea să fie mult mai plăcut să pornim devreme dimineaţă. Timp de vreo trei ore, în plină arşiţă a amiezii, avea să fie incomod de călătorit, iar vremea furtunilor de iarnă se apropia repede.

CAPITOLUL XIII

Ne-am trezit devreme în dimineaţa următoare şi, la răsăritul soarelui, eram în drum spre satul lui Bagget Irand, unde am ajuns în seara celei de-a douăsprezecea zile. Am fost întâmpinaţi de grupul care ne vizitase în ultima după-amiază a şederii noastre în deşert, şi am fost invitaţi să rămânem să ne odihnim câteva zile. Ni s-a pus la dispoziţie o locuinţă care era un adevărat lux faţă de corturile din deşert. După ce ne-am aranjat ţinuta, am trecut în camera alăturată şi am găsit acolo mai mulţi prieteni. Ne-au salutat călduros şi ni s-a spus că satul ne stătea la dispoziţie şi că orice uşă ne era larg deschisă.

Primarul satului ne-a urat bun-venit printr-un interpret, spunându-ne că aveam să cinăm la el acasă, şi că aveam să pornim imediat. Am ieşit pe rând din cameră, conduşi de Primar, care avea o gardă de doi soldaţi, fiecare de câte o parte a lui, aşa cum era obiceiul local. Apoi venea liderul grupului cu gazda noastră, şi Şeful nostru cu doamna cea frumoasă. Apoi veneau Emil şi mama lui. Eu mergeam cu ei, restul grupului urmându-ne.

Mersesem doar puţin, când o fetiţă sărăcăcios îmbrăcată se desprinse din mulţimea care se adunase şi întrebă, în limba sa natală, dacă putea vorbi cu mama

lui Emil. Primarul o împinse la o parte neceremonios, spunând că nu puteam să fim deranjați de una ca ea. Mama lui Emil îşi desfăcu brațele şi noi, cei trei, ieşirăm din coloană ca să auzim ce avea de spus fata. De cum am făcut asta, gazda noastră ezită şi, ieşind şi ea din rând, toată suita se opri. Mama lui Emil îi vorbi Primarului, spunându-i că dorea ca toți ceilalți să meargă mai departe şi să se aşeze la masă, şi până atunci cu siguranță că aveam să ajungem şi noi acolo.

În acest timp, ea luase mâinile fetiței în ale sale. De îndată ce alaiul plecă mai departe, ea îngenunche şi, cuprinzând-o pe fetiță cu brațele, spuse:

- Draga mea, ce pot face pentru tine?

Află că fratele fetiței căzuse în după-amiaza aceea, şi credeau că îşi frânsese coloana. Copila o rugă pe doamna să meargă cu ea şi să vadă dacă nu-l putea ajuta, căci avea dureri mari. Mama lui Emil se ridică, ne explică situația şi ne spuse să mergem mai departe, căci ea avea să meargă cu fetița şi avea să vina după aceea. Liderul expediției spuse că, dacă i se permitea, dorea s-o însoțească. Mama lui Emil ne invită pe toți cu ea; aşa că ne-am întors şi le-am urmat pe ea şi pe fetiță, ele mergând de mână şi fetița țopăind de bucurie. Gazda noastră ne spuse că fetița era sigură că fratele ei avea să fie vindecat de către marea doamnă. Când ne apropiam de casa ei, fetița alergă înainte că să-şi anunțe familia că veneam.

Ajunşi la uşă, am văzut că locuința lor era o cocioabă mizera, de cel mai primitiv nivel. Mama lui Emil trebuie să ne fi citit gândurile, căci spuse:

- Deşi este un bordei, inimi fierbinți bat înăuntru.

În clipa aceea se deschise uşa, se auzi o voce raguşită, bărbătească, şi intrarăm. Dacă bordeiul arata

jalnic pe dinafară, pe dinăuntru era de două ori mai deprimant. Abia dacă ne-am putut face loc toți înăuntru, şi tavanul era atât de jos, încât nu puteam sta drepți. O lumină slabă pâlpâia şi arunca o rază stranie pe fețele aspre ale tatălui şi mamei, cum stăteau acolo înconjurați de sărăcia lor.

În colțul cel mai depărtat, pe o grămadă de paie mucegăite şi de zdrențe soioase, zăcea un copil nu mai mare de 5 ani, cu fața trasă şi foarte palidă. Fetița îngenunchease lângă el, prinzându-i fața intre mâini. Îi spuse că avea să se facă iarăşi bine, căci frumoasa doamnă era deja aici. Îşi luă mâinile, se trase deoparte ca să-l vedem mai bine, şi pentru prima dată ea văzu şi restul grupului. Instantaneu, expresia ei se schimbă şi o mare nelinişte păru să-i invadeze toata ființa. Îşi ascunse fața în mâini, şi trupul îi fu scuturat de un tremur, pe când striga:

- O, credeam că veți veni singură!

Mama lui Emil se lasă în genunchi lângă ea, o cuprinse în brațe şi o ținu strâns un moment. Ea se linişti, şi mama lui Emil îi spuse că avea să ne trimită de acolo, dacă ea dorea să plecăm. Fetița spuse că era doar surprinsă şi speriată; că nu trebuia s-o luăm în seamă, pentru că ea se gândea doar la fratele ei. Atunci mama lui Emil spuse:

- Îți iubeşti foarte tare frățiorul, nu-i aşa?

Fetița, care nu putea avea mai mult de 9 ani, răspunse:

- Da, dar îi iubesc pe toți.

Conversația ne-a fost tradusă de Emil, căci nici unul dintre noi nu vorbea limba lor. Mama lui Emil spuse:

- Dacă îl iubeşti atât de mult, poți ajuta să fie vindecat.

Şi îi ceru fetiței să-şi reia poziția dinainte, când prinsese în mâini chipul băiatului. Apoi mama lui Emil se plasă astfel încât să îşi poată aşeza mâna pe fruntea lui. Aproape instantaneu gemetele încetară, fața băiatului se lumină, micul său corp se relaxă, un calm perfect se aşternu peste întreaga scena, şi copilul adormi liniştit şi natural.

Mama lui Emil şi fetița ramaseră aşa câteva clipe; apoi, cu mâna stangă, doamna lua blând mâinile fetiței de pe fața băiatului, spunând:

- Ce frumos este, cât de puternic şi de bun!

Apoi ea îşi retrase mâna, cu un gest foarte delicat şi, cum se întâmplase să stau lângă ea, când şi-a ridicat mâna stangă, i-am întins şi eu mâna ca s-o ajut să se ridice. Când mâna ei a atins-o pe a mea, un fior electrizant mi-a străbătut tot corpul, încât am rămas mut de uimire. Ea s-a ridicat vioi în picioare, şi a spus:

- Nu trebuia să-ți ating mâna, dar se pare că am fost copleşită, pe moment, atât de mare a fost puterea care curgea prin mine.

Mi-am recăpătat calmul aproape instantaneu. Ceilalți nu observaseră, căci erau foarte absorbiți de ceea ce se petrecea în jurul lor. Fetița s-a aruncat deodată la picioarele mamei lui Emil, îmbrățişându-i-le şi sărutându-i cu frenezie veşmintele. Mama lui Emil se aplecă, şi, cu o mână, întoarse în sus chipul udat de lacrimi, apoi îngenunche şi îmbrățisă copila, şi îi sărută ochii şi buzele. Fetița îi puse brațele în jurul gatului şi amândouă ramaseră nemişcate pentru o clipă; apoi, lumina aceea ciudată începu să invadeze încăperea şi străluci din ce în ce mai tare, până când fiecare obiect păru să fie inundat de lumină, şi nimic nu arunca vreo umbră. Camera părea că se extinde. Tatăl şi mama celor

doi copii stătuseră până atunci pe podeaua murdară, într-o tăcere împietrită. Ei se ridicară, şi expresia de pe feţele lor se schimbase în spaimă, apoi în groază, şi bărbatul se năpusti pe uşă afară, aproape răsturnându-l pe liderul expediţiei în graba lui de a ieşi.

Mama acestei familii căzuse într-o stare de prosternare lângă mama lui Emil, şi trupul îi era scuturat de suspine. Mama lui Emil îşi puse mână pe fruntea ei, vorbindu-i cu voce joasă. Imediat suspinele încetară, femeia se ridică într-o poziţie pe jumătate şezând, pe jumătate îngenunchind, şi văzu transformarea ce avusese loc în cameră. Expresia de pe faţa ei deveni una de teroare; sări în picioare, vrând să fugă afară. Emil întinse mâna şi îi prinse una din mâini, în timp ce doamna cea frumoasă îi lua cealaltă mână. Îi ţinură mâinile astfel pentru o clipă, şi expresia speriată se preschimbă în zâmbet.

Am privit în jur şi, în locul bordeiului în care intrasem, ne găseam într-o cameră de un confort moderat, mobilată cu scaune, masă şi un pat curat. Emil înaintă şi îl luă în braţe pe băieţelul încă adormit, de pe grămada de paie şi zdrenţe mucegăite, îl puse cu grija pe patul curat şi aşeză pătura peste el. Facând asta, se aplecă şi îl sărută pe copil pe frunte, atât de afectuos cum numai o femeie ar fi fost în stare.

Mama lui Emil şi fetiţa se ridicară şi se apropiară de mama familiei. Cu toţii ne-am strâns în jurul lor. Femeia se lasă în genunchi şi, cuprinzând picioarele mamei lui Emil, începu să i le sărute şi să o implore să nu plece. Emil înaintă şi, aplecându-se, luă mâinile femeii şi o ridică în picioare, tot timpul vorbindu-i liniştit în limba ei. Cum stătea aşa, dreaptă, veşmintele vechi şi murdare pe care le purta se preschimbară în altele noi. Ea

ramase mută de uimire pentru un moment, apoi se aruncă în brațele deschise ale mamei lui Emil. Statură aşa un timp, apoi Emil se apropie şi, punându-şi mâinile pe umerii lor, le despărți. Atunci fetița țâşni în față cu mâinile desfăcute, strigând:

- Uite, uite, lucrurile mele sunt noi!

Ea se întorsese spre mama lui Emil, care se aplecă şi o luă în brațe. Copila îi puse brațele pe după gât, cu fața lipită de umărul ei. Liderul expediției stătea chiar în spatele mamei lui Emil, şi fetița îşi întinse mâinile, peste umărul doamnei, spre el, îşi ridică ochii şi îi zâmbi fericită. Liderul înaintă cu mâinile întinse. Fetița i le strânse, spunând că ne iubea pe toți, dar nu atât cât o iubea pe aceasta doamnă dragă, care era mama lui Emil.

Emil spuse că se duce să-l găsească şi pe tată. Reveni în câteva clipe, aducându-l cu el pe speriatul şi semi-sălbaticul tată. Totuşi, am văzut că sub acea aparența de asprime se ascundea o profundă recunoştință. Ne-am pregătit să plecam şi, pe când ieşeam, mama fetiței ne întrebă dacă nu voiam să mai venim, şi i s-a spus că aveam s-o revedem a doua zi.

Ne-am grăbit spre casa Primarului, îngrijorați că îi făcusem pe ceilalți să ne aştepte. Deşi ni se părea că trecuseră ore, nu putusem întârzia mai mult de 30 de minute. Bineînțeles că totul s-a petrecut în mult mai puțin timp decât mi-a luat ca să scriu despre asta. Am ajuns chiar în momentul când restul grupului se aşeza la masă. Liderul expediției întrebă dacă putea lua loc lângă Şeful nostru, şi îndată i s-a făcut pe plac. Era uşor de văzut că era foarte tulburat, şi Şeful ne-a spus mai târziu că fusese atât de impresionat de ceea ce văzuse, încât cu greu mai putea să tacă. Aranjarea la masa era astfel: Primarul în capul mesei, şi în dreapta lui mama

lui Emil, apoi Emil, doamna cea frumoasă, Şeful nostru şi liderul expediției. În stânga primarului şedea gazda noastră, apoi fiul şi sora lui Emil. Menționez această aranjare datorită celor ce s-au petrecut în continuare.

După ce ne-am aşezat cu toții, masa s-a desfăşurat foarte frumos, până aproape de încheiere. Atunci, Primarul i se adresă lui Bagget Irand, cerându-i să continue o discuție pe care o începuseră cu puțin timp în urmă, dar care fusese întreruptă de sosirea primarului unui sat mai mare. Bagget Irand se ridică şi spuse că discutaseră despre asemănarea dintre viețile lui Buddha şi Iisus. Cu permisiunea noastră, voia să-şi continue discursul, dar avea să fie necesar ca el să vorbească într-o limbă pe care gazda o înțelegea, căci nu se obişnuia să se folosească un translator decât dacă vorbitorul nu vorbea limba auditoriului. Jast se oferi ca interpret dar, când Primarul înțelese situația, el insistă ca Bagget Irand să vorbească în engleză, iar Jast să-i traducă lui, căci cei mai mulți vorbeau şi înțelegeau engleza. Apoi Bagget Irand începu spunând:

- Putem judeca, cu rațiunea noastră, care ar fi puterea omului dacă toate atributele adevăratului Spirit i-ar domina orice acțiune, faptă sau gând; sau, cum a spus Iisus, când Spiritul Sfânt se pogoară asupra ta. Prin asta, El se referea la momentul când puterea lui Dumnezeu determină în mod deplin viețile tuturor copiilor Lui. Asta înseamnă Dumnezeu manifestat în carne. În realitate, oare nu vedem aceasta evoluție spirituală venind prin viețile şi învățaturile vizionarilor şi profeților, într-un grad mai mic sau mai mare, proporțional cu gradul în care propria lor evoluție

spirituală se apropia de perfecta concretizare a manifestării lui Dumnezeu prin toți copiii Săi?

Este foarte evident că aceia care au urmat ferm adevăratele idealuri ale vieții, pe care ei le-au perceput ca venind direct de la Dumnezeu - şi astfel conectându-L pe Dumnezeu cu omul - au avut cele mai mari realizări în ce priveşte noblețea caracterului, puritatea sufletului şi măreția morală a vieții. Pe măsură ce aceia care caută să-i urmeze, incorporând idealurile primilor în propria individualitate, vor fi capabili să indeplinească aceleaşi lucruri, lumea va trebui să accepte, în final, că lecțiile date de ei, ca şi viețile lor, prevestesc posibilitățile încă nedezvoltate ale tuturor copiilor lui Dumnezeu.

Totuşi, nici unul dintre aceştia nu a declarat că ar fi atins ultimul nivel de perfecțiune pe care Dumnezeu l-a ales pentru copiii Săi; căci Iisus a spus: Cel care crede în Mine, va face tot ceea ce fac şi Eu, şi Eu încă merg spre Tatăl, şi Iisus, şi Buddha, au spus: Vei fi desăvârşit, aşa cum desăvârşit este Tatăl tău din ceruri.

Aceşti fii ai lui Dumnezeu nu sunt personaje de mit, ci viețile şi lucrările lor au pătruns limpede în viețile şi inimile tuturor oamenilor, de-a lungul tuturor epocilor istorice. S-au țesut multe legende şi mituri despre viețile lor. Adevărata verificare, pentru acela care este interesat de viața şi caracterul lor, este prin a accepta şi aplica învățaturile lor în viața lui de zi cu zi. Proba adevărului lor consta în faptul că idealurile exprimate de aceşti mari oameni sunt acelea cunoscute ca idealurile care conduc toți oamenii cu adevărat mari. Dacă am încerca să respingem viețile acestor mari oameni, am putea la fel de bine să ne întrebam de ce există marile religii. Este foarte clar că ei sunt fundamentul şi semnul unui irezistibil impuls sau instinct care a prevăzut marea

profunzime şi adevărata bază a progresului omenirii; şi ei depăşesc şi eclipsează orice altă posibilă încercare de a elibera familia umană din limitare şi îngrădire.

Relatările despre viețile acestor oameni s-au păstrat pentru noi, şi viețile lor devin o sursă legitimă de cercetare şi studiu, doar dacă ne deschidem inimile, dacă îndeplinim această cercetare cu o minte deschisă şi facem, din viețile, învățăturile şi idealurile lor, propriile noastre idealuri. În nici un alt mod nu putem pătrunde şi deveni una cu viețile lor. Acesta a fost mesajul inspirat al oricărui adevărat vizionar, de când a început istoria lumii. Cel puțin doi dintre aceşti oameni iluminați spiritual, Iisus şi Buddha, au făcut să rodească marile posibilități pe care le anunțau. Ei au spus, aproape cu aceleaşi cuvinte: Eu sunt calea, adevărul şi lumina vieții pentru toți oamenii. În atitudinea lor divină, ei şi-au asumat puterea de a spune: Eu sunt lumina lumii. Cel care mă urmează, care merge şi trăieşte ca mine, nu va merge prin întuneric, ci va avea viață Eternă şi va fi complet eliberat de toate limitările. Amândoi, aproape cu aceleaşi cuvinte, au spus: Pentru acest țel m-am născut, şi pentru cauza aceasta am venit în lume, ca să aduc mărturie despre Adevăr. Oricine este din acest Adevăr, mă aude. Aceste cuvinte, în mod necesar, se refereau direct la adevarată dezvoltare a vieții lui Christ în orice copil al lui Dumnezeu.

Oare nu toate religiile lumii dezvăluie o putere superioară în omul care se străduieşte să se elibereze de limitările simțurilor? Scrierile sacre ale diferitelor rase sunt expresia clară a acestei înțelepciuni. Cartea lui Iov, din Biblia voastră, precede toata istoria voastră. A fost scrisă aici, în zona aceasta, şi sensul ei ascuns s-a păstrat în pofida tuturor modificărilor care au avut loc,

deşi a fost aproape înăbuşit prin adăugirile ulterioare. În timp ce oamenii, aproape toţi, au ajuns să îmbătrânească, cuvântul tainic al lui Iov nu va îmbătrâni niciodată, căci acela care sălăşluieşte în locul secret al Celui Preaînalt, locuieşte în umbra Celui Atotputernic. Un alt lucru pe care trebuie să-l înţelegem este că toate scripturile vin din religie, şi nu religia din scripturi. Scripturile sunt produse ale religiei, nu cauza lor. Istoria religiei s-a născut din experienţe, în timp ce doctrinele s-au născut din toate religiile.

Veţi descoperi curând că unitatea de ţeluri şi eforturi va fi cel mai puternic mijloc de a atinge orice scop dorit. În loc ca mulţi oameni să gândească în toate direcţiile şi fiecare să tragă în altă direcţie, toţi vor gândi ca unul. Atunci omul va cunoaşte ce înseamnă un efort de durată, un efort puternic şi un efort al tuturor împreună. Veţi înţelege că, atunci când unitatea de voinţă este pusă în mişcare, toate lucrurile sunt posibile. Când omul aruncă afară din conştiinţa sa gândurile egoiste, lupta dintre Gog şi Magog va înceta; iar acest lucru nu va fi îndeplinit de vreo zeitate exterioară.

Când Iisus spunea: Cuvintele mele sunt spirit şi sunt viaţă, el se referea la cuvântul lăuntric care crea toate lucrurile, şi ştia că acest cuvânt al său era încărcat cu o esenţă a vieţii şi cu puterea dinamică ce avea să producă lucrul dorit. Dacă aceste lucruri aveau să răsune în sufletele tuturor oamenilor şi popoarelor, ei aveau să ştie că aveau acces la izvorul vieţii Eterne, care curge din Dumnezeu.

Unii pot exprima Christul vazându-L domnind chiar în inima, în locul unde stă Iubirea. De pe acest tron vezi Christul dirijând orice activitate a corpului tău în acord perfect cu imuabila lege a lui Dumnezeu, şi ştii că tu

cooperezi cu Christ în idealurile primite direct de la Mintea Divină. Apoi Îl vezi pe Christ aşezat pe tronul Său, extinzându-Se şi cuprinzând fiecare atom, celulă, fibră, muşchi şi organ din tot corpul tău. De fapt, El S-a extins până când întreg trupul tău este Christul pur, singurul Fiu născut al lui Dumnezeu, curatul templu unde Dumnezeu este la El acasă şi locuieşte cu plăcere. De pe acest tron poți comanda oricărui centru din corpul tau. Poți spune acestor centre că eşti pozitiv, iubitor, puternic, înțelept, netemător, un spirit liber. Eşti pur cu puritatea Spiritului. Nici un gând material şi nici o dorință de impuritate nu se poate apropia de tine. Eşti cufundat în curatul Christ. Spiritul vieții în Christ face din tine templul pur al lui Dumnezeu. Aici te poți opri ca să spui: Tată, în acest lucru, ca şi în toate lucrurile, mi se revelează Christul, Fiul Tău perfect. Apoi binecuvântezi Christul. Atunci când ai realizat Christul, îți poți întinde mâna şi, dacă vrei aur, aurul va fi acolo.

Aici, Bagget întinse mâinile şi în fiecare din ele apăru câte un disc rotund de aur, ceva mai mare decât un sovereign (monedă britanică din aur în valoare de 20 de şilingi - n.tr.). Le înmână celor care stăteau în dreapta şi în stânga sa, şi aceştia le trecură mai departe, până când discurile făcură înconjurul mesei. (Le-am păstrat şi le-am dat spre examinare unor experți care le-au apreciat ca aur curat).

- Dacă vrei să-i ajuți pe alții, vezi Christul întronat în ei aşa cum este în tine, şi vorbeşte cu Christul din ei ca şi cum le-ai vorbi chiar lor.

Dacă vrei să obții o imagine mai limpede a oricărui subiect care te preocupă în prezent, lasă Christul să vorbească, mental, sufletului abstract al acelui subiect

sau lucru. Apoi cere inteligenței dinlăuntrul acelui lucru să-ți vorbească despre sine.

Copiii lui Dumnezeu sunt la fel de necesari Lui, în îndeplinirea planului Său perfect, că şi orice plantă, floare sau copac; şi este necesar ca ei să coopereze în modul perfect pe care îl vede El. Retragerea omului din această cooperare este cea care a scos lumea din echilibru şi a provocat marile valuri care au lovit şi distrus o mare parte dintre copiii Săi. Gândul perfect de Iubire, cooperând cu Siguranța şi Puterea din inimile copiilor lui Dumnezeu, este cel care menține pământul în echilibru. Când ei şi-au cheltuit aceasta forță în gânduri de păcat şi senzualitate, echilibrul a fost atât de perturbat încât uriaşele valuri au năvălit şi aproape că au anihilat omul şi opera făurită de el. În epoca aceea, omul realizase mult mai mult decât astăzi. Dar Dumnezeu nu poate controla gândurile omului de iubire şi echilibru, sau de ură şi dezechilibru; ele trebuie controlate de om. Când forta mentală care scosese pământul din echilibru a fost consumată în marele cataclism provocat de ea, atunci Dumnezeu, în marea Sa putere, a putut readuce pământul la echilibrul său firesc; dar atâta vreme cât gândul omului a rătăcit, Dumnezeu nu a putut să acționeze.

Aici, Bagget Irand îşi încheie discursul şi se aşează. Observasem că gazda noastră din acea seară, Primarul, dădea semne de tulburare şi de mare nervozitate; şi când Bagget Irand luă loc, agitația Primarului izbucni într-o exclamație cu înțelesul: Câine, câine de creştin, ai jignit numele sacru al lui Buddha, şi vei plăti pentru asta! şi trase de un şnur care atârna din tavan lângă el. Imediat, trei uşi fură trântite de perete la celălalt capăt al încăperii, şi înăuntru năvăliră vreo 30 de războinici cu

săbiile scoase. El se ridicase de pe locul său, şi cele două gărzi care îl escortaseră şi care stătuseră, pe durata mesei, chiar în spatele scaunului său, îl încadrară. Întinzând mâna, el dădu un ordin. Zece dintre soldaţi înaintară şi se aliniară de-a lungul peretelui din spatele lui Bagget; doi dintre ei se plasară în spatele scaunului acestuia, fiecare de câte o parte. Ofiţerul-comandant păşi în faţă şi ramase în aşteptare, la mică distanţă de locul unde se aflau Primarul şi cele două gărzi. Nici un cuvânt nu fusese rostit de vreunul dintre noi, şi abia dacă am schiţat vreun gest. Eram complet depăşiţi de neaşteptata schimbare.

Atunci se aşternu o linişte adâncă, şi o lumină puternică izbucni în sală, în capul mesei, chiar în faţa locului unde era Primarul. Toate privirile îl urmăreau, cum stătea cu mână ridicată, gata să dea un nou ordin, dar faţa lui devenise lividă şi căpătase o expresie îngrozită. O formă vagă păru să stea pe masă, în faţa lui. Toţi auziră cuvântul Staţi! pronunţat clar şi foarte puternic, şi cuvântul însuşi apăru, cu litere strălucitoare, între forma cea vagă şi Primar. Acesta păru să înţeleagă, căci rămăsese încremenit şi rigid că o statuie. Apoi forma cea vagă deveni clară, şi l-am recunoscut pe Iisus, aşa cum îl mai văzusem. Dar ceea ce ne-a uimit a fost că o altă formă nedesluşită stătea alături de el, şi aceasta era cea care atrăgea atenţia Primarului şi a tuturor soldaţilor. Ei păreau să o recunoască şi să se teamă de ea, mult mai mult decât de Iisus. Privind în jur, am văzut că rămăseseră încremeniţi. A doua formă deveni mai distinctă şi ridică mâna dreaptă, aşa cum făcuse şi Iisus, şi atunci toate săbiile căzură din mâinile soldaţilor, izbind cu zgomot podeaua. Camera întoarse ecoul sunetului, atât de

profundă era tăcerea. Lumina prinse să strălucească mult mai intens; într-adevăr, deveni atât de intensă, încât de-abia mai vedeam.

Comandantul soldaților fu primul care îşi reveni. El îşi ridică mâinile, exclamând:

- Buddha, Sublimul nostru Buddha!

Atunci Primarul exclamă:

- Este chiar Sublimul!

Şi se aruncă la pământ, prosternându-se. Cele două gărzi înaintară şi îl ajutară să se ridice, apoi ramaseră tăcuți şi nemişcați ca statuile. Un strigăt se auzi dinspre soldații care se aliniaseră în capătul celălalt al sălii. Ei năvăliră în dezordine, de o parte şi de alta a mesei, şi se îmbulziră la capătul ei strigând:

- Sublimul a venit să-i distrugă pe câinii de creştini şi pe mai-marele lor!

La asta, Buddha se dădu îndărăt deasupra mesei, până când îi putu privi pe toți în față, şi îşi ridică mâna cu cuvintele:

- Nu doar o dată spun: Stați! Nu doar de două ori spun: Stați! Ci va spun şi a treia oară: Stați!

De fiecare dată când rostea Stați!, cuvântul apărea cu litere arzătoare, că şi atunci când îl pronunțase Iisus; şi cuvintele nu dispărură - ci ramaseră aşa. Ceata de soldați iarăşi rămăsese şi privea încremenită, unii cu mâinile în aer, alții cu câte un singur picior pe podea, în poziția în care îi prinsese clipa când Buddha îşi ridicase mâna. Acesta păşi iar spre locul unde stătea Iisus şi, susținând cu mâna stangă brațul ridicat al lui Iisus, spuse:

- Acum, ca în toate lucrurile, sprijin mâna ridicată a dragului meu frate de aici.

Apoi îşi puse mâna dreaptă pe umărul lui Iisus şi ramaseră o clipă în această atitudine, după care amândoi coborâră uşor de pe masă, în timp ce Primarul, comandantul, gărzile şi soldaţii căzură pe spate, holbându-se la ei cu feţe albe, livide. Primarul se prăbuşi în scaunul său, care fusese mutat în spate până când se lipise de perete, şi toţi cei din grup răsuflară uşuraţi. Cred că toţi rămăsesem cu respiraţia tăiată în cele câteva minute cât durase toata scenă.

Apoi Buddha apuca braţul lui Iisus şi amândoi merseră exact în faţa Primarului. În cuvinte care porneau din el cu atâta forţă, că păreau să ricoşeze din pereţi, Buddha spuse:

- Îndrăzniţi vreo clipă să-i numiţi, pe aceşti dragi fraţi ai noştri, câini creştini? Tu, care cu puţin timp în urmă ai îmbrâncit cu asprime o fetiţă care cerea ajutor pentru cineva iubit! Acest drag, mare suflet s-a îndreptat spre ea şi a răspuns chemării.

Aici, el lăsase braţul lui Iisus, se întorsese şi, cu mâna întinsă spre mama lui Emil, păşise spre dânsa. Continuând să vorbească, el se întoarse pe jumătate, astfel încât să poată privi şi spre Primar, şi spre mama lui Emil. Se vedea clar că era profund iritat. Cuvintele izbucniră din el clare atunci când continua, privind spre Primar:

- Tu, care ar fi trebuit să răspunzi primul la chemarea acelui drag copil, ţi-ai uitat datoria; şi apoi îl numeşti pe cel care a răspuns, câine creştin! Du-te şi vezi copilul vindecat, al cărui trup, cu puţin înainte, era frânt şi contorsionat de durere. Vezi casa confortabilă care a fost ridicată în locul bordeiului de care, în parte, sunt răspunzătoare şi faptele tale prin ceea ce le-ai impus celorlalţi. Vezi mizerabila grămadă de zdrenţe de

pe care acest drag suflet - şi arătă spre Emil - a ridicat trupul copilului. Vezi cât de blând l-a ridicat şi l-a pus într-un pat curat şi moale. Apoi vezi cum, după ce a ridicat micul trup, murdăria şi zdrenţele au dispărut, şi tu, bigot imoral ce eşti, te lăfăi în purpură, pe care crezi că o meriţi doar pentru că eşti dintr-o castă pură. Îndrăzneşti să-i numeşti, pe cei care nicicum nu te-au rănit, pe tine sau pe altul, câini creştini; şi te consideri urmaş al lui Buddha, Mare Preot al templului de aici. Ruşine! Ruşine! Ruşine!

Fiecare cuvânt părea să-l lovească pe Primar, scaunele şi draperiile din jurul lui, şi să reverbereze. În orice caz, cuvintele erau rostite cu atâta forţă, că Primarul tremura şi draperiile fluturau ca mişcate de un vânt puternic. Nu se punea problema vreunui translator; Primarul n-a avut nevoie de vreunul. El a înţeles perfect, deşi cuvintele fuseseră rostite în cea mai curată engleză.

Buddha se întoarse şi merse spre cei doi la care ajunseseră piesele de aur, şi le ceru să i le dea. Ei îi înmânară discurile şi, cu ele în palmă, se înapoie la Primar şi i se adresa direct, spunând:

- Întinde mâinile!

Primarul aşa făcu, dar mâinile îi tremurau atât de tare încât abia le putea ţine întinse. Buddha îi puse câte un disc în fiecare mână, şi aproape instantaneu ele dispărură. Buddha spuse:

- Vezi, până şi aurul curat îţi zboară din mâini.

Şi cele două discuri căzură, aproape deodată, pe masă în faţa celor doi care le ţinuseră mai devreme. Buddha îşi întinse ambele palme, le puse în mâinile întinse ale Primarului şi, cu o voce blândă, calmă, spuse:

- Frate, nu trebuie să te temi. Nu eu te judec. Tu însuți te judeci pe tine însuți.

Îşi ținu astfel mâinile şi ramase tăcut până când Primarul deveni liniştit. Atunci îşi retrase mâinile şi spuse:

- Te grăbeşti să dai buzna cu săbiile, ca să-i îndrepți pe cei pe care îi judeci că fiind răi. Dar ține minte, când îi judeci şi îi condamni pe alții, nu faci decât să te judeci şi să te condamni pe tine însuți.

Întorcându-se spre Iisus, spuse:

- Noi, care cunoaştem, suntem alături pentru binele comun şi iubirea fraternă a toată omenirea.

Din nou îşi uni mâna cu mâna lui Iisus, spunând:

- Ei bine, Frate, cred că am luat cu totul în mâinile mele treaba asta. Acum este în mâinile tale.

Iisus răspunse:

- Ai făcut-o minunat, şi nu-ți pot mulțumi îndeajuns.

Amândoi se întoarseră, se inclinară şi, braț la braț, trecură prin uşă şi dispărură.

Camera se umplu deodată de o larmă de glasuri. Primarul, comandantul, soldații şi gărzile, cu toții se repeziră ca să ne strângă mâinile. Toți încercau să vorbească deodată. Primarul îi spuse ceva lui Emil, şi acesta îşi ridica mâinile, cerând tăcere. De cum se putu face auzit, el ne spuse că Primarul dorea să ne aşezăm iar la locurile noastre.

Când toți s-au aşezat şi s-a făcut din nou linişte, am văzut că, în acest timp, ofițerul îşi aliniase soldații de fiecare parte a mesei şi în spatele scaunului Primarului, care fusese adus lângă masă. Primarul se ridică şi, cu Emil că translator, spuse:

- Am lăsat zelul meu să mă stăpânească, şi de aceea sunt profund ruşinat şi regret nespus. Nu cred că este necesar să spun asta după ceea ce s-a petrecut. Cred că vedeți, după atitudinea mea, că m-am schimbat, şi aş vrea să-l rog pe Fratele Bagget să se ridice şi să accepte umilele mele scuze. Acum sunteți buni să vă ridicați în picioare?

După ce ne-am ridicat, el spuse:

- Vă rog pe toți, foarte frumos, să acceptați scuzele mele cele mai umile. Vă urez tuturor un călduros bun-venit şi, dacă doriți asta, sper să rămâneți mereu printre noi. Oricând, dacă doriți o escortă militară, ceea ce nu prea cred, voi considera - şi cred că la fel şi comandantul - că este o mare onoare pentru mine să vă ofer serviciile mele. Nu pot spune mai mult. Vă doresc, tuturor, noapte bună! Înainte să plecați, doresc să spun tuturor că tot ce am vă stă la dispoziție. Vă salut, iar soldații vă salută şi ei; şi vă vor însoți la locuințele voastre. Din nou vă urez noapte bună şi vă salut, ca în religia noastră, în numele Marelui Buddha, Celestul.

Comandantul, cerându-şi de nenumărate ori scuze, şi spunând că era sigur că noi suntem în legatură cu Celestul, ne însoți, cu cinci soldați, la locuința noastră. La plecare ne-au prezentat un salut, care era executat formând un semicerc în jurul ofițerului comandant şi prezentând săbiile, astfel încât vârfurile lor aproape atingeau vârful sabiei comandantului. Apoi s-au întors rapid, şi-au descoperit capetele şi s-au înclinat adânc, punând un genunchi pe pământ. Acest salut este dat numai în ocazii deosebite. Am răspuns la salut cum am ştiut mai bine, şi au plecat. Am intrat în casă, ne-am luat rămas bun de la prietenii şi gazdele noastre, şi ne-am pregătit să mergem la noi în cort. Eram atât de

numeroşi, încât casa de oaspeți nu ne putuse găzdui pe toți; aşa că fusese instalată tabăra în apropiere, în spatele casei.

De îndată ce am ajuns în cort, liderul nostru, Ray, se aşează pe un pat de campanie şi spuse:

- Deşi sunt frânt de oboseală, nu mi-ar folosi absolut deloc să mă culc înainte să aflu ceva mai multe; şi vreau să rețineți că am de gând să stau aici toată noaptea, dacă nu mă luminați într-un fel. Pot să vă spun că astă-seară lucrurile au mers mult prea departe pentru mine. Voi, băieți, ați stat lângă mine zi de zi şi nu ați spus nimic, deşi se pare că sunteți nişte adevărați înțelepți.

I-am spus că ştia tot atât cât ştiam şi noi, căci nici noi nu mai asistasem la ceva asemănător cu ceea ce se petrecuse. Cineva sugeră că totul fusese regizat pentru noi, în mod special. Liderul aproape că sari la el:

- Regizat! Omule, cine ar putea regiza aşa ceva, ar merita un milion pe săptămână, în orice monedă, şi Primarul, dacă el juca teatru, puteți să mă spânzurați, căci bătrânul era teribil de îngrozit. Chiar pot să admit că, pentru câteva clipe, am fost la fel de speriat ca şi el. Undeva, în spatele a toate acestea, ceva îmi şopteşte că pregătise o primire fierbinte pentru noi toți. Izbucnirea aceea nu a fost doar pentru Bagget Irand. Când soldații au năvălit înlăuntru, aveau o notă prea triumfătoare în voce. Dacă nu mă înşel, erau cu toții porniți, mai tare decât ne-am dat noi seama. Aceeaşi vagă impresie îmi spune că, pentru o clipă, ei au crezut că Buddha venise să-i ajute. Când au văzut că tot planul s-a întors împotriva lor, corpurile le-au cedat şi, dacă ma gândesc bine, îmi amintesc că au aruncat săbiile din mâini. Nu

avea Buddha destula putere? L-ați văzut cum arunca acele cuvinte asupra bătrânului. Părea mult mai puternic decât Iisus; dar de fapt a trebuit să-şi susțină partea lui, căci partea noastră, în acele condiții, a avut doar de câştigat din aceasta întâmplare.

Căci nu a primit bătrânul Primar un ajutor considerabil? Pariez că la ora asta se simte ca şi cum s-ar fi ridicat peste un gard trăgându-se singur de şireturile de la ghete. Când Buddha i-a strâns mâinile, mi s-a părut că bătrânul ieşise cu totul din eul său dinainte. O să mai auzim multe despre el până la vara viitoare, şi, dacă nu greşesc, vă prezic că asta e bine, pentru că bătrânul este o forță în regiunea asta. Dacă el a primit acea înălțare pe care am simțit-o eu, nu mi-ar părea deloc rău să fiu în pielea lui.

Am discutat despre lucrurile pe care le văzusem şi auzisem şi, înainte să ne dam seama cum trecuse timpul, a început să se crape de ziua. Liderul se ridică, se întinse, cu brațele deasupra capului, şi spuse:

- Cine are nevoie de somn? Eu nu cred că am, după ce v-am ascultat povestirile.

Ne-am întins îmbrăcați, pentru o oră de odihnă înainte de micul dejun

CAPITOLUL XIV

Dimineață, când am fost chemați la micul dejun, liderul a fost primul în picioare. Se grăbea să-şi facă toaleta de dimineață, ca un şcolar nerăbdător. După ce a terminat, îi indemnă pe toți să se grăbească. În cele din urmă am mers la masă şi i-am găsit pe Emil şi pe Jast. Liderul s-a aşezat între ei şi, cât a durat masa, le-a tot pus întrebări. Când am terminat de mâncat, se ridică de

la masă şi iarăşi ardea de nerăbdare să revadă casa care crescuse în 15 minute, cum s-a exprimat el. Îşi puse mâinile pe umerii lui Jast şi spuse că, dacă ar fi avut doi ca Emil şi mama lui, ce bine ar fi fost să umble şi să ridice astfel de case pentru oamenii săraci. Apoi spuse:

- Dar nu s-ar îmbolnăvi autoritățile din New York? Le plătesc impozite acelor indivizi.

Atunci Emil spuse:

- Dar dacă nu te-ar lăsa să faci case pentru ei?

- Ei bine, - spuse el - tot aş face-o, şi dacă ei n-ar vrea să le folosească, i-aş lua frumuşel şi i-aş închide în ele.

Am ras cu toții din inimă la acestea. Pe lider îl văzusem mereu ca pe un om tăcut, rezervat. Mai târziu el ne-a spus că lucrurile pe care le văzuse îl stârniseră dintr-atât, încât nu se putuse abține să nu pună întrebări. Ne-a mai spus că aceasta era, de departe, cea mai interesantă expediție din întreaga lui viață, deşi era familiarizat cu cele mai neobişnuite locuri din lume. Era ferm hotărât să ne ajute să organizam o a doua expediție care să continue săpăturile sub îndrumarea prietenilor nostri. Dar acest lucru avea să fie împiedicat de plecarea lui bruscă din această lume.

Cu greu îl puteam ține să nu se ducă drept la casa cea nouă. În final am căzut de acord cu el, aşa că Jast şi un alt prieten l-au condus să o vadă. S-au întors din aceasta plimbare în vreo 30 de minute, şi el jubila. Văzuse căsuța şi era reală. Ne-a spus că îi amintise foarte viu de o viziune pe care o avusese în copilărie, şi ne povesti cum se văzuse umblând, însoțit de zâne, construind case pentru oamenii săraci şi facându-i fericiți.

Pentru că grupul nostru era prea numeros, ne-am gândit că era mai bine să nu mergem toți deodată ca să vedem căsuța. S-a stabilit să mergem în grupuri de câte 5-6 persoane. Componenții primului grup aveau să fie Emil, liderul, una sau două doamne, şi eu. Am pornit, iar mama lui Emil şi cu gazda noastră ni s-au alăturat. Am mers până când am zărit casa. Fetița ieşise în fugă afară să ne întâmpine şi se aruncă în brațele mamei lui Emil, spunând că fratele ei era sănătos şi viguros. Când am ajuns la casă, mama fetiței ieşi, căzu în genunchi în fața mamei lui Emil şi începu să-i spună cât de mult o adoră. Mama lui Emil întinse mâinile şi o ajută să se ridice, spunându-i că nu trebuie să îngenuncheze în fața ei; că nu pe ea trebuie s-o adore, ci pe Cel Preamărit, pentru binecuvântarea ce o primise. Băiețelul deschise uşa şi mama ne invită înăuntru. Am urmat doamnele în casă, cu gazda noastră ca interpret. Nu era nici o îndoială, casa se afla acolo; cuprindea 4 camere şi era foarte confortabilă. Pe trei laturi era înconjurată de cele mai sărace cocioabe. Ni s-a spus că locuitorii acestora aveau de gând să se mute, căci credeau că este o casă diavolească şi că i-ar fi putut distruge dacă ar fi rămas.

L-am văzut apoi şi pe Primar. Pe la ora 11 în dimineața aceea şi-a trimis ofițerul cu un grup de soldați ca să ne invite să prânzim cu el la ora două după-amiază. Am acceptat şi, la ora stabilită, una din gărzi ne aştepta să ne conducă până acasă la Primar. Cititorul va înțelege că în țara aceasta nu existau trăsuri; aşa că am folosit unicul mod de deplasare pe care îl aveam - mersul pe jos.

Când am ajuns acasă la Primar, am constatat că mai devreme sosiseră un număr de călugări lamaişti, printre care şi Marele Preot de la mânăstirea din

vecinătate. Aflasem că mânăstirea aceasta găzduia între 1500 şi 1800 de călugări, şi era de o importanță deosebită. Primarul făcea parte din cel mai înalt corp de preoți ai mânăstirii.

La început ne aşteptam la o discuție vie, dar curând am înțeles că prânzul era doar un pretext pentru că ei să-i cunoască pe membrii grupului nostru. Prietenii noştri se cunoşteau foarte bine cu Marele Preot, căci se întâlniseră de foarte multe ori şi lucraseră împreună. Se părea că Primarul nu ştiuse asta până în dimineața aceea, căci Marele Preot fusese plecat din mânăstire timp de circa 3 ani, şi se întorsese abia în seara dinaintea sosirii noastre.

În timpul prânzului am descoperit că aceşti Lama erau bine instruiți, aveau o viziune largă asupra vieții, călătoriseră mult, iar doi dintre ei trăiseră câte un an în Anglia şi America. Primarul le povestise cele petrecute în seara precedentă şi, în general, o atmosferă foarte prietenească s-a creat până la terminarea mesei, cât despre Primar, l-am găsit foarte simpatic, şi singura lui referire la seara anterioară a fost legată de efectul acesteia, care îi adusese o mare iluminare. Ne-a spus deschis că, până la seara precedentă, el manifestase o mare ură față de toți străinii. Am fost obligați să purtam discuția prin translatori, ceea ce nu este satisfăcător atunci când cineva vrea să pătrundă ideile mai profunde ale celuilalt.

Înainte să plecam, ni s-a făcut o cordială invitație de a vizita mânăstirea şi de a petrece acolo ziua următoare, ca oaspeți ai lor. Am acceptat, la sugestia lui Emil, şi ziua care a urmat, petrecută cu ei, a fost foarte plăcută şi instructivă. Am descoperit că mai-marele lor era un om foarte deosebit. Prietenia care s-a legat, în ziua

aceea, intre el şi Şeful nostru, avea să conducă mai târziu la o strânsă şi durabila înțelegere fraternă, şi el ne-a fost de foarte mare ajutor în cercetările ulterioare din regiunile înconjurătoare.

CAPITOLUL XV

Emil ne-a anunțat că în seara aceea avea să aibă loc o reuniune similară cu cea la care participasem în satul lui, cu un an în urmă, şi ne-a invitat pe toți să luăm parte.

Cu puțin înainte de ora stabilită pentru întâlnire, Emil, mama lui şi cu mine ne-am dus acasă la fetiță ca să le luam, pe ea şi pe mama ei, căci ne ceruseră să vina cu noi. În drumul de la casa lor spre locul întâlnirii am trecut pe lângă multe cocioabe dărăpănate şi mizere. Fetița se opri în fața uneia dintre ele, spunând că acolo trăia o femeie oarbă, şi îl întrebă pe Emil dacă putea să intre şi să o ia la întâlnire, dacă ea dorea să vina. Acesta a fost de acord. Fata deschise uşa şi intră în cocioabă, în timp ce noi aşteptam afară. Peste câteva momente, reapăru în uşă spunând că femeia era speriată, şi îl chemă pe Emil să vina la ea. El merse la uşă şi vorbiră câteva clipe. Apoi intrară amândoi. Mama lui Emil zise:

- Copila aceasta va fi, curând, o forță a binelui printre aceşti oameni, căci ea are abilitatea şi hotărârea de a îndeplini ceea ce îşi propune. Am hotărât s-o lăsăm să acționeze în felul ei, cu excepția faptului că o îndrumăm şi o ajutăm, ghidându-ne după ceea ce simțim că este mai bine ca să-i dea mai multă încredere în sine. Să vedem ce metodă adopta ca s-o determine pe această femeie să vină la întrunire. Teama acestor frați dragi față de noi este incredibilă. Mulți se mută din

vecinătatea casei fetiței; deşi voi vă gândiți că ar trebui să năvălească pentru a ne cere să-i ajutam să obțină asemenea case. Acesta este motivul pentru care suntem nevoiți să fim atât de atenți cu sentimentele lor. Pe când noi dorim să-i ridicam pe toți din aceste condiții, cum am făcut acestei ființe dragi, ei fug de noi la primul semn al apropierii noastre.

Am întrebat-o cum de a fost capabilă să-i ajute aşa cum o făcuse, pe copii şi pe părinții lor. Ea răspunse:

- Asta a fost datorită atitudinii fetiței, şi prin ea i-am putut ajuta pe toți. Ea este placa turnantă a acelei familii, şi tot prin ea vom ajunge şi la acest suflet drag, - şi arătă spre cocioaba la care ne oprisem, - şi la mulți alții de aici. Pe cei iubiți îi putem aduce aproape de inima noastră. Căsuța aceea nu a fost ridicată în zadar.

Aici apărură Emil şi cu fetița, spunând că femeia dorea ca fata s-o aştepte şi aveau să vină împreună, în scurt timp. Am plecat mai departe, lăsând-o pe fetiță cu femeia cea oarbă.

Când am ajuns la locul întâlnirii, se adunaseră aproape toți şi am aflat că Marele Preot al mânăstirii avea să fie principalul vorbitor al serii. Ni se povestise că Emil îl cunoscuse pe acest Lama cu vreo 18 luni în urmă, şi legaseră o caldă prietenie. Întâlnirea fusese aranjată, ca şi prezența noastră acolo, la cererea specială a lui Lama. De aceea ne vizitaseră ei în ultima zi din deşert. Ni se mai spusese că Primarul era a doua autoritate după acest om. Unele presupuneri ale liderului nostru se confirmau, dar, oricum, prietenii noştri nu-şi făceau nici o grijă.

Emil spuse că aceşti doi oameni aveau să le fie buni prieteni de aici înainte, şi că rareori erau capabili să ajungă la persoane atât de sus-puse ca aceştia doi, dar

că se mulțumeau să lase lucrurile să evolueze încet. Ni s-a mai spus că, în seara precedentă, fusese pentru a treia oara când Iisus şi Buddha se făcuseră văzuți ca să îi ajute şi păreau încântați că fusesem acolo ca să fim martori ai scenei. Nu păreau să vadă în asta un succes în plus, ci o ocazie care le permitea să coopereze şi să lucreze cu aceşti oameni.

În momentul acela intră fetița, conducând-o pe femeia cea oarbă. Găsi un scaun pentru protejata ei, ceva mai în spate şi pe o latură a camerei. După ce femeia s-a aşezat, fetița ramase cu fața la ea, ținând-o de ambele mâini şi, pentru un moment, se inclină spre ea că şi cum i-ar fi şoptit ceva. Apoi ea se îndreptă de mijloc şi, lăsând mâinile femeii, îşi puse palmele mici pe ochii ei şi le ținu aşa. Aceasta mişcare păru să atragă atenția tuturor celor din sală, până la Marele Preot. Toți se ridicară şi ramaseră privind copila şi femeia, pe când Marele Preot se apropie repede şi îşi puse mâna pe capul fetiței. De cum făcu asta, chipul fetiței tresări vizibil, dar ea nu-şi schimba poziția. Cei trei ramaseră astfel pentru câteva momente, apoi fetița îşi retrase mâinile şi strigă bucuroasă:

- Uite, nu mai eşti deloc oarbă, poți vedea!

Îşi apăsă buzele pe fruntea femeii, apoi se întoarse şi merse spre Şeful nostru. Părea destul de tulburată şi spuse:

- Vorbesc în limba voastră!

Apoi continuă:

- De ce femeia nu vede, dacă nu mai este oarbă? Poate să vadă!

Am privit iar spre femeie; se ridicase şi, apucând roba Marelui Preot cu ambele mâini, ea exclamă, în limba ei natală:

- Vă vad!

Apoi privi de jur împrejurul camerei cu un aer uluit, spunând:

- Vă văd pe toți!

Lăsă roba Preotului şi, acoperindu-şi fața cu mâinile, se lasă să cadă înapoi pe scaun, suspinând:

- Văd, văd, dar voi sunteți toți atât de curați şi eu atât de murdară! Lăsați-mă să plec!

Atunci mama lui Emil păşi înainte. Oprindu-se în spatele femeii, îşi puse mâinile pe umerii ei. Preotul îşi ridică mâinile, dar nu fu rostit nici un cuvânt. Aproape instantaneu, hainele femeii se preschimbaseră în veşminte noi. Mama lui Emil îşi lua mâinile de pe umerii femeii. Aceasta se ridică şi, cu o figură zăpăcită şi uimită, caută cu ochii în jur. Preotul o întrebă după ce se uită, şi ea spuse că îşi căuta vechile straie. Atunci Preotul spuse:

- Nu te mai uita după hainele cele vechi. Uite, eşti îmbrăcată în haine noi.

Ea rămase o clipă ca adâncită în gânduri, de uimire; apoi fața îi fu luminată de un zâmbet, se inclină foarte adânc şi îşi reluă locul.

Ni s-a spus că această femeie fusese oarba timp de peste 25 de ani, şi că orbirea îi fusese provocată atunci când globurile ochilor îi fuseseră lovite de schijele unui foc de armă tras de un membru al unei bande de jefuitori.

Impresia era atât de puternică, încât grupul nostru se strânse în jurul lor. Profitând de ocazie, liderul îşi croise drum până la fetiță şi conversau cu voce joasă. El ne-a spus, după aceea, că fetița vorbea foarte bine englezeşte. Gazda noastră făcuse pe interpretul atunci când conversația era purtată în limba lor.

Cineva sugera că ar trebui să ne aşezăm la masă. Pe când începusem să luăm loc, femeia se ridică şi îi spuse mamei lui Emil, care stătuse liniştită lângă ea, că dorea să plece. Fetița se apropie, zicând că avea s-o însoțească şi să aibă grijă ca ea să ajungă cu bine acasă. Atunci Marele Preot o întrebă pe femeie unde locuia şi, după ce i s-a spus, zise că ea nu trebuia să se întoarcă în locul acela mizer. Fetița spuse că se aştepta ca femeia să vină să locuiască în casa lor şi, braț la braț, ele plecară.

După ce ne-am aşezat cu toții, pe masa apărură vasele, ca aduse de mâini nevăzute. Atunci l-am văzut pe Preot începând să se uite în jur, minunându-se. Dar când bucatele începură să apară în acelaşi mod, el se întoarse spre mama lui Emil, care era aşezată chiar în dreapta lui, şi o întrebă dacă acest lucru era ceva obişnuit pentru ei, spunând că nu mai avusese privilegiul să asiste la aşa ceva. Se întoarse apoi spre Emil, care traducea pentru noi, ca şi cum ar fi cerut explicații. Atunci Emil îi explică faptul că ei erau capabili să folosească aceeaşi putere care fusese folosită pentru a o vindeca pe femeia cea oarba, pentru a aduce în manifestare tot ce aveau nevoie. Era limpede că Preotul era încă tulburat, dar nu mai spuse nimic, până într-un moment când masa era în plină desfăşurare. Atunci se ridică şi, cu Jast că interpret, spuse:

- Cred că pot vedea mai în profunzime decât îmi imaginasem că ar putea ființa umană să vadă. Deşi întreaga viață mi-am petrecut-o în slujba preoției, în care credeam că îmi slujesc semenii, constat acum că mă serveam mai mult pe mine însumi, decât pe fratele meu. cât de mult s-a extins astă-seară această fraternitate - şi viziunea mea a realizat aceasta extindere! Pot înțelege acum ce viață limitată trăiam; că

trăiam disprețuindu-i pe toți cei care nu țineau de poporul nostru. Viziunea aceasta îmi permite să văd că sunteți la fel de sublimi ca şi noi, şi ce bucurie cereasca îmi oferă asta!

Aici el se opri, cu mâinile pe jumătate ridicate, în timp ce o expresie de surpriză şi încântare îi apăru pe chip. Ramase aşa o clipă, apoi spuse:

- Nu se poate aşa. Pot şi vreau să vă vorbesc în limba voastră. De ce să nu pot asta? Înțeleg ce gândeați când îmi spuneați că nu există limite pentru abilitatea omului de a se exprima. Descopăr că va pot vorbi direct, ca să mă puteți înțelege.

Se opri un moment, ca pentru a prinde firul unui gând, apoi vorbi fără ajutorul vreunui interpret. Mai târziu ni s-a spus că era prima oară când vorbise englezeşte. Continuă:

- Ce minunat este să vă pot vorbi chiar în limba voastră! Cu larga viziune pe care mi-a dat-o aceasta, mă miră foarte mult că oamenii vad, în oricare din frații lor, inamici. Este atât de clar că toți trebuie să fim din aceeaşi familie, aceeaşi sursă, aceeaşi cauză. Nu face asta să fie loc destul pentru toți? Dacă un frate alege să vadă lucrurile altfel decât noi, de ce să spunem că trebuie să piară? Vad că nu putem să ne luptam între noi, căci atunci nu facem decât să întârziem propria noastră dezvoltare şi să ne izolam unii de alții. Dacă facem asta, casa noastră se va nărui peste noi. Acum vad, în locul unei rase limitate, un Tot universal, etern, nelimitat, toți venind din Unul şi întorcându-se la Unul.

Înțeleg că Iisus al vostru şi Buddha al nostru au trăit în aceeaşi lumină. Viețile lor, că şi ale tuturor celor care au trăit în aceeaşi lumina, trebuiau să se contopească în Unul. Încep să văd unde converge totul.

Lumina clară, de cristal, îşi trimite raza asupra mea. Cred că omul se înalță pe sine până la o poziție sublimă sau măreață, dar adesea, când a dobândit această poziție, poate să nu-şi mai vadă fratele la fel de sublim. El vrea să fie rege el însuşi, şi fratele lui să-i fie slujitor.

De ce acea draga copilă şi-a pus mâinile pe ochii celei care îi avea închişi? Înțeleg acum că acea copila vedea mai profund decât mine, care ar fi trebuit să ştiu mai multe. Este ceea ce voi numiți Iubire atotputernică. Este aceeaşi Iubire care i-a făcut pe Iisus şi Buddha să fie uniți; lucru de care mă miram, dar acum nu mă mai mir. Acum înțeleg că nu este deloc rău să vă acceptăm pe toți, căci dacă vă acceptam, avem binele pe care îl aveti şi voi, şi asta nu poate fi decât în beneficiul nostru. Vad că puterea care vă protejează mereu mă va proteja şi pe mine. Dacă ne protejează pe voi şi pe mine, atunci trebuie să-i protejeze pe toți. Linia despărțitoare a dispărut. Ce adevăr ceresc! Vă înțeleg ideea când spuneți că lumea este lumea lui Dumnezeu, şi că locul Lui este şi aproape, şi departe. Dacă vedem apropiatul şi îndepărtatul împreună, ele vor fi acelaşi lucru pentru noi. Trăim într-un loc, înconjurați de propria noastră lume, fără să vedem că în afara micii noastre lumi, o lume întreagă, largă, ne înconjoară; şi acea lume ne va ajuta dacă îi permitem, şi atunci vom gândi că Dumnezeu îl cuprinde pe unul, ca şi pe toți!

Acum înțeleg ideea Sfântului Frate atunci când spune că uşile trebuie să fie larg deschise pentru cei care sunt gata să primească. S-a spus că omul nu numai că se va face auzit, ci va şi deveni ceea ce declară că este şi, cufundat în sine, el va fi scufundat în Fraternitatea Omului. Faptele, şi nu vorbele frumoase, sunt cele care durează. Înțeleg că drumul evoluției nu

este barat de credințele altora, ci chiar de ale noastre. Fiecare pretinde direct favorurile Celui Preaînalt, fiecare încercând să construiască pentru sine, dar demolând şi subminând ce construiesc alții. În loc să ne unim forțele pentru a dărâma, mai bine le-am folosi pentru a consolida întregul. Cel Preaînalt nu a dat fiecărei națiuni viața ei, ci aceeaşi viața tuturor națiunilor Pământului. Acum a venit vremea când trebuie să alegem între crezuri şi Fraternitatea Umană. Crezurile doar hipnotizează omul. Credința care mută munții încă doarme în sămânța plantei. Înălțimea şi măreția sunt chiar la îndemâna omului, ca să le obțină. Legea iluminării a precedat-o pe cea a miracolului. Aceasta lege a iluminării este legea superioară a Iubirii, şi Iubirea este Frăția Universală.

Acum înțeleg că este necesar doar ca fiecare să se întoarcă la izvorul propriei sale religii, pentru a înlătura toate interpretările false şi pentru a alunga tot egoismul. În fiecare se va descoperi aurul curat al alchimistului, înțelepciunea Celui Preaînalt; Dumnezeul vostru ca şi Dumnezeul meu, nu mai mulți dumnezei ai diferitelor popoare, ci un singur Dumnezeu. Este acelaşi Dumnezeu cel care îi vorbea lui Moise din copacul aprins; acelaşi Dumnezeu de care vorbea Iisus când spunea ca, prin rugăciune, poate chema legiuni că să-l sprijine în ceasul luptei sale cu carnea, în înfăptuirea lucrării pe care i-o încredințase Tatăl; acelaşi Dumnezeu la care s-a rugat Petru când a fost eliberat din temniță. Văd acum marea putere care poate fi chemată în ajutorul acelora care vor coopera în Fraternitatea unei vieți de devoțiune.

Aici el ridică un pahar şi îl ţinu în palmă pentru o clipă. Deveni foarte liniştit, şi paharul se prefăcu în pulbere. Atunci continuă:

- Armatele din faţa Ierihonului ştiau de aceasta putere atunci când au sunat din trâmbiţe şi zidurile au căzut. Pavel şi Silas o cunoşteau atunci când au fost eliberaţi din temniţă.

Din nou ramase un moment într-o tăcere deplina. Clădirea se cutremură şi se scutură, izbucniră fulgere din senin, şi două blocuri mari de stancă se desprinseră din peretele muntelui la vreo milă distanţă şi căzură bubuind în valea de dedesubt. Sătenii ieşiră în fugă din case, îngroziţi, şi cu greu ne-am reţinut să nu facem la fel, atât de violent se cutremurase clădirea. Apoi el îşi ridică mâna, totul se linişti, şi continuă:

- Ce valoare au armatele sau flotele, când omul ştie că Dumnezeu are această putere şi că adevăraţii Lui fii o pot folosi? Poţi mătura o armată cum ai sufla un puf de păpădie, cât despre marile vase de luptă, ele pot fi distruse ca paharul acesta.

Şi ridică farfuria pe care depusese pulberea, care acum era iarăşi paharul. El suflă uşor asupra lui; paharul izbucni în flăcări şi dispăru complet. El reluă:

- Aceste legiuni nu vin ca să facă munca ta sau munca mea, sau că să-l folosească pe om ca pe un instrument al lor; omul le poate chema ca să-l încurajeze, să-l susţină şi să-l ajute în lucrarea lui că stăpân al oricărei condiţii a vieţii. Cu această putere, omul poate să liniştească valurile, să stingă focul sau să direcţioneze mulţimile. Oricine le poate folosi numai aşa cum le-a supus. Le poate folosi pentru binele întregii rase umane, sau pentru a-l readuce pe om la semnificaţia cooperării sale cu Dumnezeu. Cel care este

în stare, în divinitatea sa, să cheme aceste legiuni, ştie fără dubii că poate folosi această putere combinată numai în adevărata slujire a omenirii, căci ştie că ea îl poate distruge tot aşa cum îl protejează.

Aici vorbitorul se opri o clipă, întinse mâinile şi, cu o voce moderata, plina de respect, spuse:

- Tată, este o mare încântare să-i avem cu noi, astă-seară, pe aceşti dragi prieteni ai nostri. Cu sinceritate şi modestie, spunem: Facă-Se Voia Ta! Îi binecuvântăm şi, astfel, binecuvântăm întreaga lume.

Apoi se aşează atât de calm, de parcă nu s-ar fi întâmplat nimic extraordinar, şi toţi prietenii noştri erau liniştiţi. Dar membrii echipei noastre erau impresionaţi la culme. Atunci corul invizibil izbucni cu: Toţi cunosc puterea dintr-un nume, şi omul se poate proclama Rege şi apoi, cu o ţinută simplă, acel om se poate conduce ca un suveran.

În timpul acestei remarcabile demonstraţii de putere, nu fusesem conştienti de tensiunea şi nervozitatea noastră. Dar, când corul încetă, ne-am dat seama, şi se pare că avusesem nevoie de muzică pentru a ne ajuta să ne relaxam. Când ultimele sunete ale muzicii se stinseră, ne-am ridicat de la masă şi ne-am adunat în jurul prietenilor noştri şi al Preotului.

Asta le-a dat, liderului şi Şefului nostru, ocazia să pună întrebări. Atunci Preotul, văzând interesul lor, îi invită să-şi petreacă noaptea cu el la mânăstire. Ne-au urat noapte bună şi au plecat împreună.

Am plănuit să plecăm a doua zi la amiază. S-a stabilit că numai Jast şi Chander Sen să ne însoţească până la punctul nostru de aprovizionare, unde avea să ni se alăture Emil, şi toţi trei aveau să se întoarcă împreună cu noi în satul unde iernasem. După ce au

fost făcute aceste planuri, ne-am întors în tabără, dar nu ne-am culcat până aproape în zori, atât de dornici eram să comentăm ceea ce văzusem.

CAPITOLUL XVI

La ora 12, după ce am terminat ultimele aranjamente, expediția a părăsit satul în urările de bine ale numeroşilor localnici care se adunaseră să-şi ia rămas bun de la noi.

La următorul loc de oprire, unde eram nevoiți să traversam un râu lat, am ajuns în seara aceea pe la ora 6. Ne-am gândit că era mai bine să poposim ca să ne pregătim de traversare, căci asta avea să ne ocupe cea mai mare parte din ziua următoare. Cum nu exista nici un fel de pod sau barcă, traversarea se făcea alunecând de-a lungul unui odgon gros făcut din funii împletite, şi care era întins peste râu. Membrii echipei nu au avut nici o dificultate în a traversa astfel. Principala problema a fost cum să trecem caii şi catârii peste apă. În final am realizat asta facând o chingă solidă din funii şi legând-o astfel încât să alunece în lungul odgonului. Chinga era mai întâi bine fixată în jurul corpului animalului, ca o centură, apoi era legată pe odgon şi animalul era împins deasupra apei, unde atârna suspendat peste torentul zgomotos până când era tras pe celălalt mal. La această chingă fuseseră ataşate două frânghii suficient de lungi ca să ajungă până peste râu, una servindu-ne să tragem animalul dincolo, cealaltă ca să tragem chinga îndărăt pentru următorul animal. Astfel am traversat toți în siguranță.

Nu au mai urmat alte dificultăți în afara acestei traversări, şi am găsit drumul acesta mult mai bun

decât cel pe care îl urmasem la venire. Am ajuns cu bine la punctul nostru de aprovizionare, unde expediția s-a dizolvat. S-a aranjat, pentru cei care aveau să se întoarcă acasă, ca ei să meargă spre port pe ruta obişnuită a caravanelor.

Emil ni se alătură în dimineața următoare şi, după ce ne-am luat rămas bun de la tovarăşii nostri, am pornit la drum spre satul unde rămăsesem în timpul iernii. Din nou ne-am oprit, pentru două zile de odihnă, în tabăra bandiților, unde cei doi voluntari care veniseră cu noi se opriră, grupul nostru reducându-se la 7 oameni. Cei doi le povestiră camarazilor despre călătoria deosebită pe care o făcuseră şi despre minunile văzute. Grupul nostru fu tratat cu toată atenția, dar bineînțeles că cei trei prieteni ai noştri primiră cele mai mari onoruri. Conducătorul bandei ne-a asigurat că bandiții aveau să păstreze cu sfințenie secretul localizării oraşelor, din respect pentru considerația ce li se arătase. Ni s-a spus că nu era nici un pericol ca această bandă să încerce vreodată să meargă aşa departe; bandiții din deşert nu invadau niciodată munții, şi nici cei din munți nu mergeau în deşert, căci permanent se războiau unii cu alții. După câte ştim, şi-au respectat fidel promisiunea făcută.

În dimineața plecării din tabăra lor, conducătorul bandei veni şi îi dădu Şefului nostru o mica moneda de argint, cam de mărimea şi greutatea unui şiling englezesc, cu o inscripție curioasă pe ea, spunând ca, dacă ne-ar fi amenințat oricare din bandele regiunii, am fi fost imediat lasați în pace dacă o arătam. El ne spuse că moneda se aflase în posesiunea familiei sale de multe generații şi că o prețuia foarte mult, dar că dorea că Şeful nostru s-o primească drept semn al stimei lui.

După ce o examină atent, Emil spuse că era o fidela reproducere a unei monede care fusese folosita în nordul regiunii Gobi, cu multe mii de ani în urmă. Data ei arăta că fusese făcută cu peste 700 de ani în urmă. Ni s-a spus că aceste monede erau purtate ca un fel de talismane de către localnici; iar monedele cele mai vechi erau considerate şi mai eficiente. Fără îndoială că aceasta fusese prețuită foarte mult de conducător şi de toată banda.

Din satul acesta, ne-am continuat călătoria şi am sosit la reşedința noastră de iarnă la timp, fără alte întâmplări. Am fost primiți călduros de grupul care ne vizitase în deşert şi de care ne despărțisem în satul în care îl întâlnisem pe Marele Preot.

Iarăşi am fost invitați să împărțim locuința cu gazda noastră dinainte, ceea ce am acceptat cu bucurie. De data asta mai eram doar patru, căci 7 dintre tovarăşii noştri se întorseseră în India şi Mongolia că să-şi continue cercetările. Acest aranjament ne fusese sugerat şi îl acceptasem ca să avem mai mult timp pentru traducerea documentelor. Totul era foarte liniştit în micul sat, şi ne petreceam tot timpul studiind poziția şi forma simbolurilor şi caracterelor care alcătuiau alfabetul, pătrunzând astfel sensul cuvintelor. Eram ajutați de Chander Sen. Cum el nu stătea cu noi chiar tot timpul, în punctele mai dificile ne ajuta şi gazda noastră. Am continuat aşa până în ultimele zile din decembrie, când am observat că iarăşi se adunau mulți pentru întâlnirea anuală. Aproape toți erau dintre cei cunoscuți la reuniunea din anul precedent. Am aflat că anul acesta aveau să se adune în templu şi să folosească încăperea centrala din cele 5 camere de sus, care erau

aşezate în lungul pragului stâncos, după cum am descris.

Ne-am dus în această sală în ajunul Anului Nou, ca să ne întâlnim şi să vorbim cu cei adunați. Am aflat că erau veniți din foarte multe locuri şi ne-au povestit lucruri care se petrecuseră în lumea exterioară, cu care începusem să simțim că pierdeam orice contact.

Pe când conversam, unul dintre oaspeți intră şi spuse că luna era foarte frumoasă. Mai mulți din cameră, inclusiv cei patru din grupul nostru, am mers pe terasă. Luna tocmai răsărise şi părea să plutească printr-o mare de culori delicate care erau reflectate de larga întindere a zăpezii ce acoperea muntele şi valea, şi culorile se schimbau continuu. Cineva spuse:

- În noaptea asta vor răsuna clopoțeii.

Imediat, clopotele începură. La început păru ca un clopot, aflat foarte departe, bătu de trei ori; apoi răsunară altele din ce în mai înalte, apropiindu-se, până când am avut impresia că erau chiar la picioarele noastre. Impresia era atât de reală, că ne-am uitat în jos ca să le vedem. Melodia continuă până când mii de clopoței răsunau în perfectă armonie. Norul de culori de pe cer se ridicase până la nivelul terasei pe care stăteam, şi ni se părea că puteam paşi pe el, atât de deplin estompa pământul de dedesubt. Pe măsură ce culorile se înălțau în valuri unduitoare, sunetul clopoțeilor crescu până ce melodia umplu orice ungher.

Ni se părea că stăteam pe scena unui mare amfiteatru, împreună cu mii de forme şi figuri vagi ale celor ce ascultau clopoțeii. Apoi o voce plină, puternică, de tenor, începu să cânte America, şi într-o clipă mii de voci i se alăturară, în timp ce clopoțeii îşi continuau

melodia, şi cântecul răsuna crescând mereu în forță, până la final, când nişte voci spuseră în spatele nostru:

- America, te salutam.

Şi altele le răspunseră:

- Salutam întreagă lume.

Ne-am întors, şi acolo stăteau Iisus, Marele Preot şi Emil. Fusesem atât de răpiți de fenomenul care se petrecea în jurul nostru, încât aproape uitasem că mai erau şi alții lângă noi. Ne-am dat la o parte că să-i lăsăm pe cei trei să intre în sală. Odată cu întoarcerea lui Iisus, am revăzut lumina deosebită care radia mereu când era el prezent şi, de cum intră pe uşă, întreaga sală fu invadata de o lumină albă. Am intrat cu toții şi ne-am aşezat la mese.

Iisus stătea la prima masă, iar Marele Preot la masa noastră, între Emil şi Şeful nostru. De data asta nu erau decât doua mese lungi, pe toata lungimea camerei. Nu erau nici un fel de fețe de masa dar, cum stăteam aşezați, mesele fură acoperite deodată cu pânze albe şi vasele apărură aproape la fel de repede. Hrana apăru în farfurii, cu excepția pâinii. O franzelă apăru pe masa din fața lui Iisus. El o luă şi începu să o rupă, punând bucățile pe o farfurie. Când farfuria se umplu, o siluetă eterică de copil o ridică şi ramase nemişcată, până când se umplură 7 farfurii şi 7 asemenea forme stăteau ținându-le. Pe măsură ce Iisus rupea pâinea şi umplea farfuriile, franzela nu se micşora deloc. Când ultima farfurie fu umpluta, Iisus se ridica şi, cu brațele desfăcute, spuse:

- Aceasta pâine pe care v-o aduc reprezintă viața pură a lui Dumnezeu. Luați din această viață pură, care totdeauna este de la Dumnezeu.

Apoi, în timp ce pâinea era împărțită tuturor, el spuse:

- Când am spus Sunt înălțat, şi fiind astfel înălțat, doream să trag toți oamenii după mine, ştiam ca, în lumina acelei experiențe, cândva toți vor putea avea aceeaşi viziune şi vor cunoaşte deplin, atunci când se vor putea înălța ca mine. Am văzut cerul chiar aici pe pământ, printre oameni. Acesta este Adevărul pe care l-am perceput, şi Adevărul îi va elibera pe toți. Atunci ei vor descoperi că nu există decât o singură turmă şi un singur pastor; şi dacă unul se rătăceşte, este mai bine să-i lăsăm pe toți ceilalți 99 că să-l căutam pe cel care se poate întoarce. Dumnezeu poate fi totul în tot, pentru toți copiii Săi; şi toți sunt ai Lui - mult mai apropiați lui decât pasările cerului şi crinii câmpului. Dacă el se bucură de florile crinilor şi observă zborul păsărelelor, cu atât mai mult se va bucura de progresul copiilor Săi dragi. El nu-i judecă mai mult decât pe crini sau pe păsări, ci îi ține aproape de marea lui cauză şi nimeni nu poate fi abandonat când perfecțiunea lui e desăvârşită.

Pot să vad că, dacă acest ideal ar fi gravat în litere din aurul cel mai curat pe zidurile templelor marii gândiri a lumii, el ar ridica gândurile oamenilor deasupra întunericului şi noroiului, aşezându-i cu picioarele pe o bază solidă, acolo unde vânturile pot să sufle şi valurile pot să izbească, dar atât timp cât omul rămâne neclintit şi drept, el va fi în siguranță. Datorita acestei siguranțe, păcii şi liniştii, oamenii vor tinde spre culmile de pe care îşi vor vedea adevărata lor stăpânire. Ei pot zbura în sus, dar nu vor găsi cerul deasupra lor. Îl vor găsi chiar printre oameni, şi îl vor atinge, nu târându-se mereu, în trudă, supărare şi mari dificultăți,

sperând să găsească marele Giuvaer. Îl vor atinge mult mai rapid aruncând toată materialitatea şi legile care îi leagă pe oameni de roata veşnică. Atunci, păşind înainte, culegeți Giuvaerul, încorporați-l şi lăsați-l să strălucească, şi ați câştigat, printr-un singur pas, ceea ce ați aşteptat de o eternitate, şi asta doar dacă doriți. Veți descoperi că sufletul care insistă asupra imediatei şi completei iluminări şi emancipări spirituale, aici şi acum, şi cunoaşte că relația sa cu Dumnezeu este relația dintre părinte şi copil, înțelege repede că aceasta nu numai că arată limpede posibilitățile divine, dar şi că el trebuie să le folosească, şi ele vor lucra pentru el după cum doreşte. Pentru acela, povestea Noului Testament nu va fi nici ficțiune, nici un vis confuz care s-ar putea petrece după moarte, ci un ideal înălțat în fața lumii, de perfecta realizare a unei vieți de iubire şi devoțiune. Acel ideal este divina desăvârşire a toate, aici şi acum.

Atunci ei vor cunoaşte viziunea pe care am văzut-o eu când spuneam: Mulți vor căuta să intre şi nu vor reuşi, căci strâmtă este uşa şi îngustă este calea care duce către viața eternă. Caci, fără o adevarată apreciere a idealului lui Christ şi a planului perfect de cooperare între Dumnezeu şi om aici, pe acest pământ, realizarea acestui ideal este imposibilă şi devine numai un vis, un mit - nimic.

Uşa care deschide accesul spre această atotputernică şi transformatoare alchimie a Spiritului în om este deschisă tuturor, tot timpul, şi cheia pentru a o deschide se află în gândurile tuturor. Când două idealuri şi metode de mântuire, sau de asigurare a grației izbăvitoare a iubirii lui Dumnezeu, sunt diferite, atunci gândurile omului sunt cele care le-au făcut aşa, şi nu Dumnezeu. Cei care închid uşa binecuvântărilor

nemijlocite ale lui Dumnezeu pentru toți copiii Săi, se izolează pe sine de binecuvântările pe care Dumnezeu le revarsă asupra Copilului Christ şi de iluminarea spirituală a transcendentei alchimii a Spiritului şi a puterilor atotcuprinzătoare care le aparțin ca să le folosească, aşa cum le foloseşte Christ. Când oamenii vor recunoaşte asta, leprosul va fi tămăduit, brațul vestejit va fi vindecat, şi toate afecțiunile trupului şi minții vor dispare la atingerea lor. Prin forța cuvântului rostit, ei vor înmulți pâinile şi peştii; şi, când vor frânge pâinea sau vor turna uleiul pentru mulțime, ele nu se vor termina niciodată, căci mereu va rămâne din abundență. Vor linişti marea furioasă sau furtuna prin porunca lor, şi gravitația va fi depăşită prin levitatie, căci porunca lor este porunca lui Dumnezeu. Atunci ei îmi vor cunoaşte gândurile din clipa când am transmis lumii acel mesaj, în ziua în care plecam din templu spunând: Vremea a venit şi Împărăția lui Dumnezeu este aproape şi Credeți în Dumnezeu, şi nimic nu vă va fi cu neputință. Toți cei care cred că pot face lucrările pe care le fac eu, vor veni şi le vor face, şi chiar mai mult decât am făcut eu. Ei vor şti că acesta este actul de a trăi viața crezând şi cunoscând; atunci, absolut nimic nu le va fi imposibil.

Ei vor şti că Spiritul Sfânt, tot Spiritul Divin din ei, vorbeşte astăzi aşa cum a făcut-o cu mult timp în urmă, şi dacă îl ascultă şi nu-şi împietresc inimile, vor descoperi că ei sunt lumina lumii şi că aceia care urmează această lumină nu vor merge prin întuneric. Vor şti că ei sunt uşa prin care toți intră în lumina vieții, şi cei care vor trece de uşă vor găsi eterna pace şi marea bucurie, şi vor descoperi că acum este timpul promis.

Vor descoperi cum Christul doar deschide uşa spre propriile lor suflete, şi că spiritul care locuieşte înlăuntru este atotputernica alchimie, la fel de nelimitată ca universul lui Dumnezeu. Alchimia aceasta va dizolva şi transmuta orice fel de boală; va face curățenie în viața muritoare a vinovăției şi efectelor păcatului; va ilumina sufletul cu lumina perfectă a Înțelepciunii; va înlătura şi va dizolva condițiile întunecate ale vieții omului, eliberându-l spre o perfectă lumină a vieții. Astfel, ei vor vedea că nu sunt numai copii ai naturii, ci şi copii ai lui Dumnezeu. Vor aduce în manifestare perfecțiunea absolută a individului, şi astfel vor perfecționa rasa. Vor aduce la împlinire idealul inspirat şi profeția divină despre destinul final al omului aici pe Pământ, identitatea Tatălui cu Fiul, care este a doua naştere, perfecta stăpânire pe care o are omul peste orice condiție şi circumstanță.

Aici, Iisus se opri şi lumina deveni din ce în ce mai strălucitoare. Apoi începură să apară imagini. Scenele erau glorioase izbucniri de splendoare. Imaginile apăreau, o mână vrăjită parca le atingea, şi ele se dezvoltau într-un întreg, devenind minunate.

Apăru o mare scenă de război. Vedeam oameni încleştați şi luptându-se între ei. Tunurile scuipau flăcări şi fum. Schije zburau peste capete şi printre cei care se vedeau, şi peste tot cădeau oameni. Puteam auzi vuietul şi larma bătăliei. Într-adevăr, era atât de real încât părea o luptă care se întețea, dar de cum o atinse mână vrăjită, totul se linişti într-o clipă, şi cei care se luptau cu atâta furie, cu numai o clipă în urmă, îşi ridicară privirea, iar mâna aceea trasă litere aprinse care spuneau, peste toată scena: Pace, Pace, Binecuvântata Pace a lui Dumnezeu vă cuprinde. Nu puteți să răniți şi

să distrugeți decât ceea ce este muritor. Dar nu puteți distruge ceea ce aparține lui Dumnezeu, şi cu toții sunteți copiii Lui. Nu va puteți răni sau distruge unii pe alții.

Atunci, pentru un moment, se păru că oamenii erau hotărâți să continue lupta; li se citea asta pe figuri, mai ales pe cele ale conducătorilor lor. Dar, cu cât păreau mai hotărâți să continue, cu atât aveau mai puține motive să-şi afişeze forța, şi cu cât încercau mai mult să-şi folosească armele distrugătoare, cu atât ele aveau un efect mai slab; căci, oricât ar fi incercat, nici o armă nu mai putea fi folosită.

Atunci mâna scrise mai departe: În spatele oricărui nor de furtună sau război, dacă oamenii vor privi, Îl vor afla pe Dumnezeu. Vor descoperi că nu Dumnezeu a creat norii de furtună sau războiul, ci că omul le-a creat şi, dacă vor privi în jur şi vor vedea, vor afla că mâna lui Dumnezeu este permanent ridicată în semn de pace. Războiul nu este trimis sau poruncit de Dumnezeu; când oamenii se războiesc intre ei, ei sunt complet în afara domeniului sau puterii lui Dumnezeu. Atunci ei sunt complet afundați într-o lume făcută de om, unde Dumnezeu nu se poate amesteca nicicum şi unde ei vor fi siliți să continue astfel până când vor vedea eroarea din această luptă. Dacă cineva este suficient de puternic în realizarea puterii Divine, îşi cunoaşte abilitatea de a coopera cu acea putere şi chiar cooperează, atunci el poate opri instantaneu un război, exact aşa cum l-ați văzut oprit acum".

Apoi Iisus continuă:

- Eu am ales calea crucii. Nu era alegerea făcută de Tatăl pentru mine, ci era alegerea mea, pentru ca toți să vadă că îşi pot perfecționa dintr-atât viața şi corpul,

încât chiar dacă trupul este distrus, poate fi refăcut şi poate deveni mult mai triumfător.

Luminile străluciră mai tare, până când orice urmă de limitare dispăru; nici un zid nu mai era în jur, nici acoperişul deasupra capului, nici podeaua dedesubt. Stăteam toţi împreună, în spaţiul liber. Cei 12 discipoli veniră şi se aranjară lângă Marele Maestru, dar nu-l eclipsară, căci prezenţa lui ieşea în evidenţă, mult mai proeminentă decât a celorlalţi, cu o strălucire şi o puritate de neuitat. Corul invizibil izbucni: Împărăţia Lui este aici, pentru, din şi printre oameni. Acum şi pururea, un singur om, un singur Dumnezeu. Mâna fermecată apăru iar şi scrise cuvintele: Împărăţia Lui este aici acum, printre oameni; de-acum înainte, pururea, un om, un Dumnezeu. Apoi, exact deasupra capului lui Iisus, fură trasate cuvintele:

TOŢI PENTRU UNUL, UNUL PENTRU TOŢI.

Atunci apăru Buddha, stand în dreapta lui Iisus. Preotul şi Emil păşiră spre ei şi îngenunchează în faţa lor, Emil în dreapta lui Buddha, iar Preotul în stânga lui Iisus. Iisus strânse mână pe jumătate ridicată a lui Buddha. Îşi ridicară mâinile ramase libere până deasupra capetelor celor doi care stăteau îngenuncheaţi, şi spuseră:

- Pace! Pace! Pace! O pace glorioasă se aşterne peste toate. Vă primim, dragii noştri fraţi, în marele consiliu al Iubirii binefăcătoare a lui Dumnezeu; şi aceasta Iubire şi Prietenie cuprinde toată lumea!

Atunci toţi cei adunaţi îşi inclinară capetele şi le făcură loc celor patru să treacă prin adunare. Pe măsură ce treceau, discipolii şi un număr dintre cei adunaţi îi urmară şi cu toţii trecură până ce dispărură din viziunea noastră.

Când ei începuseră să se deplaseze prin adunare, corul invizibil cântase: Facem loc pentru aceşti puternici fraţi ai Iubirii; căci această Iubire, atotputernica Iubire a lui Dumnezeu, mântuieşte şi uneşte toată omenirea în marele consiliu al Iubirii Divine, Fraternitatea dintre Om şi Dumnezeu. De cum dispărură din vedere, marele clopot bătu de 12 ori. Apoi, pentru un moment, clopoţeii intonară un refren vesel şi mii de voci li se alăturară: Aducem un An Nou fericit şi o zi mai luminoasă pentru întreagă lume.

Al doilea an al nostru, petrecut alături de aceste mari suflete, era încheiat.

Volumul 3

CUVÂNT INAINTE

DRAGA CITITORULE, nu eşti doar un cititor, ci un prieten cu care stau faţă în faţă şi discut, exact aşa cum tu te confrunţi şi discuţi cu fiecare din personajele acestei cărţi. Sunt sigur că ele te cunosc şi te consideră un prieten apropiat. Te înconjoară cu întreaga glorie a Divinei Lumini a Vieţii, Iubirii şi Înţelepciunii; şi astfel te ajută să înţelegi.

Ele te înfăşoară în atotprezenta Lumină Divină de Viaţă, Iubire şi Întelepciune, pe care trebuie s-o emită şi s-o dăruiască. Te vad permanent cuprins în această Omniprezentă Prezenţă Divină. Ele te văd aşezat pe propriul tău tron că adevărat rege sau regină, guvernând prin şi în această Prezenţă Divină. Te văd cunoscând şi îndeplinindu-ţi Misiunea Divină, mereu viu, mereu paşnic şi fericit, mereu Tu cel Divin. Ele nu te văd aşa doar pe tine, ci întreaga familie umană o vad divină şi pură, şi orice lucru sau formă creată o văd divină, creată după imaginea şi asemănarea divinului; nu doar un ins, o sectă sau o credinţă, ci totul, cu tot ce cuprinde.

Nimeni nu-i poate aprecia mai bine pe aceşti mari oameni, decât aceia care au fost primiţi în liniştea sacrelor lor cămine şi gânduri. Ei TRĂIESC Adevărul, care este o parte a Universului însuşi. Viaţa poate fi, într-adevăr, urmărită îndărăt în trecutul obscur care ne aduce realizările a sute şi mii de secole anterioare. Pentru noi, viaţa este îngrădită de tot felul de limitări şi convenţii. Pentru ei, viaţa este nelimitată, neîntreruptă, nesfârşită beatitudine şi fericire; cu cât viaţa este mai

lungă, cu atât bucuria este mai mare şi cu atât fiinţa este mai merituoasă.

Nimeni dintre cei care îi înţeleg şi îi iubesc pe aceşti oameni nu se poate îndoi de învăţăturile lor, şi nici de sinceritatea lor, după ce s-a bucurat de ospitalitatea lor.

Lumea occidentală priveşte spre exterior, şi de aceea abia atinge tivul veşmântului. Orientalul îmbracă roba, dar nu ca pe un veşmânt care ar putea fi schimbat.

Occidentul lustruieşte sticla lămpii. Orientul se îngrijeşte de flăcără care îi poate dărui mai multă lumină.

Occidentul priveşte la exterior cu ochi plini de dorinţă, în spatele cărora se afla strălucirea viziunii spirituale, căutarea adevăratei cunoaşteri. Orientul ştie că trupul de carne trebuie iluminat de flacăra care este aprinsă mai întâi din interior, şi care apoi va străluci spre exterior cu întreaga strălucire a soarelui de amiază.

Occidentalii îşi spun materialişti. Orientalii trăiesc cu adevărat în deplinătatea spiritului. Ei consideră că fiecare fiintă trăieşte prin impulsul, indemnul, suportul Spiritului, - indiferent de locul său, printre zăpezile mari din înălţimile Himalayei, în agitatele oraşe moderne sau în cele mai izolate mânăstiri.

Ceea ce pentru lumea occidentală pare miraculos şi incredibil, pentru echilibrata gândire hindusă este rezultatul natural al acceptării şi manifestării Spiritului, ceea ce este văzut ca Dumnezeu în forma manifestată. Cei care sunt pe deplin vii ştiu foarte bine că exista mult mai multe lucruri decât ceea ce ajunge la cunoaşterea lor personală; de fapt, există mai multe lucruri decât au fost visate vreodată în orice filosofie.

De aceea nu aducem justificări pentru această carte sau pentru volumele precedente.

Atunci când priveşti în perspectivă, cu o vedere clară, spre o împlinire, moştenirea ta divină, puterea ta de a te conduce este cea care te plasează într-o atitudine atât de receptivă, încât îți aparține deja abilitatea de a-ți realiza idealul.

Dumnezeu vorbeşte astăzi prin omul-Dumnezeu, exact aşa cum a vorbit în toate epocile. Cunoaşterea transmisă de oamenii din această carte nu este deloc nouă, deşi prezentarea ei aduce o lumină nouă în lumea occidentală.

Principalul obiectiv al vieții lor este să dea omenirii cunoaşterea şi iluminarea, prin cunoaşterea pură, stimulată cu iubire. Marea lor misiune este să paveze drumul spre pace şi armonie, prin marea putere a omului de a le realiza. Ei sunt cei mai mari prieteni ai adevăratei ştiințe, religii şi filosofii; şi ei proclama deopotrivă că toți oamenii sunt frati, şi că Adevărul este unul. Astfel, ştiința devine firul aurit pe care sunt înşirate perlele.

A sosit vremea când o mare parte a oamenilor au depăşit deja vechiul concept despre Divinitate. Ei şi-au pierdut credința în învățaturile bazate numai pe a crede; au învățat ca să fii bun ca să dobândeşti o recompensă cerească după moarte este ceva fals, un ideal foarte jos, - este vorba de ideea de a fi bun de dragul recompensei şi pentru privilegiul special de a cânta la harpă şi de a intona psalmi pentru eternitate. Oamenii au realizat că aceasta este doar expresia interesului personal şi că este complet străină de învățaturile Christului lui Dumnezeu, omul-Dumnezeu cel perfect viu.

Ideea morții este străină de țelul divin (de fapt, este în directă contradicție cu el) şi nu este în acord cu legea

Cosmosului sau cu radiațiile sale vibrante. Nu concordă nici cu învățaturile lui Iisus.

Biserica şi cimitirul se găsesc adesea în acelaşi loc. Acest lucru este o dovadă directă a faptului că învățăturile creştine nu au fost pătrunse. Omul-Christ a vorbit, şi urechea care asculta a auzit: Dacă un om crede în mine, el nu va muri niciodată. Omul-Dumnezeu ştie că acela care trăieşte în păcat sau înconjurat de vibrațiile vinovăției, moare, şi pentru el plata păcatului este moartea; însă darul lui Dumnezeu pentru omul-Dumnezeu este viața eternă - Dumnezeu manifestat pentru omul-Dumnezeu în Împărăția Cerurilor aici pe pământ, corpul omenesc desăvârşit în carne, când omul trăieşte cu adevărat în vibrația lui Dumnezeu şi complet în acea gândire vibrantă.

Oamenii din această carte L-au scos pe Dumnezeu din regatul supranaturalului şi superstiției, şi L-au plasat în întregime în frecventele vibrației, ştiind că, menținându-şi corpurile în vibrația divină, ei niciodată nu vor îmbătrâni şi nu vor muri.

Când vibrațiile corpurilor lor sunt coborâte sau sunt lăsate să coboare, survine moartea. De fapt, aceşti oameni ştiu că, atunci când a fost comisă greşeala de a muri, corpul vibrează pe o treaptă atât de joasă încât vibrațiile vieții, emise de el, sunt efectiv expulzate din templul corpului, şi ele rămân încă împreună şi îşi păstrează aceeaşi formă pe care a avut-o corpul atunci când le-a emis. Aceste emanații au inteligență şi încă se rotesc în jurul unui nucleu central, sau soare, care le atrage şi le menține laolaltă. Aceste particule emise sunt înconjurate de o emanație inteligentă care le ajută să-şi păstreze forma şi din care ele vor lua substanța necesară pentru a înălța un alt templu. Acest lucru este în direct

acord şi lucrează în deplină armonie cu inteligența care a fost construită în jurul corpului pe durata vieții sale. Dacă această inteligență vibrează la o frecvență joasă sau, cu alte cuvinte, este slabă, ea pierde contactul cu radiațiile de viață şi energie care au fost eliberate din corp (forma din lut, după ce emanațiile de viață au părăsit-o) şi aceste radiații, în final, se dispersează şi se întorc la sursă, şi atunci are loc moartea deplină. Dar, dacă inteligența este puternică, vibrantă şi activă, ea se mobilizează imediat pe deplin şi un corp nou este realizat instantaneu. O reînviere are loc, şi prin această reînviere, omul este desăvârşit în carne. Nu toți pot auzi sau accepta o asemenea revelație. Cel care are urechi de auzit, să audă (Marcu 4.9). Acela a cărui înțelegere este suficient dezvoltată, este capabil să înțeleagă.

Astfel, mari părți ale omenirii dezvoltă o ştiință prin care redescoperă că Dumnezeu a trăit întotdeauna în om şi cu omenirea; deşi, pentru o vreme, nu L-au cunoscut pe Dumnezeu, ei doar au pierdut viziunea omului-Dumnezeu.

Dedic cartea aceasta celor despre care am scris, ca şi pe cele care au fost deja publicate. La picioarele acestor dragi şi apropiați prieteni îmi depun cea mai profundă venerație şi recunoştință, şi nu ştiu pe ce cale le-aş putea oferi tot ceea ce merită.

Ne dusesem acolo plini de îndoială; am plecat de acolo cu cel mai mare regret, iubindu-i pe toți, simțind că am dobândit o viziune lăuntrică mai adevarată şi mai profundă asupra ştiinței vieții şi a Adevăratei Trăiri.

BAIRD T. SPALDING

CAPITOLUL I

După plecarea celor adunați, tovarăşii mei şi cu mine am rămas pe loc, ezitând să părăsim locul unde fusesem martori la o asemenea transformare. Cuvintele nu pot descrie sentimentele noastre şi colosala înălțare din acele ultime ore.

Cuvintele TOȚI PENTRU UNUL, UNUL PENTRU TOȚI ne străluceau în minte, la fel de vii ca atunci când apăruseră prima oară. Nu vorbeam, nu puteam rosti nici un cuvânt. Deşi am rămas cam în aceeaşi poziție până la răsăritul soarelui, nu simțeam că am fi fost închişi într-o încăpere. Corpurile noastre emiteau o lumină strălucitoare şi, oriunde mergeam, nu aveam senzația zidurilor care ne înconjurau, deşi chiar înainte de această experiență ne aflam într-o cameră tăiată în stancă masivă. Nu părea să mai fie vreo podea sub picioarele noastre; totuşi, ne mişcam liber în orice direcție.

Cuvintele sunt incapabile să descrie gândurile şi senzațiile noastre. Am mers chiar până dincolo de marginile camerei şi ale prăpăstiei; nu aveam deloc senzația vreunei limitări. Hainele noastre şi totul împrejur părea să radieze o curată lumină albă. Chiar şi după răsărit, aceasta lumina era mai strălucitoare decât cea a soarelui. Păream a fi într-o mare sferă de lumină, priveam prin această lumină de cristal şi vedeam soarele apărând în zare, învăluit în ceață. De fapt, părea chiar rece şi neprietenos, în comparație cu locul unde ne aflam. Deşi termometrul înregistra 45 de grade sub zero, şi ținutul era acoperit cu o zăpadă care scânteia în lumina dimineții, în locul unde ne aflam eram conştienti de o căldură, pace şi frumusețe care depăşeau orice exprimare. Era un moment în care gândurile nu puteau fi traduse în cuvinte.

Am rămas aici încă 3 zile şi nopți, fără nici un gând de odihnă sau revigorare. Nu am dat nici un semn de oboseală sau slăbiciune şi, privind în urmă, ni se părea că trecuse doar o clipă. Totuşi, fiecare era foarte conştient de prezența celorlalți şi de trecerea orelor.

Nu a existat răsărit sau apus de soare, ci doar o continuă zi plină de lumină; şi nu era doar un vis confuz, ci clipe pline de realitate, şi ce viziune a viitorului s-a deschis în fața noastră! Orizontul păru să fie împins înapoi, în eternitate; sau, aşa cum se exprimase Şeful nostru, păru să se extindă într-o nesfârşită şi eternă mare de viață vibrantă, şi cel mai frumos lucru era că toți puteau să înțeleagă şi să cunoască - nu numai câțiva, ci toți.

În cea de-a patra zi, Şeful nostru a propus să coboram în camera documentelor ca să reluam munca de traducere. De îndată ce am făcut gestul de a porni, ne-am regăsit cu toții în acea cameră.

Nu pot decât să-l las pe cititor să-şi imagineze uimirea şi bucuria noastră. Ne mutasem cu două etaje mai jos şi coborâsem două scări fără să facem cel mai mic efort fizic şi fără să ne dăm seama cum o făcusem. Dar ne găseam în încăperea aceea, printre documentele la care lucram. Totul era scăldat în lumină, locul era cald şi primitor, şi ne puteam deplasa oriunde doream, fără nici un efort.

Când am luat una din tăblițe şi am aşezat-o la îndemână că s-o studiem, contextul şi înțelesul ei ne-au apărut la perfecție. Când am început să scriem aceste rezultate ale traducerii, câte o pagină întreagă se umplea cu textul scris chiar cu scrisul nostru. Tot ce aveam de făcut era doar să aşezam paginile în ordinea din manuscrise. În felul acesta terminam de tradus un

manuscris după altul. Pe la ora două din acea după-amiaza aveam încheiate şi legate douăsprezece manuscrise de câte 400 de pagini fiecare, şi nu eram deloc obosiți după aceasta plăcută ocupație. Fusesem atât de absorbiți că nu ne dădusem seama de prezența altora în camera, până în clipa când Şeful nostru a păşit spre ei că să-i salute. Ne-am întors cu toții şi i-am văzut pe Iisus, Emil, gazda noastră şi Chander Sen, - omul de la documente, pe care la început îl numisem bătrânul de la documente, dar pe care acum îl ştiam de tânărul. Era şi Bagget Irand, şi un străin care ne-a fost prezentat ca Ram Chan Rah. Mai târziu am aflat că numele lui mai uzual era Bud Rah.

O masă a fost eliberată şi pregătită pentru dejun. Ne-am aşezat şi, după câteva momente de tăcere, vorbi Iisus:

- Atotputernic şi Atotpătrunzător Principiu al Tatălui, care luminezi, mereu triumfator, dinlăuntrul nostru, întreagă lume şi care eşti lumină, iubirea şi frumusețea pe care le trăim astăzi şi pe care oricând le putem trai dacă dorim, ne înclinăm în fața acestui altar pe care arde focul nemuritor al desăvârşitei iubiri, armonii, al adevăratei înțelepciuni, al devoțiunii nesfârşite şi al curatei smerenii. Aceasta lumină sfântă străluceşte clar, nemicșorată, dinlăuntrul sufletelor celor care s-au adunat aici, la altarul adevăratei paternități, filiații şi al devotatei fraternități. Această lumină divină porneşte din aceşti dragi frați, mergând tot mai departe, până în cele mai îndepărtate locuri din întreaga lume, pentru ca toți să poată vedea marea lor lumină şi să poată trăi iubirea lor nemicşorată şi nestinsă. Razele acestei atotpătrunzătoare lumini, frumuseți şi purități țâşnesc prin sufletele şi inimile receptive ale celor care s-

au adunat aici, la altarul tău. Suntem conştienti acum de aceste atotmistuitoare şi atotcuprinzătoare raze ale iubirii, le emitem şi ele transformă, unifică şi armonizează întreaga omenire.

Pe adevăratul şi curatul Christ al lui Dumnezeu, viu în fiecare şi în toți, îl salutăm şi stăm în fața lui ca egali - una cu Dumnezeu.

Îl slăvim pe Dumnezeu, Tatăl nostru, cel lăuntric şi viu.

După ce Iisus îşi încheie cuvântul, ne-am ridicat cu toții la propunerea de a reveni în încăperea unde avusese loc experiența noastră precedentă. De cum am pornit spre uşă, am realizat că deja ajunsesem acolo.

De data aceasta fusesem conştienti de deplasare, dar nu ne dădeam seama de cauza acestei locomoții. Doar ne exprimasem dorința, şi deja ne trezisem în camera superioară. Deşi înserarea se lăsase bine, drumul nostru fusese luminat perfect şi am găsit totul lucind de aceeaşi bogată frumusețe şi strălucire de la plecarea noastră.

Cititorul îşi va reaminti că această cameră, pe care tocmai o părăsisem, era cea în care Chander Sen revenise la noi, întors din ceea ce noi considerasem a fi moartea.

Pentru noi, camera aceasta era un sanctuar şi ni se părea plină de toate posibilitățile, un loc sfințit unde noi înşine fusesem capabili să păşim înainte spre o desăvârşire mai mare decât cunoscusem înainte, ca muritori.

Din momentul acela până la 15 aprilie, ziua plecării noastre, nu a trecut nici o zi şi nici o noapte fără să nu ne întâlnim cu toții pentru cel puțin câte o ora. În această perioadă, niciodată încăperea nu şi-a mai

recăpătat aparența de stancă masivă. Totdeauna părea că puteam privi prin acei pereți în spațiul nesfârşit. În camera aceea, limitările conştiinței noastre au dispărut. Acolo ni s-a deschis în față o mare viziune asupra viitorului.

Ne-am aşezat cu toții la masă şi Iisus şi-a reluat discursul:

- Pentru a materializa sau a realiza ceva este nevoie de un gând bine motivat, focalizat asupra unui punct de interes sau ideal central, şi voi, ca şi întreaga omenire, puteți deveni acest centru determinant. Nici un lucru nu se manifestă fără ca omul să-şi fi exprimat mai înainte idealul.

Cândva, omul era pe deplin conştient că el era acest centru determinant şi trăia complet conştient de moştenirea şi stapânirea lui. El trăia conştient într-o stare pe care voi o numiți paradis sau rai. Cu puține excepții, toți şi-au pierdut acest dar divin şi astăzi marea majoritate este absolut inconştientă de această calitate divină care este adevărata moştenire a omenirii.

Ceea ce omul a făcut cândva, poate realiza din nou. Acesta este principiul aflat la baza tabloului vieții şi manifestării pe care îl vedeți pretutindeni în jur şi care cuprinde propria voastră viață, ca şi viața oricărui lucru existent, căci orice lucru existent are viață. În scurt timp ştiința vă va oferi largi baze pentru ca să spuneți că lucrurile nu sunt materiale, căci ştiința va vedea curând că toate lucrurile pot fi reduse la un singur element primar conținând nenumărate particule universal distribuite, răspunzând la elementele vibratorii, şi toate într-un echilibru perfect şi absolut.

Rezultă de aici, fie şi numai din considerente matematice, că a fost necesară o mişcare definită, o

acțiune inițială, pentru a determina aceste nenumărate particule ale atotpătrunzătoare substanțe naturale, universale, să se asocieze în forma unor obiecte distincte.

Această putere nu s-a născut doar dinlăuntrul unei particule, ci este o putere mai mare, totuşi una cu particula, şi voi, prin gândirea şi acțiunea voastră definită, cooperând cu vibrația, dați particulelor caracteristicile care le diferențiază. Astfel, ştiința fizicii va fi forțată să înțeleagă asta, prin deducțiile necesare, astfel încât oamenii de ştiință vor recunoaşte prezența unei energii care, deocamdată, nu este înțeleasă deoarece este inactivă; şi este inactivă numai pentru că nu este recunoscută.

Dar când ea va fi recunoscută şi va deveni familiară omului, şi va fi adusă în manifestare, atunci va fi pe deplin capabilă să pună în evidență anumite domenii ale acțiunii specifice a acestei energii cosmice universale.

Atunci se va limpezi imaginea a ceea ce voi vedeți ca univers material, cu toate manifestările sale diverse, într-un proces ordonat de evoluție. Dacă este ordonat, atunci fiecare fază a sa trebuie să fie perfect fundamentată pentru o dezvoltare superioară în faza următoare. Dacă poți progresa în perfectă ordine şi armonie de gândire şi acțiune, atunci eşti în acord cu puterea, şi aceasta putere aduce la lumină, la scară nelimitată, facultatea de a alege mijloacele necesare atingerii țelului. Atunci vei distribui viața şi energia în acord cu ordinea recunoscută a evoluției cosmice.

Va rezulta că acesta nu este un univers material, aşa cum ați crezut. Aceasta era doar definiția pe care i-o dădeați voi. El a provenit din spirit şi este spiritual, dacă îl veți defini astfel. Acest lucru este legal, adevărat,

fundamental. Dacă este legal (conform unei legi), atunci este ştiinţific; dacă este ştiinţific, atunci este inteligent, este viaţa unită cu viaţa inteligentă, viaţa asociată cu inteligenţă şi condusă de inteligenţă devine voinţă şi, prin voinţă, devine vocaţie.

Spiritul este puterea primordială, originară, vibrantă; şi poţi pătrunde în spirit şi îi poţi folosi puterea prin simpla acceptare, sau ştiind că există; apoi las-o să se manifeste, şi întregul spirit este la dispoziţia ta. Pentru tine, el devine un izvor de viaţă perpetuă şi originală, aflat chiar înlăuntrul tau.

Asta nu cere ani lungi de studii, nici nu sunt necesare încercări, greutăţi şi renunţări. Cunoaşte şi acceptă că această vibraţie există. Apoi las-o să curgă prin tine.

Eşti una cu Substanţa Marii Minţi Creatoare; astfel, cunoşti existenţa tuturor lucrurilor. Dacă înţelegi, doar, că Principiul Divin, Marele Principiu, Principiul Binelui, Principiul-Dumnezeu este tot ce exista, - că umple tot spaţiul, este totul - atunci tu eşti acel principiu; şi, aşa cum te afli treaz în postura de Christ Stăpân şi exprimi acest principiu, tu, prin propria ta gândire, vorbire şi activitate dai acestui principiu o mai mare forţă de acţiune. Astfel, încă o fiinţă îşi găseşte controlul, foloseşte puterea lui Dumnezeu şi o exprimă în exterior. Pe măsură ce manifeşti această putere, ea se revarsă spre tine. Cu cât dai mai mult, cu atât mai mult vine spre tine ca să poţi da, şi vei descoperi că izvorul ei este inepuizabil.

Asta nu implică să intri într-o cămăruţă şi să te ascunzi. Asta se întâmplă exact acolo unde eşti, chiar în aşa-zisa vâltoare a vieţii, în cele mai dificile condiţii.

Atunci viața nu mai este o vâltoare; este liniştită, paşnică şi activă.

Activitatea exterioară devine, ca niciodată, cea mai importantă activitate pe care o realizezi şi cu care te identifici. Asta se întâmplă exact acolo unde te afli, când îl vezi pe Dumnezeu veghind în tine, - mai apropiat decât respirația, mai unit cu tine decât mâinile sau picioarele tale, - cu întreaga acțiune a gândirii tale centrată asupra lui Dumnezeu.

Cine este Dumnezeu? Unde este Dumnezeu, asupra căruia este centrată sau focalizată întreaga acțiune a gândirii tale?

Dumnezeu nu este o mare ființă din exteriorul tău, pe care s-o aduci înlăuntru şi apoi s-o prezinți lumii. Dumnezeu este puterea generată şi însuflețită de activitatea propriei tale gândiri. Este adevărat că această putere este înlăuntrul tău şi pretutindeni în jurul tău, dar ea este inactivă până în clipa când te gândeşti la ea şi ştii că ea există. Atunci o vezi izvorând din tine fără limite. O prezinți lumii, şi lumea beneficiază de ceea ce îi prezinți. Tu, tu însuți, trebuie să exprimi desăvârşirea punând mai presus de toate forța a tot Binele, Dumnezeu – Tatăl tău, puterea de a îndeplini, în orice gând sau gest al tău. Atunci eşti Dumnezeu, împlinind desăvârşirea. Acesta este Dumnezeu, adevăratul şi unicul Dumnezeu, exprimându-se dinlăuntrul tau.

Atunci, tu eşti Dumnezeu Tatăl, cel care administrează, amplifică şi proiectează, realizatorul categoric şi pozitiv. Atunci legiunile vin în zbor pentru a-ți împlini cererea.

În momentul în care afirmi din toată inima, cu adânc respect şi profund înțeles, că Dumnezeu se află în Templul Sfânt, şi ştii că acest templu este chiar corpul

tău, exact aşa cum îl ai şi îl arăți astăzi, şi ştii că tu, adevăratul Christ, trăieşti unit cu Dumnezeu chiar în interiorul acestui templu, şi că trupul tău spiritualizat este un etern loc sfânt, un lăcaş atotcuprinzător şi complet, atunci tu eşti sursa puterii, ulciorul care conține şi din care curge totul, prin care se revarsă acest adevărat şi divin principiu. Atunci reverşi în afară mereu mai mult din acest Dumnezeu care eşti şi pe care îl iubeşti.

Slujeşti, adori, şi cu o iubire nemărginită, exprimi către toată omenirea ceea ce ei pot vedea ca fiind Christ, omul-Dumnezeu, guvernând triumfator.

Atunci spui, cu cea mai mare bucurie, Oricine doreşte, să vină şi să bea cu nesaț din apa vieții pure. Cei ce vor face asta nu vor mai înseta. Această putere pe care o foloseşti şi o exprimi este Dumnezeu. Fiul îndeplineşte de îndată ceea ce îndeplineşte Tatăl. Asta mai implică să fii modest şi să te inclini în fața acestei mari puteri. Aceasta este adevărata umilință, să mergi cu modestie, unit cu propria ta forță şi putere conducătoare.

Printr-o consecventă contemplare, slăvire, binecuvântare şi recunoştință pentru această putere, îi sporeşti fluxul şi, pe măsură ce faci asta, ea devine mai eficientă şi mai uşor accesibilă pentru tine.

De aceea, vă spun, rugați-vă fără încetare. viața voastră zilnică este adevărata rugă.

Mai întâi RECUNOSCÂND că această putere există, apoi folosind-o cu încredere absolută, în curând devii pe deplin conştient de ea. Curând ŞTII că ea este atotcuprinzătoare, în tine şi prin tine. Dacă o vei lăsa, doar, să curgă, se va grăbi spre tine în orice situație. Ea curge spre tine după cum tu o laşi să curgă din tine. Fii

ferm precum Dumnezeu, şi exprim-o în afară. Acesta este Dumnezeu Tatăl tău în tine, şi tu şi Tatăl tău una sunteți. Nu servitori, ci FII, Fii ai Primei Cauze. Tot ce are EU SUNT, îți aparține; căci tu eşti EU SUNT.

Nu sunt eu cel care face lucrarea, ci EU SUNT din Tatăl, şi Tatăl din mine realizează marea operă. Ştiind că lucrezi unit cu Tatăl, nu există limitări, îngrădiri; ştii că este dreptul tău divin să îndeplineşti toate lucrurile.

Atunci urmeaza-mă exact aşa cum eu urmez Christul, adevăratul Fiu, unicul născut al Tatălui; şi, după cum îl exprim şi îl manifest pe Dumnezeu, îl aduc la lumină pe Dumnezeul lăuntric. Atunci se va spune că toți sunt Dumnezeu.

Marele legământ încheiat dintotdeauna este PRIVEŞTE-L PE DUMNEZEU! Asta înseamnă să-l vezi pe Dumnezeu înălțându-se în deplina strălucire chiar înlăuntrul tău şi din tine, şi la fel din toți ceilalți. Când îl priveşti pe Dumnezeu şi nimic altceva, atunci îl iubeşti şi îl slujeşti numai pe Dumnezeu; cu adevărat atunci îl priveşti pe Dumnezeu. Tu eşti Domnul, Legiuitorul, împărțitorul Dreptății.

Când te rogi, intră în cămăruța ta, camera secretă a propriului tău suflet. Acolo, roagă-te la Tatăl tău dinlăuntrul tău; şi Tatăl tău, care aude, te răsplăteşte deschis. Roagă-te şi mulțumeşte că eşti capabil să dai, întregii lumi, mereu mai mult din Dumnezeu.

Oare nu îți oferă asta o viziune mai înaltă şi mai măreață, o perspectivă mai largă, un ideal mai nobil?

Aici discursul se sfârşi. Ne-am ridicat cu toții de la masă, şi prietenii noştri ne-au urat noapte bună şi au plecat. Am mai rămas o vreme şi am discutat despre experiențele noastre, apoi ne-am hotărât să ne întoarcem la locuințele noastre din sat. De cum ne

ridicarăm, a şi apărut gândul Cum o să ne deplasăm fără lumină?, şi toţi, în afară de Şeful nostru, şi-au exprimat acest gând. Atunci el spuse:

- Puteţi vedea cum ni se fixează obişnuinţa şi cu câtă disperare ne agăţăm de vechile idei. Iată, suntem complet scufundaţi în lumină. Ea nu s-a micşorat din cauza absenţei celor pe care am ajuns să-i iubim atât de mult. Oare nu este aceasta o ocazie când putem să facem pasul înainte şi să demonstram cât de mult ne putem bizui pe noi înşine, pe abilitatea noastră de a împlini şi de a realiza lucrurile pe care le-am trăit? Haideţi să ne luăm inima în dinţi şi să avem curajul de a paşi înainte spre desăvârşire.

Ne bazăm atât de mult pe minunaţii noştri prieteni, încât acum ne doare că ne-au părăsit pentru un timp. Înţeleg, aşa cum o ştiu şi ei deja, că dacă nu ne putem bizui pe noi înşine în aceste lucruri mărunte, nu vom realiza niciodată lucrurile mai mari; şi nu mă îndoiesc deloc că ei au plecat tocmai pentru a ne da ocazia să demonstram ce putem face. Haideţi să fim la înălţimea situaţiei, şi să o depăşim.

Cum stăteam gata de plecare, cineva a sugerat să reflectam mai întâi la metoda după care vom proceda, dar Şeful nostru, cu o voce fermă, spuse:

- Nu! Dacă mergem, să mergem acum. După ceea ce am văzut şi trăit, trebuie să acţionăm şi să facem aceste lucruri cu hotărâre, altminteri nu meritătm nici o consideraţie.

După asta am pornit în jos pe scări, prin diferitele camere, prin tunel şi apoi în jos pe treptele spre sat. Pe când mergeam astfel, calea noastră era complet luminată; corpurile noastre păreau să nu aibă nici o greutate şi ne deplasam cu cea mai mare uşurinţă. Am

ajuns la locuințele noastre exultând de bucuria realizării. Din ziua aceea şi până la plecarea noastră din sat ne-am deplasat oriunde doream, fără lumină artificială. Camerele noastre erau luminate de cum păşeam înăuntru, iar căldura şi frumusețea lor întrecea orice descriere.

Ne-am culcat aproape imediat. Nu e nevoie să mai adaug că nu ne-am trezit până târziu, a doua zi dimineață.

CAPITOLUL II

În dimineața următoare am luat micul dejun la locuința noastră, apoi am mers direct în camera superioară a Templului. Nu am avut nici o idee despre zidurile încăperii, şi nu am manifestat nici o urmă de îngrădire, aşa că ne-am deplasat liber, fără să ne gândim la efortul făcut. Când am fost gata să coboram, apoi, în camera documentelor, am şi fost acolo. Realizând asta fără prezența prietenilor nostri, am înțeles motivul retragerii lor şi reuşita noastră ne-a încurajat foarte mult.

Aprilie se apropia repede. Terminasem lucrul cu documentele din încăperile Templului şi începusem să întocmim desene la scară după numeroasele inscripții şi sculpturi săpate în stâncile din exterior. Această muncă se desfăşura foarte bine datorita interesului nostru deplin. Într-o după-amiază, în sat sosi un mesager şi, după felul în care se adunaseră sătenii în jurul lui, am înțeles că se petrecea ceva neobişnuit. Am lăsat lucrul şi ne-am îndreptat spre sat. Ne-am întâlnit cu gazda noastră şi ni s-a spus că mesagerul adusese vestea despre o ceată de bandiți care apăruse în valea vecină.

Asta a provocat o mare neliniște printre localnici, căci satul fusese punctul cel mai vizat de asemenea raiduri, de mulți ani. Circula zvonul că Templul Crucii în T era ascunzătoarea unor mari comori. Numeroasele încercări de a jefui satul eșuaseră. Bandele atribuiau aceste eșecuri, în mare măsură, rezistentei locuitorilor din valea de dedesubt. Acum, mai multe bande își uniseră și își concentraseră forțele, așa că vreo 4 mii de călăreți înarmați făceau ravagii și devastau valea, pentru a descuraja rezistenta localnicilor din vecinătatea Templului. Prin asta ei sperau că expediția lor să aibă mai mult succes.

Mesagerul cerea și ajutor pentru localnicii rămași, căci mulți fuseseră deja decimați și ajunseseră la capătul puterilor. I s-a spus că în sat nu se afla nimeni care să poată fi trimis în ajutor, dar gazda noastră l-a asigurat că se putea întoarce acasă, căci consătenii lui nu aveau să pățească nimic. Ne-am continuat munca, remarcând neliniștea sătenilor; această stare ni se transmisese și nouă.

A doua zi dimineață ne-am reluat lucrul, căci ardeam de nerăbdare să completam înregistrările acelor vestigii. Eram siguri că ele reconstituiau o istorie completă și exactă, și ne dădeau și informații despre locul unde puteau fi găsite alte documente. Astfel, puteam revedea istoria atât de vechii și de luminatei civilizații care ocupase această vastă și, astăzi, atât de îndepărtată regiune a lumii.

Eram îngrijorați că am fi putut pierde aceste dovezi din cauza raidurilor bandiților. Ca și rezultatele muncii noastre, această colecție de mărturii era depozitată în camera documentelor, unde deja rezistase la mai multe raiduri similare, ale aceloraşi bande.

În seara aceea am discutat cu gazda noastră despre posibilitatea de a alcătui un plan că să-i ajutăm pe săteni, şi ne exprimam surpriza şi îngrijorarea pentru absența prietenilor nostri. Ni s-a spus că, deoarece deja se făcuse prin mesager o cerere de ajutor, bandiții aveau să fie siliți să-şi oprească atacurile, altfel riscând să se distrugă singuri.

Ne retrăsesem, în acea seară, cu convingerea că fusesem prea îngrijorați pentru siguranța noastră. Ne-am trezit devreme şi ne pregăteam să ne reluăm lucrul, când acelaşi mesager apăru cu vestea că atacurile asupra localnicilor din vale încetaseră, şi că banda îşi concentrase toate forțele la vreo 20 de mile în josul văii, aparent pentru un ultim atac, decisiv, asupra micului nostru sat.

În timp ce gazda noastră şi mica noastră echipă discutam cu mesagerul, care era înconjurat de un grup de săteni, în sat intră un călăreț care veni direct spre noi. Pe măsură ce se apropia de noi, cum trecea pe lângă pâlcurile de localnici, se părea că era recunoscut, căci imediat localnicii se împrăştiau şi o luau la fugă înspăimântați. Când a fost aproape, mesagerul îi rosti numele şi, odată cu ceilalți, se puse la adăpost, evident de teamă că străinul să nu fie urmat de bandă.

Gazda noastră şi noi eram singurii care rămăsesem pe loc, aşteptându-l să se apropie. Călărețul îşi opri calul şi, adresându-se foarte impetuos Şefului nostru, începu să vorbească, spunând că bandiții erau pe deplin la curent cu faptul că eram străini şi cunoşteau misiunea noastră. Vorbea într-o limba pe care nici unul dintre noi n-o înțelegea. Ne-a înțeles nedumerirea şi a întrebat dacă nu era nimeni care să ne poată fi interpret. Gazda noastră se întoarse spre el şi i se adresa, cum

stătea el calare, întrebând dacă îi putea fi de folos. La început el o privi că şi cum ar fi primit un zdravăn soc electric. Totuşi, îşi reveni destul de repede ca să sară sprinten de pe cal. Desfăcându-şi braţele în faţa ei, exclamă Dumneata aici? într-o limbă pe care am înţeles-o. Apoi îşi duse mâinile la frunte şi se inclină adânc în faţa ei, cerându-i iertare. Gazda noastră îi spuse să continue şi să-şi prezinte mesajul. Vedeam cum corpul i se încordase şi, pentru câteva momente, chipul i se aprinse de manie. Atât de intensă fu descărcarea ei emoţională încât, pentru o clipă, noi, ca şi călăreţul, am fost complet descumpăniţi. Cuvintele Laşule, ucigaşule, stai drept şi spune ce ai de spus! îi ţâşniră din gură. Bărbatul căzu în genunchi, şi iar şuierară cuvintele: Ridică-te! Eşti atât de decăzut încât nu poţi să stai în picioare?

Nu ne mai miram de groaza cumplită a banditului, căci şi noi, că şi el, eram încremeniţi, absolut incapabili să ne mişcăm.

Sunt sigur ca, dacă omul acela ar fi putut, ar fi dispărut urgent de acolo. Pentru moment el, ca şi noi, îşi pierduse complet puterea de a vorbi sau de a acţiona, se prăbuşise la pământ, moale şi aparent lipsit de viaţă, cu ochii holbaţi şi cu gura căscată.

A fost pentru prima şi singura dată, în experienţele noastre cu aceşti oameni cu puteri superioare, când i-am văzut exprimând o emoţie atât de violentă. Am fost la fel de îngroziţi ca şi banditul, vibraţiile ne-au lovit tot atât de clar ca forţa unei teribile explozii, însoţită de un şoc electric care ne-a paralizat nu numai limbile, ci toţi muşchii. Este singurul mod în care pot descrie această senzaţie. Venind de la un trup firav şi fragil, nu este de

mirare că aceste vibrații ne-au paralizat dintr-atât încât nu mai puteam acționa nicicum?

Deşi această situație nu a durat decât câteva momente, au părut să treacă ore întregi până când tensiunea s-a relaxat. Eram încremeniți că nişte statui; şi deodată s-au revărsat asupra noastră, în clipa aceea, valuri de mila imensă pentru bandit, şi ne-am pomenit că doream să-i venim în ajutor. Aceasta era reacția tuturor; totuşi, nu făceam altceva decât să stam şi să privim la gazda noastră.

Aproape imediat, starea ei s-a schimbat. Mai întâi păru ea însăşi surprinsă, apoi expresia i se schimbă în aceeaşi blândețe cu care eram obişnuiți, şi ne cuprinse o mare compasiune pentru ființa prăbuşită la pământ. Gazda noastră se aplecă spre el, strângându-i mâinile în ale sale. Eram iarăşi nedumeriți şi nu puteam decât să ne spunem: Nu se mai termina minunile?

Omul îşi reveni curând, fu ajutat să se ridice în picioare şi fu aşezat, cât mai comod posibil, pe o bancă din apropiere. El refuza categoric să intre în vreo casă.

Apoi, observând efectul pe care îl produsese asupra noastră, gazda noastră îşi ceru scuze pentru vehemența de care dăduse dovadă. Un tremur nervos ne cuprinsese, şi ne-a trebuit ceva timp ca să ne revenim la normal.

Ea ne-a explicat că omul acesta era şeful uneia dintre cele mai cunoscute bande dintre cele care bântuiau acea regiune din Gobi. Numele lui, dacă era amintit, era rostit cu un respect plin de spaimă, căci avea cel mai temerar şi neîndurător caracter. Porecla lui, tradusa literal, însemna Marele Diavol Negru ieşit din Iad. Portretul lui era păstrat în multe sate sub forma de

măşti purtate de participanții la ritualurile pentru îndepărtarea spiritului rău de sat şi de locuitorii lui.

Gazda noastră se mai întâlnise cu acest om în alte două ocazii când atacurile eşuaseră, şi de fiecare dată el dăduse dovadă de cea mai neîmpăcată ură pentru ea şi pentru prietenii noştri în general, facând tot posibilul să-i hărțuiască şi trimițându-le din când în când mesaje violente, pe care ei le ignoraseră complet. Apariția lui neaşteptată, de unul singur, îi readusese gazdei noastre în minte toate neplăcerile anterioare, cu atâta tărie încât ea, pentru moment, îşi pierduse stapânirea de sine.

Revenindu-şi complet în fire, ea păşi spre bandit. La apropierea ei, el schiță o vagă încercare de a se ridica, dar abia dacă era în stare să se controleze şi să şadă mai drept, - imagine a fricii cumplite. Se vadea oroarea în fiecare mişcare a corpului sau, care tremura neputincios. Gazda noastră, acum calmă şi lucidă, fără urmă de teamă sau de emoție, cu chipul, trăsăturile şi trupul ca în cea mai delicată sculptură, ilustra un contrast uimitor.

Doream să-l restabilim pe acel om şi, deşi acest gând nu a fost exprimat, gazda noastră ridică mână cerând linişte. Şeful nostru a realizat că ea era cea care conducea jocul, şi că orice am fi incercat noi să facem, ne-am fi plasat într-o postură comică. Ne retrăserăm de lângă ei, şi gazda noastră îi vorbi omului o vreme, încet şi blând, până când el fu în stare să-i răspundă ceva.

De îndată ce el vorbi, doamna ne indemnă să ne apropiem. Ne-am aşezat pe pământ în fața lor, bucuroşi să facem orice gest care putea dispersa tensiunea momentului. Banditul ne-a explicat că el insistase pe lângă şefii lui ca să i se permită să vină că emisar paşnic, pentru a trata cu localnicii să le predea

presupusa comoara adăpostită în Templul Crucii în T. Dacă localnicii ar fi cedat comoara, bandiții erau de acord să nu-i vătămeze, să elibereze prizonierii (care pretindeau că erau vreo 3 mii la număr), şi să părasească imediat regiunea, urmând să nu-i mai tulbure niciodată pe locuitorii văii.

Gazda noastră îi spuse că nu există nici o comoară care să aibă vreo valoare pentru ei. I s-au oferit explicații amănunțite asupra situației, împreună cu invitația de a-l conduce prin toate încăperile Templului sau în orice loc în care ar fi dorit să meargă. El refuza categoric această propunere, spunând că se temea să nu fie reținut ca ostatic, şi nici o asigurare din partea noastră nu-i putu învinge această teamă.

Gazda noastră îl asigură din nou de sinceritatea noastră, şi imediat el fu convins că eram cinstiți cu el în afirmațiile noastre. Atunci apăru, pentru el, o situație dificilă şi îngrijorătoare. Ne spuse că el fusese instigatorul atacului, înflăcărând, în imaginația celorlalți bandiți, dorința de a poseda comoara, şi că le prezentase un tablou mirific al fabuloasei bogații care ar fi intrat în stapânirea lor dacă reuşeau. De fapt, el şi tatăl sau îşi menținuseră unită banda cu promisiunea dobândirii acestei comori. El era şeful unei bande care se aliase cu alte cinci bande pentru a intreprinde acest raid.

Punctul delicat al acestei situații era ca, dacă el se întorcea la banda lui cu vestea că nu există nici o comoară, ar fi fost imediat considerat trădător şi tratat ca atare. El nu putea determina banda să renunțe la atacul plănuit, din cauza zelului cu care el însuşi insistase pentru a-şi aduce camarazii aici.

În mod limpede, era o situație dificilă pentru el. Spre marea noastră surpriză, gazda noastră se oferi să-l

însoțească până la tabăra lor. Protestele noastre au fost imediat respinse şi ea se pregăti imediat de plecare. Ne asigură că ea nu era deloc în pericol, dar ca, dacă noi am fi însoțit-o, prezența noastră ar fi dat de bănuit bandiților, şi toți am fi riscat foarte mult. Resemnați, am ascultat-o. Nu aveam nimic altceva de făcut.

Bărbatul încălecă, şi am ajutat-o pe prietena noastră să urce pe şaua care fusese aşezată, pentru ea, la spatele lui. Călărind spre ieşirea din sat, ei ne oferiră un tablou de neuitat, care va rămâne pentru totdeauna în amintirile noastre - banditul, cu îndoială înscrisă în fiecare trăsătură a sa, şi gazda noastră zâmbind îndărăt spre noi, cu asigurarea călduroasă că avea să se întoarcă seara. Nu ne-a mai ars de lucru tot restul zilei, şi am rătăcit fără țintă prin sat până la apusul soarelui.

Ne-am întors la locuința noastră ca să aşteptăm întoarcerea gazdei şi, intrând, am găsit masa plină cu bucate. Vă puteți imagina uimirea noastră când am văzut-o şezând în capul mesei şi salutându-ne cu radiosul ei zâmbet. Rămăsesem fără grai; cuvintele nu ne mai veneau pe buze. Ea îşi luă un aer de distincție afectată şi încerca să spună cu gravitate: Domnilor, un salut este suficient; la care noi ne-am inclinat şi am salutat-o bucuroşi. Apoi ea continuă:

- Nu am reuşit deloc să-i conving, dar au fost de acord să îmi dea un răspuns în următoarele 3 zile. Eu ştiu că răspunsul va fi o tentativă de atac, dar deocamdată cel puțin am salvat viața acelei biete creaturi. Vom fi nevoiți să ne pregătim ca să rezistăm asediului; nimic nu-i va face să se răzgândească.

Cred că aproape toți vedeam cum cele mai frumoase vise ale noastre şi rezultatele muncii noastre erau pe

cale să se ducă pe apa sâmbetei. Gazda ne citi gândurile cele mai ascunse, şi ne recită aceste versuri:

Când ajungi la Marea Roşie a vieţii tale,
Când, orice ai face,
Nu poţi ocoli, nu poţi da înapoi,
Atunci nu ai altă cale decât ÎNAINTE:
Atunci cunoaşte-L pe Dumnezeu cu sufletul împăcat,
Şi întunericul şi furtuna dispar.
Dumnezeu linişteşte vântul.
Dumnezeu domoleşte valurile.
Dumnezeu îi spune sufletului tău: MERGI ÎNAINTE!
ÎNAINTE! ÎNAINTE! ÎNAINTE!

CAPITOLUL III

După ce cina s-a încheiat, ne-am ridicat de la masă, gazda noastră conducându-ne în gradină. Spre marea noastră surpriză, aici i-am găsit aşezaţi pe Iisus, Emil, Jast şi Bud Rah. Ne aşezarăm alături de ei. Am simţit tăcutul nostru suspin de uşurare şi am realizat cât de mult ne obişnuisem să ne bazam pe aceşti oameni. Era că şi cum ne-am fi legat de ei cu lanţuri de oţel. Am înţeles, cât de cât, că nu trebuia să facem aşa ceva. Era necesar ca noi să ne jucăm rolul nostru personal în marea scenă a vieţii, ca să nu devenim nişte biete marionete; trebuia să stăm ferm pe picioarele noastre şi să ne bizuim numai pe noi înşine, altfel ei ar fi fost obligaţi să ne părasească de tot. Mai târziu, Şeful nostru avea să ne vorbească deschis pe această tema.

Seara încă nu era prea târzie, şi luciul blând al cetoaselor culori ale amurgului impregna totul cu o lumină şi o frumusete pe care trebuie s-o vezi ca s-o poţi

prețui. Nu era nici o adiere de vânt, nici un sunet nu tulbura pacea care ne înconjura. Problema bandiților, care, cu puțin mai devreme, crezusem că apasă atât de greu asupra noastră, dispăruse complet.

Era liniște şi pace. Era acea frumoasa senzație de relaxare completă, care trebuie trăită pentru a fi înțeleasă. Era ca şi cum ne aflam într-un mare flux de lumină care se mişcă încet; deodată ne dădurăm seama că auzeam vocea lui Iisus, dar nu cu cuvinte. Singura mea explicație este că era, pur şi simplu, o influență ritmică, fluentă, vibrantă, care ajungea la noi în gânduri în loc de cuvinte. Efectul era mult mai puternic decât cel al cuvintelor; ritmul şi cadența fiind mai presus de orice descriere. Gândurile păreau să curgă înăuntru şi să se instaleze acolo; era o experiență cu totul nouă.

Pe măsură ce apăreau aceste gânduri sau idei, le stenografiam, şi le-am transpus în cuvinte şi fraze, mai târziu dându-le spre aprobare acestor oameni.

- Când am spus Iată, un Christ al lui Dumnezeu este aici, îl vedeam pe omul-Dumnezeu trezit. Vad în acest trup adevăratul templu al lui Dumnezeu, instrumentul sau canalul perfect prin care Marele Principiu Creator curge şi vine la lumină cu toată libertatea; atunci, această creație este pura ca imagine, formă şi asemănare. EU SUNT DUMNEZEU. În această atitudine, veghez ca stăpân al oricărei situații, triumfatorul Christ al lui Dumnezeu.

Acesta este idealul pe care îl slujesc, şi ceea ce slujesc, aduc în manifestare. Nu-L pot manifesta nicicum pe Dumnezeu dacă EU SUNT nu-L înfățişează pe Dumnezeu întregii omeniri. În aceasta atitudine, omul domina orice situație; Christ este triumfator,

învingător. Dumnezeu şi omul păşesc mână în mână, sunt UNUL. Există un singur Principiu, un unic Om.

Cineva din grupul nostru reflectă o clipă şi apoi întrebă:

- Cum putem manifesta această lumină şi cum o putem utiliza?

Răspunsul veni astfel:

- Lăsa-ți corpul să devină un generator prin care curge acest Mare Principiu Creator Radiant. Vezi acest Principiu ca pe o emanație a toată puterea; cunoaşte că el este principiul întregii puteri; că, asemenea unui generator electric, corpul tău va colecta şi spori aceasta energie până când o vei trimite ca pe o rază albă de lumină pură, căreia nimic nu-i poate rezista, şi nimic din ce ar putea fi îndreptat spre tine nu te va răni.

De asemenea, poți emite impulsuri atât de intense de energie electrică, încât corpul celui care ar încerca să te rănească este distrus. Orice rezistență față de această energie îi sporeşte imediat intensitatea şi viteza de acțiune. Cei care îi opun rezistență sau încearcă să-i impună propria lor voință nu vor reuşi decât să-şi facă rău singuri. Dacă ei nu se opun deloc acestei raze, ea îşi va revărsa puterea vindecătoare asupra lor, ca şi asupra voastră.

Este raza şi puterea lui Dumnezeu, care se contopeşte cu celelalte întotdeauna, dacă nu există nici o piedică în calea revărsării ei. Ea vibrează cu cea mai înaltă vibrație. În consecință, toate vibrează în armonie şi acord perfect, şi nu se poate întâmpla nici un rău, dacă sunt la unison cu vibrația lui Dumnezeu. Nimic altceva nu îl vătămă pe celălalt, decât propria sa rezistență față de vibrația lui Dumnezeu. Vibrația este viața. Nu vedeți că întotdeauna sunteți una cu

Dumnezeu? În această atitudine, este oare posibilă vreo separare? Singura separare este prin rezistența care produce dizarmonie.

Nimic nu ți se poate întâmpla atunci când te afli pe Muntele Sfânt, Una cu Dumnezeu. Acesta nu este un privilegiu special al câtorva, ci este al tuturor: EU SUNT, marea cauză absolută sau sursa în care orice copil este una cu Dumnezeu. Astfel, toți trăiesc sub LEGE, cea mai înaltă acțiune vibratorie a gândului. Nici o vibrație dizarmonică nu pătrunde în această sferă, la acest tron, unde toți îşi au patria şi căminul. Acesta este Regatul tău Divin.

Mai poți folosi aceasta putere pentru a returna gândurile şi dorințele false şi vătămătoare îndreptate asupra ta. Poți, dacă doreşti, să amplifici această rază de lumină Divină, să o înzestrezi cu puterea lui Dumnezeu, să măreşti şi să transformi energia pe care emițătorul a dat-o lucrului sau condiției îndreptate spre tine, apoi s-o plasezi în propria ta rază pe care o trimiți îndărăt spre emițător cu viteza luminii. Când o trimiți astfel îndărăt, este o rază de lumină albă pură, în locul vibrațiilor mai joase care fuseseră trimise spre tine.

Atunci când ea ajunge la emițător, impulsurile ei sunt atât de puternice încât pot distruge corpul celui care a pus în mişcare acele vibrații joase. Chiar dacă nu-l cunoşti pe emițător sau locul unde se află el, unda se va întoarce la sursa ei fără să greşească. Judecata, sau ziua culesului, a sosit. După cum dai, la fel primeşti, cu măsura cea bună (măsura lui Dumnezeu), din belşug şi cu prisosință.

Poți transforma şi emite puterea Divină cu o asemenea forță încât să fie irezistibilă. Acestea sunt radiațiile sau razele de lumină pe care le vedeți emise de

corpul meu. Aceste raze sunt emise şi de corpurile voastre, deşi nu la fel de puternice; dar pe măsură ce mergeți înainte şi folosiți această putere, uniți cu Legea şi Principiul, veți spori puterea luminii şi o veți putea dirija conştient pentru îndeplinirea oricărei dorințe bune.

Aşa cum m-a pictat un artist la Ghetsimani, razele de lumină ieşeau din corpul meu, în loc să se pogoare din cer asupra mea. Lumina este puterea lui Dumnezeu generata înlăuntrul corpului meu, apoi emisă în afară. Aceste raze sunt emise de orice trup atunci când persoana respectiva domneşte, precum Dumnezeu, asupra moştenirii sale divine - Christul lui Dumnezeu, UNUL ÎN TOT.

Aceasta este şi poate deveni deviza fermă a umanității. Mai poate exista discordie între frați dacă ei devin acest atotcuprinzător Unul?

Acum, amplifică această rază Divină prin care emiți puterea lui Dumnezeu, înzestreaz-o cu puterea lui Dumnezeu transformată, de zeci de mii şi milioane de ori mai mare decât cea care a fost trimisă spre tine şi pe care o returnezi (în măsura în care eşti un creator); apoi las-o să curgă înapoi pe aceeaşi cale pe care au venit spre tine vibrațiile respective. Când persoana recepționează această rază şi o acceptă ca venind de la Dumnezeu, răul intenționat este complet şters, iertat, uitat, şi nici un rău nu poate surveni, nici pentru tine, nici pentru emițătorul acelui gând vătămător. Amândoi sunteți alături, una cu Dumnezeu. În locul dizarmoniei există o perfectă armonie, sunteți iarăşi UNUL.

Dacă emițătorul gândului vătămător nu accepta raza albă pe care ai emis-o cu toată puterea ei, corpul lui va fi distrus. Această rază albă curată va şterge

complet orice vibrație de rău şi dizarmonie, dacă i se permite să-şi desăvârşească lucrarea. Dacă i se rezistă, are loc o ştergere completă a celui care se încăpățânează în rezistența sa. Rezistența sa aduce spre el tot principiul creator, ÎN MOD NEFAVORABIL, pe măsura rezistenței opuse, împătrite. Asta înseamnă o multiplicare de patru ori a forței de rezistență.

Astfel înțelegeți că, indiferent dacă emiteți binele sau răul, el se întoarce la voi împătrit.

Guvernezi precum Domnul sau Legea care îl exprima pe Dumnezeu, Binele, în locul răului, dar, chiar în această atitudine, fii cu adevărat modest, NU JUDECA. Pune, în această rază albă pură, toată iubirea pe care o ai, şi ai grijă să fie, ceea ce generezi şi emiți, iubirea curată a lui Dumnezeu. Dacă realizezi asta, legiuni întregi sunt la dispozitia ta. Rămâi deschis şi umil, dorind să urmezi lumina. Ceea ce urmezi este lumina pură a lui Dumnezeu; şi această lumină este iubire, puritate şi frumusețe, eterne şi profunde.

În corpul tău există 7 centri care pot fi folosiți ca reflectori sau emițători. Poți determina aceşti centri să strălucească cu o putere mult mai mare decât orice lumină artificială şi, când vrei să emiți această lumină, ea străluceşte cu intensitate sporită şi va ajunge mai departe decât orice undă electrică pe care ai putea s-o proiectezi.

Activând aceşti centri ca să lumineze simultan, eşti complet înconjurat de o armură pe care nimic nu o poate penetra.

Poți să emiți aceasta curata raza alba a lui Dumnezeu cu atâta energie încât corpul tău să strălucească mai intens decât lumina soarelui la amiaza. Atunci îl întruchipezi pe Domnul Creației, Domnul

Tuturor Lucrurilor. Stai în lumină, adevărat şi triumfator, totuşi paşnic, iubitor, cu Dumnezeu întronat în corpul tau, şi acest corp este frumos, spiritual şi divin.

Pe măsură ce eram cuprinşi de aceste vibraţii, lumina emisă de corpurile lui Iisus şi ale celor din grupul său era tot mai greu de privit; era aceeaşi strălucire vibrantă care penetra totul, ca un aur lichid. Vederii noastre, totul îi apărea nedefinit, iar pentru toate celelalte simţuri totul era solid, ca de piatră, vibraţiile reveniră:

- În felul acesta poţi să-ţi faci corpul complet invizibil pentru vederea materială, focalizând toată gândirea ta asupra curatei raze albe a lui Dumnezeu şi lăsând-o să emane din cei 7 centri reflectori, puşi la unison.

Apoi poţi acţiona prin oricare dintre aceste raze pentru a prezenta orice imagine doreşti celor care ar dori să-ţi facă rău. Poţi urma această rază cu viteza luminii şi poţi merge oriunde doreşti, instantaneu. Corpul tău devine invizibil pentru cei care nu văd prin şi dincolo de ceea ce este material. Ei îşi vor da seama că este un lucru pe care nu-l înţeleg; de aceea, vor deveni receptivi la orice imagine pe care vei dori să le-o transmiţi. Ceea ce ei nu înţeleg li se va părea misterios sau supranatural, iar percepţia dezvoltată prin suspiciune şi superstiţie îi face să se înşele uşor. Astfel, revărsând iubire asupra celor care ar vrea să-ţi facă rău, energia eliberată de ei se întoarce asupra lor.

Imaginea răului pe care îl emit ei dezvăluie omul neevoluat din acela care se lupta cu ceea ce consideră a-i fi inamic, dar în realitate ei se lupta cu imaginea răului

din ei înşişi. Aceste imagini îi transforma pe cei mai buni prieteni în duşmani, şi îi stârnesc pe fraţi contra fraţilor.

Dacă aceşti bandiţi se vor încăpăţâna să-şi continue atacul sau raidul, se vor distruge unii pe alţii. Acum ei au ocazia să plece din regiune şi să-i lase pe localnici în pace, sau să revină şi să se distrugă singuri. Nimeni nu poate încerca să-şi distrugă fratele fără să implice acelaşi destin pentru sine însuşi. Nu facem decât să trimitem spre ei curata rază albă a iubirii lui Dumnezeu, şi dacă ei îi vor opune ură, răutatea şi dorinţa de răzbunare, vor transforma această rază într-o flăcără care îi va mistui. Nu trebuie să vă temeţi. Noi oferim doar iubire, şi nu avem puterea de a-i obliga s-o accepte. Dacă bandiţii vin cu iubire, nu mai este nici un conflict. Cauza noastră este dinainte câştigată.

În momentul acela, cineva ne anunţă că se apropia de sat un mesager. Am ieşit să-l întâmpinam. El ne spuse că bandiţii îşi încetaseră hărţuielile, că îşi aşezaseră tabăra, paşnic, la vreo 20 de mile de Templul Crucii în T şi că nu mai făcuseră nici un rău localnicilor sau avutului acestora după cererea de ajutor, dar că îi reţineau încă pe prizonieri ca ostatici, ca să se asigure că nu li se va opune vreo rezistenţă. Ne mai spuse că se zvonea insistent că banda avea să atace satul nostru peste o zi sau două, dacă nu li se dădea comoara până a doua zi.

Mesagerul ne adusese şi salutări din partea localnicilor. Fiecare era gata să-şi dea viaţa ca să apere satul. I s-a spus că acest sacrificiu nu era necesar şi că putea să plece îndărăt cu mulţumirile şi recunoştinţa cea mai profundă a sătenilor pentru ajutorul oferit.

CAPITOLUL IV

A doua zi dimineața ne-am reluat lucrul cu un zel reînnoit, după ce ne alungasem din minte orice teamă. În dimineața următoare lucram la câteva figuri săpate în peretele stâncos al canionului.

Deodată, atenția ne-a fost atrasă de santinela satului, aşezată de cealaltă parte a canionului, de unde vedea o privelişte mult mai largă. Prin binoclu, vedeam cum face semne spre sat. Curând, sătenii prinseră să alerge încoace şi încolo, în mod limpede căutând refugiu în marile grote săpate în pereții muntelui. Toți localnicii erau foarte agitați.

Ascultând atent, auzirăm vuietul confuz al bandei care se apropia. Cineva din echipa noastră se cațără mai sus, într-un loc de unde avea o perspectivă mai amplă asupra situației. Ne spuse, strigând, că vedea norul de praf stârnit de călăreți, înaintând spre intrarea în canion. Am ascuns echipamentul într-o crevasă adâncă, apoi ne-am alăturat camaradului nostru şi ne-am plasat cu toții printre piscurile şi stâncile de pe care puteam observa mişcările bandei. La intrarea în canion, banda se opri; cincizeci de călăreți porniră în avangardă, apoi întreaga bandă pătrunse în canion, biciuindu-şi şi imboldindu-şi caii într-un galop nebunesc. Vuietul şi tropotul copitelor pe terenul stâncos, amestecat cu strigate de amenințare, formau o larmă indescriptibilă. Chiar dacă lucrurile nu erau atât de tragice, această masă compactă de călăreți dând navală inspira multă teamă.

Pozitia noastră era foarte avantajoasa, căci pereții canionului erau atât de abrupți încât puteam vedea ceata de bandiți chiar de deasupra, pe când înainta cu forța irezistibilă a unui val oceanic.

Prima ceată de intruşi deja trecuse de poziția noastră, şi se apropiau repede primii din grosul cetei. Pentru o clipa, ne-am îndreptat binoclurile spre sat şi am văzut că se stârnise panica.

Un membru al grupului nostru, care lucra pe pragul stâncos, îşi lasă lucrul şi privi spre banda care se apropia. L-am văzut întorcându-se şi privind prin uşa care dădea spre intrarea în camera centrala a Templului.

Binoclurile noastre s-au fixat, toate, asupra figurii lui Iisus, când El ieşi pe uşa aceea şi înaintă pe pragul de piatră, mergând până la marginea lui şi rămânând o clipă ca suspendat în aer, oferind o imagine magnifică.

Pragul acesta se afla la vreo 800 de picioare mai sus față de locul unde stăteam noi, şi la aproape 3 mile distanță. Instantaneu ne-am dat seama că Iisus vorbea, şi, după un moment, am auzit şi cuvintele, clare şi distincte. Tovarăşul nostru de pe prag se aşeză şi începu să ia note stenografice, ceea ce am făcut şi eu. Comparația ulterioară a notelor luate a arătat că auzisem cuvintele Sale foarte clar, peste larma bandei care înainta. Ni s-a spus că El nu-Şi ridicase glasul peste nivelul natural al vocii Sale bine modulate.

De îndată ce Iisus începu să vorbească, o linişte perfectă se aşternu asupra întregului sat şi a locuitorilor lui. Iată cuvintele, traduse în engleza chiar de Iisus. Dorința mea cea mai fierbinte va fi mereu să nu le uit niciodată, chiar şi dacă aş trai zece mii de ani.

LUMINĂ

- Aşa cum stau singur în marea Ta linişte, Doamne, Tată al meu, din inima mea izvorăşte o lumină pură care umple fiecare atom al ființei mele cu imensa ei strălucire. Viață, Iubire, Putere, Puritate, Frumusețe, Perfecțiune, se înalță în adevărata lor splendoare

înlăuntrul meu. Privind adânc în esența acestei lumini, vad o altă lumină, - fluidă, dulce, albă-aurie şi strălucitoare, - absorbind, generând şi emițând focul mângâietor al Celei Mai Mari Lumini.

Ştiu acum că sunt Dumnezeu şi una cu tot universul lui Dumnezeu. Vorbesc în taina cu Dumnezeu Tatăl meu şi sunt netulburat.

NEMIŞCAT ÎN LINIŞTE

- Totuşi, în această linişte deplină se desfaşoară cea mai mare lucrare a lui Dumnezeu. Iarăşi, sunt netulburat şi o linişte desăvârşită este pretutindeni în jurul meu. Acum strălucirea acestei lumini se răspândeşte în vastul univers al lui Dumnezeu, şi ştiu că viața conştientă a lui Dumnezeu este pretutindeni. Din nou o spun fără teamă, Eu sunt Dumnezeu; sunt liniştit şi netemător.

Îl înalț pe Christ înlăuntrul meu şi intonez cântarea Divină. În armonia muzicii mele, cântă inspirația. Mereu mai tare, înlăuntrul meu, Marea Mamă cântă despre viața cea noua. Cu fiecare zi mai tare şi mai clar, inspirația îmi înalță gândirea conştientă până când ea se acordează cu ritmul Divin. Iarăşi înalt Christul din mine şi ascult atent ca să aud voioasa muzica. Nota mea fundamentală este armonia, iar tema cântecului meu este Dumnezeu, şi Dumnezeu îşi pune pecetea pe Adevărul cântecului meu.

PRIVIȚI CUM MĂ NASC A DOUA OARĂ,

IATĂ UN CHRIST

- Cu marea lumina a Spiritului Tău, sunt liber; Doamne, Tată al meu, pecetea Ta este pusă pe fruntea mea. Accept.

Țin sus lumina ta, Doamne, Tată al meu. Iarăşi, accept.

Când Iisus termină de vorbit, o rază orbitoare de lumină albă pură țâşni din plexul solar al trupului Său. Acest fascicul de lumină se întinse asupra canionului până la punctul în care valea făcea o cotitură bruscă la stânga, chiar în fața locului unde ajunseseră călăreții care se apropiau.

În punctul unde se termina această rază albă, instantaneu păru că se înălțase o mare barieră, ca un zid de piatră; şi din ea țâşneau scântei, ca nişte săgeți luminoase.

Caii se opriră atât de brusc din goana lor nebunească, încât mulți călăreți căzură din şa. Mulți rămâneau o clipă cabrați, cu capul şi picioarele în aer, apoi se întorceau şi o rupeau la fugă în josul canionului, complet scăpați de sub control. Când ajungeau în primele rânduri ale cetei, călăreții rămaşi în sa se luptau zadarnic să-şi țină caii în frâu. Ca şi caii fără călăreți, şi aceştia se prăbuşeau în fruntea cetei. Asta se întâmpla în primele rânduri ale bandei, în timp ce călăreții din spate, nerealizând pericolul, veneau şi îi împingeau pe cei din față, până când canionul de sub noi fu plin de o grămadă furioasă de oameni şi cai.

Pentru un moment fu linişte deplină, cu excepția strigătelor sălbatice ale oamenilor îngroziți şi ale cailor înnebuniți, din locul unde avangarda în derută se ciocnise cu restul bandei. Acolo se petrecu o scenă teribilă. Caii fără stăpân, complet scăpați din frâu, se prăbuşeau cât erau de lungi în primele rânduri, dezechilibrând tot mai mulți călăreți; şi aceştia, nestăpânindu-şi strigătele, sporeau confuzia. Caii începură să dea îndărăt, să cada şi să necheze, cum fac animalele înnebunite în momentele de spaimă violentă şi

necontrolată. Panica se transmise în toată mulțimea din canionul de sub noi.

Deodată văzurăm oamenii scoțându-şi săbiile scurte şi alergând în derută în toate direcțiile; alții îşi scoaseră armele de foc şi începură să tragă în oameni şi cai, încercând să-şi croiască drum ca să scape. În curând, totul deveni o bătălie pentru supraviețuire. Se încheie cu o goană nebună spre libertate a celor care erau destul de norocoşi ca să scape din învălmăşeală, părăsind defileul presărat cu grămezi de oameni şi cai, morți şi răniți.

Ne-am grăbit să le dăm tot ajutorul răniților. Toți localnicii şi prietenii noştri ni s-au alăturat. Au fost trimişi emisari în împrejurimi, după ajutoare. Am trudit din greu toată noaptea, până a doua zi la răsăritul soarelui.

De îndată ce îi scoteam pe răniți din cumplitul dezastru, Iisus şi prietenii noştri îi luau în primire. După ce i s-au acordat îngrijiri şi ultimului om, ne-am întors acasă pentru micul dejun. Spre marea noastră surpriză, intrând în casa, l-am găsit pe Banditul cel Negru discutând cu Emil. Era pentru prima dată când ne dădeam seama că Emil fusese prezent. El văzu privirile noastre mirate şi spuse:

- Asta o să rămână de discutat mai târziu.

După terminarea mesei, am ieşit afară cu Şeful nostru şi el ne-a spus că Emil şi el veniseră în ajutorul banditului, care fusese rănit serios, şi zăcea imobilizat sub calul sau. Ei îl eliberaseră şi îl aduseseră în acest loc, unde fusese primit cu toată atenția; apoi o chemaseră pe gazda noastră şi i-l dăduseră ei în grija. După ce îi fuseseră tămăduite rănile, banditul o întrebase dacă ea îi putea cere Dumnezeului ei să-i arate

şi lui ce ar putea face ca să fie ca ea. O mai rugase să-l învețe să se roage. Ea îl întrebase dacă dorea să fie întreg şi sănătos, şi el răspunsese Da, exact ca tine. Ea îi răspunse: Acum, că ai cerut să fii întreg, rugăciunea ta este împlinită; acum eşti perfect întreg. Omul căzuse apoi într-un somn adânc. La miezul nopții, când Şeful nostru trecuse să-l vadă, constatase că rănile îi erau complet închise şi că nu mai rămăsese nici o zgârietură. Omul s-a ridicat, s-a îmbrăcat şi s-a oferit să ajute în munca de îngrijire a răniților.

I-am văzut pe multi, care credeam că tocmai aveau să părasească lumea aceasta, complet refăcuți. Unii se crispau atât de îngroziți la apropierea prietenilor nostri, încât a trebuit să-i despărțim de ceilalți.

După ce munca de tămăduire s-a încheiat, Cel Negru, cum l-am numit noi, merse printre camarazii sai răniți, facând tot posibilul ca să le alunge temerile. Mulți erau ca nişte animale prinse în cursă, temându-se că îi aştepta o moarte teribilă, sub tortură, căci aceasta era pedeapsa care îi aştepta după legea țării atunci când erau capturați. Această credință era atât de adânc săpata în mintea lor, încât nu erau capabili să răspundă cumva la toată bunătatea care li se arăta. Se temeau că erau ajutați să se pună pe picioare pentru că torturile să dureze mai mult.

În final toți au fost vindecați de rănile lor, deşi câțiva au zăcut luni de zile, evident crezând că astfel amânau ziua torturii.

Cel Negru i-a organizat pe toți răniții care i s-au alăturat, într-o grupă de apărare împotriva altor atacuri, şi i-a atras în ea şi pe mulți dintre localnici. Din momentul acela, după cum am aflat mai târziu, cetele de bandiți n-au mai incercat niciodată să atace regiunea.

Mai târziu, două din expedițiile noastre au trecut prin această zonă în drum spre Gobi. Omul acesta şi cei care îl urmaseră le-au condus în siguranță prin regiunea aceasta şi prin cea vecină, pe o distanță de peste 400 de mile, şi nici unul dintre ei nu a acceptat vreo răsplată pentru acest serviciu. Ni s-a spus, de multe ori, că el devenise o mare putere a binelui în regiune, petrecându-şi viața în serviciul oamenilor, fără nici o plată.

CAPITOLUL V

La amiaza zilei următoare, răniții fuseseră îngrijiți cu toții şi am făcut o ultimă inspecție pentru a vedea dacă nu mai era vreun rănit în viață prin defileu. Revenind spre casă pentru prânz şi odihna atât de dorita, cineva din grup a dat glas gândului care de ore întregi ne stăruia în minte: De ce acest teribil dezastru, această distrugere a vieții?

Eram pătrunşi de oboseala până în măduva oaselor, şi eram complet uluiți din cauza şocului. Greul muncii de recuperare a răniților, mai ales în primele ore, căzuse pe umerii echipei noastre, căci localnicii fuseseră atât de terorizați de aceşti bandiți, încât au fost foarte greu de convins să le dea ajutor, chiar şi după ce eliberasem mulți răniți de sub caii prăbuşiți.

Sătenii nu vedeau nici un motiv pentru a salva viețile celor care intenționaseră să le ia lor viața. Mulți dintre ei aveau o profundă aversiune față de atingerea oricărui corp mort. Dacă nu ar fi fost prietenii nostri, localnicii ar fi părăsit imediat scena evenimentelor, fără să se mai întoarcă. Astfel încât eram frânți de oboseala şi deprimați, la capătul celei mai teribile experiențe din viața noastră.

Am ajuns acasă, ne-am spălat şi ne-am aşezat la masă complet lipsiți de vlagă. În scurt timp începu să apară mâncarea. Eram numai noi, fără Şeful nostru, care îi însoțea pe câțiva dintre prieteni şi pe Lin Chu, Cel Negru, într-o plimbare în josul văii. După masă ne-am retras în camerele noastre ca să ne odihnim, şi nici unul din echipă nu s-a sculat până a doua zi după-amiază.

Pe când ne îmbrăcam, cineva a propus să mergem direct în sanctuarul nostru - aşa numeam camera superioara a Templului. Am părăsit casa şi am pornit spre Templu, în mers obişnuit. Ajunsesem la scara care ducea la intrarea în tunel când cineva din grup, care era mai în față, se opri cu piciorul pe prima treaptă şi spuse:

- Ce s-a întâmplat cu noi? Acum o zi-două eram în al şaptelea cer de încântare, mergând dintr-un loc în altul după dorință şi îndeplinind în 3 luni lucrări care ne aşteptasem să ne ia ani de zile. Mâncarea apare singură pe masa noastră, şi asta fără nici cel mai mic efort din partea noastră. Acum, deodată, am căzut iar în vechile noastre obiceiuri. Aş vrea să ştiu, de ce aceasta cădere subită? Văd o singură explicație. Fiecare dintre noi a acceptat starea dată de experiența prin care am trecut. Iată ce ne impiedică acum, şi eu unul am terminat cu asta, nu-mi aparține nicicum. Nu este starea mea decât dacă o servesc, dacă o păstrez şi n-o las să se ducă. Am terminat complet cu asta.

Cum stăteam şi îl priveam, ne-am dat seama deodată că a dispărut. Pentru o clipă am rămas uimiți de realizarea lui; totuşi, nici unul dintre noi nu reuşea să abandoneze ceea ce ne apăsa, cu toate că ştiam foarte bine că era vorba de o situație care nu ne privea câtuşi de puțin. În consecință, am fost nevoiți să urcăm pe scară, să mergem prin tunel, apoi în sus prin diferitele

încăperi, ca să ajungem la ținta noastră. Când am ajuns, tovarăşul nostru era deja acolo.

În timp ce vorbeam despre această reuşită, apărură Iisus, alți prieteni şi Şeful nostru. Ei păşiră în camera prin uşa care se deschidea spre pragul stâncos. Ne-am aşezat, şi Iisus începu spunând:

- Sunt foarte mulți cei care declară că ei sunt fii ai lui Dumnezeu şi că ei au tot ce are Tatăl. Ei au, într-adevăr, tot ce are Tatăl, dar această afirmație nu devine un fapt împlinit decât atunci când ei au curajul să facă pasul următor şi să se vadă pe sine ca Dumnezeu - una cu tot ce este Dumnezeu; atunci ei ajung la împlinire. Când cineva, în limitata gândire materială, îl vede pe Christ manifestat, atunci acea individualitate subtilă revarsă lumină. Acela care îl păstrează pe Christ în minte, vede cu o viziune mai subtilă, mai clară şi mai extinsă. Acesta îşi vede corpul său superior vibrând la un nivel mai înalt decât corpul limitat, pe care de asemenea îl vede.

El gândeşte că sunt două corpuri. Mai gândeşte că acel Christ este al altcuiva. Ele sunt două numai în aparență, pentru că el nu crede că el este Christ. Dar să ne imaginam că se declară Christ şi acceptă asta ca pe un fapt real; în clipa aceea, cele două se contopesc şi el l-a adus pe Christ în manifestare. Atunci Christ se înalță triumfător. Acum să-l lăsăm să meargă un pas mai mult, şi să declare că este Christul lui Dumnezeu cel care se înalță, şi în momentul acela el este Christul lui Dumnezeu. Atunci Fiul lui Dumnezeu este una cu Dumnezeu Tatăl şi merge direct spre Tatăl. Apoi el trebuie să facă încă un pas. Este cel mai mare şi cere cea mai mare hotărâre, căci orice teamă, gând muritor şi limitare trebuie şterse: el trebuie să meargă direct la

originea Divină, Tatăl, şi să declare ferm, şi să cunoască în mod pozitiv, fără teamă, prejudecată, superstiție sau credință artificială, că el este Dumnezeu; că el este în întregime contopit sau unit cu Dumnezeu; că el este Iubire, Întelepciune, Întelegere; că este substanță; că el este orice atribut al lui Dumnezeu Tatăl, sursa, Principiul. El trebuie să accepte asta cu toată modestia – ca unul care îl exprimă pe Dumnezeu. Printr-un asemenea om, fiecare dintre atributele lui Dumnezeu se revarsă asupra întregii lumi. Pentru acela, nimic nu este imposibil. Numai printr-un asemenea om se poate exprima Dumnezeu. Când te contopeşti cu Dumnezeu, nimic nu îți este imposibil. Nu numai că ai tot ce are Tatăl, dar eşti şi tot ce este Tatăl. Tu eşti trinitatea, treimea. Eşti omul-Christ, Christul lui Dumnezeu, DUMNEZEU, toate trei în UNUL. Spiritul Sfânt sălăşluieşte în tine. Spiritul Eului Întreg în acțiune creativă locuieşte în tine. Când accepți asta, atunci tu, ca şi toți ceilalți, veți cânta imn de slavă puterii numelui lui Christ; nu a numelui persoanei Iisus, ci a lui Christ. Îngerii se vor inclina; aduci la lumina diadema regală şi Îl încoronezi pe Christ ca Domn al tuturor. Nu încoronezi persoana lui Iisus, ci Christul; şi Christ merită cea mai magnifică dintre toate diademele regale în coroana Christică. Nu exista diademe prea mari sau prea divine pentru coroana Christului triumfător. Înțelegeți că oricine vrea, poate ajunge aici. Mergi înainte şi devii Christul triumfător. Oricine vrea, să vina.

Când spui Dumnezeu, te vezi pe tine însuți ca Dumnezeu. Îl vezi pe Dumnezeu manifestat aşa cum te manifeşti tu. Dumnezeu nu poate fi bigot, lăudăros sau egoist. Nici Christ, sau omul-Dumnezeu, imaginea şi asemănarea lui Dumnezeu, nu poate fi astfel. Poți fi

chiar Dumnezeu, şi acesta este omul-Dumnezeu. EU SUNT este în Tatăl şi Tatăl este în mine sunt cuvinte adevărate. EU SUNT şi Tatăl meu sunt UNA cu toată modestia şi cu Măreția Atotputernică. Dumnezeu şi întreaga omenire unită sunt Atotputernicul – Omnipotența lui Dumnezeu.

Ceea ce s-a născut în gândirea ta eronată va fi înălțat în slavă, căci orice gând de eroare este şters. Ceea ce a născut imaginea lucrurilor materiale trebuie şi ajunge să exprime imaginea divină atunci când pui mai presus de orice această imagine ideală.

Va spun că acum, în momentul acesta, aveți cea mai mare ocazie să păşiți înainte, în afara acestui haos exterior, în marea pace şi binecuvântare a lui Dumnezeu, şi să vă înveşmântați în lumina lui Dumnezeu. Cu toată modestia, puneți coroana lui Christ pe capul vostru, şi dacă voi înşivă n-o faceți, nimeni altul nu o poate face în locul vostru.

Apropiați-vă şi fiți o parte din marele tron alb, sursa lucrurilor. Deveniți una cu aceia care au ajuns la cele mai mari realizări în felul acesta; fiți nu doar una cu Dumnezeu, ci fiți Dumnezeu, efectiv DUMNEZEU. Atunci eşti capabil şi reuşeşti să exprimi atributele divine în fața întregii lumi. Cum ar putea energia Divină să fie exprimată altfel decât prin om? Pe tot pământul nu există alt organism care să poată vibra la o asemenea frecvență; şi, în consecință, el este atât de superior organizat încât percepe, apoi generează şi transformă această energie supremă, care îl face pe om capabil să-L exprime pe Dumnezeu în fața lumii întregi. Cum s-ar putea face asta altfel decât prin corpul cel mai superior organizat şi perfecționat pe care îl avem atunci când avem un control deplin asupra acestui trup?

Acest control înseamnă o viață de complet şi desăvârşit Maestru, Mesia, Discipol. Ai controlul acestui corp şi eşti în armonie perfectă cu el numai atunci când te înalți la o perfectă dominare şi stăpânire a tuturor atributelor Sfintei Treimi: Omul - EU SUNT, Christ, Christul lui Dumnezeu; apoi, combinându-le pe acestea trei cu cel mai înalt, Dumnezeu - tu eşti DUMNEZEU.

Iată-te pe tine, omul de astăzi (toată omenirea) extinzându-ți viziunea şi percepând adevărul despre voi înşivă, adevărul că există o viață mai înaltă şi mai bună pentru voi decât obişnuința vieții materiale. Percepi asta pe măsură ce urmezi calea drept-folosită (calea cea dreaptă), în armonie şi real acord, cu cele mai înalte idealuri pe care le poți exprima, le poți urmări, sau le manifeşti cu iubire, profund respect şi devoțiune.

Primul pas: tu, omule, devii omul-Christ, singurul fiu născut al lui Dumnezeu. Următorul pas: devii Christul lui Dumnezeu văzând omul-Christ ca fiind Christul lui Dumnezeu. Ai unit omul-Christ cu Christul lui Dumnezeu; apoi, ca să mergi direct la sursă, trebuie să le iei ca fiind acestea Unul, Dumnezeu Tatăl. Deci ai adus omul-EU SUNT în omul-Christ; apoi ai transformat acest om-Christ în Christul lui Dumnezeu, sau Domnul Dumnezeu. Aceştia, care păreau doi, au devenit UN Dumnezeu. Dumnezeu, Tată tuturor. Nici un lucru nu va fi imposibil pentru tine dacă nu deviezi de la această cale a justei utilizări. Pe această cale trebuie să fii absolut lipsit de teamă şi sincer, indiferent de ce ar spune lumea întreagă. Înălțându-ți şi cunoscându-ți stapânirea şi mintea unită, eşti una cu Tatal, abundentul şi atotprezentul Principiu Suprem al tuturor lucrurilor.

În această lumină, Biblia voastră nu reprezintă altceva decât o mare descriere alegorică a dezvoltării şi desăvârşirii spirituale a omului, dacă ea este corect înțeleasă şi folosită.

Coloana de lumină, pictata ca pogorându-se din ceruri asupra mea, de fapt este proiectată în exterior din trupul meu. Este adevărat că este o lumină din cer, căci cerul este pretutindeni în jurul nostru şi este vibrația luminii. Adevăratul centru sau punct de început al cerului este chiar înlăuntrul trupului meu. De aceea, această lumină cerească trebuie să provină chiar de la mine. Propriul meu EU SUNT trebuie să permită acestei esențe luminoase să vină înăuntru; apoi eu trebuie să generez şi să transform această energie luminoasă astfel încât ea să poată fi emisă în afară cu orice densitate dorită de Dumnezeu, de EU SUNT. Când acest lucru este făcut, nimic nu poate rezista puterii acestei lumini pure. Acestea sunt razele de lumină pe care le vedeți emise de corpul meu în portretul cu mine în Gradina Ghetsimani. Razele de lumină ieşeau din corpul meu, în loc să coboare din ceruri peste mine.

Astfel, poți transforma puterea lui Dumnezeu şi o poți emite cu o asemenea forță încât este irezistibilă. Este puterea lui Dumnezeu, recunoscută peste tot în jurul tău, lăsată să pătrundă înlăuntrul tău, amplificată şi transformată în trupul tău, apoi emisă prin centrii reflectori.

Aceste lucruri sunt realizate repede de toți cei care se ridică ferm în atitudinea lui Dumnezeu, la moştenirea lor divină, Christul lui Dumnezeu, toți ca Unul. Aceasta este deviza divină şi definitorie pentru întreaga omenire.

Cu cât se apropie omenirea mai mult de această mare rază tămăduitoare, cu atât mai repede vor dispare discordia şi dizarmonia.

Dacă trăiţi liber în această vibraţie luminoasă care este lumina lumii întregi, şi dacă toţi tind spre ea, veţi ajunge mereu mai aproape de adevăratul cămin al omului. Astfel descoperiţi că EU SUNT este lumina lumii întregi. Cu Dumnezeu, aveţi abundenţă. Înălţaţi acest puternic EU SUNT al lui Dumnezeu. Înălţaţi acest trup la Dumnezeu, şi atunci toţi sunteţi încoronaţi Domni ai Tuturor Lucrurilor.

Tu singur îţi aşezi coroana pe cap. Nimeni nu poate face asta în locul tău.

CAPITOLUL VI

Singurul motiv pentru care am insistat să redau atât de amănunţit experienţele acestor câteva zile, în legatură cu bandiţii, este ca să prezint cât mai concludent puterea unui singur om, aflat cu totul în dreptul său divin de dominare şi stăpânire, acea putere de a transforma energia şi elanul generate şi emise de o masivă gloată de nelegiuiţi, pentru a proteja perfect persoana sa şi întreaga regiune.

Această protecţie a fost realizată numai pentru că energia şi impulsul bandiţilor au fost atât de mari încât atunci când au fost amplificate, intensificate şi returnate, i-au făcut pe aceia care doreau să distrugă, să se întoarcă unii împotriva altora şi să se distrugă ei înşişi. S-a asigurat şi protecţia întregii regiuni pe multe mile de jur împrejur, deşi locuitorii fuseseră copleşiţi de bandiţi, fiind de peste 3 ori mai puţini la număr şi neavând arme pentru apărare.

De îndată ce tulburarea şi şocul zilelor precedente s-au stins, am revenit la munca noastră cu un interes reînnoit. Paştele se apropia repede şi doream să ne terminam lucrările din această localitate ca să ne întoarcem în India.

Din momentul acela, lucrarea noastră s-a desfăşurat rapid până la sfârşit. Ultimele amănunte ale pregătirilor de plecare au fost încheiate în ajunul Paştelui. Ziua de Paşte a fost rezervată pentru odihnă şi relaxare deplină.

Mergând spre Templu, cu mult înaintea zorilor, l-am găsit pe Chander Sen şezând în gradină. S-a ridicat şi a venit cu noi, spunând că aveam să ne întâlnim cu Şeful nostru în Sanctuar. El ne-a sugerat să ne întoarcem în India prin Lhasa, de acolo spre Muktinath, prin trecătoarea trans himalayană spre Kandernath şi apoi prin Darjeeling. Ajunşi la baza scării care ducea la intrarea Templului, ne-am oprit să privim zorii care mijeau.

Chander Sen îşi puse o mână pe scara şi ramase că pregătit să urce spre intrarea tunelului. În poziția aceasta, începu să vorbească:

- Lumina nu conține în ea întunericul, căci ea străluceşte din întuneric. Când Iisus a înțeles că avea să fie trădat de Iuda, El a spus: Acum Fiul omului este slăvit, şi Dumnezeu este slăvit în Fiul omului. Maestrul nu voia să se subînțeleagă Iuda m-a vândut; El nu se referea deloc la Iuda. El subînțelegea şi avea în vedere numai Plenitudinea slăvitului Christ al lui Dumnezeu revărsată prin Sine. Vedem astfel că perfecta acțiune subtila rezolva orice dizarmonie în felul ei propriu. Acum puteți spune: Christ, ieşi la lumina mereu mai limpede, atât de limpede încât eşti una cu mine. Căci într-adevăr,

suntem un singur trup, un singur suflet, un singur spirit; un unic principiu, întreg şi complet. Voi sunteți EU SUNT, la fel şi eu, împreună suntem Dumnezeu.

În momentul când îşi termină discursul, deja eram în Sanctuarul nostru, camera centrală a Crucii în T. De-abia ne aşezasem, când Iisus şi alți câțiva, inclusiv Şeful nostru, intrară pe uşa care dădea spre terasa de piatră.

De cum au intrat, o mare izbucnire de lumină umplu încăperea. Ne-am salutat şi am fost prezentați străinului care intrase cu ei. Părea să fie un bărbat în vârstă, totuşi plin de viață. Ni s-a spus că era unul dintre acei Muni care aveau în grijă peşterile de lângă Hastinapur. Se întorcea spre regiunea aceea şi avea să ne însoțească. Îl cunoscuse pe marele Rishi (înțelept) Vegas, şi se întâlnise şi cu Rishi Agastya, a cărui sihăstrie se afla în aceeaşi zonă minunată şi izolată de lume. Am fost foarte bucuroşi de şansa care ni se oferea.

Am format un cerc şi, cu ambele palme aşezate pe masă, am rămas pentru scurt timp într-o linişte deplină. Deşi nimeni nu scotea o vorbă, camera era plină de o emisie ciudată, pulsând şi vibrantă. Era o senzație complet diferită de tot ce întâlnisem până atunci, şi la început păru să ne copleşească. Stâncile pulsau şi vibrau cu note muzicale pline de rezonanță. Asta a durat numai câteva clipe. Când tăcerea a fost ruptă, ni s-a spus că în dimineața aceea aveam să vedem crearea universului în imagini. Aceste imagini aveau să ne arate ceea ce s-a întâmplat când universul nostru a luat ființă.

Am ieşit pe terasă şi ne-am oprit pe marginea ei. Mai era o oră până la răsăritul soarelui. Pacea deplinei tăceri ne-a învăluit. Era vremea potrivită pentru o renaştere. Priveam departe, adânc în spațiul infinit, cu sufletele dornice şi nerăbdătoare.

Muni-ul începu spunând:

- Există doar două lucruri pe lume: pe de o parte, ceea ce exista încă dinainte ca să se afirme conştiinţa, ceea ce există şi va exista mereu; pe de altă parte, lucrurile pe care le-a gândit şi le va gândi omenirea.

Ceea ce a existat înainte de naşterea conştiinţei, este etern; ceea ce gândeşte omenirea este schimbător şi inconstant; ceea ce a fost înainte de începuturile conştiinţei, este Adevărul; ceea ce cred oamenii că este adevărul, este adevărul pentru ei. Când Legea Adevărului pătrunde în conştiinţă, ea şterge tot ceea ce oamenii gândeau greşit înainte.

Pe măsură ce trec secolele şi se dă la o parte vălul material prin procesul evoluţiei, în mintea oamenilor apar gânduri care îi readuc spre Adevăr sau, cum spunem noi, spre realitatea cosmică originară; şi aceste gânduri care umplu memoria trecutului, confruntate cu faptele prezentului şi ameliorate de profeţiile viitorului, marchează clar calea conştiinţei unei rase evoluând spre unitate. Astfel, rasa umană este mereu chemată înapoi, spre principiul iniţial al existentei sale. Prin această revenire şi repetare, omenirii i se arată eternitatea Creaţiei, ca şi a întregii umanităţi; dar fiinţele umane sunt într-o continuă schimbare şi se află sub manifestarea Legii numită acţiune şi reacţiune. Când omenirea merge suficient de departe în crearea propriilor sale creaturi, Marea Lege Absolută a Adevărului o ia de mână că s-o ducă în faţa planului original. Astfel, vedem că legea cosmică nu permite niciodată că viaţa să se desfăşoare prea departe într-o extremă. Această lege este totdeauna polarizată în echilibru şi armonie.

În pofida idolilor şi crezurilor, omenirea va ajunge la uniunea completă cu Realităţile Absolute. Toate lucrurile

care nu sunt în uniune şi acord perfect cu realitatea cosmică actuală, trebuie să se şteargă de la sine atunci când Legea Absolută a Adevărului capătă putere în conştiința umană. Gândurile oamenilor sunt întotdeauna astfel construite încât, atunci când soseşte Adevărul, ei să se elibereze de creațiile lor imperfecte, născute doar din semi-adevăruri.

Legea Cosmică Absolută trebuie îndeplinită complet. Prin gând, cuvânt sau acțiune, Legea Realității este destinată să-i conducă pe oameni spre ea însăşi. Strămoşii ne-au transmis că orice arbore pe care Tatăl Ceresc nu l-a sădit înlăuntrul vostru va fi dezrădăcinat. Nu fiți orbii care îi conduc pe orbi. Dacă un orb conduce alt orb, nu vor cădea ei în aceeaşi groapă?

Se apropie repede sfârşitul ciclului în care orbii întregii rase umane i-au condus pe orbi într-un haos de ignoranță, superstiție şi iluzie creat de aceia care cred în ceea ce gândesc ființele umane, mai degrabă decât în ceea ce este adevărat şi real. Civilizația care s-a ridicat pe baza iluziilor şi superstițiilor secolelor recente se afundă singură în haos. În agonia şi tragedia creațiilor sale eronate, o nouă conştiință a rasei umane se dezvoltă rapid. De fapt, uşa este larg deschisă pentru noua ei naştere.

Nu există altă cale decât de a merge, de pe un plan al conştiinței, pe o treaptă mai înaltă şi mai avansată a actualului plan cosmic. Singura condiție interzisă în vibrația marelui cosmos este acea calitate a gândirii care face ca rasa umană să se fixeze atât de solid în ceea ce crede încât, dacă ea se agață cu disperare de vechile sale iluzii şi nu renunță la ele, nu va putea să intre nicicum în vastul spațiu al gândirii universale. Cei care sunt prea absorbiți în conştiința lor personală trebuie să-şi

continue drumul până la epuizarea credințelor şi experiențelor lor, până când nu mai pot continua; atunci, de la sine, Legea Absolută oferă un sprijin progresiv, prin boală, suferință şi pierderi, până când omul se satură şi revine pentru a descoperi răul ideii false dinlăuntrul său.

Dacă o rasă sau o națiune refuză să renunțe la lucrurile create de o parte a gândirii omeneşti, şi să accepte ceea ce există cu adevărat, Legea îşi ia mâinile de pe ea, permițând vibrațiilor acumulate prin emiterea acestei condiții să se reflecte înapoi asupra acelei rase prin raza de lumină. Atunci, prin război, conflicte, discordie şi moarte venite din toate părțile, acea rasă sau națiune este desființată, pentru a fi plasată într-o altă situație în care să evolueze prin creație. Astfel, ea poate s-o ia de la început, într-un nou contact cu ceea ce era înainte de începuturile conştiinței umane. Civilizația de astăzi se apropie rapid de un mare moment de reconstrucție. Toate lucrurile care par stabile şi bine fundamentate vor fi curând supuse unei răsturnări. Orice copac care nu a fost sădit prin Adevăr va fi smuls din rădăcini. Se apropie o prăbuşire completă, de dimensiune cosmică, a actualelor instituții sociale, politice, financiare şi religioase, care vor elibera locul pentru nouă eră, pentru ca omenirea să poată veni în contact mai strâns cu ceea ce este şi a fost stabilit înainte ca actuala conştiință omenească să ascundă şi să dea la o parte totul. Adevărul aşteaptă cu o bunăvoință atentă, iubitoare şi strălucitoare, până când omul înțelege că el poate îmbrățişa şi poate deveni conştiința a tot ceea ce a existat dintotdeauna.

Omenirea face un pas înainte de la poveştile copilăriei generațiilor precedente, şi creațiile lor nu mai

au nici o valabilitate pentru individualitatea elevată şi discernământul spiritual al conştiinţei generaţiei care este pe cale să vină. Se apropie sfârşitul iluziilor, tradiţiilor şi superstiţiilor. La fel se întâmplă şi cu civilizaţia clădită pe ele. Vechii idoli nu mai sunt buni decât pentru infantila conştiinţă care se apropie de un impas. Mirajul lor a condus la prăbuşirea lor, căci s-au dovedit a fi doar povesti, ticluite de o cârmuire sau de o preoţime, pe post de doică pentru adormit copiii plângăcioşi ai unei rase în creştere. Cei care au văzut în perspectivă nu au plâns, şi astfel nu au fost adormiţi. Mulţi dintre aceştia au înţeles că poveştile acestea nu erau adevărate şi mulţi au ieşit ferm în faţă pentru a înlătura neadevărul; căci ei vedeau, direct prin Absolut, ceea ce a existat dintotdeauna şi întotdeauna a fost înţeles şi contactat de unii oameni. Din aceştia se va ridica o nouă şi mai vitalizantă conştiinţă, complet trează şi gata să înlăture idolii pe care omul i-a clădit pentru semenii săi, pentru a face loc noilor idealuri, care de fapt sunt la fel de vechi ca şi zorii creaţiei.

Aceasta va cere, din partea celor care instruiesc, conduc sau inspira conştiinţa rasei umane, ca ei să acţioneze pe un plan de contact real şi viu, atât de înalt încât să nu încapă greşeală sau contradicţie, şi pe un plan al interpretării atât de simple, încât să nu se poată înţelege greşit. Tigrul înaltei inteligenţe şi spiritualităţi, care se trezeşte, va refuza să mai doarmă, căci deja a fost deziluzionat de rămăşiţele trecutului şi a fost dezamăgit de tortura încrederii rău plasate. Vă fi necesară o gândire mai puternică şi mai plină de viaţă, cu o instrucţie bazată pe Adevărul însuşi.

Mulţimile ascultă acum, în pofida secolelor petrecute în tradiţia credinţelor lor limitate, străvechiul

mesaj care lucrează la aducerea pe lume a noului-născut în inimile şi vieţile oamenilor. Acest mesaj vechi şi nou este sunetul de trâmbiţă care se aude peste vocile preoţimii îngrădite în dogme. Este mai puternic decât larma bătăliei; este mai sonor şi mai clar decât conflictele mocnite ale minciunilor financiare, industriale, politice şi religioase.

În ciuda gândirii conservatoare şi habotnice a unei părţi a omenirii, ideile tradiţionale şi idolatre despre Dumnezeu, Christ şi om, despre sine, despre viaţă şi moarte, toate trebuie să dispară; şi, cu eliberarea completă de aceste idei preconcepute, trebuie să fie înlăturat şi lăsat în urmă tot ce s-a construit pe baza lor.

La orizontul acestei noi ere se iveşte o salvare, mântuire, care are un înţeles complet nou. Această nouă umanitate, născută dintr-o viziune mai clară şi o percepţie mai limpede, este mântuită prin revelaţia profundă care izvorăşte din toate rasele şi din toate popoarele. Această lumină este viaţa Unică, care este în tot şi prin tot.

În pofida maselor îngrădite în iluzie, în ciuda dependentei şi servituţii lor, apare la orizont o perspectivă mai măreaţă şi mai nobilă asupra lui Dumnezeu, asupra Christului omului şi asupra Christului Divin, asupra Sinelui şi chiar asupra morţii; un alt ciclu spiritual începe pentru întreaga lume. O altă era a Rasei de Cristal se naşte din vârtej.

Ori de câte ori un popor sau o naţiune îl gândeşte pe Dumnezeu ca fiind Absolutul, acel popor sau naţiune este Dumnezeu, căci Dumnezeu se stabileşte în mijlocul său. Iubind, slujind şi respectând acel ideal, ei devin cu adevărat Dumnezeu. La împlinirea timpului, ei şi-au dobândit moştenirea care le fusese dinainte stabilită în

Spirit. Ori de câte ori un individ se gândeşte la Dumnezeu, el este Dumnezeu, Dumnezeu locuieşte în el. A inspira omenirii viaţă, înseamnă acelaşi lucru, Dumnezeu. Cu această măreaţă înţelegere a revelaţiei cosmice, oamenii Îl descoperă pe Dumnezeu exact aşa cum a fost El înainte să fi început să se manifeste conştiinţa omenească - acelaşi ieri, astăzi şi pururea.

Se înalţă încet în om, din cioburile ortodoxiei, adevăratul templu nefăcut de mâini, etern în ceruri. O măreaţă rasă nouă de gânditori iese în faţă, cu o putere herculeană. În curând, asupra pământului se vor abate valurile care vor matura ruinele iluziilor răspândite pe căile celor încărcaţi cu povara evoluţiei.

Lucrarea este deja îndeplinită. Sute de milioane de oameni sunt redaţi libertăţii, cu inima, sufletul, trupul şi instinctul - libere. Ei sunt pulsul viu al unei rase încă nenăscute care este aceeaşi moştenitoare a vremurilor. Îi vad păşind de-a lungul timpurilor, mergând mână în mână cu Dumnezeu. Mari valuri de înţelepciune se revarsă spre ei dinspre eternele tărâmuri ale infinitului. Ei îndrăznesc să păşească înainte şi să se declare pe sine ca parte din Dumnezeu cel veşnic, eternul Christ, - Dumnezeu şi omul, pentru eternitate, Una cu viaţa eternă. Ei îndrăznesc să păşească înainte şi să declare spre ceruri că multe din cele scrise de om sunt minciuni şi au fost scrise într-o cumplită orbire.

Această noua conştiinţă palpitând este creasta valului care se sprijină pe noua conştiinţă a rasei umane. Această conştiinţă îl vede pe om însuşi ca fiind cea mai înaltă expresie de pe această planetă, şi una cu Dumnezeu prin intermediul vieţii sale; şi vede că toate resursele sale îi parvin chiar prin această viaţă. Această rasă ştie că omul poate trăi conştient într-un univers

perfect, cu fiinţe perfecte şi în acord perfect cu situaţii şi condiţii perfecte, cu siguranţă absolută că nu exista nici o eroare în marele plan Spiritual al Cosmosului.

Omul Îl vede pe Dumnezeu ca Spirit Cosmic care penetrează totul; atunci, gândind cu toata subtilitatea minţii, el nu va ezita să revadă principiile fundamentale care l-au plasat acolo unde este şi l-au făcut ceea ce este. Astfel, el ajunge să fie iarăşi una cu sursa sa. El ştie că această sursă este partea mereu tăcută a minţii sale Divine, contopită şi unificată conştient în gândire cu Mintea Infinită.

Această nouă rasă înţelege că, dincolo de soare sau umbră, fără regrete, adevăratul deziderat al sufletului pentru Iubire şi Pace reală este Adevărul alcătuit din Dumnezeu şi om. Această rasă nu va ezita să smulgă veşmintele strâmte ale iluziei de pe întreaga rasă omenească. Spectrul livid care de secole a înlănţuit picioarele omului slab, egoist şi plin de îndoieli, prin propria lui ignoranţă, va fi complet înlăturat. Acesta va descoperi că a înlăturat propriile sale gânduri de limitare, prin sinele său adevărat, complet trezit. El s-a ridicat de la om la omul-Dumnezeu, la Dumnezeu.

CAPITOLUL VII

După o scurtă odihnă, pe când primele raze de soare apăreau departe, la orizont, Muni-ul se ridică şi spuse:

- Cu mine sunt aceia care au învăţat multe lucruri pe care Tatăl le are în vedere pentru întreaga omenire. Ei înţeleg cu puterea de comprehensiune a aceluia care pătrunde Spiritul; astfel, lumea întreagă este cuprinsă în

viziunea lor. Ei văd ce simte umanitatea. Astfel sunt capabili să ajute omenirea în împlinirea dorințelor ei. Ei aud, de asemenea, mii de sunete insesizabile în mod obişnuit, cum ar fi cântecul pasării-colibri, piuitul puiului de măcăleandru, țârâitul greierului, sunete care ating 50 de mii de vibrații pe secundă, şi multe alte sunete muzicale aflate cu mult peste pragul auzului uman.

Ei sunt capabili şi să simtă, să controleze şi să emită sunete imposibil de auzit care pot trezi sentimente precum iubirea, pacea, armonia şi perfecțiunea, de care beneficiază lumea întreagă.

Şi vibrațiile sentimentelor de abundență şi mare bucurie pot fi amplificate şi emise de ei, astfel încât ele înconjoară şi interpenetrează toată omenirea cu o asemenea putere că, dacă doreşte, orice individ din familia umană le poate avea. Când conştientizează existența acestei condiții, fiecare individ uman cooperează amplificând şi emițând aceste vibrații; atunci, singurul lucru de care are nevoie omenirea se cristalizează în jurul şi printre indivizii sau membrii ei. Dorințele lor sunt îndeplinite. Când vibrațiile necesare sunt activate, indivizii umani nu pot să nu observe prezența lor. În felul acesta, toate dorințele perfecte ale omenirii sunt cristalizate în forma lor efectivă.

Vastul ocean al spațiului creativ, nelimitat, viu al lui Dumnezeu este limpede precum cristalul; şi este, totuşi, plin de o energie vibrantă, radiantă; şi această energie este cunoscută ca fiind substanța fluidă în care toate substanțele sau elementele se găsesc dizolvate sau suspendate într-o relație armonioasă, gata să răspundă la nivelul vibratoriu care le va permite să capete formă. Când influența vibratorie corespunzătoare este activată

prin gândurile individului uman cooperând cu întregul, atunci elementele, neavând altă cale, dau buzna şi umplu tiparul construit de dorință. Aceasta este legea absolută, şi nimeni nu poate sta în calea ei.

Ascultați. Se aude o orgă, cântând cu note foarte grave. Acum să coboram, mai întâi, aceste note astfel încât să nu mai poată fi auzite de noi. Sentimentul sau emoția pe care ne-a provocat-o sunetul, încă se mai menține, nu-i aşa? Vibrația continua ca şi la început, chiar dacă este imperceptibilă. Acum să ridicam aceste note tot mai sus pe scara muzicala, până când devin iarăşi de neauzit. Sentimentul sau emoția se păstrează; vibrația mai înaltă continuă ca şi cealaltă. Ştim că nici una dintre aceste influențe nu încetează, chiar dacă au ieşit din domeniul auzului urechii noastre fizice.

Acesta este ceea ce noi denumim Spirit. Când fizicul pierde controlul, Spiritul preia controlul; şi acel control este mult mai clar, căci are o gamă mult mai largă de vibrații decât fizicul limitat şi este mult mai susceptibil să controleze influentele şi vibrațiile gândirii, din moment ce gândirea este mult mai apropiată şi mai corelată cu Spiritul.

Fizicul este limitat la corp şi nu se extinde în afara lui sau peste posibilitățile lui. De asemenea, fizicul e limitat complet la acțiunile corpului, dar nu şi la reacțiile lui. Când ajungem la reacții ale corpului, suntem Spirit, dacă definim asta ca Spirit; astfel puteți înțelege cât de limitat este corpul fizic.

Spiritul nu numai că penetrează fiecare atom al aşa-numitului fizic, dar interpenetrează şi cea mai minusculă particulă a oricărei substanțe, fie ea solidă sau gazoasă. De fapt, substanța îşi ia diferitele sale structuri din forța care a modelat tiparul. Substanța nu

poate lua altfel diferitele sale forme. Omul este singurul proiectant şi coordonator al acestor variate tipare pe care le umple substanță. Dați-mi voie să fac o paranteză pentru o scurtă explicație. Vedeți marele Soare central al universului nostru, Sistemul Solar, strălucind în toată splendoarea lui minunată şi, pe măsură ce orizontul se retrage treptat şi descoperă vederii noastre o nouă zi, o nouă epocă, un nou Paşte se naşte.

Acest aşa-numit univers al nostru, care se roteşte în jurul Soarelui central, nu este decât unul dintre cele 91 de universuri care se rotesc în jurul unui soare central. Acest soare este de 91 de mii de ori mai mare decât masa însumată a tuturor celor 91 de universuri. Acest nucleu central este atât de imens încât fiecare dintre cele 91 de universuri care se rotesc în jurul lui, într-o perfectă ordine şi armonie, este tot atât de mic pe lângă el, cum este o minusculă particulă care se roteşte rapid în jurul soarelui central al unui atom, în jurul nucleului - cum îi spuneți voi.

Acestui univers îi trebuiesc 26.800 de ani pentru a parcurge un ciclu întreg pe orbita sa în jurul acestui mare soare central. El se mişcă într-o corespondență perfectă cu o precesie completă a Stelei Polare. Vă îndoiți oare că există o putere divină pozitivă, controlând totul? Să revenim la observațiile noastre.

Priviți atent. Se formează o imagine şi pe film apare discul globului alb al soarelui. O pată de roşu se formează pe discul alb. Acum priviți şi mai atent şi veți vedea cum un minuscul punct de lumină albă pură a țâşnit afară din discul cel roşu. Aceasta nu este o rază de lumină. Este o particulă mobilă de lumină pură, scânteia vieții, emisă şi înzestrată cu ceea ce trebuie să nască. Pentru voi este doar un punct neînsemnat de

lumină, şi totuşi este colosal pentru aceia care îl pot vedea mai îndeaproape. cât de ciudat vi se pare! Peste foarte puțin timp, veți privi printr-un instrument care va ajuta ochii voştri să vadă asemenea lucruri. Acesta va revela omenirii multe alte minunații.

Vreme de milioane de ani, marele Soare central a atras spre sine fluxurile pulsatorii, totuşi armonioase, de energie pe care trebuia să le emită sau să le expulzeze în toate direcțiile. Observați cum o mare nebuloasă gazoasă s-a desprins din Soare. Ați văzut în aceste imagini naşterea planetei Neptun, care acum este o imensă masă de particule microcosmice şi atomi care au fost expulzați din Soarele-sursă cu o mare forță şi energie.

Deşi este nebulos şi greu de distins, punctul de lumină care a apărut înainte să fi avut loc expulzarea finală este nucleul central care are puterea de a atrage spre sine şi de a menține reunite cele mai mici particule, ca şi pe acelea de dimensiuni mai mari, născute din soarele-părinte.

Primul vostru gând este că a avut loc o explozie şi că particulele din Soare au fost aruncate în spațiu. Stați puțin şi observați ce s-a petrecut în realitate. Oare de ce particulele şi gazele se adună la un loc şi formează o structură circulară clară? Datorită Legii inteligente aflate în spatele lor şi care le conduce, în ordine şi armonie perfectă. Aceasta este dovada că nu este vorba de nici un accident, ci de o perfectă ordine şi succesiune a unor procese guvernate de Lege, Legea care nu dispare niciodată.

Acest punct de lumină sau nucleu central este scânteia centrală sau fiul, Christul Omenirii, în jurul căruia gravitează toată omenirea. Este forța absolută a Spiritului. Această Lege domneşte asupra oricărei părți a

omenirii. Scânteia centrală este un punct de lumină albă pură, Christul care a penetrat într-o primă celulă. Apoi ea se extinde, se divide şi transmite acea lumină unei alte celule, care s-a născut din diviziunea sa şi este menținută la un loc printr-o forță de coeziune şi de coexistență, numită IUBIRE.

Aceste particule sunt alimentate şi menținute împreună, exact aşa cum o mamă îşi hrăneşte şi îşi ține la sân copilul. Este vorba, de fapt, de un copil al Soarelui, care conține înlăuntrul său nucleul Soarelui central. Acel nucleu este după imaginea şi asemănarea părintelui care tocmai i-a dat naştere. De îndată ce a ieşit din părintele său, acest nucleu central are aceeaşi putere de atragere, de consolidare şi de păstrare a energiei radiante vibratorii care îl înconjoară şi care îi este necesară pentru viața şi creşterea sa. În final, ea îşi stabileşte cea mai largă orbită din Universul nostru.

Când s-a ivit Neptun şi scânteia sa inițială a început să capteze energie, mai ales de la părintele său, Soarele, atunci atomul a început să-şi construiască forma; adică a început să se modeleze în forma care fusese proiectata pentru el dinainte de naşterea sa. A ocupat ceea ce este cunoscut sub numele de orbita-leagăn, cea din interiorul actualei orbite a lui Mercur. Pe această orbită, copilul este capabil să-şi primească substanță de la părintele său cu mult mai mult succes, căci este mult mai aproape de acesta. Pe măsură ce prelua substanță de la părintele său, el începea să-şi solidifice forma. În loc să rămână doar sub formă de vapori într-o stare cețoasă, elementele chimice au început să se separe şi să se solidifice. Rezultantele solide ale proceselor chimice au început să se unească şi a început să se formeze, sub acțiunea temperaturii şi presiunii ridicate, structura

minerală. Pe măsură ce aceasta substanță semilichidă devenea mai densă, ea a început să se răcească la suprafață şi a format o crustă. Această crustă a devenit mai grea şi mai densă, atât prin procesul răcirii, cât şi prin asimilarea de particule pe care le primea la exteriorul crustei. Când această crustă a ajuns să fie suficient de solidă ca să mențină la un loc întreaga masă de substanță în rotație, această masă a devenit prima structură de roci a planetei, cu un miez topit, semilichid, în centru. Apoi, din gazele şi vaporii rezultați, începu să apară apa, ca produs al combinării acestor gaze. Nebulozitatea fu atunci pe măsura numelui planetei. Aceasta evolua repede spre o stare în care devenea capabilă să susțină viața; totuşi, trebuiau să mai treacă eoni în care să-şi adauge substanță din exterior, particulă cu particulă. Răcirea continuă a masei centrale a adus-o mereu mai aproape de perfecțiune, înainte ca, la suprafață, condițiile atmosferice, chimice, să fie gata să dea naştere la organisme vii şi să le întrețină acestora viața.

În această fază, Soarele-părinte începu să dea naştere unui alt atom. Când expulzarea acestuia a fost realizată, se născuse Uranus. Surplusul de forță generat prin această expulzare l-a aruncat pe Neptun de pe orbita sa de leagăn, mai mică, pe o altă orbită mai largă. El a fost silit să ocupe orbita actualmente ocupată de Mercur, pentru a face loc pe orbita-leagăn copilului nou-născut, Uranus, astfel încât şi acesta să poată primi hrană de la părintele său până când structura să nebuloasă avea să devină o planetă.

Condițiile se stabilizează din nou, şi totul merge bine pentru o lungă perioadă de timp. Neptun, primul născut, creste şi se apropie de starea în care poate

întreține viața. De fapt, forme amiboidale apar în apa sa sălcie, tulbure, sau în mările interioare. Atunci un alt atom este gata să apară, şi se naşte Saturn. Forța suplimentară emisă în clipa expulzării sale îl alungă pe Uranus de pe orbita-leagăn, şi îl trimite pe Neptun pe orbita ocupată acum de planeta Venus.

Neptun se răcise acum suficient şi suprafața lui ajunsese într-un stadiu în care era capabil să susțină viața. Pe această planetă, pe orbita pe care o ocupa atunci, condițiile pentru întreținerea şi susținerea vieții umane, de care se bucură astăzi Pământul, ajunseseră la faza în care elementul de viață umană se putea ataşa amibelor evoluate necesare pentru a susține şi manifesta forma umană.

Aşa a intrat în existență prima rasă umană, nu amiba animală, ci amiba umană, amiba de un tip şi o caracteristică specială, dotată cu inteligență prin care era capabilă, şi a reuşit, să-şi accelereze procesul evoluției. Pe această planetă, condițiile erau perfecte pentru dezvoltarea omului, şi aceasta dezvoltare s-a derulat cu paşi repezi.

Nu existau organisme animale inferioare; viața animală încă nu se dezvoltase. Planeta era ocupată de ființe umane superioare care s-au dezvoltat rapid într-o rasă perfectă, capabilă să se susțină şi să se alimenteze singură direct din substanța Cosmică sau Fluidă. Ei ar fi numiți zei pe pământul actual. Multe legende şi mituri de astăzi au apărut odată cu ei sau au fost create în jurul acestor oameni. Ei erau exact ca Principiul care îi adusese la viață. Această rasă, prin abilitatea sa de a exprima frumusețea şi desăvârşirea, a început să se înconjure cu condiții frumoase şi desăvârşite; de fapt, ei

au făcut din planetă un paradis al frumuseții şi perfecțiunii.

Se intenționase că această rasă să păstreze pentru totdeauna aceste condiții perfecte, pe care le realizaseră prin controlul absolut asupra tuturor elementelor. Când ei îşi exprimau o dorință, aceasta se îndeplinea instantaneu.

Pe măsură ce timpul trecea, unii au început să dea dovadă de inactivitate şi egoism în încercarea de a-şi depăşi semenii. Acest lucru a adus divizări, şi divizările au dat naştere la egoism şi lăcomie, care au provocat disensiuni. Timpul care ar fi trebuit folosit pentru creație în progres şi în serviciul tuturor era irosit în dispute şi controverse. În loc să se mențină aproape de sursa lor, ei se îndepărtau şi se separau tot mai mult, până când toți, cu puține excepții, au pierdut ceea ce era înalt şi nobil. Toți, cu câteva excepții, au renunțat la siguranță şi protecția avuta. Acest lucru a declanşat un vârtej de jur împrejurul planetei.

În loc să păstreze modelul divin perfect, în care ar fi putut să realizeze un univers complet al atributelor divine pe planete divine, ei s-au abătut atât de mult încât, atunci când a avut loc următoarea expulzare, ea a fost colosală; când nebuloasa gazoasă s-a stabilizat, planeta rezultată avea o masă mai mare decât toate celelalte, apărute înainte, la un loc. Aşa a apărut planeta Jupiter. Excesul de energie degajată a fost atât de gigantic încât l-a aruncat pe Saturn, de pe orbita-leagăn, pe orbita ocupată acum de Mercur. Şocul a fost atât de teribil şi sistemul solar a fost atât de zguduit, încât mari cantități de asteroizi s-au format, s-au structurat şi s-au aliniat în jurul lui Saturn. Fiind de o polaritate diferită, ei nu se puteau contopi cu Saturn; aşa că au rămas

independenți, şi singura lor alternativă a fost să se înşire în jurul lui Saturn, într-o centură de asteroizi. De obicei sunt denumiți inelele lui Saturn. Unii dintre aceşti asteroizi sunt tot atât de mari cât o planetă.

Aceeaşi forță l-a împins pe Neptun, cel mare şi frumos, pe orbita ocupată astăzi de Pământ. Toată splendoarea lui, cu tot cu minunații sai locuitori, cu excepția câtorva, a fost ştearsă. Cei rămaşi nu-şi abandonaseră niciodată moştenirea divină şi îşi construiseră astfel corpurile încât au rămas în siguranță în radiația Sferei Spiritului, care este pretutindeni în jur şi interpenetrează cele 91 de universuri care există acum.

În aceste condiții, ei au fost capabili să-şi păstreze identitatea şi cunoaşterea, şi să o exprime, astfel încât să nu iasă din existență. Acestea sunt idealurile prin care trăim astăzi. Ne consideram înrudiți cu aceşti oameni. Ei alcătuiesc rădăcina rasei umane. Prin ei, idealurile omenirii au fost păstrate şi Divinitatea omului a fost menținută.

Apoi au urmat multe milioane de eoni, pentru ca nebuloasa gazoasă al lui Jupiter să ia formă de planetă. Dimensiunile sale sunt atât de uriaşe, încât ea nu s-a răcit decât recent.

Timpul trece iarăşi în zbor, şi soarele este gata să dea naştere celei de-a cincea nebuloase; şi Marte, planeta roşie ca sângele, vine pe lume. Odată cu această expulzare, vedem un fenomen care se petrece pe imensul Jupiter. O enormă pată roşie a crescut deodată pe suprafața lui, şi el elimină o mare porțiune din substanța sa; a dat naştere unui satelit care este numit luna. Aceste două expulzări generează un asemenea

exces de forță, încât giganticul Jupiter este împins de pe orbita-leagăn şi se face loc pentru planeta Marte.

Când uriaşul Jupiter şi-a ocupat această orbită, vârtejul nebuloasei sale nu a fost deloc capabil să mențină în jurul său marea masă de particule generate din momentul naşterii sale. Aceste particule au fost aruncate atât de departe, încât au căzut sub influenta lui Neptun, Uranus, Saturn şi Marte; dar, fiind de polaritate diferită, ele nu puteau fi asimilate de aceste planete. Ele au devenit asteroizi distincți, fără polaritatea planetară; astfel că ei nu pot ocupa poziții de planete, şi nici nu se pot roti în ordine şi la unison în jurul Soarelui central. În consecință, ei zboară prin spațiu în mari roiuri de meteoriți, fără nici o ritmicitate a mişcării, gonind cu o viteză înfricoşătoare, ca să se izbească şi să se îngroape în suprafața celorlalte planete sau ca să se facă praf şi pulbere în urma impactului.

Alte particule minuscule sunt purtate de goana lor nebună prin spațiu până când, treptat, se întorc îndărăt la masa fluidă, unde pot fi iarăşi preluate şi asimilate de marele Soare central, pentru a fi expulzate din nou în nebuloasele de la naşterea altor planete sau atomi.

Acum urmeaza izbucnirea care da naştere nebuloasei ce va constitui în final pământul nostru. Marte este împins de pe orbita-leagăn, şi pământul nostru îi ia locul. Astfel, fiecare planetă este trimisă pe o orbită exterioară, pentru a face loc noului-născut. Apoi se naşte Venus. În acelaşi mod, pământul şi toate celelalte planete sau atomi sunt împinse pe orbite mai extinse, pentru a face loc în leagăn noului-născut, planetă sau atom. Apoi Mercur se naşte, împingând celelalte planete sau atomi pe alte orbite mai largi,

completând numărul planetelor vizibile astăzi pentru astronomie, toate fiind opt.

În realitate sunt nouă, căci orbita-leagăn nu este ocupată de Mercur. Este ocupată de ultima nebuloasă, copil al Soarelui, dar această nebuloasă nu are o formă stabilizată ca să poată fi văzută. Ea este acolo, fără îndoială, şi influența ei se simte. Astfel, universul din care face parte pământul nostru conține nouă planete sau atomi, cu cele noua orbite ale lor, pe care şi le urmează cu o precizie matematică în jurul Soarelui sau nucleului central. Acesta este filmul creării lor, în ordinea în care au luat ele ființă.

Ceva se întâmpla cu Neptun, planeta împinsă la cea mai mare distanță de Soare, cu orbita cea mai largă. Ea a ajuns la maturitate, dar şi la limitele vitezei sale. A primit toată lumina pe care o putea asimila şi este gata să devină soare. Ea intra în declin pe măsură ce o nouă nebuloasă începe să se formeze şi Soarele se pregăteşte să dea naştere celei de-a zecea nebuloase. Înainte să aibă loc această expulzare, Neptun a ajuns la limita vitezei sale de mişcare în jurul Soarelui central; ea zboară în spațiu şi explodează, apoi se întoarce în fluid. De acolo ea poate fi preluată din nou de Soarele central, pentru a-i adăuga acestuia energie, astfel încât noi planete şi atomi să poată fi formate.

În universul din care face parte pământul nostru nu pot exista decât nouă planete sau particule rotindu-se în jurul Soarelui central la un moment dat. Acesta este un ciclu constant al naşterii, consolidării, apoi al expansiunii, al atingerii limitelor de viteză, al zborului în spațiu, al exploziei, dezintegrării, şi al reasimilării de către Soare pentru a continua cu o nouă naştere.

Deci Soarele reconstituie din fluid ceea ce va trimite în afară pentru ca să devină iarăşi fluid. Este o reînnoire continuă, o regenerare printr-o nouă naştere. Fără acest proces, marele soare central al celor 91 de universuri, la fel ca şi sorii centrali ai celor 91 de universuri, s-ar fi epuizat demult şi cu toții s-ar fi întors în Infinitul în care există toate substanțele.

O mare Inteligență, care penetrează toate emanațiile şi tot spațiul, cheamă universurile în existență şi le lansează în mersul lor înainte. Soarele sau nucleul central niciodată nu îmbătrâneşte şi nu moare. El acceptă, absoarbe, menține şi consolidează, apoi da naştere atomului; totuşi, niciodată nu se micşorează, căci permanent el primeşte şi absoarbe în sine ceea ce emite. Astfel, regenerarea şi renaşterea continuă tot timpul. Universurile se formează, se extind şi înapoiază ceea ce au primit. Este un ciclu al evoluției, de la inferior spre superior, mereu mai departe, spre o realizare mai înaltă.

Galaxia celor 91 de universuri din care face parte pământul nostru, cu galaxia sa de planete şi atomi, nu este decât o galaxie dintr-un univers şi mai extins, de 91 de galaxii care se rotesc în jurul unui şi mai mare nucleu sau soare central, care are o masă de 91 de mii de ori mai mare decât prima galaxie menționată. Această condiție continuă să se repete de 91 de ori, aproape la infinit; întregul alcătuieşte marele şi infinitul Cosmos, galaxiile cuprinse în Calea Lactee, cum îi spuneți voi. Acest Cosmos este adesea numit Raza Energiei Atomice, sursa energiei solare.

Nu este vorba de un nor de stele din care ar face parte Soarele nostru. Este o nebuloasă născută sau expulzată din marele soare sau nucleu central sus-

amintit. Soarele, aşa cum îl vedeți localizat în această nebuloasă, nu este decât o parte a razelor de lumină provenite din acel soare; aceste raze particulare se refractă sub un unghi sub care sunt concentrate, apoi sunt reflectate, până când, astfel refractate şi distorsionate, alcătuiesc imaginea soarelui şi îl plasează într-o poziție falsă. Aceste raze sunt reflectate îndărăt atât de distinct încât voi credeți că priviți soarele. În aceeaşi maniera, multe alte planete sau atomi sunt deformate de acest fenomen. Deşi par să fie multe, sunt mult mai puține; totuşi, numărul lor este actualmente socotit de ordinul milioanelor.

Privind de aproape la aceste imagini, veți vedea că aceste nebuloase, sau sorii lor nu sunt în formă de discuri, ci globulare şi sferice, turtite la poli, exact ca şi Pământul. Privindu-le, se observa marea zonă polară aplatizată.

Masa enormă a marelui soare Cosmic exercită un efect atât de profund asupra razelor de lumină, încât ele sunt reflectate de jur împrejurul Cosmosului. Ele sunt profund afectate şi reflectate şi la venirea în contact cu radiațiile Atomice şi Cosmice, şi particulele lor sunt deviate atât de mult încât mii de imagini de planete şi stele sunt reflectări ale aceluiaşi grup. Astfel, mii de planete şi stele apar în locuri eronate, şi multe alte mii de imagini sunt reflectate din nou. Când privim prin univers, imaginile apar de ambele părți şi vedem lumina născută cu sute de milioane de ani în urmă, care a făcut ocolul complet al Cosmosului. Astfel, avem două imagini în loc de una.

Una dintre imagini este a planetei aşa cum era cu sute de mii de ani în urmă, pe când cealaltă este de acum sute de milioane de ani. Asta se întâmplă în toată

marea ordine Cosmică. În multe cazuri privim, acum, departe în trecut, şi putem vedea şi în viitor, prin aceleaşi mijloace.

Există o conexiune invizibilă, ca gândirea sau bătăile inimii amplificate de miliarde de ori, prin care iese la lumină ordinea spirituală care controlează toate universurile. Aceste mari impulsuri vii sau bătăi de inimă se exprimă prin inteligența care pătrunde Fluidul ce înconjoară Cosmosul, şi care este contrapartea lui spirituală. Aceste gigantice bătăi de inimă sunt acelea care trimit curenții vieții în fiecare atom al întregului Cosmos, şi mențin mişcarea într-o ordine şi un ritm desăvârşit. În infinita vastitate a Cosmosului nu pot exista celule bolnave sau discordante, căci o singură celulă bolnavă sau dizarmonică le-ar perturba pe toate celelalte. Atunci ar rezulta, pentru o vreme, haos. Asta se referă şi la organismul uman atunci când este perturbat de gânduri dizarmonice.

Din acest control central s-a ivit cuvântul Divinitate. Pulsul individului uman corespunde cu această bătaie de inimă, deşi în miniatură.

Omul provine din ea şi este o contraparte a ei, a inteligenței care controlează toată sursa fluidului. El coexistă cu sursa şi primeşte totul direct din marele rezervor fluid, aşa cum şi marele soare central se hrăneşte din aceeaşi sursă, dar într-un grad mult mai mare din cauza uniunii sale cu inteligența care dirijează sursa.

Omul, unitatea umanității, este un univers divin bine organizat, deşi infinit de mic în comparație cu marele ansamblu de universuri. Totuşi, omul, ca unitate a umanității, când îşi asuma şi devine responsabil de divinitatea sa reală, este cel mai important, căci el ține

de marea inteligență care este în fruntea întregului plan divin al tuturor universurilor şi îl controlează. Astfel, chiar dacă toate universurile ar fi distruse, omul, în cooperare completă cu inteligența primordială care întrepătrunde şi umple toate emanațiile din Fluid, până la cele mai inferioare, formele fizice, poate reconstrui toate universurile. Dacă ar surveni o asemenea catastrofă, omul nu numai că are puterea, ci este însăşi puterea care îl dizolvă înapoi în inteligența primordială, unde nu există distrugere. Când liniştea domneşte iarăşi şi armonia este reinstaurată, pentru om nu mai contează, când a revenit în inteligența primordială, câte miliarde de ere trec pentru a reface perfecțiunea inițială ca să poată fi reluat întregul proces de la început. Atunci omul îşi păstrează unitatea cu infinitul şi îşi permite să aştepte momentul potrivit pentru a readuce în existență universurile. Atunci, păstrând cunoaşterea experiențelor precedente, el este mai bine înzestrat pentru manifestarea unor condiții mai desăvârşite şi mai trainice. În felul acesta, omul nu poate da greş niciodată, căci este mai hotărât decât oricine; şi ratarea nu este înscrisă în viziunea sau în conştiința lui.

Infinitezimalul devine infinitul tuturor formelor. Când înțeleptul spune Eu sunt nemuritor, fără vârstă, etern; nu există nici un lucru în viață sau în lumină, care să nu fiu, el priveşte înlăuntru şi vede această viziune. El este adevărata divinitate. Ascensiunea îi aparține cu adevărat.

CAPITOLUL VIII

Când vorbitorul se opri, ne-am dat seama că trecuse bine de amiază. Stăteam acolo fără nici o vorbă, răpiți, copleșiți de viziunea care ni se arătase.

Unde dispăruse orizontul? Îl uitasem cu totul; eram în infinit şi din infinit. Infinitul ne stătea la dispoziție, ca să-l atingem şi să îl acceptam. Puteam noi, oare, să pătrundem măreția a ceea ce eram, a acelui moment, şi importanța locului nostru în marele plan al Cosmosului? Nu încă, dragi prieteni, nu încă. Avea să accepte lumea aceste lucruri? Nu ştiam. Privisem departe, în trecut. Nu ştim ce urma să aducă viitorul până când nu aveam să dovedim asta prin viața noastră actuală. Ce fusese timp de milioane de ani în urmă, am văzut.

Vom privi înainte spre această realizare, ştiind că viitorul se întinde pe tot atâtea milioane de ani, câte văzusem descrise înaintea noastră. Renunțasem la vechile noastre credințe, le uitasem complet, şi priveam înainte spre orice realizare, nu cu speranță, ci ştiind. Vechile credințe, unde erau ele? Dispăruseră, se risipiseră ca o ceață. Cosmosul ni se dezvăluia, limpede precum cristalul.

Eram conştienți că soarele lumina, dar în spatele luminii sale era o strălucire atât de cristalină, încât soarele părea întunecos.

Ne-am strâns notițele şi am pornit spre intrarea în sanctuarul nostru. De cum am avut impulsul de a păşi, deja călătoream pe raze de lumină. Aşa am intrat în încăpere; totuşi, nu erau nici un fel de ziduri împrejmuitoare. Cosmosul încă ne impresiona şi ne fermeca. Era posibil ca noi să fim o parte intrinsecă a acestei imensități? Imensitatea se inclina în fața măreției a ceea ce ne înconjura.

Ne-am aşezat şi am lăsat liniştea să ne pătrundă deplin. Nu se rostea nici un cuvânt. Nu am fost conştienti nici de trecerea timpului, până când cineva a anunțat că masa era servită. Mâncarea abia dacă ne făcea plăcere atunci, căci orele pe care tocmai le petrecusem aveau să dea tonul întregii noastre vieți, mai departe. Când ne-am ridicat de la masă şi am ieşit pe terasă, soarele atingea iarăşi orizontul şi dispărea repede.

Ce privelişte se întindea în fața noastră! Nu era vorba de apusul de soare; era eternitatea, care nouă ne oferise doar un scurt capitol, dar iată că prietenii noştri dragi trăiau cu ea capitol după capitol. Vă uimeşte că sunt nemuritori? Vă uimeşte că îi numim Maeştri? Ei nu făcuseră nici o aluzie la aşa ceva. Îi întrebasem:

- Putem să vă numim Maeştri?

Răspunsul lor a fost:

- Fiilor, noi nu suntem decât voi înşivă.

O, câtă frumusețe, câtă simplitate! De ce n-am putea fi şi noi de o aşa modestie?

Când ne pregăteam să plecam de pe terasă, în loc să coboram pe scări, cum ne aşteptam, am păşit spre margine. Nici n-am ajuns bine la marginea terasei, că deja ne găseam în gradina locuinței noastre. Nimeni din grupul nostru nu-şi dăduse seama de ceea ce se întâmplase. Nu cunoşteam mersul prin aer sau orice fel de asemenea deplasare. Dar deja eram atât de obişnuiți cu surprizele, încât pur şi simplu am acceptat situația.

Din gradină ne-am dus în sat, şi am aflat că totul era pregătit pentru o plecare devreme, şi că un număr de săteni porniseră să taie o poteca prin zăpada care încă acoperea trecătoarea din munte, într-un strat de 10-12 picioare. Trecătoarea se găsea la vreo 50 de mile

de sat şi la o altitudine de 12 mii de picioare deasupra nivelului mării.

O mare parte a regiunii este foarte dură şi dificilă pentru călători. Se obişnuieşte să se bătătorească o poteca prin zăpadă cu o zi înainte de folosirea ei, pentru ca zăpada să înghețe, şi astfel să suporte greutatea oamenilor şi a animalelor.

Ne-am trezit cu mult înaintea zorilor şi am văzut că fiecare detaliu era pus la punct. Jast şi Muni-ul aveau să ne însoțească. Întregul sat se adunase ca să ne ureze drum bun. Cu toții regretam că eram nevoiți să plecăm din acest loc unde petrecusem două ierni. Ne ataşasem profund de fiecare dintre cei de acolo, şi ştiam că sentimentul era reciproc. Erau oameni simpli şi buni. Ca să-şi arate afecțiunea, mulți dintre ei au mers cu noi vreo 5-6 mile. Apoi ne-am salutat pentru ultima oară şi am pornit la drum spre India. până când aveam să ajungem iarăşi să vedem coastele sudice ale Himalayei, aveau să mai treacă luni de zile.

Pe când mergeam cu grosul caravanei, ne-am dat seama că ne deplasam fără nici un efort. Uneori zăream un anumit punct al cărării, în fața noastră, că într-o viziune; în clipa în care punctul devenea clar, eram deja acolo, uneori la mile întregi înaintea caravanei.

La ceasul amiezii am găsit focuri aprinse şi o masă pregătită de către trei dintre săteni, care veniseră anume pentru asta. După prânz, ei s-au întors în sat. Ni s-a spus că ei merseseră înaintea noastră pentru ca poteca prin zăpadă spre vârf să fie mai uşor de străbătut. Tabăra noastră era, de asemenea, gata instalată. Am găsit totul pregătit, şi asta până când am traversat trecătoarea şi am coborât în valea râului Giama-nu-chu; acolo am ajuns din urmă echipa de săteni care ne

preceda. Ei porniseră la acest drum greu ca să ne asigure o călătorie uşoară prin sălbatica regiune muntoasă. Aici ne-au părăsit, căci prin vale se putea călători mai bine.

Intenționat am introdus aceste amănunte, ca să arat, la modul general, ospitalitatea acestor oameni simpli şi blânzi de-a lungul întregii noastre calatorii spre Lhasa. Rareori am avut de-a face cu firea crudă, austera a tibetanilor, despre care le place atâtora să scrie.

Am coborât în lungul văii râului Giama-nu-chu, apoi am urcat pe un afluent al lui spre pasul Tonjnor Jung, de acolo am coborât pe un afluent al fluviului Tsan-Pu, sau Brahmaputra, spre Lhasa, unde ne aştepta o primire călduroasă.

Când am ajuns să zărim oraşul, am simțit că ne apropiam de un oraş al lui Tao. Vă puteți imagina cum stăteam în fața unei asemenea aşezări, privind în jurul nostru. Palatul marelui Dalai-Lama, cârmuitorul întregului Tibet, se înalță ca o minunată bijuterie a oraşului. În vreme ce oraşul este capitala temporală a Tibetului, cârmuitorul profund spiritual este Buddha cel Viu. Se crede că el exercită conducerea spirituală, din misteriosul centru ascuns numit Shamballa, oraşul celest. Să vizităm acest loc, era una din speranțele noastre cele mai vii. Se bănuia că era adânc îngropat sub nisipurile din Gobi.

Am intrat în oraş, însoțiți de escorta noastră, şi am fost conduşi la locuințele unde ni se asigurase găzduirea. O mulțime de oameni ne-au dat târcoale ore întregi ca să ne privească, căci oamenii albi vizitaseră rareori oraşul.

Am fost invitați să mergem la Lamaserie a doua zi la ora zece, şi ni s-a spus că nu trebuia decât să ne

formulăm dorințele, căci tuturor le făcea o mare bucurie să ne servească. Oriunde mergeam, aveam o escortă, şi o gardă stătea la uşa noastră pentru a-i opri pe curioşi, căci locuitorii din Lhasa au obiceiul să intre unii în locuințele altora fără să se anunțe. Noi eram o întâmplare rară în viața lor, şi nu le puteam lua în nume de rău dacă îşi manifestau curiozitatea. Dacă vreunul dintre noi ieşea singur, ei se îmbulzeau în jurul lui cu intenția evidentă de a se asigura dacă eram reali, şi uneori o asemenea cercetare se dovedea stânjenitoare pentru cel care făcea obiectul ei.

În dimineața următoare ne-am trezit devreme, complet revigorați şi pregătiți să mergem la Lamaserie, unde aveam să-l întâlnim pe Marele Preot, care venise cu numai două zile înaintea noastră. Pe când ieşeam din oraş cu garda noastră, toți locuitorii se opreau, parca să ne dea onorul.

Când ne-am apropiat de Lamaserie, Marele Preot ne-a ieşit în întâmpinare şi, spre surpriza noastră, Emil şi mama sa erau cu el.

A fost o întâlnire minunată. Preotul părea iar un băiețandru, spunând că îşi dorise să-l vadă pe Emil sau pe unul dintre prietenii nostri. El simțise că greşea în multe lucruri şi dorea să discute cu ei pentru a dobândi o înțelegere mai completă.

Tot el ne-a dat şi primele veşti despre căsuța care fusese ridicată în satul în care lucrasem. Am văzut că vorbea fluent engleza, şi era foarte dornic să învețe. Am mers la Lamaserie, unde ne-am instalat comod cu toții. Întorcându-se spre mama lui Emil, Preotul spuse:

- Puterea este demonstrarea Principiului activ al lui Dumnezeu, Tatăl meu. Întotdeauna ea este activitatea constructivă. Niciodată nu este prea mult sau prea puțin

din activitatea şi manifestarea perfectă a lui Dumnezeu; şi Dumnezeu niciodată nu ratează, niciodată nu este inactiv. Principiul Divin lucrează întotdeauna constructiv. Sunt hotărât să mă trezesc şi să fiu în perfectă armonie cu Principiul activ al lui Dumnezeu, şi numai cu El.

Aici, mama lui Emil îi continua gândul:

- Poţi să mergi mai departe şi să spui la fel de ferm: Revărs această flăcără divină în tine, corp fizic al meu, şi eşti transmutat în substanţă pură pe care o vede numai Dumnezeu, Principiul.

Acum trebuie să accepţi şi să-ţi extinzi conştiinţa până la conştiinţa lui Dumnezeu; şi tu, tu însuţi, exulţi în Dumnezeu. Efectiv devii Dumnezeu, una cu Cel Preaînalt. Omul aparţine acestei stări înalte. Aici omul este una cu esenţa tuturor lucrurilor; el este cu adevărat Dumnezeu. Aici nu poate exista nici o divizare. Nu vedeţi că omul însuşi este capabil să devină Dumnezeu sau demon? Nu înţelegeţi că adevărata sferă vibraţională a omului este întreaga sferă vibratorie a lui Dumnezeu, dacă omul trăieşte în această sferă? Este singura sferă stiinţifică, singurul loc al omului, şi singurul loc unde el îl poate manifesta pe Dumnezeu şi poate să fie una cu Dumnezeu. Un asemenea om este, desigur, mai presus de concepţia pământenilor despre om.

Nu înţelegeţi, atunci, că aparţineţi şi sunteţi din Împărăţia lui Dumnezeu, şi nu din cea a vreunui demon care a fost creat chiar de propria imaginaţie a omului? Apoi, nu este un fapt, perfect ştiinţific şi logic, că omul este şi poate fi Dumnezeu, sau se poate imagina pe sine în afara Împărăţiei lui Dumnezeu şi astfel, îşi poate crea un regat demonic care i se poate părea real? Vă las pe

voi să judecați. Este singura chestiune prin care omenirea se ridică sau se prăbuşeşte.

Există o singură alegere, un singur scop, un singur adevăr, şi o singură ştiință; şi aceasta vă face liberi. Deveniți Dumnezeu sau slugi, după cum alegeți.

Stați puțin şi reflectați la plenitudinea lui Dumnezeu, sau Cauza Primă, fără început sau sfârşit, cu un scop universal, şi înconjurați-vă cu asta. Pe măsură ce deveniți fideli şi slujiți numai şi numai acestui lucru care este UN SINGUR DUMNEZEU, O UNICĂ PREZENȚĂ ATOTPUTERNICĂ, - veți descoperi că vibrațiile corpului vostru se schimbă de la cele umane, la vibrația Divină sau Primară. Aşa cum gândeşti, trăieşti, acționezi şi devii una cu această vibrație, aşa slujeşti; şi ceea ce slujeşti şi idealizezi, devii. Este valabil cu şi pentru întreaga omenire. Există un singur Dumnezeu, un singur Christ, o Unitate, Un Om; o familie Unică, toți sunt frați şi surori, toți sunt Unul.

Dumnezeu nu poate fi manifestat ca o persoană sau ca o imagine personală, ci că o universalitate atotcuprinzătoare, interpenetrând toate lucrurile. În clipa când personifici, idolatrizezi. Atunci ai un idol gol; ți-ai pierdut idealul. Acest ideal nu este un mântuitor mort ori un Dumnezeu mort. Ca să-l faci pe Dumnezeu viu şi dătător de viață pentru tine, trebuie să gândeşti şi să ştii că tu eşti Dumnezeu. Acest lucru este mai viu şi mai dătător de viață decât orice. Este ştiința divină a ființei tale. Atunci tu, Christul, mântuitorul, devii viu şi una cu tine însuți. Tu eşti acela. Aceasta devine forța motrice a întregii tale vieți. Te mântuieşti pe tine însuți, cel adevărat; eşti una cu Dumnezeu, cu adevărat Dumnezeu. Respectând, iubind şi slujind acest lucru,

devine idealul tău - Dumnezeu înlăuntrul tău şi în acțiune.

Apoi discuția a alunecat spre posibilitatea de a merge în Shamballa. Preotul întrebă dacă el ar putea să meargă acolo. I se răspunse ca, dacă putea să-şi lase deoparte corpul şi apoi să-l refacă la loc, atunci putea să meargă fără nici o greutate, şi că grupul lor avea să meargă acolo în seara aceea. S-a convenit ca ei să se întâlnească la locuința noastră, la lăsatul serii, şi Şeful nostru avea să meargă cu ei. S-au adunat imediat după ce ne-am întors acasă. După o scurtă discuție, au ieşit pe uşă şi nu i-am mai văzut câteva zile.

În acest timp ne-am ocupat cu întocmirea de desene la scară în Lamaserie. Într-o zi scotoceam prin unul din subsolurile vechii Lamaserii. După ce am dat la o parte o cantitate apreciabilă de moloz, am dat peste o veche plachetă de marmură sculptată. Am scos-o la lumină şi am curățat-o. Când am terminat-o de curățat, frumusețea imaginii şi precizia execuției detaliilor ne-a surprins pe toți. I-a uimit chiar şi pe acei Lama.

Un Lama bătrân ne-a spus că, pe vremea când era băiat, ajunsese chela (ucenic) al unuia din Marii Lama din conducerea foarte vechii Lamaserii. Pe vremea aceea, placheta era păstrată într-o nişă din zid, şi stăpânul lui insista ca ei să o vadă în prima zi de Luni din fiecare lună, la ora noua dimineața. Ne-a spus ca, ajungând la nişa unde se afla placheta şi rămânând nemişcați vreo 3-4 minute, o voce începea să cânte istoria acestei plachete şi marile lucruri pe care le reprezentau încrustațiile.

Cântecul povestea că aceasta era una din cele două plachete care fuseseră sculptate ca să amintească despre o mare civilizație albă care existase şi înflorise pe

o mare porțiune din ceea ce este cunoscut ca fiind continentul America, cu sute de mii de ani în urmă. Duplicatul, sau placheta geamănă, - spunea cântecul -, există şi putea fi găsit în locurile unde fuseseră realizate, ca dovadă a faptului că a existat o asemenea țară.

Am luat datele aşa cum apăreau ele în cântec. După mai mulți ani, lucram chiar în regiunea descrisă şi am găsit placheta-pereche îngropată într-un zid uriaş, în locul indicat de cântec. Zidul s-a dovedit a fi al unui vechi templu din America Centrală, acum în ruine. Astfel se arata cum, prin legendă şi prin cântec, adevăruri curate sunt aduse la lumina.

Interesul pe care l-am arătat pentru placheta şi legenda povestită de cântec ne-au deschis accesul spre alte documente şi informații ce aveau să ne fie de un ajutor inestimabil în cercetările noastre ulterioare. Întâmplarea aceasta a fost şi factorul care avea să ne deschidă uşile spre documentele aflate în Palatul lui Dalai Lama, Buddha cel Viu, ca şi către cele aflate în Lamaserie, şi care erau păstrate de sute de secole. Multe dintre aceste documente, că şi importanta lor, erau complet necunoscute celor care le păzeau. Prin legenda din cântec ajunsesem la ele, deşi, cu excepția acelei plachete, celelalte s-au dovedit a fi copii. Erau nişte copii îngrijit făcute şi, mai târziu, ne-au indicat calea spre originale.

Eram atât de preocupați de aceste lucrări încât nu ne-am dat seama că prietenii noştri şi Şeful îşi prelungiseră lipsa. Ne gândeam prea puțin la asta, căci în această țară îndepărtată puteau apare situații neprevăzute care provocau întârzieri necontrolabile. În timpul acesta, localnicii se obişnuiseră, într-o anumită

măsură, cu noi, iar noi ne adaptasem la obiceiurile şi condiţiile lor.

Curiozitatea făcuse loc prieteniei, din ambele părţi, şi ajunsesem să circulam nestingheriţi. În dimineaţa celei de-a douăsprezecea zile, pe când ne pregăteam să mergem la Lamaserie, am auzit larmă afara şi, ieşind să vedem ce era, am constatat că prietenii noştri se întorseseră. Călătoria lor fusese reuşită şi exista un loc numit Shamballa. Ni s-a spus ca, în mare parte, frumuseţea şi splendoarea artei şi culturii acelui loc se păstrau în forma originală, şi că măreţia lor era mai presus de orice comparaţie.

CAPITOLUL IX

A doua zi la amiază am fost anunţaţi că Preaînaltul Dalai-Lama dorea să ne primească la Palat. Marele Preot veni la locuinţa noastră în seara aceea ca să ne instruiască în privinţa ceremonialului. Era entuziasmat că audienţa ne fusese acordată fără întârzierile obişnuite. Ne-a spus că ni se acordase acest privilegiu imediat după sosirea unui mesager din Shamballa, care o informase pe Înălţimea Sa despre vizita recentă. I se mai spusese Înălţimii Sale şi despre experienţele noastre din satul în care fusese ridicată căsuţa.

Eram preocupaţi să facem o impresie cât mai bună, căci aveam să cerem permisiunea şi ajutorul pentru a ne desfăşura munca de cercetare în toată ţara. Ni s-a mai spus că Bogodo Lama, sau Guvernatorul provinciei, avea să sosească înainte de amiază şi trimisese vorbă printr-un mesager că avea să ne ajute pe cât putea. Aceasta era, într-adevăr, o surpriză. Era foarte evident că ziua următoare avea să fie o zi însemnată pentru mica

noastră echipă. Ne-am sculat devreme şi am ieşit împreună cu grupul de primire, că să-l întâmpinam pe Guvernator.

El a fost foarte incantat de acest gest şi ne-a invitat să revenim la el acasă ca oaspeţi ai săi. Am acceptat invitaţia şi, ajungând odată cu Guvernatorul, am fost conduşi în camerele de oaspeţi ale Palatului. De acolo am mers direct în locul unde aveau să aibă loc primele saluturi ceremoniale, preliminariile primirii noastre la Palat.

Când am ajuns, trei Lama stăteau aşezaţi pe jilţuri înalte, acoperite cu tapiserii, în timp ce alţii, de rang mai mic, şedeau în postura de Samadhi, pe podea. Doi Lama în largi robe roşii stăteau în picioare pe nişte bănci înalte şi dirijau cântările. Prietenul nostru, Marele Preot sau Abate, şedea pe un tron străjuit de o umbrelă rituală, aşteptându-l pe Guvernator.

Marea curte din incinta Lamaseriei era decorată cât se poate de frumos pentru acest moment. Tablourile reprezentau scene care avuseseră loc în 1417. În aceste scene apărea Tsongkappa, pe altarul de piatră al Mânăstirii sale. După ce vorbise mulţimii despre măreţia realizărilor omului, el s-a transfigurat şi a dispărut cu corp cu tot. Apoi s-a întors şi a fondat Ordinul Galben sau Biserica Fundamentală Reformată a Tibetului, al cărei centru este Lhasa.

Peste câteva momente intră Guvernatorul, cu suita sa, şi înaintă drept spre tronul de pe care cobora Abatele. Împreună, au rămas în picioare ca să ne primească şi să ne conducă în sala de audienţă a lui Dalai-Lama. Marea sală era decorată cu magnifice tapiserii de mătase aplicate pe pereţi şi cu furnir galben, lăcuit.

Conduşi de însoţitorii nostri, am îngenuncheat în faţa Înălţimii Sale pentru o clipă, apoi ne-am ridicat şi am fost invitaţi să luăm loc. Abatele, ca reprezentant al nostru, anunţă scopul vizitei noastre. Înălţimea Sa se ridică şi ne invită să ne apropiem. Un asistent de-al său ne arătă unde să ne aşezăm în faţa tronului. Abatele şi Marele Preot se aşezară, fiecare, la câte un capăt al rândului astfel format de noi, Înălţimea Sa coborând apoi de pe tron şi stand în faţa noastră. Din mâinile unuia dintre asistenţi primi un sceptru şi, venind spre noi, ne atinse uşor cu el, pe frunte, pe fiecare. Cu Marele Preot ca interpret, el ne ura bun venit în Tibet, spunând că era onorat să-i fim oaspeţi cât timp stăteam în oraş şi că ne puteam considera oaspeţi de onoare ai ţării şi poporului său, oricât de mult timp am fi vrut să rămânem şi oricând am fi dorit să revenim în ţară.

I-am pus multe întrebări şi ni s-a spus că aveam să primim răspunsul lui a doua zi. Am fost invitaţi să vedem documentele şi tăbliţele din criptele palatului. El chemă un asistent şi îi dădu câteva ordine care nu ne-au fost traduse, dar ni s-a spus că aveam să umblam prin palat cu toată libertatea, fără restricţii. Înălţimea Sa ne binecuvântă şi, după ce ne strânse mâinile cordial, tuturor, am fost conduşi în camerele noastre, însoţiţi de Abate şi de Marele Preot. Ei ne-au întrebat dacă puteau intra, căci aveau multe lucruri să ne spună.

Preotul începu, spunând:

- Ni s-au întâmplat multe lucruri remarcabile de când aţi venit la noi în sat. Am revăzut câteva dintre tăbliţele aflate în vechea noastră mânăstire şi am constatat că toate se referă la străvechea civilizaţie care s-a dezvoltat în Gobi. Noi gândim că toate civilizaţiile şi credinţele religioase au venit din aceeaşi sursă şi, deşi

nu cunoaştem originea şi vechimea inscripțiilor, suntem foarte mulțumiți de faptul că ele conțin cuvintele unui popor care a trăit cu multe mii de ani în urmă. Avem aici un scurt rezumat al unei traduceri care ne-a fost făcută de un Lama rătăcitor de-al lui Kisu Abu şi, cu permisiunea voastră, îl voi citi.

Suntem pe deplin conştienti de faptul că ideile noastre religioase de astăzi au apărut cu vreo 5 mii de ani în urmă, că ele sunt numai un amestec - ca să spunem aşa - al ideilor şi credințelor oamenilor care trăiau atunci. Unele sunt mituri, altele sunt legende, şi altele au un caracter pur şi simplu inspirat; totuşi, nici una dintre ele nu țintește spre cea mai înaltă desăvârşire posibilă, cea a Christului lui Dumnezeu ca fiind o parte a desăvârşirii individuale, sau spre posibilitățile de a atinge acest țel prin trăirea vieții care exprimă acest ideal. Cum a fost posibil să pierdem din vedere aceste lucruri când au fost atâta vreme în mijlocul nostru? Acum pot vedea deja că Buddha şi toți cei mari şi iluminați, asta ne-au învățat. Dar cum de ne-a scăpat atâta vreme adevărata însemnătate a învățăturilor lor, trăind atât de aproape de ei?

Ştim că iubitul nostru Tsongkappa a ajuns la acest nivel prin viața pe care a trăit-o. Ştiu că şi alții, ca şi preaiubitul pe care l-ați întâlnit astăzi, au ajuns foarte departe în această desăvârşire. L-am văzut venind şi plecând după dorință; totuşi, poporul este oprimat de preoți, primitiv şi în mizerie. De ce se ascund aceste lucruri? De ce poporul nu este învățat să aplice marea şi unica lege, să exprime această lege? Înțeleg că, în acea civilizație timpurie, fiecare individ ştia efectiv să fie şi să trăiască unit cu această lege, în această condiție perfectă. Orice altă manifestare este datorată numai

omului şi este rezultatul ignorării legii perfecte. Nu se poate spune că această lege nu este suficient de consolidată ca să fie dată întregii familii umane. Dacă ar fi aşa, atunci ea nu ar mai fi o lege, ci doar o parte a legii, ceea ce ar reduce-o la nimic altceva decât o manifestare a legii. Orice lucru care este doar o parte a unui întreg este doar o manifestare a întregului, luată din acesta şi consolidată în sine, până când devine un atom izolat, fără nici o polaritate şi fără nici o legatură cu sursa sa. Acesta continua să zboare prin spațiu, aparent pe o orbită, dar de fapt rătăcind, căci nu are o orbită proprie. Cel mult gravitează în jurul sursei sale, dar niciodată nu devine una cu sursa.

Există astăzi mii de exemple ale acestui fenomen în sistemul nostru solar, în special în regiunea dintre Jupiter şi Marte. În această zonă există mii de mici corpuri care par să fie ataşate Soarelui, prin faptul că par să urmeze o traiectorie în jurul lui. De fapt urmăresc orbita părintelui lor, Jupiter, din cauza atracției lui față de ele şi din cauza diferitei polarități față de Soare, sursa lor reală. Ele au fost expulzate odată cu Jupiter. Niciodată nu s-au contopit cu Jupiter; totuşi, continuă să zboare alături de Jupiter, ignorând complet Soarele, adevărata lor sursă. Este de vină Jupiter, în acest caz? Este de vină Soarele, părintele lor real? Sau este de vină fiecare minuscul atom?! Oare nu este la fel şi cu omenirea? Este de vină Tatăl? Este vina celor care au cea mai înaltă înțelepciune, sau este vina celor care au mai putina înțelegere? Vina trebuie să fie numai a celor mai puțin înțelepți, căci ei refuză să devină una cu ceea ce este mai înalt.

Apoi, întorcându-se spre Emil, el spuse:

- Înțeleg ca, până să vă întâlnesc pe voi, numai eu eram de vină că mă agățam de cele mărunte, când lucrurile mari mă înconjurau complet. Dar să revenim la traducere, căci prin ea am ajuns la răscrucea vieții mele.

Marea Cauza, sau Principiul Director, l-a văzut pe fiul sau Christ, omul perfect. El a spus: „Acesta este Domnul Dumnezeu, Legea Ființei Mele, căreia i-am dat stăpânire peste cer şi pământ şi peste tot ce este în ele; şi acest perfect Unul nu are nevoie să fie limitat de nici o concepție materială, căci Idealul meu Perfect se ridică mai presus de orice limitare şi are aceeaşi putere şi stăpânire pe care o am Eu. Astfel, Eu vorbesc prin Domnul Dumnezeu al Ființei mele.

Eu nu-ți dau nici o altă poruncă decât aceea ca, dacă vei coopera cu Mine în Voința Creației Divine, nu vei mai avea nevoie de nici o altă poruncă şi nu vei mai pune chipuri cioplite mai presus de Mine sau de tine însuți. Astfel, nu vei mai apela la dumnezei imaginați, ci vei şti că tu eşti Dumnezeul prin care Eu mă bucur şi că ai aceeaşi stăpânire pe care o am Eu. Acum ridica-te la mine, fiule; uneşte-te cu mine, şi Eu Sunt tu însuți, şi împreună suntem Dumnezeu. Trupul tău este Trupul lui Dumnezeu, cel ideal, care există şi a existat înainte ca rasa umană să fi fost proiectată în formă. Este ființa omenirii, creația lui Dumnezeu. Toată omenirea, orice om are această formă şi imagine perfectă dacă va accepta, doar, această imagine adevarată. Acesta este templul lui Dumnezeu, care aparține omului şi este pe de-a-ntregul pentru om.

Nu-ți vei face nici un chip cioplit şi nici o imagine a ceea ce este în cer sau pe pământ, sau în apele pământului. Nu vei modela nici o substanță în vreo imagine sau vreun idol; căci toată substanța creatoare

este la dispozitia ta, din abundență. Nu te vei închina în fața nici unui lucru creat, nici nu-i vei sluji; şi astfel nici un lucru nu va fi gelos, şi nu va exista nici un păcat şi nici o nedreptate care să se răsfrângă asupra copiilor tăi din orice generație; căci vei veghea, privind mereu atent la cauză şi, de aceea, idealul acelei cauze nu se va diminua. Astfel vei da dovadă de aceeaşi iubire pe care o manifest Eu pentru tine.

Vei onora această Cauză sau Principiu Director, ştiind că este Tatăl şi Mama ta, şi zilele tale vor fi mai multe decât firele de nisip de pe plaja mării, care sunt nenumărate.

Nu vei dori să răneşti, să distrugi sau să ucizi, căci creaturile sunt creațiile tale; sunt fiii tăi, frații tăi, şi îi vei iubi aşa cum te iubesc Eu.

Nu vei comite adulter, căci orice lucru pe care îl vei face altora, îl vei face de fapt tatălui tău, mamei tale, fratelui tău, surorii tale, sau celor iubiți de tine; căci ei sunt iubiți de Cauză la fel cum te iubeşte Cauza pe tine.

Nu vei fura, căci nu furi decât de la Cauză; şi dacă furi de la Cauză, furi de la tine însuți.

Nu vei depune falsă mărturie împotriva nici unei creații, căci, dacă faci asta, depui mărturie împotriva Cauzei care eşti tu însuți.

Nu vei râvni la nici un lucru, căci, dacă faci asta, râvneşti numai la Cauza care eşti tu însuți; menținându-te unit cu Cauza, ai ceea ce este perfect şi este cu adevărat al tău.

Astfel că nu vei făuri chipuri din argint sau din aur ca să le slujeşti ci, vazându-te pe tine însuți identificat cu toate lucrurile pure, vei fi totdeauna pur.

Atunci nu te vei teme, căci nici un Dumnezeu, în afară de tine însuți, nu va veni să te judece; căci vei şti

că ea, Cauza - nu personală, ci impersonală - este pentru toți și îi cuprinde în întregime pe toți.

Apoi, vei ridica un altar, și pe altarul acela vei aprinde și vei păstra mereu viu focul nemuritor, nu al zeilor, ci al Principiul Director care este Dumnezeu. Te vei percepe pe tine însuți, Christul, cel perfect, singurul născut din Adevăratul Principiu, Adevărata Cauză.

Știind pe deplin aceasta, poți exprima cuvântul (DUMNEZEU) și cuvântul devine vizibil. Ești creativ și ești Creatorul, de jur împrejur, deasupra, dedesubt, înlăuntru, Una cu Divinul Principiu-Cauză Director, DUMNEZEU.

Cerurile asculta de vocea lui Dumnezeu, vocea liniștită a lui DUMNEZEU vorbind prin om. Astfel, când vorbește omul, Dumnezeu vorbește.

Preotul continuă:

- În legatură cu aceasta am obținut ceea ce a urmat, ceea ce mi-a dat o viziune mult mai limpede. Mi-a arătat și că trebuie să fiu ferm în orice gând, cuvânt sau faptă, și că trebuie să trăiesc unit cu acest principiu clar. Descriind ceva mai întâi, prin gând, cuvânt și faptă, acum descopăr că sunt efectiv acel lucru. Am luat forma idealului pe care l-am exprimat.

În cel mai întunecat ceas, știu că Dumnezeu este. În momentele când mi-e teamă, mă încred cu mai multă hotărâre în Dumnezeu, Tatăl meu, chiar dinlăuntrul meu. Raman liniștit cu această siguranță, știind pe deplin că totul este bine și că perfecțiunea mea este acum completă și încheiată.

Îl recunosc pe Dumnezeu ca mintea atotcuprinzătoare, Tatăl meu, și știu pe deplin că omul este Christul lui Dumnezeu, imaginea și asemănarea lui Dumnezeu, Tatăl meu; sursa și Eu suntem UNUL.

Încet dar sigur, ziua viziunii spirituale absolute se apropie. Ea soseşte în momentul în care eu o recunosc. Este aici acum, deplină şi completă. Slăvesc şi binecuvântez viziunea spirituală absolută. Îți mulțumesc, Tată, că idealul meu cel mai înalt se împlineşte acum.

Lucrând, totdeauna trebuie să fiu conştient că lucrez în acord cu legea conştientă şi infailibilă a lui Dumnezeu.

Acum înțeleg cuvintele: îți dăruiesc pacea mea, îți dăruiesc iubirea mea, îți dăruiesc ceea ce lumea nu-ți dăruieşte.

Cunosc şi înțelesul cuvintelor: Clădiți-mi un templu lăuntric, pentru că EU SUNT să poată locui în el printre voi. Atunci EU SUNT este Dumnezeul vostru şi voi sunteți precum EU SUNT. Asta nu se referă la nici o biserică şi la nici o organizație bisericească. În adevăratul templu al păcii, dinlăuntrul omului, locuieşte, de fapt, Dumnezeu, sursa tuturor lucrurilor. Oamenii au construit un lăcaş de închinăciune în care să se poată reuni pentru a sluji adevăratului ideal, EU SUNT, cel lăuntric, acest templu interior, în care Dumnezeu şi omul văd totul. Curând au ajuns să slujească lăcaşului însuşi, şi a fost creat idolul gol, biserica aşa cum există astăzi.

Când urmăresc adevăratul ideal, îmi aud propria mea voce lăuntrică Divină; şi revelația acestei voci îmi asigura sprijin, inspirație şi îndrumare în lucrarea mea în viață. „Şi atunci când doi sau trei se adună în numele meu, EU SUNT întotdeauna în mijlocul lor”. cât de adevărate sunt aceste cuvinte, căci EU SUNT este totdeauna înlăuntrul omului!

Dacă vreau să progresez, trebuie să lucrez şi să perseverez, - niciodată să nu şovăi şi să nu mă descurajez. Sunt Christul, idealul lui Dumnezeu, prin care Tatăl se bucură, singurul născut al lui Dumnezeu, Tatăl.

Sunt singurul copil, cel care ştie, înțelege şi cooperează cu Tatăl; singurul vlăstar pe care îl cunoaşte Dumnezeu - şi Dumnezeu cunoaşte totul - căci totul poate declara: ESTE DESĂVÂRŞIT.

CAPITOLUL X

În dimineața următoare, pe când îl aşteptăm pe Abate, un mesager ne-a anunțat că eram aşteptați să apărem în fața lui Dalai-Lama la ora două după-amiaza. Aşa că ne-am dus să îl căutam pe Abate şi l-am găsit în clipa când ieşea din camera de audiente.

Avea o figura radioasă, căci ținea în mână autorizația noastră de a intra nestingheriți în țară. După ce a citit ordinul pe care ni-l adusese mesagerul, el a spus:

- Acesta nu este un ordin, ci doar o cerere. Sunteți convocați ca să vi se înmâneze aceasta autorizație.

Pentru că eram adunați toți, s-a propus să mergem imediat ca să vedem documentele. Aşa că am pornit, în grup. Când am ajuns, ne aştepta o mare surpriză. Erau mii de tăblițe din lut şi inscripții pe foi de aramă şi de bronz, şi la fel de frumoase plăcuțe sculptate din marmură subțire. Pentru că era pentru prima dată când intram în contact cu acest lot de scrieri, am decis să le cercetam imediat.

Abatele ne-a spus că el nu studiase aceste tăblițe, dar i se spusese că erau de origine Persană şi avea să

caute un Lama care le cunoştea. Aşa că a plecat, iar noi am început să le cercetăm. Caracterele nu erau cunoscute de nimeni din grupul nostru.

Plăcuțele erau făcute din câte doua plăci de marmură albă curată, fiecare cam de un sfert de țol grosime, lipite una peste alta cu un ciment pe care nu l-am putut identifica. Muchiile erau frumos rotunjite şi fiecare plăcută avea de jur-împrejur un chenar lat de doi țoli, cu figuri sculptate în relief. Multe dintre aceste figuri erau incrustate cu aur curat, în timp ce titlurile, toate, erau scrise cu aur, fără a fi în relief. Tabletele erau grupate şi numerotate cu grijă, fiecare grup având numărul lui.

Datele erau reprezentate de ghirlande de flori împletite cu cârcei de viță-de-vie şi frunze. Dacă aveam de citit o dată ca 1 Ianuarie 1894, prima lună a anului ar fi fost reprezentată de lujerul unei flori încă neîmbobocite, încrustată cu jad. Prima zi a lunii ar fi fost reprezentată prin floarea cu boboc, incrustată cu aur. Cifra 1 din 1894 ar fi fost întruchipată de floarea deschisa dintr-atât încât să descopere pistilul. Petalele florii erau încrustate cu lapislazuli, pistilul fiind incrustat cu aur, şi cu un mic diamant fixat în aur. Cifra 8 era floarea complet deschisă, cu 8 stamine la vedere, fiecare stamina fiind incrustată cu aur în jurul pistilului, cu un mic diamant plasat în aur. Cifra 9 era reprezentată de un trandafir cu 9 petale, complet deschis - o petală era din lapislazuli, una din jad şi alta din calcedonie, şi ordinea aceasta se repeta de 3 ori, ceea ce arata că era atinsă limita cifrelor. Erau folosite astfel cifrele de la 0 la 9, apoi ele se repetau. Cifra 4 era un crin pe cale să se deschidă, aratând pistilul şi 3 stamine. Cupa crinului era o încrustație în jad de

culoare deschisă, staminele erau dintr-un opal roşu împodobit de 4 diamante mici, iar pistilul era din lapislazuli, cu 4 diamante mici.

Spațiul ocupat de text era încadrat de o ghirlandă subțire, incrustată cu aur, frunzele fiind din jad verde, şi toate acestea erau desăvârşit lucrate, până la cel mai mic detaliu. Fiecare plăcuță era o adevarată bijuterie. Aspectul plăcuțelor şi metoda de datare indicau o epocă Atlantă timpurie. Fiecare dintre ele ar fi meritat un preț regesc, dacă ar fi fost puse în vânzare.

Pe când visam astfel, veniră Abatele şi Marele Preot, însoțiți de bătrânul Lama care avea grija de plăcuțe. Am fost atât de captivați de povestirile lui, încât Abatele a trebuit să ne atragă atenția că se apropia clipa apariției noastre în fața lui Dalai-Lama şi că trebuia să ne îmbrăcăm în robe pentru asta.

Ajungând în camerele noastre, am găsit robe pregătite pentru fiecare dintre noi, dar habar n-aveam cum să le îmbrăcam. Timpul trecea atât de repede că ne-am hotărât să ne luam inima în dinți, şi le-am pus pe noi alandala, cum am putut. Mai târziu am constatat că unii şi le puseseră pe dos, iar alții le aveau cu fața la spate, şi puțini reuşiseră să le îmbrace aşa cum trebuia.

Ajungând la camera de audiențe, l-am aşteptat pe Dalai-Lama să traverseze holul împreună cu garda lui, ca să intre în camera pe uşile cele mari. Eram siguri că am văzut un surâs înflorind pe fața lui. Apoi am aşteptat să se deschidă uşa laterală, ceea ce reprezenta invitația să intram în cameră. Curând, uşa se deschise şi am fost introduşi înăuntru, unde am găsit cele mai minunate decorațiuni interioare pe care le-a văzut echipa noastră.

Tavanul camerei se termina cu un mare dom în centru. În acest dom erau trei deschideri largi, prin care

pătrundeau fascicule largi de raze solare, luminând încăperea cu o strălucire şi o splendoare prea măreaţă ca să poată fi descrisă.

Pereţii erau complet acoperiţi cu tapiserii în fir de aur, împodobite cu figuri făcute din fire de argint. În centrul încăperii, pe un podium acoperit cu o ţesătură din fire de aur, şedea Dalai-Lama, înveşmântat într-o robă făcută din fire aurite, tivită cu purpură şi cu fire de argint.

Am fost conduşi în faţa lui Dalai-Lama de Abate şi de Marele Preot şi, ca şi mai înainte, ei au stat la capetele rândului format de noi. După câteva cuvinte de salut, Dalai-Lama coborî de pe podium şi se opri în faţa noastră. Îşi ridică mâinile; am îngenuncheat şi am primit binecuvântarea lui.

De îndată ce ne-am ridicat, el păşi spre Şeful nostru şi, punându-i o broşă pe piept, spuse, printr-un interpret. Aceasta vă va permite, ţie şi tovarăşilor tăi, să mergeţi liber prin această ţară. Puteţi veni şi pleca după dorinţă, şi va înmânez această pecete care vă conferă calitatea de cetăţeni ai Tibetului. Vă acord titlul de Domn al Marelui Gobi.

Apoi el merse în lungul rândului pe care îl formam şi puse câte o broşă mai mică, dar asemănătoare, pe pieptul fiecăruia dintre noi.

- Purtaţi asta că pe un semn al stimei mele. Vă va permite accesul în toată ţara Tibetului. Este permisul vostru de liberă trecere, oriunde veţi merge.

Luă, din mână Abatelui, sulul de hârtie care conţinea autorizaţia, şi îl înmână Şefului nostru. Broşele erau minunat lucrate din aur filigranat, purtând cea mai fidela imagine a lui Dalai-Lama, săpată în relief în jad, şi fixata în centru, ca medalion. Ni s-a părut o bijuterie

neprețuită. Dalai-Lama şi toată lucrarea erau grația întruchipată. Tot ce am putut spune a fost Mulțumesc.

Apoi intră bătrânul Lama care avea grijă de documente şi am fost informați că aveam să cinam împreună cu Dalai-Lama. După încheierea cinei, conversația lunecă spre remarcabilele plăcuțe. Dalai-Lama, ca şi bătrânul Lama, vorbind prin interpret, ne-au povestit în amănunt istoria plăcuțelor, şi am notat totul cu grijă.

Se pare că aceste plăcuțe au fost descoperite de un călugăr budist rătăcitor în criptele aflate sub ruinele unui vechi templu din Persia. Acest călugăr a declarat că fusese condus spre ele de un cântec suav pe care îl auzise venind din ruine, pe când stătea în Samadhi. Cântecul era atât de dulce, şi vocea era atât de clară, încât în final a devenit curios, mergând în direcția din care veneau, şi a ajuns într-o criptă din ruine. Vocea părea să vină de dedesubt. După o scurtă cercetare, nu a găsit nici o deschizătură; dar era hotărât să găsească sursa acelei voci.

Cu nişte unelte improvizate, începu să sape printre dărâmături şi descoperi o lespede care părea să fie doar o porțiune din podeaua vechii cripte. Inima lui se scufundă în disperare, căci pentru o clipă se gândi că fusese deviat de la calea cea dreaptă, de cântecul venit din ruine.

Înainte să plece din acel loc, stătu câteva momente în meditație şi, în acest timp, vocea deveni mai clară şi mai limpede, îndemnându-l în final să continue. Cu un efort supraomenesc, el reuşi să ridice marea lespede. Aceasta i-a descoperit o deschizătură care ducea în jos. De cum păşi prin deschizătură într-un coridor, acesta fu luminat de o forță nevăzută. În fața lui scânteia o

lumină strălucitoare. El a urmat lumina, care l-a condus spre intrarea într-o grota larga, închisă cu uşi mari de piatră. În timp ce stătea în faţa uşii, balamalele începură să scârţâie şi marile lespezi de piatră se dădură încet la o parte, descoperindu-i o altă deschidere prin care el intră. De cum trecu pragul, vocea răsună limpede şi dulce, ca şi cum posesorul ei ar fi fost în acea incinta. Lumina, care se oprise la uşi, se mută în centrul marii grote, luminând-o în întregime. Acolo, în nişe, în pereţii imensei grote, acoperite cu praful adunat de secole, se aflau plăcuţele.

El cercetă câteva, realizând frumuseţea şi valoarea lor, apoi se hotărî să aştepte până când putea lua legătura cu doi sau trei dintre tovarăşii lui de încredere, ca să discute cu ei despre mutarea plăcuţelor într-un loc sigur. Ieşi din grota, puse la loc lespedea şi o acoperi din nou cu moloz; apoi porni în căutarea unor tovarăşi care să-i creadă povestea şi care să aibă tăria şi bunăvoinţa să-l ajute în realizarea planului sau.

Aceasta căutare a durat mai mult de trei ani. Toţi aceia cărora le istorisea povestea lui îl credeau nebun de-a binelea. În cele din urmă, într-o zi când peregrina, se întâlni cu trei călugări pe care îi cunoscuse într-o călătorie asemănătoare şi le spuse povestea lui. La început, ei au fost foarte sceptici, dar în aceeaşi seară, exact la ora nouă, în timp ce şedeau în jurul focului, vocea începu să cânte despre acele scrieri. A doua zi, cei patru îi părăsiră pe ceilalţi şi porniră spre ruine. Din clipa aceea, în fiecare seară la ora nouă, vocea cânta. Când erau obosiţi şi deprimaţi, vocea cânta şi mai dulce.

La sfârşitul călătoriei, pe când se apropiau de ruine, cu un ceas înainte de amiază, o formă că de copil apăru în faţa lor şi începu să cânte, arătându-le drumul spre

ruine. Când au ajuns, lespedea era dată la o parte şi ei au pătruns imediat în criptă. De cum s-au apropiat de ele, uşile s-au deschis şi ei au intrat în grotă. O scurtă examinare i-a convins pe călugări de valoarea şi autenticitatea descoperirii. Au fost atât de captivaţi de ea, încât nu au dormit trei zile şi trei nopţi. S-au grăbit cu toţii spre un sat aflat la 70 de mile distanţă, ca să facă rost de cămile şi de provizii care să le permită să transporte plăcuţele într-un loc mai sigur.

În cele din urmă au procurat 12 cămile, le-au încărcat şi apoi s-au întors. Plăcuţele au fost împachetate în aşa fel încât să nu aibă de suferit. Facând rost de încă trei cămile, ei au pornit într-o lungă călătorie, prin Persia şi Afghanistan, spre Peshawar. Lângă Peshawar, ei şi-au ascuns poverile într-o peşteră izolată, unde acestea au rămas timp de 5 ani. Unul dintre călugări stătea permanent în Samadhi în faţa peşterii, ca să păzească plăcuţele. De la Peshawar, acestea au fost mutate la Lahnda, în Punjab. Aici ele au rămas vreme de zece ani. Apoi, în etape scurte, au fost aduse aici şi depozitate în palatul Marelui Lama. Totul a durat peste patruzeci de ani. Din acest palat, ele urmau să fie duse în Shamballa. Cu alte cuvinte, noi le găsisem pe când erau în tranzit.

În această fază a povestirii, un asistent aduse în cameră patru plăcuţe şi le puse cu grijă pe suportul care servea drept masă, şi în jurul căruia eram aşezaţi, astfel încât să le avem în faţă. De îndată ce acele ceasornicului indicară ora nouă, se auzi o voce cântând ritmat, infinit de dulce, totuşi foarte înaltă, ca un glas de copil. Iată cuvintele traduse în engleză, pe cât de fidel le putem reda:

- Că există un Spirit inteligent, atotcunoscător, că această inteligență este Divină şi infinită, şi penetrează toate lucrurile, asta nu se poate nega. Deoarece această inteligență penetrează toate lucrurile, ea este infinita şi este sursa tuturor lucrurilor. Este Divina, şi Divinitatea ei a pus în formă, gândită sau vizibilă, faptul sau adevărul tuturor lucrurilor.

Puteți numi acest Spirit inteligent, infinit de înțelept, Dumnezeu sau Binele, sau cum doriți, căci omul trebuie să aibă un nume pentru orice lucru. Odată ce a numit un lucru, el are puterea să-l aducă în existență. Dacă omul numeşte ceva cu respect sincer, devoțiune şi proslăvire, el poate şi ajunge să devină ceea ce a numit.

Astfel puteți vedea că omul, după alegerea sa, poate deveni Dumnezeu sau animal. El devine idealul pe care îşi propune să-l urmeze. Cu acest mod de a gândi, este uşor de înțeles că omul este fie singurul Fiu născut al lui Dumnezeu, fie singurul fiu născut al animalului. Astfel, după alegerea sa, omul poate deveni răul sau diavolul, dacă păstrează în viziunea să răul; sau poate deveni Dumnezeu, dacă Îl păstrează în viziune pe Dumnezeu.

În starea fără formă, Spiritul inteligent, infinit de înțelept, era tăcut şi contemplativ; totuşi, inteligența exista şi se înțelegea pe sine că producătorul – ca şi spectatorul - tuturor lucrurilor însuflețite sau neînsuflețite. În această stare liniştită, Spiritul atotcunoscător, inteligent a văzut că nu apărea nici o schimbare; şi reuşind să genereze sau să materializeze Universul, această inteligență a construit o imagine a ceea ce trebuia să fie Universul. Neavând altceva de urmat decât imaginea perfectă sau planul Divin,

Universul a căpătat imediat forma dictată de această inteligență.

Tabloul Ideal Divin s-a extins până când a ajuns la vizibilitate perfectă. Este Universul pe care îl vedem astăzi, şi care merge înainte după planul perfect care i-a fost trasat.

Această Inteligență este şi a fost întotdeauna observatorul şi dirijorul acestui perfect plan Ideal Divin.

Această Inteligență a ştiut că era necesar să aducă în manifestare forma însufleţită şi să o înzestreze cu toate potențialitățile prin care se putea exprima complet. Aceasta este ceea ce este cunoscut ca omul nemuritor. Acest Ideal Divin, care se diferențiază în toate fazele şi direcțiile, este astăzi nemurirea fiecărui om. Acest om fiind creat în Idealul Divin al Spiritului, Inteligenta atotcunoscătoare, el a fost considerat Fiu al Principiului, cu stăpânire asupra oricărui atribut şi asupra oricărei condiții. Fiu înseamnă a fi unit, şi nu a fi servitor. Trebuia ca acest Fiu să fie pe deplin liber să aleagă şi să nu ajungă în nici un fel un sclav sau o păpuşă.

Acest ideal nemuritor trebuie să includă întotdeauna o porțiune sau o scânteie din focul central al celui care l-a proiectat sau l-a adus în existență. Această proiecție a fost prima celulă care, în cele din urmă, a devenit corpul omenesc, şi care este scânteia vieții, trăind etern şi niciodată murind. Această celulă este, ca nume, Christ. Această celulă, divizată şi repetată de multe milioane de ori, păstrează imaginea Spiritului Divin proiectat şi implantat în ea, şi nu poate fi pervertită de gândirea omului. Astfel, omul este întotdeauna Divin.

Această celulă îşi proiectează divinitatea în orice celulă creată prin multiplicarea sa, în afara cazului când

este pervertită de gândirea omului. Ansamblul acestor celule, în cele din urmă, îşi constituie un container, sau un înveliş, care este numit corpul omenesc. Spiritul sau esența, încă în formă nemodificată, are inteligența necesară pentru a vedea toate schimbările din jurul său. Rămânând mereu la cel mai înalt nivel al său de conducere, omul este Spirit şi Spiritul este Dumnezeu.

Acest sine superior trebuie gândit, apreciat, slujit şi binecuvântat ca fiind înlăuntrul omului însuşi.

Mai întâi, trebuie să existe credința că el este acolo. Acest lucru aduce cunoaşterea faptului că el există în om; atunci binecuvântările şi mulțumirile date îl aduc la vedere. Omul este chiar lucrul acesta. Aceasta este calea dobândirii întregii cunoaşteri.

Creierul, la început, pare să fie observatorul, pentru că el este ansamblul celor mai delicate celule; şi aceste celule mai întâi accepta vibrațiile şi le amplifică astfel încât ele să poată fi percepute de om. Apoi acestea sunt selectate şi trimise spre toate celelalte organe; şi fiecare, dacă este menținută în armonia divină, merge exact la organul căruia îi aparține.

Fiecare organ şi centru nervos este locul sau centrul amplificator destinat centralizării omului adevărat. Când ele sunt armonizate şi coordonate, omul se înalță în toată stapânirea şi puterea sa. Atunci el aduce la lumină Duhul Sfânt, întreaga înțelepciune, Spiritul inteligent în acțiune creatoare. Atunci sufletul şi trupul sunt unite în acelaşi focar. Nimeni nu reuşeşte nimic decât dacă aduce în acest centru unic, conştient sau inconştient, toate facultățile sale. Acesta este locul puterii, Christ dinlăuntrul omului, locul unde omul este suveran.

Atunci, cum ar putea un om să trăiască discordia, dizarmonia, păcatul sau boala, dacă nu le-ar idealiza şi

aduce în manifestare el însuşi? Dacă el se consideră ferm, oricând şi etern, ca fiind Spiritul inteligent, şi nu ştie nimic altceva, el nu poate fi conştient de altceva inferior. Cu acest ideal superior menținut permanent în apele limpezi ale gândirii inteligente a omului, el devine Dumnezeu. El este sigur că vocea interioară îi răspunde de fiecare dată.

În spatele voinței sta dorința. Voința, în starea ei adevarată, este o forța pură, lipsita de culoare, şi este pusa în acțiune de dorință. Dacă voinței nu i se dă nici o culoare şi nici o direcție, ea rămâne inactivă. Puneți dorința în armonie cu forța voinței, şi voința va trece imediat la acțiune şi va chema legiuni întregi sub comanda ei - singura cerință fiind ca această comandă să respecte ordinea Divină.

Exista miriade de lumi. Există, gândită, una singură din care ele au evoluat. Legea ei este ordinea care nu poate fi încălcată. Creaturile ei sunt libere să aleagă. Numai ele pot crea dezordine, ceea ce înseamnă durere şi suferință, ură şi teamă. Toate acestea, doar creaturile le pot manifesta.

Marele Principiu se manifestă ca Lumină Aurită. Nu este undeva departe, ci este chiar în tine însuți. Menține-te în strălucirea lui şi vei vedea limpede toate lucrurile.

Mai întâi, cu toată ființa ta, cunoaşte un lucru: că propria ta gândire, când se înalță, este una cu acea gândire care a adus la lumină lumile.

Mai presus de neagra dezordine şi de şuvoiul de mizerie umană, trebuie să se ridice ordinea care este pacea. Când omul va învăța că el este una cu gândul care, el însuşi, este toată frumusețea, toată puterea, şi toată liniştea, el va şti că fratele lui nu-l poate jefui de

dorința inimii sale. Atunci el va sta în Lumină şi se va înconjura cu propria lumină.

Fiule, lasă să treacă prin mintea ta numai imaginea dorinței tale, care este Adevăr. Meditează numai asupra dorinței adevărate a inimii tale, ştiind că ea nu face rău nici unui om şi este cea mai nobilă. Aceasta este legea prin care aduci în manifestare dorința inimii tale.

Lasă-l pe acela care ridică mâna spre a-l trăsni pe fratele său, să-şi amintească faptul că fulgerul va trece chiar prin sufletul şi trupul său.

Cercetări ulterioare vor putea să dovedească faptul că aceste plăcuțe sunt copii făcute pentru a proteja originalele. Dacă sunt copii, ele trebuie să fi fost făcute în Epoca Indo-Ariana timpurie. După câte se cunosc, nu există nimic asemănător cu ele astăzi. Din ce sursă ar fi putut apărea ele, dacă nu din cea Unică? De aceea au putut fi repetate, în vers şi cântec, de multe mii de ori.

O, omule! Unde ți-e coroana?
Din eternitate, mai departe.
Unde ți-e sufletul?
Din Infinit crescut
Mereu şi mereu,
Tot ce ai mai nobil.

Aşa cântau cele patru plăcuțe aşezate în fața noastră, fiecare din ele valorând o avere princiara.

CAPITOLUL XI

Sper că cititorii îmi vor ierta libertatea pe care mi-am luat-o deviind de la subiectul principal. Acest lucru

mi s-a părut necesar pentru a vă prezenta, într-un mod cât mai concis, câteva dintre numeroasele şi larg răspânditele locuri unde au fost descoperite documente şi inscripții care se referă direct la vechile civilizații, la artele şi cultura lor, precum şi ideile şi motivele determinante care au menținut acele civilizații la nivelul unor realizări foarte înalte.

Câteva grupuri de oameni încă urmăresc atingerea acestor realizări superioare. Aceste grupuri, într-o anumită măsură, prin prezentarea realizărilor lor, devin un far călăuzitor pentru rasa umană aflată în mers spre un punct mai înalt al progresului civilizației. Încă mai trebuie arătat că greşelile câtorva, acceptate de majoritate, pot copleşi şi conduce masele la uitare pentru o mare durată de timp.

În viziunea noastră, prezentul conține tot viitorul; numai realizările prezentului dau formă viitorului. Astfel, umanitatea are o singură cale: dacă prezentul este făcut perfect, atunci şi viitorul va fi perfect. Nu este vorba de perfecțiunea prezentă AMÂNATĂ până la o perfecțiune viitoare; ci este perfecțiunea prezentă conştientă, care generează conştiința viitorului perfect.

Oriunde mergeam, găseam un popor care, cândva, trăia complet în prezent. Tot viitorul era în acord complet cu realizările prezentului, astfel că viitorul nu putea lua o altă direcție. După cum spune porunca: Sa nu-ți faci griji pentru viitor. Toate preceptele lor se rezumau în: Trăieşte sincer în prezent şi viitorul va trebui să fie ceea ce este prezentul.

Folclorul lor, cântecele lor, rugăciunile lor, - chiar şi cele scrise pe roțile de rugăciune - ilustrează această idee. Dansul diavolului, la care Tibetanii participau atât de bucuroşi, a fost născocit pentru a respinge răul care

distrusese concepția sau conştiința rasei lor. Prin obişnuință, el a degenerat într-o biată ceremonie pentru alungarea spiritelor rele. Poporul a devenit atât de preocupat de spirite, încât a uitat de spiritul atotcuprinzător. Această degenerare nu se restrânge la o singură rasă sau credință, ci la toate rasele şi credințele. Dansul original ilustra frumusețea şi puritatea atât de profund înrădăcinate, încât nici măcar o sugestie spre rău nu le putea afecta.

Am cercetat şi poveştile cu spiriduşi din marea de nisip - cum este numită, în China, regiunea Gobi. În multe locuri se auzeau voci ciudate; de multe ori ne-am auzit chemați pe nume. Am auzit larma făcută de mari mulțimi de oameni, care păreau că se află lângă noi. Adesea auzeam diverse instrumente muzicale acompaniind voci dulci care cântau. Am văzut multe miraje şi am auzit zgomotul nisipurilor mişcătoare.

Suntem siguri că straturile de aer, la o anumită distanță deasupra desertului, sunt atât de limpezi încât, în anumite momente, când toate condițiile sunt în acord armonios, ele acționează ca panouri sonore care reflectă vibrațiile emise cândva, demult. Credem că în felul acesta sunt reproduse întâmplările medievale, datorită vibrațiilor care au fost emise. Astfel, straturile de aer devin membrane sonore care culeg şi reflectă vibrațiile, exact la fel cum culeg şi emit vibrațiile unui miraj.

În vremea aceea devenisem atât de captivați de munca noastră, încât parcă aveam aripi. Lucrând sub îndrumarea bătrânului Lama, am copiat şi am desenat la scară multe plăcuțe, ca şi alte inscripții.

Dimineața plecării noastre sosi, limpede şi luminoasă. Prezentasem mulțumirile noastre tuturor celor din palatul lui Dalai-Lama; dar străzile erau

înțesate de oameni, foarte nerăbdători să ne ureze drum bun. Peste tot, mâini se legănau în semn de rămas bun, sau ne ofereau înscrisuri cu rugăciuni pentru siguranța noastră pe drum. O delegație a mers în fața noastră pe mile întregi, cu roți de rugăciuni instalate pe prăjini înalte, şi rostind rugăciuni. Cincizeci de persoane ne-au însoțit până la Shigatze, spre izvoarele fluviului Brahmaputra. Apropiindu-ne de acest oraş, al doilea din Tibet, ne apăru în față marea Lamaserie Tashi-lunpo, situată la o milă de oraş. O delegație din această Lamaserie ne întâmpina la 3 mile distanță de ea şi ne invită să fim oaspeții Lamaseriei pe durata şederii noastre. Ni s-a făcut o primire cordială, din toate punctele de vedere.

De cum am intrat în Lamaserie, am simțit calmul şi pacea care umpleau încăperile ei, că o prezență măreață. Într-adevăr, era un loc ideal ca să ne odihnim înainte să ne reluam călătoria spre Lacul Dolma şi spre Sansrawar. Eram şi nerăbdători să examinăm documentele acestei mânăstiri. De acolo doream să mergem mai departe cât mai rapid posibil, căci era stabilit să ne întâlnim cu Maestrul Bhagavanzi la Templul Pora-tat-sanga.

După masa de seară cu Lamaşii, am discutat despre multe temple frumoase. Conversația a lunecat apoi spre diferențele dintre credințele religioase. Un Lama foarte bătrân spuse:

- Lamaşii şi Yoghinii nu împărtăşesc aceleaşi credințe. Yoghinul nu poate crede că învățaturile unui singur om pot fi totul; el consideră că orice ființă umană are acces la toată cunoaşterea prin sine însăşi, în vreme ce Lamaşii sunt adepții lui Buddha, şi numai ai lui. După toate probabilitățile, fiecare ființă umană îşi va dezvolta şi realiza potențialitatea. Un creştin va atinge

conştiința Christică, un budist va atinge desăvârşirea lui Buddha, şi aşa mai departe. Fiecare are dumnezeul lui, şi peste tot se spune că Dumnezeu l-a făcut pe om după chipul lui. Toate națiunile şi toate popoarele au dumnezeii lor, diferiți.

Unii au un dumnezeu al focului, alții au un dumnezeu al recoltei, şi aşa mai departe. Fiecare pretinde că are un Dumnezeu mai bun decât al fratelui sau. Cum să înțeleg că Dumnezeu l-a făcut pe om după chipul lui, când, văzând atâția dumnezei diferiți, aş spune mai degrabă că fiecare om şi-a făcut Dumnezeul după imaginea sa, a omului?!

Am descoperit aici şase Lamaşi aflați în fruntea unui grup de asceți cunoscuți sub numele de Lamaşi rătăcitori, care merg încolo şi încoace fără nici un fel de bagaje. Ei niciodată nu cerşesc, nu cer ajutor şi nu acceptă mâncare sau bani de la nimeni. Ei sunt permanent în legatură unii cu alții şi cu cei şase de la mânăstire. Există trei ramuri ale acestui ordin, fiecare având câte un şef, deci sunt în total nouă capi ai ordinului. Cei trei capi ai celor trei ramuri se puteau afla în trei țări diferite. Fiecare dintre cei care peregrinează păstrează legătura directă cu şeful ramurii în care lucrează; şeful ramurii menține legătura cu cei şase. Metoda folosită de ei pentru a comunica, noi o numim transferul gândirii, în lipsa unui nume mai bun, dar ştim că este o forță mult mai subtilă şi mult mai concretă. Ei o numesc Atma, sufletul conversând cu sufletul, fără să folosească vreun medium. Am cunoscut şase dintre aceşti Lamaşi şi am luat prânzul cu ei a doua zi.

Bătrânul Lama ne-a informat că avea să ne însoțească la templul Pora-tat-sanga atunci când vom

termina lucrul. Am acceptat oferta lui, căci era prieten cu Muni-ul care ne era ghid şi interpret. Amândoi ne-au ajutat pe toate căile în munca de la documente.

În timpul unei discuții, bătrânul Lama ne spuse:

- Doi dintre camarazii voştri care au plecat vara trecută vor sosi la Calcutta astăzi la ora unu şi jumătate; şi, dacă vreți să comunicați cu ei, o puteți face.

Şeful nostru scrise un mesaj, indicându-le să meargă direct la Darjeeling şi să se ocupe de o anumită problemă, aşteptând sosirea noastră pe 24 August. A datat nota, a făcut o copie după ea şi i-a dat lui Lama originalul. Lama a citit nota, a împăturit cu grija hârtia şi a pus-o deoparte.

Într-adevăr, tovarăşii noştri s-au întâlnit cu noi la Darjeeling pe 24 August. Ei ne-au arătat un mesaj scris care le fusese inmânat la mai puțin de 20 de minute de la sosirea lor în Calcutta. Bănuiseră că aducătorul era un curier care fusese trimis de departe cu mesajul. Acum aveam dovada concretă a abilităților unora dintre aceşti Lama. Dacă această abilitate putea fi extinsă într-o direcție, de ce nu s-ar fi putut în toate direcțiile?

Eram nerăbdători să ajungem la Pora-tat-sanga, căci multa lume avea să se adune la templu în acest anotimp, un moment foarte favorabil pentru o asemenea vizită. Am mers pe drumul prin Gyantze şi ni s-a spus că vom găsi un chela foarte deosebit, care era cunoscut de toți sub numele de chela care râde. Râsul şi cântecul lui l-au trecut pe el şi pe tovarăşii lui peste multe locuri dificile, mulți fiind vindecați de cântecul lui.

De cum am intrat în curtea Lamaseriei, un individ înalt, foarte simpatic, s-a apropiat de noi şi ne-a urat un bun-venit din inimă, spunând că sperau să locuim la

Lamaserie pe durata şederii noastre în sat. I-am spus că ne grăbeam să urcăm, dimineaţă, spre trecătoarea Phari.

- Da, - răspunse el - înţelegem că mergeţi spre Pora-tat-sanga. Eu mă întorc într-acolo mâine dimineaţă şi voi fi încântat să merg cu voi, dacă doriţi.

Am acceptat şi, râzând din inimă, el ne-a condus la locuinţa noastră din sala mare a Lamaseriei. După ce ne-am instalat, el ne ură noapte bună şi plecă spunând că aveam să ne revedem în zori. În timp ce se îndepărta, el cânta cu o voce bine modulată. Acesta era chela care râde. Dimineaţă devreme am fost treziţi de cântecul lui, prin care ne anunţa că micul nostru dejun era pregătit.

Ne-am luat rămas bun de la Lamaşi, am primit binecuvântările lor, şi am fost gata de plecare la drum spre trecătoarea Phari. Acest drum trecea peste piscurile Phari şi Kang La. În general, era un urcuş dificil, dar în locurile mai dure chela mergea în faţă cu râsete şi cântec. În locurile cele mai grele, vocea lui răsuna şi parcă ne înălţa peste ele fără nici un efort. Am ajuns în vârful trecătorii la ora 3 după-amiaza.

Spre surpriza noastră, în locul unor munţi sălbatici, am descoperit o vale frumoasă întinzându-se în faţa noastră. Aceasta vale este numita Chubi. Deşi se afla la 16 mii de picioare deasupra nivelului mării, ambele laturi ale văii sunt acoperite de minunate păduri ai căror arbori, frunzoşi şi masivi, sunt foarte luxurianţi. În faţa noastră vedeam sate cu temple frumoase. Nu am mers prin vale, ci am luat-o pe o cale mai scurtă, prin Tachi-cho-jong, apoi spre Pora-tat-sanga, şi această cale s-a dovedit a fi bună. Nu mersesem decât puţin, când am intrat într-o frumoasă pădure, plină de pârâiaşe. Am văzut aici o abundenţă de păsări cântătoare şi sălbatice.

Următorul nostru loc de popas a fost la Maha Muni. Templul de aici, ca o fortăreață, ne-a intrigat; şi aici, ca pretutindeni, am fost primiți cu toată inima. Mai-marii locului ne-au spus că era inutil să ne roage să rămânem mai mult, căci Maestrul Puriji trecuse chiar înaintea noastră spre Templul Pora-tat-sanga, unde deja se adunau mulți Yoghini, Saddhu şi Guru; şi că puteam avea o bună companie în ultima zi a călătoriei.

A doua zi în zori, pelerinii se adunaseră, nerăbdători să pornească la drum ca să-l întâlnească pe marele Maestru Puriji. Toți erau dornici să vadă Pora-tat-sanga - cum s-au exprimat ei, o bijuterie aşezată pe un prag de stâncă, - cel mai semeț templu din lume.

- Să rămânem noi la Maha Muni când acest mare om a apărut chiar în fața noastră? cânta chela care rade.

- O, nu. Ramai cu bine, Maha Muni, te iubim şi ne vom întoarce la tandrele tale îmbrățişări. E irezistibilă călătoria spre Pora-tat-sanga.

Astfel, caravana porni. Marele Everest stătea în fața noastră, înălțându-se în lumina răsăritului care se apropia, golaş şi alb în roba sa de cristal curat. Ne ispitea să mai facem câțiva paşi şi să întindem mâinile ca să-i atingem tivul veşmântului. Dar când mai făceam câțiva paşi, trupul lui rămânea tot departe. Chomolhari, vecinul său apropiat, înalt de 24 de mii de picioare, pe care le depăşisem, acum părea un pigmeu față de monstrul dinaintea noastră.

Auzisem că poteca de pe flancurile lui era stâncoasă şi periculoasă, dar acum ne chinuiam cu o potecă pe care am mers, în cea mai mare parte, pe mâini şi genunchi. Totuşi, cântecul şi rasul lui chela ne-au purtat înainte ca pe nişte aripi.

În entuziasmul nostru, uitasem pericolele. Păream să trecem peste aceste locuri într-o clipită. Soarele, risipind iluzia că puteam atinge măreţul Everest la pasul următor, ne revela splendori a căror descriere în cuvinte ar fi doar o parodie. Turnuri şi mari temple naturale, încoronate cu cristal, erau peste tot; chiar Everestul, Marele Everest, stătea în faţa noastră.

L-am văzut în lumina lunii, odată cu prima lumină a zorilor care înmugureau, când primele raze ale soarelui îi sărutau fruntea netedă; apoi cu razele pline ale soarelui de amiază întinzându-se asupra lui; şi iarăşi, când soarele cobora treptat şi îi ura noapte-bună, scăldându-l în glorie cu ultimele raze, amurgul înălţând spre cer o aureolă peste creasta lui măreaţă.

Draga cititorule, poţi oare să nu înţelegi de ce poteca din acele zile nu a fost nici lungă, nici obositoare? Am străbătut-o pe toată într-o clipă. vibraţiile de vigoare, pace, putere şi armonie care sunt permanent emise din temple nu slujesc decât la a-i chema pe călători spre aceste piscuri. Vă miraţi că munţii Himalaya nu produc nici o teamă omului? Vă miraţi că poeţii niciodată nu obosesc să le cânte măreţia?

În cele din urmă, la căderea nopţii, cărările fuseseră învinse toate şi ne-am oprit gâfâind pe o stâncă plată ca o masă, de o lăţime considerabilă.

Pe drumul din faţa noastră se aflau multe temple, dar bijuteria Pora-tat-sanga se înălţa la doua mii de picioare deasupra noastră, scăldată într-o lumină orbitoare. Părea ca un bec uriaş aşezat într-o crăpătură din peretele vertical de stâncă; lumina sa ilumina stâncile şi templele de jur împrejurul nostru.

Aici, în amfiteatrul de pe stânca unde ne găseam, era o mare mulţime de bărbaţi şi femei. Spre surpriza

noastră, am descoperit că femeile nu erau oprite să ia parte la acest pelerinaj; putea veni oricine dorea.

Aici trăiseră marii Rishi (Intelepți). De-a lungul acestei poteci trecuse Înțeleptul Niri. De trei ori, cei cinci frați trecuseră pe cărare, o dată singuri, o dată cu marea lor mamă, şi încă o dată cu marea şi buna Darupati, mândria şi splendoarea întregii feminități. Acum stătea aici Yoghinul Santi, cel mare, cel pur, dar umil, în Samadhi profund.

- Unde pot găsi toți aceşti oameni hrană şi adăpost? am întrebat.

- Nu vă faceți griji pentru hrană sau adăpost, cânta chela care râde. Aici este o abundență de hrană, adăpost şi veşminte pentru toți.

- Aşezați-vă cu toții, se auzi vocea lui chela, în tonurile cele mai dulci. Nu se aşezaseră bine toți, că apărură mari vase aburinde cu hrană. Yoghinul Santi se ridică şi începu să împartă hrana în jurul său, ajutat de chela şi de alții. Când foamea le-a fost potolită, toți s-au ridicat şi au fost conduşi, pe grupuri, în templele învecinate, ca să-şi petreacă acolo noaptea.

Templul spre care am fost conduşi de chela era pe un prag neted, vertical, de piatră, la vreo 75 de picioare deasupra locului unde stăteam noi şi ceilalți. Apropiindu-ne, am observat un stâlp lung, cu baza aşezată pe stânca pe care stăteam, şi cu vârful sprijinit de platforma stâncii de deasupra. Cum nu părea să existe vreo altă cale de acces, ne-am adunat la baza lui şi priveam în sus. Stand noi aşa, alte grupuri ni s-au alăturat.

Alte temple erau construite în nişele formate de alte praguri, chiar deasupra primei platforme. Pentru o clipă, singura noastră speranță de adăpost pentru noapte păru

să depindă de abilitatea noastră de a ne cățăra pe acel stâlp. Atunci chela spuse:

- Nu va grăbiți.

Prin vocea lui, cântecul izbucni:

- Preaiubitule, prin tine căutăm adăpost în această noapte binecuvântată.

Instantaneu, toți cei din jur ramaseră liniştiți pentru o clipă. Într-un singur glas, ei rostiră aceste cuvinte, cu o putere dinamizantă:

- Iată puterea Divină, A-U-M.

Într-o clipă, toți se găseau pe pragul de stâncă, şi noi, împreună cu ceilalți, ne-am continuat drumul spre templele unde eram conduşi. Când am ajuns la templele unde fusesem repartizați, orice urmă de oboseală dispăruse. În noaptea aceea am dormit că nişte prunci. Vibrațiile de putere emise de grupul acela ar fi putut mişca munții din loc, dacă ar fi fost astfel dirijate.

CAPITOLUL XII

În dimineața următoare, la ora patru, am fost treziți de vocea lui chela, răsunând tare şi clar:

- Natura se trezeşte; la fel trebuie să se trezească şi copiii naturii. Soseşte dimineața unei noi zile. Libertatea zilei vă aşteaptă. A-U-M.

Am mers pe platforma de care stătuse sprijinit vârful stâlpului în seara dinainte şi, spre surpriza noastră, am descoperit că stâlpul fusese înlocuit de o scară săpata în piatră. Pe când coboram, ne întrebam dacă visasem în noaptea precedentă.

Chela ne aştepta la baza scării, şi ne-a spus:

- Nu, nu ați visat. Scările au fost imaginate în noaptea aceasta. Maestrul Puriji le-a pus aici în folosul tuturor; astfel că, vedeți, este un vis care s-a împlinit.

În timpul celor două săptămâni ale şederii noastre în acest loc am fost serviți cu hrană caldă. N-am văzut niciodată să fi fost preparată undeva, totuşi eram serviți din abundență.

Chela şi un altul au început să urce spre Pora-tat-sanga. La început se urca pe trepte tăiate direct în piatră; apoi erau scânduri fixate peste fisurile care se căscau în canioane adânci dedesubt. O parte a urcuşului era realizată cu ajutorul funiilor bine fixate în crăpăturile de deasupra. Deşi cei doi au incercat vreme de două ore, ei n-au reuşit să se apropie de cel de-al doilea prag, aflat la vreo 500 de picioare de locul de unde porniseră. Au hotărât că erau nevoiți să renunțe.

Pe când încă ezitau, Yoghinul Santi, ştiind situația lor, le-a strigat:

- De ce nu coborâți?

Chela răspunse:

- Încercăm, dar stâncile ne țin pe loc.

Trăiau ceea ce constataseră mulți, că este mai uşor să urci un perete abrupt de stâncă, decât să-l cobori.

- Ei bine, atunci de ce n-ați rămâne acolo? glumi Yoghinul. O să venim mâine cu mâncarea; poate până atunci o să puteți urca până în vârf.

Apoi i-a avertizat să stea cât se poate de liniştiți, căci realiza situația dificilă în care se aflau. După 3 ore de îndrumări atente, au ajuns iarăşi la noi. Cu un oftat, Yoghinul murmură:

- Aşa scade entuziasmul tinereții.

Tinerii priviră lung în sus:

- Dacă Maestrul Puriji stă acolo, probabil e ghinionul nostru că stăm aici. Cărarea aceea e prea dificilă pentru noi.

- Nu va faceți griji, spuse Yoghinul, cineva mai înalt decât voi va avea grijă de asta. Acum odihniți-vă. Ați pornit excelent.

Multi au întrebat când aveam să-l putem vedea pe Marele Maestru. Yoghinul răspunse:

- Astă-seară.

Ne-am minunat că putuse fi construit un templu în poziția pe care o ocupa Pora-tat-sanga.

Maestrul Puriji veni şi discută cu noi în timpul cinei. I s-a povestit despre eşecul încercării de a urca spre templu. Maestrul spuse că ei reuşiseră pentru că făcuseră o a doua încercare.

La ora 4 în seara următoare, ne-am strâns cu toții dedesubtul templului. Yoghinul Santi s-a aşezat în Samadhi. Trei din grup au mers pe o stâncă plată, foarte întinsă, şi s-au aşezat ca pentru rugăciune. În foarte scurt timp, stânca începu să se ridice şi ei au fost purtați spre templul de pe vârf.

Atunci Yoghinul Santi spuse către chela şi ceilalți doi:

- Sunteți gata?

- Da, răspunseră ei nerăbdători şi se aşezară pe stânca de lângă el.

Deodată, stanca începu să se mişte încet şi cu toții au fost transportați spre acoperişul templului. Apoi veni rândul nostru. Am fost rugați să stăm grupați; apoi toți se ridicară în picioare, cei de la templu înaintară pe acoperiş, şi începură să cânte A-U-M. În mai puțin timp decât e necesar ca să povestim, stăteam pe acoperişul

templului. În câteva momente, cu toții eram adunați la cel mai înalt templu din lume.

Când ne-am aşezat, Maestrul Puriji începu să vorbească:

- Există printre voi câțiva care nu au fost niciodată martori la levitația corpurilor şi se minunează. Dați-mi voie să vă spun că nu este vorba de nici o minune, ci este o putere care aparține omului. Noi o considerăm asociată cu știința vechii Yoga. În trecut mulți oameni o foloseau şi nu o considerau miraculoasă. Gautama Buddha vizita multe locuri îndepărtate prin levitația corpului său fizic. Am văzut mii de oameni care au realizat desăvârşirea şi există mult mai mari dovezi de putere decât ceea ce veți vedea, dovezi ale unor forțe irezistibile, capabile să mute munții din loc atunci când sunt controlate pe deplin.

Va rugați şi cântați pentru libertate şi pentru eliberarea de orice limitare şi teama, dar dacă nu ați uitat şi nu ați iertat limitarea, atunci v-ați amintit-o foarte bine şi ați uitat de libertate. Un sistem de Yoga pură este un mesaj de deplină libertate către întreaga lume.

Dați-mi voie să vă dau o explicație despre A-U-M. În engleză se foloseşte forma mai scurtă OM. Corect, în limba Hindi, este A-U-M. De aceea, vom vorbi din acest unghi.

"A" este un sunet gutural. Pronunțându-l, observați că porneşte din gât. Pentru a pronunța „U", buzele trebuie împinse înainte. „M", observați, se formează prin apăsarea buzelor una de alta, producând un ton rezonant ca bâzâitul unei albine. De aici veți înțelege că sacrul cuvânt AUM este fundamental, inteligent,

atotcuprinzător, infinit. Universul lui include toate numele şi formele.

Ştim că forma este pieritoare, dar concretul sau realul de dinainte ca forma să fi fost exprimată, ceea ce este numit Spirit, este nepieritor; din acest motiv, noi numim această realitate nepieritoare: AUM.

Un Saddhu îşi invaţă ucenicii astfel: „Tat-mănu-asi". Când ucenicii realizează ce înseamnă asta, prin meditaţie profundă şi Adevăr absolut, ei răspund doar „Su-ham". În traducere, Invăţătorul le spune discipolilor săi: „Tu eşti Dumnezeu" şi ei răspund „Aceasta sunt".

Sa privim mai atent afirmaţia lui şi răspunsul dat de ucenici când ei îşi realizează Divinitatea, „Su-ham". El conţine doua consoane şi trei vocale: cele două consoane s şi h, şi cele trei vocale a, u şi m, care este o silabică medială.

Consoanele nu pot fi pronunţate decât însoţite de vocale. Astfel, în domeniul sunetului, consoanele reprezintă ceea ce este pieritor, iar vocalele, ceea ce e nepieritor. De aceea, s şi h sunt supuse pieirii. Rămâne A-U-M, şi forma AUM este eternă.

O, tu, căutător al Adevărului, AUM este marele DUMNEZEU. Cei înţelepţi îşi ating obiectivele susţinuţi de AUM. Cel care contemplă prima parte a lui AUM, „A", îl contemplă pe Dumnezeu în faza sa de veghe. Cel care meditează asupra lui „U", a doua parte a lui AUM, obţine viziunea lumii interioare şi este din Spirit. Cel care meditează asupra lui „M", a treia parte a lui AUM, îl vede pe Dumnezeu în sine însuşi, devine iluminat şi este imediat eliberat. Meditaţia asupra lui AUM, sinele cel mai înalt, cuprinde TOTUL.

Privesc departe, în marele cosmos alb de lumină. Acolo se află cineva înveşmântat într-o simplă robă din

cea mai pură lumină, înfăşurată în jurul lui, bunăvoința luminii pure radiind din înfățişarea lui. De pretutindeni din jurul lui vine o voce, şi prin acea voce răsună cuvintele: „Eşti tu pentru eternitate”. El vine tot mai aproape. Vocea vorbeşte iar: „În această zi şi în acest ceas îți este dată ție păstorirea întregii omeniri, care nu are început, nici sfârşit! Este punctul focal al radiațiilor de lumină pură, concentrate pentru a arata întregii omeniri originea sa în Divinitate. Acesta nu este simbolul vreunui ordin sau al vreunei frații; este simbolul omenirii în puritatea sa primară, înainte de apariția vreunei fraternități. Condiția primară încă nu a vorbit; ea este cu mult înainte ca pământul să prindă viață în marea sa nebuloasă, cu mult înainte ca acest pământ să dobândească această orbită şi să atragă ceea ce îi aparținea.

Este proiecția primei ființe umane, care trebuie să domnească, cu putere deplină, asupra oricărei forțe care a legat atomii din nebuloasa pământului într-un corp. Ascultați. Vocea dimprejurul lui vorbeşte. Porunca este „Să fie Lumină”. Orbitoarele raze albe țâşnesc, ființa le aduce într-un punct focal, nebuloasa pământului izbucneşte, şi acel punct focal este soarele central al nebuloasei. Pe măsură ce nucleul central îşi adună la un loc atomii, aceştia primesc mai multă lumină. În spatele acestei ființe exista o dirijare conştientă care proiectează razele de lumină spre punctul focal.

Acum ființa vorbeşte, şi îi auzim cuvintele. Ele sunt formate din litere de lumina aurie pură; le pot citi. „Vin din marele cosmos al luminii ca să te privesc, o, Pământ! Cheamă spre tine particulele. În fiecare particulă, proiectează viața care este viața eternă, Lumina care

este marele Principiu al Vieții, Tatăl, radiația vieții depline; şi declar despre tine: EU SUNT".

Acum văd ființa facând un semn. Împreună cu ea sunt alte ființe şi, din mijlocul lor, cineva vorbeşte: „Cine este preaiubitul care se înalță din Tatăl, cosmosul luminii?". Vocea dimprejur vorbeşte iar, în şoaptă: „Sunt eu însumi, adus în forma pentru a primi în stăpânire, căci am domnia, şi prin mine însumi se manifestă stapânirea mea". Iată, este Krishna, Hristos, Christ, toți trei în UNUL.

Ființa vorbeşte din nou şi răspunde: „EU SUNT, şi voi toți sunteți CEEA CE SUNT". Vocea continuă: „Priveşte dincolo de mine; vocea lui Dumnezeu vorbeşte prin mine. EU SUNT Dumnezeu şi voi sunteți Dumnezeu. Orice suflet, în puritatea sa originară, este Dumnezeu". Privitorii tăcuți din jur aud vocea care vorbeşte prin acea ființă, spunând: „Iată, omul este Dumnezeu, şi iarăşi, Christul lui Dumnezeu apare din marele Cosmos".

Nu este vorba de emoție, nici de infatuare; este o imagine clară, calmă a omului, ridicându-se din Dumnezeu în putere şi stăpânire deplină. Este puterea întregii omeniri; nici un om nu este exclus de la ea. În spatele ființei este o radiație orbitoare de lumină albă, de cristal pur. Ea a izvorât din lumină albă pură, este formată din lumină albă pură; de aceea, omul este LUMINĂ ALBĂ PURĂ. Lumina albă pură este viața Divină, viața lui Dumnezeu. Prin om, razele pure ale vieții Divine doar emană sau se manifestă. Dacă ne fixăm sau ne focalizăm idealul prin contemplație, viziunea dobândeşte viață, vine tot mai aproape, până când viziunea şi forma sunt unite şi se exprimă prin noi înşine, şi devin una cu noi; atunci noi devenim

„ACEASTA”. De aceea, spunem întregii omeniri: „EU SUNT VOI INŞIVĂ, exprimându-L pe Dumnezeu”. Când adevărata mamă înțelege asta în momentul concepției, atunci are loc imaculata concepție; atunci nu mai există renaştere. Aceasta este feminitatea, bărbăția, umanul; umanul este Dumnezeu – adevărata Divinitate a întregii omeniri. Aceasta este Atma, sufletul cuprins în bărbat şi femeie.

Adevărata putere a femeii este coexistența, coordonată cu această imagine. Unul, Unicul, este idealul masculin şi feminin. Împreună, sunt Darupati, mândria maternității, idealul feminin, eternul din omenire manifestat ca ajutor şi tovarăş; de multe ori e sortit să se înalte ea singură în perspectivă, dar împreună în ansamblul planului Cosmic. În adevărata sa putere, femeia îşi oferă trupul pe altarul naşterii, pentru a fi folosit la aducerea pe lume şi hrănirea copilului-Christ. Aceasta este adevărata concepție imaculată şi, atunci când este realizată cu adevărat în gândire, cuvânt şi faptă, copilul nu este conceput în păcat şi nu este născut în nelegiuire, ci este pur, sacru şi sfânt, conceput de Dumnezeu, născut de Dumnezeu, imaginea Christului lui Dumnezeu. Un astfel de copil niciodată nu va avea nevoie să treacă prin a doua naştere. Numai din cauza gândurilor de ordin fizic, copilul este născut fizic şi astfel poate să-şi asume ideile fizice de păcat şi discordie ale bătrânilor şi părinților. Numai asta face necesară renaşterea.

Când femeia îi permite Christului să se înalte dinlăuntrul ei, nu numai că ea este Christ, ci şi copilul este Christ, şi este precum Iisus. Atunci ea vede Christul lui Dumnezeu în fata ei.

Când umanul, ceea ce a unit sau alăturat bărbatul şi femeia, masculinul şi femininul, îşi trimite adevărata sa chemare, atunci trupul imaculat al femeii este gata pentru acel lucru imaculat - concepția Copilului Christ -, ca să-l aducă pe lume. Acest trup a fost pregătit şi proiectat pentru femeie cu mult înainte că lumea să fie proiectată în formă.

Maestrul Puriji se opri din vorbit. El ne invită să-l însoțim la o peşteră mare unde mai mulți Yoghini şedeau în Samadhi.

Am stat la templu şi în aceasta peşteră vreme de nouă zile. Mulți dintre Yoghini trăiau acolo de ani de zile şi, atunci când ei ies din izolarea lor, fac lucruri minunate în mijlocul poporului lor.

Ni s-a spus ca, după ce avea să se încheie întrunirea, o parte din pelerini aveau să se întoarcă în India pe la Lacul Sansrawar şi prin Muktinath. Apoi, de la Muktinath, aveam să mergem foarte lejer până la Darjeeling. Era o veste bună, şi eram în culmea fericirii la gândul că aveam să călătorim cu aceşti mari oameni.

Am mers de la o peşteră la alta şi am vorbit cu mulți Yoghini şi Saddhu; şi, spre surpriza noastră, am aflat că mulți dintre ei stăteau acolo şi vara, şi iarna. Când am întrebat dacă nu erau stânjeniți de zăpadă, ei ne-au spus că nu cădea deloc zăpadă în vecinătatea lor, şi nu erau nici furtuni sau cețuri.

Timpul a trecut repede, şi am ajuns în pragul plecării.

CAPITOLUL XIII

În dimineața plecării noastre, comunitatea a fost trezită la ora 3 de cântecul lui chela. Ne-am dat seama că se petrecea ceva foarte neobişnuit, căci ne chema pe toți să ieşim repede afară.

Când am ieşit din templu, lumina dinspre Pora-tat-sanga era atât de strălucitoare încât am fost orbiți cu toții. Chela stătea pe muchea templului şi ne-a cerut să privim în tăcere. Am văzut sute de corpuri, stand cu brațele ridicate.

Liniştea a fost întreruptă de cuvintele: Glorie, Glorie, Glorie, Maestrul Puriji cântă. Mii de voci s-au alăturat. Ecoul crea efectul că păreau multe mii de voci. În liniştea dimineții, se putea auzi fiecare cuvânt. Iată cuvintele lui:

- Oare ar putea exista un Dumnezeu al Hinduşilor, un Dumnezeu al Mongolilor, un Dumnezeu al Evreilor, şi un Dumnezeu al Creştinilor? Exista un unic Principiu Universal, Director, Prim, Infinit şi Divin. Lumina centrală a acestui principiu este numită Dumnezeu. Dumnezeu trebuie să cuprindă totul. Dumnezeu cuprinde totul. Totul este Dumnezeu. Desigur, asta nu înseamnă un Dumnezeu doar al unuia, şi nu al tuturor.

Când vorbim despre Dumnezeu, vorbim despre unul şi despre toți, pentru toți, în toți, prin toți şi al tuturor. Dacă Hindusul îşi numeşte Dumnezeul şi spune că un altul nu exista, atunci gândirea lui este divizată. Dacă Mongolul îşi numeşte Dumnezeul şi spune că un altul nu există, atunci gândirea lui este divizată. Dacă Evreul îşi numeşte Dumnezeul şi spune că un altul nu există, atunci gândirea lui este divizată. Dacă Creştinul îşi numeşte Dumnezeul şi spune că un altul nu există, atunci gândirea lui este divizată. O casă divizată în sine este în ruine şi trebuie să se prăbuşească. Unită, ea se

menține pururea. Alegeți cui veți sluji. Divizarea înseamnă prăbuşire şi moarte. Unitatea în Principiul Tată-Mamă înseamnă progres etern, glorie şi putere.

A-U-M, A-U-M, A-U-M.

Acest AUM păru să reverbereze în jurul lumii întregi. Am putut auzi ecourile reverberațiilor lui AUM timp de cel puțin 10 minute, ca şi cum ar fi sunat gongul templului. Uneori, chiar rocile păreau să rostească AUM. În timp ce reverberațiile au încetat treptat, toți s-au strâns în marele amfiteatru de piatră de dedesubtul nostru, şi noi ne-am alăturat lor.

Când ne-am aşezat alături de grupul nostru, Yoghinul Santi şi-a ridicat brațele deasupra capului şi, la unison, toți au cântat AUM, că mai înainte. Din nou stâncile parura să vibreze. Aceasta a durat până când s-a încheiat servirea mesei.

Când ne-am ridicat, toți au rămas tăcuți pentru o clipa. Atunci chela a cântat:

- Vă uram rămas bun; şi va lăsăm cele mai mari binecuvântări ale noastre, plecând din compania voastră atât de minunată. Ne permiteți să vă cerem favoarea unui bun-venit la întoarcere? Ezitam să plecam, şi ştim că inimile noastre şi ochii noştri plini de dor vor ținti spre reîntoarcerea noastră. Vă urăm rămas bun. Cele mai bogate binecuvântări ale tuturor lucrurilor sfinte să se reverse asupra voastră.

Replica a venit, că printr-o singura voce:

- Iubiților, niciodată nu suntem despărțiți, deşi puteți crede că spațiul ne desparte. Nu este aşa; distanta nu are nici o putere de a despărți, căci Dumnezeu şi voi înşivă penetrați tot spațiul. Nu trebuie nici măcar să ne spunem la revedere, căci vă vedem tot timpul, față în față. Voi nu plecați şi nu veniți, ci sunteți

tot timpul aici. Nu există timp, plecare, trecere; aici este prezentul, ca şi viitorul. Unde am putea fi, dacă nu în Dumnezeu, toți laolaltă? Nu plecați, nici nu veniți, şi sunteți aici totdeauna.

Pe când ultimele cuvinte pluteau spre noi, eram deja departe pe potecă. În timp ce paşii ne purtau pe drumul de întoarcere, noi eram încă acolo. Nu era nici o plecare, şi nu simțeam deloc că părăseam, într-adevăr, sacrul locaş.

Toată ziua, chela a ras şi a cântat. Din nou, cântecele şi glumele sale ne-au purtat efectiv peste locurile cele mai dificile.

Am ajuns iarăşi la Maha Muni cel tăcut, la ora două în acea după-amiază. În loc să ne oprim peste noapte, ne-am continuat drumul şi, deşi am călătorit timp de 16 ore şi am parcurs peste 70 de mile, nu am fost obosiți. Aşa am ajuns la Sansrawar. Aici am fost conduşi la un frumos templu de lângă lac, unde ne-am odihnit timp de două zile înainte să ne avântam prin pasul Trans himalayan. Acest loc pare vecin cu paradisul. Lacul se întinde, ca o bijuterie, într-un măreț decor montan. Pasările cântă în pomii aflați peste tot în jur.

Aici locuiau cei mai mulți din grupul cu care eram. Noi aveam să mergem spre Muktinath cu Yoghinul Santi, echipa noastră fiind însoțită de chela care rade. Auzisem adesea despre dificultățile acestei traversări dar, deşi am călătorit multe zile, am întâmpinat foarte puține greutăți şi am ajuns în Muktinath la timp. Acolo am fost întâmpinați iarăşi de Emil şi de câțiva dintre prietenii nostri.

Cuvintele nu pot exprima bucuria pe care am trăit-o la aceasta întâlnire. Călătorisem mult şi ne obişnuisem

cu o mare ospitalitate şi generozitate; dar aici am trăit emoția unei adevărate întoarceri acasă.

În seara aceea, în timp ce povesteam câteva din întâmplările noastre, Emil spuse:

- Acum ştiți de ce Tibetanii, la altitudini de 21 de mii de picioare, nu par să aibă probleme, chiar cu poveri grele în spate. Acum ştiți cum urcă ei muntele Everest, după cum susțin. Ei merg pe creasta Dumnezeului Munților, cum numesc ei muntele Everest. Ei depăşesc, sau se ridică mai presus de dumnezeul munților, la fel cum depăşesc dumnezeul oricărei greutăți. Cu alte cuvinte, ei renunță la greutate; atunci greutatea nu există. Nu poți pune o povară pe umărul - şi cu atât mai puțin pe trupul - adevăratului om-Dumnezeu. Acum puteți înțelege adevărul cuvintelor lui Iisus: Veniți la mine, toți cei împovărați, şi va voi da liniştea. Afirmația originala era: EU SUNT vă dă liniştea. Când te odihneşti în EU SUNT, schimbi dumnezeul poverii cu DUMNEZEU, care este linişte şi pace. Ai urcat mai presus de dumnezeul poverii, la Tatăl liniştii; de aceea nu porți nici o povară. Dumnezeu Tatăl este puterea omului de a gândi just şi direct, în orice condiții.

Omul, ca biet vierme din țărână, nu este în conştiința lui Dumnezeu; acesta este omul care se exprimă doar în conştiința viermelui.

Dacă tragi la o țintă şi vrei să nimereşti centrul, trebuie să-ți concentrezi toată atenția asupra centrului țintei; apoi, cu voința complet concentrată, nu trebuie să mai vezi nimic altceva decât ținta. Când ai atins ținta, l-ai manifestat sau realizat pe Dumnezeu, într-o anumită măsură.

Dumnezeu este idealul tău divin, punctul focal asupra căruia se concentrează orice gândire şi acțiune.

În felul acesta aduci la lumină omul spiritual divin, Christul lui Dumnezeu, cuvântul încarnat. Carnea este Dumnezeu, după cum şi Dumnezeu este de jur împrejurul cărnii. Fa că tot ce ai subiectiv să fie obiectiv, lucrând binevoitor şi atotcunoscător cu Dumnezeu, Principiul. Mergi drept spre obiectivul tău; fă ca acest obiectiv să fie viața spirituală divină care este Dumnezeu dinlăuntrul tău, şi pe care Dumnezeu o vede astfel pentru toți. Nimeni nu realizează niciodată nimic decât dacă, cu toată voința sa pe deplin concentrată, îşi menține obiectivul (Dumnezeu) exact în fața oglinzii pure a forței sale mentale. Acea forță a gândirii este el însuşi acționând ca Dumnezeu, cerându-şi singur ca atenția să-i fie atât de profund concentrată asupra obiectivului său (Dumnezeu), încât acesta (Dumnezeu) să fie realizat instantaneu. În clipa când Dumnezeu este luat ca obiectiv, prezintă tiparul sau modelul pe care îl doreşti completat, şi va fi realizat instantaneu. Dacă acest lucru nu ar fi un fapt absolut, atunci nu ai putea să ai idee de dorința ta. Când dorința ta este emisă în felul acesta, ea este divină. Cu divinitatea ta permanent avută în vedere, dorința ta este concepută în ordinea divină. Stă exclusiv în puterea ta să spui când să se indeplinească. Eşti, totdeauna, cel care comandă. Ai toată puterea să rosteşti cuvântul cu autoritate. Pentru toate lucrurile exterioare, comanda ta este pace deplină. Acum poți să spui, hotărât şi cunoscător: Nu există putere mai mare decât Christul dinlăuntrul meu. Rostesc cuvântul meu Christic; el împlineşte instantaneu orice lucru. Nu există forță conducătoare mai mare decât cuvântul meu Christic. Îl slăvesc, îl binecuvântez şi îl rostesc cu abundență, armonie şi perfecțiune. Mai întâi ai rostit cuvântul (Dumnezeu) care reprezintă adevărata ta

dorință. Nu reveni niciodată la cerere (această atitudine subînțelege îndoială); ci mergi mai departe, amintește-ți ce ai făcut. Ai exprimat cuvântul tău Christic; ai comanda. Lucrarea este încheiată şi completă; este în ordinea divină.

Îți mulțumesc, Doamne, pentru viață şi Lumina
Abundență, deplină şi liberă;
Pentru perfecta, nelimitata bogăție şi putere,
Pentru nestânjenită libertate.

Amintește-ți că dacă doi îşi unesc forța spirituală, ei pot cuceri lumea, deşi fiecare singur nu poate face nimic. Aceştia doi sunt Dumnezeu şi tu, uniți într-un singur țel. Dacă alții se vor uni cu tine cu aceeaşi sinceritate a idealului, puterea ta sporeşte cu împătritul numărului de persoane. Astfel, orice persoană care devine una cu Dumnezeu şi se uneşte cu tine, face ca puterea să crească de 4 ori.

Dacă doi dintre voi se unesc cu Dumnezeu în orice lucru pe care l-ar cere, Tatăl meu le dă acel lucru. Dumnezeul meu devine Dumnezeul vostru şi suntem împreună. Împreună cu Dumnezeu, omul învinge ceea ce nu este după chipul lui Dumnezeu.

Du-te în cămăruța ta (sinele tău Divin), închide uşa pentru oricine altcineva, închide-ți ochii exteriori, vezi numai adevăratul tău sine Divin. În tăcere, te-ai pus într-o stare de receptivitate spirituală.

Principiul Divin este punctul unic. Eu sunt una cu Energia vieții Universale. Ea curge prin mine acum. O ştiu, o simt. Îi mulțumesc lui Dumnezeu, Tatăl meu, că am puterea să îndeplinesc toate lucrurile.

Când vă rugați la Dumnezeu, cu EU SUNT în contact direct cu întreaga Energie a vieții Universale, atunci o folosiți într-o măsură nelimitată. Dumnezeu

este numele pe care voi îl dați Spiritului inteligent, care deține întreaga înțelepciune, şi acest spirit este înlăuntrul că şi înafara oricărei ființe umane. Este necesar să-L lasați pe Dumnezeu să se manifeste prin voi spre exprimarea Sa exterioară. De aceea, nu este necesar să căutați cunoaştere şi ajutor din surse exterioare, când ştiți că sursa oricărei cunoaşteri, spiritul întregii cunoaşteri, adevărul înțelegerii este latent înlăuntrul vostru. De ce să cauți cunoaşterea în exterior, când Dumnezeu, Spiritul Universal, este înlăuntru? Prin această înțelegere, poți apela la principiu când realizezi orice lucru, ştii că Dumnezeu dinlăuntrul tău este cel mai mare dintre învățători.

Atunci realizezi că toată puterea pe care o stăpâneşti este, mai întâi, atrasă spre tine, apoi amplificată înlăuntrul corpului tău, şi apoi emisă pentru a îndeplini tot ceea ce doreşti să aduci la îndeplinire. Acesta este Dumnezeu emanând din tine; nu un dumnezeu personal, ci un atotcuprinzător Dumnezeu dinlăuntrul tau. Când Îl laşi pe Dumnezeu să se manifeste dinlăuntrul tău, eşti conectat cu Dumnezeu, căci Dumnezeu interpenetrează toate lucrurile. Slujind Dumnezeul lăuntric şi vazându-L pe Dumnezeu manifestându-Se din tine, Îl slujeşti pe Dumnezeu, Divinitatea dinlăuntrul întregii familii umane. A sluji o zeitate exterioară înseamnă să ajungi la idolatrie. A sluji Dumnezeul lăuntric şi a-L vedea pe Dumnezeu manifestându-Se dinlăuntrul tău spre exterior, spre întreaga lume, înseamnă să realizezi şi să fii în contact conştient cu radiațiile vieții şi luminii lui Dumnezeu pretutindeni.

În afara corpului tău nu poate exista nici o zeitate care să nu fie înlăuntrul corpului tău, căci totul vibrează

sau emite energie. Astfel, aceste vibrații curg prin trupul tau, ca şi în jurul lui, şi vibrațiile Zeității cuprind fiecare atom al corpului tău, la fel ca şi întreaga masă a Universului. În acest fel, îl plasezi pe Dumnezeu pretutindeni, înaintea, înlăuntrul, împrejurul tuturor lucrurilor, învăluind şi cuprinzând totul. Nu există nici o fărâmă de spațiu prin care să nu curgă energia radiantă a luminii şi vieții.

Încheindu-şi discursul, Emil spuse că aveam să-i revedem la Hardwar, şi ne ura noapte bună.

CAPITOLUL XIV

În apropiere de Hardwar, la vreo zi de drum de oraş, ne oprirăm la casa unui american pe care l-am numit Weldon. El ne-a primit cu toată inima şi a insistat să rămânem la el câteva zile.

Weldon, un scriitor bine cunoscut, care trăia în India de mulți ani, ne simpatiza şi era profund interesat de cercetările noastre. El ceruse de câteva ori să însoțească echipa noastră, dar împrejurările fuseseră de aşa natură încât nu-l putusem lua cu noi. A doua zi, pe când şedeam în gradina lui, povestind experiențele noastre, Weldon remarcă la un moment dat că el niciodată nu acceptase pe deplin autenticitatea istoriei şi vieții omului numit Iisus din Nazareth. El studiase cu atenție scrieri importante, dar toate i se păruseră neclare şi lipsite de concluzii certe. În cele din urmă era deznădăjduit, căci în mintea lui erau grave îndoieli despre existența unui asemenea caracter.

Şeful nostru îl întrebă dacă, pus față în față cu acel om, credea că L-ar fi recunoscut, şi cum L-ar fi recunoscut. Weldon răspunse:

- Aţi atins un subiect constituind cel mai mare ideal care m-a condus toată viaţa. Nu bănuiţi interesul deosebit cu care am căutat mereu un semn efectiv al faptului că acest om a existat cu adevărat în carne şi oase pe acest pământ. Cu fiecare an, îndoielile mele au sporit, până când am renunţat să mai sper a găsi vreodată o dovadă căreia să-i pot acorda toată încrederea. Totuşi, întotdeauna a mai rămas, undeva în mine, ceva ce aş putea defini că o vagă idee sau o rază de speranţă că undeva, cândva, dacă m-aş putea întâlni cu acest om, fata în fata, fără vreo sugestie din vreo sursa exterioara, L-aş recunoaşte categoric. Instinctiv, acest lucru creste în faţa mea; şi vă spun - nu am mai spus-o nimănui - că ştiu că L-aş recunoaşte. Acesta este simţământul cel mai sincer pe care l-am trăit vreodată şi - mă veţi ierta pentru repetare, - va mai spun odată, ştiu că L-aş recunoaşte.

În seara aceea, pe când ne pregăteam de culcare, Şeful nostru veni la noi şi ne spuse:

- Aţi auzit cu toţii conversaţia din după-amiaza de azi, despre Iisus. Aţi recunoscut sinceritatea prietenului nostru. Să-l invităm să vină cu noi? Nu ştim şi nu avem cum să aflăm dacă acest om, cunoscut ca Iisus din Nazareth, se va găsi la destinaţia noastră. Nu-i putem cunoaşte mişcările; de fapt, tot ce ştim este că a fost acolo. Dacă îl invitam pe Weldon să vină cu noi, şi omul nu este acolo, nu-l va dezamăgi asta şi mai tare, fără nici o utilitate? Weldon pare dornic să vină cu noi; din moment ce nici unul dintre noi nu ştie dacă Iisus va fi acolo, nu-i vom sugera asta în nici un fel lui Weldon. Aşa încât cred că este un moment potrivit pentru el.

Am fost de acord cu toţii.

În dimineața următoare, Şeful nostru l-a invitat pe Weldon să ne însoțească. Instantaneu, fața acestuia s-a luminat. După un moment de reflecție, ne-a spus că avea o întâlnire în miercurea următoare şi că până atunci trebuia să vină înapoi. Cum era joi, avea la dispoziție 6 zile. Şeful nostru a apreciat că era un răstimp suficient; aşa că am decis să pornim în după-amiaza aceea. Am călătorit bine şi am ajuns la destinație înainte de amiaza zilei următoare.

De cum am sosit, am observat un grup de 12 persoane şezând laolaltă în gradina casei în care urmam să fim găzduiți. Apropiindu-ne, s-au ridicat cu toții, şi stăpânul casei a venit înaintea noastră ca să ne salute. În grup l-am văzut pe Iisus. Înainte că vreunul să spună vreun cuvânt sau să sugereze ceva, Weldon se desprinse dintre noi, cu ambele brațe întinse, şi cu o exclamație de bucurie alerga înainte, că să-i strângă mâinile lui Iisus, spunând:

- O, te cunosc, te recunosc! Acesta e cel mai divin moment din toată viața mea!

Când am realizat ce se petrecuse, o bucurie divină ne străbătu, căci trăiam incantarea prietenului nostru. Am înaintat şi am schimbat saluturi, în timp ce Weldon era prezentat grupului.

După masa de prânz, în timp ce şedeam în gradină, Weldon îi spuse lui Iisus:

- Nu vrei să ne vorbeşti? Am aşteptat această clipă o viața întreagă!

Se făcu tăcere pentru câteva clipe, apoi Iisus începu:

- În liniştea acestui ceas, aş vrea să ştiți că Tatăl căruia Îi vorbesc şi care sălăşluieşte în mine, este acelaşi iubitor Tată care locuieşte în toți şi căruia toți Îi pot

vorbi, şi pe care toți Îl pot cunoaşte la fel de intim ca şi mine.

O suflare de nemaipomenită glorie atinge corzile care vibrează cu o viață pură şi divină. Este atât de pură încât liniştea aflată în aşteptare se opreşte şi ascultă cu atenție; degetele Celui mare şi ştiutor din tine însuți îți ating mâna cu o nesfârşită blândețe; iar vocea, ca întotdeauna, îți povesteşte despre marea şi minunata iubire a Tatălui. Vocea ta îți spune: „Ştiu că eşti cu mine, şi împreună suntem Dumnezeu". Acum se înalță Christul lui Dumnezeu. Nu vreți să ştergeți orice limitare şi să vă ridicați cu mine în spirit? Nu au fost date idei mai înalte decât acestea pe care vi le dau. Nu contează dacă oamenii spun că aşa ceva nu se poate. Tu, fiecare dintre voi, se poate înălța ca Maestru Divin, biruitor şi în deplină putere, exact aşa cum m-ați văzut pe mine biruind. A sosit clipa; ideea pură de desăvârşire pe care ați trimis-o spre Stăpânul Divin a ajuns să dea roade în propriul vostru trup, şi sufletul a preluat comanda complet. Cu mine vă înălțați spre înălțimi cereşti.

Înălțăm aceste trupuri până când radiația lor strălucitoare devine o rază orbitoare de lumină albă, pură, şi împreună ne întoarcem la Tatăl din care au pornit toate lucrurile.

Dumnezeu, Tatăl nostru, este emisie de lumină pură, şi din această lumină vibrantă au apărut toate; în această vibrație, totul este unit cu Dumnezeu. În aceste emanații vibrante de lumină, orice conştiință materială este ştearsă şi vedem creațiile proiectate din non-formă în formă, toate lucrurile renăscând instantaneu. În cosmosul primar, fluidul sau substanța Divină, există toate lucrurile şi, datorită acestei existențe, vibrațiile sunt atât de înalte încât nimeni nu le percepe. Pentru

cine nu este înălțat în spirit ca mine, este necesar să-şi ridice vibrațiile corpului până la vibrațiile spiritului.

Acum putem vedea creația continuând tot timpul, căci creația este cauzată de radiația de vibrații de lumina cosmică, generate în marele Cosmos; şi această radiație este marea viață universală, sau energia luminoasă care susține totul şi este numită Tatăl vibrației sau al radiației. Este Tatăl radiației deoarece radiația lui va anihila orice altă radiație sau vibrație. De fapt, doar le aşează deoparte pentru ca alte forme să le poată lua locul.

Când trupul nostru vibrează în ton cu vibrațiile Spiritului, suntem vibrație de lumină, cea mai mare dintre toate vibrațiile, Dumnezeu-Tatăl tuturor vibrațiilor.

În curând se va dovedi că aceste raze cosmice constituie un bombardament atât de teribil încât sunt distructive pentru aşa-zisa materie. Aceste raze sunt din sursa tuturor energiilor, Tatăl tuturor elementelor, sursa din care au apărut toate elementele. Nu este o distrugere, ci o transmutare din aşa-zisa materie în formă spirituală.

În curând se va şti că aceste raze cosmice au o atât de teribilă putere de pătrundere, încât ele penetrează orice corp, nimicind eventual inima sau nucleul aşa-numitului atom, transmutându-l în atomi ai altor substanțe, şi astfel creând alte elemente, de ordin superior; şi în felul acesta creația avansează spre o emisie superioară de lumină, ea însăşi fiind viața.

Aceste radiații, care au o atât de teribilă putere de penetrare, sunt imediat diferențiate de alte radiații venind dinspre pământ sau din sistemul solar, şi au un control complet asupra tuturor acestor radiații sau

vibrații. În curând se va cunoaşte că aceste radiații vin dintr-o sursă universală, nevăzută, şi că pământul este continuu supus unui teribil bombardament al acestor raze, care sunt atât de puternice încât schimbă sau transmută atomii unui element în particulele infinitezimale ale altui element. Se va descoperi, de asemenea, că atunci când această rază cosmica loveşte nucleul unui atom, îl distruge. Ea desface atomul în particulele minuscule ale unei alte substanțe, provocând transmutația de la un element inferior la unul superior. Astfel, aceste radiații nu distrug materia; ele o transmută de la elemente inferioare la cele superioare, - de la material la spiritual.

Acest element superior este aşa cum dictează omul; este superior în măsura în care el îl numeşte şi îl foloseşte pentru un țel superior. Când omul se înalță în vibrația spirituala, el poate determina şi regla în întregime aceste raze şi modul lor de acțiune.

Astfel, pentru omul aflat în vibrația spirituală, transmutația continuă tot timpul, pretutindeni în jurul lui. Transmutația este doar creația în sensul cel mai înalt. Astfel, toate sunt create acolo unde se află. Creația nu încetează; este continuă, nesfârşită.

Emisiile de radiație din Cosmos sunt alcătuite din lumină şi sunt compuse din aşa-numite proiectile de lumină care țâşnesc din Cosmos. Acest Univers mai mare este de jur împrejur, cuprinzând şi înconjurând toate universurile, în aşa fel încât stelele absorb şi aduc în soarele lui central toată energia disipată din universuri, care aici este conservată, concentrată şi regenerată. Acest soare central devine atât de plin de energie vibrantă, pulsatorie, şi aceasta energie ajunge atât de condensată, încât aşa-numitele proiectile-

particule de lumină sunt lansate cu o asemenea forță că, atunci când se ciocnesc cu nucleul altui atom, acel atom este sfărâmat, dar nu distrus. Particulele lui sunt transmutate în particulele altor elemente care, în final, sunt asimilate în elementul căruia îi aparțin; atunci acest element se trezeşte la viață.

Viața este energia eliberată de aşa-numitul bombardament al proiectilelor de lumină; şi acea parte absorbită de particulele eliberate este numită viața particulei, sau a întregului element; în timp ce partea de energie eliberată dar neabsorbită ca viață, se întoarce sau este atrasă înapoi în Cosmos, de unde venise. Ea este iarăşi concentrată şi condensată până când, din nou, poate fi lansată spre a lovi şi sfărâma alți atomi, astfel creând particule care vor crea atomii altui element.

Astfel, creația este continuă, nesfârşită; ea se extinde şi se concentrează, apoi, prin reducerea vibrațiilor, se condensează în formă.

Această Energie inteligentă, radiantă, - este Dumnezeu, controlând universul din jurul nostru, ca şi universul corpurilor noastre, care sunt spirituale şi nu materiale.

Această transmutație nu este dezintegrare. Inteligența le dirijează astfel, încât numai puține din aceste proiectile de lumină lovesc nucleele altor atomi, cu o frecvență în completă conformitate cu legea, astfel încât nici o manifestare să nu fie dezechilibrată.

Omul, unit cu această inteligență supremă, poate, în mod organizat, să amplifice această influență, astfel încât nevoile sale să fie îndeplinite instantaneu. Astfel, omul grăbeşte lentul proces al naturii. El nu se opune naturii; ci lucrează cu natura la o vibrație mai înaltă

decât cea la care lucrează natura în ordinea inferioară a concepției. Ridicați-vă ochii şi priviți pe câmpuri; sunt albe deja, gata pentru seceriş (Evanghelia după Ioan, 4.35). Totul este vibrație şi corespunde planului sau câmpului asupra căruia acționează vibrația. Planurile sau câmpurile despre care vorbesc nu au nici o legatură cu benzile sau straturile care înconjoară pământul. Aceste straturi sau învelişuri concentrice sunt benzi de ionizare care îmbracă pământul şi reflecta îndărăt vibrațiile originare de pe pământ, dar nu opresc şi nu anihilează razele de lumină Cosmică. Prin ele continuă tot timpul transmutația şi creația. Chiar trupurile noastre sunt transmutate de la o condiție inferioară la una superioară, şi devenim dirijori conştienti ai schimbării păstrându-ne gândurile, astfel şi trupurile, în rezonanță conştientă cu vibrațiile mai înalte. Astfel, acordăm în mod conştient corpul la o frecvență mai înaltă de vibrație, şi devenim acea vibrație.

În starea aceasta aşteaptă maestrul. Aşa cum eşti acum, tu eşti maestrul, guvernezi peste toate condițiile. Acum ştii că gloria şi conştiința creației Divine este mult mai presus de orice gândire materială.

Primul pas este numai pentru a controla pe deplin toate activitatile exterioare ale gândirii, minții şi trupului, păstrând mai presus de orice gândul de a cultiva obişnuința perfecțiunii, deprinderea lui Dumnezeu, comportamentul Christului lui Dumnezeu. Fă asta oriunde te afli, ori de câte ori îți aminteşti, în ceasurile tale de lucru sau de odihnă. Vezi această prezență perfectă înlăuntrul tău. Deprinde-te să vezi aceasta prezență perfectă ca fiind sinele tău real, această prezență de Christ Divin. Apoi mergi puțin mai departe. Vezi o Divină Lumină Albă, orbitoare în

puritatea şi strălucirea ei, radiind chiar din centrul fiinţei tale. Vezi-o izbucnind cu atâta strălucire şi slavă încât să emane din fiecare celula, fibra, ţesut, muşchi şi organ al trupului tau. Acum vezi-l pe adevăratul Christ Divin înălţându-se triumfator, pur, perfect şi etern. Nu Christul meu, ci propriul tău - adevărat - Christ al lui Dumnezeu, singurul născut al Tatălui tău Dumnezeu, singurul adevărat fiu al lui Dumnezeu, Divinitatea triumfătoare şi atotbiruitoare. Păşeşte înainte şi proclamă acest drept divin al tău, şi va fi al tău.

Ori de câte ori spui „Dumnezeu", să ştii bine că tu îl reprezinţi pe Dumnezeu; şi vei face lumii un serviciu mai mare decât reprezentându-mă pe mine ca fiind Christul lui Dumnezeu. Este mult mai măreţ şi mai nobil să vă consideraţi pe voi înşivă Christul lui Dumnezeu, în faţa lumii voi înşivă exprimându-L pe Dumnezeu şi considerându-L a fi voi înşivă.

Va aşezaţi şi va rugaţi la mine, ca eu să intervin pentru voi. Este minunat că mă reprezentaţi pe mine ca fiind Christul lui Dumnezeu şi că recunoaşteţi calităţile Divine ilustrate prin mine, atâta vreme cât nu faceţi un idol, o imagine din mine, la care apoi să vă rugaţi. În momentul în care faceţi un chip cioplit al meu şi va rugaţi la acel chip, mă denaturaţi pe mine şi pe voi înşivă. Este bine să vezi idealul pe care eu sau oricare altul l-am ilustrat, şi apoi să-l faci propriul tău ideal. Atunci nu mai suntem rupţi sau despărţiţi de Dumnezeu; astfel, omul cucereşte lumea. Nu vedeţi înaltul lucru care trebuie îndeplinit, înălţându-vă să fiţi UNA cu noi în Dumnezeu?

Dacă veţi cultiva acest lucru cu iubire, respect şi devoţiune, va deveni o deprindere şi curând vă va aparţine cu totul, va fi viaţa şi existenta voastră zilnică.

În scurt timp, manifestați Divinitatea. Sunteți, încă o dată, Christul Divin, primul născut al lui Dumnezeu. Sunteți Una cu Spiritul, Energia Primară. Efectiv simțiți, vedeți şi păstrați această Mare Lumină; acceptați, declarați şi recunoaşteți ferm că va aparține; şi, în scurt timp, corpurile voastre vor emite această lumină.

În orice epocă şi în orice condiții, în toata imensitatea cosmosului, a existat această lumină supremă; ea este pretutindeni. Această lumină este viața.

Când un lucru este înțeles, suntem iluminați cu privire la el. S-a făcut lumină în concepția noastră conştientă. În curând, LUMINA vieții se va face văzută ochiului care priveşte, aşa cum a fost văzută de toți cei mari. Deşi puteți să nu o vedeți, această lumină este reală şi este viața, radiind din corpul vostru.

Aici Weldon a întrebat dacă puteam discuta despre câteva din învățaturile Bibliei; şi Iisus a consimțit imediat. Ne-am ridicat şi am ieşit cu toții din gradină. Weldon exclamă:

- Imaginați-vă! Voi i-ați întâlnit aici pe aceşti oameni, iar eu am trăit în vecinătatea lor şi nu i-am recunoscut niciodată. Ziua de azi mi-a adus o adevarată revelație. O nouă lume, o nouă lumină, o nouă viață se dezvăluie.

L-am întrebat cum l-a recunoscut pe Iisus. El a răspuns:

- Vă minunați că l-am recunoscut pe acest om pentru ceea ce este. Nu ştiu de unde îl ştiu. Îl cunosc, şi nimic nu poate tulbura această cunoaştere.

I-am amintit că, dacă voia să nu-şi rateze întâlnirea, trebuia să plece în ziua de luni, şi pentru că doi din

grupul nostru aveau să plece în aceeaşi zi la Darjeeling, aveau să-l însoţească.

- Să plec? a răspuns. Deja am trimis un mesager, ca să rog pe altcineva să meargă în locul meu. Rămân aici. Încercaţi, numai, să mă expediaţi!

CAPITOLUL XV

După o zi foarte instructivă, în care ne-am plimbat prin împrejurimi, vizitând multe locuri interesante, la ora 8 ne-am întors acasă şi i-am găsit pe prietenii noştri strânşi în gradină.

După o scurtă discuţie pe teme generale, vorbi Iisus, spunând că îşi dădea seama că Weldon era nelămurit. Continuă spunând:

- Vă voi vorbi exact aşa cum aş dori să vă vorbiţi voi înşivă. Dacă veţi face ca aceste cuvinte să devină reale, sau le veţi face o parte din voi înşivă, atunci nu veţi mai avea nevoie de altele. Aceste explicaţii nu trebuie nicicum folosite ca formule. Ucenicii le pot folosi ca să-şi aducă gândurile în acord cu Principiul Divin sau, cum spun mulţi, „să-şi concentreze gândurile spre un singur punct". Noi folosim termenul DUMNEZEU cât de des se poate, repetându-l de multe ori.

Este un fapt bine cunoscut ca, cu cât spui sau foloseşti mai des cuvântul DUMNEZEU, ştiind că reprezintă cel mai înalt principiu lăuntric şi care curge prin tine, cu atât vei dobândi un beneficiu mai mare din asta. Daţi-mi voie să repet, - ideea noastră este că „Nu poţi să spui DUMNEZEU sau să foloseşti acest nume prea mult".

Vezi-L pe Dumnezeu ca Principiu Creator curgând prin tine; concentrează şi energizează acest principiu, şi

emite-l cu mai multă influență dinamică. Din cauza faptului că permanent el curge prin tine, ca şi împrejurul tău, eşti capabil să-i dai un impuls mai puternic emițându-l cu toată forța ființei tale, propulsându-l în afară. Corpul omului este mediul prin care această forță este transformată şi i se sporeşte impulsul, pentru a face o lucrare mai mare şi pentru a fi emisă într-o formă amplificată.

Astfel, o forță cu mult mai mare se adaugă acestui principiu prin faptul că milioane de oameni îi măresc radiațiile şi le emit; totuşi, un singur om, înălțându-se în putere deplină, poate cuceri lumea. Aşa că înțelegeți ce ar putea realiza milioane de oameni.

Cu cât foloseşti mai mult acest nume, ştiind că el este Principiul Dumnezeului lăuntric pe care l-ai stabilit în tine, cu atât este mai înaltă frecvența vibrațiilor corpului tău. Aceste vibrații devin corelate şi răspund vibrațiilor Divine pe care le reprezintă şi le degajă cuvântul „Dumnezeu". Spui DUMNEZEU o dată, cu înțelegerea semnificației lui, şi corpul tău nu se va mai întoarce niciodată la aceeaşi frecvență vibratorie, la care a renunțat în clipa când ai folosit cuvântul. Cu această idee în minte, faceți ca aceste afirmații să fie ale voastre, proprii; puneți-le în propriile voastre cuvinte, dacă aşa doriți. Ele sunt de la voi înşivă, şi nu de la vreo sursă exterioară. Încercați o vreme, şi veți vedea ce vor face pentru voi. Amintiți-vă că, ori de câte ori gândiți „DUMNEZEU", sunteți Planul Divin al lui Dumnezeu. Acestea nu sunt cuvintele mele, ci sunt cuvintele voastre venind de la Christul lui Dumnezeu, voi înşivă. Țineți minte că Iisus omul a devenit Christ pentru că a exprimat lumina, care este viața pură, sau Dumnezeu.

Dumnezeu, Tatăl meu, Principiul Divin curgând prin mine, este totul; şi tot ce este Dumnezeu, EU SUNT. Eu sunt Christul lui Dumnezeu, omul-Dumnezeu.

Tot ceea ce este Dumnezeu Tatăl meu, este pentru folosință omului-Dumnezeu; astfel, EU SUNT este îndreptățit să folosească orice substanță. De fapt, Dumnezeu Tatăl meu îi oferă omului-Dumnezeu orice substanță într-o măsură nelimitată. Principiul Dumnezeu este Tatăl meu; EU SUNT Christul lui Dumnezeu; amândoi în unire întreagă şi deplină. Tot ce are Dumnezeu, Christul lui Dumnezeu este.

Să luam cuvântul DUMNEZEU. De ce are acest cuvânt atât de multă putere? Datorita vibrațiilor eliberate când cuvântul este rostit - ele sunt cele mai înalte, sunt Cosmosul, sunt vibrațiile cele mai puternice. Ele sosesc pe Raza Cosmică şi determină cel mai înalt câmp de radiație. Acest câmp este atotcuprinzător, atotpătrunzător, atotprezent, şi cârmuieşte toată masa substanței. Aceste radiații sunt elementele care guvernează toate energiile, şi aceasta vibrație este vehicolul care poarta lumina şi viața.

Inteligența cârmuitoare din spatele acestei radiații este ceea ce noi numim DUMNEZEU şi, prin radiația sa, inteligența penetrează totul. Din acest câmp de radiație emană şi lumină, şi viață. Când omul acceptă aceste lucruri, el le uneşte în trupul său; ele sunt una. Acest trup răspunde imediat la vibrația luminii şi este vibrația lui Dumnezeu; trupul radiază lumină. Astfel, cel care se înalță ca Dumnezeu este adesea invizibil pentru cel care funcționează la un nivel vibratoriu inferior. Acesta este motivul pentru care cuvântul DUMNEZEU este atât de puternic.

Datorită susținerii date de cuvântul DUMNEZEU şi-a păstrat Biblia voastră o asemenea influență şi longevitate. Gândiți-vă la numărul de repetări ale acestui cuvânt scris, şi astfel rostit, în această mare carte. Vedeți diferitele fluxuri de radiație a luminii şi astfel, de lumina şi energie, care se degaja din fiecare cuvânt, scris sau pronunțat. Fiecare cuvânt îşi poartă vibrațiile până în adâncul sufletului celui care rosteşte, aude sau vede cuvântul DUMNEZEU; şi după cum răspunde sufletul la această vibrație, cartea din care au fost emise aceste radiații este înălțată şi exaltată în măsura în care sufletul este exaltat de vibrații. Astfel, cărții i se dă viață, putere şi nemurire. În realitate, cuvântul DUMNEZEU este cel care a realizat asta. Deci puteți spune că ea, cartea, este cuvântul lui Dumnezeu în sens spiritual, şi nu în sensul literal al cuvântului.

Prea mulți tratează Biblia literal, în loc să dea atenție adevăratei sale valori spirituale. Această lacună a conştiinței contează mai puțin, căci vibrațiile spirituale îi ocolesc pe aceia care au această atitudine a gândirii. Atunci când ei gândesc sau rostesc DUMNEZEU, aceste vibrații cântăresc prea mult pentru înțelegerea lor incompletă.

Supraviețuirea Bibliei este cea care a reprezentat un adevărat obstacol pentru denigratorii şi criticii ei. Ateul nu reuşeşte deloc să-şi explice de ce cuvântul DUMNEZEU elimină şi biruieşte pe deplin cuvântul „Rău".

Repetați cuvântul „Dumnezeu", cu concentrare, o vreme, şi apoi încercați să rezonați în trupul vostru cu vibrația cuvântului „Rău". Dacă încă nu ați experimentat asta, va fi pentru voi o revelație. Mulți savanți declară că ipoteza teistă este imposibilă. Nu-i luați în seamă, căci

lucrurile pe care ei le declarau imposibile ieri, astăzi sunt îndeplinite.

Nu ştiți că a sosit marea clipă ca să mergeți în casa voastră, să o puneți în ordine şi să aflați ce poate face pentru voi Cuvântul DUMNEZEU? Reflectați atent o clipă, încercați şi vedeți dacă nu vă va determina să renunțați la orice discriminare şi ceartă. Rostiți DUMNEZEU cu tot sufletul şi simțiți bucuria care vă face să-l tratați pe fratele vostru mai blând şi să vă purtați cu el mai drept. Puneți-L pe Dumnezeu înaintea voastră, şi atunci ceata erelor demult uitate se va împrăştia că o şuviță de fum. Intelectul poate fi nemulțumit de asta. Dar nu luați în seamă intelectul; el a greşit de multe ori. Fiți fermi cu cuvântul „Dumnezeu" dominând înlăuntrul vostru, şi lumea întreagă, plină de rivalități şi confuzii, nu vă va putea atinge.

Când recunoşti categoric că DUMNEZEU sau vibrația supremă există, şi că este TOATĂ PUTEREA, atunci o poți folosi pentru a îndeplini TOATE LUCRURILE. Cu ea, te poți transporta dintr-un loc în altul. Dacă te afli undeva, şi este nevoie să fii altundeva, aminteşte-ți că ego-ul este cel care te ține pe loc, şi nu DUMNEZEU. Dacă ramai acolo unde eşti, foloseşti în mod limitat puterea lui Dumnezeu. Abandonează ego-ul, şterge limitarea, exprimă comanda că tu eşti Christul lui Dumnezeu, una cu vibrația şi puterea lui Dumnezeu. În clipa când stabileşti ferm că eşti vibrația lui Dumnezeu, te vei găsi la destinație. Doar gândindu-te la un lucru, nu îl îndeplineşti. TREBUIE SĂ ŞTII şi SĂ FACI; apoi să iubeşti şi să slujeşti sursa sau principiul suficient de mult ca să îl îndeplineşti.

Credința arată calea prin gândire; dar este nevoie de comanda efectivă a Christului lui Dumnezeu, că eşti

acea vibrație. În momentul în care permiți acestei vibrații să preia în întregime comanda, atunci TE RIDICI şi INDEPLINEŞTI. CUNOAŞTEREA prin iubire şi slujire devine îndeplinire. Faptul că tu nu eşti conştient de aceste radiații nu afectează existența lor. Prin credința în existenta lor, apoi cunoscând că ele există, devii conştient de existența lor; atunci le poți folosi.

Când exprimi o vibrație şi eşti în ton cu acel câmp vibrațional, atunci eşti invizibil pentru lucrurile care se exprimă într-un câmp vibratoriu inferior. Astfel, dacă trupul tău vibrează cu viteza luminii, eşti invizibil pentru cei care nu pot vedea lumina. Lumina este Viața; deci, dacă trăieşti în întregime în vibrațiile luminii, trupul tău este viață pură. Lumina, Viața, este Dumnezeu. Astfel, toți sunt DUMNEZEU atunci când trăiesc în vibrația lui Dumnezeu.

Soarele nu-ți va mai fi luminător ziua, nici luna nu te va mai lumina cu strălucirea ei; ci Domnul va fi pentru totdeauna lumina ta, şi Dumnezeul tău va fi slava ta (Isaia, 60.19). Domnul, Christul lui Dumnezeu, nu mai are nevoie de lumină atunci când vibrațiile trupului său sunt la unison cu vibrațiile lui Dumnezeu. Trupul său este lumină, mai curată decât cea a soarelui la amiază. Domnul (sau legea lui) Dumnezeu, exprimând viața pură (lumina) prin Iisus sau om, devine Christ pe pământ. Fiecare om devine Christ atunci când legea lui Dumnezeu (Domnul Dumnezeu) este înțeleasă şi trăită efectiv.

„EU SUNT lumina lumii: cel care mă va urma nu va umbla prin întuneric, ci va avea lumina vieții". De aceea, Fariseii i-au spus: „Tu aduci mărturie despre tine însuți; mărturia ta nu este bună". Iisus le-a răspuns: „Deşi aduc mărturie despre mine însumi, totuşi mărturia mea

este adevărată: căci eu ştiu de unde vin şi încotro merg; dar voi nu puteţi spune nici de unde vin, nici încotro mă duc. Voi judecaţi după înfăţişare; eu nu judec pe nimeni, şi totuşi, dacă judec, judecata mea este adevarată: căci eu nu sunt singur, ci sunt împreună cu Tatăl care m-a trimis. Este scris în legea voastră că mărturia a doi martori este bună. Eu sunt cel care aduce mărturie despre mine însumi, şi Tatăl care m-a trimis mărturiseşte despre mine". Atunci ei au spus: „Unde este Tatăl tau?". Iisus a răspuns: „Voi nu mă cunoaşteţi nici pe mine, nici pe Tatăl meu; căci dacă m-aţi cunoaşte pe mine, L-aţi cunoaşte şi pe Tatăl meu". (Evanghelia după Ioan, 8.12-19)

Cum ai putea să mergi prin întuneric dacă mergi mână în mână cu Dumnezeu? Dacă laşi să triumfe Dumnezeu, atunci lucrările şi realizările tale sunt eterne. Te-ai născut odată cu aceste vibraţii, şi atâta vreme cât trăieşti sincer în această lumină, niciodată nu vei pieri şi nu te vei schimba - aceste vibraţii durează la nesfârşit.

Mulţi au trăit vieţi nobile şi au înfăptuit lucruri măreţe, toate prin vibraţiile lui Dumnezeu. Astfel, ei au puterea de a crea coborând aceste vibraţii şi permiţând substanţei fluide să se consolideze în formă. Substanţa fluidă este acea substanţă care conţine toate elementele. Oamenii de ştiinţă vor descoperi că toate elementele pot fi reduse la această condiţie fluidă sau de vapori. În aceasta stare, toate substanţele vibrează sau radiază la aceeaşi frecvenţă vibratorie. Deci, coborând vibraţiile până la nivelul la care particulele elementului se asociază sau se leagă împreună, poţi produce elementul dorit. Aici joacă un rol important radiaţiile Cosmice. Aici are loc transmutaţia.

Multi oameni cu suflete mari au trăit, şi lucrările lor s-au pierdut odată cu ei, din cauză că nu au fost conştienți de puterea care îi susținea. Ei, ca şi alții, nu au fost conştienti de lucrările lor, şi astfel ele au fost uitate. Dacă ei ar fi recunoscut aceasta putere şi apoi, prin gândire şi acțiune fermă, îşi consolidau aceste fapte, realizările lor ar fi rămas în picioare ca un munte care nu poate fi uitat; la fel ca munții de realizări care stau în fața omenirii de astăzi, precum - de pildă - Marea Piramidă din Egipt.

Nu este mult mai măreț să trăieşti viața lui Christ? Nu merita să faceți din asta idealul vostru? Nu şterge asta complet lucrurile mărunte ale vieții? Nu vedeți realizările celor care au îndrăznit să păşească înainte şi să trăiască viața lui Christ? Îndeplinind aceasta, sunteți pe Muntele Transfigurării. Legea omului şi profeția dispar, şi rămâne numai Christul triumfător, dar nu singur. Tu poți face asta, şi toți o pot face, dacă o doresc.

Acum ştii că tu şi Tatăl sunteți Unul. Aceasta este mărturia celor doi, stând în picioare împreună ca o singura lege, şi această mărturie ESTE ADEVARĂTĂ. Astfel că, dacă judeci, judecata ta este adevarată. Dacă mărturiseşti despre aceasta origine, mărturia ta este adevarată. Pentru că îți ştii originea comuna cu Tatal, niciodată nu pieri, întotdeauna îl cunoşti pe Tatal. Dacă ei l-ar fi cunoscut pe acela care este Tatăl meu, m-ar fi cunoscut pe mine, căci vibrațiile noastre ar fi fost în acord perfect.

Iisus, pe când le vorbea în templu, striga: „Ma cunoaşteți şi ştiți de unde sunt: şi nu am venit de la mine însumi, ci acela care m-a trimis este adevărat, şi voi nu-l cunoaşteți. Dar eu îl cunosc: căci vin de la el, şi

el m-a trimis. Atunci ei au incercat să-l prindă; dar nimeni n-a putut să-l atingă, căci nu sosise ceasul lui, şi mulţi au crezut în el şi ziceau: „Când va veni Christosul, oare va face mai multe minuni decât face omul acesta?" Apoi Iisus spunea: „Mai sunt cu voi puţină vreme, şi apoi mă duc la cel care m-a trimis. Ma veţi căuta şi nu mă veţi găsi; şi unde sunt eu, voi nu puteţi veni". (Evanghelia după Ioan, 7.28-34).

Ştiţi că spiritualul şi materialul sunt contopite în Christ. Spiritul ştie, „Eu nu vin de la mine însumi, ci vin de la Tatăl". Templul (trupul) trebuie să devină un canal curat prin care Christul să strălucească. Când Christul este înălţat în individ, atunci el va face minuni mai mari decât cele pe care le-am făcut eu. Căutând, veţi găsi Christul în mine şi Christul în voi, fraţi cu toţii. Ceasul vostru va veni atunci când Christ vă va apare fiecăruia ca individ; atunci vă veţi ridica la conştiinţa lui Christ şi îl veţi slăvi pe Tatăl aşa cum L-am slăvit eu.

Este scris (în Evanghelia după Matei, 27.46) că ultimele mele cuvinte pe cruce au fost: „Dumnezeul meu, Dumnezeul meu, de ce m-ai părăsit?". Aceasta este o traducere complet greşită. Cuvintele adevărate au fost: „Dumnezeul meu, Dumnezeul meu, Tu niciodată nu m-ai părăsit pe mine sau pe vreunul din copiii Tăi, căci copiii Tăi pot veni la Tine aşa cum am venit eu. Ei îmi pot vedea viaţa aşa cum am trăit-o. Astfel, trăind o asemenea viaţă, ei îl incorporează pe Christ şi devin Una cu Tine, Dumnezeu Tatăl meu".

Nu a existat nici un gând de dezamăgire sau separare. Christul lui Dumnezeu se înalţă ferm, cu mult înainte de ceasul acela. Sa-mi fi ars trupul, l-aş fi refăcut din aceleaşi particule care ar fi fost eliberate într-o asemenea distrugere. Să-mi fi sfărâmat fiecare

particulă din trup, el ar fi putut fi reasamblat instantaneu; n-ar fi fost nici o diferență.

Omul este astfel alcătuit încât atunci când el se ridica la înțelegerea Christului lui Dumnezeu, el eliberează atât de multă energie inteligentă, şi acea energie îl impregnează atât de complet, încât şi dacă trupul ar fi dezintegrat şi elementele vieții ar fi separate de particule, acest inteligent principiu al vieții ar putea reasambla şi consolida aceleaşi particule în aceeaşi forma în care el se manifestase. Tiparul sau modelul există; este făcut din şi în substanță care nu poate fi distrusa. Ar trebui doar reasamblată substanța şi umplut tiparul, impregnat cu acelaşi element al vieții, şi ați avea modelul sau imaginea perfecta de mai înainte.

Astfel, vedeți cum crucificarea nu m-a rănit; i-a rănit numai pe aceia care au încercat să lovească în Principiul Christic. A fost un exemplu de împlinire a legii Marelui Principiu, o cale pe care toată omenirea o poate urma. Urmând-o astfel, toți pot deveni Christul lui Dumnezeu, idealul lor concretizat într-o formă nepieritoare. Acest trup nici măcar nu a fost distrus. vibrațiile lui erau atât de înalte încât bietul act de a-l țintui şi a-l ridica pe cruce a fost doar un simbol al faptului că aceia care mă crucificau au epuizat orice limitare pe care materialul o putea impune trupului. Era necesar, pentru a completa îndeplinirea limitării materiale, să fie plasat trupul în mormânt şi să fie rostogolită o piatră mare pentru a închide complet mormântul. De aici strigatul: „S-a sfârşit."

Când ceea ce este muritor s-a sfârşit, este realizată nemurirea. Deci este imposibil de închis trupul omului, chiar şi într-un mormânt acoperit de o stâncă. Stânca putea fi dezintegrată pentru a elibera un asemenea trup,

dacă ar fi fost necesar. Astfel, înțelegeți că întreaga scenă a fost un simbol al moştenirii omului.

CAPITOLUL XVI

Aceste întruniri au continuat câteva zile. S-a stabilit că Gordon Weldon şi cu mine să rămânem cu aceşti oameni, în timp ce Şeful şi ceilalți aveau să se întoarcă la Darjeeling, unde echipa noastră îşi stabilise cartierul general, pentru a completa şi pune în ordine datele pe care le adunasem.

După plecarea lor, ne-am instalat mai temeinic, căci aici urma să locuim până când avea să revină Şeful nostru, în decembrie. Locuința noastră era pe creasta unui deal care pătrundea în vale dintr-un pinten al principalului corp muntos, şi se găsea la înălțimea de circa 500 de picioare deasupra fundului văii. Pozitia era foarte avantajoasa pentru o tabără, căci puteam ajunge uşor în multe locuri pe care am fi dorit să le vizitam.

Tabăra era în mijlocul unei păduri de arbori înalți, solizi. Terenul se inclina treptat dinspre culme spre tabără, dând impresia că eram instalați în centrul unui amfiteatru, cu valea – ca un imens tablou mural - închizând ultima latură. Dincolo de acest tablou şi deasupra lui, soarele cobora într-o mare de aur lichid. În fiecare seară, această culoare se reflecta pe suprafața inclinată a dealului care servea drept suport amfiteatrului nostru, scăldându-i creasta într-o mare de culori scânteietoare, ca într-un halou gigantic.

Stând în tăcere, în timp ce ultimele raze ale soarelui dispăreau la orizont, îți puteai imagina o Ființă uriaşă cu brațele desfăcute, întinse la nivelul umerilor, cu o robă din aur curat cazând strâns împrejur în falduri

foarte artistice, şi cu o aură de lumină albă pură strălucind pe mile întregi.

Într-o seară, pe când şedeam lângă focul de tabără, chiar înainte de apusul soarelui, soarele apăru strălucind cu cea mai minunată lumină; neobişnuitul fenomen era atât de evident, încât toți membrii grupului nostru erau fascinați. Cineva atrase atenția unui Sanyazi, care sosise doar de câteva clipe, că soarele încerca să se depăşească pe sine înainte să ne ureze noapte bună.

- Asta prevesteşte un eveniment fericit, răspunse acel Sanyazi. Un grup de suflete mari, însoțind pe cineva foarte înalt, se va reuni aici în curând. Tăcere, va rog.

Imediat, o linişte că de pe altă lume se aşternu asupra scenei. Deodată, o voce cerească izbucni în acea linişte, în cel mai melodios şi angelic ritm. Apoi se auziră mii de păsărele-Kokila, cu un tril înalt, încântător, contopindu-se atât de armonios cu vocea şi cu cântecul, încât puteai fi convins că era un cor ceresc. Dragă cititorule, dacă ai fi asistat la scenă şi ai fi auzit cântecul, ştiu că ai scuza aceste superlative.

Peste un timp, ciripitul pasărilor încetă, dar cântecul continuă mai măreț ca niciodată. Atunci, pe panta dealului apărură două îngereşti figuri feminine, înveşmântate în scânteietoare falduri argintii, care dădeau vaga impresie a unor misterioase forme fermecate. Trăsăturile lor erau atât de frumoase, încât puteai spune: Cum le-ar putea descrie săracele noastre cuvinte?

Noi, ca şi Sanyazi-ul, stăteam fascinați, cu răsuflarea tăiată. Deodată, mii de voci s-au unit în cor; apoi au început să se înfiripe forme care încercuiau cele două figuri din centru. Cântecul încetă la fel de brusc

cum începuse, iar figurile dispărură. Domni o liniște absolută, şi o formă uriaşă apăru ca mai înainte, dar într-un tablou măreț de culori strălucitoare. Aşa cum se topesc razele soarelui care apune, forma se micşoră treptat, până când în fața noastră stătu un trup omenesc bine alcătuit, cu o față perfect simetrică, şi cu un păr unduitor, fără asemuire. Era înveşmântat într-o scânteietoare robă albă, care cădea de pe umerii săi în falduri artistic aranjate; în jurul taliei avea o cingătoare lată, albă-argintie, poala robei abia atingând iarba în timp ce el înainta spre noi cu paşi fermi. Un zeu grec n-ar fi putut arăta mai măreț.

Apropiindu-se, el se opri şi spuse:

- Nu este necesar să fim prezentați; nu avem nevoie să fim formali. Vă salut ca pe adevărați frați. Îmi întind mâna şi strâng tot mâna mea. Aş ezita să mă îmbrățişez pe mine însumi? În nici un caz, căci vă iubesc ca pe mine însumi. Uniți cu Principiul lui Dumnezeu, iubim întreaga lume. Sunt aşa cum sunteți, fără nume, fără vârstă, etern. Împreună, în adevărata modestie, suntem în Divinitate.

Ramase o clipă tăcut. Instantaneu, straiul său se schimbă, şi stătu în fața noastră îmbrăcat ca şi noi, iar lângă el se afla un tigru impunător. Era un animal frumos, a cărui blană părea un puf de mătase în lumina amurgului. O teamă de o clipa ne cuprinse, căci fusesem atât de atenți la ce se petrecea încât nu observasem prezența tigrului. Imediat, fiara se ghemui. La o comandă a musafirului nostru, ea se ridică, înaintă şi îşi puse botul în mâinile întinse ale acestuia. Unda de teamă dispăru, lăsându-ne liniştiți. Oaspetele nostru se aşează în fața focului, iar noi ne-am strâns în jurul lui.

Tigrul merse la o oarecare distanță şi se întinse pe iarbă, cât era de lung.

Oaspetele nostru spuse:

- Am venit să mă bucur o vreme de ospitalitatea voastră şi, dacă nu vă stingheresc, voi rămâne cu voi până la mella.

Ne-am repezit cu toții deodată să-i strângem mâna, atât de dornici eram să-i arătam cât de binevenit era. El ne mulțumi şi începu să ne vorbească:

- Nu trebuie să vă temeți de nici un animal. Dacă nu vă temeți de animale, ele nu vă vor răni în nici un fel.

Ați văzut un corp inert, întins pe pământ în fața unui sat, pentru protecția locuitorilor. Pentru populație, acesta este doar un simbol fizic. Corpul este expus, nemişcat, şi la cheremul fiarelor; deşi inactiv, el rămâne nevătămat, şi oamenii observă acest fapt. Astfel, ei îşi pierd orice teamă față de animale. În clipa când şi-au pierdut teama, vibrațiile de teama nu mai sunt emise; şi animalul, nereuşind să mai simtă vibrații de teamă, nu va mai vedea oamenii ca pe ceva cu care să se hrănească, nu mai mult de cum vede iarba, copacii sau colibele din jur, care nu emit nici un fel de vibrații de teamă. Animalul poate să treacă exact prin acelaşi sat unde anterior îşi alesese pe cineva cu care să se hrănească, acela emițând cea mai mare teamă. Ați observat asta. Ați observat chiar acelaşi animal păşind peste trupul întins pe pământ, mergând drept în sat şi căutându-l pe acela care se temea de el. Ați mai observat acelaşi animal trecând exact printre doi copilaşi, la mai puțin de 20 de picioare de fiecare dintre ei, şi atacând o persoană mai în vârstă, care se temea de el. Copiii nu erau destul de mari ca să cunoască frica; de aceea, animalul nu i-a văzut.

Amintirea acestor întâmplări ne reveni în minte şi am realizat că nu reflectasem destul de profund la teamă, ca să-i desluşim semnificaţia mai adâncă. El continuă, spunând:

- Iubiţi orice animal, şi el trebuie să vă răspundă cu iubire; dacă el rezista la iubire, atunci se va distruge singur înainte să vă poată răni. Animalul este mult mai conştient de această lege decât omul.

Aruncând o privire spre tigru, el zise:

- Haideţi să-i arătam dragoste fratelui nostru de aici, şi să observam reacţia.

I-am urmat propunerea cum am putut mai bine. Imediat, tigrul se rostogoli, sări în picioare şi veni spre noi, în fiecare mişcare dând dovadă de cea mai mare bucurie. Atunci Rishi reluă:

- Apropiaţi-vă de animal ca de un duşman, şi veţi avea de înfruntat un duşman; apropiaţi-vă de el ca de un frate, şi veţi avea un prieten şi un protector.

Muni-ul care ne însoţise de la Templul Crucii în T, din Tibet, se ridică, anunţând că avea să ne părăsească, deoarece trebuia să se întoarcă la Hardwar pentru a se pune în serviciul pelerinilor care aveau să se adune pentru mella (marea adunare). Salutând, el plecă. Deşi fusese foarte tăcut, ne bucurasem de camaraderia lui inexprimabilă. Sunt mulţi ca el în aceasta ţară întinsă; nu au nevoie să rostească o vorbă, dar îţi dai seama de măreţia fiinţei lor.

După ce Muni-ul plecă, ne-am aşezat, dar abia ne liniştisem că sosiră în tabără Emil, Jast şi Chander Sen. După un schimb de saluturi, ne-am aşezat şi am pus la punct un itinerar pentru a străbate o mare parte din regiune. Când totul a fost stabilit, Emil ne-a relatat multe dintre interesantele legende legate de locurile pe

care aveam să le vizitam. Dintre acestea vă povestesc doar una, care este legată de districtul în care aveam tabăra şi care avea o foarte interesantă şi strânsă conexiune cu Maha Kumba mella, marea adunare care are loc în acest district o dată la 12 ani. La această adunare şi la locurile sacre din district vin, în fiecare an, mai mulți pelerini decât în orice altă parte. Se strâng în jur de 500 de mii de oameni la o astfel de mella. Cum evenimentul din acest sezon era de cea mai mare importanță, era de aşteptat ca acest număr să sporească, tot cu sute de mii. Apropierea evenimentului deja se simțea în aer.

Atunci se asigură hrană gratuită pentru toți pelerinii, pe toată durata adunării. Hardwar este cunoscut că Marele Loc Sfânt. La Brindavan a trăit Sri Krishni, şi în această vale a crescut el până la vârsta bărbăției. Zona este aproape un paradis. Este căminul pasărilor-Kokila, cele cu cântec dulce.

În această regiune se găsesc pietrele împodobite care au apărut acolo unde au căzut picăturile din nectarul nemuririi vărsate din cupa lui Amri, nectar care fusese cules din mare după bătălia dintre Devas (zei) şi Asura (demon) - cu alte cuvinte, dintre spiritualitate şi materialitatea grosieră. Aceasta se referă la timpurile când India se trezea la marea importanță a vieții spirituale. Această cupa cu nectar era atât de prețioasă, încât a avut loc o a doua bătălie pentru stapânirea ei. Atât de grăbit era zeul să se îndepărteze de demon, încât din cupă s-au vărsat câteva picături; şi acolo unde au căzut ele, s-au înălțat aceste pietre de hotar încrustate.

Este o legendă care ascunde un profund înțeles spiritual. Se va vedea mai departe că semnificația

acestor legende este permanentă, nemuritoare şi profundă.

Am umblat prin acest district, vizitând multe temple, însoţindu-l pe Marele Rishi. În decembrie s-a întors Şeful nostru şi am călătorit spre sud, spre Muntele Abu. De acolo ne-am întors la Brindavan şi Hardwar, şi din nou am vizitat multe temple, unde ni s-a acordat şansa celei mai intime şi cordiale apropieri de viaţa acestor oameni. Aceste relaţii strânse, învăţături şi evenimente nu pot fi povestite. Singura restricţie care ni s-a pus a fost cererea ca, dacă doream să facem publice aceste lucruri, să o facem personal, vorbind oamenilor. De fapt, ni s-a cerut ca ele să nu fie scrise, ci să fie transmise oral numai celor care le cereau.

Adunarea acestei imense mulţimi de oameni sfinţi şi de credincioşi este o experienţă de neuitat. În această mulţime de oameni nu există grabă, învălmăşeală sau îmbulzeală, toţi străbătând aceeaşi cale direct spre un anumit punct, cu un anumit ţel. Se poate vedea pretutindeni bunăvoinţă şi bunătate, şi se poate auzi numele Preaînaltului, sau Atotputernicului, aflat pe buzele tuturor, cu cea mai adâncă veneraţie. Este un ecou spiritual venit prin lungul culoar pe care occidentalii îl numesc Timp. Acesta nu are importanţă în vasta viziune a Orientului.

Va puteţi închipui un mare concurs, cu vreo 4-5 sute de mii de oameni; nu ai cum să-i numeri.

În timp ce şedeam în faţa focului nostru de tabără în seara zilei dinaintea marii procesiuni, Rishi ne-a explicat sensul acestui mare eveniment. Aproape toate aceste adunări din India au un înţeles mult mai profund decât par să arate sau decât ar dezvălui legendele.

CAPITOLUL XVII

Marele Rishi continuă:

- Este scris: Ochiul nu a văzut, urechea nu a auzit şi nici inima omului nu a simțit lucrurile pe care Dumnezeu le-a pregătit pentru cei care Îl iubesc (Prima epistolă către Corinteni, 2.29). Ar trebui citit: Pentru cei care Îl iubesc şi manifestă Christul lui Dumnezeu.

Puțini înțeleg Principiul vieții sau țelul Vieții. Principiul Înțelepciunii este acela aflat în legea tuturor lucrurilor şi este lucrul principal. De aceea este adevărat proverbul: Din toate puterile caută să obții înțelegerea. La baza oricărui lucru stă scopul înțelegerii lui conştiente de către om. Acesta e lucrul care s-a manifestat atât de eficient pentru Solomon. El a cerut să-i fie dat fundamentul înțelepciunii, şi să aibă o inimă plină de înțelepciune. Aceasta i-a deschis un asemenea izvor de înțelepciune, şi l-a condus la o asemenea putere, încât în jurul lui s-au strâns toată bogăția şi gloria prin care s-a făcut cunoscut ca Regele a o mie de realizări minunate. La asta se referea, simbolic, expresia cele o mie de soții ale lui Solomon.

Pe vremea lui Solomon, o soție era simbolul unei mari realizări, al unei înțelepciuni atotcunoscătoare, care întrezărea toată istoria Universului şi legătura ei explicită cu Omenirea în fiecare din indivizii ei. Când Solomon ajungea la aceste realizări pentru poporul său şi le folosea în beneficiul acestuia, ele adăugau la total încă trei mii, şi cântecele sale erau o mie cinci, şi Dumnezeu i-a dat lui Solomon înțelepciune şi

cunoaştere peste măsură, şi o inimă largă, cât nisipurile de pe malul mării (Cartea I-a a Regilor, 4.29-32).

Solomon nu a fost rege în sensul literal sau temporal al termenului; el era rege peste sine însuşi şi peste propria sa viaţă. Acest regat îl avea. De pe acel tron, el împărţea iubire, înţelegere, înţelepciune, dreptate şi abundenta tuturor celor care îi cereau sfatul înţelept.

În vremea aceea toata omenirea cerea acestea, iar el, că răspuns, a primit iubire, înţelegere, înţelepciune, dreptate şi abundenta de o mie de ori. Deşi Solomon îi guverna cu un braţ de fier, acesta era simbolul legii care niciodată nu greşeşte. Chiar dacă ceea ce ar fi emis el era amplificat de milioane de ori şi se întorcea cu aceeaşi putere, Regatul lui Solomon, de-ar fi fost chiar tot pământul, tot n-ar fi putut cuprinde bogăţia recompensei Legii sau Domnului care cunoştea comoara Christului Divin, atunci când el asculta porunca în lumina căreia Ego-ul trebuia să se trezească şi să se supună lui Dumnezeu, Principiul.

Daţi fără nici un gând de primire, şi nu veţi putea cuprinde răsplata. În primul rând daţi iubire lui Dumnezeu, apoi pământului întreg. Când aceasta iubire se întoarce, ea a înconjurat tot pământul şi s-a amplificat de milioane de ori, căci a străbătut gândurile a milioane de oameni şi fiecare a sporit-o de nenumărate ori. Când ea se întoarce, mai există, oare, loc pe pământ pentru bogăţia din ea?

Numai asta eliberează pământul, iar rezultatul este cerul. Armonia domneşte, suverană. Solomon şi-a impus să facă asta cu înţelegere, înţelepciune, dreptate, abundenţă şi cu mare bucurie. Ce s-a întâmplat?

pământul nu mai cuprindea toată bogăția; nu mai era pământ, ci erau Cerurile.

Vă mirați că oamenii din vremea lui Solomon îl considerau un mare Rege, sau Dumnezeu? Ei se închinau şi îi slujeau lui Solomon, crezând că el le putea oferi orice lucru trebuincios. Aici greşeau; ei nu realizau că Solomon era exemplul pe care trebuiau să-l urmeze. Dumnezeu i-a spus lui Solomon: Nu va mai fi nimeni că tine pe pământ. Nu mai putea fi nimeni ca el pe pământ, căci el renunțase la averea pământească; îi aparținea starea cerească, şi în ea îşi conducea poporul regeşte, precum Solomon. El Îl exprima pe Dumnezeu, moştenirea omului, pe care trebuiau s-o urmărească ei.

Ar putea un asemenea Rege să-l condamne pe unul din regii săi la moarte, când, facând asta, el s-ar fi condamnat pe sine însuşi la aceeaşi moarte, multiplicată de milioane de ori? Un asemenea Rege guverna drept - nu numai peste alți regi, ci împreună cu ei, şi nu era nevoie să afişeze nici o pompă sau slavă. Nu trebuia nici măcar să-şi arate coroana - toata lumea îi cunoştea coroana. Un asemenea Rege este un adevărat cârmuitor, nu pentru câțiva, ci împreună cu fiecare individ - toți cârmuiesc alături de el. Acesta este omul domnind suveran împreună cu Dumnezeu. Aceasta este Casa lui Israel, atunci când casa devine arborele, rădăcina, ramura, lăstarul, frunza, floarea şi parfumul acelei flori, adevăratul spirit al tuturor raselor.

O asemenea rasă a locuit pe acest pământ, şi o astfel de rasă îl va locui din nou. Vă spun, nu trebuie să şovăiți; cerul este aici, dacă fiecare ins va face să fie aşa.

Dacă oamenii refuză să asculte această chemare, ei vor pleca şi vor reveni prin naştere la viață, cu toate încercările şi greutățile ei; apoi iarăşi vor trece prin

moarte, până când ultima lecție va fi învățată - aceea despre faptul că întreaga familie omenească este clădită pe stanca percepției spirituale absolute.

Pentru o asemenea rasă nu poate exista moartea, şi nu mai poate reapare; de aceea, nu mai exista Karma. Karma este doar răsplata pentru manifestarea discordiei şi dizarmoniei. Înlocuiți răsplata cu renunțarea, şi veți corecta cauza Karmei, căci ea exista numai în mințile celor dornici să manifeste Karma. Ştergeți cauza, sau înlocuiți-o cu o condiție superioară, şi atunci condiția inferioară va fi ştearsă. Ați ridicat vibrațiile corpului vostru deasupra celor care permit existența Karmei.

Moartea nu anulează nicidecum Karma; nici nu o distruge, nici nu o şterge. Moartea amplifică şi sporeşte Karma, îngrămădind-o în valuri mari peste fiecare individ uman. În momentul în care renunți la moarte şi renaştere, te eliberezi de moarte şi Karmă; ambele sunt şterse. Dacă sunt şterse, atunci sunt uitate; şi dacă sunt uitate, sunt iertate.

Dacă, în acest stadiu, nu poate fi perceputa permanența absolută a vieții, astfel concepută şi manifestată, atunci există, pentru greşeala morții, un ultim remediu numit reincarnare.

Reincarnarea este doar un far călăuzitor pe drumul orb al morții. Când acest far luminează, moartea poate fi depăşită prin etape succesive de experiențe pământeşti. Atunci, prin lecțiile pe care ni le oferă aceste experiențe, ajungem să realizam renunțarea la condițiile artificiale ale credințelor sau dogmelor care ne-au fost impuse. Atunci putem paşi iarăşi în slava deplină a lui Dumnezeu, în lumina care străluceşte la fel de puternic, şi care a părut slăbită doar din cauză că noi rătăceam

departe de Casa Tatălui, casa adevăratului nostru sine, neumbrit de artificialele crezuri şi superstiţii.

Pe măsură ce ne apropiem iarăşi de Casă, lumina străluceşte tot mai tare cu fiecare pas; iar când intrăm, găsim casa plină de lumină şi de aceeaşi căldură şi frumuseţe care doar păruseră diminuate în viziunea noastră. Acolo regăsim liniştea, pacea şi odihna; şi în ele putem petrece în voie. Aceleaşi lucruri ne-ar fi aparţinut şi dacă am fi intrat în Casă înainte să rătăcim limitaţi de crezuri şi superstiţii. La capătul drumului, totul este uitat şi iertat, aşa cum ar fi putut fi şi înainte de plecare.

Fii liniştit şi vezi mântuirea în Domnul din tine. Fii pe deplin liniştit în planul fizic, şi vezi mântuirea completă pe care ţi-o poate da Domnul, Christul Divin, înălţându-se că adevăratul tău sine. Astfel, am perceput şi enunţat legea de care s-a folosit Avraam, cu mult timp în urmă. Este la fel de valabilă astăzi, ca şi atunci. Manifestările îşi iau forma după cum sunt concepute în gând, cuvânt sau acţiune, conform credinţei tale. Dacă gândul nu este bun, remediul este: Schimbă-ţi gândul. Cheamă lucrurile care nu sunt, ca şi cum ar fi.

Există multe greşeli în traducerea textelor originale din componenţa Bibliei voastre, ca şi multe profeţii false. Multe dintre ele au fost făcute din neînţelegerea caracterelor şi simbolurilor cu care au avut de-a face traducătorii.

Acestea sunt scuzabile, căci traducătorii au fost conştiincioşi şi lucrările lor au fost îndeplinite după cât de capabili au fost să le înţeleagă. Totuşi, cele mai multe au fost neadevăruri crase, introduse deliberat ca să mistifice, să inducă în eroare şi să corupă evanghelia originală a Casei lui Israel.

Numele inițial era Is-Rael, însemnând Rasa de Cristal, sau rasa albă pură, prima rasă care a populat pământul, izvorul sau rădăcina din care au răsărit toate celelalte rase. Această rasa era denumită şi rasa de lumină pură, căci rasa, în multe situații, înseamnă raza sau flux. Din rasa aceasta s-a născut rasa Ariana.

Cea mai mare parte a acestei falsificări a Bibliei s-a produs în primele două secole după Iisus, şi atacul a fost îndreptat îndeosebi împotriva cărților lui Daniel, Ezra şi Neemia. Aceste deformări au fost extinse şi asupra lucrărilor mai timpurii ale lui Iosif, ca şi asupra altor cărți. Ele demonstrau limpede că erau intenționat săvârşite pentru a ascunde informațiile bine cunoscute care existau în vremea aceea, şi întâmplările care se petrecuseră înainte de acea perioadă. Aceste falsificări erau comise şi pentru a distruge sistemul cronologic foarte clar şi istoria transmisă de Israeliți din vremurile începuturilor conştiinței. Mii de povestiri false despre evenimente adevărate au fost scrise şi au substituit originalele, şi multe informații istorice corecte au fost deformate sau şterse.

Rasa Ariană, o ramură directa a acestei rase, folosea acelaşi sistem cronologic, pe care îl păstrase în forma originală. Cu acest sistem, toate falsurile şi substituirile pot fi uşor urmărite. Astfel, suntem în posesia adevăratei şi completei cronologii Ebraice. Ştim că aceste falsuri s-au extins până la Solomon şi soțiile sale, ca şi asupra multor altora din Casa celor Zece Triburi ale lui Israel, conducători, învățători şi sfetnici.

După împărțirea acestei Case a celor Zece Triburi în două, regatul original a fost cunoscut ca Regatul sau Casa lui Israel. Celălalt a fost cunoscut că tribul lui Iuda. Deşi se numea tribul lui Israel, nu erau toți cu

adevărat Israeliți. A spune că Avraam, Isaac şi Iacob erau Iudei, este nu doar o eroare comună, ci o mistificare; căci numai descendenții lui Iuda şi ai celor de după el au fost numiți, după numele lui, Iudei. Termenul Iudeu nu a fost niciodată aplicat Casei celor Zece Triburi ale lui Israel, şi nici celor 12 triburi ale lui Israel.

Israeliții nu au fost Iudei, dar Iudeii sunt un trib al poporului Israelit.

Când tribul lui Iuda a părăsit Palestina şi a fost dus în captivitate, lor li s-a aplicat termenul de Iudei. Cei cunoscuți astăzi ca Iudei sunt rămăşițele tribului lui Iuda care s-au întors în Palestina după ce au fost eliberați din captivitate. Mulți dintre ei îşi amestecaseră sângele cu popoarele dimprejur. Cei care îşi spun astăzi Iudei au, mai puțin de o treime, sângele adevăratului trib al lui Iuda.

În orice loc în care Iudeii au conviețuit şi s-au însoțit cu Israeliții sau cu Arienii, ei au înflorit; şi acestor popoare le datorează ei vigoarea nației lor. Pe măsură ce trece timpul, Iudeii vor vedea că spre aceste popoare se vor întoarce pentru a cere protecție şi sprijin, şi că este de datoria lor să îşi țină casa în ordine.

Acea parte din tribul lui Iuda care i-a însoțit pe Israeliți în migrațiile lor prin Europa nu face parte din poporul cunoscut sub numele de Iudei. Aceia nu pot fi deosebiți deloc de ceilalți Israeliți care s-au stabilit în Insulele Britanice sau în alte părți, şi de-a lungul țărmurilor Mării Mediterane, căci prin conviețuirea şi amestecul cu vecinii, ei au pierdut caracteristicile tribului lor. Eu vin din această rasă; de aceea ştiu.

Iudeii sunt cu noi; le putem trasa istoria pas cu pas, în lungul timpului, de la Casa lui Iuda până la tribul lui

Iuda, şi apoi până în prezent. Ei reprezintă unul din semnele vii ale marii rase care a ajutat la menținerea idealului Divin, până când toate rasele revin la o singură rasă, având Christul lui Dumnezeu ca factor conducător în fiecare individ al rasei, aşa cum era înainte ca marea rasă să înceapă să se divizeze şi să se risipească.

Nu este greu să urmărim migrația Israeliților pornind din Ierusalim. Urmele celor care s-au aşezat în Insulele Britanice sunt uşor de identificat. De pildă, cei din tribul lui Dan. Numele şi istoria lor, ca şi locurile unde s-au stabilit, îi identifica. Fluviul Danubius (Dunărea de azi), denumit după tribul lor, este astăzi un culoar deschis prin care, după separarea triburilor, diviziuni din aceste triburi au ajuns ulterior în Britania sub numele de Dani, Iuți, Picți, ca şi sub alte nume. Astfel, ei au ajuns în Scandinavia, Irlanda, Scotia şi în alte regiuni, şi sub aceste nume diverse, au venit în Britania şi de aici în America. Ajunşi în America, ei au ajuns acasă. În această patrie a lor de origine, şi-au pierdut repede identitatea de trib şi şi-au schimbat limbile într-o limbă unică, exact limba pe care o vorbiseră la plecare.

Vreme îndelungată, ei rătăciseră departe de casă, dar acum iată-i din nou acasă, în patrie; şi această patrie se întinde până în America de Sud, Australia, Noua Zeelandă şi Insulele Mărilor din Sud, şi chiar până la Japonia şi China.

Japonezii şi Chinezii au migrat foarte puțin. Ei sunt diviziuni ale unei rase pline de viață care a migrat din patria-mamă Mu, cu mult înainte de catastrofa care a dus la scufundarea acestui continent. Ei erau numiți Uiguri, sau triburi rătăcitoare, şi sunt strămoşii marilor popoare Mongole. În această patrie-mamă, rasa albă

atinsese cel mai înalt nivel de civilizație. Ei foloseau energie emisă şi radiantă, şi eliberau energia atomului pentru lucrări utile. Dezvoltaseră şi levitația; astfel se deplasau de la un loc la altul. Filosofia lor era complet lipsită de culte păgâne, crezuri, dogme şi superstiții. Ei slujeau adevăratul Principiu care curge prin toată omenirea, omul la fel de divin ca Dumnezeu.

Arianul-Israelit este simbolul guvernării şi culturii individuale şi înțelepte. De la această rasă a venit Biblia, şi acestei rase i-au fost adresate înaltele ei precepte.

Christul din om era idealul lor. Era torța care împrăştia lumina, mereu aprinsă, era vârful sceptrului. Pentru a susține această flăcără şi a-i spori mereu strălucirea, acest om nu trebuie să-şi uite niciodată preceptele, care au fost înscrise nu doar într-o singură Biblie, ci în 12 Biblii.

Pentru a preveni distrugerea şi falsificarea, poporul acela a alcătuit 12 Biblii similare, săpate în piatră, şi le-a plasat în toată Patria-Mama. Pentru a le reuni sub o singură conducere, facând astfel nepieritoare preceptele lor, ei au construit Marea Piramidă; aceasta dovedea că fundamentul civilizației, Christul, era solid fixat pe pământ printre oameni şi nu putea fi denaturat sau şters. El va dura etern, nu doar ca un far care ține sus lumina, ci şi că un reflector pentru această lumină. Nu numai că reflecta lumina, ci exprima şi des-repetata porunca: Dacă Omenirea şi-a pierdut lumina, mergi înlăuntru; acolo vei găsi înscrise preceptele care vor reînnoi lumina, astfel încât ea să poată străluci din tine, oaia pierdută care rătăcea fără lumină.

Față de Dumnezeu, toți cei care rătăcesc fără lumină (viață) sunt oi care s-au îndepărtat de turmă. Turma este întotdeauna în locul de care aparții şi unde

poți să revii. Christ, păstorul, aşteaptă ținând sus torța aprinsă, pentru cei care se reîntorc. Deşi ea a fost ascunsă de-a lungul vremurilor, întotdeauna se află acolo pentru aceia care vin să caute lumina.

Este prima expresie din Cosmos. Vocea, cuvântul lui Dumnezeu se exprimă. Iată LUMINA. SĂ FIE LUMINĂ, şi vibrația a izbucnit; cu aceste vibrații a venit VIAȚA. Faptul că viața nu este niciodată despărțită de Dumnezeu, este demonstrat de Marea Piramidă care, cu fundația sa bine fixată în pământ, îşi înalță capul neîncoronat spre ceruri.

Când omul va accepta această adevarată moştenire, Christul şi faptul că acest Christ al lui Dumnezeu este eul sau adevărat în deplina sa putere, atunci coroana sau piatra unghiulară va fi plasată la locul ei; atunci ea va fi o eternă mărturie a faptului că omul nu se va mai rătăci niciodată de turmă.

Marea Piramidă este o Biblie în piatră, o indestructibilă arhivă de documente descriind evenimentele legate de realizările şi rătăcirile poporului ales al lui Dumnezeu. Aceasta nu înseamnă un singur popor, ci orice popor care acceptă lumina Christică, şi nici nu-i dă acelui popor dreptul să acționeze şi să fie inferior stării Christice. Este o mărturie, ca nu cumva umanitatea sau indivizii ei să rătăcească departe şi să uite, micşorând această Lumină adevarată, că din mijlocul ei va trebui să se ridice Unul pe deplin hotărât să ilustreze Christul şi, ținând sus torța strălucind de lumină, să conducă aşa cum Christul lăuntric trebuie să conducă.

De veacuri, civilizația a decăzut. De fapt, marea rasă a mers atât de multă vreme pe cărarea întunecată, încât se părea că ea avea să-şi piardă identitatea şi să revină

cu totul la sălbăticie şi barbarie. S-a recunoscut că doar câțiva păstrau ferm conceptele pure care aparținuseră omenirii, şi că aceşti câțiva trebuiau să se retragă în singurătate, pentru a le fi mai uşor să se unească, să concentreze şi să emită lumina pentru protecția întregii omeniri.

Prin acest grup au fost răspândite învățături despre faptul că lumea avea nevoie de un Mântuitor, un om - Dumnezeu, care putea şi avea să se ridice şi, prin gândire, cuvânt şi faptă, avea să instruiască omenirea şi să-i arate, mai întâi prin indivizii ei, apoi în masă, că şi în ei trăia Christul şi că era la fel de viu că întotdeauna, deşi inactiv.

Lumina Christică a fost ascunsă de oameni din cauza ignoranței lor şi din cauza refuzului de a trăi o viață de Christ. Prin cuvântul rostit, prin profeții şi prevestiri ale grupurilor şi indivizilor, omenirii i s-a declarat că Preaînaltul trimisese un Mântuitor, care iarăşi avea să trăiască cu adevărat în cele mai înalte concepții ale umanității, şi că acest Mântuitor avea să apară la momentul potrivit.

Aceasta a fost o hotărâre a Celui Preaînalt pe care Divinitatea a transmis-o printr-un grup de indivizi umani. Aceşti indivizi înțeleseseră ca, pentru a atrage oamenii spre Mântuitorul care avea să vină printre ei, era necesar să se fixeze un moment pentru venirea Lui, şi că toți trebuiau instruiți despre maniera şi scopul în care avea să vină, fixând chiar şi data exactă a crucificării.

Acest lucru a fost necesar nu numai pentru a da învățăturilor Sale mai multă greutate şi viabilitate, ci şi pentru a aduce ideile omenirii înapoi la un punct focal sau central, căci majoritatea rătăceau complet după zei

străini. Omenirea o luase razna atât de tare, încât era iminentă moartea spirituală. Astfel, s-a prezis că trupul acestui Mesia sau Mântuitor avea să fie ucis, şi avea să fie pus într-un mormânt săpat în stâncă, iar apoi avea să urmeze o reînviere deplină. Astfel, oamenilor li se demonstra iarăşi că ei puteau, din fii ai oamenilor, să redevină Fii ai lui Dumnezeu - Christul Divin, care trăieşte pururea unit cu Dumnezeu, Una cu Dumnezeu. Astfel, trăind viaţa lui Dumnezeu, omul niciodată nu avea să mai trăiască în haos; pacea şi bunăvoinţa aveau să domnească pe Pământ. S-a mai scris că această stare a existat înaintea tuturor lucrurilor, şi că El avea să-i înveţe pe oameni despre adevărata lor moştenire. Deci El a existat şi a fost Cel Ascuns din vremurile vechi; şi prin preceptele pe care le-a dat, El a făcut să se reverse izvorul providenţei Divine şi roadele coapte ale pământului, care erau pentru ca omul să le folosească liber.

Aceste profeţii au fost denaturate şi falsificate înainte de venirea lui Iisus; şi această denaturare s-a extins până astăzi, facându-i pe mulţi să creadă că elementele de bază ale Creştinismului au fost împrumutate din religiile anterioare, în loc ca ei să ştie că acesta dintotdeauna a susţinut şi îndeplinit cel mai înalt ideal al omenirii.

Trupul mamei, acela care avea să aducă pe lume şi să hrănească acest Copil Christ, şi trupul tatălui, care avea să vegheze ca protector fizic, au fost pregătite, de asemenea, pentru această naştere imaculată, fiecare fiind desăvârşit, deşi uniţi ca unul, pentru a veghea asupra acestui copil care avea să crească până la maturitate printre cei pe care el avea să-i înveţe.

Mama era Maria, iar tatăl era Iosif, ambii fiind descendenți ai lui David, un adevărat purtător de lumină, şi din seminția lui Avraam, Abraham - adică Ah Brahm, purtătorul luminii desăvârşite a marelui Cosmos.

Fiii omului coborâseră atât de mult pe scara vibrațională, încât trupurile lor erau sub nivelul regnului animal. Ridicându-se şi prezentându-L pe demult uitatul Christ, Iisus ştia perfect că ei aveau să încerce să-i distrugă trupul, într-un mod mai sălbatic decât ar fi făcut-o animalele. Dacă percepțiile oamenilor nu sunt conduse de lumina Christică, ei vor decade mai jos decât animalele.

El ştia că trebuia să fie atât de ferm unit cu Christ, în puterea Lui, încât ei să nu-L poată atinge decât la alegerea Lui. Astfel, şi-a ales acest rol fără nici o team[. Cel care alegea un asemenea rol trebuia să fie modest, umil, ştiind perfect că acesta era rolul pe care toți aveau să-l urmeze în viața lor Christică.

Aceasta adunare - mella - întăreşte ideea aceasta. Puteți observa influența tăcută exercitată prin mii de suflete modeste adunate aici. Puteți s-o apreciați pe deplin dacă puneți la baza deducțiilor voastre faptul că un singur om, fiind ferm în Divinitatea sa, cucereşte lumea, şi nu mai există moarte pentru el. La asta, adăugați influența altuia care este la fel de puternic, şi influența ambilor va fi de 4 ori mai mare decât a fiecăruia singur. Apoi multiplicați totul cu numărul celor adunați aici, şi veți putea realiza puterea care radiază spre întreaga lume, din mulțimea aceasta.

Cu un asemenea centru de energie, funcționând din plin, întreaga lume este renăscută, revitalizată şi reînnoită instantaneu, indiferent dacă indivizii îşi dau

seama de asta sau nu. O asemenea mulțime s-a întrunit, în diferite locuri din lume, la fiecare 12 ani, din vremuri străvechi, cu mult înainte ca Neptun să arunce mantia divină. Numărul celor adunați era mai mic la început, dar vibrațiile emise de aceste grupuri i-au atras şi pe alții, fără să se rostească vreun cuvânt.

Micuțul grup de la începuturi a crescut până la o mulțime; apoi cineva din acea mulțime a format un alt grup, şi aşa mai departe, până când s-au format 12 grupuri noi; şi acesta este al 12-lea, sau ultimul grup, în total fiind 13 grupuri. Acest grup s-a întrunit pentru a le consolida şi uni pe cele 12 cu primul grup, rezultând 13 grupuri unite în unul singur, deşi ele se reunesc, ca şi grupurile inițiale, în locuri diferite, pentru a uşura accesul la locurile de întâlnire.

Nu s-a constituit nici un fel de organizare, şi nici nu există reguli sau legi care să trebuiască respectate. Totul este organizat după felul în care se organizează fiecare individ înlăuntrul său, şi, prin această organizare lăuntrică, el este atras spre unul din grupuri. Locurile de adunare ale grupurilor nu au fost niciodată anunțate public maselor, ceea ce dovedeşte că nu a existat nici o încercare de a le organiza.

Adunarea care se întruneşte mâine la ora 12 va consolida deplin toate grupurile de după primul grup, cele 12 construind o piramidă care va simboliza împlinirea idealului Christic în om, iar al 13-lea constituind coroana sau piatra din capul unghiului. Toate cele 13 grupuri se vor reuni, ca grupuri distincte, exact în aceleaşi locuri ca înainte; totuşi, reunirea tuturor grupurilor într-unul singur va avea loc în aşa fel încât fiecare să vina în contact cu grupul din frunte, şi asta se va întâmpla mâine.

În afară de întrunirea pentru a lega cele 13 grupuri în unul singur, 12 indivizi, câte unul din fiecare din cele 12 grupuri, vor porni să ajute la formarea altor 12 grupuri. Înmulțiți cu 12, şi va da 144 de grupuri. Când aceste grupuri vor spori ca număr de indivizi, ele vor da naştere unor alte ramuri de câte 12 grupuri. O asemenea piramidă, formată din grupuri ordonate după numărul 12, se va extinde până când va cuprinde tot pământul.

Singura condiție necesară pentru ca să faci parte din aceste grupuri este ca, mai întâi, să-ți propui şi să exprimi idealul Christic, apoi să prezinți lumii Christul, în gând, cuvânt şi faptă. Atunci eşti una cu tot acest mare grup, şi acolo unde te întâlneşti cu Dumnezeu, acolo se vor întâlni şi ei cu tine, în căminul tău, în propriul tău sanctuar, fie el în cea mai izolată parte a lumii, pe vârf de munte sau în aglomeratele centre comerciale. Să fii Una cu Dumnezeu este întotdeauna factorul determinant. În clipa în care îți înalți gândirea la Christ, trupul tău răspunde la vibrația lui Christ; atunci tu răspunzi la aceeaşi influență vibratorie care emană din această mulțime de oameni, şi energia multiplicată prin numărul lor îmbracă idealul tău Christic şi îl transmite în toată lumea; iar influența ta este purtată mai departe, combinată cu a întregului într-un uriaş val al gândirii.

Astfel, în loc să rămână în izolarea lor inițială, aceste precepte vor deveni larg cunoscute. Un asemenea grup nu are nevoie de un alt conducător decât Marea Divinitate a întregii rase umane; nu este necesară nici o formă, nici o sectă, nici un crez artificial.

Declara că tu eşti Christ şi comanda eului să trăiască, într-adevăr, după concepția sa ideală în

gândire, cuvânt şi faptă; astfel îl concepi şi îl manifeşti pe Christ. Odată stabilite aceste vibraţii, ele niciodată nu sunt diminuate, nici dacă individul nu este conştient de existenţa lor; dar dacă perseverezi, devii conştient de aceste vibraţii - ceea ce este o experienţă mult mai deosebită decât ar putea fi oricare alta. Astfel, punctul focal care a fost stabilit, este adevărat şi nu poate fi şters niciodată; şi spre acest punct trebuie să vină fiecare individ. Pentru un asemenea om este deschisă marea perspectivă asupra întregului Univers, şi nu există nici un fel de restricţii care să fie impuse individului. Perspectiva impusă de viziunea umană poate fi în afara acestor vibraţii, dar ea poate fi adusă în interiorul nivelului vibratoriu al acestei viziuni universale. Înlăuntrul razei vibratorii impuse de viziunea umană se poate să nu pară a exista nimic individual, dar fiecare individ este aici, şi îl recunoaştem. Voi, care aţi umblat şi aţi călătorit atât, uneori aţi întrezărit acest lucru, altfel nu v-aţi afla aici.

Cu o astfel de omenire unită, ar mai putea avea loc bătălia lui Gog şi Magog, acel Armageddon? Ar putea manifestările artificiale ale legilor să constituie o forţă care să încalce Legea lui Dumnezeu, care cârmuieşte şi se asociază cu orice forţă? Este suficient ca un singur om-Dumnezeu să spună NU şi aşa va fi, căci toate sunt la unison şi răspund la unison. Nici o forţă nu are nevoie să fie manifestată. Forţa de a răni, pe care o emit aceia aflaţi într-o vibraţie mai joasă, poate fi concentrată şi întoarsă spre ei prin adevărata iubire şi binecuvântare. Dacă ei rezistă, nu vor reuşi decât să se distrugă singuri; iar cei care răspund prin forţa iubirii nu au nevoie să ridice mâna.

Aceste grupuri se înalță precum Marea Piramidă, indestructibilă în decursul secolelor, ca o mărturie, în piatră, pentru omenire, a faptului ca, în om, Christul era pe deplin instalat cu mult înainte de sosirea omului, iar omul şi Christ nu s-au despărțit niciodată de Divinitate. Faptul că Marea Piramidă este o asemenea mărturie este pe deplin dovedit de vârsta ei şi de puritatea formei, construcției şi valorii sale intelectuale. De milenii, ea a fost denumită şi cunoscută ca Marea Piramidă. Toata informația stiințifică cuprinsă în enorma ei construcție nu a fost pusă acolo pentru progresul ştiinței, căci oamenii trebuie să fie deja bine avansați în ştiința pentru a interpreta această cunoaştere.

Marea ei vechime şi minunata ei structură au scos-o în evidență ca o mare enigmă pentru umanitate. Înlâuntrul construcției sale este expus secretul Universului; fiecare linie a ei este trasată în termeni precişi şi cu metodele ştiinței exacte. Acest lucru a fost proiectat şi lucrează mai departe pentru desăvârşirea omului prin înălțarea sa în calitate de Christ al lui Dumnezeu, complet contopit cu Dumnezeu. Apogeul acestei desăvârşiri va plasa piatra unghiulară pe Marea Piramidă.

CAPITOLUL XVIII

Pe când Înțeleptul încheia, un număr de oameni veni spre tabăra noastră, şi Iisus se găsea în acest grup. Îi observasem când se adunau pe o coastă a dealului, la scurtă distanță de tabără, dar am presupus că se reuneau pentru o conferință restrânsă, căci asemenea întruniri erau vizibile peste tot în împrejurimi.

Când se apropiară, Weldon se ridică, păşi spre ei şi strânse amândouă mâinile lui Iisus. Nu era nevoie de nici o prezentare, căci toţi erau prieteni apropiaţi ai lui Rishi şi ai lui Iisus, cât despre noi, ne simţeam că minusculi atomi, gata să prindem rădăcini în orice crăpătură unde solul s-ar fi dovedit prielnic.

Ne-am strâns cu toţii în jurul focului. Weldon îl întrebă pe Iisus dacă dorea să ne vorbească despre Biblie. Aceasta întrebare a fost aprobată de toţi cu însufleţire, şi Iisus începu:

- Să ne amintim rugăciunea lui David din al 23-lea Psalm: Domnul este păstorul meu, nu voi duce lipsă de nimic. Observaţi că nu era o rugăciune pentru a solicita ceva. Nu vedeţi că adevărata semnificaţie implică faptul că marele Principiu Unic ne conduce pe calea pe care trebuie să mergem, sau că Marele Principiu merge înaintea noastră pe cale, lărgind trecerile strâmte? Acest Principiu ne pregăteşte cărarea aşa cum face un păstor pentru oile care au încredere în el şi depind de el; astfel că putem spune: Acolo unde Tatăl Nostru conduce, nu am teamă.

Bunul păstor ştie unde se găseşte orice lucru care este bun pentru oile lui; deci putem spune: nu voi duce lipsă de nimic. Ca şi David, putem spune: nu-mi poate lipsi nimic, căci EU SUNT este ferit de orice lipsă.

Orice nevoie a naturii noastre fizice este satisfăcută. Nu numai că vom fi bine hrăniţi, ca purtaţi pe păşuni verzi, ci chiar va fi o adevarată abundenţă. Avem deplină asigurare că orice dorinţă este imediat îndeplinită şi satisfăcută. Putem renunţa la orice sentiment de oboseală şi putem spune, ca David: El m-a purtat pe păşuni verzi, el m-a condus la ape liniştite. Albastrul

tăcutelor lor adâncimi ne dă o mare pace a minții, şi conştiințele noastre frământate sunt liniştite.

Cu trupul şi mintea împăcate, inspirația cerească a celui mai înalt Principiu inundă sufletele noastre cu lumina pură a vieții şi puterii. Lumina dinlăuntrul nostru străluceşte cu slava Domnului meu, legea în care toți sunt unul. Această lumină radiantă a spiritului ne reînnoieşte înțelegerea; suntem treziți la ființa noastră adevarată, astfel încât ne recunoaştem pe noi înşine uniți cu Infinitul, şi fiecare este trimis din acest Principiu ca să manifeste perfecțiunea Principiului-Tată. În liniştea calmă a sufletelor noastre, am revenit la eurile noastre pure, şi ştim că suntem întregul; astfel, El îmi înviorează sufletul. Chiar dacă ar fi să trec prin valea umbrei morții, nu mă tem de nici un rău. Primind din plin darurile acestui Principiu Divin, de ce ne-am mai putea teme? Aici ne odihnim naturile fizice, Dumnezeu ne liniştește mințile, Dumnezeu ne luminează spre a sluji; de aceea, cu această perfectă pregătire interioară, ce încercări exterioare ne-ar mai putea face să ne fie teamă că vreun rău ne-ar putea răni? Dumnezeul este în inima fiecăruia dintre noi; Pentru fiecare, el este un ajutor atotprezent în momente dificile. În El trăim, ne mişcăm şi avem ființa noastră. Spunem într-un glas: Totul este bine.

Acum fiecare poate să spună: Iubirea lui Dumnezeu mă conduce direct spre turmă. Mi se arată calea cea dreaptă şi sunt chemat când mă îndepărtez de turmă. Puterea iubirii Divine mă atrage spre binele meu; astfel, tot ce m-ar putea răni este înlăturat de la mine.

Acum, odată cu David, fiecare poate spune: Căci tu eşti cu mine, toiagul şi nuiaua ta mă întăresc.

Asumându-vă această muncă şi percepând adevărurile sau faptele ştiinţifice fundamentale care formează substratul întregii vieţi şi al căii de a ajunge la ea, voi faceţi primul pas, iar bucuria şi iluminarea sunt mult mai presus de orice lucru pe care l-aţi mai trăit, astfel încât decideţi să continuaţi lucrarea. Apoi îndoielile, temerile şi descurajările sunt lăsate să se strecoare înlăuntru, şi progresul vostru pare să întârzie. Luptaţi mai întâi pe o cale, apoi pe alta, şi păreţi să pierdeţi teren. Truda omului pentru a se desăvârşi pare să fie atât de grea, că începeţi să vă uitaţi la eşecurile celor din jurul vostru.

Veţi spune că, pretutindeni în jurul vostru, copiii lui Dumnezeu mor, şi că nimeni din generaţia voastră nu a îndeplinit idealul de nesfârşită şi eternă viaţă, pace, armonie şi perfecţiune, pe care l-am ilustrat eu. Veţi spune că desăvârşirea trebuie să vina după moarte; şi astfel renunţaţi şi găsiţi, pentru un timp, că este mai uşor să vă lasaţi purtaţi de valul omenesc în sensul descendent.

Iarăşi, conştiinţa rasei dă îndărăt; un altul care a avut o mare iluminare spirituală şi ar fi putut să reuşească, a eşuat, iar conştiinţa rasei înlănţuite cunoaşte un nou impas pentru omenire. Generaţie după generaţie depune eforturi mai mari şi mai tenace. Să ne mirăm că natura umană devine slabă şi supusă ispitei? Sa ne mirăm că fiecare, la rândul lui, cară mereu aceeaşi piatră de moară, orbul conducându-l pe orb, mereu cufundaţi într-o uitare a eternului? şi să ne mirăm că în marele vârtej, nu doar trupul este constrâns la degenerare şi distrugere, dar şi sufletul este îngropat între nedomolitele pietre de moară ale greşelilor şi interpretărilor omeneşti?

Veți realiza, ca mine şi ca mulți alții, că este mult mai uşor să-ți rezolvi problema ta personală într-o singură experiența pământească, decât să continui să acumulezi o conştiință de rasă a binelui şi răului, care curând devine o cochilie groasă; aceasta a crescut, adăugându-se strat peste strat cu fiecare experiență trăită, până când este nevoie de o forță supraomenească şi de lovituri de târnăcop pentru a sparge crusta şi a elibera eul vostru adevărat.

Până când spargeți cochilia şi eliberați adevăratul vostru sine, veți continua să fiți prins în acelaşi vârtej. Puteți lucra până când va veți elibera sinele suficient de mult ca să aruncați o privire asupra marii privelişti a orizontului. Aici iar încetați lupta, viziunea voastră mentală este clară, dar trupul vostru este încă prins în cochilie. Înțelegeți că noul-născut, cu capul ieşind din cochilie, trebuie să-şi continue strădania. El trebuie să se elibereze complet din vechea sa cochilie sau stare, ca să poată trece la viața nouă, pe care o simțise şi o percepuse de îndată ce a deschis o breşă în crusta care închidea germenul din care a crescut.

Ajungeți să înțelegeți pe deplin că eu, copil lucrând cu tatăl meu la masa de dulgherie, am simțit că există o viață superioară pentru copilul lui Dumnezeu numit ființă umană, în loc să te naşti pentru o scurtă existență umană în timpul căreia să fii înlănțuit de pietrele de moară ale legilor făcute de om, ale superstițiilor şi convențiilor, şi astfel să te chinui într-o asemenea existență vreme de 70 de ani, apoi să pleci spre un paradis şi spre o glorioasă recompensă cu cântece de harpă şi psalmi, care n-ar putea avea nici o existență logică decât în mințile credule ale celor convinşi de preoțimea din zilele acelea.

Ajungeți să înțelegeți limpede că, după această mare trezire sau realizare dinlăuntrul meu, a fost nevoie de zile şi nopți lungi de muncă în izolare şi tăcere, de unul singur, înlăuntrul meu, cu mine însumi. Apoi, când egoul a fost biruit, a fost nevoie de încercările mai mari şi mai amare ale contactului personal cu cei pe care îi iubeam atât de mult şi cărora doream să le arăt lumina pe care o percepusem; ştiam că era lumina care arde atât de strălucitor pentru a lumina calea fiecărui copil al lui Dumnezeu care este creat sau vine pe lume.

Reuşiți să înțelegeți pe deplin marea ispită care mi se oferea, să fiu dulgherul care puteam fi şi să trăiesc astfel scurta frântură de viață atribuită omului de ierarhie şi ortodoxie, în loc să-mi asum viața a cărei percepere abia o întrezăream, dar care îmi permitea să văd dincolo de mâlul şi pulberea superstiției, discordiei şi necredinței.

Ajungeți curând să pricepeți suferința trupească, insultele degradante aruncate asupra mea de propriul meu neam, ca să nu mai vorbim de cei cărora am incercat să le arăt lumina pe care o percepusem. Ați înțeles că acestea aveau nevoie de o voință mai puternică decât a mea, care să mă susțină printre aceste probe, cât de puține ştiți despre aceste încercări şi lupte, ispite şi provocări, care m-au aşteptat! Cum, uneori, luptam mai departe cu pumnii strânşi şi cu dinții încleştați, văzând şi ştiind că lumina era acolo; deşi părea să fie doar o ultimă licărire şi, uneori, se părea că şi ultima rază dispăruse, lăsând în loc o umbră. Chiar şi atunci, ceva din mine a păstrat mereu, cu tărie şi fermitate, ideea că, în spatele umbrei, lumina era la fel de strălucitoare ca întotdeauna. Am continuat şi am înlăturat umbra, şi am găsit lumina arzând, chiar mai

strălucitoare după temporara ei diminuare - chiar şi atunci când umbra s-a dovedit a fi crucea, căci am văzut, dincolo de ea, trezirea finală, într-o triumfătoare dimineață, care depăşeşte înțelegerea omului muritor, încă scufundat în teamă, îndoieli şi superstiții. Chemarea acestei percepții a fost cea care m-a condus, m-a determinat să beau până la fund cupa, până când am înțeles pe deplin ceea ce ştiu acum, după experiența şi contactul efectiv cu aceste lucruri de care am vorbit: faptul că numai omul, prin libera voință a lui Dumnezeu, combinată cu propria sa gândire liberă şi cu propria sa motivație curată, poate să-şi dovedească singur că Dumnezeu este divin; şi că omul, adevăratul Său fiu, născut în imaginea şi asemănarea lui Dumnezeu, este la fel de divin ca şi Tatal; şi că această divinitate este adevăratul Christ pe care fiecare om îl vede şi îl percepe, şi este chiar în om, în el însuşi şi în toți copiii lui Dumnezeu.

Acest Christ adevărat este lumina care luminează orice copil venit pe lume. Este Christul lui Dumnezeu-Tatăl nostru, în care, prin care şi de la care avem infinită viață, lumină, iubire şi o adevarată fraternitate - adevarată Paternitate şi adevarată Filiație a lui Dumnezeu şi a omului.

În lumina acestei înțelegeri efective a Adevărului, nu aveți nevoie de rege, regină, coroană, papă sau preot. Tu însuți, dacă ai percepția corectă, eşti regele, regină, papă, preotul; şi nimeni altul nu decide, decât tu şi Dumnezeu. Îți extinzi această percepție adevarată pentru a cuprinde întregul Univers de forme şi imagini; şi cu abilitatea ta creatoare dăruită de Dumnezeu, le înconjori pe toate cu perfecțiunea în care Dumnezeu le vede înconjurate.

ADDENDA

Cuvântul Arya înseamnă cultivat, rafinat, nobil.

Aryavarta a fost o țară în care oamenii acordau cea mai mare atenție culturii şi civilizației lor.

Arya-bhava era vechiul nume al celei mai înalte virtuți.

Arya-mărga era calea vieții pline de noblețe.

Aceste precepte au fost abandonate din timpuri străvechi.

În India antică, cultura era mult mai umanistă, existând ideea unor oameni mari pentru o patrie mare; astfel că descoperim un popor mare, o frăție desăvârşită, adevărată iubire şi respect pentru fiecare individ uman, suflete cu adevărat modeste, ştiind că toți sunt Dumnezeu. Acesta nu putea deveni, nicicum, un subiect de conflicte şi controverse; el trebuia să fie factorul dominant în relația sa esențială de construire a adevăratei conştiințe a lumii.

Arienii visau şi filosofau; dar visele lor erau cât se poate de reale. Ei nu doar visau la Dumnezeu, ci ştiau că Dumnezeu era efectiv întronat în inimile şi viețile tuturor oamenilor, ca adevăr şi frumusețe a fiecărui individ uman.

Există vreun om inteligent care să nu aibă o astfel de filosofie, un asemenea punct de vedere sau o asemenea atitudine față de lume? Ce atitudine mai bună ar putea exista, decât să vezi lumea prin ochii omului-Dumnezeu? Oare nu prin această atitudine poate întreaga omenire să trăiască o viață mai bogată şi mai armonioasă?

Mesajul Arian este: Înălțați bărbatul şi femeia, şi veți eleva umanitatea voastră. Prin asta, evitați aşa-numitele păcate împotriva trupului. Prin îndeplinirea acestui ideal, realizați suprema şansă a acestui pelerinaj terestru şi, cu un just simț al măsurii, bogatele puteri ale tinereții sunt oferite ca o jertfă pe Altarul Mamei. Astfel, găsiți cheia împărăției cerurilor chiar înlăuntrul sufletului vostru, exact că acum mii sau milioane de ani, sau că în anii care vin.

Acest lucru poate fi îndeplinit aici şi acum; sau puteți cobori prin materialitate şi prin păienjenişul ei de cărări, eventual până când veți atinge aceeaşi albă lumină centrală care este tot Spiritul, Christ din fiecare, adevărul manifestat prin voi. Acesta este țelul oricărei rase, al oricărei credințe, al oricărei religii, calitatea de Tată şi Mamă a lui Dumnezeu.

Odată atinsă auto-guvernarea, Maestrul din voi vă conduce mereu înainte.

Bărbatul Arian a îngrijit cultura Ariană. Femeia Ariană a fost cel mai mare protector al acestei culturi. De-a lungul tuturor epocilor, ea a alimentat viața morală, socială şi politică; intuițiile şi misterul atracției sale au constituit întotdeauna punctul forte al idealului Arian.

Aristotel a cerut să-i fie adus un învățător Indian, cunoscător al vechilor învățături şi al culturii Indiei - un învățător care, în cel mai nobil sens, putea fi numit un om adevărat, puternic ca fizic, rafinat din punct de vedere intelectual şi moral.

Promisiunea lui Dumnezeu este ca rugăciunea să fie mereu îndeplinită. Vă spun, cereți şi vi se va da, căutați şi veți găsi, bateți şi vi se va deschide. Căci oricine cere,

primeşte; şi cel care caută, găseşte; iar celui care bate, i se deschide.

Cu alte cuvinte, Christ vă avertizează: Atunci când Principiul spune „Da”, refuzați să vi-l asumați pe „Nu”. Nu nu-şi are originea în Dumnezeu, ci în propria noastră renunțare de a crede în promisiunea lui Dumnezeu. Promisiunea făcută omului de Dumnezeu nu eşuează niciodată, dar ce puțini rezista la încercarea cunoaşterii ei! cât de puțini pot întâmpina fiecare încercare cunoscându-L pe Dumnezeu, până când Christul Divin este eliberat înlăuntrul lor!

Este o invitație de a-L recunoaşte consecvent pe Dumnezeu, o chemare la fermitate şi perseverență.

Principiul lui Dumnezeu este întotdeauna alături de ai săi, cei care sunt gata să primească înțelepciunea cea mai înaltă. Chiar când cer să fie scăpați de duşmanii lor, ei ştiu că aceasta este numai pentru purificarea şi iluminarea lor ulterioară. Astfel, ei realizează că duşmanul este un prieten, căci îi incită la continua căutare a Principiului Divin.

Promisiunea este: Principiul nu poate încălca propria sa lege. Cerem tăria de a şterge orice gând rău legat de faptul că Legea ar putea fi încălcată sau că ar putea exista vreo putere care să se poată opune Puterii lui Dumnezeu. Pentru că Dumnezeu este toată Puterea, Dumnezeu trebuie să răspundă cererii.

DUMNEZEUL ESTE SINGURUL CUVÂNT,
EL NU POATE DA GREŞ.

Volumul 4

CAPITOLUL I - MAREA FRATERNITATE ALBĂ ŞI PACEA MONDIALĂ

1. Înainte de a intra în studiul anumitor legi şi fapte aflate la baza învățăturilor Maeştrilor, este bine să luăm în considerare scopul cuprins în viziunea lor. Pentru a înțelege pe deplin semnificația învățăturilor lor, omul trebuie să-şi extindă mintea şi viziunea asupra vieții până la aceea în care lucrează Maeştrii. Aici ne vom referi mai ales la domeniul care trebuie luat în considerație şi la tendințele generale ale omenirii, pentru a ne adapta complet la lucrarea care stă în fața noastră. Înainte de a ne alege uneltele şi de a concepe un plan pentru a cultiva terenul, este necesar sa cunoaştem natura şi obiectivul terenului pe care îl lucrăm. Trebuie să ştim la ce este potrivit terenul respectiv, ce recoltă trebuie culeasă şi spre ce trebuie dirijată cultivarea lui. Pentru orice lucrare trebuie să existe un sens, iar acesta depăşeşte cu mult limitele a ceea ce numim, de obicei, ființa noastră individuală. Natura fiecărui om, într-un fel sau altul, este în mod vital asociată cu viața şi bunăstarea oricărui alt individ din lume, iar ceea ce îl afectează pe unul va trebui sa afecteze, într-un anumit grad, tot restul omenirii.

2. Cred că această discuție despre pace ar trebui să fie generalizată, căci fiecare om este interesat de asta. Este o realitate că lumea devine tot mai paşnică, iar oamenii spun ca a fost destul război. Ei încep să înțeleagă că războiul nu este ceva natural, şi că toți aceia care îşi asumă rolul providenței erijându-se în întruparea Justiției perfecte - creatori ai fericirii - sunt

doar impostori. Pacea şi Fericirea, dorința inimii întregii omeniri, nu reprezintă un dar care sa fie revărsat asupra omenirii, ci trebuie sa fie dobândite prin efort cinstit. Nu există miracole politice. Omul trebuie sa realizeze ca el însuşi are puterea de a-şi modela destinul cu propria-i inteligență.

3. Acest impetuos val de interes al oamenilor pentru ceea ce promovează şi asigura pacea este lucrarea inevitabilă a Legii Universale, care întotdeauna acționează spre a promova binele general. Dumnezeu nu ține seama de persoane, şi aceasta orientare a oamenilor către pace este răspunsul lor la acțiunea Spiritului Păcii, cultivat de Maeştri. Numai în măsura în care individul se identifică pe sine cu Legea Universală, el poate să se aştepte să-şi găsească binele individual, căci atunci el este inseparabil unit cu binele general. De aceea, adevăratul progres este lent, iar suferința este mare.

4. Există în lume o mare Fraternitate Albă care de mii de ani a lucrat pentru pace. Reprezentanții ei se află în spatele oricărei acțiuni pentru pacea lumii, şi devin mereu mai puternici. Acum există circa 216 grupuri în toată lumea. Întotdeauna există o unitate centrală, ca un prim corp centralizator, iar în jurul acestui corp se afla alte 12 unități, care îi sporesc forța şi puterea. Ei lucrează şi pentru iluminarea întregii lumi.

5. Aceste grupuri sunt compuse, de fapt, din ființe umane însuflețite de înaltă gândire a Fraternității Albe. Toate aceste grupuri lucrează în cooperare. Prin ele se dezvoltă o foarte puternică gândire în sensul păcii şi iluminării întregii lumi.

6. Există multe concepții greşite despre oamenii din Fraternitatea Albă. Mai întâi trebuie înțeles că ei nu se fac niciodată cunoscuți ca membri ai ei, şi nici nu se află

în spatele vreunei anumite organizații. Sunt Universali în funcțiile şi țelurile lor. Ei lucrează ferm în cooperare cu Legea Universală, vizând țeluri universale, şi orice individ sau grup care lucrează pentru aceleaşi țeluri, fără egoism sau interese de grup, poate primi ajutorul lor deplin. Acest ajutor poate fi conştientizat de individ, dar se preferă să fie dat în forma unui stimul necunoscut. Astfel, ajutorul nu are neapărat forma a ceva venind dintr-un anumit loc sau de la cineva anume. Cei care primesc acest ajutor sunt conştienti numai de sprijinul sau de influența primită.

7. Inițial, Liga Națiunilor a fost un instrument al Fraternității Albe, dar de multe ori ea a fost greşit folosită de anumite națiuni şi indivizi. Oricum, ea va reveni cândva sub dirijarea Fraternității.

8. Este în curs de desfăşurare naşterea unei noi ordini; chiar acum suntem martori la distrugerea unei vechi civilizații. La timpul potrivit, Fraternitatea Albă se va afirma pozitiv în cele mai importante domenii.

9. A sosit clipa când nu se mai pot accepta jumătăți de măsură în această purificare a rasei umane, chiar dacă indivizi sau grupuri se mai ridică încă, astăzi, împotriva binelui general. Morile lui Dumnezeu macină rapid la răstimpuri, şi foarte fin. Numai prin cernere, tendințele egoiste şi agresive vor fi lăsate în urmă de noua structură a vieții. Este mult mai bine sa te uneşti cu cauzele pur creatoare care contribuie la binele universal, căci din acesta va veni şi binele individual.

10. Adeseori, influențele care acționează în cadrul ideilor Universale se concretizează fără multă larmă. Este ceva care pare să germineze şi să progreseze ca o contaminare, în timp ce mințile multora sunt atât de prinse cu alte lucruri încât ei nu observă schimbarea.

Apoi, toți deodată, indivizii ajung să realizeze că s-a întâmplat ceva, concret, şi acel ceva este în acord perfect cu propriile lor gânduri secrete. Astfel, omul trece adesea la noua ordine aproape pe neştiute. Important este ca el să fie avizat cu privire la aceste forțe care se dezvoltă în taină în individ şi în rasa omenească, şi în ele va găsi cheia celui mai rapid progres personal şi a celei mai eficiente serviri în cadrul cauzei universale.

11. India a menținut pacea folosind metode identice celor folosite de aceste 216 grupuri despre care am vorbit. Inițial, ele erau folosite de 12 grupuri care s-au extins, şi continuă să se extindă încă. Influența acestor 12 grupuri a fost foarte mare, ea pătrunzând în întregul mecanism al gândirii hinduse. Privită din afară, lucrarea lor a fost mai ales la nivel educațional. Ei au dezvăluit, oral, informații care erau puse în aplicare sub supravegherea lor. Rezultatele dovedesc eficiența acestei metode.

12. Înainte de a-şi începe opera, Gandhi a studiat timp de 20 de ani problema non-violenței, devenind un profund cunoscător al ei. Principiul ei exista de 600 de ani în India. Datorită Intusabililor [categorie socială din India, considerată inferioară, impură şi foarte desconsiderată, marginalizată, de ceilalți - N.T.], el a fost făcut operativ în această generație, prin Gandhi. El a mers printre Intusabili învățându-i non-violența, facând din ea o forță efectivă. Tânara generație a recepționat-o imediat. Ei au recunoscut marele ei efect şi au răspândit-o în toată India. Acum tinerii au concretizat-o în fața poporului, facând-o mai puternică decât oricând. Aceasta va conduce, probabil, la dizolvarea sistemului castelor. Intusabilii deveniseră o problemă, căci erau 65 de milioane şi trebuiau dirijați, ei având o influență

foarte mare. Responsabil pentru emanciparea lor actuală este, aproape în întregime, Gandhi.

13. Cei care lucrează pentru pacea lumii, din grupurile menționate, sunt persoane cu o foarte înaltă înțelegere spirituală. În fiecare grup există o persoană proeminentă prin realizarea sa spirituală.

14. În Statele Unite există în jur de 60 de indivizi care aparțin în mod cert acestei asociații. Sunt foarte discreți în privința legăturii lor cu ea. Ei nu fac publice locurile de întâlnire ale grupului lor, şi nici alte informații despre activitatea lor.

15. De aceea, mulți oameni sunt mai mult sau mai puțin sceptici în privința marii lucrări întreprinse de cei iluminați. Oamenii sunt atât de obişnuiți cu publicitatea şi afişarea, că nu-şi pot imagina ca o opera măreață să fie întreprinsă într-o maniera atât de simplă şi de discretă. Dar acela care renunță sa mai judece astfel realizează că toate forțele motrice ale Universului sunt discrete, iar cei care lucrează conştient cu aceste forțe, acționează în acord cu cauzele. Oricum, va veni o vreme când ei vor lucra mai deschis, dar aceasta va fi atunci când vor fi suficienți oameni iluminați, care să ştie şi să înțeleagă exact ce fac ei. Observați propriile noastre experiențe. Oare nu vă dați seama că influentele tăcute, discrete, care lucrează în propria voastră ființă sunt acele forțe care vă controlează viața mai mult decât lucrurile manifestate la exterior, pe care le exprimați în cuvinte? Iar de îndată ce aceste tăcute vlăstare ale propriei voastre naturi lăuntrice îşi găsesc exprimarea exterioară, când vă aflați într-o atmosferă care se armonizează cu ele, atunci nu ezitați să le exprimați. Studiați-vă pe voi înşivă, şi veți găsi că orice lucru lucrează în voi exact ca şi în toată rasa umană. Expresia

Ceea ce Tatăl vede în secret, iți va dărui pe față nu este doar o propoziție seacă, ci dezvăluie modul în care toate lucrurile vin în manifestare în lumea exterioară. A înțelege acest lucru nu înseamnă doar să va înțelegeți mai bine pe voi înşivă, ci şi maniera lucrării spirituale universale care are loc în secret, tot timpul. Numai adaptându-se la acest tip de acțiune conştientă, cineva este capabil să urmeze lucrările Fraternității Secrete. Activitățile lor sunt ascunse numai acelora care nu înțeleg modul îndeplinirii lor. Suntem obişnuiți cu zgomotul şi publicitatea, iar forțele tăcute, totuşi cele mai puternice, din noi înşine şi din lumea înconjurătoare, trec neobservate. Îi urmam pe cei zgomotoşi pe căi lăturalnice, şi pierdem calea vieții care trece, în tăcere, prin propria noastră ființă individuală.

16. Această Fraternitate nu este propriu-zis o organizație, căci din ea poate face parte oricine lucrează, deschis sau în taină, pentru pace. Mai degrabă, ea este o asociere de spirite înrudite. Ele cooperează, de fapt, cu orice asociație sau organizație care acționează spre binele său spre progresul omenirii.

17. Grupul din India lucrează în tăcere, dar influența lui este aceea care reuneşte toate aceste grupuri şi le coordonează activitățile. Activitatea acestui grup a adus pe lume Premiul Nobel pentru Pace.

18. Tolstoi a fost un important factor în a face acest principiu eficient în practică. Dar principiul a fost prezentat şi prin cei 9 cârmuitori ai Indiei. Tolstoi a fost un suflet evoluat. El a lucrat permanent cu marele Grup Central.

19. Deşi nimeni nu-i cunoaşte adevărata localizare, al 13-lea grup a fost mereu un factor foarte proeminent

în educația mondială. Acest grup de doisprezece lucrează în orice centru educațional din lume.

20. Aceste grupuri nu sunt organizații răspândite ici şi colo, care fac propagandă pentru pacea mondială. S-a văzut cum cuvântul rostit, sau cuvântul tăcut, când era emis în lume, avea o mult mai mare influență decât cuvântul scris. Cuvântul scris poate fi denaturat. Cuvântul rostit are o influență mereu în extindere şi în creştere.

21. Aici apare iarăşi înțelepciunea celui iluminat, care întotdeauna a fost evidentă. Atâta vreme cât forțele constructive lucrează în secret, ele cresc neobservate de aceia care le-ar putea distruge efectul. Lumea nu realizează progresul Forței Constructive până în clipa când aceasta deja a subminat structurile sordide ale egoismului sau egocentrismului, şi atunci este prea târziu. În momentul unei asemenea inevitabile dezintegrări, şi numai atunci, activitatile Fraternității pot ieşi la lumină pentru a întări Adevărul în mințile tuturor oamenilor. Acest lucru nu se face prin înfricoşare sau atac, ci prin cunoaşterea celor mai puternice căi de a întreprinde orice acțiune constructivă pentru binele omenirii. Egoistul nu are acces la ea.

22. Într-un fel, toți aceia care lucrează pentru libertatea Indiei sau pentru libertatea şi pacea lumii sunt Avatari, căci Occidentul îi vede ca Avatari. Mulți dintre Cei Mari au răspândit, de mii de ani, aceste învățături. Iisus a lucrat şi acționează ferm pentru progresul întregii lumi.

23. Motivul pentru care mulți oameni din Occident nu recunosc opera Avatarilor este acela că îi pot concepe numai lucrând la vedere, spunând şi facând în public lucruri spectaculoase şi miraculoase. Ei nu ştiu că

adevăratele miracole sunt realizate întotdeauna mai întâi în tăcere.

24. În ceea ce priveşte arbitrajul ca instrument pentru pacea mondială, această mişcare a pornit din Punjab, India. Este un instrument puternic pentru pacea lumii. A pus agresiunea complet în afara legii. India n-a folosit niciodată vreo atitudine agresiva, niciodată n-a încurajat războiul deschis în acel teritoriu, şi Punjab-ul a dobândit cea mai mare influență în urma acestei mişcări. Aceasta se menținuse în India vreme de circa 3000 de ani. Non-agresiunea şi arbitrajul s-au dovedit practice.

25. W. J. Bryan, conştient sau inconştient dinamizat de influența tăcută, a reuşit să încheie tratate de pace cu toate națiunile, în afară de patru. Până atunci, nici o personalitate națională nu îndrăznise să-şi asume această acțiune. Ea va fi reluată într-o zi, în viitor, cu formarea unui comitet de indivizi, necunoscuți de lumea exterioară, care vor fi investiți cu deplină autoritate de către societățile pentru pace şi de grupurile care lucrează neegoist pentru pacea lumii.

26. Dacă întreaga lume financiară s-ar plasa în spatele acestei mişcări pentru unitate, ea ar avea cea mai mare influență pentru pace. Nu ar mai exista fonduri pentru război. Ar fi imposibil să se mai finanțeze războiul şi, de aceea, n-ar mai putea avea loc nici un război. Dacă sistemul de cooperare ar fi adoptat la scară universală, nu ar mai putea avea loc crize sau depresiuni. Ar fi şi de cea mai mare importanță pentru abolirea razboiului. De fapt, cooperarea începe să ia ființă. Cei care nu cooperează şi nu se aliniază la noua ordine se trezesc puşi complet în afara legii.

27. Urmând această tendință în creştere, de a condamna războiul, oamenii îşi vor deschide ochii față de cauzele razboiului, aflate în promovarea exclusivă a intereselor naționale sau de grup. Practica necooperării va fi şi ea condamnată, ca o cauză generatoare de război. Aceasta aduce întreaga chestiune la nivelul individului, şi fiecare trebuie să-şi condamne propriul egoism şi propriile interese urmărite în dauna altora. Individul va descoperi că metoda cea mai bună de a-şi promova propriul interes este promovând interesul comun, şi că singura cale de a-şi asigura binele propriu este prin asigurarea binelui tuturor. Această tendință ascunsă se dezvăluie astăzi pe scară largă. Dar fiecare individ trebuie să-i găsească începutul în sine însuşi, şi cel care îşi va cerceta în mod sincer sufletul, va descoperi că embrionul acestei mişcări creşte în propria sa ființă, cu fiecare zi. Răspândirea ei, din individ în individ, va creste până la o puternică mişcare mondială, şi va fi motivația fundamentală din toate activitățile umane. După cum individul care nu ascultă această eternă tendință, a naturii sale interioare, este distrus, tot aşa grupurile, instituțiile, organizatiile religioase, rasele şi națiunile vor fi dezintegrate, lăsând lumea celor care iubesc legea lui Dumnezeu şi trăiesc această lege în relația cu orice alt om sau națiune.

28. În toate mişcările moderne se dezvăluie clar faptul ca schimbările trebuie să aibă loc mai întâi în forul individual, căci dacă propria sa ființă nu este corect corelată cu mişcarea, dincolo de comportamentul exterior, atunci individul devine un factor dezintegrator în orice mişcare care ar urmări să realizeze un anumit progres. Foarte greu se poate realiza ceva pentru înfăptuirea păcii mondiale dacă individul nu şi-a găsit

pacea înlăuntrul propriei sale naturi, şi el nu poate găsi pacea în interiorul său decât dacă a fost, suficient de lungă vreme, în contact cu forțele nevăzute care acționează spre binele comun.

29. Este limpede că mai întâi trebuie să-şi afle pacea individul. Şi nu numai atît, ci el trebuie să realizeze ce înseamnă ea pentru individ, ca şi pentru națiune. Dacă el este centrat pe această idee a păcii, atunci el proiectează influența aceasta şi devine unul din marii factori care acționează în sensul evoluției spirituale a epocii. Mişcarea pentru pace este, totodată, unul din cei mai importanți factori ai iluminării spirituale.

30. Politica va fi complet desființată de acest sistem nou, pe cale să apară. Dar, atâta vreme cât actualele structuri politice persistă, nici un program cu adevărat eficient nu va putea fi lansat şi condus spre o reuşită concludentă. Oricine ține pasul cu tendințele timpului primeşte tot ajutorul pe care este capabil să-l primească din partea acestor forțe superioare. Unii primesc acest ajutor în mod inconştient, alții în mod conştient, dar întotdeauna ajutorul este la îndemână. Unii au mers atât de departe încât îl recunosc şi sunt perfect conştienti de acest ajutor.

31. Partidele politice, prin acțiunea mişcării tainice a forțelor constructive, probabil se vor contopi într-un singur mare partid, pentru simplificarea guvernării. Aceste schimbări trebuie să aibă loc şi în sistemul nostru, conducând la o singură cameră legislativă, şi nu la una divizată. O casă dezbinată înlăuntrul ei nu va dăinui. Acest lucru va eradica multe din relele noastre politice. Se va iniția în Statele Unite, datorită schimbărilor înfăptuite aici. Vă apare în Statele Unite ca o mişcare națională.

32. PACEA ESTE AICI! Când ne asociem ferm cu acest Principiu, el face din noi o unitate activă.

PENTRU INSTRUCTOR

Paragraful 1. Trebuie dezvoltată clar, la începutul acestei teme, ideea ca oamenii au nevoie, în general, de o nouă perspectivă în problema progresului spiritual. În cea mai mare parte, am urmărit întregul subiect ca şi cum s-ar referi la corp şi la lucrurile care țin de corpul fizic. În realitate, tot ceea ce este şi are corpul, depinde de ceva aflat infinit mai presus de acesta.

Paragraful 2. De arătat, prin exemplificări suplimentare, dacă este posibil, impulsul general al oamenilor către pace, şi faptul ca în spatele acestuia se află apropierea de obiectivul Universului, sau al lui Dumnezeu.

Paragraful 3. De arătat studenților cum această mişcare pentru pace, care apare, este identică propriilor lor idealuri, trezindu-i la înțelegerea faptului ca ei sunt dinamizați lăuntric de acțiunile Universale care sunt obiectivele celor iluminați.

Paragrafele 4 - 12. De arătat cum Fraternitatea se manifestă prin ascultarea celor mai intime impulsuri către binele general, şi că diferența dintre relația unui om cu altul în sensul unității, şi relația Fraternității Albe cu întregul, nu este decât diferența datorată gradului în care ei sunt dinamizați de aceste impulsuri.

Paragrafele 13 - 14. Aceste paragrafe, fără îndoială, vor apare în prezentarea dumneavoastră aşa cum sunt, în afară de cazul ca aveți informații mai ample decât ceea ce se dezvăluie în text.

Paragrafele 15 - 16. Trebuie lămurit de ce individului mediu îi este imposibil sa înțeleagă pentru ce Maeştrii nu-şi fac lucrarea lor în public. Pe această temă s-ar putea scrie, profitabil, volume întregi. Motivul este acelaşi pentru care uneori nici tu nu îndrăzneşti să-ți exprimi opiniile, chiar la tine acasă. Ştii că, atâta vreme cât rămâi tăcut, nu ai nici o opoziție, dar de cum ai vorbit, întreaga problemă este deschisă controversei. În plus, simți când se apropie momentul propice ca să vorbeşti, atunci când este acceptabil pentru toți, şi fiecare cooperează. Ceea ce acționează în Univers, acționează şi în om. A se cunoaşte pe sine în câteva din aceste lucruri foarte simple, este cheia omului pentru poarta spre o mare întelepciune şi putere.

Paragrafele 17 - 26. Sensul este cam acelaşi, întărind, doar, importanța activității discrete în cooperare, realizând pozitiv că marele Spirit Creator lucrează prin toți oamenii în acelaşi grad; şi un lucru important, în ceea ce ne priveşte, este să facem din aceasta un element mereu mai fundamental al vieții noastre.

Paragrafele 27 - 32 oferă un prilej suplimentar de a accentua ideile precedente, şi care pot deveni un factor vital în eliberarea popoarelor pe calea spre progres. Instruiți oamenii să se aştepte şi să se pregătească pentru schimbări. Deveniți sensibili la schimbările care au loc astăzi în fundamentele structurilor politice şi economice. Schimbarea care va aduce eliberarea nu este în aceste forme exterioare, ci în inimile oamenilor.

CAPITOLUL II - MINTEA UNICĂ

1. Este evident, pentru noi, controlul exercitat de Mintea Unică. Putem observa influența ei diriguitoare în orice domeniu de acțiune. Chiar pe acest vapor, veți observa că există un comandant; deci există o conducere unică, având multe activități sub controlul ei, şi toate aceste activități mai mici pornesc de la autoritatea centrală.

2. Numai prin această centralizare a puterii şi autorității poate exista armonia în operațiunile oricărei secțiuni organizate a societatii, şi chiar şi înlăuntrul individului. Cu toții ştim ce se întâmplă atunci când există o divizare a puterii, sau mai degrabă o tentativă de a diviza autoritatea prin neluarea în considerare a unei surse centrale dinamizatoare. Ordinele care pornesc din două surse spre diferitele centre de activitate pot conduce doar la confuzie şi haos. Dacă puterea emană din mai multe surse, şi nu de la un conducător central, atunci autoritatea este distrusă şi întreaga structură se prăbuşeşte.

3. Acolo unde există un singur element diriguitor, care are conducerea, puterea sau controlul acțiunilor dinamizatoare, suntem exact în fața acelui Element Unic şi, de aceea, suntem conduşi spre o acțiune concentrată pe o direcție unică, fapt pe care l-am mai discutat deseori. Prin această acțiune putem noi sa ajungem la reuşită, şi ea ne aduce în armonie cu acel control central prin faptul că nu ne risipim forțele, ci lucrăm cu Unica Forță sau Putere, care are controlul total.

4. Întotdeauna vă puneți în acord cu acela căruia i-ați conferit puterea. Astfel, dacă voi credeți în puterea lumii şi a mediului comun, atunci automat veți primi directive din o mie de surse diferite, şi aceasta este sursa confuziei voastre. Nu ştiți de care dintre solicitări

să ascultați, şi această divizare din conştiință face să se prăbuşească întreaga structură a ființei omului. Omul trebuie să-l ştie pe Acela în care am crezut şi care suntem convinşi ca este capabil sa păstreze tot ce i-am încredințat până acum.

5. Acest control unic există pentru fiecare ființă umană, doar dacă îl foloseşte. Desigur, folosirea acestui control trebuie sa fie conştientă; el trebuie să fie dirijat sau utilizat în mod conştient în scopul pe care îl declarăm sau pe care ni-l stabilim. Prin stabilirea acestei conduceri, gândurile noastre sunt direcționate spre acea unică putere de acțiune, o unică idee de exprimare. Atunci, ele nu pot să exprime altceva decât lucrul pentru care au fost emise. Cu alte cuvinte, principiul determinant pe care îl stabilim trebuie să vina în manifestare. Sunteți slujitorii aceluia căruia îi dați voi înşivă ascultare, şi rezultatele concrete sunt automat determinate de acțiunea exterioară a forței dinamizatoare de la care vă primiți direcția. Rezultatele nu pot fi mai mari decât puterea investită în acea autoritate.

6. Această conducere centrală a Universului, adesea este numită Principiu, ca şi Minte. Denumirea de Principiu probabil ca nu o exprimă atât de complet ca aceea de Mintea Unică. Totuşi, acel Principiu controlează şi guvernează, şi ştie ce face; guvernează cu inteligență, deci trebuie sa fie un Principiu Inteligent. Hindusul îl vede întotdeauna ca Principiu, sau Atotputernicul, ceea ce înseamnă că omul devine acel element puternic, conducător. Omul ajunge la omnipotența lui în momentul când îşi proiectează gândirea spre acel control unic, acea unică autoritate centrală conducătoare.

7. Totul este foarte simplu dacă omul priveşte orice situație cu o minte deschisă şi cu o abordare sănătoasă. În mintea ta, de pildă, îți spui că o anumită condiție sau o anumită persoană are puterea să te întristeze. Aceasta înseamnă că acorzi autoritate unei anumite forme sau localizări. Ascultând de autoritatea pe care ai atribuit-o astfel tu însuți, incorporezi în tine o stare mentală şi emoțională pe care o recunoşti ca existând în natura acelei autorități. Nu este posibil să speri să primeşti bucurie de la o sursă care ai decretat, tu însuți, că are numai puterea de a te întrista. Astfel, prin supunerea ta față de acea autoritate, incorporezi tristețea pe care ai admis că ea are puterea s-o manifeste în tine, şi spui: Sunt trist. Devii ceea ce încorporezi. Acesta este întregul secret al puterii, dar, pentru a manifesta acea omnipotență care ne aparține, trebuie sa ne supunem sursei sale şi să încorporam, să asimilam caracteristicile pe care le posedă ea; atunci când am asimilat-o, nu vom mai ezita să declaram: Eu sunt Aceea, aşa cum spune Hindusul, unde Aceea este ceea ce am asimilat. Acest lucru VA ajunge sa fie înțeles perfect de oricine va zăbovi o vreme asupra acestei chestiuni.

8. În această stare, puterea voinței nu este o metodă de a controla situația. Voința ne dă impulsul pentru a aduce acest control în manifestare, dar ea nu este factorul determinant aflat la baza acestui control. Voința poate fi complet diferită de acest control. Voința egoistă nu este niciodată capabilă să proiecteze ideile spre un punct central. Controlul ferm, sau activitatea minții este în stare să genereze gânduri, sentimente sau acțiuni sub un control central, care este un atribut sau un element clar definit, pe care omul îl foloseşte întotdeauna, şi cu care el este îndreptățit sa lucreze. Nu peste el, ci CU el.

Aceasta este adevărata forță pe care o pune în acțiune omul în momentul când el îşi aduce gândurile în acel punct focal al Principiului care activează toate lucrurile.

9. Să luam un exemplu foarte simplu. Omul are puterea să asculte de principiul matematicii, dar nu dispune de voința de a face acel principiu să acționeze. Principiul acționează de la sine şi reprezintă, în sfera lui, un centru unic de control. Omul îşi poate dezvolta voința până în punctul în care acționează acest principiu, dar de aici încolo principiul este forța dinamizatoare, şi doar ascultând de voința principiului, - ca să fiu mai clar, - descoperă omul secretul abilității sale matematice. Principiul voinței umane constă în faptul ca ea trebuie subordonată unei autorități superioare, şi astfel omul devine întruparea acestei autorități superioare şi este cuprins de puterea ei. Slăbiciunea omului se manifestă atunci când el se subordonează față de ceea ce, în realitate, nu are nici o putere, şi aceasta ar trebui sa fie, pentru el, dovada imensei puteri care îi este accesibilă. Acum el trebuie să învețe să aplice acest principiu al propriei sale voințe şi să recunoască puterea care există numai în Principiul Unic.

10. Viața noastră de fiecare zi este o aplicare concretă a acestui lucru, prin faptul că afirmațiile noastre se conformează Principiului Unic sau Minții Unice. Vedem sau proiectăm un ideal. Să spunem că acel ideal este de perfecțiune. Imediat, ne punem în direct acord cu conducerea Minții Unice, sau cu Principiul. Proiectăm un ideal pe care trebuie să-l îndeplinim. Dacă este un ideal înalt, acea putere intră imediat în acțiune şi aduce idealul în existență. În momentul în care idealul este proiectat, iar forța din spatele lui devine activă prin el, acel ideal este înfăptuit.

Adică, în clipa când idealul este eliberat de activitatea voinței noastre şi este proiectat în activitatea Principiului Unic, el este un lucru finalizat.

11. Atâta timp cât există vreun sentiment al dualității, este greu, pentru oricine, sa înțeleagă adevărul vreunui lucru din planul manifestării. Maeştrii nu iau în considerare nici un alt plan în afara de cel Spiritual - Spiritul manifestat. Dacă nu luam în considerare nici un alt plan decât cel Spiritual, el trebuie sa existe permanent după ce a fost făcută afirmația respectiva, şi chiar înainte de a fi fost făcută acea afirmație. În mod evident, singuri ne reținem de la îndeplinirea idealului nostru dacă vedem trei planuri în care el s-ar putea manifesta. Astăzi se ştie, foarte clar, că el se manifestă pe un singur plan. Totdeauna se manifestă în planul Spiritual. Acesta este un adevăr etern.

12. Deci, dacă ne menținem şi rămânem în acest plan Spiritual, îl putem vedea în adevărata lui exprimare. Nu avem deloc nevoie să privim la planul material, căci dacă o facem, atunci vorbim în termenii materializărilor, iar materializarea nu este un adevăr, din punct de vedere spiritual. Lucrul real este, întotdeauna, un adevăr. Acesta este Spiritul manifestat. Doi plus doi fac patru, după principiul matematicii; fac patru în minte şi la fel şi în manifestare. Aici nu sunt 3 planuri, ci este numai faptul matematic distinct sau diferențiat, fără vreun alt punct de vedere.

13. Despre manifestare, se spune că nu este nimic rău dacă o denumim materială sau fizică, pentru că prin asta nu putem să afectăm Faptul Real. Dar întotdeauna ea este exaltată sau înălțată până la Spirit. Asta intenționează Iisus să ne spună prin: Dacă înălțați toate

lucrurile în Spirit, ele deja sunt în existență. Este evident că exact asta avea în minte atunci când își încheia rugăciunea cu Tata, îți mulțumesc că m-ai auzit, și că mă auzi întotdeauna. Știm foarte bine că tot ceea ce El văzuse ca ideal al Său, era deja îndeplinit. Pentru El, se îndeplinea instantaneu. De aceea a făcut El afirmația: Dacă intrați în vie, ea este gata de cules.

14. În consecință, dacă adoptăm ferm această atitudine, nu este nici o îndoială că vom ieși complet din orice dificultăți. Iisus se ridică mai presus de orice dificultate tocmai prin atitudinea pe care o adoptă. Pentru El nu era un proces lung, dificil. Era ceva instantaneu. El vedea perfect inexistența dificultăților. Asta nu înseamnă că le nega. Este foarte clar că El niciodată nu nega vreo condiție. Întotdeauna se ridica deasupra lor, la Adevărata Condiție, cea Spirituală, și acolo nu trebuia să nege ceva sau să dea atenție la altceva decât la Adevărata Condiție Spirituală. El spunea: Eu trăiesc permanent în Spirit.

15. Biblia noastră spune: Eu trăiesc permanent într-un spirit, aceasta fiind o interpretare complet greșită. Interpolarea lui un, acolo unde nu-i este locul, creează o mare diferență. Așa s-au produs multe erori în mentalitatea noastră.

16. Biblia creștină spune: Dumnezeu este un Spirit. În original era: Dumnezeu este Spirit, nicicum limitându-L la un atribut sau o condiție. Un scriitor spunea: Este ca și cum ai încerca să-L înghesui pe Dumnezeu în jumătatea de măsură a intelectului. Spiritul și Mintea sunt sinonime. Ele sunt unul și același lucru ca influență vibrațională. Ceea ce pare să creeze o diferență este faptul că noi considerăm gândurile noastre ca reprezentând mintea. Dar mintea

este conştientă, căci mintea şi conştiinţa sunt inseparabile. Gândul este un element al conştiinţei, şi când este conştient de adevărul spiritual, atunci pentru noi nu există nici o diferenţă între minte şi spirit. Atunci suntem într-o stare de Conştiinţă Spirituală.

17. Aveţi dreptate să gândiţi că mintea este conştiinţa în acţiune, dar ea este şi conştiinţa Spiritului în acţiune. Şi acestea sunt sinonime. Ele pot fi ascunse sau acoperite de factorul individual, dar nu sunt subordonate condiţiilor exterioare. Dacă exteriorul este ca şi interiorul, atunci mintea nu este niciodată ascunsă îndărătul aspectului individual, ci este doar pasivă. Individul poate doar să presupună ca ea este ascunsă, şi atunci ea poate deveni inexistentă pentru el, căci nu este conştient de ea. Dar conştiinţa este permanent prezentă şi izbucneşte instantaneu dacă omul îşi proiectează mintea spre ceea ce este, întotdeauna, Adevărul Spiritual.

18. Conştiinţa este cea care dirijează mintea, şi nu doar un agent motivaţional al minţii. Astfel, ea este indispensabilă în ceea ce emite mintea sau, cum considerăm noi, în înălţarea emisiilor mentale la starea lor adevarată, astfel încât elementul conştiinţă sa fie fidel Faptului Spiritual.

19. Astăzi, mulţi cercetători se apropie de aceeaşi concluzie privind cauza aflată la baza tuturor lucrurilor. Ei disecă întreaga structură a substanţei şi o descompun până la energia iniţială, identică cu Spiritul. Spiritul este atotpătrunzător; se manifestă în orice lucru. S-a descoperit că toate elementele chimice, inclusiv Radiul, se reduc la acel element primar - energia originară. Dar această energie, într-o ultimă analiză, nu este o forţă oarbă, ci una inteligentă. Ea ştie

ce face. Savanții admit chiar că există o anumită formă de electricitate care pare să ştie ce face. Această atotpătrunzătoare energie creatoare din spatele tuturor lucrurilor este conştientă de sine, conştientă de ceea ce face, ştie cum să facă, şi de aceea o numim Spirit sau Dumnezeu. Este ceva atotprezent, atotştiutor şi atotputernic, aşa cum Îl prezinta Biblia creştină.

20. Când omul începe să cuprindă în conştiința lui activitățile oricărui principiu, atunci el începe să spună: Eu sunt Acela. Aceasta înseamnă centralizarea autorității principiului în omul însuşi. EU SUNT face mintea să fie dinamică, în loc să o lase să rămână într-o stare potențială. Mintea devine dinamică atunci când ne focalizăm gândirea asupra lui Eu Sunt. Acest punct focal este întotdeauna central şi din el pornesc comenzile ferme care controlează şi determină întreaga situație a omului manifestat. Eu Sunt trebuie folosit pentru a indica adevărata stare a omului, ceea ce este el în realitate, şi nu ceea ce i se părea lui că este în forma manifestată. Eu Sunt CEL CE Sunt, ceea ce este întruparea autorității determinante a Universului. Dincolo de acest Eu Sunt nu este existență reală, ci numai iluzie.

21. Acest nume, EU SUNT, a fost Dumnezeul lui Moise. El a rămas, după milenii, EU SUNT. Pentru Hinduşi este AUM, care înseamnă acelaşi lucru. Tot aşa, pentru Arieni este AUM. Chinezii îl folosesc ca TAO.

22. Aşa-numitele pete oarbe din ether, cunoscute din domeniile radio şi ştiințifice, simbolizează cumva petele oarbe din conştiința omenească. Undele radio traversează direct aceste câmpuri nemagnetice, ca şi cum ele n-ar exista. Straturile atmosferice, benzile concentrice ale atmosferei noastre, sunt în mişcare. La

sol, ele sunt staționare. Când un câmp nemagnetic se mişcă peste un câmp magnetic al benzilor noastre concentrice, se creează o stare ca de vid. Iar când un câmp magnetic trece peste un câmp nemagnetic la suprafața pământului, el trece direct prin celălalt şi se pierde. Frecvent, acest fenomen este mai intens noaptea decât ziua. Aceste câmpuri nemagnetice sunt ca şi stările statice din conştiința omenească, fiind cu atât mai intense, cu cât este mai mare bezna sau ignoranța. Dar radiațiile pozitive ale Spiritualului EU SUNT, declararea a ceea ce este omul de fapt, pătrund prin aceste câmpuri statice ale conştiintei, şi este ca şi cum acestea nici n-ar exista. Declararea consecventă a realităților spirituale cu privire la natura omului şi la locul lui în Univers va putea elimina toate aceste câmpuri statice, atât din conştiința omului, cât şi din acțiunile lui.

23. Mintea Unică nu creează continuu noi idei. Ea manifestă idei care au fost create de la început, căci Mintea Unică este şi a fost întotdeauna Atotştiutoare. Niciodată nu a fost şi nici nu va fi mai mult sau mai puțin decât EA ÎNSĂŞI. Totul este un proces de reverberare. Este la fel ca şi cu undele radio astăzi. Acestea plutesc încolo şi încoace, sau reverberează dintr-un spațiu în altul. Adică, se poate spune, din spațiu în spațiu.

24. Gândirea este, desigur, cea mai puternică dintre toate undele, căci ea are controlul asupra câmpului vibrațional al electricității şi radioului. De fapt, atât câmpul vibratoriu al electricității, cât şi cel al radioului, se vor izbi şi se vor reflecta întotdeauna de câmpul vibratoriu al gândirii. Unda radio urmează în atmosferă un traseu fără să aibă nevoie de ghid. Ea urmează un

traseu sau o direcție reală. Operează prin ether. Dar gândirea, din acest punct de vedere, nu călătoreşte, căci ea este atotprezentă. Ea este deja acolo, în orice punct la ne-am referi. Impactul gândirii cu electronii este cel care o face să pară că se mişcă. Mintea este elementul determinant; gândirea mişcându-se odată cu mintea şi lovind electronii, produce orice transformare în planul substanțelor manifestate.

25. Ceea ce numim spațiu este, în realitate, Mintea Spirituală Unică. Acesta este Principiul prin care sufletul omenesc, care este replica mintii Spirituale, poate depăşi timpul şi spațiul, căci în Spirit nu există timp şi spațiu. Aceasta este semnificația pentru a lăsa în tine aceeaşi minte care a fost şi în Christ. ESTE o stare de unitate completă, existând efectiv între individ şi Sufletul Universal, şi ea trebuie să devină o realitate conştientizată de individ. Aceasta este Mintea Universală, mintea conducătoare, funcționând prin individ în mod conştient. Omul fizic, sau omul conştient de sine doar ca o ființă fizică ce gândeşte ca este separată de Dumnezeu, Mintea Unică, şi crede că se mişcă din loc în loc, de fapt se mişcă doar în propria sa iluzie, şi deci în nefericirea sa. În realitate, el este în şi din acea Minte Unică, şi trăieşte, se mişcă şi îşi are ființa în EA. Dintre spusele lui Iisus, o mare afirmație a lui a fost Pacea să fie cu voi. Ea nu se rosteşte niciodată cu voce tare, proiectată de voința omului, ci la unison cu puterea calmă, inteligentă, care vine din sentimentul Unității. În ea este cea mai mare siguranță şi putere. Am văzut câteva dintre cele mai grozave furtuni învinse de aceasta afirmație simpla. Tot aşa sunt domolite furtunile mintii omeneşti, până ce omul poate simți puterea conducătoare a Mintii Unice.

PENTRU INSTRUCTOR

Paragrafele 1 şi 2 dau un bun prilej de a-i demonstra individului că, atâta vreme cât mintea sa este divizată, el şi-a pierdut, prin această divizare, simțul puterii şi al conducerii. Orice structură poate fi construită numai pornind de la o premiză fermă, şi până când omul nu ajunge la această premiză, el nu poate reuşi în nimic din ceea ce face. Acesta trebuie să fie ceea ce a spus Iisus prin: Îl vei sluji pe Domnul Dumnezeul tău, şi numai pe El.

Paragraful 3. Acest unic principiu fundamental al Vieții, Dumnezeu, este forța conducătoare şi diriguitoare a Universului, şi omul nu poate fi altfel decât în legatură cu acest Principiu. Singurul proces care va armoniza ființa omului este o realiniere a întregii sale naturi la faptele din care el a provenit.

Paragraful 4. Omul însuşi a atribuit putere lumii exterioare, căci acolo nu exista putere de la început, şi nu a fost nici atunci când el însuşi i-a conferit-o. Aceasta putere rămâne tot în el însuşi, şi ceea ce pare a fi putere în mediul înconjurător sau în orice lucru exterior, este propriul său EU SUNT, identitatea sa centrală, dar cu pervertirea puterii dinlăuntrul lui. Puterea este întotdeauna în om, şi ea lucrează conform direcției care i-a fost dată. Dar în spatele tuturor acestora se află forța conducătoare a Universului, şi ceea ce eu sunt, ca individ, trebuie să fie una cu EU SUNT cel universal. Trebuie să existe un acord perfect între cauză şi efect, căci mişcarea cauzei este viața efectului.

Paragrafele 5, 6 şi 7 pot fi extinse în aceeaşi direcție, şi lecția lor poate fi de un imens ajutor pentru orice individ. Nimic altceva nu concordă atât de complet cu adevăratul mesaj pe care Christ a incercat să-l aducă lumii, ca acesta. Lucruri mai mari decât acestea veți face reprezintă estimarea Sa pentru capacitatea potențială a omului.

Paragrafele 8 şi 9. Din aceste două paragrafe poate fi dezvoltată cea mai utilă lecție şi cea mai eliberatoare metodă practică. Încercarea insistentă de a forța gândirea în planul manifestării este o sarcină fără speranțe. Este distructivă pentru cel care o practică. Calea spre eliberare este acceptarea Puterii Universale, o emisie centrală, creatoare, care a produs cerul şi pământul ca o manifestare deja completă în sine, şi care este realitatea implicită care se afla îndărătul oricărei idei constructive a omului.

Paragraful 10 arată metoda aşa-zisei demonstrații care constă, în ultima analiză, în ieşirea din sentimentul nostru de nedesăvârşire şi de imperfecțiune, pentru a accepta Faptele.

Paragraful 11 arată mai limpede ce se întâmplă în chestiunea rezultatelor manifestate. Soluția întregii chestiuni este o eliberare a minții de orice dualitate.

Paragraful 12 este o dezvoltare a aceleiaşi idei.

Paragrafele 13, 14 şi 15 le întăresc pe cele precedente.

Paragraful 16. Oare nu putem, odată pentru totdeauna, să limpezim faptul că diferitele minți, cum le numim, nu reprezintă decât diferențe în gândire? Mintea, funcționând ca ceea ce numim noi minte, este aceeaşi capacitate spirituală din om, funcționând la cel mai scăzut nivel al său prin pervertirea ei la scopuri

inferioare. Atunci când omul gândeşte cu gândurile lui Dumnezeu, mintea lui este spiritualizată sau funcționează în adevăratul ei domeniu, cel al gândurilor lui Dumnezeu, gândind aşa cum gândeşte Dumnezeu sau, mai precis, cunoscând ceea ce cunoaşte Dumnezeu. Mintea umană gândeşte; Mintea Divină CUNOAŞTE.

Paragrafele 17, 18 şi 19 dau o excelentă ocazie de a dezvolta această idee şi de a ajunge la ideea că omul nu trăieşte cu adevărat până ce nu funcționează conştient în armonie cu sursa sa.

Paragrafele 20 şi 21. Adevărata utilizare a lui EU SUNT este de a menține identitatea originară a omului în şi cu sursa sa, nepermițându-i să se coboare prin includerea în ființa sa a ceea ce el nu este. Omul nu este experiențele sale. El este ceea ce ESTE. Experiențele cu ceea ce ar fi mai puțin decât el însuşi nu trebuie admise niciodată în estimarea sinelui său. Întotdeauna eu sunt ceea ce EU SUNT ÎN SPIRIT, nu ceea ce par a fi în experiențe, sau în ceea ce am trăit în această lume. Indiferent prin ce am trecut sau par să trec, eu rămân ceea ce sunt la origine, Chipul şi Asemănarea lui Dumnezeu.

Paragraful 22 arată influența largă a adevărului spiritual, prin transcenderea oricărui simț al limitării. Spiritul nu ține cont de rău, pierdere, lipsă, sărăcie, boală. Acestea sunt doar pete oarbe în conştiința omenească. Pentru mintea care CUNOAŞTE, asemenea lucruri nu există, şi ea merge înainte cu ceea ce cunoaşte şi ESTE.

Paragraful 23. Mintea care este Dumnezeu este aceeaşi, ieri ca şi întotdeauna. Ceea ce pare a fi o idee nouă, nu este decât descoperirea, de către noi, a ceea ce a fost întotdeauna. Vindecările şi aşa-numitele

demonstrații nu aduc nimic în existență, ci sunt doar treziri la acea stare care în realitate întotdeauna a predominat.

Paragraful 24. Aşa-numita putere a gândului, nu este a gândului. Gândul este doar cel care transporta puterea. Puterea este în Spirit, iar gândirea transportă sau poartă puterea numai în măsură în care se conformează standardelor şi scopurilor care acționează în Spirit. Cuvintele mele sunt Spirit, spunea Iisus, înțelegând că spusele Sale se conformau cu precizie conducerii Universale pe care El o numea Voința lui Dumnezeu.

Paragrafele 25 şi 26 prezintă ca o parte integrantă a spațiului infinit, şi nu ca pe o ființă izolată printre forme izolate. UN acelaşi spirit ne botează într-UN acelaşi trup. Să ne găsim pacea în această unitate eternă a tuturor lucrurilor, aceasta este atitudinea noastră plină de putere, unde orice iluzie contrară este dizolvată în pacea şi liniştea iluminării.

CAPITOLUL III - MINTEA DUALĂ

1. Mulți din lumea occidentală au viziunea dualității, în locul Minții sau a Principiului Unic. Aceasta iroseşte forțele şi omul nu este capabil să-şi mențină mintea în armonie ca atunci când vede o Unică forță, sau un Principiu Unic, şi se vede pe sine şi toate lucrurile ca părți integrante ale Întregului Unic.

2. Amintiți-vă că Dumnezeul nostru este Unul - spun Scripturile - şi aceasta este doar pentru păstrarea adevărului fundamental că omul trăieşte în armonie cu propria sa natură. Omul nu este o ființă izolată, proiectată departe de sursa lui, ci este creat în imaginea

lui Dumnezeu, sau după chipul lui Dumnezeu, şi asemenea Lui. El pare separat doar din cauza sentimentului său de izolare, care este rădăcina tuturor erorilor, căci el pierde influenţele benefice ale Cauzei Creatoare, care îi aparţin prin ordinea naturală a lucrurilor. În acest sentiment al izolării, el şi-a imaginat tot felul de acţiuni contrare bunăstării sale, şi adesea este înclinat să condamne sistemul Universal pentru nefericirile sale. În realitate, ele provin, toate, din faptele sale, căci Universul nu-l izolează şi nici nu este responsabil pentru dificultăţile care apar din cauza izolării lui. Întoarceţi-vă spre Mine, şi Eu Mă voi reîntoarce spre voi - spune Domnul, iată oferta UNICULUI pentru acela care îşi va accepta locul de drept în ordinea divină a întregii structuri create.

3. Dualitatea este adusă în existenţă prin gândirea şi acţiunea care nu vede întregul. Dar, inversând gândirea dual㠄, sau orientând gândurile spre un punct Unic de acţiune, dualitatea este eliminată complet. Este binecunoscut faptul că nu putem reuşi ceva cu un scop dual, şi nici cu o natură dual㠄.

4. În realitate, în natură nu există dualitate. Există pozitivul şi negativul, binele şi răul, caldul şi recele, toate contrarii, dar contrariile, atunci când sunt corelate şi luate împreună, conduc gândirea spre un unic ţel, o unică acţiune, un unic Principiu. În ceea ce priveşte contrariile, nu este necesar să le recunoaştem ca opuse sau contrare. Esenţială este recunoaşterea unui obiectiv unic. Iisus spunea mereu ca realizările Sale cele mai mari surveneau prin atitudinea unitară, sau prin ţelul ferm susţinut, pe care le avea El în vedere. Această fermitate ne aduce la unitatea în care constă întotdeauna Principiul. În acest punct este pururea

imanent. Atunci, în locul dualității apare acel ochi unic, sau unicul EU SUNT.

5. Mulți Hinduşi folosesc Eul, pe când alții îl folosesc pe EU SUNT. Unii consideră ca astfel a început să se manifeste dualitatea - între Eu şi EU SUNT -, mulți crezând că această practică implică două atitudini sau țeluri, când în realitate este o singură corelare sau subordonare a oricărui lucru față de Unicul Țel. Nu există dualitate în Principiu, ci numai unitatea Principiului în toate lucrurile. Ele (cuvintele EU SUNT) semnifică însuşi Principiul sau Adevărul. Exaltarea Principiului Unic, pe care o exprimă ele, îi permite omului să lucreze, în final, în acel Principiu. Nici noi nu vedem dualitatea în natură, şi de aceea nu o recunoaştem. Dualitatea nefiind recunoscută, natura devine armonioasă.

6. Vara şi iarna nu sunt două lucruri diferite, ci faze ale Naturii unice. Iarna este la fel de esențială pentru creşterea vegetației ca şi vara, şi ele descriu fazele aceluiaşi proces. Ceea ce numim noi rău, conține germenii binelui, şi dacă întrevedem şi păstram în minte binele, sensul răului dispare şi rămâne numai sentimentul ca toate lucrurile cooperează spre bine. Aparent relele condiții ambiante de sărăcie şi teamă, de care se feresc oamenii, dacă sunt văzute prin binele dinlăuntrul lor, vor dispare. Iisus spunea că orbirea nu este un rău şi nici rezultatul răului, ci o ocazie de a arăta Slava lui Dumnezeu. Nici o problemă de matematică nu este străină de principiul matematicii, şi nici nu reprezintă un obstacol pentru acela care vrea să devină matematician. Ea reprezintă doar afirmarea anumitor condiții în care principiul poate fi aplicat pentru a produce un rezultat dorit, şi este un mijloc de

progres pentru individul care se confrunta cu ea. Situațiile din viață care par să se opună celui mai mare bine al nostru sunt doar motive de acțiune pentru a atinge tăria de caracter necesară ca să vedem şi să manifestăm numai perfecțiunea Unicului. Când viața este văzută astfel, orice neplăcere dispare şi totul devine un fel de joc - exercițiu în care vedem, trăim, ne mişcăm şi existăm prin realitatea că binele existent se poate manifesta în propriul nostru caracter şi în lumea noastră. Atunci, natura este armonioasă. Totul este armonie. Totul lucrează sub semnul unui Țel Unic.

7. Aşa cum diferența dintre o notă perfectă şi una falsă este aparent insesizabilă pentru novicele în muzică, tot aşa individul este capabil să cunoască, înlăuntrul său, ce este în armonie cu Principiul Universal şi ce se abate de la el. Orice condiție dizarmonică din natura omului este dovada că el a ieşit din armonia cu ordinea naturală a lucrurilor, şi secretul progresului său constă în a aborda totdeauna orice situație într-o asemenea manieră, încât să-şi păstreze sentimentul păcii interioare. Acest lucru este imposibil atâta vreme cât există orice sentiment al separării de binele implicit care străbate toate lucrurile. Natura omului este etern înclinată spre bine, căci el este mlădița lui Dumnezeu, iar Dumnezeu este binele. Când omul este conştient ca binele său caută, etern şi invariabil, să se manifeste în toate lucrurile şi în propria sa ființă, atunci el este în armonie cu sine şi cu Principiul ființei sale. Lucrând pentru a descoperi binele conținut în fiecare experiență, omul este instantaneu în acea stare în care ceea ce pentru alții pare a fi rău, devine sursa binelui său.

8. Desigur, descoperim ca ajungem la aceeaşi atitudine corelând contrariile. Se ştie că pot exista multe

manifestări opuse, dar ele nu sunt opuse decât dacă individul acceptă opoziția lor. Individul trebuie să armonizeze contrariile prin atitudinea sa față de ele, căci în realitate ele nu sunt niciodată în dizarmonie. Când ajungem la acea atitudine unde totul este armonie, atunci vedem relația armonioasă dintre toate lucrurile, ca şi din noi înşine. Ea devine o simplă atitudine de armonie deplină. Nu mai poate fi nici o discordanță. Nu mai poate exista nici o dizarmonie în viață sau în trăire. Nu mai poate fi nici o disensiune între contrarii, căci ele au o relație perfectă între ele, în Principiu.

9. Mulți oameni de ştiință, prin cercetările lor actuale, fac afirmația că singura disonanță care există este a omului sau a individului, şi ea apare din gândurile discordante. Se spune astăzi că poporul American este cel mai discordant în gândire. Este foarte evident că acest fapt se datorează multiplelor atitudini mentale păstrate de numeroasele naționalități reunite aici. Aceste naționalități nu au fost asimilate complet. Totuşi, se vede ca marele proces al asimilării lor se desfăşoară acum foarte rapid.

10. Axioma matematică afirmând că numai lucrurile egale cu un acelaşi lucru sunt egale între ele este, în fond, cheia întregii armonii. Numai pe măsură ce poporul Americii ajunge să fie condus de un impuls comun, se poate stabili un grad de armonie. Acest lucru este adevărat atât pentru întreaga lume, cât şi pentru fiecare individ. Armonia deplină apare numai atunci când toate forțele implicate într-un singur organism, sau în mai multe organisme, ajung să fie animate de acelaşi impuls şi se mişcă perfect la unison spre un anumit obiectiv.

11. Nu există nici o îndoială ca Jung, în munca lui, a atins o coardă foarte profundă pentru atitudinea de armonie în relația cu toate lucrurile, atunci când a relatat experiența intrării sale într-o peşteră. În multe zone din India, oamenii se retrag în peşteri pentru a găsi perfectă linişte necesară ca să ajungă la o concluzie clară în legatură cu anumiți factori determinanți. În povestirile autentice se descoperă că, atunci când merg în locul unde sunt perfect liniştiți în cadrul condițiilor din jur, ei ajung la cea mai intensă activitate a vieții. Atunci ei văd mai departe, în viziunea pe care şi-o proiectează. Ajung să vadă perfect prin planul material sau fizic, până la ceea ce ei spun că este acea condiție desăvârşită în care toate activitatile sunt armonizate. Astfel, ceea ce ei văd ca adevăr universal este corelat cu lumea lucrurilor manifestate. Asta nu înseamnă că lumea este subordonată spiritualului, ci doar este corelată cu starea ei originară; şi atunci perfecțiunea lumii spirituale se manifestă imediat. Această activitate, în acord armonios, funcționează perfect sub conducerea lor.

12. În realitate, aceasta este procedura urmată de toți oamenii în aplicarea oricărui principiu. Mai întâi trebuie abandonate formele exterioare - prin care este exprimat principiul - până când se dobândeşte un discernământ clar asupra acțiunii principiului implicat. Această acțiune a principiului este, apoi, corelată cu forma exterioară, şi atunci avem armonie şi ritm în muzică, răspunsuri corecte la probleme, structuri arhitecturale minunate, picturi desăvârşite şi statui perfecte. Toate aceste manifestări sunt realizate datorită abilității individului de a se identifica pe sine cu realitatea din substratul tuturor lucrurilor, şi această

realitate este manifestată atunci în formă, cu aceeaşi armonie şi frumusețe care se vede în principiu.

13. Totuşi, aceşti oameni îți vor spune că nu este necesar ca fiecare individ să devină ca ei pentru a ajunge în această relație armonioasă, ci că ea poate fi realizată şi pe căile obişnuite ale vieții. Ei adoptă intenționat această atitudine pentru a afla ce se întâmplă, ca să ajungă la o concluzie clară. După ce au ajuns la acea concluzie, ei sunt capabili să-i instruiască pe ceilalți, dar nu-i invață sa facă exact ce au făcut ei. Ei demonstrează că se poate face ceva concret; că nu este nevoie să se petreacă ani lungi în meditație pentru a realiza asta, căci ei au găsit o cale mai scurtă sau o metodă mai uşoară; ca, în clipa când devii liniştit, eşti una cu Armonia. Astfel, din momentul acela începi să progresezi; atitudinea gândirii se schimbă din vârtej în armonie. Strădania nu mai este vizibilă; în consecință, îți ridici vibrația corpului până la nivelul unde efortul nu există.

14. Dacă UNUL este capabil sa indeplinească această condiție, atunci pot TOȚI, dar nu este nevoie ca toți să adopte calea cea lungă şi anevoioasă. Odată ce un fapt este revelat, omul nu trebuie decât sa accepte acel fapt. Ideea Maeştrilor este: Am trecut prin procesul de a face descoperiri, ştim care sunt factorii determinanți, şi restul omenirii nu mai are nevoie să facă ea însăşi descoperirile, ci doar să accepte ceea ce s-a dezvăluit. În consecință, nu este necesar ca masele să stea în Samadhi. Ei exprimă asta spunând că acela care stă în Samadhi este capabil să-i învețe pe ceilalți ceea ce a descoperit el. Dacă o doresc, toți pot trece prin practica stării de Samadhi, deşi ea nu este necesara, din următorul motiv: acceptând condițiile care au fost

dezvăluite, această acceptare aduce o anumită echilibrare, o condiție vitalizatoare în care omul înțelege, vede mai uşor. Bazându-se pe cunoaşterea revelată, omul se apropie mai uşor de pace, de condițiile şi faptele armonioase din jurul lui. De aceea, urmând concluziile celor care au făcut paşii preliminari, el merge direct spre starea de Samadhi. Cei care au trecut prin această stare sunt deschizătorii de drumuri, sau invățătorii. După spusele lor, nu este necesar să urmezi pas cu pas învățătorul, căci ei deja au curățit drumul. Ei au realizat condiția care apoi a devenit generală, şi proiectarea ei a deschis calea pentru toți.

15. Acesta este adevărul aflat în spatele ideii ispăşirii păcatelor lumii de către Iisus. El, ca un deschizător de drumuri, a explicat că suntem una cu Tatăl, tot aşa cum El este unit cu Tatăl. Noi nu trebuie să ne străduim să ne întoarcem la această stare, căci El a revelat-o ca pe un fapt împlinit. Ceea ce avem de făcut este doar să acceptam ca adevărat ceea ce El a dovedit că este adevărat. Nu mai trebuie să demonstram că suma celor 3 unghiuri ale unui triunghi este egală cu două unghiuri drepte, din moment ce deja s-a demonstrat asta. Când un fapt este revelat, tot ce avem de făcut este să-l acceptam. Dacă ele nu ar fi adevărate, atunci fiecare ar trebui sa demonstreze, pentru sine, fiecare aspect din matematică, mecanică, artă etc. Dar atunci când alții au probat aceste lucruri, noi venim ca beneficiari ai lucrării lor, începem de unde au lăsat-o ei şi continuăm spre următoarea condiție din cadrul aceluiaşi principiu.

16.Cu cât un grup este mai mare, sau cu cât este mai mare numărul de persoane dintr-un grup, cu atât este mai mare influența lui. Cu cât este mai mare

influența, cu atât mai puternic este, întotdeauna, impulsul dat. De aceea se spune că, dacă un grup de o sută de persoane ar sta în Samadhi, sau în liniște deplină, influența creată ar fi suficientă pentru mii de oameni. Astfel, mii de oameni ar fi înălțați spre o mai mare iluminare, prin cei o sută.

17. Aici, un rol foarte important îl joaca Yoghinii. Ei renunță intenționat la o anumită latură a vieții lor pentru a genera această influență, şi în special o influență spre perfecționarea trupului. Şi s-a spus adesea că nu este necesar ca toți oamenii să treacă prin sistemul Yoga ca să-şi perfecționeze trupul, căci Yoghinii îl parcurg şi fac posibilă această perfecțiune pentru toți. Asta a exprimat Iisus atunci când Şi-a dat viața pe cruce. Şi Yoghinii, ca şi Iisus, ştiau că nu renunțau la viețile lor. Renunțau doar la o anumită latură a vieții pentru o exprimare superioară, pe care toți s-o poată vedea şi urma. Ei au devenit ghizi sau învățători. Datorită lor, oamenii capabili de progres vor merge mai departe şi cu paşi mai mari.

18. Din aceste motive s-a spus că nu este necesar să se parcurgă toate numeroasele stadii din Yoga. Mulți realizează aceşti paşi doar în câteva ore, căci acumulează impulsul dat de aceia care au acordat mai mult timp acestei lucrări şi au avut o pornire mai puternică spre acest serviciu. Există anumite grupuri, speciale, care lucrează tot timpul în această direcție. Influența lor poate fi recepționată, căci ei o radiază tot timpul, de la diverse grupuri şi din diferite centre.

19. Această influență este recepționată în planul spiritual, exact aşa cum muzica de la radio este recepționată la nivelul electric. Dar, după cum muzica de la radio, captată la nivelul electricității, este auzită şi

simțită în planul material şi mental, tot aşa aceste influențe spirituale se manifestă pe orice plan inferior, căci planul spiritual le include pe toate celelalte. Totul este un plan spiritual, un Unic Plan Universal, lucrând perfect la unison cu sine atunci când individul se trezeşte ca să-l vadă aşa cum este în realitate. Nu căutându-i pe Maeştri sau influența lor, se realizează contactul cu ei, ci căutând planul gândirii armonioase şi al influenței spirituale care penetrează tot spațiul şi timpul, şi în care lucrează ei.

20. O linie poate părea ca are două capete opuse, dar aduceți aceste capete în acelaşi loc şi veți obține un cerc, şi astfel contrariile au dispărut. Extindeți cercul şi veți avea o sferă perfectă, care are o relație completă, sincronizată, a tuturor elementelor sale. Aşa cum a spus Millikan: Cosmicul capătă forma globului. Atunci ați închis cercul în toate sensurile şi ați realizat unitatea perfectă. Punctul devine o linie, linia devine cerc, cercul devine un glob. Acest lucru este adevărat pentru orice direcție a gândirii, şi prin procesul continuu al corelării tuturor lucrurilor cu Unul, în loc de a separa totul, se stabileşte punctul de unitate sau de unicitate. Acesta este Punctul de Unidirecționare (sau de Convergență Unică).

21. Când individul atinge convergența în gândire, el intră în starea de Samadhi, şi aici începe desăvârşire - când el atinge acest Punct de Convergență Unică.

22. Trebuie amintit, totuşi, că această convergență sau acest Punct de Unidirecționare este o stare extinsă a conştiintei, şi nu una contractată. Ea vine din principiul corelării tuturor lucrurilor, şi nu din ideea greşită de a exclude orice altceva. Starea de Samadhi permite

individului să vadă direct, prin toate, Adevărul său Principiul.

23. Acestea anulează ceea ce se afirmă în Lumea Vestică despre mintea conştientă şi cea subconştientă. În realitate, există o UNICĂ MINTE, cea pe care noi o numim Superconştientă. Aici puteți aduce în acord conştientul şi subconştientul. Atunci sunteți conştient de tot. Este conştiința completă. Atunci nu există nici o divizare şi, dacă nu facem nici o diferențiere, suntem într-un deplin acord conştient.

24. Divizarea minții în conştient, subconştient ş.a.m.d. a apărut la început ca un ajutor în învățare. Acum, totuşi, vedem că adevărul este altul. Putem înțelege mai bine mintea şi putem progresa conştient în realizarea spirituală gândind şi lucrând în termenii Minții Unice. Diviziunile au fost doar o parte a învățării simbolismului, azi fiind depăşite. Trebuie să fi fost o clasificare necesară în perioada aceea, dar astăzi rasa umană a parcurs complet simbolismul. Acceptam completitudinea tuturor simbolurilor. Când ne unificăm cu acea unică atitudine a gândirii, începem să ne desăvârşim.

25. Am discutat cu oameni de o mare realizare spirituală şi am aflat că ei, în cea mai mare parte, lucrează cu Mintea Unică, cu conştiința că totul este totdeauna aici şi totdeauna prezent. Aceasta era atitudinea lor. Aceasta atitudine devine atât de dominantă acum, încât vom descoperi că ea este pe cale să schimbe tot sistemul nostru economic. Dacă am putea fi complet la unison cu această Minte, nu ar mai exista obiective contradictorii. Consumul de energie ar fi cu 90% mai scăzut. Această energie ar fi folosită rapid şi tot mai mult pentru scopuri mai înalte şi mai largi, în loc

să fie irosită în eforturile de a lua de la altul ceea ce este necesar pentru sine. Cei cu Adevarăt Mari nu au nevoie niciodată să se ducă şi sa ia de la alt semen ca să producă ceva. Pentru ei, tot ce este aici le aparţine şi ei sunt liberi sa folosească tot cel le aparţine.

PENTRU INSTRUCTOR

Paragrafele 1 şi 2. Orice principiu cu care ne confruntăm porneşte de la o premiza clară, şi orice structură este posibilă numai dacă aderă la această premiză de bază. Motivul pentru care viaţa omului pare sa fi degenerat este acela că omul a neglijat adevărurile fundamentale ale vieţii. Această realitate fundamentală este aceea că întregul sistem al Universului este o singură unitate, iar omul este o parte integrantă a acestui sistem. El nu este în nici un fel separat de sistem, şi numai ideea că ar fi o fiinţă izolată l-a făcut să-şi piardă locul şi autoritatea sa de drept.

Paragrafele 3 şi 4. În aceste paragrafe poate fi pus clar în evidenţă felul în care s-a dezvoltat simţul dualităţii, şi astfel putem învăţa cum poate fi el depăşit.

Paragrafele 5 şi 6. Eu din individ este prima acţiune a fiinţei sale, punctul central al identităţii lui. Sunt este ceea ce el întrupează sau cuprinde în Eu, identitatea individuală, tot ce acoperă ea. Eu este o afirmaţie pozitivă, iar Sunt este elementul calificativ. Eu este principiul masculin, iar Sunt este cel feminin. Sunt aduce în existenţă tot ceea ce îmbrăţişează sau concepe. Sunt trebuie să devină imaculat în puterea sa de cuprindere, pentru ca omul să aducă la lumină ceea ce este în Spirit. Eu, care este identitatea mea în Spirit, Sunt, care cuprinde sau întrupează tot ce este în

Dumnezeu, iată adevărata utilizare a acestor cuvinte. Eu Sunt CEL CE Sunt este întruparea lui Dumnezeu. Niciodată nu pot fi în realitate altceva decât CEEA CE este în Spirit. Eu Sunt CEL CE Sunt, şi în afara Mea nu există altceva.

Paragrafele 7 şi 8 oferă o minunată ocazie de a arată necesitatea şi avantajul armonizării complete a tuturor lucrurilor. Este imposibil, desigur, să armonizăm totul cu propriile noastre idei şi noțiuni, dar cel puțin putem recunoaşte că, din moment ce un lucru există, el trebuie, într-o anumită măsură, să conțină elementele întregului. Vazându-l în relație cu întregul şi armonizându-l cu Totul, scăpăm cel puțin de dizarmonia din propria noastră natură, şi astfel ne menținem în adevărata noastră relație cu el. Dumnezeu lucrează în secret, şi chiar dacă nu înțelegem cum lucrează toate lucrurile într-o armonie finală cu Țelul Universal, nu va fi necesar un prea mare efort de imaginație ca să admitem că trebuie să fie aşa datorită adevăratei naturi a lui Dumnezeu.

Paragraful 9. În ordinea naturală a Universului nu există discordie. Orice dizarmonie este reacția noastră la ceea ce ne imaginam a fi rău sau nelalocul lui. Dizarmonia există doar în propria noastră ființă, şi asta doar în măsura în care nu suntem în rezonanță cu lucrurile aşa cum sunt ele în realitate. Dizarmonia nu este înafară, ci în propria noastră natură. Ca să o prevenim, trebuie să ne armonizăm cu realitatea spirituală dindărătul tuturor aparențelor. Gândirea amestecată a Americii este doar simbolul gândirii amestecate a minții individului American, şi toți se vor armoniza pe măsură ce progresam împreună spre un țel comun.

Paragraful 10 este o ilustrare a paragrafului 9.

Paragrafele 11 şi 12 arată clar cum poate fi stabilită armonia. Toți cei ce o realizează abandonează gândirea şi faptele lumii, şi devin ei înşişi responsabili de ceea ce trebuie făcut.

Paragrafele 13, 14 şi 15 indică limpede calea cea mai scurtă spre realizarea spirituală, şi ar trebui înțeleasă suficient de bine spre a-l elibera definitiv pe individ de ideea ca trebuie sa evolueze mult înainte de a-şi atinge starea spirituală. El trebuie să accepte starea sa spirituală, căci acest lucru a fost revelat de orice învățător iluminat de la începutul timpurilor, iar această stare iluminată este însăşi evoluția.

Paragrafele 16 şi 17 dau un excelent prilej de a arăta valoarea meditației individuale şi în grup pentru lucrarea spirituală. Aceasta este adevărata muncă de temelie a oricărui centru sau a oricărei mişcări progresiste, iar neglijarea ei înseamnă a pierde din vedere cea mai puternică forță în construirea unei căi spirituale şi a unei puteri individuale pentru îndeplinirea obiectivelor din viața cotidiana.

Paragrafele 18 şi 19 ilustrează aceleaşi lucruri descrise în paragrafele 13, 14 şi 15.

Paragrafele 20 şi 21 ilustrează principiul armonizării, şi ele pot fi exemplificate cu mult folos.

Paragraful 22. Acest paragraf trebuie să-l elibereze definitiv pe individ de ideea ca starea de convergență sau de concentrare a gândirii este o stare de fixitate mentală sau de focalizare a minții asupra unor gânduri, idei, imagini sau obiecte. Concentrarea este acea stare extinsă a minții care vede toate lucrurile în Unitate, şi nu încercarea de a exclude totul din gândire. Este un proces de legare a tuturor lucrurilor cu Sursa lor.

Paragrafele 23 şi 24. Aşa-numita minte subconştientă este doar o fază de reacție a minții față de gândirea intelectuală care a izolat individul de activitatea naturală a gândirii Universale. Într-un râu nu există vârtejuri decât dacă fluxul apei este împiedicat cumva, şi nu există o aşa-zisă minte subconştientă atunci când fluxul gândirii iluminate este neîntrerupt. Când omul este în fluxul vieții reale, există o singură, radiantă conştiință a realității.

Paragraful 25 este ilustrativ şi poate fi dezvoltat după cunoştințele instructorului.

CAPITOLUL IV - BAZELE VIITOAREI REORGĂNIZARI SOCIALE

1. În abordarea acestui subiect, vom începe cu Hawaii şi cu situația de acolo. Între poporul Hawaiian şi noi există o mare asemănare în gândire, mai ales în lumina experiențelor trăite. Poți duce un Hawaiian oriunde vrei pe ocean şi el nu se va rătăci. Ei niciodată nu pornesc la drum, în canoele lor, fără a avea, în fiecare barcă, cel puțin un om care sa poată spune unde se găsesc, ca şi cum ar avea în acea canoe cel mai bun compas din lume. Ceilalți au sarcina de a pune barca în mişcare, iar sarcina lui este de a o pilota tot timpul. Ei au moştenit această capacitate de-a lungul vremurilor.

2. Odată am luat un Hawaiian pe Oceanul Atlantic, unde el nu mai fusese niciodată, şi am descoperit că simțul direcției era la fel de treaz în el. L-am pus într-o barcă, alături de vâslaşi care nu ştiau nimic despre navigație, şi el i-a dirijat direct spre Insulele Capului Verde, aflate la sute de mile depărtare. Hawaiienii sunt

liniştiți şi găsesc imediat soluții. Ei folosesc foarte mult această calitate.

3. Marea capacitate inventivă a minții Americane este o funcțiune a aceluiaşi simț. Şi noi facem uz de ea cu toții, într-o măsură mai mare deci ne dăm seama. Când ştim cum funcționăm în mod natural şi apoi continuăm să lucram conştient în armonie cu noi înşine, atunci facem progrese mult mai mari în orice direcție. N-ați observat niciodată că foarte adesea funcționați ca printr-un simț înnăscut, printr-o intuiție sau un presentiment, şi abia mai târziu vă lămuriți de ce şi cum se petrece asta? Mulți oameni încearcă mai întâi să se gândească bine, dar atunci ei nu fac altceva decât să gândească, deoarece pentru nici o problemă nu există nici o soluție dacă ea nu a fost rezolvată deja. Sentimentul că poate fi rezolvată, sau ca ar trebui rezolvată, sau că ar fi mai bine într-un fel sau în altul, este prima activitate a acestui simț, şi dacă omul ar fi liniştit, ar veni şi restul informației, completând tot planul său de acțiune. Atunci, explicația intelectuală sau ideile care definesc procesul ar fi formulate imediat. Mintea rațională, cum o numim de obicei, nu face altceva decât să călătorească prin aceleaşi tărâmuri pe unde a mai fost deja, dar rațiunea nu este completă până ce nu va fi luat în considerare şi acest alt simț. Noua ordine socială va veni exact aşa cum apare ideea inventatorului. Va fi o izbucnire a revelației, ca să spunem aşa, şi atunci mintea o va putea asambla şi îndeplini. Imaginea omului pentru această nouă ordine se VA completa numai pe măsură ce ea devine operantă. Rațiunea este descriptivă, dar acest alt simț vede şi merge dincolo de rațiune, deschizând calea unei rațiuni mai largi.

4. Aceasta nu este o fază a superconştienței, cum o prezintă multi, şi nici o fază a subconştientului. Este puterea de a pătrunde în orice lucru. La Hawaiieni, este ceva perfect conştient. Este o calitate determinată de stagnarea din evoluție. Le este dăruită şi lucrează prin ei. Obişnuind să meargă pe jos prin insule, înainte să aibă vreun mijloc de transport, ei erau conduşi direct acolo unde era nevoie. Am văzut vreo 40 sau 50 dintre ei mergând prin insulă în căutarea cuiva care avea nevoie de ajutor. Uneori îi vizitează prietenii din cealaltă parte a insulei. Ei nu greşesc niciodată în aceste lucruri. Sunt în contact permanent unii cu alții. I-am chestionat, dar ei nu au nici o idee despre asta. Pur şi simplu, funcționează astfel pentru că niciodată n-au avut impresia că ar fi ceva nenatural.

5. Dacă atenția celor de pe o latură a insulei ar fi concentrată în întregime asupra lor înşişi, ei nu ar putea simți nevoile celor de pe cealaltă latură. Sunt uniți prin interese comune şi sunt preocupați de problemele celor din jurul lor, şi tocmai acest interes îi face senzitivi față de nevoile celor din afara cercului sau localității lor. Când semenii lor au nevoie de ceva, ei dirijează acest simț al necesității din ei înşişi prin legăturile de simpatie care îi unesc, şi atunci nevoile unui grup devin cunoscute instantaneu altui grup. Egoismul şi interesul personal ne separă, ne izolează de restul omenirii, şi acest simț al separării îi face pe oameni insensibili la nevoile altora, dezechilibrându-se astfel structura socială. În felul acesta, într-un grup nevoile sunt tot mai mari, pe când în altul creşte tot mai mult abundența, şi întreaga structură socială este dezechilibrată. Aşa se dezvolta concurența şi apare războiul. Vă puteți imagina războindu-se două grupuri, fiecare încercând să

satisfacă nevoile celuilalt? Natura are oroare de vid, şi aşa cum furtunile violente se produc datorită diferenţelor extreme de presiune atmosferică, la fel şi războaiele se nasc din extremele situaţiei omului.

6. Această facultate a Hawaiienilor este mai mult o memorie a generaţiilor premergătoare. Ei nu au pierdut-o niciodată. Intre ei şi viețile lor precedente nu există bariere. Ei spun: Acest simț nu se datorează doar faptului ca am trăit aici tot timpul. Noi vedem toate aceste locuri, în orice moment, din acelaşi punct. Niciodată n-am fost despărțiți de el. Este necesar doar să fim liniştiți şi ştim încotro trebuie să mergem.

7. Într-un fel, este aceeaşi facultate instinctivă pe care o foloseşte animalul, dar, după cum omul este o formă de existență mult superioară animalului, la fel şi facultățile sale sunt lărgite în comparație cu cele ale animalului. În animal este vorba de instinct, dar în om acesta are o capacitate foarte extinsă, şi îi putem spune intuiție sau discernământ spiritual. Animalul o are numai până la o anumită limită, dar omul merge mai departe. El poate să vadă exact ceea ce este pe cale sa îndeplinească. Animalul revine în acelaşi loc prin care a mai trecut, dar ființa umană poate merge oriunde fără să treacă prin aceleaşi locuri.

8. Nu se poate determina cu precizie în ce măsură această facultate conduce animalul în domenii noi, dar ştim că funcția primară a acestei facultăți este cea care a netezit calea pentru evoluția omului în orice domeniu al progresului uman. Singura diferență dintre oamenii cu realizări mari şi cei care rămân în mediocritate este aceea ca primii acordă puțină atenție la ceea ce a fost făcut şi obstacolelor sau rațiunilor care, aparent, ar putea sta în calea realizărilor, şi în schimb se dedau

contemplării lucrurilor care pot sau trebuie să fie făcute. Cei care permit naturii lor mentale şi emoţionale să dea îndărăt, refuzând să-şi lase acest simţ să pătrundă în necunoscut, îşi distrug propriile capacităţi, iar aceasta îi menţine permanent în închisoarea limitărilor. Dar trebuie remarcat ca închisoarea este doar refugiul sau reflectarea propriei lor naturi. Geniul este acela care merge înainte prin orice condiţii şi circumstanţe, şi se menţine permanent în procesul expansiunii şi extinderii acumulării sale de putere lăuntrică.

9. Abilitatea de a folosi acest simţ pentru progresul nelimitat este valabilă la oricine. Ea nu este rezervată doar unor aleşi. Este la îndemâna tuturor. Hawaiienii sunt mult mai conştienti decât oricare alţii pe care îi ştim, cu excepţia Polinezienilor. Ultimii pot veni să viziteze Hawaii de la o distanţă de 3000 de mile. Adevăraţii Polinezieni şi Hawaiieni sunt Caucazieni veritabili. Se pare că această facultate funcţionează mai evident la adevărata rasă Caucaziană. Pentru că ei nu o înăbuşă îndoindu-se de existenţa ei sau blocând-o prin limitările aparente, ea pare să fie mereu mai dezvoltată.

10. Este exact ceea ce Theodore Roosevelt a întâlnit în Africa. Este de găsit şi în Alaska şi Siberia. Când am mers, în 1905, în ajutorul lui Amundsen, nu era nici urmă de cărare, dar când ne găseam la vreo 30 - 40 de mile de satul lor, sătenii au venit şi ne-au întimpinat, spunîndu-ne câţi câini şi câte sănii aveam, şi în general totul despre grupul nostru şi echipamentul lui.

11. Un motiv pentru care Americanii nu posedă această facultate este acela că ei au prea multe facilitaţi. Am lăsat-o să se piardă şi nu am păstrat-o în mod conştient. În mod subconştient sau inconştient, Americanul are această facultate foarte dezvoltată. Cei

mai mulți dintre Americani au avut experiența ei, dar în general ezită sa o folosească sau să spună ceva despre ea.

12. Americanul obişnuit consideră că este un semn de oarecare țâcneală dacă se vorbeşte despre ceva care nu are o rațiune evidentă. Un asemenea sentiment este rezultatul ignoranței cu privire la adevăratele capacități ale individului şi la cele mai importante instrumente pe care le are pentru a progresa într-o măsură oarecare. Îndoiala de sine şi de propria sa abilitate este cea care îl ține în loc. Dacă vei crede şi nu te vei îndoi, nimic nu-ți va fi cu neputință spunea Iisus. Această facultate este primul instrument al unei rațiuni sănătoase, în timp ce celelalte procese raționale, care de obicei se bazează pe ea ca pe singura fundație a unei rațiuni inteligente, sunt secundare. Mari fapte s-au înfăptuit de pe tărâmul de dincolo de rațiune, iar explicațiile lor au apărut după aceea. Rațiunea sănătoasă lucrează mai întâi văzând limpede prin limitări, captând imaginea lucrului neevident, totuşi pe deplin posibil, şi apoi construind celelalte procese ale rațiunii, pe măsură ce se petrec aceste fapte. Credinței alătură-i cunoaşterea, spun Scripturile, dar mulți dintre noi încearcă să ajungă la credință cunoscând, mai întâi, totul despre un lucru, în mod obiectiv.

13. Astfel, îi lăsăm pe alții sa gândească în locul nostru. Ne bazăm pe ei, ca să rezolve ei totul, să dea formă tuturor lucrurilor, iar apoi ne bazăm pe ceea ce au produs ei. Producătorul devine mereu mai capabil, iar beneficiarul devine mereu mai dependent. Emerson spunea acelaşi lucru când se referea la faptul că tot ce câştigam cu o mână, irosim cu cealaltă. Avem ceasuri, dar ne-am pierdut abilitatea de a spune ora zilei noi

înşine. A neglija dezvoltarea sinelui, devenind dependent de orice lucru din afara ta, înseamnă a-ți slabi propria natură.

14. Astronomii Caldeeni şi-au obținut informațiile din astronomie folosind facultatea intuitivă, sau puterea minții, pentru a pătrunde faptele. Ei s-au bazat complet pe asta şi şi-au construit astfel toate teoriile. Aceşti Caldeeni antici au inclus în istoria lor roadele acestei facultăți. Întotdeauna, ea a fost evidentă. Influența ei încă mai există. Dacă o dorim, trebuie să devenim una cu ea. Pur şi simplu.

15. Acesta este ochiul sufletului, de care au scris misticii. Prin el, omul a citit şi va continua să citească documentele Akashice. Prin el putem percepe lucruri care se petrec la distanță, sau putem prevedea evenimentele viitoare cu viteza luminii – 186.000 de mile pe secundă. Asta ni se întîmpla uneori, în timpul vreunui cutremur sau într-o altă situație limită. Evenimentele ce vin îşi aruncă umbra înaintea lor. Orice lucru se întâmplă mai întâi în planuri superioare; apoi intervine reflectarea lui. În epoca Zeilor, totul funcționa între conştiință şi formă. Erau cele două fete ale Himerei de la poarta templului. Privind dintr-o singură parte, se admite limitarea data de iluzie în templu, ființa omenească. Privind în regatul Spiritului, se admite libertatea şi puterea iluminării.

16. Hawaiienii posedă o dezvoltată intuiție naturală a lucrurilor, şi profetizează sau prezic. Există o anumită categorie de Hawaiieni care, împreună, sondează tendințele iminente. Dacă percep vreo influență care nu este spre bine, ei imediat o pasează unui alt grup care lucrează contra ei, şi ea nu se manifestă niciodată.

Hinduşii spun că un om poate să prezică, iar un alt om-Dumnezeu poate opri împlinirea prezicerii.

17. În experiența noastră cu Hawaiienii nu am găsit nici o situație în care ei să fi ratat oprirea unui eveniment negativ care fusese prezis. Ni s-a spus că ei au oprit multe invazii. Cei care au această sarcină pot să traseze o anumită linie peste care inamicul nu poate să treacă. În legendele lor sunt cuprinse multe asemenea situații. Uneori, inamicul nu a putut nici măcar să debarce pe țărmurile lor.

18. Institutul Carnegie a făcut, cu câtva timp în urmă, cercetări cu un grup de indieni din Arizona. Aceştia trasau o anumită linie şi nimeni nu o putea trece, decât cu iubire. Doi oameni au încercat să-şi deschidă drum în forță peste acea linie, şi ambii şi-au pierdut viața.

19. Cel neiluminat face greşeala de a crede că profeția este inevitabilă, că dacă este stabilit că se va întîmpla un lucru, el trebuie să se întâmple. Unde vor fi doar profețiile, ele vor da greş, spun scripturile. Profeția vine mai ales din structura mentală stabilită imediat în jurul Pământului, ea fiind proiecția gândurilor limitate ale omului însuşi. Facultatea percepției, dirijată în acest domeniu, poate simți tendința acestei influențe mentale şi ceea ce ar fi posibil să se întâmple în planul material. Acestea aparțin, toate, domeniului falsei profeții, şi toate pot fi anihilate. Scripturile avertizează împotriva falşilor profeți care distrag atenția oamenilor de la Dumnezeu. Adevărata profeție este rezultatul menținerii acestui simț orientat spre planul Spiritului, până când individul percepe tendința Legii Universale. Legea Universului înlătură imediat orice acumulări contrare din mintea indivizilor sau a națiunilor. Ea se împlineşte la fel de

uşor, pe cât de uşor umbrele pot fi risipite de lumină. Soarele alungă noaptea; o singură lumânare va risipi întunericul unei încăperi; căci lumina, fie ea mare sau mică, are puteri nelimitate asupra întunecimii din jur, fie ea slabă sau adâncă. Chiar şi o mică iluminare, pentru individ, poate împrăştia masa de negaţii, limitări sau false profeţii din jurul lui, căci acestea sunt doar umbre palide, fără nici o putere înlăuntrul lor. Nu acceptaţi profeţiile despre distrugeri şi calamităţi. Priviţi în Împărăţia Spiritului, şi ele vor dispare.

20. În insulele Hawaii a existat un grup de indivizi care veniseră din Japonia, aducând cu ei magia neagră. Ei declarau ca puteau invoca moartea unei persoane; dar acest grup nu mai există. Mai înainte de a putea practica magia neagră sau de a deveni un Antichrist, omul trebuie să fi fost versat în puterile conştiintei Christice. El dobândeşte puterea Christica dar, dacă o foloseşte greşit, rezultatul unei asemenea practici este autodistrugerea şi, prin distrugerea indivizilor care se dedică practicării magiei negre, această arta dispare odată cu ei.

21. Cea mai dureroasă, dacă nu cea mai rapidă metodă de autodistrugere este greşita utilizare a cunoaşterii spirituale. Individul tentat sa folosească informaţia spirituală pentru a obţine avantaj sau pentru a-i influenţa, a-i controla pe alţii, ar trebui să-şi amintească faptul că orice comandă care porneşte din propria sa minte sau gură trece prin propria sa fiinţă şi devine un decret puternic înlăuntrul propriei sale naturi, acţionând asupra lui exact aşa cum a intenţionat el pentru altul. Asta arată Christ când spunea că Împărăţia Cerurilor este în voi. Fiinţa ta este o împărăţie supusă jurisdicţiei propriilor tale decrete. Pentru

individul care îl emite, are prea puțină importanță dacă decretul său este acceptat de un altul. Decretul este recepționat şi lucrează înlăuntrul propriei sale împărații, şi el poate fi sigur de cele mai complete rezultate în propria ființă. Împărăția dinlăuntrul individului va fi cerească numai atunci când el emite decrete care vin din tărâmul ceresc, Spiritul unde toate lucrurile se mişcă în armonie pentru a promova bunăstarea şi progresul oricărui individ de pe pământ. Darul este al celui care dăruieşte, şi se întoarce tot la el, fie el bun sau rău. După cum dai, aşa primeşti.

22. O categorie de Rishi (intelepți) din India este capabilă să perceapă un eveniment pe cale sa se petreacă. Dacă este ceva rău, un alt grup îl preia imediat şi el nu mai are loc. Acest lucru s-a întâmplat şi în istoria veche a Evreilor. Ei au prevenit astfel multe războaie între triburile lor.

23. Mulți folosesc azi aceeaşi metodă în prevenirea accidentelor. Mulți oameni nu au niciodată vreun accident. Am colaborat cu un grup de peste 700 de persoane din Statele Unite, care lucrau anume pentru a preveni accidentele, şi în cei trei ani şi jumătate în care am fost împreună cu ei, în acel grup nu a avut loc nici un accident. Acum grupul a crescut până la peste 4000 de membri. Ei lucrează discret şi nu sunt cunoscuți public.

24. De ce nu şi-ar orienta omul toate forțele ființei sale într-un sens bun? Păstrându-şi facultatea perceptivă, sau cum veți vrea s-o numiți, în acțiune în regatul spiritual, unde totul se mişcă în armonie spre binele deplin al oricărei ființe, s-ar dezvolta o acțiune similară în mintea tuturor oamenilor. Deoarece lucrau cu toții supunându-se puterii care lucrează spre binele

tuturor, ei efectiv nu puteau spune sau face altceva decât ceea ce era spre binele tuturor. Cu alte cuvinte, prin supunere față de Marea Lege nu mai poate exista nici un conflict între indivizi. Nu mai pot fi războaie, accidente, nici unul dintre lucrurile care produc suferință la nivelul ființei umane.

25. Această capacitate poate fi utilizată în diferite feluri. Există cazul veteranului de război De Jong, care a fost tratat la Spitalul Letterman din San Francisco şi care, deşi orb, a demonstrat că primise o iluminare superioară, conducând o maşină pe străzile din San Francisco şi Los Angeles. Acest tânăr remarcabil îşi dezvoltase anterior această capacitate, iar acum ea se trezise brusc. Asemenea lucruri au loc adeseori.

26. Esențial este ca, dacă ea poate fi trezită, aşa cum s-a întâmplat în atâtea cazuri, atunci această facultate există. Dacă există, ea poate fi înțeleasă, poate fi corect dirijată şi poate fi trezită la o funcționare deplină. Trebuie să acordăm atenție acestor lucruri şi să acționăm inteligent pentru a dezvălui posibilitățile latente din propria noastră natură, dacă vrem să ajungem la nivelul Maeştrilor. Nimeni nu poate face asta în locul nostru.

27. Acesta implică un deplin autocontrol emoțional, mai important decât controlul mental. Trebuie să ajungem la Punctul de Convergență Unică. Atunci când forțele noastre sunt centrate, totul lucrează pozitiv. Iisus spunea: Unul este Dumnezeu.

28. Întreaga problemă a reorganizării noastre sociale se roteşte în jurul unei percepții mai profunde. Oamenii trebuie să învețe să-şi dezvolte această facultate. Aceasta va fi reorganizarea socială: să ştim să facem

lucrul potrivit la momentul potrivit. Este substanța funcționării sociale în viitor.

PENTRU INSTRUCTOR

Această lecție se ocupă de rațiunea din care se va dezvolta noua ordine socială pe cale să apară în aceste timpuri de schimbare, şi care este revenirea la facultatea inițială a omului de a discerne tendința spirituală a lucrurilor, de preferat în loc de a se baza pe standardele intelectuale şi valorile materiale ale trecutului. Experiențele noastre trecute au adormit, într-un fel, această facultate spirituală, şi ea trebuie redeşteptată acum ca să ne armonizam cu acțiunea Legilor Universale.

Paragrafele 1 şi 2 arată că rasele primitive, aşa-numite de noi, au un simț superior față de noi, şi în anumite situații se descurcă mai bine decât noi.

Paragraful 3 arată în ce domeniu funcționează mai vizibil la noi această facultate, dar ea trebuie extinsă pe direcțiile spirituale, dacă vrem să obținem maximum din posibilitățile şi abilitățile noastre.

Paragrafele 4 şi 5. Această facultate poate fi numită în multe feluri, dar în ştiința secretă ea este ceea ce se numeşte simțul penetrant sau abilitatea de a dirija sau conduce mintea în domenii noi. Când este orientată spre cel mai înalt țel al ei, ea ne va conduce la valorile spirituale, tot atât de precis cum ne-a condus şi în domeniul geniului inventiv.

Paragrafele 6, 7 şi 8 se explică singure, dar pot fi dezvoltate mai mult după cunoştințele instructorului.

Paragrafele 9, 10 şi 11 dau un bun prilej de a arăta clar cum mintea omului este întunecată de prea multă

preocupare pentru lumea efectelor, şi cum poate fi ea limpezită prin redirecționarea înapoi spre lumea cauzelor.

Paragraful 12 ar putea să fie suficient de explicit, dar oferă şi multe ocazii de dezvoltare.

Paragraful 13 poate fi tratat în acelaşi mod ca şi paragraful 12.

Paragraful 14 revine la aceleaşi idei din paragrafele 1 şi 2.

Paragrafele 15 şi 16 ilustrează ceva mai mult din posibilitățile aceste facultăți şi condițiile în care ea poate sa funcționeze normal. S-ar putea spune multe despre ceea ce este această facultate în realitate. În forma ei cea mai simplă, este acea fază a mintii care priveşte îndărăt ca să vadă ce am făcut ieri, sau priveşte înainte ca să vadă ce sperăm să facem mâine, deci este un simplu act de atenție. Dacă este forma înainte, descoperim doar complicațiile de acolo dar, dacă lucrează în Spirit, ea se extinde în domeniul realității spirituale.

Paragraful 17 ilustrează câteva dintre posibilitățile care apar prin folosirea ei. Poate fi imens dezvoltat şi valorificat pentru cel care studiază, dacă el va ține cont de sfatul cuprins aici.

Paragraful 18 poate fi abordat în legatură cu acelaşi lucru.

Paragraful 19. Punctul care trebuie bine limpezit în acest paragraf este ca profeția nu este exactă atunci când este bazată pe planul mental şi fizic. Ceea ce este bine organizat în planul mental poate transpare în fizic dacă nu este protejat printr-o acțiune directă a autorității spirituale. Adevărata profeție declară rezultatele constructive care urmează aplicării cu autoritate a acțiunii spirituale dezvăluite.

Paragraful 20. Nebunia folosirii greşite a puterii spirituale ar trebui să fie evidentă pentru oricine, dar ea trebuie să fie limpezită pentru mintea oricărui individ, ca o măsură de autoprotejare. Obiceiul, dezvoltat în multe cercuri metafizice, de a-i influența mental pe ceilalți, ca ei să facă voia altcuiva, este magia neagră în forma ei embrionara, şi nu poate conduce decât la haos.

Paragraful 21 ar trebui abordat în conexiune cu paragraful 20.

Paragrafele 22 şi 23 pot fi tratate ca şi paragraful 19, şi pot fi dezvoltate sub îndrumarea instructorului.

Paragraful 24 este complet, dar oferă ocazii practice pentru a arăta bazele adevăratei cooperări în introducerea noii ordini a lucrurilor. Adevărata motivație a aspirantului spiritual constă în armonizarea cu Cauza Universală care lucrează la fel şi pentru sfânt, şi pentru păcătos, pentru bogat ca şi pentru sărac, pentru cel legat la fel ca pentru cel liber, iar într-o cauză comună nu poate exista discordie şi confruntare, deci nici război. Lucrurile egale cu acelaşi lucru sunt egale între ele, aceasta este baza unității Universale.

Paragrafele 25 şi 26 dau ocazia de a imprima fiecărui student faptul că nimeni nu şi-a dezvoltat sau exprimat vreodată aşa-numite puteri neobişnuite, ci că aceleaşi puteri sunt potențiale înlăuntrul lui, iar datoria lui este să-şi dezvolte propriile capacități dacă vrea să-şi cunoască măsura propriului suflet.

Paragraful 27. Un întreg volum ar putea fi dedicat necesității autocontrolului. Acesta este la fel de esențial pentru puterea şi progresul individului, pe cât de esențială este, pentru puterea mecanică, organizarea şi aplicarea energiei. Fără ea, în nici un domeniu nu există putere concretă pentru scopuri constructive.

Paragraful 28 poate fi dezvoltat după abilitatea instructorului.

IV CAPITOLUL V - PUTEREA CUVÂNTULUI ROSTIT

1. Cuvântul rostit are o mare putere, dar un lucru este cert: trebuie sa alegem cuvintele şi apoi sa le dăm putere. Nu există putere într-un cuvânt negativ decât dacă îl selectăm şi îi conferim noi putere. El nu conține putere în sine. Puterea trebuie dată cuvântului de acela care îl rosteşte. Desigur, conform filosofiei orientale, gândul care precedă cuvântul este şi mai important. În consecință, gândul poate fi forța dinamizatoare din spatele cuvântului rostit, şi astfel îi adaugă putere şi, aşa cum arată Maeştrii, acel cuvânt trebuie sa meargă mai departe şi să creeze.

2. Dacă un cuvânt este rostit într-o doară sau fără forța gândului, el nu ajunge să se împlinească. Prin alegerea acelui cuvânt, puterea atribuită lui prin gând nu poate decât sa realizeze lucrul pentru care este emis. De aceea se cere o atenție deosebita în alegerea cuvântului rostit, şi de aceea se spune ca el trebuie, întotdeauna, sa fie un cuvânt ales.

3. Puterea pe care o punem în spatele cuvântului rostit pentru a realiza ceva trebuie să fie energia pe care o percepem noi înşine. După cum spun Maeştrii, ceea ce percepi nu este energia pe care o dai cuvântului, ci energia pentru împlinirea acelui cuvânt.

4. Iisus a spus: Cuvintele mele sunt Spirit şi Viață, şi ele se împlinesc acolo unde sunt trimise. Spiritul este cauza creativă din Univers, iar cuvintele noastre au putere numai în măsura în care spiritul însuşi este

văzut ca forța care operează îndărătul lor. Activitatea forțelor naturii este cea care face sămânța să încolțească, deoarece sămânța nu are putere în ea însăşi. Ea este doar un container sau vehicul al acelei forțe. La fel sunt şi cuvintele. Scripturile spun: Cuvântul este o sămânță, iar puterea Spiritului acționează asupra cuvintelor aşa cum acționează natura asupra seminței. Punctul central în această chestiune a cuvântului este conştientizarea, de către noi, a Spiritului. Cuvintele rostite aiurea nu au putere şi nu creează, deşi ele, într-un anumit sens, pot spori starea de hipnoză. A te teme de cuvintele negative înseamnă a le spori energiile hipnotice, şi astfel influența lor negativă creşte. Puterea cuvintelor ignorante sau fără sens stă doar în faptul ca ele pot intensifica starea hipnotică a mintii omului, dar ele nu pot altera câtuşi de puțin cauza creativă. Puterea cuvintelor negative este doar o modernizare a vechii idei de diavol, şi este o violare directă a faptului că există o singură putere, puterea lui Dumnezeu. Nu există nici o putere care să se opună binelui final din tendința universală. Ceea ce pare a fi opus se află doar în propriile noastre minți, care adesea lucrează împotriva sensului divin, tendința creatoare a Universului, sau voința şi țelul lui Dumnezeu, este de a risipi ignoranța, exact aşa cum lumina împrăştie întunericul.

5. I-am văzut - şi, întotdeauna, prin ei ne referim la Maeştri - exprimând un cuvânt, iar ceea ce descria acel cuvânt se manifesta imediat. Nu exista deloc elementul de timp. De fapt, nu ai nici o cale de a plasa elementul temporal în cuvântul rostit dacă energia - Spiritul - este în el. Aşa cum arată ei, un cuvânt rostit direct, cu toată forța gândului sincer în spatele lui, trebuie să creeze instantaneu condiția pe care o exprimă. Este foarte

evident că Lumea Vestică vede cuvântul ca lipsit de orice putere. Aşa că se poate rosti cuvântul, dar, lipsit de energia dindărătul sau, el îşi pierde complet puterea. Adesea se spune că acesta este motivul pentru care Lumea Vestică ajunge la idei şi exprimări atât de copilăreşti. Ea nu reuşeşte să acorde cuvintelor valoarea lor corectă.

6. În concluzie, întotdeauna cuvântului trebuie să-i fie asociat gândul corect ales, sau care posedă forța sa proprie, nu pentru a dirija acel cuvânt prin voință sau prin forța voinței, ci pentru a-i da acelui cuvânt puterea care îi aparține. Desigur, aceasta este puterea Spiritului, şi aceasta este inclusă în propriile noastre cuvinte numai prin gândul înalt, care corespunde scopurilor creatoare ale Universului. În felul acesta, voința, care are abilitatea de a direcționa, emite cuvântul, dar nu ea este aceea care dă putere cuvântului rostit. Voința selectează sau inițiază alegerea gândului şi rostirea cuvântului, dar puterea acestuia este concepută sau primită printr-o conştiență lărgită a prezenței şi puterii Spiritului. Atunci când un cuvânt este ales pentru înțelesul sau utilizarea lui, el întotdeauna este selectat în vibrația căreia îi aparține, şi tot acolo este plasat.

7. Acestea ar trebui să risipească teama multora față de cuvintele negative, şi totodată ar trebui să-i inspire individului o selecție mai inteligentă a cuvintelor sale şi o utilizare optimă a lor. Să gândeşti cu gândurile lui Dumnezeu, aceasta ar fi esența puterii spirituale, căci îndărătul acestor cuvinte trebuie pusă însăşi puterea care a creat cerurile şi pământul. Cuvintele omului ar trebui să exprime întotdeauna natura sa spirituală înnăscută, şi să fie un mijloc de a localiza natura sa spirituală în ființa sa exterioară. A vorbi

numai în armonie cu cele mai înalte şi mai constructive idealuri, înseamnă să vorbeşti cu cea mai mare putere, şi astfel ceea ce pare improbabil devine cel mai probabil prin faptul că asemenea cuvinte au puterea cea mai mare. Cu alte cuvinte, cu cât gândul, realizarea şi conştiința sunt mai Dumnezeieşti, cu atât este mai mare puterea implicată în proces.

8. După cum se exprimă filosofii orientali, nu te poți separa câtuşi de puțin de Principiu dacă foloseşti cuvinte alese. De aceea, orice cuvânt care este exprimat, poate fi ales. Atunci nu mai dai energie condiției negative. Energizezi numai condiția selectată.

9. Hinduşii, sau Arienii, spun mereu aşa: Omul este creatorul cuvintelor; de aceea, omul este cel care alege sau direcționează aceste cuvinte, şi el le alege sau le plasează în forma în care ele trebuie să opereze şi să-şi exercite puterea. Deci, în măsura în care el foloseşte corect acest lucru, acea putere nu se va putea conecta la cuvintele negative. În consecință, cuvintele negative nu sunt luate în considerare de către individul care doreşte să manifeste forme. Întotdeauna, gândul formei manifestate este condiția, adusă în existență, în care omul este capabil să creeze. Acesta este locul în care omul are controlul asupra oricărui cuvânt rostit. Limba Sanscrită este o limbă ale cărei fraze favorizează această condiție. În acesta stă puterea ei de manifestare. Prin asta ne referim la faptul că o anumită topică din limba Sanscrită permite doar 4 cuvinte sau afirmații pozitive, adică expresii care pot fi făcute afirmații pozitive, şi de la care nu exista nici o abatere

10. Fireşte, oricine este curios să întrebe care sunt aceste 4 cuvinte pozitive. Întotdeauna, ele sunt cuvinte care reprezintă declarații sau fapte pozitive. Oricine le

poate alege. Desigur, cel mai pozitiv este primul cuvânt, Dumnezeu. Revenind la Principiu, vă veți formula afirmația bazându-vă pe El. Puteți formula, cu acest cuvânt, orice afirmație pozitivă veți dori. De aici porneşte puterea cuvântului rostit. Cuvântul vostru cheie este întotdeauna cel mai înalt, Dumnezeu. Apoi alegeți cuvintele care îl vor însoți pentru declarația pozitivă.

11. La fel cum calculele matematice pornesc de la Unitatea simbolizată de cifra 1, tot aşa toate cuvintele pornesc dintr-o rădăcină unică, sau un Principiu Unic. DUMNEZEU ESTE, şi pentru că Dumnezeu este, EU SUNT. Deoarece Dumnezeu este viața, eu sunt viața. Deoarece Dumnezeu este inteligența, eu sunt inteligența. Deoarece Dumnezeu este putere, eu sunt putere. Deoarece Dumnezeu este orice substanță, eu sunt substanță etc. În Sanscrită, Tată înseamnă cel care a dat primul impuls de mişcare, iar prima mişcare a minții individului trebuie sa pornească totdeauna din Sursa Unică, şi trebuie susținută prin conştiința individului. A admite în conştiința individuală vreun lucru care nu-şi are originea în faptele lui Dumnezeu, înseamnă a falsifica însuşi procesul vieții şi, din acest motiv, omul devine inconştient de deplinătatea Divinității sale. El trebuie să se dedice complet adevărurilor subtile ale vieții; trebuie să locuiască în Ierusalim - contactul său cu Totul - până când Spiritul Sfânt şi Întreg al lui Dumnezeu ajunge să fie energia dinamizatoare a fiecărui gând, cuvânt şi gest al său.

12. Omul nu poate să exprime nici un cuvânt sau gând cu putere de manifestare, în afara propriului său domeniu de competență. El nu poate ieşi din acel domeniu deoarece însuşi cuvântul pe care îl exprimă creează domeniul în care acționează.

13. Omul obişnuit nu realizează ce este cuvântul. Mai degrabă îl vede ca pe un vehicul folosit în procesele minții pentru a transmite sau extinde anumite procese mentale. Cuvântul nu poate comunica nimic din ceea ce nu este în minte. Webster spunea ca numele implică natura esențială a lucrului numit. Un cuvânt este doar un nume pentru anumite stări ale conştiintei, şi este ceva care rămâne de ordin strict individual. Cineva ar putea spune sunt fericit, dar asta nu ar transmite nimic unui alt individ care i-ar auzi cuvintele. Dacă în conştiință el este doar un pic bucuros, cuvintele sale ar comunica prea puțin starea sa. Dar dacă el radiază de bucurie, cuvintele sale ar transmite o convingere deplină. Cuvintele spuse aiurea sunt cuvinte goale, care nu conțin conştientizarea şi înțelegerea realităților spirituale. Vedeți, folosim cuvântul după ceea ce conține, iar conținutul cuvântului este determinat de nivelul nostru de conştientizare, care este determinat, la rândul lui, de gradul de selecție inteligentă pe care îl folosim.

14. Nu repetiția este cea care face ca un cuvânt să fie eficient. Prima ta declarație, dacă este adevarată, este suficientă. Nu-ți rămâne altceva de făcut decât să-ți menții afirmația, să fii consecvent în acel cuvânt. Totuşi, repetiția este adesea un mijloc eficient de a ajunge în acord cu posibilitățile cuprinse într-o afirmație. Omul poate repeta de multe ori o frază sau o regulă, până când conştiintei sale i se dezvăluie clar înțelesul ei. Fără aceasta extindere a minții către realitățile interioare, repetiția este doar hipnotică.

15. Dacă omul repetă cuvinte şi acestea nu devin hipnotice pentru el, această repetiție îl aduce în mai strânsă armonie cu realitățile dindărătul cuvintelor. Asta

aduce o întelegere superioară. Merită să repeți până la un anumit punct, după care nu mai trebuie să repeți deloc, căci cuvântul tău este înrădăcinat în tine. Când înțelegi că el este ferm stabilit în tine, repetiția nu mai are nici o valoare. În REALITATE, ajungem să înțelegem că orice cuvânt al nostru este totdeauna fixat şi nu-l mai repetam niciodată.

16. Dacă manifestarea cuvântului tău nu apare, aceasta nu este o dovadă a ineficienței lui. Cea mai bună atitudine, într-o asemenea situație, este de a mulțumi că manifestarea există. În acest fel, ieşi complet din îndoială. Dar dacă vei continua să-ți repeți cuvântul, foarte repede vei începe să ai îndoieli; pe când, dacă mulțumeşti, eşti într-o mai strânsă armonie cu cuvântul tău şi devii mai uşor conştient de faptul ca acest cuvânt al tău este fixat.

17. Simpla repetiție a unui cuvânt nu-l fixează mai ferm, ci doar te aduce în armonie cu ceea ce ESTE. Foarte adesea, este posibil sa ajungi la o relație mai armonioasă mulțumind că el este aici ACUM şi că este fixat.

18. Când omul realizează că întreaga chestiune a rezultatelor manifestate este mai mult o problemă de deschidere a conştiinței pentru a vedea sau include ceea ce deja există, în Fapt, în loc de a încerca să aducă în forma manifestată ceea ce nu există, atunci chestiunea devine mult mai simplă. Țara pe care o vezi cu ochii, ți-o dau ție ca moştenire, aceasta conține tot misterul. Este o realitate în Spirit, este o realitate oriunde şi în oricare aşa-zis plan, căci există un singur plan şi acesta este spiritual. Pe măsură ce mintea se extinde sau percepe realitatea spirituală, nu mai poate fi nici o îndoială despre manifestarea acelui lucru. Dacă este aşa în

Dumnezeu, atunci aşa este pretutindeni, căci Dumnezeu este totul. Totul este o chestiune de conştientizare din partea noastră, şi conştiința noastră trebuie extinsă pentru a include realitatea şi existența faptului Spiritual.

19. Aceasta era metoda lui Iisus. Orice cuvânt era fixat în Sinea Lui. El exalta orice cuvânt prin conştiința Sa exaltată, ştiind că acel cuvânt era deja împlinit. Hindusul are aceeaşi atitudine. El îşi face declarația şi apoi poate spune că a terminat. Adoptă atitudinea că deja totul este împlinit; este deja existent; îi aparține; apoi merge mai departe. Astfel se poate obține mult mai mult decât revenind la repetiție, şi se pare că astfel devii tot mai puternic.

20. În ce priveşte tratamentul aşa-zisei boli, metafizicianul mediu face greşeala de a lucra cu cele doua stări opuse, boală şi sănătate. Avem aici două condiții, fiecare putând să ia locul celeilalte. În Orient nu se lucrează aşa, după cum n-o făcea nici Iisus. Când ai în vedere perfecțiunea, ştii că ea este stabilită în tine. Exaltă perfecțiunea. Ea există independent de cele două polarități, sănătate şi boală. Perfecțiunea este un fapt etern stabilit în Principiu, şi este completă în sine pe orice aşa-zis plan. După filosofia orientală, atât sănătatea cât şi boala sunt iluzii, căci ele sunt doar doua concepte umane. De pildă, ideea voastră de astăzi despre sănătate nu vă va mai satisface peste 5 ani, căci sănătatea este o idee relativă în propria voastră conştiință. În Ființă nu există nimic relativ, totul este absolut, totul este perfect, iar adevăratul practician se identifică pe sine cu realitatea şi nu se ocupă de iluzii. Lasă la o parte cei doi poli opuşi şi pune în locul lor perfecțiunea. Vedem că Iisus niciodată nu lucra cu

polaritățile. El punea, în locul celor două polarități opuse, adevărata perfecțiune. Marea sa afirmație era, întotdeauna, perfecțiunea, şi acea perfecțiune era mereu stabilită în Sinea Lui.

21. Dacă scriu pe tablă 2+2=3 şi apoi 2+2=5, veți alege intre 3 şi 5 ca să stabiliți răspunsul corect? Nu, ci veți merge dincolo de aceste expresii, ținând cont de faptul că 2+2=4, iar atunci aceste extreme vor dispare amândouă. Tot ce este mai mult sau mai puțin decât răspunsul corect nu are nimic de-a face cu realitatea din Principiu, şi un răspuns corect este posibil numai facând ca adevărul din Principiu să guverneze situația. Ideile noastre despre sănătate şi boală sunt, ambele, mai puțin decât perfecțiunea care stă la baza Universului, iar ceea ce este mai puțin decât perfecțiunea nu poate fi schimbat niciodată în perfecțiune. Este vorba de ceva care nu are legatură cu nici una dintre aceste două extreme. Fii desăvârşit, aşa cum Tatăl tău din ceruri desăvârşit este, acesta este modelul corect pentru această procedură.

22. Mulți oameni eşuează în aşa-zisele demonstrații deoarece ei fac o afirmație de perfecțiune şi imediat încep să caute la polaritățile opuse. Numai dacă ochiul tău este unul, trupul tău va fi plin de lumină. Soția lui Lot s-a întors şi a văzut dual, şi trupul ei a devenit stâlp de sare. Deci, de aici înainte şi pentru totdeauna, vedeți numai perfecțiunea ne-a spus Iisus, de fapt. În momentul în care noi stabilim Perfecțiunea, Christ devine stăpân. Fiecare lucrează pentru a-l stabili pe celălalt, căci realitatea din Spirit este forma manifestării lor.

23. Efectul adevăratului tratament spiritual nu depinde de gradul de realizare sau de evoluție spirituală

a persoanei tratate. Nu este necesar să ne facem griji legate de starea ei de conştienţă, căci ea este bazată pe polii opuşi, altfel nu ar fi bolnav. Faptul spiritual ESTE, şi în clipa când suntem în perfecţiune, atunci şi conştiinţa noastră este perfectă.

24. Rostirea Cuvântului nu este niciodată hipnotică, deoarece ea este esenţa naturii adevărate a întregii creaţii. Tratamentul, sau rostirea Cuvântului, nu înseamnă proiectarea ideii noastre de sănătate pentru a alunga boala. Aceasta din urmă este hipnotică. Rostirea Cuvântului este doar afirmarea Adevărului, declararea a ceea ce a fost şi va fi adevărat întotdeauna, despre orice individ, condiţie sau circumstanţă, în Principiu. Hipnoza este un rezultat al vorbirii bazate pe conceptele imperfecte din mintea omului.

25. Nu este necesar ca acela care este bolnav sau aflat în nevoie să-ţi ceară ajutorul, şi nu trebuie nici ca el să fie conştient că tu îi trimiţi Cuvântul. Dacă îl trimiţi pe Raza cea Dreaptă a lui Christ, nu faci deci să-i arăţi propria sa perfecţiune. În felul acesta vă eliberaţi amândoi, şi tu şi el, căci nu lucraţi cu altceva decât cu faptul real. Atunci când lucrezi cu perfecţiunea, nu lucrezi împotriva voinţei nimănui, caci voinţa lăuntrică a oricui vizează perfecţiunea. Mai degrabă, aceasta îi eliberează celuilalt voinţa din încâlceala obiceiurilor şi conceptelor false. În acest tip de abordare a situaţiei nu există nici o aşa-zisă influenţare. Este doar o scoatere în evidenţa a ceea ce a existat dintotdeauna, până când atrage atenţia celor implicaţi, şi ei pur şi simplu văd lucrurile aşa cum sunt.

26. Întotdeauna există putere în cuvântul rostit dacă îl vedem ca Spirit, căci atunci el nu poate fi altceva decât Spirit. Noi suntem cei care decidem. Suntem atât

puterea, cât şi cei care exprimă acea putere, şi suntem unicul determinant a ceea ce va purta cu el acel cuvânt. Într-un medicament există putere exact pe aceeaşi bază. El este doar vehicolul sau mijlocul prin care mintea pacientului este extinsă ca să admită autoritatea creativă a Universului. Dumnezeu este în doctor, în pacient sau în pilula. Orice individ, indiferent de profesia sau situația lui, nu trebuie decât sa proiecteze perfecțiunea. Desigur, dacă vom lucra mereu în acea perfecțiune şi manifestare a perfecțiunii, curând vom scăpa complet de medicamente şi de medicină. Cuvântul nostru va vindeca.

27. Nu este nimic rău în utilizarea unui agent intermediar în încercarea de a satisface nevoile omenirii suferinde. Sunt mulți paşi şi multe metode, dar o singură Putere. Dacă idealul nostru este Perfecțiunea, atunci vom ajunge într-un punct unde nu mai există agenți. Agentul folosit de un individ indică doar progresul pe care l-a făcut el în propria sa minte, pe calea spre cel mai preferabil şi eficient mijloc de a admite perfecțiunea în ființa sa. Unul crede ca ea trebuie să vina printr-o pilulă, altul crede că ea va veni prin afirmații, dar indiferent cum ar veni, ceea ce se manifestă este Perfecțiunea Principiului. Numai cele mai înalte idealuri pot să conțină măsura puterii care există în Principiul Divin, căci cu cât este mai larg containerul, cu atât poate fi transmis mai mult. Atunci când containerul şi conținutul sunt una - Perfecțiunea - atunci este deplină în orice plan.

28. În tratamentul la distanță, sau în ceea ce metafizicienii numesc tratament în absență, gândul este mai rapid şi mai puternic decât cuvintele. Gândul nu cunoaşte timpul şi spațiul, în vreme ce un cuvânt sau

un sunet ce poate fi auzit aparține planului material şi trebuie sa traverseze spațiul şi să dureze în timp pentru a ajunge la destinația sa. Observați cât de rapid, cât de instantaneu ajunge gândul vostru la soare, în centrul pământului sau la oricare altă planetă. Gândul nu călătoreşte, el este deja acolo. Orice fapt din Spirit este deja acolo şi, mai departe, este deja vizibil. A vedea acest fapt înseamnă a te ridica până la acest fapt şi a te vedea acolo, pentru ca şi celălalt să se ridice până la el. Să mă vad acolo pe mine însumi, deci eu trebuie să mă ridic până acolo, căci dacă facultatea perceptivă este înălțată până în planul realității, ea aduce toate lucrurile pe acest tărâm. Aceasta este adevărata cale, mai degrabă decât de a încerca să înalți orice sau pe oricine la starea perfectă, căci atunci tot atât de bine am putea încerca să extragem energie din pământ folosind târnăcopul şi lopata.

29. Cunoaştem un om, în India, care merge prin furtună recunoscând perfecțiunea furtunii. El merge prin orice furtună şi nu se udă niciodată. L-am văzut punând capăt la incendii şi furtuni. Omul însuşi este Cuvântul lui Dumnezeu dacă el locuieşte în acel Cuvânt. Dacă locuieşti în Cuvântul Meu şi Cuvântul Meu locuieşte în tine, atunci tu eşti în Mine aşa cum şi Eu Sunt în tine, acesta este adevărul întregii probleme. Iisus, sau Christ, ERA Cuvântul însuşi şi nu a existat nimic care să nu fi fost făcut prin acelaşi Cuvânt. De aceea, Cuvântul pe care îl trimitea El nu traversa spațiul, căci Cuvântul era DEJA acolo ca Adevăr al fiicei centurionului, exact aşa cum era cu El. El, pur şi simplu, anunța un Fapt Spiritual, Universal Adevarăt, şi mințile exterioare au fost trezite la realitatea acelui Fapt.

30. Leacurile noastre ades în noi aşteaptă, Şi noi le punem pe seama Cerului.

Shakespeare.

PENTRU INSTRUCTOR

Paragraful 1. Oare nu i s-a dat omului, la început, stapânirea peste toate lucrurile? Dacă acest lucru este adevărat, atunci aceeaşi putere se afla încă în om, şi orice putere similară pe care o are altceva asupra omului este doar acțiunea puterii pe care el însuşi a atribuit-o acelui lucru. Dar, chiar dacă pare să emane putere din acel lucru sau de la o persoană, în realitate puterea se află înlăuntrul individului, căci acolo se simte şi operează acțiunea ei. Astfel, acesta este unul din secretele fundamentale ale puterii omului pentru a guverna acțiunea şi reacțiunea propriei sale naturi. A-ți menține propria ființă lucrând totdeauna în acord perfect cu Idealul Divin de perfecțiune, înseamnă să ai toata puterea din Ceruri şi de pe Pământ.

Paragrafele 2, 3 şi 4. Ar trebui să fie limpede pentru oricine, deşi poate părea complicat, că de fapt cuvintele pe care le rostim nu conțin mai multă putere decât cilindrii din motorul unui automobil. Ele sunt vehicule ale energiei, şi numai tipul şi cantitatea de energie care trece prin ele determină puterea. Când Iisus spunea: Cuvintele mele sunt Spirit, El intenționa să transmită că era conştient de faptul că forța dinamică a lui Dumnezeu acționa prin ceea ce spunea sau gândea El, şi această energie dinamică era cea care făcea aparenta vindecare. Afirmarea faptului real are un potențial infinit față de ceea ce nu este real. Urmăriți această idee, cu

orice ilustrare în lumea adevărului şi falsului, a luminii şi întunericului.

Paragraful 5. Esența acestui paragraf este de a-l face pe individ să realizeze ce ocazii teribile pierde în discuțiile fără rost. Cuvintele sale ar putea, la fel de bine, să transmită o energie infinită care l-ar elibera de mediocritate, dacă el ar proceda inteligent.

Paragraful 6 ar trebui tratat cu seriozitate şi ar trebui să facem deosebirea între impulsul natural de a accepta un fapt şi impunerea voinței noastre pentru a forța o situație care vă imaginați că ar fi mai bună deci cea care deja există. Acceptarea unui lucru dat nu implică niciodată ceea ce numiți o voință puternică. Primirea unui dar oferit este infinit mai eficientă decât încercarea de a forța pe cineva să vă dea ceva ce încă nu are de gând să vă dea. Acceptarea unui fapt universal adevărat nu implică nici o afirmație supremă din partea voinței individului. Perfecțiunea nu vine prin proiectarea propriilor noastre idei, ci din trezirea la cunoaşterea a ceea ce este deja stabilit în ordinea lucrurilor.

Paragraful 7 îl eliberează vizibil pe individ de ideea că ar avea putere cuvintele negative. Ele sunt doar o pierdere de timp şi sporesc starea de hipnoză. Cu cât idealul este mai înalt şi cu cât ideea este mai luminoasă, cu atât ea devine mai puternică. Cuvântul tău cel mai luminos este şi cel mai iluminat.

Paragraful 8 face o justă diferențiere în selecționarea cuvintelor, astfel încât ele să transmită sau să proiecteze în lumea manifestată numai ceea ce este conform cu cele mai înalte idealuri.

Paragraful 9. Stapânirea omului este asupra lui însuşi. Ființa lui este presupusă a fi Împărăția Cerurilor. Numai legea care guvernează spațiul infinit ar trebui să

guverneze gândurile şi sentimentele lui, condiţiile lui trupeşti şi de manifestare. Sfera guvernării sale este în sine însuşi, fiind cerească numai atunci când guvernarea este exercitată în acord cu realităţile Principiului.

Paragrafele 10 şi 11 arată limpede originea oricăror idei şi cuvinte constructive, şi faptul că întreg domeniul gândirii şi acţiunii ar trebui dezvoltat în acest mod.

Paragrafele 12 şi 13 arată ce se află în Cuvânt şi îi dă putere acestuia. Repetiţia este comparată cu realizarea.

Paragrafele 14, 15 şi 16. Funcţia cuvintelor sau a Cuvântului nu este de a proiecta ceva în existenţă, ci de a extinde mintea omului până când el vede ceea ce a fost dintotdeauna, de a început. Înainte de Avraam, Eu Sunt este la fel de adevărat cu orice fapt din Spirit, aşa cum era şi cu Christ.

Paragrafele 17, 18 şi 19 sunt o continuare a aceluiaşi adevăr, antrenând mintea să vadă, prin valul de hipnotism, prin perdeaua din templu, dincolo unde toate lucrurile sunt deja perfecte şi vizibile. Este doar o chestiune de antrenare a minţii SĂ VADĂ.

Paragrafele 20 şi 21 conţin sfaturi practice nu doar pentru metafizician, ci şi pentru individul care doreşte să-şi ajute un prieten la necaz. O mare parte din practicile mentale sunt pur hipnotice şi nu fac altceva decât să pună o condiţie care ar putea fi mai bună, în locul condiţiei care deja există. De ce să înlocuim o stare sau o concepţie omenească cu o alta, când Perfecţiunea lui Dumnezeu însuşi este aici, aşteptând să fie recunoscută?

Paragraful 22. Metoda corectă este de a rămâne fideli adevărului, indiferent de consecinţe. Nu poate fi

nici o pierdere, decât pierderea iluziei noastre, iar câştigul este Adevărul însuşi, aşa că de ce să ezitam?

Paragrafele 23, 24, 25 şi 26 sunt destul de clar definite şi iluminează profund pe oricine, dar pot fi dezvoltate după bogăția minții instructorului.

Paragraful 27. Diferența dintre vehicul şi lucrul transmis prin el se refera la orice diferență cu care noi reuşim în orice tip de practică terapeutică. Spiritul este cel care însufleţeşte, şi eficiența tratamentului este în functie de gradul de Spirit admis în practică.

Paragrafele 28 şi 29 elimină ideea că ar exista o tratare în absență a bolilor, căci în Spirit nu există absență. Spiritul este prezent în toate timpurile şi este acelaşi în toate locurile, şi nu are nevoie decât de recunoaştere.

CAPITOLUL VI – CONŞTIINȚA

1. Conştiința este starea de luciditate a omului. Este capacitatea minții de a cunoaşte, şi această cunoaştere determină capacitățile omului în toate sensurile. Omul poate să-şi dea seama de ceea ce este adevărat sau îşi poate dezvolta în minte un simț al conştiinței care aduce cu realitatea, dar care poate fi complet fals. Adevărul sau falsitatea stării sale depind, de aceea, de starea sa de luciditate sau de conştiință.

2.Conştiința trebuie să fie ceea ce reprezintă cele mai înalte atribute. Ea trebuie pusă în legatură cu toate atributele superioare. Noi ne dezvoltam conştiința până la conştiința lui Dumnezeu, în care suntem conştienti de

toate lucrurile, inclusiv de noi înşine, în cel mai înalt grad. Aceasta este starea în care vedem prin toate condiţiile şi circumstanţele. După cum spun Maeştrii, atunci vălul este complet înlăturat - vălul care până atunci părea să existe intre ceea ce este muritor, sau fizic, şi Spirit. Atunci nu mai există nici o limitare. Concepţiile materiale său fizice sunt complet abandonate, pentru ceea ce este cu adevărat Spiritual.

3. Această conştiinţă spirituală nu exclude activitatea simţurilor. Adevărata activitate a simţurilor este inclusă întotdeauna în cea mai înaltă conştiinţă. Activitatea simţurilor, în funcţionarea ei corectă, este adevărata activitate spirituală. Aşa-numitele simţuri acţionează într-o manieră limitata numai atunci când nu se află sub o influenţă determinantă corectă. Când sunt activate de adevărurile Spirituale, simţurile funcţionează corect şi atunci se spune că ele sunt deschise.

4. O întrebare pusă adesea este în ce stare de conştiinţă se află individul atunci când este în transă. Transa este doar o expresie parţială a activităţii simţurilor. Tot atât de bine am putea să ne aducem conştiinţa în adevărata activitate sau la funcţionare deplină şi, atunci când această expresie parţială devine una cu adevărata activitate, nu mai suntem niciodată în transă sau în vreun tip de condiţie hipnotică distructivă.

5. La fel este şi cu ceea ce numim, de obicei, subdiviziuni ale conştiintei. Nu ar trebui să clasificăm stările conştiintei, căci ea nu poate fi divizată. Este o conştiinţă UNICĂ, şi în acest caz nu putem să ne gândim la divizarea sau separarea ei. Subdiviziunile sunt iluzii, ca şi transa hipnotică. Ele sunt atât de subtile încât pot fi foarte amăgitoare pentru cel care nu are cel mai înalt discernământ. Dar este mult mai uşor

să le vedem pe toate ca fiind Una. Subdiviziunile îşi au originea în om. El a văzut subdiviziunile ca atribute, când de fapt ele nu sunt deloc aşa ceva.

6. Gândirea multor Învățători poate, pentru a se face înțeleasă, să transmită un asemenea concept, dar este mai bine ca ei să vadă întotdeauna conştiința ca pe un singur lucru. Simplitatea înseamnă întotdeauna, în final, cea mai mare claritate. Problema subdiviziunilor este că ele, aproape întotdeauna, sunt considerate atribute. Este mai bine să vedem permanent Unitatea. Folosind subdiviziuni, intrăm în condiții negative. Ele sunt, aproape întotdeauna, simbolice, şi cele mai multe dintre simbolurile noastre reprezintă subdiviziuni ale conştiintei. Acesta este un alt motiv pentru care simbolurile nu mai sunt suficiente. Astăzi este bine cunoscut faptul că noi am lucrat prin simbolism. După spusele Maeştrilor, în conştiință suntem în lumina curată a zilei, rezultă că este mult mai simplu să avem acea conştiință, Lumina deplină, ca țel al nostru, fără nici un fel de subdiviziuni.

7. Să luăm, ca exemplu, problema înghițirii, digestiei, asimilării hranei şi a reconstruirii trupului prin convertirea hranei în energie, muşchi, oase, sânge, dinți, păr etc. Imaginați-vă că ați elaborat o teorie prin care fiecare dintre acestea este o funcție separată, care trebuie abordată individual, apoi ca ar trebui să determinați, pentru fiecare masă, exact ce porțiune din hrana voastră ar fi prelucrată prin fiecare dintre aceste functii particulare, şi când vine rândul fiecărei functii. Cum ați putea evita confuzia? De fapt, veți recunoaşte că este un singur proces, cu mai multe faze, şi fiecare dintre aceste faze este un proces de sine stătător în cadrul unui sistem unitar. În starea fizică normală, nici

o fază a sistemului nu funcționează independent, ci fiecare din diferitele faze reprezintă activitatea sistemului unic.

8. Corpul este doar un simbol al sufletului sau al omului care trăieşte în acel corp. Deci corpul este un simbol al activităților conştiintei. Pentru a proteja şi determina ceea ce pătrunde în conştiință, lucru care se face prin controlul exercitat de atenție, întregul sistem al conştiinței operează de sine stătător, ca un sistem unitar. Nu există conştient, subconştient, superconştient, ci o singură conştiință vie, radiantă, a realității. Aceasta este starea completei eliberări de simboluri şi, astfel, de hipnoză.

9. Unii oameni sunt atât de preocupați de simțurile psihice sau de fazele inferioare ale conştiintei, încât îşi dedică acestora câte o viață întreagă pe pământ, cu consecința ca adevărata conştiință nu se poate manifesta. Cea mai simplă soluție este, pur şi simplu, să renunțe la asta şi să devină una cu Întregul. La asta se referea Pavel când spunea: Recunoaşte-te mort pentru păcat, dar viu în Dumnezeu. Diferența este cea dintre cunoaşterea directă, clară, şi cunoaşterea indirectă, influențată. Viziunea clară este cea pe care caută să o ofere clarviziunea, dar sensul acceptat de obicei pentru clarviziune este acela de vedere parțială sau înceţoşată - vederea doar a unei părți din întreg.

10. Anumite fenomene relative pot fi aduse în manifestare prin clarviziune şi claraudiție, prin practica lor, sau prin oricare dintre cele 5 subdiviziuni ale conştiintei, dar ele nu pot niciodată să fie Totul sau să conducă la Tot. Vedeți, ele pot deveni false, şi din manifestarea unor asemenea condiții putem obține o concepție complet falsă, la care mă refer de obicei ca la o

concepție negativă. Când suntem una cu Întregul, nu putem fi negativi sau falşi. Ar trebui să avem cunoaşterea directă a Adevărului însuşi. Nu putem atinge starea de Cunoaştere sau pe aceea de Conştiință Unică prin mediumnitate sau prin vreo altă formă de hipnoză. Toate sunt, în mod categoric, împotriva evoluției spirituale.

11. În acest simț superior, toate simțurile devin Unul. Toate devin Unul într-o coordonare perfectă. Simțurile noastre cooperează în mod absolut, şi orice parte sau celulă a corpului nostru cooperează şi vibrează la unison. O mare problemă cu aceste condiții diferite este că, de obicei, un organ al trupului vibrează într-un domeniu greşit, şi atunci celulele noi nu se ataşează în mod corect la organul căruia îi aparțin. Fiecare celulă nou creată reprezintă organul căruia i se va ataşa. Dacă o celulă iese din domeniul de vibrație căruia îi aparține, ea se poate ataşa unui organ greşit, şi atunci aveți o condiție dizarmonică.

12. Această dizarmonie este intensificată adesea prin diversele metode de concentrare asupra organelor sau centrelor fizice. Practica aceasta doar impune o stare hipnotică mai puternică asupra formei manifestate, şi rezultă o confuzie sporită. În primul rând, hipnoza este doar o funcție a conştiintei parțiale, o conştiință specializată într-o anumită direcție şi formă. De aceea, cu cât domeniul este mai diversificat şi cu cât conştiința este mai compartimentată, cu atât ea devine mai hipnotică. Iar a lucra voit în subdiviziunile şi fazele conştiintei înseamnă a avea o influență cu atât mai cert hipnotică. Atenția trebuie orientată permanent spre întreg, spre completa unitate, şi atunci distribuirea energiei vibratorii se face, prin mecanismul conştiintei,

la fel ca şi în corp. Atunci, în întregul organism există o perfectă sincronizare sau armonizare.

13. Ideea unei conştiințe exterioare şi a unei conştiințe interioare este tot o faza a hipnozei, căci această teorie impune un simț al separării sau divizării. În realitate nu există o conştiință interioară şi una exterioară, nici o conştiință personală şi alta universală. Când Sinele devine conştient de exterior, aceasta este doar o atitudine a conştiintei şi ea este completă în orice sens, şi este UNA în şi cu conştiința universală. Eu şi Tatăl Meu, UNA suntem.

14. Atunci nu suntem conştienti de interior, căci interiorul şi exteriorul sunt una. Întregul este, întotdeauna, evident. Dacă vedem şi proiectam viziunea sau Idealul nostru, facem asta pentru că ea completează întregul. Maeştrii numesc asta a avea o minte sănătoasă, întreagă, sau a fi întreg în conştiință. Corpul, de asemenea, este perfect sănătos şi întreg. Cunoscătorul şi lucrul cunoscut devin Unul. Pavel a inclus această idee în scrierile sale, dar ea n-a fost prinsă niciodată în traduceri. Putem deveni lucrul cunoscut, ca şi Cunoscătorul, dacă le completăm pe ambele şi le reunim. Problema este că noi facem distincție acolo unde ea nu există în realitate.

15. Practica negării, ca mijloc efectiv de eliberare spre această stare perfectă, ar trebui abordată şi ea inteligent, tot din această perspectivă. Se presupune că negarea şterge din minte, curăță din conştiința, deci şi din ființa omului, experiența sau procesul neadevărat, sau care apare opus stării perfecte de deplinătate şi unitate. Dar este, oare, utilizarea obişnuită a negației, aşa cum este practicată ea în metafizica noastră, un mijloc eficient în dobândirea acestei eliberări? Dacă

negația, așa cum este utilizată de obicei, produce rezultatele dorite, atunci totul este bine, dar dacă nu, atunci să descoperim ce ascunde ea și care este practica eficientă cu adevărat.

16. Să luam un caz tipic de negație, în legatură cu ceea ce este cunoscut, în general, ca lege a eredității. Negarea ei nu este deloc necesară. Negarea are întotdeauna tendința de a te cufunda în iluzie, deoarece ea menține mintea fixată asupra condiției negate, și de aceea mai degrabă intensifică acea condiție. În mod natural, mintea se extinde asupra condiției spre care este orientată. Scopul era ca acea condiție să fie eliminată în întregime și, pentru a reuși asta, ea trebuie să nu mai fie luată deloc în considerare. Deci să nu mai fie avută în vedere.

17. În realitate nu există nici o lege a eredității. Este doar o manifestare. Nu este nevoie să negam ceva ce nu există. Veți găsi că este mult mai bine să puneți perfecțiunea în locul negării. Veți obține rezultate mai rapide. De obicei, negarea menține condiția negată în relație mai strânsă cu individul, pe când, punând Perfecțiunea în locul negării, realizați mult mai repede ceea ce urmăriți. Și nu contează ce condiție este. Experimente repetate au demonstrat ca este mult mai bine sa abandonați, pur și simplu, condiția. Eliberați-o complet, neacordând-i atenție. Eliminați-o. Evident că asta voia să spună Iisus prin: Dezlegați-l și lăsați-l să se ducă.

18. Nu există ereditate a familiei, și nici a rasei, căci una o presupune pe cealaltă. Oamenii pot semăna la chip, dar aceasta se întâmplă întotdeauna din cauza vreunei strânse relații anterioare sau a vreunei asemănări a experiențelor și mediului lor din trecut.

Există, aparent, o condiție cromozomială care indică procese de evoluție desfăşurate în paralel, dar acestea, în realitate, nu sunt procese sau condiții de evoluție paralelă. Desigur, ele au loc în paralel în rasa umană, ca şi în regnul animal, dar în nici un caz nu au aceeaşi frecvență. Azi este bine cunoscut faptul că orice frecvență a corpului omenesc este mai înaltă decât frecvența animală. Transmiterea caracteristicilor dobândite poate fi influențată prin gândire, dar ea poate şi sa lipsească prin răsturnarea gândirii.

19. O stare a minții este cea care determină caracteristicile formelor, iar asemănarea formelor este datorată similarității experiențelor mentale şi emoționale ale indivizilor dintr-un grup. Doi oameni, care la început nu seamănă prea mult, printr-o asociere îndelungată şi trăind, în general, aceleaşi reacții mentale şi emoționale, în final dobândesc caracteristici similare. Un bărbat şi o femeie care trăiesc împreună un număr de ani, dacă au preocupări apropiate şi reacții emoționale mutuale, încep să semene între ei. Este o reproducere a stărilor mentale similare.

20. Ştiința medicală, astăzi, pur şi simplu îşi dă peste cap opiniile anterioare în privința bolilor ereditare. Când Iisus l-a vindecat pe epileptic, discipolii au vrut să ştie dacă acela păcătuise, sau părinții lui. Iată răspunsul Său exact: Nici acest om, nici părinții lui nu au păcătuit, decât dacă voi vedeți păcatul. Există un păcat doar din cauza gândirii rudelor sau a celor din jurul lui. În realitate, singurul păcat legat de situația respectivă era păcatul unei gândiri eronate.

21. Aşa-numita lege a Karmei intră în aceeaşi categorie. Astăzi se poate demonstra că nu există nici un fel de datorie karmică, şi că Sufletul nu poarta în el aşa

ceva. Înțelegerea spirituală nu ține cont de condițiile karmice şi de nici un fel de condiție imperfectă. Este ceva la fel de nebunesc ca a spune că trebuie să-ți corectezi greşelile de matematică înainte de a studia regulile de calcul. Accesul oricui la lege este, întotdeauna, direct, indiferent care îi sunt greşelile, şi odată ce legea este cunoscută şi urmată, nu mai există rezultate false.

22. Cele mai bune şi de frunte Universități din India şi, în particular, dr. Bose de la Universitatea din Calcutta, afirmă astăzi că nu ar există nici o aparență a ceea ce numim ereditate dacă oamenii şi-ar scoate-o complet din gândire. Chiar la plante, ereditatea poate fi demonstrată, dar ea poate fi corectată prin gândirea oamenilor din jurul plantei.

23. Ceea ce este acceptat, de obicei, ca deficiență moştenită, este doar o condiție provocată de ceilalți asupra victimelor. Ei se află în grupuri paralele. Este o influență atrasă, şi nu o moştenire. În loc de a accepta această teorie a eredității, trebuie pusă ideea lui Pavel, aceea că avem o moştenire de la Dumnezeu, care este imuabilă şi nu poate fi schimbată. Aceasta este negarea eficientă a eredității de rasă - înlocuirea falsului cu adevărul, lăsarea falsului complet în afara atenției noastre. Dumnezeu nu are nici o legatură cu lucrurile care obsedează mintea omenească, şi nici noi, ca fii ai lui Dumnezeu, nu este necesar să avem.

24. Iisus a spus să nu numim tată pe nimeni de pe acest pământ, căci unul singur este Tatăl, care este în Ceruri. Deci, acesta este adevăratul sens al moştenirii omului, iar ca să-şi scoată din minte procesele mentale care au intervenit, el nu trebuie decât să se întoarcă la realitatea fundamentală a ființei sale. La început,

Dumnezeu a creat - adică începutul oricărei creații este în Dumnezeu. Asta nu se refera la moment, la timp, ci la fapt. Nemaiinterpunând nimic, în gândire, între om şi începutul său, nu mai poate exista nici o altă linie de moştenire, căci nici un lucru venit din altă sursă nu ar avea acces la ființa lui. Gândirea este, întotdeauna, factorul determinant, şi revenind mereu la începutul său, Dumnezeu, omul moşteneşte totdeauna prin propria sa minte ceea ce este DE LA începutul său.

25. În al doilea capitol al Genezei avem o traducere greşită, care ne-a alimentat multe idei greşite despre păcat în ce priveşte moştenirea. Nu este vorba că omul a păcătuit şi de aceea a devenit muritor, iar această pedeapsă s-a transmis asupra noastră, a tuturor. Nu s-a intenționat să se spună că păcatul a schimbat natura omului, ci ca păcatul însuşi poate fi transformat, poate fi corectat. În vremea aceea, însemna doar ca o greşeală poate fi corectată. Iisus a vorbit despre iertarea păcatului, preferabilă în locul perpetuării lui cu consecințe negative. Greşelile pot fi REPARATE, aceasta este învățătura.

26. Toate aşa-numitele legi omeneşti, sau legi mentale, aparțin acestei categorii. Toate sunt greşeli prin faptul că nu definesc adevărata lege care guvernează Universul şi toate lucrurile dinlăuntrul lui. Dar ele pot fi abandonate oricând. Ele sunt negate prin simpla respingere a lor, în favoarea legii adevărate. Dr. Bose a dovedit acest lucru în mod concludent. El a afirmat că toate aşa-zisele legi ale eredității sunt doar manifestări provocate de gândurile oamenilor, şi pot fi complet înlăturate în orice moment.

27. Totuşi, mai întâi trebuie să devenim una cu Christ Însuşi. Este necesară o conştiință de Christ

pentru a înlătura aceste legi, aşa cum este nevoie de adevărata cunoaştere pentru a înlătura credinţele false. Această stare de Christ trebuie mai întâi dobândită sau dezvoltată şi, odată ajunşi în această stare, desigur că nu mai este nimic altceva.

28. Hipnoza poate apărea din doua cauze, fie o stare parţială de conştiinţă, fie o stare falsă a conştiinţei. O stare parţială a conştiinţei îngăduie anumite capacităţi, şi individul se simte limitat şi incapabil să treacă de ceea ce îi arată conştiinţa lui. Orice restricţie, orice simt al incapacităţii de a realiza ceva, este doar o stare de hipnoză parţială. Starea falsă a conştiintei este ideea ca sunt adevărate anumite lucruri care nu sunt deloc adevărate. Aceasta este o stare de ignorare completa a realităţii. Este o stare mentală construită pe impresii complet false, fundamentată pe ceva - dacă poate fi spus aşa - care nu există deloc sau, pe de altă parte, o colecţie de impresii complet false cu privire la un lucru care, în sine, este complet adevărat.

29. Aceasta se poate ilustra prin vechea concepţie a oamenilor, ca Pământul este plat. Rezultatul hipnotic era ca oamenii erau restrânşi în anumite zone limitate de activitate, temându-se să iasă din acele zone ca să nu cadă peste marginile pământului. Aceasta idee pare complet prostească astăzi, când ştim că Pământul este rotund. El a fost rotund tot timpul, dar oamenii erau atât de limitaţi în activitatea lor, ca şi cum pământul ar fi fost cu adevărat plat, cu o prăpastie imensă dincolo de marginile lui. Aventurierii care au avut o altă concepţie despre pământ au îndrăznit să se hazardeze dincolo de limitările în care trăiau ceilalţi şi au navigat peste acea prăpastie fără nici o greutate. Pentru ei prăpastia nu a existat, aşa cum nu există nici în realitate. Oricum,

ceilalți credeau că ar fi trebuit să cadă în ea. Maniera în care a fost tratată situația nu a fost prin traversarea prăpăstiei, căci aşa ceva nu există. A fost, pur şi simplu, o chestiune de a trece peste limitările opiniilor şi s-a descoperit că, de fapt, nu există nici o limită reală. Este exact maniera în care Maeştrii abordează orice situație. Ceea ce este aparent, nu există deloc spun ei. Ei nu sunt hipnotizați de opiniile rasei omeneşti, nici de condițiile care par evidente rasei, căci ei cunosc Realitatea. Ceea ce îi conduce pe ei se află în regatul adevărurilor, şi ei străbat timpul şi spațiul exact aşa cum Columb a navigat dincolo de marginile lumii. Nu existau margini ale lumii, şi nu există timp şi spațiu pentru Maeştri. Toate sunt iluzii, exact cum iluzie era un pământ plat, cu marginile lui.

30. Este ceea ce voia să exprime Iisus când spunea: Treci înapoia Mea, Satan!, cum a fost tradus. Dar în realitate El a spus: Treci înapoia Mea, limitare!, căci nu exista aşa ceva. El o punea în afara unghiului vederii şi comportamentului său, căci în starea sa de iluminare nu existau asemenea lucruri. El vedea prin valul hipnotic, prin perdeaua din templu, şi trăia complet în realitate.

31. În somn, conştiința devine complet universală. Ea devine Cunoaştere, cu toate atributele treze. De aceea, în somn putem face adesea ceea ce nu putem face în stare de veghe. Ne cufundăm în somn datorită activităților noastre exterioare din timpul zilei. În timpul zilei ne mişcăm în mare grabă, astfel încât suntem complet epuizați când vine noaptea, iar conştiința noastră se lasă purtată imediat spre condiția Atotştiutoare, deşi noi nu ştim asta. Nu suntem conştienți de ceea ce ni se întâmplă. Ar trebui să fim la

fel de conştienti ca şi în aşa-zisa stare de veghe. Somnul permite intrarea în funcțiune a conştiinței depline.

32. De aceea, psihanaliza face atâta caz despre superioritatea stării de vis față de starea de veghe, atunci când prima este folosita rațional şi la momentul potrivit. Dar amândouă - atât starea de vis, cât şi cea de veghe - ar trebui să fie exact acelaşi lucru. Dacă noi ne-am orienta gândurile spre această conştiintă superioară, atunci am fi totdeauna pe tărâmul ei. Am CUNOAŞTE. Visul este mai mult o stare clarvizionară de un ordin foarte jos, în afara cazului când ne îndreptăm mintea spre o condiție superioară, o stare de cunoaştere. Dacă facem asta, atunci visele noastre sunt totdeauna adevărate şi nu sunt deloc ceva care să nu ni se fi întâmplat. De obicei, visele sunt un amestec de experiențe terestre şi superioare. Dacă gândurile noastre ar fi permanent de condiție superioară, atunci visele noastre le-ar corespunde. Zilele noastre ar continua în clipa când mergem la culcare.

33. Uneori, când omul se află ca în fața unui zid de piatră - ca să spunem aşa - datorită problemelor grave pe care pare să nu le poată rezolva, starea lui de epuizare pare să-i liniştească exteriorul şi foarte adesea îi apare soluția. El nu a făcut decât să-şi continue falsul mod de viață până când şi-a contractat la maximum ființa. Este ca şi cum ar fi mers la culcare. Încetarea activității prin oboseală i-a făcut mintea să abandoneze situația, şi atunci a apărut rezolvarea.

34. Metoda de relaxare pe care o folosesc Maeştrii este de a uita complet orice condiție exterioară şi de a-şi proiecta totdeauna gândurile spre o activitate perfectă. Fizicul, emoționalul şi mentalul trebuiesc liniştite prin direcționarea atenției spre ceva cât mai înalt.

35. Deosebirea dintre un vis obişnuit şi un coşmar este aceea că în coşmar sunt vizibile fenomene psihice care sunt puse în conexiune cu o activitate exterioară, şi astfel poate interveni orice, exact ca în psihism sau în pasa mesmerică. Am văzut oameni hipnotizaţi, şi nu erau deloc ei înşişi. Se mişcau ca maimuţele sau alergau lătrând, precum câinii. Cu coşmarul, este ceva foarte asemănător.

36. Când ai un coşmar, este posibil să ieşi din el dacă te gândeşti la ceea ce te-ai gândi dacă ai fi treaz. Se cunoaşte un pacient care s-a vindecat complet de nişte coşmaruri teribile, gândindu-se, în timp ce le trăia: Oare ce-aş face dacă aş fi treaz?. El ar fi obținut acelaşi rezultat mult mai repede decât am crede, dacă ar fi fost într-o perfectă stare de conştiință spirituală şi s-ar fi ridicat mai aproape de această stare. Întrebându-se ce ar fi făcut dacă ar fi putut vedea direct prin toate, până la Spirit, i-ar fi fost mult mai uşor şi mai benefic, căci vindecarea ar fi fost permanentă. Întreruperea coşmarului este automată dacă, înainte de culcare, declari că eşti una cu perfecțiunea. Coşmarul nu are şanse să apară atunci când eşti în această stare.

37. Aceeaşi tehnică se poate aplica şi aşa-zisei stări de veghe. Toate condițiile negative şi problemele dificile pot fi corectate şi rezolvate oricând prin această metodă. Veți descoperi că este foarte practic să VĂ întrebați, când vă confruntați cu probleme sau situații aparent negative, ce ați face dacă ați fi în Conştiința Spirituală. Trăind astfel, scăpați de complicațiile vieții pământeşti. Este foarte simplu.

38. Fii liniştit şi cunoaşte că Eu sunt Dumnezeu, aceasta rezolvă complet situația, căci este împlinirea oricărui lucru. Şi fraza cealaltă, Dumnezeu este în

Templul Său Sfânt, tot pământul să păstreze tăcerea în fața lui Dumnezeu şi să se bucure, este la fel de aplicabilă. Şi iarăşi, În Bucuria nesfârşită îşi au naşterea toate lucrurile.

39. Bucuria este cea mai înaltă stare. Este exaltarea Sufletului, aşa cum plăcerea fizică este exaltarea trupului. Dar ea este adevărata stare sufletească a omului născut, prin eliberarea sa interioară, la adevărul ființei sale. Începem să ne separăm de ceea ce este mai înalt numai atunci când ieşim din condiția de Bucurie şi Armonie. Veți auzi multe despre asta în anii care vin, în toate şcolile teologice. Este uimitor cum se împlineşte aceasta acum şi cum se manifestă această schimbare chiar şi în instruirea copiilor, ca ei să devina armonioşi şi să lase vârtejul din jurul lor să se desfăşoare în voie, fără ca ei să ia parte la el.

40. În momentul în care îi antrenezi pe copii să reacționeze la idealuri constructive şi să se unească pentru a promova armonia, educând în felul acesta instinctul maselor, distrugi însăşi rădăcina oricărei nefericiri, mizerii, nevoi şi a razboiului din lume. Metoda noastră anterioară a fost de a dezvolta spiritul de concurență. În clipa când cineva acționa în aşa fel încât trezea vreun resentiment sau vreo rezistență, oricare altul lua aceeaşi atitudine, şi astfel am învățat să ne dezvoltăm spiritul competitiv. Numai inversând acest proces şi revenind la starea adevarată vom descoperi structura socială perfectă care va apare în lumea noastră.

PENTRU INSTRUCTOR

Paragrafele 1 şi 2. Tot secretul desăvârşirii omului constă în evoluţia lui de la actuala stare de a se vedea pe sine ca fiinţă materială, la conştientizarea faptului ca el este o fiinţă spirituală. Trebuie avută în vedere o schimbare structurală în conştiinţă, căci toate celelalte schimbări pe care el s-a străduit să le facă depind de aceasta. Este vorba doar de a fi capabil să discerni între adevăr şi fals, între cunoaşterea corectă şi ignorantă. A te vedea pe tine însuţi ca fiinţă spirituală, vlăstar al unui sistem spiritual infinit şi una cu toate puterile şi capacităţile din acest sistem spiritual, iată esenţa reală a desăvârşirii.

Paragraful 3. O stare lucidă nu abandonează aşa-numitul om exterior, şi nici aşa-numitele activităţi ale simţurilor sale. Ele sunt elevate şi devin ieşiri ale iluminării sale, în loc să fie intrări pentru informaţia falsă sau limitată.

Paragraful 4. Autocontrolul şi autoexprimarea constituie legea vieţii, şi nu supunerea faţă de controlul unor forţe exterioare sau al unei cunoaşteri parţiale.

Paragrafele 5, 6 şi 7. Conştiinţa devine totdeauna înceţoşată atunci când luciditatea funcţionează doar parţial. Luciditatea parţială, în orice aşa-zisă fază a mintii, nu este conştiinţa deplină. Psihologia modernă recunoaşte mintea şi funcţiile ei ca pe o unitate, ca pe un singur proces, şi nu un ansamblu de functii şi procese. Conştiinţa este funcţia omului spiritual, dacă cum masticaţia, digestia şi asimilaţia sunt functii ale corpului său, iar corpul fizic este doar o replică exterioara a celui spiritual. De ceea se spune adesea că exteriorul este un simbol.

Paragrafele 8, 9 şi 10. Cunoaşterea pură şi existenţa pură sunt rezultatele clarvederii şi ale viziunii limpezi,

care vede prin faptul spiritual existent în Principiul Divin. Şi el şi-a ridicat ochii spre cer este practica ce trezeşte viziunea pură sau vederea clară. Ceea ce este numit, de obicei, clarviziune, este doar o extindere a vederii fizice pentru a vedea mişcarea ideilor umane în eterurile mentale sau psihice. Numai radiația Adevărului însuşi este obiectul viziunii clare.

Paragrafele 11 şi 12. A impune corpului o idee în locul alteia, sau a încerca, prin ajutorul minții, să trezeşti centrii corpului, este cea mai intensă formă de hipnoză, căci este o atitudine intenționat greşită a gândirii, şi ea devine şi mai dependentă. Ai observat vreodată simțul viu al bucuriei care funcționa egal şi de la sine în toata ființa ta? Nici o parte a ființei tale nu are nevoie să fie stimulată spre starea de bucurie. Imaginează-ți cât timp ți-ar trebui să devii bucuros dacă ar trebui să te concentrezi asupra fiecărei părți a corpului tău ca s-o trezeşti la starea de bucurie, şi apoi să procedezi la fel cu fiecare centru al corpului, ca să te simți, în final, fericit. Procesele mentale nu produc spiritualitate, şi nici nu trezesc centrii fizici. Trezirea spirituală pătrunde imediat în toată ființa omului, şi atunci când Eul este înălțat, omul întreg se înalta cu el.

Paragrafele 13 şi 14 pot fi tratate ca şi precedentele, cu dezvoltarea ulterioara dorita.

Paragrafele 15 şi 16. Negarea nu înseamnă a opera direct cu negații, ci este practica ignorării situației. Prima functie a minții este atenția, şi tot ceea ce captează atenția se dezvoltă prin procese mentale. De aceea, negarea înseamnă scoaterea unui lucru în afara razei de percepție a conştiinței. Treci înapoia Mea, Satan! este renunțarea la a mai lua în considerare orice negație. Nu este nevoie să ne ocupăm de ea, căci este

doar o umbră. Lumina împrăştie umbra, iar cunoaşterea risipeşte ignoranța.

Paragrafele 17, 18, 19 şi 20. Toate aşa-numitele legi ale lumii materiale sunt doar încercări de a defini regula după care se comportă sistemul material. Dar această chestiune nu se limitează la a se supune unor asemenea legi, ci permanent evadează din aşa-zisele lanțuri ale acestor legi, şi ascultă de ceva superior. Principiul conducător al materiei este Spiritul, căci întreg Universul este un sistem spiritual. Aşa-numita ereditate nu este deloc efectul unei legi, ci rezultatul unei imposturi sau false stări a minții în procesul vieții. Aşa-numita ereditate nu este o lege, ci rezultatul unei contraacțiuni față de lege. Adevăratul principiu conducător este Legea Spiritului Vieții.

Paragraful 21. La fel, Karma este rezultatul contraacțiuni la Legea Spiritului Vieții. Fructele legii sunt eliberarea, iluminarea, perfecțiunea. Numai atâta vreme cât legea este ținută în afara conştiintei individuale, poate exista vreo fărâmă de Karmă sau efectul vreunei alte influențe. Depăşirea Karmei nu înseamnă a controla şi depăşi rezultatele greşelilor noastre, ci de a ne corecta greşelile. Aceasta se face prin înțelegerea şi respectarea adevăratei Legi.

Paragrafele 22, 23 şi 24 stabilesc că moştenirea omului vine dintr-o Sursă Unică, şi nu de la canalele prin care el trece. Izvorul este şuvoiul de apă care curge la vale de la sursa lui, şi nu malurile printre care curge. De la sursă, el primeşte apa, dar numai noroi de la maluri.

Paragrafele 25, 26 şi 27. Legea Spiritului nu lucrează ca să pedepsească păcatul, ci ca să elibereze omul de efectul greşelilor sale. Trebuie corectată

procedura greşită, bazată pe ideea că omul ar trebui să suporte efectul erorii sale. Natura omului nu poate fi inversată, căci el totdeauna rămâne o ființă spirituală. El nu-şi poate inversa decât concepția despre sine. În loc de a face asta, el ar trebui să-şi schimbe ideea greşită că este o ființă materială şi să păstreze viu adevărul că este o ființă spirituală, creată în chipul şi asemănarea lui Dumnezeu.

Paragrafele 28 şi 29. Orice conştiință care limitează este hipnotică in măsura limitelor produse. Omul este o ființă liberă, atotputernică, şi i s-a dat putere şi stăpânire asupra tuturor lucrurilor, de la începuturi. Singura influența limitatoare este limitarea propriei sale conştiințe. A elibera conştiința înseamnă a elibera omul.

Paragraful 30 este continuarea aceleiaşi idei. Rolul esențial al lecției este accentuarea faptului că lucrul cel mai important este de a învăța, fie în somn, fie în starea de veghe, să traversam golul din conştiință în care sălăşluieşte orice simț al limitării omului. Atâta vreme cât ne păstram deschişi, în orice grad, față de orice lucru mai mic decât cel mai înalt, natura noastră va putea cuprinde doar până la limitele lui. Omul poate primi conştiintă pură şi direct de la Sursă, sau poate primi o cunoaştere parțială din planurile inferioare. De ce căutam mereu ceva inferior, când ceea ce este superior este mult mai accesibil? De ce să nu ne antrenăm, noi şi copiii nostri, în cunoaşterea realităților şi în renunțarea la limitările şi ignoranța lumii?

CAPITOLUL VII – DUMNEZEU

1. În general, oamenii sunt interesați de concepția Maeştrilor despre Dumnezeu şi de localizarea lui

Dumnezeu. De aceea, în prezentul capitol vom aborda această concepție. Totuşi, nu va fi posibil să prezentam concepția lor fără să includem şi omul, căci Dumnezeu şi omul sunt inseparabili pentru ei.

2. Maeştrii vorbesc foarte mult despre Dumnezeu, dar Îl consideră ca Unic atribut al Ființei - Existența ca unic atribut -, sau ca o entitate unică, cuprinzând întreg sistemul universal, vizibil şi invizibil. Mintea omului a preluat ideea de Dumnezeu prin superstițiile despre Dumnezeu. Apoi, omul nu a mai văzut decât chipul cioplit. Atunci a fost necesar ca omul să fie readus la înțelegerea faptului că el este Dumnezeu, neexistând nici o separație între individual şi Universal; că omul este o parte integrantă a întregului şi este identic, în esență, cu întregul.

3. Maeştrii arată ca Dumnezeu este totdeauna chiar în om, aşa cum spunea şi Iisus. Aceasta este, întotdeauna, atitudinea şi gândirea celui iluminat. Omul este Dumnezeu. Afirmația Eu sunt Dumnezeu este una dintre cele mai ferme afirmații pe care le poate folosi omul. Nu ştim ca Maeştrii să fi dat vreodată învățături scrise. Dar ei dau învățături orale, sau susțin prelegeri. Ei nu-şi numesc prelegerile învățături. Pur şi simplu, ei consemnează faptele care sunt evidente şi se bazează pe ideea că tot ce este evident trebuie să fie recunoscut ca universal. De aceea, ei nu dau învățături, ci doar confirmă ceea ce toți oamenii recunosc instinctiv şi este universal adevărat.

4. Ca ghid pentru progresul individual, ei sugerează a se citi Mahabharata, Vedele, Upanishadele şi Gita. Aceasta lectură este sugerată ca o pregătire şi o concentrare pentru cel care doreşte să întreprindă adevărata lucrare interioară. Cel mai bine este a se citi

câteva versuri o dată. Ei nu sugerează deloc citirea cărții de la un capăt la altul. Adesea, ei nu citesc decât câte o frază pe zi. Instrucțiunile date în Gita sunt paşi spre desăvârşirea percepției individuale a ceea ce este Dumnezeu în realitate şi pentru a-l face pe individ cu adevărat conştient de ceea ce reprezintă aceasta.

5. Nimeni nu-l va cunoaşte efectiv pe Dumnezeu până ce nu trăieşte el însuşi, în sine, realizarea lui Dumnezeu. Nici un om nu cunoaşte lucrurile lui Dumnezeu dacă nu i le dezvăluie Spiritul lui Dumnezeu, care este în el. Munca de pregătire dinainte de descoperirea realității interioare sau secrete, cum este numită adesea, este rezultatul antrenării minții pentru a cuprinde ceea ce se află în afirmațiile care fac ca ea să fie o lucrare sau o doctrină secretă. Este ca şi studiul înțelesului regulilor matematicii. Ideea este ca, atunci când exersezi pentru a dobândi cunoaşterea înțelesului lăuntric al învățăturilor din Gita sau din Biblie, sau din orice altă carte sacră, te afli în situația de a face o cercetare interioară, a ta însăți, pentru a găsi sensul lăuntric al propriei tale ființe. Omul nu este un organism fizic, ci acel sine lăuntric care trăieşte printr-un organism fizic. Lucrarea interioară este găsirea Sinelui, care este Sinele lui Dumnezeu, Dumnezeu Însuşi.

6. Astăzi există multe concepții ortodoxe care susțin teoria că Dumnezeu este făcut după chipul şi asemănarea omului, în locul adevărului că omul este după chipul şi asemănarea lui Dumnezeu. Dar ei văd omul mai mult ca fizic, în loc să vadă ceea ce este în spatele fizicului, Eul Interior. Omul este, cu adevărat, imaginea şi asemănarea lui Dumnezeu.

7. Dacă Dumnezeu este totalitatea lucrurilor vizibile şi invizibile, Unicul Infinit, atunci chipul lui Dumnezeu

cuprinde tot timpul şi spațiul, căci nu există nimic în afara de Dumnezeu. Omul nu poate fi creat decât în imaginea Lui, căci nu poate exista vreun exterior în care omul să fi putut fi creat. El se menține în însăşi imaginea lui Dumnezeu, după cum gândurile voastre există în mintea voastră şi trăiesc ca parte integranta a ei. Nu numai că omul este creat în imaginea lui Dumnezeu, sau este conținut în totalitatea lui Dumnezeu, ci el este făcut din însăşi esența naturii lui Dumnezeu, exact ca El. Dacă Dumnezeu este cauza, efectul este Dumnezeu în manifestare. Cauza şi efectul trebuie să fie una. Poate exista gând fără minte, şi poate exista minte fără gânduri?

8. Unificarea tuturor condițiilor îl aduce pe om direct la Dumnezeu. Omul nu are nevoie sa ajungă acolo. El este Dumnezeu. Materialitatea iluziei este cea care ne conduce la tot felul de dificultăți şi probleme. Prin identificarea deplină a Principiului în om, ne ridicăm complet deasupra iluziei materiale, pe măsură ce recunoaştem materialitatea ei. Ea este o pura manifestare a lui Dumnezeu, dar nu este o obiectivizare materială sau limitată. Este o stare de conştiință care exprimă tot ce este Principiul. Dar nu există nici un pic de separare sau de limitare. Este ca o rază de lumină printre nenumărate raze de lumină, care împreună alcătuiesc lumina universală, dar fiecare rază ESTE lumină.

9. Declarația Eu sunt Dumnezeu, însoțită de realizarea a ceea ce implică ea cu adevărat, va vindeca instantaneu orice lucru. Dacă o realizezi şi nu vezi altceva decât Adevărul, numai Adevărul se poate manifesta. În tine însuți sau în altul, vezi şi declari numai eterna Unitate cu Dumnezeu. Acea Lumină

izbucneşte instantaneu, căci este lumina adevarată, şi atunci ştim că unitatea există înlăuntrul nostru şi în oricare altul. Totul este împlinit. Aceasta este Lumina Christică, Principiul Christic.

10. Acestea elimină orice teorie care susține necesitatea de a lucra asupra glandelor, asupra centrilor corpului, asupra corpului însuşi, sau de a trata bolile. Fizicul intră în normal de îndată ce realizăm Unitatea fundamentală. Când se atinge această stare, glandele şi funcțiile fiziologice sunt stimulate până ce devin armonioase. Fiecare atom al corpului este însuflețit şi trezit la o acțiune în perfectă coordonare cu Spiritul. Spiritul este cel care însufleţeşte totul. Nu poți ridica acțiunile corpului până la nivelul armoniei cu Spiritul prin procesele minții, căci Spiritul este mai presus de minte, după cum cerul este deasupra pământului.

11. Cele 10 porunci nu sunt deloc concretizarea legii lui Dumnezeu. Prin ele, Moise a încercat sa stabilească o lege pentru un comportament mental şi moral, dar nu există un asemenea comportament în afara legii Spiritului, iar conştiința activității Spiritului trebuie percepută ca singura lege cârmuitoare. S-a intenționat să se exprime afirmația Fiind una cu Legea, nu vei dori sa faci aceste lucruri, dar ea a fost tradusă cu nu trebuie. Dacă te înscrii în Legea Armoniei, nu vei produce dizarmonie, dar dacă te fereşti de a produce dizarmonie, atunci nu te afli în Legea Armoniei. A te feri de dizarmonie ar însemnă să nu faci absolut nimic, iar aceasta niciodată nu va da naştere unui muzician, şi nici nu va exprima armonia. Înfăptuirea activă a legii produce efecte pe măsura legii. Viața este activă, dinamică, şi nu statică. Este ÎNFĂPTUIREA

ADEVĂRULUI şi nu doar reținerea de la tot ce nu este Adevăr.

12. Dacă te supui Legii însăşi, automat eşti ferit de a face anumite lucruri care nu sunt incluse în activitatea naturală a Legii. Aceste lucruri nu le faci dacă urmezi Legea, dar dacă le eviți, nu împlineşti deloc Legea, ci doar te supui propriilor tale concepte. Nu trebuie a fost legea mozaică, cea dată de Moise. Au fost emanațiile Sefiroților din Arborele Vieții. Moise a ascuns acest lucru şi l-a tradus pentru popor, dar în Talmud le-a dat preoților sensul lui real.

13. Când Dumnezeu i-a vorbit lui Moise cu glas răsunător, cum s-a scris, nu era vorba că El ar fi vorbit facând mult zgomot. Dumnezeu este vocea deplină, clară, care aduce lumina în manifestare. Aceasta este afirmația lui Moise. Vocea deplină, întreagă, şi nu o voce răsunătoare. Este o mare deosebire. Dacă avem o voce deplină, această voce este Una şi va aduce lumină în existența noastră. Ea ne dă puterea. Poate fi complet lipsită de zgomot sau de ceea ce înțelegem noi prin sunet. Şi este lucrul la care ajungem noi astăzi, lipsa de sunet a sunetului. Atunci ea este mai presus de orice zgomot, şi nu mai dai atenție zgomotului, căci te afli în Vocea Deplină, Clară, sau în Principiul complet definit.

14.Claritatea este plenitudine, şi atunci când Dumnezeu vorbea cu voce deplină, El vorbea din tot Sufletul. Este ca atunci când spunem despre cineva: Îşi pune tot sufletul în ceea ce spune. Numai atunci când întreaga noastră natură este trează şi activă, vocea este deplină, clară, sau vorbim cu siguranță. Atunci nu vorbim în particular sau izolați, ci în completă unitate. Când Dumnezeu i-a spus lui Moise: Eu Sunt Cel Ce Sunt şi în afara Mea nu este altceva, El vorbea cu o voce

clară, deplină, căci El nu excludea nimic din afirmația Sa, ci acționa într-o Unitate completă. Acest lucru clarifică mai ales greşita idee, din psihologie, că mintea ar fi ceva compartimentat sau secționat, alcătuit din multe operații. Acesta este hipnotismul incertitudinii. Cu cât este mai compartimentată, cu atât mai confuză devine mintea. Observați-i pe aceia care au o asemenea funcționare compartimentată a minții, concentrându-se la una şi la alta şi gândindu-se doar câte la o secțiune. Ei sunt foarte neclari şi niciodată nu au o siguranță lăuntrică, şi nici nu pot fi urmați, căci te conduc doar spre confuzie. Aşa ceva poate fi o metodă bună pentru crearea unor căi largi, căci oamenii cu o minte confuză sunt uşor de atras în organizații, dar în final acestea devin o mare limitare, mai ales pentru acela care astfel îi decepționează pe oameni. Siguranța este plenitudine - Unitate. Eu sunt Dumnezeu, rostit cu conştiința faptului ca eşti una cu Totul şi Totul este centrat în tine, iar tu te mişti şi eşti cuprins în operațiile întregului, iată singura adevarată declarație deplină, căci este totală. Nici o structură nu este stabilă până ce nu devine o unitate, şi nimeni nu este stabil până ce nu ajunge în completa unitate în şi cu Principiul Unic.

15. În evoluția noastră nu ne putem opri la organizații şi sisteme, fie ele ortodoxe sau metafizice, căci ele sunt discriminatorii, sectare, şi propagă doctrine care implică, mai mult sau mai puțin, ideea separării. Ele reprezintă doar trepte în procesul prin care omul se descoperă pe sine. Nu ne-am putea opri în nici un punct anume fără a deveni ortodocşi. Acest lucru împiedică orice progres până în clipa când răzbim mai departe.

16. De aceea atât de mulți oameni se încurcă în afirmații şi negații. Desigur ca multe organizații cu o

gândire modernă ajung tot acolo atunci când încep să nege. Ele se îndreaptă în grabă spre ceva ce nu există, iar atunci când simt influența falsa a propriei lor reacții mentale, o numesc magnetism animal malefic. Ei încep să intre iarăşi în influențele psihice, fiind blocați acolo de propriile lor repetiții.

17. De fapt, cel care neagă nu lucrează corect. Negarea ne separă de Spirit, căci ne oprim la a lua în considerare ceva ce am desemnat ca nefiind Spirit. În Spirit nu există separare şi, în consecință, omul se implică în psihism sau în fenomenal doar prin propria sa separare. Moise clasifica orice formă exterioară, orice fenomen, ca o separare de Spirit. Bisericile ajung, evident, în încurcătură deoarece permit separarea. Ele au construit o imagine măreață în ceruri, numind-o Dumnezeu. Astfel, apare o determinare psihică pe care ei o văd, crezând că imaginea aceasta le vorbeşte, în loc să realizeze că propria lor voce le vorbeşte prin influentele psihice. Vocea lui Dumnezeu vorbeşte în om, aşa cum ne-a învățat Iisus. Este Tatăl din noi.

18. Când Christ a negat limitarea - Satan -, aceasta nu era o declarare a inexistenței acesteia, ci doar o abandonare a unei idei complet false. El nu o recunoştea deloc.

19. Moise, referindu-se la despărțirea Cerurilor de Pământ, evident că vedea Pământul ca fiind exteriorul. În Sanscrită există un termen care defineşte Pământul ca fiind condiția exterioară. Această condiție trebuie depăşită, iar depăşirea ei se face doar în gândire. Moise dorea să arate că, de fapt, Cerul şi Pământul sunt Totul şi Una, totdeauna. El abandona complet Pământul şi atunci apărea abordarea Unică a Principiului. El ştia

perfect că forma este o reprezentare completă a vieții Spiritului.

20. Asta încerca Iisus să scoată în evidență atunci când spunea: Totuşi, în carnea mea Îl văd pe Dumnezeu. La fel se exprimă această idee şi în Upanishade. În orice lucru trebuie scos în evidență Sinele lui Christ, şi trebuie văzută realitatea în locul unui corp fizic izolat. Corpul este substanța spirituală radiantă şi pură, şi el va ilustra această condiție atunci când ideea materialității lui este abandonată şi se face loc adevărului ca adevărată stare a cărnii este lumina radiantă a lui Dumnezeu, prin care şi în care Dumnezeu se manifestă în perfecțiunea Lui spirituală.

21. Carnea nu are nevoie să fie spiritualizată; ea este deja Spiritul în manifestare, tot aşa cum apa este hidrogen şi oxigen în forma manifestată. Să separi hidrogenul şi oxigenul, ar însemna să descompui apa. Trupul tău este un templu al Dumnezeului celui Viu, exact în aceeaşi manieră, iar când este reunit cu sursa lui, trupul devine pur şi perfect, ca o lumină strălucitoare, Lumina de la începuturi şi din care s-au format toate lucrurile. Ceea ce face ca trupul tău să para altceva este mentalitatea obscură care s-a impus între carne şi adevărata ei sursă. Trupul – templul lui Dumnezeu cel Viu - a devenit bârlog de tâlhari, care îl jefuiesc de adevăratul principiu ce ne susține.

22. În Rugăciunea către Domnul, expresia Tatăl Nostru care eşti în Ceruri nu intenționa să spună că ele, cerurile, ar fi în altă parte. Iisus a redat ceea ce spunea expresia Sanscrită originală, atotprezenta pace şi armonie lăuntrică. Acesta este Cerul în adevăratul său sens. Împărăția Cerurilor este în mijlocul vostru. Există şi un înțeles lăuntric al Rugăciunii Domnului, care nu

poate fi dat decât în particular şi oral. Dacă omul percepe acest sens lăuntric, el se află în Împărăția Cerurilor. Aceasta implică o completă renunțare la ceea ce am numit sinele, şi acceptarea acelui Sine care este unica realitate, Sinele spiritual, căci nu există alt Sine. Cei ce au realizat asta urmează această cale şi pătrund în ceea ce înalță totul în Spirit. Un asemenea om ştie că el este Dumnezeu.

23. Acest lucru este greu de înțeles pentru mulți, căci ei se gândesc la ei înşişi doar în termenii gândirii lor conştiente. Orice asemenea gânduri trebuie abandonate. Realizarea include mintea conştientă atunci când mintea lui Christ a devenit conştiința totală a individului, căci mintea conştientă este inclusă atunci în conştiința totală. Toate ideile pe care le-am cuprins în conştiința noastră, şi care sunt deviate de la Adevăr, trebuie să fie abandonate. Asta voia să arate Christ atunci când spunea că trebuie să te lepezi de tine însuți. Renunță la propria ta idee despre tine însuți şi acceptă-te în relație totală cu întregul. Aceasta înseamnă să abandonezi toate condițiile aparente din exterior, în favoarea ideii care sta în spatele lor. Mintea lui Christ este, totdeauna, Mintea lui Dumnezeu.

24. Când individul ajunge la cunoaşterea reală a lui Dumnezeu, lucrarea sa este îndeplinită instantaneu. Dacă el este complet unit cu Dumnezeu, ea se împlineşte pe loc. Iisus spunea: S-a sfârşit!, şi de aici trecea direct la alte realizări. Dacă noi înşine recunoaştem perfecțiunea, devenim perfecțiunea însăşi. Nu trebuie să recunoaştem altceva. Totul este Dumnezeu, şi numai El, dacă vrem să vedem astfel.

25. Acesta a fost singurul lucru care, acum 2000 de ani, i-a stârnit pe oameni împotriva lui Christ. Ei

considerau blasfemie faptul ca El se considera Dumnezeu, căci în starea lor de hipnoză nu puteau pătrunde taina atitudinii Sale, care este atitudinea adevarată a tuturor oamenilor. Dar a fost singurul lucru pe care ei l-au avut împotriva Lui. Atunci când noi facem astăzi aceeaşi afirmație în fața celor neiluminați, a celor scufundați în ignoranță față de adevărata stare a întregii creații, ei ne acuză de blasfemie, aşa cum Îl acuzau pe Christ acum 2000 de ani. Dar de ce ne-ar păsa? Atâta timp cât ne pasă de ceea ce gândesc ceilalți, rămânem supuşi hipnozei care învăluie lumea. Dar cel care s-a trezit nu caută să facă asemenea afirmații în fața lumii profane. Unul dintre înțelesurile expresiei Eu Sunt Dumnezeu este Eu sunt tăcut sau Eu sunt liniştit.

26.Încercarea de a-L vedea pe Dumnezeu ca o trinitate a venit dintr-o idee de a diferenția Unitatea. Reducerea tuturor elementelor la Unul, energia primordială, conduce la ideea de trei în unul sau în unitate, şi direct la adevărata Trinitate sau Triadă, ca atribut unitar al Ființei. Acesta este Spiritul Sfânt, Eul Total, Spiritul Creator ca acțiune desăvârşită. În momentul în care ne proiectăm gândul spre Sfântul Duh, ne proiectăm complet ființa spre Spiritul Creator în acțiune. Este acțiunea întregului ca o Unitate. Când Sfântul Duh se pogoară asupra ta, eşti conştient că orice acțiune dinlăuntru sau dinafară este acțiunea completă a Principiului în întregul lui, fără nici un fel de separare sau deviere. Este o UNICĂ acțiune.

27. Nu poate exista cu adevărat nici un păcat împotriva Duhului Sfânt. În textul original nu am găsit nimic despre ispăşirea păcatului. Omul însuşi generează ceea ce tot el numeşte păcat, şi tot el iartă păcatul. Fiul omului pe pământ are puterea să ierte păcatul.

Împotriva Duhului Sfânt nu poate exista nici un păcat, căci îi este imposibil omului să dividă indivizibilul, sau să despartă cu adevărat acțiunea unitara a lui Unu. El doar pare să facă asta. De aici provine Dreptul Divin al Regilor. Dacă Regele este în Dreptul său Divin, el nu poate greşi, şi tot aşa omul, ca Rege, nu poate face greşeli. Aceasta nu se referea doar la o anumită dinastie sau la un anumit rege care cârmuia o națiune, ci la omul care se conduce pe sine. Atunci când el este propriul sau cârmuitor, el devine Rege. Orice om este Rege atunci când se cunoaşte pe sine ca Dumnezeu şi îşi exercită Autoritatea Divină pentru a supune complet ideii Unității orice aspect al ființei sale.

28.Este falsă interpretarea care consideră că Dumnezeu ar vorbi unui individ sau unui grup de indivizi pentru a-i desemna ca aleşii Săi. Ceea ce Dumnezeu îi vorbeşte unui om sau unei națiuni, El le vorbeşte tuturor oamenilor sau națiunilor, căci El a creat toate popoarele şi indivizii din acelaşi sânge, şi nu va ține mai mult la cineva anume. Dar, din această interpretare falsă, omul a dezvoltat ideea unui Dumnezeu al rasei sau al națiunii. Aceasta a condus la războaie religioase şi a creat grupuri separate înlăuntrul națiunilor. Bisericile ortodoxe, după dr. Lyman Abbott, au făcut mai mult pentru regresul civilizației decât orice altă influență, din cauza urii dintre ele. Prima cerință în exprimarea lui Dumnezeu este să vezi direct Lumina care emană din propria ta ființă şi din ființa oricărui individ, ca fiind UNA şi aceeaşi lumină, şi să vezi faptul că Dumnezeu se manifestă în mod egal pentru şi prin toate ființele, exact în acelaşi sens, fără părtinire sau deosebire. În momentul în care poți să-ți proiectezi viziunea cu această lumină, eşti deja complet conştient,

adică în Conştiința Divină, şi acolo nu poate exista nici o separare. Nemaiavând acest sentiment de separare, nu mai poate exista nici o separare după credință, rasă sau națiune, şi deci nici conflicte sau războaie.

29. Referindu-se la întâmplarea menționată în primul volum al cărții, când Emil a despărțit şacalii care se luptau pentru leşul unui animal, tot el spunea: Nu eul pe care îl vedeți, ci Eul Divin este cel care face lucrarea. El voia să ilustreze faptul că este pace şi armonie atunci când te eliberezi de teama față de animal şi proiectezi Eul Divin. Iar şacalii s-au alăturat şi au mâncat în deplină armonie, în loc să se bată.

30. Aceeaşi a fost şi ideea din experiența noastră de mers prin foc. Maeştrii ne-au spus după aceea ca ne ridicaserăm vibrațiile în aşa măsură încât nu a existat nici un conflict între noi şi foc. Era o unitate şi o armonie perfectă. Vedeam clar incendiul facând prăpăd de jur împrejurul nostru, dar n-am simțit nici văpaia, nici disconfortul. Hainele noastre n-au fost nici măcar pârlite. Această experiență a fost repetata recent, la Londra, de un tânăr Yoghin Hindus, în cele mai stricte condiții de supraveghere stiințifică. Imagini filmate ale acestui eveniment au fost prezentate în America într-un jurnal de ştiri, şi cunoscutul ziarist Edwin C. Hill a scris destul de mult pe tema aceasta. Copii ale comentariului sau au fost trimise la 100 de instructori care susțineau cursuri în spiritul lucrării prezente.

31. Viața Maeştrilor este, pur şi simplu, viața lui Dumnezeu. Ei spun mereu: Viața este Lumină. În momentul în care exprimăm Lumina, izbucneşte viața. Dacă trăieşti viața aceasta, atunci vei Cunoaşte, şi această cunoaştere este deplină. Nu este o viață de

ascetism şi izolare. Este Viață şi Lumină într-o unitate, în totalitate.

32. Oricine poate să rupă aparenta înlănțuire a unei situații ne-Dumnezeieşti, pur şi simplu renunțând complet la lanțuri. Aşa am fost noi educați încă din copilărie. Dacă în jurul nostru apărea o condiție discordantă, imediat o abandonăm complet. Uneori Maeştrii trăiesc sute de zile fără să mănânce. Ei nu sunt dependenți de nimic. Dar când nu se hrănesc din exterior, se hrănesc cu Prana, substanța spirituală care este pretutindeni în jurul lor. Ei absorb şi asimilează substanța Pranică, care le asigură completa întreținere a trupului. Plantele se hrănesc tot cu Prana, iar atunci când omul consumă vegetale, el preia şi Prana. Dar el o poate asimila mai direct decât plantele şi vegetalele, dacă doreşte.

33. Nu ar fi înțelept ca Lumea Apuseană să abandoneze Biblia pentru Bhagavad-Gita. Biblia noastră este mult mai importantă pentru lumea occidentală, pentru că noi nu înțelegem Bhagavad-Gita. Ultima, totuşi, este de preferat pentru Orient. Vestul poate avea de câştigat citind Bhagavad-Gita, căci astfel ar evita necesitatea de a-şi croi cu greu drum prin folclorul şi erorile de traducere din Biblie. Bhagavad-Gita a eliminat complet asemenea aspecte. Filosofia Vedanta este, în cele mai multe aspecte ale sale, cea mai bună expunere a învățăturii Maeştrilor. Din Vede, mulți oameni dobândesc o gândire mai puțin complicată şi pot asimila direct aceste idei. Apoi, ei pot continuă cu învățaturile Vedantei.

34. Motivul pentru care Vestul are greutăți în a înțelege lucrurile spirituale este faptul că întotdeauna conştiința Vestică a fost departe de Principiu,

occidentalii neştiind ce înseamnă Principiul. Singuri s-au afundat pe căi greşite, mai ales acceptând ideile filosofilor lor, cum că Principiul ar fi o cantitate necunoscută. Mintea Maestrului ştie ce înseamnă Principiul, dar şi noi putem accepta Principiul, şi atunci cunoaştem ce înseamnă. Trebuie să acceptam Ţelul pentru care lucrăm, căci altfel nu lucrăm deloc.

35. Nu puteţi merge în India plini de egoism, egocentrism şi intenţii limitate, şi sa obţineţi acolo mai mult decât aţi putea obţine, în această stare, din lecturi, din Biblie sau din orice altă sursă de Adevăr. Nimic din Adevăr nu este compatibil cu asemenea atitudini. Pleci din India cu ceea ce ai adus în India. Nu este deloc nevoie să mergeţi în India. Este o stare mereu atotprezenta, dacă o puteţi recepţiona.

36. Nu este nevoie să mergeţi în India, sa studiaţi Biblia sau Bhagavad-Gita. Trebuie doar să abandonaţi toate aceste confuzii care infestează mintea, şi situaţiile tensionate care rezultă de aici. Atunci se poate dobândi o mare înălţare spirituală, din Biblie sau din oricare altă sursă. Însăşi hotărârea de a dobândi adevăratul înţeles al cărţii ne VĂ deschide calea, într-o anumită măsură, spre secretele ei. Dacă citim Bhagavad-Gita sau orice altă carte, trebuie să adoptăm faţă de ea aceeaşi atitudine. Desigur, în Biblie nu există nimic care să nu fie interpretat în Bhagavad-Gita, Mahabharata şi Vede. Din acestea a provenit toată cunoaşterea expusă în Biblie.

PENTRU INSTRUCTOR

Paragrafele 1 şi 2. Poate lucrul cel mai dificil, pentru individul mediu, este sa realizeze că Dumnezeu este

Marea Schemă Universală a Creației, iar acest punct trebuie accentuat de instructor şi reluat de student până când acest fapt fundamental al vieții devine o chestiune de realizare individuală. Personalitatea este o identitate individuală, pe când Dumnezeu este identitatea Universală, Universul ca o singură identitate conştientă, o însumare a conştiintei, puterii, iubirii, vieții şi substanței.

Paragraful 3. Omul nu poate evada din Unitatea finală existentă între sine şi sistemul Universal, căci el este o parte a acestui sistem. Ca produs al sistemului Universal, el trebuie să conțină potențialitățile Universului şi, orice nume i-am da Universului, el trebuie să poarte acel nume, ca şi natura lui. O rază de lumină este la fel de adevarată ca şi o duzină, un milion, un miliard de raze sau ca şi toate razele.

Paragrafele 4, 5, 6 şi 7. Secretul iluminării constă nu în ceea ce studiază omul, ci în cum studiază; nu ceea ce ştim despre un lucru, ci ce anume din el cunoaştem, face diferența aceasta. Aşa cum încercăm să clasificam şi sa descriem mărimea, forma, culoarea şi densitatea semințelor ca să cunoaştem Natura, tot aşa citim descrierile lui Dumnezeu în speranța de a-L cunoaşte. A cunoaşte natura înseamnă a o cunoaşte în întregul ei, a vedea dezvoltarea seminței din toate punctele de vedere, şi a simți, într-un anumit grad, forța care o produce. Omul trebuie să fie plin de pace şi să-L cunoască pe Dumnezeu în aceeaşi manieră; să lase descrierile şi să ajungă să simtă că El dacă vrea să-I simtă prezenta, puterea, înțelepciunea şi substanța, care lucrează permanent în propria sa făptură. Aceasta este doctrina interioară sau secreta.

Paragrafele 8, 9 şi 10. Dacă Dumnezeu este TOTUL şi omul este creat după chipul şi asemănarea Lui, cum ar putea omul să evolueze altfel deci lărgindu-şi conştiința spre a putea cuprinde măreția stării sale create? El nu ajunge cu adevărat la ceva decât descoperind ceea ce deja există. Întrebarea este dacă se va descoperi pe sine puțin câte puțin, sau VA descoperi de la început realitatea ultimă. Înțelepții din toate epocile au declarat că ultima este adevărata cale. Nu ştiți că sunteți Dumnezei şi Fii ai Celui Preaînalt? - aceasta îi reaminteşte omului de originea sa, care este perfecțiunea în şi cu Dumnezeu.

Paragrafele 11 şi 12. Dacă omul se află într-o anumită stare de conştientă, automat el nu va exprima ceea ce îi este opus. Pe de altă parte, eliminarea anumitor tipuri de conduită nu produce o stare de conştiință opusă. Acțiunea, şi nu inactivitatea, produce rezultatele. Poate fi bine, într-o stare de ignorare a Adevărului, să ne reținem de la procedee greşite, dar nu este aceasta metoda care conduce la iluminare. Dacă nu eşti fericit, nu devii fericit doar refuzând să acționezi precum cel nefericit. Pe de altă parte, dacă eşti fericit, nu acționezi şi nici nu arăți ca un nefericit. Acest lucru se poate exemplifica în multe feluri.

Paragrafele 13 şi 14. Claritatea este o chestiune de a fi complet, într-o unitate desăvârşită. Claritatea este lipsită de separare. O clădire, sau un pod solid, este o structură alcătuită din mai multe unități, toate asamblate într-o singură unitate. O clădire făcută din multe părți separate, n-o veți vedea ca pe o clădire solidă. Soliditatea şi totalitatea sunt sinonime. Vocea clară, deplina din acest pasaj, ca şi mintea limpede, lucidă, dintr-o lecție precedentă, se refera la conştiința

Unificată în acțiune. Nimeni nu este întreg când se consideră o făptură separată, nici mintea nu-i este limpede când funcționează parțial, şi nici nu vorbeşte clar atunci când rosteşte doar jumătate din Adevăr. Adevărul este ceea ce este adevărat pentru Dumnezeu, căci Dumnezeu este Totul şi Dumnezeu este Unul.

Paragraful 15. Ori de câte ori un grup, un popor sau o națiune se izolează ca singurul popor ales, deosebit, în vreun fel mai direct legat sau mai favorizat de Dumnezeu, acela nu este un popor sănătos, iar doctrinele lui nu sunt deloc desăvârşite. Dumnezeu nu favorizează pe nimeni, întreaga manifestare este creația Sa şi toți sunt incluşi în ea, în mod imparțial. Nu se poate ca unii să fie aleşi de Dumnezeu, iar ceilalți nu. El a creat toți oamenii, şi de aceea toți oamenii sunt aleşii lui Dumnezeu. Toți oamenii sunt Dumnezeu în manifestare, după cum toate formele vegetale sunt manifestările naturii. Egalitatea este adevărul, şi egalitatea exterioară depinde de gradul în care am incorporat realizarea Adevărul Universal.

Paragrafele 16, 17, 18 şi 19. Progresul se face nu prin negare, ci prin practica unificării consecvente a tuturor lucrurilor cu Sursa. Unite cu Sursa, toate lucrurile încep să-şi manifeste asemănarea cu Sursa, şi orice aparență contrara va dispare, aşa cum ignoranța dispare în prezența cunoaşterii, sau cum dispare umbra în prezența luminii. A avea în vedere adevărul înseamnă a deconspira iluziile. A lucra cu iluziile înseamnă a opera cu nimic şi a nu obține nimic. Pentru a realiza ceva, trebuie lucrat cu acel ceva. Din nimic nu iese niciodată ceva.

Paragrafele 20 şi 21. Fie că fața ta radiază de bucurie, fie că este umbrită de tristețe, este aceeaşi față,

dar apare sub influențe diferite. Carnea este tot substanță spirituală manifestată, fie că este bolnavă, fie ca este sănătoasă. Trebuie schimbată doar influența căreia i se supune. Când conştiința este extinsă la adevărata ei stare de cunoaştere, totalitatea şi unicitatea lui Dumnezeu, atunci carnea va manifesta automat aceasta condiție. Atunci are loc revenirea cărnii la starea ei adevarată, ca Substanță strălucitoare a Cuvântului lui Dumnezeu.

Paragrafele 22 şi 23. Împărăția Adevărului este pretutindeni în jurul nostru, şi singura schimbare pe care trebuie s-o facem este să abandonăm ideea că ea ar fi într-un loc îndepărtat. Tot ce este Dumnezeu, este în oameni, prin oameni şi împrejurul oamenilor, şi omul însuşi este inclus în totalitatea lui Dumnezeu. El nu poate face altceva decât să accepte asta, şi astfel, trăind în armonie cu această realitate, el devine conştient de ea.

Paragrafele 24 şi 25. Cauza şi efectul sunt una, şi a cunoaşte adevărul înseamnă a fi liber instantaneu. A-L cunoaşte pe Dumnezeu ca sănătate înseamnă a fi, instantaneu, sănătos. A-L cunoaşte pe Dumnezeu ca abundență înseamnă a fi, pe loc, dăruit cu abundență, căci una presupune sau include pe cealaltă. Nu poate exista nici o separare.

Paragraful 26. Trebuie să ajungem la realizarea faptului că suntem pe calea de întoarcere spre casa Tatălui, şi nu pe cea care ne îndepărtează de ea. Progresăm spre unitate, şi nu spre diversitate. Țineți minte că Dumnezeul nostru este Unul - acesta este cântecul sufletului care se întoarce la Tatăl.

Paragraful 27. Încheierea lecției ar trebui să fie destul de clară, dar poate fi ilustrată şi dezvoltată după

înclinațiile şi inspirația instructorului. Ideea principală a lecției este renunțarea la opiniile, fabricate de om, care l-au condus la sentimentul separării, şi aducerea omului la conştiința Unității sale cu întregul Universal, la identificarea lui cu întregul şi la accesul său spre tot ce există în Spațiul Infinit.

CAPITOLUL VIII – OMUL

1. Aşa cum în lecția precedentă era imposibil să studiem natura lui Dumnezeu fără a-l include pe om, la fel în această lecție va fi imposibil să abordam omul fără un prealabil studiu despre Dumnezeu. Unul îl presupune şi pe celălalt, şi sunt inseparabili. Nu se poate să avem un rege fără regat, şi nu putem avea un regat fără rege. Este de neconceput să imaginăm un creator fără creația lui, şi cu siguranță că nu poate exista creație fără un creator. Sunt doar două aspecte ale aceluiaşi lucru, şi nici unul nu poate exista fără celălalt.

2. Concepția Maeştrilor despre om este că el, în starea lui adevarată, este permanent activ, şi este cel prin care Principiul lucrează, sau vine în manifestare. Adesea ei vorbesc astfel: Omul care Îl exprimă pe Dumnezeu; Omul care devine Dumnezeu; adevăratul Ideal de Atotperfecțiune; Dumnezeu în formă particulară, dar complet universal. Particularizarea formei apare, evident, numai prin gândirea omului. Concepția Maeştrilor este permanent aceea că omul trebuie să facă alegerea, dar cu asta el nu poate niciodată să iasă din Întreg sau din Principiul, Spiritul

total. Iar aceasta înseamnă, desigur, că omul niciodată nu se îndepărtează de adevărata sa ființă sau origine. Orice om este propriul său factor de decizie, şi acest factor este, întotdeauna, unit în mod absolut cu Principiul, nefiind niciodată separat de el sau dependent de altceva decât de Principiu.

3. Omul, ca individ, niciodată nu poate fi un organism complet independent, căci el este, în mod inseparabil, unit cu întregul. Cum s-ar putea desprinde el din infinit? El singur îşi imaginează propria izolare, şi această imagine este singura sursă a limitării sale. Este ceva pur imaginar. Liberul său arbitru, sau dreptul de a alege, nu poate fi extins dincolo de imaginația sa căci, de fapt, el este totdeauna unit în şi cu sursa sa. El nu trebuie decât să iasă din propriile sale imagini inutile şi să accepte inevitabilul, şi atunci imediat el este în atitudinea sa corectă față de sistemul Universal. El este rege numai în sensul că are privilegiul de a formula legile Regatului, şi orice rege care desconsideră legile propriului său regat nu va rămâne rege pentru prea multă vreme. Regele este supus legilor regatului, exact ca şi supuşii săi, şi toți sunt unități ale aceluiaşi sistem în care legea domneşte permanent. Numai prin puterea de coeziune a legii, regatul se menține într-o unitate armonioasă.

4. Omul este triunitar, dar această treime (trinitate) nu este despărțită niciodată; totdeauna este una. Veți înțelege toate atributele ființei umane dacă veți înțelege Omul. Grecii ştiau asta şi au exprimat-o în indemnul lor: Omule, cunoaşte-te pe tine însuți! Este foarte evident că încă nu am început să ne cunoaştem pe noi înşine, propria noastră importanță, Divinitatea noastră - Divinitate însemnând, desigur, că Omul este o parte a

întregului şi, în această calitate, cunoaşte totul şi ESTE Totul în manifestare.

5. Un triunghi nu poate exista fără cele 3 linii care îi formează laturile şi care sunt legate totdeauna într-o unitate. Dacă ele nu sunt unite, atunci avem doar 3 linii şi nicidecum o trinitate. Trinitatea înseamnă unitate, şi este unitatea celor 3 elemente. Omul nu trebuie să se analizeze pe sine până ce nu-şi înțelege trinitatea, care implica diversitate. Omul se întoarce, evoluând, spre casa Tatălui, şi evoluția sa în această direcție constă în a se descoperi pe sine ca o unitate, poziția nediferențiată pe care el o ocupă în schema Universală.

6. Totdeauna este posibil ca omul să-şi dezvolte conştiința până la punctul unde ajunge asemenea lui Dumnezeu. Aceasta a fost ideea primordială din Dreptul Divin al Regilor. Nu era vorba ca regele să se impună ca unic Cârmuitor Divin. Toți oamenii ar trebui să fie Cârmuitori Divini şi să guverneze ca Regi, dar totdeauna cu acea expresie a Iubirii care este Serviciul adus tuturor. Omul este una cu propria sa Divinitate, şi atunci el este permanent în Serviciu. Niciodată el nu se va ridica mai presus de altul. Dacă este egoist, el se distruge singur. Nu poate fi egoist pentru prea multă vreme. Regele din om apare prin simțul său de unitate cu întregul, iar egoismul apare din sentimentul că el este un ego separat în sine şi de sine stătător. De aceea, egoismul este cea mai mare violare a legii naturale a ființei sale şi produce cele mai dezastruoase rezultate.

7. Traducerea Bibliei este greşită acolo unde se spune că omul a fost creat după chipul lui Dumnezeu. Acel după trebuie înlăturat, astfel încât să se poată citi: Omul ESTE chipul lui Dumnezeu. Cuvântul după nu apare în original. Şi tocmai aici găsim ilustrarea

problemei majore din concepția ortodoxă. Ei toți încearcă să-L vadă pe Dumnezeu după chipul omului şi, adoptând această atitudine, au creat ceva de neînțeles pentru om. Omul se poate înțelege pe sine, dar dacă Îl vede pe Dumnezeu ca fiind o altă personalitate asemenea sieşi, doar că la o scară mai mare, atunci el nu poate să înțeleagă deloc adevărata relație dintre sine şi sursa sa. Dar, dacă înțelege că este universal individualizat, sau că el este, ca individ, ceea ce este Dumnezeu la nivel universal, atunci el are o percepție mai clară. Dacă înlăturam acel după, atunci omul este imaginea lui Dumnezeu. Eu sunt Dumnezeu este marea afirmație. Ea aparține omului, pe deplin. În vechea Sanscrită, chipul sau asemănarea exprima perfecta identificare. Numele şi natura cauzei şi efectului sunt permanent interschimbabile, căci fiecare este, în mod esențial, complementul celuilalt. Activitatea cauzei este forma şi viața efectului.

8. Unii întreabă, foarte firesc, de ce spunea Iisus mereu Eu sunt fiul lui Dumnezeu, dar niciodată nu spunea Eu sunt Dumnezeu. Dar aceasta este doar una din afirmațiile sale. El spunea: Eu şi Tatăl suntem Unul. Mai târziu, traducătorii, nereuşind să înțeleagă fraza Sunteți Dumnezeu în măsură în care Îl exprimați pe Dumnezeu, de aceea Îl exprim pe Dumnezeu în fața voastră, au omis-o complet. Iisus a mai spus: Cel care m-a văzut pe mine, L-a văzut pe Dumnezeu-Tatăl.

9. Trebuie să ne amintim şi că Eu sunt Dumnezeu era numele nerostit la antici. Ideea era că el nu trebuia rostit niciodată ca afirmație sonoră. Rostirea lui se făcea în tăcerea propriilor lor suflete, şi singura situație în care el era rostit cu glas tare era în vibrația naturală de autoritate, perfecțiune şi putere care se degaja din

cunoaşterea interioară. Ideea este că Tatăl, care vede în taină, te va răsplăti pe faţă. Este numele Tăcut sau fiinţa Tăcută a lui Dumnezeu, realitatea lăuntrică şi universală a întregii creaţii. Într-o discuţie anterioară am amintit că un alt înţeles al afirmaţiei Eu sunt Dumnezeu este Eu sunt Tăcut. Eu sunt Dumnezeu este martorul tăcut dinlăuntrul omului, al unei realităţi Universale. Este numele ascuns în numele lui Iisus Christ, şi numele tainic al oricărui om care respiră, şi acest nume este Respiraţia însăşi.

10. S-a considerat că este o blasfemie să faci o astfel de afirmaţie cu voce tare, şi oamenii din vremea lui Iisus au tălmăcit afirmaţiile lui ca referindu-se la faptul că NUMELE cel de nerostit era aplicat lui însuşi. Dar el respecta legea misticilor şi nu l-a rostit, deşi multe din afirmaţiile sale îl presupuneau. Tu ai spus, Eu Sunt, Cel ce m-a văzut pe mine, L-a văzut pe Tatăl - toate implică acelaşi fapt dar, orice şi-ar fi spus El în inima lui, niciodată nu i s-a pus în seamă exprimarea Eu sunt Dumnezeu. Ideea este ca omul ESTE cuvântul însuşi, şi însăşi prezenţa lui în Univers este dovada rostirii, nemaifiind necesară nici o altă repetare. La început a fost Cuvântul - şi cuvântul a devenit carne, iar când în creaţie apare omul, el ESTE acel cuvânt de nerostit în sunete şi silabe, căci el este cuvântul desăvârşit, aşa cum se prezintă. Dacă EU SUNT un anumit lucru, întruparea lui vie, atunci acel lucru este vizibil şi nu mai are nevoie de nici o altă imagine. Orice lucru rostit din această conştiinţă este autoritatea Universului vorbind cu toată puterea din Cer şi de pe Pământ.

11. Această idee era cuprinsă în afirmaţia Înainte de Avraam, Eu Sunt, ca aspect formal al Dumnezeului universal, căci Dumnezeu întotdeauna a fost şi va fi, în

mod evident. El se referea direct la vechea lege Sanscrită a lui Avraam (Abraham): A-Brahm - lumina - un Dumnezeu. Apoi a venit David, Purtătorul-Luminii, cel ce a adus Lumina întregii omeniri, şi Maria, Receptorul Principiului Creator. Puteți aduce totul până la Avraam, care înseamnă Copilul Christ, Uniunea tuturor forțelor pentru a ilustra în fața lumii Idealul Christic - că omul este Dumnezeu.

12. Nu ar trebui făcută nici o distincție între Omul Universal şi omul individual. Nu se poate face vreo deosebire, aşa cum nu se poate face nici o deosebire între circumferința şi centrul unei sfere. Cele mai multe probleme, aici au apărut. Omul nu se poate diviza. Omul este Unul, una cu Dumnezeu. Adevărata afirmație a lui Iisus a fost Eu şi Tatăl meu suntem Unul, şi el a dus-o şi mai departe atunci când a spus: Când vă rugați, rugați-VĂ Christului lui Dumnezeu; voi înşivă sunteți cuprinşi în Christ.

13.Maeştrii nu vorbesc despre Om ŞI Dumnezeu. În concepția lor, aceştia sunt totdeauna unul. Nu există nici un fel de separare. Nu există preot separat de congregația sa. Există congregația şi preotul - toți fiind unul.

14. Huxley, Darwin şi alții ca ei au adus multe argumente pentru ideea omului muritor, şi au încercat să-i stabilească originea umană sau animală, în speranța de a înlătura teoria creaționistă. Atitudinea Maeştrilor este aceea a Divinității omului; că el este de origine Divină, nedespărțit de Divinitatea sa. Darwin, Huxley şi ceilalți au argumentat că nu exista nici un Cap conducător, şi acesta este motivul eşecului lor. Ei n-au reuşit deloc să ajungă la Principiu. Ultima afirmație a lui Darwin a fost: Dincolo de tot ce am

construit, Principiul rămâne încă un mister pentru noi. Nu există efect fără cauză, şi este imposibil să înțelegem efectul fără a lua în considerare cauza.

15. De aceea spune Emil, cu o simplitate copilărească: Puteți face aceste lucruri la fel de uşor ca şi noi. Aceasta a fost şi rațiunea marilor opere ale lui Iisus, care lasă deoparte orice urmă de egoism. Aceste lucruri, şi altele mai mari, le veți face.

16. Omul, ca identitate separată, nu poate face nimic. Eu, de la mine, nimic nu pot face spunea Iisus. În izolare, omul este ca un tramvai al cărui troliu a sărit de pe cablu. El a pierdut contactul cu puterea generatoare care este marea cauză a oricărei manifestări. Activitatea aceasta, care este cauza, nu este doar puterea generatoare, ci este şi efectul însuşi, şi singurul mod în care omul poate merge mai departe este păstrându-şi contactul cu ceea ce l-a proiectat înainte, în prim-plan. Tatăl din mine, El este Cel care face lucrarea. Cauza trebuie sa fie întotdeauna forța activă dinlăuntrul efectului, căci efectul nu se poate propulsa singur.

17. În călătoriile noastre am văzut multe popoare, diferite între ele ca înfățişare şi obiceiuri. Maeştrii le văd pe toate în lumina unicei conştiințe. Dacă le gândim ca faze diferite ale conştiinței, atunci putem determina o separare a noastră de Unul. Singura diferență este la exterior, căci toate sunt motivate de acelaşi ideal, care este Christul, Dumnezeu EU SUNT din fiecare. Trebuie să-i vedem pe toți oamenii numai din acest punct de vedere, dacă vrem să scăpăm de aparentele diferențe exterioare. Când această viziune interioară devine exteriorul, atunci nu mai poate exista nici o deosebire exterioară, deci nici o contradicție, nici o confruntare, nici un război. Există multe semințe şi bulbi, dar când

fiecare s-a dezvoltat pe deplin în forma exterioară, atunci toate alcătuiesc aceeaşi Natura armonioasă.

18. Din acest punct de vedere vad Maeştrii reincarnarea. Ei spun că ea nu este necesară. Este doar o ipoteză omenească. Maeştrii spun că, dacă în centrul camerei se află o lumină, atunci cea mai bună cale de a atinge lumina este să mergi drept spre ea. De ce să te învârteşti în cercuri în jurul ei? Dacă mergi drept spre lumină, o primeşti şi o asimilezi, şi atunci ai terminat complet cu orice reincarnare şi karma. Doar refuzul omului de a merge direct spre punctul central, realitatea vieții, este cel care îl menține în roata nesfârşitei mişcări. Dacă va accepta realitatea centrală care este lumina ce luminează orice om venit pe lume, atunci el va fi ajuns la ea şi toate ocolurile lui se vor sfârşi, şi el îşi va atinge țelul.

19. Toate aceste mari probleme care tulbură mintea omului sunt complet depăşite atunci când el trăieşte viața Maeştrilor, sau viața propriei sale conduceri, a adevăratului Eu interior. Afirmația fermă a lui Iisus a fost că Adevărul te eliberează. Refuzând să accepte frazele negative, omul scapă de ideea că nu este Dumnezeu. Afirmația Eu sunt Dumnezeu, păstrată curent ca o realitate secretă dinlăuntrul propriei sale ființe, îl eliberează de afirmația negativă că el nu este Dumnezeu. Întotdeauna este mai bine să susținem adevărul decât falsul.

20. Însăşi abilitatea ta de a-l analiza pe EU SUNT este o dovadă spirituală directă a Divinității. Dacă n-ar fi trebuit analizat, nu l-ai fi putut analiza, şi nu ți s-ar fi întâmplat nici măcar să încerci o analiză. Trebuie doar să accepți Divinitatea, fără gânduri sau afirmații negative despre ea, ca să fii Una cu ea. Analiza, şi orice

efort de a o formaliza, te țin departe de ea. Chiar şi în mecanică, producem un lucru şi apoi ne bazam pe el. Toate încercările de a-l analiza mai înainte indică doar imposibilitatea lui. Acesta este adevărul în orice pas din progresul nostru material. Cu atât mai mult se aplică această procedură lucrurilor aflate complet în afara sistemului actual al gândirii umane. Aeroplanul n-a fost deloc acceptat ca o posibilitate, până ce n-a zburat efectiv. O primă analiză spunea ca el nu poate zbura. Astăzi avem o sumedenie de explicații legate de el. Întotdeauna trebuie sa vina mai întâi faptele, şi de acestea trebuie ținut seama mai departe.

21. Dacă eşti extrem de prudent şi nu ai o completă conştientizare a sinelui, aceasta poate apare ca şi cum ai păstra ideea Divinității tale printr-o credință oarbă, dar aşa ceva nu este necesar. Dar, dacă o accepți numai printr-o credință oarbă, iarăşi ai făcut o separare şi niciodată nu vei ajunge la țintă. Este mult mai bine să spui pot şi să mergi direct la EU SUNT. Pot este faptul potențial, dar Eu sunt este împlinirea lui în conştiință. Iisus a spus: Eu Sunt Calea, Adevărul şi Viața. Niciodată nu poți fi ceea ce nu eşti, şi nici altceva decât ceea ce EŞTI. Dacă tu crezi că poți deveni ceva, orice, atunci EŞTI acel lucru. Într-adevăr, nu este vorba de a deveni, ci de A FI. Acceptând atitudinea lui nu pot, în orice situație sau circumstanță, ai acceptat o divizare. Iisus a spus că nu poți face compromisuri cu păcatul, nu poți să deviezi de la o realitate şi să şi exprimi acea realitate.

22.Când Iisus a primit sugestia de a preschimba pietrele în pâine, El a realizat că pietrele erau deja în existență şi în manifestare, şi El nu avea nevoie să le preschimbe în pâine, căci putea întinde mâna şi pâinea era acolo. Ceea ce trebuie să fie, ESTE, aceasta este

învățătura Maeştrilor. Dacă El avea nevoie de pâine, atunci nu avea nevoie să se ocupe de pietre. El ştia că, dacă era nevoie de pâine, ea era deja în existentă, şi tot ce trebuia să facă El era doar să mulțumească pentru ea.

23. Omului i-ar fi imposibil să aibă nevoie de ceva dacă acel lucru nu ar exista deja. Ați avea nevoie de aer dacă acesta nu ar exista deja? Nevoia indică realitatea faptului, şi tot ce trebuie să facă cineva este să renunțe la ideea de nevoie şi să accepte că faptul implicat (de care are nevoie) este deja existent. Ceea ce trebuie să fie, ESTE. Acest lucru este adevărat şi cu privire la aşa-zisa limitare a corpului fizic. Este doar o influență hipnotică a minții. Nu are nici o bază în realitate. Omul a adus în existență nu trupul, ci ideea materialității. Trupul muritor este trupul hipnotic şi, când omul se trezeşte din starea lui de hipnoză, toată această experiență îi pare doar un coşmar. El se trezeşte ca să nu mai viseze. Dacă el simte nevoia unui trup spiritual strălucitor, fără limitări şi exprimând gloriosul Trup de Lumină care este visul său etern, aceasta este prevestirea, în conştiința sa, a deplinei sale treziri. Gândul, nevoia, dorința este dovada faptului că o asemenea stare există deja pentru el, şi singura sa treabă este de a-i accepta existența. Această stare ideală ESTE adevărata stare a omului.

24. Acest trup nu are nevoie să fie spiritualizat. El este deja spiritual, dar falsa credință a omului despre el a încuiat mințile în fața strălucirii şi nelimitării sale. Spiritul este, totdeauna, Spirit. Omul creează materialitatea. Există un singur trup, şi acela este Spiritual. Este Templul Dumnezeului Celui Viu, şi Dumnezeu este în Templu; să se bucure tot pământul în fața lui Dumnezeu. Dacă spui că trupul este material, îl

negi pe Dumnezeu şi profanezi Templul. Dacă spui că trupul, sau orice condiție adevarată, este ceva material, îl negi pe Dumnezeu. Slujeşti o condiție materială mai mult decât lui Dumnezeu. Aşa se ajunge în hipnoză. În clipa când Îl negi pe Dumnezeu, eşti în influență hipnotică, şi la fel în clipa când vezi trupul ca fiind material.

25. Trupul este un instrument prin care se exprimă Dumnezeu. Este cel mai măreț instrument cunoscut, pentru exprimarea Spiritului. Este adus pe lume anume ca tu să-L exprimi pe Dumnezeu în orice clipă. Nu ca să exprimi materialitatea, hipnoza sau psihismul; nu ca să ilustrezi fenomene, ci ca să exprimi Spiritul. Noi suntem Dumnezeu. Nu putem face vreo separare şi, dacă refuzăm complet orice separare, atunci ne detaşăm de orice condiții materiale şi de orice fenomene psihice. Aşa ajunge omul sa cunoască şi sa înțeleagă Unica Prezență şi Unica Putere. Totul este Unul, o Unică Putere, o Unică Realitate. Şi toate lucrurile lucrează şi operează în această Unică Putere şi Prezență, în acord cu propria ei lege. Nu se amestecă cu nici o altă noțiune, şi acționează, ea însăşi, în tot domeniul său.

26. Nu puteți face nici o diferențiere între sufletul individual şi Sufletul Universal, sau Supra-Eul. Adică nu le puteți despărți. După cum spunea Iisus, asta ar însemna sa divizam Principiul lui Dumnezeu. Există o generalizare în care lucrează fiecare ființă omenească, dar este vorba de un ansamblu de Unități Universale. Există identitate individuală, dar sunteți Unul în ansamblul de Unități Universale. La fel este cu orice ființă umană. Toți sunt unul şi acelaşi, operând în aceleaşi condiții armonioase. Mereu în armonie. Nu diferențiindu-se de armonie, ci reuniți în armonie.

27. Un om-Dumnezeu este un geniu, Christ înălțat, omul exprimându-L pe Dumnezeu fără rezerve sau limitări. Motivul pentru care copiii manifesta adesea o neobişnuită genialitate este doar faptul că ei încă nu au fost hipnotizați de ideea limitării pe care o au cei din jurul lor. Dacă ei continuă să scape de acest val hipnotic, atunci ei rămân genii, exprimând Eul Divin în experiența lui terestră. Ei nu au experiența pământului, ci totdeauna pe cea a universalității lor şi a Eului lui Christ.

28. A fi Maestrul, Eul, iată marea noastră lucrare dintotdeauna. Maeştrii din Orient spun că în America se afla nu mai puțin de 130 de milioane de Maeştri. Asta înseamnă că orice om este un Maestru. Desigur, acelaşi lucru este valabil în toata lumea. Pentru Maeştri, toată lumea este plină de Maeştri. Orice individ ESTE un Maestru. Chiar limitarea omului este, pentru ei, o dovadă a calității sale de Maestru, căci numai un Maestru poate reuşi să pară ceea ce nu este.

29. Cea mai măreață ilustrare a Principiului este ceea ce lumea numeşte, de obicei, apariția unui Avatar sau Mântuitor. Aclamația Iată Regele! arată omul care trăieşte în strâns acord cu Principiul, şi nu că soseşte un mare personaj. Alții aclamă în el Avatarul sau geniul. El este doar un om ferm stabilit în conştiința care este, potențial, Regele din fiecare om. Numai că el a avut curajul şi convingerea de a se lua pe sine drept ceea ce este. Regele nu poate greşi, căci atunci când în el se strecoară eroarea, în clipa când omul acceptă că este mai puțin decât un Rege, mai puțin deci Divinitatea sa, el deja a coborât sub propria sa natură de Rege. Regele este Maestrul, Geniul, exprimându-se pe sine în adevărata sa natură, şi în asta constă regatul său. El se

conduce pe sine, căci este în propriul sau regat. Această natură Regală care este el, este şi mesajul său pentru toţi oamenii. Nu faptul că el este Rege, ci că orice om este Rege în propriul său regat, este propriul său conducător, cârmuitor peste sine şi mediul său, căci el trăieşte în realitate; el trăieşte aşa cum este, şi într-un regat al lucrurilor aşa cum sunt ele cu adevărat. Aceasta este Calea pe care o arată el celorlalţi, sau viaţa care, trăită de el, devine calea vieţii întregii omeniri.

30. Apariţia sau reapariţia pe pământ nu depinde de nici o condiţie de desăvârşire spirituală, căci El este asta în totalitate. El păşeşte drept prin orice evoluţie şi trăieşte totdeauna unit cu Spiritul. Ideea evoluţiei aparţine omului şi propriilor sale teorii. Maestrul doar a acceptat starea în care a fost creat de la început, chipul şi asemănarea lui Dumnezeu, natura întrupată a Infinitului sau a Divinităţii.

31.Aceste suflete iluminate, Maeştri sau Avatari, nu scriu cărţi din cauza simplităţii vizibile a învăţăturilor lor. Nu mai este nimic de spus sau de scris despre EU SUNT, căci acesta este complet în sine. Viaţa trăită de ei este revelarea Lui, este cartea deschisă a vieţii revelate, şi nu are nevoie de altă mărturie decât ea însăşi. Când ajungi pe culme, tragi scara după tine. De aceea, nu este nici o învăţătură de dat. Există doar realitatea vieţii, Adevărul vieţii revelate în ea însăşi, aşa cum a fost şi va fi mereu. Paşii (treptele) despre care vorbeşte şi scrie omul sunt doar grade de renunţare la falsitate. Mai bine ar renunţa deodată la tot falsul, căci gândind că ai ajuns, eşti acolo, cum spun Maeştrii.

PENTRU INSTRUCTOR

Paragrafele 1 şi 2 ne readuc la eterna Unitate a tuturor lucrurilor şi la relaţia indestructibilă dintre Dumnezeu şi om. Acest punct nu poate fi accentuat prea mult, căci iluminaţii au spus întotdeauna că nu există Dumnezeu şi omul, ci numai Dumnezeu. Omul este unit în şi cu Infinitul, şi atunci conţine în el însuşi toate potenţialităţile Infinitului, şi orice lucru din Infinit îi este accesibil. Omul este Una în şi cu Universul.

Paragrafele 3, 4 şi 5. Omul nu poate fi un organism independent în Univers, căci toată fiinţa lui este dependentă de sursa din care a venit, şi desăvârşirea lui este complet dependentă de locul pe care şi-l asumă în Univers. Aceasta este întoarcerea fiului risipitor spre casa Tatălui său, locul în care el locuieşte şi trăieşte în relaţie cu sursa sa. De la sine, el nu poate fi nimic.

Paragraful 6. Divinul drept al Regilor, Divinitatea omului, constă în exercitarea puterii pe care i-o conferă poziţia lui în Univers; nu controlându-i pe alţii, ci guvernând în propriul său regat, el însuşi supus legii care guvernează toate lucrurile. Mai mare este cel care îşi conduce propriul Spirit, decât cel care a supus un oraş. În autoguvernare stă desăvârşirea Maeştrilor. Maestrul nu vorbeşte despre desăvârşirea lui. Christ n-a încercat să dezvăluie propria sa Divinitate, ci să-i facă pe toţi să-şi cunoască propria lor Divinitate.

Paragraful 7. Omul este personificarea Principiului Divin sau individualitatea Universului. Omul este Dumnezeul personal, sau întruparea Universalului şi Impersonalului.

Paragrafele 8, 9 şi 10. EU SUNT nu ţine de sentimentul omului despre sine însuşi, ci de omul ideal proiectat de Supra-Eu. De aceea, înţelepţii niciodată nu declară lumii Eu sunt Dumnezeu. Ei ştiu asta înlăuntrul

lor, o mărturisesc în fața lui Dumnezeu, dar în fața lumii ei sunt exprimarea acestui adevăr şi lasă asta să stea drept mărturie pentru ei. Aceasta este arca legământului, acceptarea tăcută a legăturii secrete care există între creator şi cel creat.

Paragrafele 11, 12 şi 13. Brahm era un nume al lui Dumnezeu şi însemna Un Dumnezeu. Înainte ca EU să fi fost Dumnezeu individual, eram Dumnezeu Universal, căci unul depinde de celălalt. Ei sunt unul şi acelaşi lucru, totdeauna au fost aşa şi totdeauna vor fi aşa. Eu Sunt pururea cu tine.

Paragraful 14. Nu poate exista nici o realitate materială a omului, căci materia nu produce inteligență, şi nici inteligența nu atinge Spiritul. Spiritul este cauza şi astfel îşi înzestrează creația cu puterea de gândire şi de exprimare sau ființare. Nu există, pentru nici un lucru, vreo determinare în afară de exprimarea Spiritului sau cauzei.

Paragrafele 15 şi 16. Obiceiul de a atribui altora anumite puteri, şi de a le nega pentru sine, este ceea ce îl ține pe om departe de propria sa desăvârşire. Ar trebui păstrată totdeauna ideea că dacă el a reuşit, şi eu pot reuşi, căci ceea ce este potențial în unul, este pentru toți. Omul ajunge la culmea realizării sale doar prin revelarea propriului sine. El atinge sau manifestă ceea ce EU SUNT, - aceasta trebuie să fie ideea, întotdeauna.

Paragraful 17. A-i vedea pe toți oamenii ca fiind întruparea aceluiaşi personaj atotputernic, a-i vedea pe toți ca fiind Christ, înseamnă a dizolva pe loc toate deosebirile, căci lucrurile egale cu acelaşi lucru sunt totdeauna egale intre ele. Acesta este secretul noii ordini a lucrurilor, în care pacea şi bunăvoința vor domni pe

pământ. Lăcomia şi lupta nu se pot dezvolta decât din sentimentul diferenţierii.

Paragrafele 18 şi 19. Oare nu putem înţelege, o dată pentru totdeauna, că toată această goană încolo şi încoace, pe pământ, este complet nelalocul ei, şi că ea se datorează numai faptului că ocolim aspectul esenţial? A accepta realitatea esenţială a vieţii înseamnă a te elibera complet de toate ideile şi procesele care sunt mai prejos de realitate. Dacă izbândeşte, omul se eliberează din procesele care l-au condus la izbândă, şi trebuie să înveţe să-şi înceapă viaţa de la începuturile sale, adică de la Dumnezeu.

Paragraful 20. Ceea ce omul concepe, poate dobândi spune un dicton vechi, dar care are un înţeles şi mai înalt, căci ceea ce concepe omul, el ESTE. Este tot atât de imposibil să concepem un lucru care nu este deja real, pe cât este de imposibil să respirăm acolo unde nu este aer. Funcţia dinlăuntrul fiinţei omului este dovada faptului de care se ocupa acea functie. Ar fi imposibil ca un strigăt să iasă din fiinţa omului, dacă nu ar exista deja acolo energia lui, realitatea deplină din fiinţa lui Dumnezeu . Iar faptul precedă dorinţa din om, căci dorinţa este recunoaşterea faptului şi a existenţei lui.

Paragraful 21. Prudenţa te întârzie; îndrăzneala nu este riscantă când este vorba de fapte. Este mai bine să accepţi că este la fel de adevărat pentru tine ceea ce a fost deja demonstrat în viaţa altora.

Paragraful 22. Nu este nevoie sa converteşti o formă într-o altă formă, căci cealaltă este deja acolo, la fel de reală. Mintea trebuie antrenată să ştie asta, sa lucreze în domeniul realităţii, şi nu să încerce mereu să transforme ceva într-o altă formă a realităţii. 2+2=4 şi

3+3=6, şi nu este necesar sa încerci sa le schimbi între ele. Ambele sunt deja fapte manifestate.

Paragraful 23 este o continuare aceluiaşi adevăr.

Paragraful 24. Nu îți preschimbi trupul, nici nu preschimbi lumea ta, ci doar recunoşti realitatea şi abandonezi toate noțiunile false despre orice.

Paragraful 25. Trupul este deja Templul Dumnezeului Celui Viu. El trebuie eliberat de mânuitorii de bani, de cei ce compara valori, de ideea profitului individual. Domnul Oştirilor şi Regele Regilor trebuie admis în conştiință, pentru ca El să poată exprima, prin trup, ceea ce ESTE.

Paragraful 26 este limpede.

Paragraful 27. Maestrul, Geniul, omul-Dumnezeu, sunt toți unul şi acelaşi lucru, şi acesta este doar omul ca OM, fiind El Însuşi, mai presus de opiniile experienței rasei sale.

Paragraful 28. Nu există, pentru om, altă lucrare de întreprins decât sa fie Eul, căci atunci când apare Eul, omul intră în planul desăvârşirii. Chiar şi aşa, el este pururea în lucrare, căci abia atunci începe lucrarea cu adevărat.

Paragraful 29. Eul Divin al fiecărui om este Avatarul, Mântuitorul propriei sale ființe, dar omul trebuie să-şi accepte Mântuitorul, sa fie acest EU.

Paragraful 30 este o continuare a paragrafului 29.

Paragraful 31. Omul ajuns în starea sa divina este cartea vieții deschisă în fața tuturor oamenilor, sigiliile ei sunt rupte şi omul apare aşa cum este el cu adevărat.

CAPITOLUL IX - VIAȚA

1. Viața Maeştrilor este Viața aşa cum o trăiesc ei. Ei trăiesc viața aşa cum este ea. Atitudinea lor față de viață este că ea este acțiunea Principiului Unic, niciodată divizat sau separat de sursa sa. Ei trăiesc viața în acord cu Principiul şi astfel le arată tuturor modul de a trai în adevărul Principiului Vieții. Pentru ei, viața nu este o teorie a existenței, ci un fapt real, fără început şi fără sfârşit. Individul trebuie să ajungă la acea atitudine față de viață care apare prin consecvența gândirii în sensul vieții. Ei spun ca viața este Dumnezeu care se exprimă prin individul uman, cel mai înalt şi mai ales canal prin care se manifestă viața. Astfel, viața se poate manifesta într-o activitate spontană sau într-o formă mai completă prin individul uman.

2. Maeştrii văd Viața Unică emanând în şi prin toate lucrurile. De fapt, orice lucru existent este însăşi esența acestei Vieți Unice. Ființa umană defineşte începutul vieții doar ca momentul în care forma sa vine în existența prin care se poate manifesta viața, când, în realitate, viața exista înaintea formei şi chiar ea a produs forma. Începutul este doar al formei, nu şi al vieții. Viața a existat şi va exista întotdeauna. Dacă diferențiem viața, sau dacă o măsurăm în vreun anume fel, o putem manifesta în acea formă. Ea, de la sine, curge liber şi universal, fără întrerupere sau limitare. În consecință, putem alege şi folosi această forță a vieții, cum s-ar spune, într-o manieră degenerată, în care nu-i permitem să se manifeste la cel mai înalt nivel sau potențial al ei. Ființa umană o poate folosi astfel, dar aceasta este doar greşeala individului sau a grupului, şi nicidecum o lacună a vieții. Viața, dacă îi permitem asta, este activitatea atotcunoscătoare, atotvăzătoare şi atotprezentă a Principiului. Dacă o lăsăm să curgă prin

noi cu cele mai înalte atribute ale sale, atunci nu vom putea trăi altfel decât exprimând chiar aceste condiții care se află în natura ei.

3.Când acceptam viața aşa cum este, trupul devine o unitate vie, însuflețită, exprimând viața în cel mai înalt grad. Cauza pentru care ea nu se exprimă în cel mai înalt grad este limitarea pe care indivizii umani o atribuie vieții. O trăim în fel şi chip când, în realitate, există un singur fel de a trai, şi aceasta este viața în expresia ei cea mai deplină.

4.Conceptia Hindusă despre cei 70 de ani de viață ai omului este că aceasta ar trebui să fie vârsta marii desăvârşiri a omului. La vârsta de 70 de ani, omul ar trebui sa atingă maturitatea spirituală şi cele mai mari realizări ale vieții sale. După aceea, ei spun că omul ar trebui să trăiască de 5 ori perioada necesara atingerii acestei maturități. Lumea Occidentală a pierdut complet din vedere această idee.

5. Omul nu ar trebui să fie limitat nici la acest interval de timp. Maeştrii nu limitează deloc omul. Dacă ajungi la 70 de ani, ar trebui să realizezi pe deplin viața şi toate condițiile ei. Asta nu înseamnă că-i pui limite. De 5 ori acest timp, nu este o limită, căci îl poți face de 5000 de ori, dacă vrei. Omul, după ce a atins 70 de ani, de obicei începe să gândească mai mult în sensul Spiritului. Această tendință începe să apară după vârsta de 40 de ani.

6. Când Iisus a spus În mijlocul vieții, voi sunteți în moarte, el nu-I avertiza pe oameni ca permanent au în fața lor moartea. El îşi exprima uimirea față de condiția morții la oameni, când ei trăiesc continuu în mijlocul vieții. Omul are nevoie doar să trăiască viața aşa cum este, s-o accepte aşa cum este, şi nu să o măsoare în ani

şi după standarde materiale. Eşti viaţa eternă, chiar aici şi acum, dacă doar recunoşti asta. Dar viaţa nu este ceva care trebuie să vină; ea este aici chiar în această clipă pe care o trăieşti. Oamenii s-au îndepărtat de viaţa care ESTE, încercând să trăiască în trecut sau în viitor. Dar trecutul este mort, iar viitorul abia se naşte în eternul acum. Toată Viaţa Spaţiului Infinit curge în acest moment prezent, şi oricine doreşte, poate să soarbă liber din ea. Nu este nevoie nici măcar să încerci să trăieşti etern căci, dacă eşti cu adevărat viu, te afli în viaţa eternă şi tot ce ai de făcut este s-o trăieşti. Uita trecutul, nu încerca sa te proiectezi în viitor, căci ACUM este singurul timp acceptabil. Eşti în eternitate ACUM.

7. Există concepţia că Maeştrii adesea îşi dobândesc iluminarea în primăvara celui de-al 37-lea an al lor. Dar nu există limitare, cu excepţia celei stabilite de individ. 37, în Sanscrită, înseamnă Eternitate, căci poţi repeta 37 sau 7 ori de câte ori doreşti, până la completarea octavei. Nu este vorba neapărat de ani, ci de extinderea conştiintei individuale în Universul Vieţii sau în adevărata ei expresie spirituală.

8. În loc ca trezirea omului să fie tratată ca o chestiune de ani, pur şi simplu este vorba că el devine matur în sine, şi atunci multe din ideile date lui de către rasă sunt anulate în maturitatea sufletului său. Ideile false sunt alungate din conştiinţă, aşa cum mugurele care se deschide dă la o parte frunzuliţele care îl înfăşoară şi floarea dinlăuntrul răsare la lumină. Nu este vorba de o a doua copilărie, când bătrânul devine copilăros, ci el devine doar acel copil capabil să intre în Împărăţie. El pierde simţul importanţei lumii materiale şi a numeroaselor ei probleme, şi începe să trăiască realizând viaţa aşa cum se dezvoltă ea în el.

9. Oamenii noştri de ştiinţă ne spun că nici un trup omenesc nu-şi continuă existenţa mai mult de 7 ani. Adică, toate celulele corpului sunt complet reînnoite la fiecare 7 ani. Asta nu înseamnă că limitam viaţa, căci viaţa se desfaşoară în cicluri şi nu în ani, iar un ciclu nu poate fi limitat. El nu are început şi nu poate ajunge să se termine. Este procesul etern de desăvârşire şi reînnoire care are loc în instrumentul prin care se exprimă viaţa. Viaţa nu se încheie la 7 ani, şi nu se încheie niciodată. Viaţa este eterna. Nu există nimic care să nu aibă viaţă. Toate planetele sunt vii. Orice lucru are viaţă. Piatra are viaţă.

10. Când exprimam viaţa în adevărata şi nelimitata ei formă naturală, putem fi şi suntem propriile noastre cărţi şi propriii noştri învăţători. La fel, dacă puteţi percepe faptul că toate celulele corpului nostru sunt reînnoite la fiecare 7 ani, atunci puteţi începe să realizaţi posibilităţile vieţii. Dacă va menţineţi mintea într-o continuă reînnoire pe măsură ce evoluează procesele vieţii, veţi începe să vedeţi că viaţa poate merge înainte la fel de bine, ciclu după ciclu, continuu. Mugurii unui copac sunt la fel de tineri, indiferent de vârsta copacului. Iar mugurele conţine în el întregul copac. Acel copac nu îmbătrâneşte decât prin limita de ani pe care i-o atribuie omul. Nimic nu îmbătrâneşte altfel decât prin conceptul pe care i-l aplică omul. Scripturile spun că omului i-a fost dată stapânirea asupra tuturor lucrurilor. Viaţa nu poate fi măsurată în ani, şi trebuie să încetăm s-o mai măsurăm astfel. Viaţa poate fi măsurată doar prin ea însăşi, şi este eternă, atotprezentă şi nelimitată. Ea este acţiunea vitală a întregului sistem numit Universul sau Dumnezeu. Omul atribuie limite de timp prin descrierea timpului după

cum îi convine, dar această descriere nu limitează viața sau timpul în nici un fel, decât în privința propriilor lui posibilități de manifestare.

11. Acesta este, după toate probabilitățile, singurul plan şi singura situație în care este recunoscută moartea. Christ a spus: Lasați morții să-şi îngroape morții. Omul adevărat nu pune limite de timp. Numai omul muritor face asta. Ajungem în starea muritoare sau fizică numai plasându-ne în timp sau descriind timpul după interesele omeneşti. Am ținut-o tot aşa şi am construit o lume întreagă de presupuneri, o mare barieră de iluzii între noi şi condiția cea adevarată. Am fost învățați să credem că este o barieră de netrecut. În consecință, mulți dintre filosofii noştri au spus că viața este ceva imposibil de cunoscut şi de descifrat. Desigur că n-o poți descifra atunci când pui bariere în fața ei.

12. Viața Maeştrilor nu ține de ceea ce lumea ar numi ocupații aducătoare de câştiguri. Ei au depăşit aşa ceva. Viața lor este totdeauna pentru a sluji, a servi, mulți dintre ei mergând din loc în loc şi ajutând în ceea ce noi vedem ca fiind activități materiale, cu lucruri materiale. Niciodată nu i-am văzut acceptând de la cineva ceva pentru ei înşişi. I-am văzut mereu dăruind hrană, haine şi lucruri de toate felurile. Un Maestru este un slujitor. Dacă el este Maestru, atunci este deasupra lumii şi lumea nu-I poate dărui nimic. El trebuie sa inverseze procesul şi să dăruiască el lumii.

13. În această slujire, ei nu par să-i caute pe oameni, şi nici oamenii nu-i caută pe ei în mod special. Maeştrii se întâlnesc cu cei care au nevoie de ei în viața lor cotidiană, în timp ce merg printre oameni. De asemenea, ei ajută, într-o atitudine universală, prin gândire şi meditație. Ei proiectează, mental, în lumea

întreagă, condițiile perfecțiunii. Desigur, dacă un individ le cere ajutorul, întotdeauna îl primeşte imediat. I-am văzut ajutând nu numai indivizi, ci şi mari grupuri de indivizi. Dar chiar dacă îşi continuă lucrarea, ei emit vizibil, în toată lumea, vibrațiile care, în timp, vor vindeca ceea ce ei tratează local. Ei spun că este necesar să lucreze local pentru a-i ajuta pe oameni să înțeleagă mai bune şi, în multe cazuri, o mai bună întelegere vine prin furnizarea de hrana, haine sau condiții de trai mai bune.

14. Maeştrii merg printre oameni şi oamenii îi cheamă foarte adesea în ajutor, iar situațiie lor sunt ameliorate aproape imediat. Ajutorul dat este doar ca să le arate oamenilor o cale mai bună de a se realiza, decât cea pe care o folosesc ei pe moment. Ei nu merg deloc în lume ca sa predice şi să facă prozeliți. Ei merg printre oameni, iar aceia care îi recunosc le pot cere ajutorul în orice fel doresc - pentru vindecare, hrană, veşminte sau adăpost - şi îl primesc. Dar li se arată că ei înşişi fac asta, şi nu Maeştrii. Ei primesc nu ceea ce au Maeştrii, ci ceea ce ei înşişi au creat prin propria lor atitudine mentală; nu ceea ce are altcineva, ci exact ceea ce au ei înşişi şi le aparține. Oricum, asta nu înseamnă neapărat că trebuie să ceri ajutor ca să fii ajutat.

15. Afirmația că lucrătorul îşi merită plata nu înseamnă că se poate face comerț cu a-i vindeca pe alții. Ea înseamnă că individul care slujeste astfel este demn de o viață mai înaltă, este demn să devina un Maestru şi nu un slujitor. Bineînțeles că Maestrul este cel mai mare servitor, căci întreaga lui viață este petrecută în serviciul tuturor, acesta fiind domeniul în care el lucrează şi îşi exprimă desăvârşirea.

16. În ce priveşte hrana, Maeştrii consumă mult mai puţin decât noi. I-am văzut mâncând nu mai mult de 3 boabe de orez pe zi, dar ei asimilează destulă substanţă pranică pentru a-şi întreține corpurile pe lungi perioade de timp, dacă este nevoie. Ei mestecă foarte bine hrana. Pot mesteca aceste 3 boabe de orez toata ziua dar, când au terminat, au preluat destulă prană ca să-şi poată menține trupul în formă cel puțin 24 de ore. Ei nu au nici o oră fixată pentru masă, căci ei nu lucrează cu timpul aşa cum îl măsoară oamenii. Mănâncă atunci când simt nevoia. Niciodată nu i-am văzut respectând vreun program de masă, aşa cum respectăm noi. Pot trăi complet fără hrană timp de sute de zile.

17. Din câte ştim, ei dorm foarte puțin, nu mai mult de două ore pe zi, şi în aceste două ore ei sunt perfect conştienti. Este binecunoscut faptul că poți trăi fără somn dacă ştii să trăieşti fără a-ți irosi forțele sau fără a-ți contracta conştiința până la separarea de energiile Universale. Lumea Occidentală şi stilul ei de viață fac ca somnul să fie mai mult sau mai puțin produs de - am putea spune - o stare toxică a corpului. Condiția toxică se suprapune peste foarte multe din procesele de refacere a corpului, şi mii de oameni sunt în această stare toxică, în loc să fie în adevărata stare de somn. Când Iisus spunea Trezeşte-te tu, cel care ai adormit!, el se referea la ieşirea din această stare de inconştientă, ieşirea de sub influenta căreia i te-ai supus.

18. Lumea Apuseană consumă de 10 ori mai multă hrană decât are nevoie corpul, şi apoi consumă energia pentru a o digera. Aceasta energie, folosită pentru a trata cele 9 zecimi ale surplusului pe care îl înghițim inutil ar putea fi mult mai eficient folosită la construcția corpului. Este bine ştiut faptul că astăzi lumea Vestică

mănâncă de cel puțin 10 ori mai mult decât este sănătos. Dacă am prelua viața sau energia direct din etheruri, am acumula tot mai multă energie în corp, în loc s-o irosim pentru a asimila hrana. Energia ar merge direct la fiecare organ al corpului, l-ar reconstrui şi l-ar reînnoi.

19. Nu este necesar să fii lângă un Maestru, sau să contactezi un Maestru, în vreun fel, pentru a înțelege viața şi posibilitățile ei. Viața poate fi înțeleasă perfect în orice colț al pământului. Ea este Atotprezentă şi oricine o poate percepe dacă îşi orientează atenția în direcția ei şi renunță la simplele forme pe care le foloseşte şi prin care se exprimă viața.

20. Dacă veți adopta atitudinea că orice viață pe care o puteți trăi este VIAȚA, şi veți începe să exaltați viața, atunci veți face ceea ce ați face dacă ați trăi alături de Maeştri. Nu există absolut nimic fenomenal în privința vieții. Oamenii obişnuiți care merg la ei caută doar fenomenalul, spectaculosul. Dacă trăim viața cu adevărat, atunci nu putem decât s-o înțelegem. Viața este un proces în care forța lăuntrică lucrează pentru a se exprima în exterior. Este principiul vital al Universului, care animă orice spațiu şi orice formă.

21. Foarte mulți oameni au mentalitatea că Maeştrii prescriu anumite reguli pentru practica zilnică, un anumit program cotidian de exerciții mentale şi fizice, dar nu este aşa. Mulți propagă asemenea învățături, dar, desigur, până în punctul în care discipolul recunoaşte că el însuşi este un Maestru. În momentul în care omul îşi fixează în minte că există o altă viață de trăit decât Viața Unică, atunci el iese complet în afara armoniei. Problema este totdeauna în mentalitatea lui. Omul nu a decăzut sau murit spiritual, ci pur şi simplu

s-a exclus din armonia cu viața şi acest lucru l-a condus la toate problemele lui. În clipa când viața devine grea, nu este viața. Acel individ este în afara vieții, exact în măsura în care dezvoltă dizarmonia, şi această stare ar trebui să fie pentru el un avertisment ca să revină la viața adevarată.

22. Copiii sunt fericiți deoarece ei trăiesc viața din plin. Ei nu văd nici un fel de limitări în viață. În clipa când punem limite vieții, încetăm să mai trăim din plin. În viață nu există nici o condiție limitativă. Viața nu se poate limita. Ea nu poate fi ținută departe decât prin propria ta concepție despre ea. Doi indivizi nu au aceeaşi viziune asupra vieții. Adesea, acest lucru a fost ilustrat astfel: s-a spus că doar copiii şi înțelepții sunt fericiți, deoarece copiii nu au dezvoltat simțul material al valorii, iar înțeleptul ştie că ceea ce este material nu are valoare. Pentru ei nu forma este de luat în considerație, ci trăirea vieții.

23. Omul poate vedea viața printr-o fereastra foarte îngustă. El şi-ar putea spune că vede viața în întregime, dar în fața lui poate fi un deal unde nu sunt decât pietre. Un altul poate vedea copaci; un altul poate vedea corpuri însufleţite mişcându-se încolo şi încoace. Dacă privim doar printr-o deschizătură foarte mică, în curând ne hipnotizăm singuri să credem că nu mai există altfel de viață în marea întindere a Universului vieții. Dar dacă adoptam numai atitudinea de a vedea Universul ca incorporând şi exprimând Infinita Viață Unică, atunci ne extindem viziunea şi cuprindem în ea viața toată, şi nu mai există pentru noi nici o limitare.

24. Maeştrii nu consideră niciodată că viața trebuie să fie conştientizată. Nu este necesar să se considere că viața este conştientizată, căci omul poate asimila în

conştiința lui toate elementele vieții, le poate face existente în el însuşi, le trăieşte şi este totdeauna una cu ele. În concluzie, nu este necesar deloc sa considerăm că viața ar fi cea conştientizată.

25. Mulți întreabă de ce localnicii din India se tem de formele inferioare de viață. Nu toți locuitorii Indiei sunt maeştri, chiar dacă li s-a spus că există o singură cale de a trăi viața. Ei nu înțeleg tot ce li s-a spus, aşa cum nici Americanii nu înțeleg şi nu trăiesc tot ce li s-a spus. Doar o minoritate, din clasele inferioare, sunt limitați în acest fel, căci au fost învățați să servească asemenea condiții. De aceea se tem ei.

26. Şi de ce Maeştrii nu-i scot pe oameni din această stare? Cum te-ar putea înălța ei deasupra unei asemenea condiții, dacă tu nu accepți această înălțare? Ei nu-şi pot proiecta mintea în mintea ta. Ei pot doar să-ți arate calea pe care au mers ei. Dacă tu nu vrei să vezi calea aceea, atunci trebuie să-ți croieşti propriul tău drum până când vei fi pregătit pentru o cale mai bună. Toți cei din castele superioare, chiar şi Maharajahii, lucrează pentru a îmbunătăți situația din India, dar ei nu pot forța masele să urce treptele, şi nici nu-i pot preschimba pe cei mulți în ființe superioare. Întotdeauna, aceasta este lucrarea fiecărui individ.

27. Este greşit să credem ca Maeştrii duc o viață ascetică. Niciodată nu i-am văzut trăind ascetic. Îi veți găsi şi încinşi doar cu o pânză peste şale, dar şi în cele mai înalte pături sociale! Nu-i veți găsi deloc izolându-se. Puțini, foarte puțini în comparație cu numărul lor, trăiesc în singurătate spre a exprima mai deplin, în fața lumii întregi, anumite condiții pentru progres. Dar ei sunt doar grupuri care se reunesc anume în acel scop. În general, ei nu trăiesc deloc o viață de asceză.

28. Se poate vedea un Yoghin trăind, pentru o perioadă, o viață ascetică, într-un scop determinat, dar Maeştrii nu permit niciodată ascetismului să devină hipnotic. A fi Yoghin înseamnă a trăi pentru un mare experiment. Mulți aşa-numiți oameni sfinți din India trăiesc o viață complet ascetică, dar de regulă ei sunt cerşetori şi nu Maeştrii. Foarte mulți dintre ei sunt mai murdari şi mai imorali decât se poate imagina. Sunt paraziți ai omenirii şi nimic altceva. Dar ei nu sunt Maeştri. Un om nu este Maestru doar pentru ca repeta într-una mantre sau stă în Samadhi.

29. N-am aflat despre nici un Maestru care să fi ajuns la înalta sa desăvârşire cerşind de la alții, ci ei îşi dedică tot timpul lor progresului omenirii. Ei nu cerşesc nici măcar ca să aibă ce dărui altora. Ei au, după concepția lor, tot ce doresc şi întotdeauna au şi de dăruit. Ei nu umblă ca să ceară de la ceilalți. Nu organizează instituții de caritate. Merg prin lume şi ajută tot timpul, distingându-se prin realizările lor. Sunt mii de oameni în India care permanent dăruiesc celorlalți, şi totuşi n-am auzit niciodată ca vreunul dintre ei sa fi luat vreun ban de la cineva. Cerşetorii care se autodenumesc oameni sfinți sunt considerați astfel după propria lor declarație. Ei nu au nimic de-a face cu Maeştrii.

30. Viața adevarată înseamnă, întotdeauna, a dărui. Fiecare are privilegiul de a se integra în Viața Universală care curge liber prin spațiul infinit, şi modul lui de viață trebuie să fie de a primi din această sursă şi apoi de a dărui tuturor celor din jurul lui, inspirându-le dorința de a căuta viața acolo unde el deja a găsit-o. Nu este doar lucrarea Maeştrilor, ci toți oamenii ar trebui să lucreze astfel. Aceasta este trăirea vieții aşa cum trebuie ea trăită, şi este cu adevărat singura viață care există.

Doar a primi de la cei din jurul tău, nu înseamnă deloc viața, ci o existență permanent limitată. A căuta viața în lumea materială înseamnă a o pierde.

PENTRU INSTRUCTOR

Paragraful 1. Ar trebui să devină evident, pentru toată omenirea, că viața dezvăluită de cei iluminați a fost întotdeauna prezentată în aspectul ei universal şi etern. Acea viață manifestată în formă este doar exteriorizarea esenței vitale care umple spațiul infinit. Viața nu se restrânge la o perioadă de exprimare prin formă, ci este şi rămâne totdeauna, în primul rând, mişcarea forței creatoare care a produs forma, iar această formă a fost produsă în unicul scop de a-i permite vieții să se exprime. Nimeni nu trăieşte cu adevărat până ce nu cunoaşte că viața curge în şi prin el, şi îşi caută etern, întotdeauna, o expresie mai deplină, mai liberă, mai bogată.

Paragrafele 2 şi 3. Viața fiind universală, este universal exprimată în orice formă, şi atunci când din mintea omului dispare simțământul separării, el poate intra mai deplin în activitate şi se poate apropia mai complet de scopul său. Complicațiile se dezvoltă numai în conştiința omului, iar viața şi conştiința sunt atât de inseparabil unite încât, înainte ca omul să poată realiza viața în totalitatea ei, el trebuie să-şi extindă conştiința până la a vedea viața aşa cum este. Numai reacțiile sale mentale față de aparențe îl țin departe de această viață deplină.

Paragrafele 4, 5, 6, 7 şi 8. Textul acestor paragrafe arată clar că este vorba de acea perioadă din viață când gândirea exterioară a omului, acea gândire dezvoltată

prin contactele sale cu planul material, îi afectează puternic nu numai viața, ci capacitățile sale în general. Această perioadă a falselor estimări ale vieții, ca şi lumea lui, şi el însuşi, sunt cele care îi obstrucționează existența deplină, şi doar datorită acestei stări şi, eventual, în urma ei, omul pare să ajungă la adevărata bucurie de a trăi. Geniul este acela care pare să scape, într-o anumită măsură, de această perioadă de gândire afectată; este cel care are curajul sau tăria sufletească de a merge drept spre țelul său şi de a nu lăsa concepția limitată a lumii să-l stânjenească. Motivul pentru care omul, la vârste înaintate, ajunge sa trăiască o viață mai spirituală, este faptul că falsul se prăbuşeşte în ceasul al doisprezecelea şi iese la iveală adevărata natură a omului. Dacă el ar fi păstrat o asemenea conştiință de-a lungul anilor de încercări, trupul lui n-ar fi fost secătuit de forțele vitale, iar anii săi cei mai frumoşi şi productivi s-ar fi prelungit fără limite.

Paragraful 9. Vârsta trupului nu este determinată de numărul de ani pe care îi numim viață. Trupul se reînnoieşte permanent, iar celulele şi țesuturile care îl formează sunt înlocuite continuu printr-un proces perfect natural. Schema după care este forțat să opereze acest proces este aceea care dă trupului condiția vârstei sale. Ar trebui să ne reînnoim continuu mintea în acord cu adevărul vieții, şi atunci modelul pentru procesele de reînnoire a corpului ar determina un corp mai perfect şi mai plin de viață.

Paragraful 10. Omul este cartea vieții, legea lui Dumnezeu. Principiul care guvernează viața este înscris înlăuntrul său, şi această perioadă de existență ar trebui să fie un proces de autodescoperire şi autoexprimare. Dezvăluindu-i-se propria natură, omul invață secretele

propriei sale ființe. Studiați-vă în primul rând pe voi înşivă, dorințele cele mai profunde ale propriei voastre firi, priviți-le cum se dezvăluie şi veți înțelege.

Paragraful 11. După Scripturi, păcatul este cauza morții. Păcat este orice gând sau sentiment care iese din armonia cu țelurile vieții. Aceste gânduri şi sentimente se opun vieții exprimate prin carne. Remediul constă, desigur, în a înlătura piedica. În loc de a perpetua concepția care lipseşte corpul de puterea care îl susține, deci concepția care separă corpul de conştiință prin moarte, omul ar trebui să renunțe la această concepție falsă. Să uităm lucrurile din urma noastră, ca să mergem înainte.

Paragrafele 12, 13, 14 şi 15. Viața înseamnă progres şi nu profit, după felul în care ne-o construim. Profitul apare implicit prin progres, iar progresul nostru este determinat de tipul şi calitatea exprimării noastre. Exprimarea nu trebuie să fie proiectarea continuă a propriilor noastre opinii limitate, ci trăirea sinceră a celor mai profunde impulsuri, care sunt mereu adevărate. Începem să alterăm simțul lăuntric al justeții numai atunci când coborâm în planul aşa-numitei necesități sau oportunități.

Paragrafele 16, 17 şi 18. Omul nu trebuie să trăiască doar cu pâine. Este necesară doar hrana care este suficientă pentru materialul de reconstrucție al corpului uman. Ceea ce este în plus nu face decât sa suprasolicite funcțiile corpului. Omul trebuie să se hrănească tot mai mult cu substanța care activează în principiul creator al ființei sale, şi atunci el îşi găseşte adevărata hrană. Dacă hrana furnizează material pentru construcția corpului, în schimb somnul recuperează energiile irosite în timpul perioadelor de falsă trăire.

Paragrafele 19, 20 şi 21. Trebuie să învățăm să contactăm binele nostru la sursa lui. Ceea ce căutăm nu vine de la altul, şi nu este de nici un folos să contactăm un Maestru sau Învățător, decât dacă acesta ne va inspira să căutăm în noi înşine ceea ce reprezintă el pentru noi. Nu acela care îmi spune Doamne, Doamne, va intra în Împărăție, ci Cel care face voia Tatălui meu.

Paragraful 22. Valorile vieții trebuie găsite în Suflet, Sinele Real, Maestrul lăuntric, şi nu în lume. Lumea are numai valoarea pe care i-o atribuie trezirea la adevărata conştiență.

Paragrafele 23, 24 şi 25. Căutați să descoperiți viața aşa cum este ea în marile mişcări universale dezvăluite în natura voastră prin idealurile voastre cele mai înalte şi prin dorințele voastre cele mai profunde. Numai atunci când măsurăm viața după idealurile noastre limitate, ea devine limitată în manifestarea ei față de noi. Căutați să vă asociați la Viața Universală.

Paragraful 26. Dreptul individual al omului de a se exprima pe sine nu poate fi violat în adevăratele procese ale vieții. Vă puteți înălța doar prin propriile voastre eforturi, şi nu prin eforturile altora. Trăirea cu ajutorul intermediarilor, fără eforturi din partea noastră, este dăunătoare caracterului şi bunăstării ființei noastre.

Paragrafele 27, 28, 29 şi 30. Viața este acțiune, autoexprimare, dăruire. Este tot atât de necesar să dăruim pentru a trăi, pe cât de necesar este să expirăm în procesul respirației. Trebuie să primim de la sursa noastră, şi apoi să dăruim din acea sursă în cea mai înaltă expresie a ei. Omul mai întâi primeşte, de la orice principiu, preluându-l în conştiința, iar apoi îl exprimă în manifestarea exterioară. Acest lucru este la fel de adevărat în procesele vieții. A primi fără a da, sau a da

fără a primi, înseamnă să faci viața să stagneze prin exces sau prin epuizare. A primi de la sursa ta şi a exprima ceea ce ai primit în manifestarea marilor tale capacități - aceasta este calea vieții.

CAPITOLUL X - UNIVERSUL

1. Universul este suma tuturor lucrurilor vizibile şi invizibile din spațiul infinit. Universul este marele întreg, alcătuit din toate părțile lui. Se poate spune ca Universul este un alt nume pentru Dumnezeu, căci El S-a identificat astfel pe Sine: Eu Sunt cel ce Sunt şi în afara Mea nu mai există altceva. Este însumarea a toată viața, substanța, inteligența, puterea. În El este cuprinsă toată cunoaşterea, căci el este Atotcunoaştere. În el este însumată toată puterea, căci el este Omnipotența. Este însumarea a toata substanța, căci din el s-au format toate formele vizibile. Este toată Iubirea, căci se constituie într-un sistem unic şi funcționează ca o singură unitate. Iubirea este principiul integrității sau principiul de ansamblu care menține unitatea Universului şi permanent face ca toate operațiile lui să se desfăşoare într-o armonie şi ordine perfectă.

2. Maeştrii văd Universul ca universalitate a tuturor lucrurilor, orice situație sau circumstanță fiind o porțiune a acestui Univers sau a acestei universalități. Individul poate să fie despărțit sau să se separe de acest Univers. Atunci, el devine o unitate despărțită sau separată doar în gândire. Dar, în loc să fie efectiv separat, el rămâne tot o parte a Marelui Univers. Omul

poate ajunge să se separe atât de mult, în gândire, de Marea Universalitate care îl înconjoară, încât el se învăluie singur în sentimentul despărțirii sau al limitării. El se poate depărta într-atât de Universalitate, prin gândire, încât decade sau coboară sub nivelul capacităților sale, şi astfel ajunge să se separe, în aceeaşi măsură, de Universalitatea căreia el îi aparține cu adevărat.

3. Desigur, este imposibil ca un individ să se separe sau să se excludă complet din această Universalitate, căci asta ar însemna să se reducă pe sine, complet, la o stare de non-existență. Dar când revine la conştiința Universalității Principiului, el este una cu el şi se înalță la o stare superioară a capacităților sale. Acest lucru este ilustrat în Parabola Fiului Risipitor. El a rătăcit prin multe țări şi şi-a cheltuit averea, dar a fost binevenit la întoarcerea în casa Tatălui său. Până şi fratele care stătuse acasă era gelos pentru primirea făcută celuilalt. Dar Tatăl ştia că primirea era permanent pregătită astfel. Este o imagine alegorică a felului cum cineva se poate îndepărta imens de Universalitate, prin gândire, şi poate să recunoască faptul că se hrănea cu resturi, şi totuşi, atunci când se decide să revină la casa Tatălui, acolo îl aşteapta totul. De fapt, Tata nici măcar nu a fost conştient de separare. Nu contează cât de departe a rătăcit fiul.

4. Orice idee de separare, izolare, limitare, este doar o idee falsă, căci este imposibilă separarea de ceea ce este real. Dacă ar fi fost posibil aşa ceva, Universul ar fi putut să nu fie un întreg. David a ilustrat acest lucru, înțelegând ca ieşirea din Sistemul Universal este imposibilă, când a spus Unde să fug de Spiritul tău?, şi oriunde ar fi mers, la cele mai îndepărtate margini ale

lumii, sus în ceruri sau jos în infern, îl aştepta aceeaşi relaţie Universală. Nu se poate diviza indivizibilul.

5. Acelaşi lucru este când survine moartea. Mulţi cred că ea înseamnă o despărţire, dar în realitate nu există aşa ceva. Putem fi la fel de aproape de aceia care credem că au plecat, cum eram şi în ceea ce considerăm că este această viaţă. Separarea există doar în gândirea noastră conştientă. În ceea ce numim Supra-Conştiinţă nu există nici o separare. Dacă am renunţa la aceasta idee de separare, nu ar exista nici o dovadă a separării, căci ea există numai în conştiintă. Se poate afirma, şi mai clar, că separarea există doar în inconştienţă, când omul nu este conştient de adevărata sa fiinţă.

6. Separarea este doar în aparenţă, căci în realitate nu poate exista aşa ceva. Dacă Universul este o unitate şi toate lucrurile din el sunt etern unite într-un sistem unic, cum şi unde ar mai putea exista vreo separare? De fapt, ea poate exista doar ca o stare imaginată. Ignorarea adevărului este singurul gen de separare care poate exista, iar iluminarea o va elimina complet. Amintiţi-vă că Dumnezeul nostru este Unul, spun Scripturile, şi dacă Dumnezeu este marele UNU, atunci toate lucrurile şi toţi oamenii sunt incluşi în El şi, fiind incluşi în El, sunt una în şi cu El.

7. Fiinţa noastră este un univers complet în sine şi acţionează în armonie perfectă dacă renunţăm la orice gând de dizarmonie şi separare. Gândirea armonioasă ne readuce la unitatea Principiului. Ne putem concepe atât de departe de armonie, încât să apară boala şi tulburările, condiţiile discordante, dar ele nu reprezintă decât ceea ce este în afara armoniei. Dacă ne menţinem gândirea complet în Armonia Universală, în viaţa noastră nu mai pot apare condiţii dizarmonice, nici

măcar una singură, căci ori de câte ori vibrăm într-o relație armonioasă cu Principiul Universal, nici o dizarmonie nu se poate manifesta. Este un lucru perfect posibil.

8. Noi permitem dizarmoniei să se manifeste în viața noastră, numai şi numai prin faptul că ne coborâm vibrațiile corpurilor. Noi suntem cei care permitem să aibă loc imposibilul. Atunci când credem că acordul perfect este imposibil, atunci slujim discordiei, în loc să fim în slujba armoniei. Aceasta a fost adevărata învățătură dată de Iisus atunci când El spunea că noi, de la sine, suntem totdeauna armonioşi. El se referea direct la acea armonie a Principiului pe care, în realitate, o manifestăm permanent şi pe care nu putem decât s-o manifestăm, dacă renunțăm la acea dorință personală, egoistă, de a fi serviți de aproapele nostru, şi dacă ne punem totdeauna în serviciul celorlalți. Aşteptările noastre ar trebui să fie de la noi înşine spre ceilalți, iar atitudinea noastră față de lume trebuie să fie aceea de a dărui.

9. Una dintre cele mai facile căi de a ne îndepărta de armonie este prin a cere servicii din partea altora, în loc să dam de la noi tot timpul. Nu are importanță dacă îndreptăm ceea ce dăm spre un singur individ sau spre milioane de indivizi. Când cerem ceva de la alții, totdeauna ne aflăm în acea separare, dar când suntem în serviciul tuturor, atunci suntem complet integrați în universalitate. Atunci când dăm de la noi înşine, ne apropiem tot mai mult de acea Universalitate de care aparținem.

10. Ca să dăruim Devoțiune, Iubire şi Armonie nu consumăm energia corpurilor noastre, dar ea este consumată atunci când exprimam dizarmonie sau

condiții discordante, sau când exprimăm gânduri ori cuvinte negative. Toate cuvintele pozitive sau cuvintele de acord adaugă energie corpurilor noastre în fiecare clipă în care le exprimam. Mai mult, creăm o influență care se întoarce şi ne înconjoară cu o energie radiantă.

11. Omul nu are nevoie de instrucțiunile unui Maestru, şi nici nu este necesar să învețe dintr-o carte adevărul despre procesele Vieții Universale din el însuşi. Oricine îşi poate da seama când încalcă legea vieții, la fel de uşor cum ştie când sunt încălcate principiile muzicii. Dizarmonia este recunoscută, instantaneu, de oricine, indiferent dacă a studiat muzica sau nu. În momentul în care în om apare dizarmonia sau neplăcerea, instantaneu el ar trebui să ştie că încalcă legea propriei sale ființe, şi nu este doar o simplă încălcare a legii ființei sale, ci ceva care produce rezultate dizarmonice în trupul său. Toate stările emoționale şi mentale discordante sunt păcate împotriva adevăratei naturi a omului. Orice lucru care produce un efect armonios în ființa omului, care îi dă un sentiment de pace, libertate, putere şi armonie, este în armonie perfectă cu viața, şi aduce numai rezultate armonioase.

12. Omul este exact ca o eprubetă într-un laborator de chimie. Dacă punem în ea soluțiile adecvate, obținem rezultate armonioase. Altfel, generăm o condiție dizarmonică în care fie că obținem rezultate nearmonioase, fie că nu obținem nici un rezultat. Într-o eprubetă putem vedea o mare fierbere, dar asta nu înseamnă dizarmonie dacă am pus ingredientele corecte. La fel este şi cu trupurile noastre. Niciodată nu generăm dizarmonie dacă inducem sau exprimăm numai gânduri şi sentimente armonioase. Este absolut imposibil să generam dizarmonie dacă exprimăm armonia, căci ne

înconjurăm cu o influență complet armonioasă. Iar dacă este numai armonie în ea, atunci nici o dizarmonie nu se poate manifesta prin această influență. Ea este controlată, toată, prin conştiință, şi devenim perfect conştienți de armonie, într-o măsură mult mai mare decât suntem conştienti de dizarmonie, căci armonia este starea noastră naturală. Aceasta se face prin refuzul de a ne îndrepta atenția spre dizarmonie.

13. Dacă oamenii vor accepta că nu este just să facă discriminări în materie de conştiință, atunci ei vor exprima Iubirea după cum pot mai bine, refuzând să exprime altceva decât Iubire. Aceasta îi va conduce, cu precizie, la rezultate armonioase. Iisus punea Iubirea mai presus de orice altceva. Există o cărticică scrisa de Henry Drummond, intitulată Iubirea - cel mai mare lucru din lume, care dă cheia completă pentru rezolvarea armonioasă a oricărei situații care ar surveni. Este cea mai simplă cărțulie scrisă vreodată, şi are o largă circulație. Nu-ți ia decât vreo 10 minute ca s-o citeşti, dar este nevoie de o viață întreagă ca s-o trăieşti. Trăind-o, apare armonia şi libertatea deplină.

14. Când cineva adoptă o atitudine negativă şi neagă Spiritul, asta nu schimbă deloc ceea ce este spiritual. Nu ar putea schimba Spiritul, căci Spiritul este pururea neschimbător, dar ideile negative îi vor încetini acelei persoane propria ei evoluție. Nu trebuie să ne preocupe ce face altcineva sau ce credem noi că ar trebui să facă, pentru că nu ştim când anume acțiunile sau creațiile sale îl vor readuce la armonia completă. Iisus a spus: Dezlegați-l şi lasați-l să meargă. Astfel, El îi dădea celuilalt privilegiul de a încorpora condiția lui Christ. El îl vedea pe oricare ca pe un Christ. Însăşi

afirmația Văd Christul în orice figură, în orice formă ilustrează atitudinea Sa.

15. Nu lăsa lumea să-ți spună ea cum este, căci n-o poate face. Ea nu este ceea ce pare a fi. Pare a fi limitată, dar nu este, căci s-a născut din Universal, iar Ştiința ne spune că fiecare celulă este o replică a Universului. Trebuie să înveți să descoperi lumea, cunoscând cum este Universul, şi atunci vei fi capabil să spui lumii cum este ea. Numai în felul acesta poți fi liber, căci exprimi numai ceea ce este propria ta conştiință. Priveşte prin aspectul de la suprafață până vei vedea realitatea interioară, şi vei descoperi că Nici un lucru din lume nu este separat, toate lucrurile fiind legate între ele printr-o Lege Divină, şi în aceasta constă armonia şi libertatea perfectă, pentru tine şi pentru întreaga lume.

16. Când s-a născut primul om, s-a născut Christul tău - acesta este adevăratul mesaj al lui Christ. Înainte de Avraam, Eu Sunt, Slava pe care am avut-o cu tine la început, înainte să apară lumea. Adăugați iubire la toate afirmațiile, şi ele vor acționa în armonie cu Christ, aşa cum ne-a învățat El. Putem să înconjurăm pe cineva cu atâta Iubire, încât această vibrație să se reverse asupra lui şi, într-o clipă, ea poate să-i schimbe întreaga viață, întreaga gândire. Atunci când îl învăluim în Iubire, nu îl supunem dominării noastre, căci Iubirea este mediul său natural. Nu facem decât să-I oferim o influență pe care el s-o poată accepta, schimbându-şi astfel tot cursul vieții, şi tot aşa putem să schimbăm tot cursul propriilor noastre vieți şi gândiri. Pur şi simplu, îl vedem aşa cum este în realitate, aşa cum îl vede Dumnezeu. Acest lucru nu-l stânjeneşte şi nu-l perturbă, ci îl eliberează de obstrucții şi influențe, căci îl învăluim în

acea vibrație în care a fost creat, acea stare în care trăiesc, în realitate, toți oamenii.

17. Este mult mai bine să vă iubiți inamicii şi să vă rugați pentru aceia care vă persecută, căci mai uşor vă veți ridica şi, totodată, îi veți ajuta să se elibereze de acele aspecte care îi determină să acționeze ca inamici ai voştri. Faceți astfel un dublu serviciu, şi vouă, şi lor. Darul este al celui care îl dăruieşte, şi vine îndărăt la el. În plus, uneori aşa-numiții inamici ai noştri ajung să aducă la lumină propriile noastre gânduri, mai bine decât o fac prietenii noştri.

18. Dacă ai un aşa-zis prieten care iți face un mare rău, care te răneşte, atunci conştiința iubirii perfecte poate schimba radical întregul aspect al situației. Acesta este un privilegiu al omului, şi nu datoria lui. Iar un privilegiu este cel mai puternic impuls al celor care slujesc ca noi. Este un adevărat privilegiu să-ți iubeşti duşmanii şi să-i înnobilezi, căci în felul acesta te înnobilezi pe tine însuți. Este cea mai mare noblețe din lume, să-ți iubeşti duşmanul şi să-l vezi chiar mai presus decât tine însuți.

19. Această practică implică sinceritatea maximă, căci a fi sincer înseamnă a fi fără vină. Înseamnă să fii întreg. În clipa când l-ai înlăturat pe acel individ din conştiința ta, atunci i-ai acordat privilegii mai mari decât iți acorzi ție însuți. Trebuie să-l preamăreşti şi apoi să uiți complet de problemă. Dacă îl uiți şi îl abandonezi înainte de a-l preamări, nu s-a terminat, căci iți va rămâne de reparat propria ta conştiință. Lucrurile stau cam aşa: nu l-ai cunoscut pe acel om înainte ca el să apară în conştiința ta. Acum eşti perfect conştient de el, căci a apărut o situație oarecare în care unul dintre voi - tu sau el - are nevoie de ajutor. În momentul în care ați

obținut ceea ce aveați nevoie şi ai terminat cu acea persoană preamărind-o, o poți uita şi o poți lăsa să dispară, exact aşa cum era înainte ca ea să apară în viața ta. Apoi, când datoria ta este încheiată şi exaltarea este completă, amândoi sunteți liberi. Fiecare poate să meargă pe calea lui, exact ca mai înainte. Dacă nu faci astfel, vina persistă în propria ta conştiință.

20. Vezi, orice imperfecțiune există numai în conştiință. Pentru tine nu există nici o imperfecțiune în cei pe care îi întîlneşti. În clipa când recunoşti o stare imperfectă la contactul cu cineva, acea imperfecțiune apare atunci în conştiință. Pentru a putea stabili armonia perfectă în propria ta ființă, această stare trebuie înlăturată, şi iubirea este singura atitudine care o va înlătura, căci Iubirea este Solventul Universal, ea readuce orice lucru la starea sa originara din Schema Universală. Numai în acest fel te eliberezi, şi numai astfel îl poți elibera şi pe celălalt.

21. Este imposibil să dezlegi şi să laşi să se duca fără elementul Iubire. Mila, fie pentru tine, fie pentru celălalt, nu este o cale de eliberare. Mila te leagă tot mai strâns de imperfecțiune. Dacă iți plângi de milă, te ataşezi şi mai tare de probleme. Dacă îi compătimeşti pe ceilalți, realizezi acelaşi lucru. Compătimirea reduce orice lucru la starea inferioară a condiției invocate, în timp ce iubirea exaltă aceleaşi elemente până la locul lor de drept din Univers. Iubirea este cel mai înalt gând pe care îl poți avea. Iisus s-a exaltat pe sine şi pe toți cei din jurul lui prin iubire. Iubirea este însăşi esența Universului şi, în iubire perfectă, toate lucrurile sunt unite în Întregul Universal.

22. Pentru individ, Universul poate fi mare sau mic, exact aşa cum dictează conştiința lui. Poate fi un singur

atom, poate fi un trup perfect, sau poate fi întreaga Universalitate a lui Dumnezeu, complet Universal. Când spunem universal, nu ne limităm gândirea la nici o diviziune separată, ci vorbim sincer. Atunci gândirea este atotcuprinzătoare, aşa cum lumina îmbracă şi cuprinde tot spațiul. Există un pasaj minunat despre asta în Mahabharata: Când văd Lumina, văd toată universalitatea. Aceasta deoarece Lumina este vehicolul care aduce Universalitatea în existență deplină. În momentul în care exaltăm un cuvânt, el devine lumină. Universul este nelimitat. Nu există nici o limitare în afara conştiintei omeneşti. Animalul niciodată nu se limitează pe sine. Numai omul îşi pune singur limite.

23. Teoria Universului în expansiune nu este exactă decât prin faptul ca el are o expansiune în gândurile noastre, sau mai degrabă că noi ne extindem concepția despre Univers. Permanent descoperim că el este mai vast decât ne imaginasem. Universul se dilată şi se contracta numai în acord cu propria noastră concepție, şi nu de la sine, căci Universul este totalitatea Infinitului. Mulți oameni concep Universul gândindu-se la un singur sistem solar, dar un sistem solar este doar o celulă sau un atom dintr-un Univers de nenumărate sisteme solare.

24. Există o singură lege care guvernează Universul, căci Universul este Unul. Nu este nevoie să ne supunem niciunei legi inferioare acestei Legi Unice. Exista o Unică Lege, şi aceasta este singura față de care trebuie să ne supunem. O ființă umană nu are nevoie să asculte nici măcar de acea manifestare a legii care este gravitația. Nu este necesar să asculți nici măcar de manifestarea conştientizată a legii; trebuie să te supui numai legii care controlează aceste manifestări. În momentul în care

devii inconştient de manifestarea legii, atunci eşti perfect conştient de Legea care este Totul, Totalitatea sau Universalitatea Principiului. Atunci, orice manifestare a legii ni se supune. Atunci suntem în activitate deplină, avem controlul deplin asupra oricărei manifestări a legii.

25. Concepția că există legi inferioare, ca legea materiei, a făcut să funcționeze ideea materialității şi a morții. Nu Adam a fost de vină, ci omul care l-a urmat pe Adam. Materia este doar o atitudine a conştiintei, la fel cum şi gândirea este tot numai o atitudine a conştiintei. Cu alte cuvinte, materia este numai o obişnuință înrădăcinată în minte. Gândirea şi materia sunt, în realitate, doar căi de exprimare, şi niciuna dintre ele nu ar trebui considerate limitate. Adam, desigur, a exprimat conştiința, dar nu conştiința muritoare sau ideea morții. Aceasta din urmă a fost asociată cu numele său la mult timp după apariția lui.

26. Pentru un Maestru, nu există univers material. Pentru el, Universul vizibil este manifestarea Spiritului şi, de aceea, este Spiritual în esență şi este guvernat de legea Spiritului. Cunoaşterea este cea care îi dă ,putere, şi în ea se află secretul oricărei puterii individuale. A cunoaşte legea Spiritului şi a trăi în armonie cu această lege, înseamnă totdeauna putere într-o măsură nelimitată. Iar aceasta lege a Spiritului este legea Iubirii. Este iubirea care guvernează spațiul infinit şi toate formele proiectate în spațiu. De aceea spun Scripturile că, dacă iubeşti, eşti în Dumnezeu şi Dumnezeu este în tine. Iubirea este armonie şi, de aceea, menține toate lucrurile în armonie, nu numai cu ele însele, ci şi între ele. Când omul se află într-o conştiință a iubirii sau o conştiință a unității perfecte cu toate lucrurile, atunci el se află într-o stare de armonie perfectă cu toate lucrurile

şi cu toți oamenii. Se poate spune ca Iubirea este coeziune, sau o forța de coeziune care menține toate lucrurile în legatură cu sursa lor. Lucrând în armonie cu sursa lor, ele lucrează în armonie cu toate proiecțiile aceleiaşi surse. Dar iubirea va dizolva ceea ce nu este în armonie cu ordinea Universală, căci ea cere, de la orice lucru, o aderare completă la principiul propriei sale naturi, care este Spiritul. Din acest motiv, iubirea distruge ura, lăcomia, egoismul, individualismul, şi tot ce apare din aceste stări ale conştiinței.

27. Omul este o replică a întregului Univers, şi el este un Univers complet în sine atunci când se include pe sine în acel Întreg. Dacă el ar abandona orice idee de dogmă sau crez, atunci ar scăpa complet de superstiții. Atunci el ar fi absolut nelimitat. În momentul în care ne eliberăm, se poate vedea şi fotografia faptul că din oricare celulă a corpului nostru izvorăşte lumină. La fel, Lumina radiază din fiecare celulă a Universului. Sursa acestei Lumini şi energii care însufleţeşte şi umple întinsul Universului şi Universul timpului nostru, este Marele Soare Central. Cosmic înseamnă mare; este întregul din care face parte omul.

PENTRU INSTRUCTOR

Paragrafele 1 şi 2. Această lecție, ca şi cele precedente, tratează Universalitatea tuturor lucrurilor şi arată că toate formele manifestate sunt cuprinse în întreg şi sunt părți inseparabile ale întregului. Se referă şi la faptul că orice organism individual este, în miniatură, ceea ce este Universul în infinitatea lui. Obiectivul acestor două paragrafe este de a-l ajuta pe student să realizeze că toată puterea incomensurabilă şi

forța care acționează în spațiul infinit, acționează şi înlăuntrul lui, iar desăvârşirea sa în viață este determinată de gradul în care el devine conştient de aceste forțe şi de măsura în care lucrează în armonie cu ele.

Paragrafele 3 şi 4. Omul se izolează pe sine însuşi prin ignoranță şi prin perpetuarea propriilor sale idei de separare. Nimic din atitudinea lui Dumnezeu nu-l separă pe om şi nu-l condamnă la obscuritate sau slăbiciune. Dumnezeu caută totdeauna să se desăvârşească şi, în loc de a acționa spre a-l exclude pe om de la binecuvântările Sale, care îi aparțin omului de drept, El caută permanent să se manifeste prin om. Omul trebuie doar să elimine propriile sale devieri de la scopul Divin.

Paragraful 5. Nu există moarte! Ceea ce pare a fi moarte este doar starea în care omul a alungat atât de departe Adevărul Divin al ființei sale, încât nu-şi mai poate menține corpul. Viața corpului este Spiritul care l-a creat, şi când, prin ignoranță, trupul este complet dominat de falsele concepții asupra vieții, atunci corpul îşi pierde orice putere reală de a se menține şi, de aceea, nu mai poate funcționa. Aceasta este numită moarte. Omul spiritual, omul pe care l-a creat Dumnezeu, şi singurul om pe care îl cunoaşte Dumnezeu, trăieşte etern, căci Dumnezeu este etern. Ideile tale continuă să trăiască şi după ce formele prin care le-ai exprimat au fost distruse, şi ideea lui Dumnezeu despre om continuă să trăiască atunci când este alungată din vehicolul destinat s-o exprime. Ele rămân unite în şi cu Principiul-Tată şi, în carne sau dezîncarnați, toți oamenii pot fi conştienti de Unitatea eternă care există,

dacă este înlăturată din conştiinţa ignorantă care cauzase sentimentul separării.

Paragrafele 6 şi 7. Ignoranţa este singurul inamic al omului. Cunoaşterea faptelor reale îl aduce pe om în armonie cu forţele spaţiului infinit, care sunt, toate, prietenoase şi acţionează constructiv spre binele lui. În principiu nu poate exista opoziţie cu sine însuşi. De aceea, tot ce există în Univers acţionează în adevărata fiinţă a omului, şi poziţia lui este chiar punctul sau vehicolul în care şi prin care se manifestă puterea şi potenţialitatea infinită.

Paragrafele 8, 9 şi 10. Este imposibil, pentru oricine, să găsească pacea şi armonia atâta timp cât el aşteaptă ca altceva sau altcineva sa facă ceea ce poate face el însuşi pentru sine. Nimeni nu ne poate da ceea ce avem deja, şi nu poate trezi în noi ceea ce noi înşine refuzăm să exprimam. Lumea sau oamenii nu ne pot da ceea ce avem nevoie, şi nici nu ne pot sluji după nevoile noastre. Orice dar util şi orice dar perfect vine de deasupra lor. Legea Universului acţionează pornind de la Principiu, Dumnezeu, prin manifestarea individuală, şi apoi se dăruieşte pe sine, adevărata ei fiinţă, punându-se în serviciul lumii. Dacă inversăm procesul, aşteptând ca lumea şi oamenii ei să ne dea pentru ca noi, în schimb, să putem deveni fericiţi şi armonioşi, ajungând astfel la Divinul din noi, atunci nu putem avea decât o dezamăgire. Dumnezeu este începutul şi El este Marele Slujitor al omenirii. Să primim Spiritul Său înseamnă să devenim Fii ai lui Dumnezeu, şi atunci atitudinea noastră faţă de lume este de a revărsa toate marile noastre daruri asupra tuturor celor din jurul nostru, într-o slujire graţioasă şi generoasă.

Paragraful 11. Însăşi fiinţa omului este Cartea Vieţii, iar dacă el cercetează tendinţele eterne ale fiinţei sale lăuntrice, dacă permite celei mai profunde laturi ale fiinţei sale să se extindă şi să crească, atunci el se va înţelege pe sine, va înţelege Universul şi Legea Universului. Atunci el nu va avea nevoie de nici un om care să-l instruiască.

Paragraful 12 ar trebui să fie clar pentru oricine care a cunoscut frământarea şi pacea în propria sa fiinţă. Numai atunci când elementele false sunt induse în fiinţa omului, apare această falsificare, şi el ajunge la armonie atunci când primeşte în natura sa ceea ce este armonios. Omul este chimistul care combină înlăuntrul său ceea ce îi produce dureri şi plăceri.

Paragrafele 13, 14 şi 15. Este tot atât de uşor, pentru oricine, să spună ce este în armonie cu fiinţa sa şi cu scopul lui Dumnezeu care lucrează prin el, pe cât de uşor este de văzut în muzică deosebirea între armonie şi dizarmonie. Acest lucru este la fel de evident şi pentru cel care n-a studiat deloc muzica, şi pentru muzicianul desăvârşit. Chiar pentru cel mai ignorant, este la fel de uşor să recunoască discordia şi dizarmonia, ca şi pentru un Maestru. Trebuie să învăţăm să facem deosebirea şi să refuzăm a ne lăsa antrenaţi în orice reacţie mentală sau emoţională care afectează sentimentul nostru de perfecţiune.

Paragraful 16. Nu Adam, ci ignoranţa l-a făcut pe om să-şi uite Divinitatea, şi ignoranţa este cea care ne ţine încătuşaţi, când în realitate nu există nici o încătuşare. Infinitul umple tot timpul şi spaţiul, şi misiunea noastră este de a ne trezi la realitatea că tot ce există în Infinit acţionează prin noi, iar capacităţile noastre sunt măsurate doar de această realitate.

Paragrafele 17, 18, 19, 20 şi 21. Cea mai măreaţă idee a lui Christ a fost Iubirea, căci Iubirea este nu doar împlinirea tuturor legilor, ci şi soluţia la orice problemă ce apare în viaţă. Iubirea este Legea Universului, iar atunci când ea devine pasiune care cârmuieşte viaţa individului, atunci el este în armonie cu toate forţele spaţiului infinit. Cel aflat în Iubire, este în Dumnezeu. Iubirea trebuie dezvoltată în individ, mai întâi ca inseparabila Uniune cu Infinitul. Fiind una cu Infinitul, eşti una cu toate manifestările din Infinit. Asta nu înseamnă că trebuie să iubeşti imperfecţiunile lumii, din aproapele tău sau din tine însuţi. Elimină-le pe acestea din conştiinţa ta şi realizează uniunea ta cu Divinul aflat în spatele acestei măşti exterioare, în care nu-L poţi vedea sau cunoaşte pe Dumnezeu.

Paragrafele 22 şi 23. Universul tău este cel pe care îl vezi. Ţara pe care o vezi, ţi-o dau ţie ca moştenire. În spatele tuturor lucrurilor se află Lumina, căci la început a fost Lumina. Lumina a devenit viaţa omului. Chiar şi oamenii de ştiinţă materialişti spun că lumina este fundamentul oricărei forme manifestate. De aceea, adevăratul corp al omului nu este corpul material, de carne, ci un corp de lumină care include carnea, căci lumina alcătuieşte carnea exact la fel cum oxigenul şi hidrogenul alcătuiesc apa. Când ignoranţa va fi îndepărtată din conştiinţă, atunci vom vedea şi manifesta lumina.

Paragrafele 24 şi 25. Dacă cineva respectă Constituţia S.U.A., de pildă, şi dă oricui dreptul la viaţă, la libertate şi la dobândirea fericirii, oare nu va respecta el, automat, orice alta lege a ţării? Respectarea celei mai înalte legi implică, automat, îndeplinirea oricărei obligaţii faţă de orice altă lege. Legea Universului este

Iubirea şi, dacă cineva acționează în Iubire, în uniune conştientă şi în unitate intre Dumnezeu şi om, el nu VA putea face nimic care să încalce vreo lege inferioară. În schimb, în felul acesta ne putem mişca într-o manieră nesfârşit de liberă şi de neîngrădită, şi nu ar putea exista nici un sentiment de limitare dat de aceste manifestări mai mărunte ale legilor.

Paragrafele 26 şi 27. Universul, şi tot ce este cuprins în el, este un singur sistem, iar misiunea noastră este să înțelegem asta. Nu că ar conta prea mult pentru Univers, dar este de cea mai mare importanță pentru individ. Eliberarea lui vine prin cunoaşterea lucrurilor aşa cum sunt ele în realitate.

CAPITOLUL XI - SINELE TĂU

1. Când Iisus Christ a spus Dacă nu sunteți precum copiii, nu puteți intra nicicum în Împărăția Cerurilor, El enunța unul dintre cele mai profunde adevăruri. Un copil încă nu a fost hipnotizat de ideea comună a limitării, şi trăieşte în armonie naturală cu sursa sa. De aceea, celor mai mulți oameni le place să fie alături de copii. Copiii radiază armonia naturală a Universului şi acesta este mediul natural al omului. Dacă am abandona, pur şi simplu, toate ideile care ne-au legat de lume, atunci ne-am situa în acea determinare care provine din mişcarea Universală şi am îndeplini lucrurile care permanent caută să se manifeste prin ființa noastră. Oriunde te găseşti, renunță la tine, scriau vechii Hinduşi, şi aceasta rămâne o învățătură centrală a Maeştrilor. Numai atunci când obiceiurile contrare sunt eliminate din natura sa primară, omul poate spera să trăiască unica viață reală. Majoritatea încercărilor

noastre în privința stilului de viață sunt atât de opuse scopului şi tendințelor naturale ale vieții, încât ele conduc numai la dezintegrarea cărnii. Este o cale care omului i se pare dreaptă, dar la capătul ei este moartea ne-a spus Iisus.

2. Rețineți că nu există nimic care să-l limiteze cu adevărat pe om şi care să-l mențină într-o stare de nesiguranță şi ineficiență, în afară de propria să gândire. Când aceste gânduri sunt înlăturate, el poate intra cu uşurință în viața Universului, şi atunci această viață începe să-i ofere dovezi ale posibilităților sale naturale. În ceasul când nu veți gândi, Fiul Omului va veni, iată o înțeleaptă instrucțiune a marelui Maestru. Orice idee din lume care pătrunde în conştiința omului este doar o reflectare a impresiilor primite, dar omul nu este un reflector. Omul este proiecția Divinului şi el trăieşte viața aşa cum este ea, numai în măsura în care permite celor mai profunde impulsuri ale propriei sale ființe să se exprime.

3. Scopul divin al legii vieții este de a perfecționa şi rafina ființa omului până ce el ajunge să fie o expresie completă şi perfectă a Sinelui. Când viața este trăită astfel, fără rezervă şi reținerea cauzate de vraja hipnotică a gândirii induse, ființa omului este continuu înnobilată. Aceasta cere din partea individului un control constant, până ce întreaga sa ființă este unită în exprimarea scopului unic. Orientarea acestei forțe este, atunci, numai spre exterior, căci ea este deja o realitate în Univers. Numai astfel omul îşi poate împlini destinul şi poate primi ajutorul deplin al forțelor Universale. Mulți oameni se întreabă de ce Dumnezeu nu se manifestă conform propriilor lor idei şi de ce El nu le dă ceea ce ei îşi imaginează că doresc. Dumnezeu

acționează prin ideile omului tot aşa cum legea naturii acționează prin semințele neroditoare, adică doar ca să le dezintegreze. Dumnezeu sau Spiritul îşi vede de treaba Lui, urmărindu-Şi propriul ideal sau scop, iar omul trebuie sa vina în armonie cu acest scop Universal. Atunci, şi numai atunci, va atinge el acea stare de adevărat copil, în care el trăieşte viața în mod natural. Viața trăită natural este perfectă şi produce rezultate perfecte. Ideile noastre sunt fie imperfecte, fie incomplete. Ele nu au natura sau obiectivul tendinței Universale dinlăuntrul lor, de aceea ele trebuie abandonate, lăsate deoparte, pentru ca forțele superioare să poată deveni factorii determinanți în întreagă noastră ființă.

4. Spuneți că ați fost învățați că prima lege a naturii este cea a autoconservării, şi aşa şi este. Dar asta nu înseamnă că individul trebuie să-şi apere propria viață cu prețul vieții altuia. Legea vieții acționează spre a menține şi proteja viața. Viața unui Maestru este aceea care promovează şi protejează viața, căci el trăieşte în armonie cu singura viață reală. În el nu există răzbunare şi întreaga sa motivație este de a proteja viața de orice amenințare. Acesta este secretul Maeştrilor. Atâta vreme cât omul nu stăpâneşte, în propria sa ființă, ceea ce îi distruge viața, el este în afara vieții. Dar atunci când el se eliberează de ceea ce i-ar putea distruge viața, atunci el trăieşte complet. Nici Iisus nu i-a condamnat pe aceia care l-au crucificat, ci i-a eliberat de karma propriei lor ignoranțe prin legea iertării.

5. Adevărul este că a-l ține pe altul de vinovat, sau a încerca să dai vina pe altul, înseamnă doar sa te implici tu însuți în ignoranța lui. Protejează viața oriunde se manifestă ea. Păzeşte viața ta şi viața celorlalți de orice

intruziune a ignorantei. Apără-te pe tine şi pe ceilalți de orice idee sau acțiune care v-ar implica în altceva decât cea mai deplină şi armonioasă expresie a vieții. A face altfel este o sinucidere. Înnobilează-ți constant propria viață, protejând viața tuturor celor din jurul tău. Dar a-i proteja pe alții nu înseamnă doar a-i apăra de violența fizică, ci a-i feri de propria lor ignoranță şi de ignoranța altora. Eliberează-te pe tine şi pe ceilalți de hipnotismul gândirii omeneşti, şi caută să vezi, în tine ca şi în ceilalți, fiii liberi ai celui Preaînalt. Numai astfel poți intra în viața reală, iar a intra în trăirea vieții reale înseamnă să devii tu însuți Maestrul. Dacă cineva te răneşte cu ceva, eliberează-l instantaneu în mintea ta, şi eliberează-l de posibilitatea ca el să fie criticat sau condamnat de ceilalți. Permanent păstrează-l liber în viața Universală.

6. Mulți se tot întreabă de ce artiştii pictează un halou de lumină în jurul sfinților şi maeştrilor. Ei sunt iluminați, şi iluminarea apare întotdeauna acolo unde este înlăturat vălul ignoranței, ceața hipnotismului. Chiar vedeți această lumină, într-o anumită măsură, în jurul copiilor, şi radiația de lumină este aceea care vă face să vă simțiți paşnic şi calm în prezența copiilor mici. Ei sunt vehicule perfect libere ale vieții Universale. Aceasta este vibrația simțită şi lumina văzută în jurul unui Maestru. El a devenit ca un copilaş; este eliberat de toate ideile lumeşti care diminuau lumina. Lumina este viața, şi când cineva trăieşte viața deplină, el este în lumină - ESTE acea lumină. Cel aflat complet în lumină poate înălța pe oricine în aceeaşi lumină, în măsura în care celălalt acceptă să răspundă la influența lui. Nu este nimic supranatural în faptul ca oamenii pot vedea lumina radiind dintr-un Maestru. Este ceva perfect

natural, căci ea este viața în starea ei naturală. Aveti înlăuntrul vostru toate potențialitățile şi sunteți capabili să recunoaşteți viața aşa cum este ea în cei din jurul vostru, dacă acceptați voi înşivă s-o vedeți. Singurul lucru care vă opreşte este propriul vostru refuz de a abandona ceea ce ați ajuns să credeți că este starea sau situația voastră. Aruncați vălul şi amintiți-vă, este lumina.

7. Pentru a evolua, trebuie sa ajungi să te vezi pe tine însuți ca Maestru. Trebuie să te comporți ca un Maestru. Nimeni nu te poate învăța să te conduci singur, şi nimeni nu-ți poate da această calitate, căci deja acestea iți aparțin. Este nevoie de practică. Trebuie să trăieşti ca un Maestru, sa gândeşti ca un Maestru, să acționezi ca un Maestru, şi acestea sunt mai importante decât să cunoşti un Maestru, chiar dacă ți-ar fi dat să întîlneşti unul.

8. Cum crezi că ar întâmpina un Maestru situațiile cu care te confrunți tu zi de zi? Încearcă să-ți priveşti problemele la fel ca el. Care ar fi atitudinea unui Maestru față de cei din jurul lui? Încearcă să exprimi aceeaşi atitudine. Iți poți imagina un Maestru frământându-se pentru afaceri? Ar putea un Maestru să bârfească, să urască, să fie gelos sau furios? S-ar eschiva el de la vreo sarcină oarecare? Ei bine, ai deja un model, căci propria ta idee despre cum ar aborda viața un Maestru este exact modul în care ar trebui s-o abordezi tu însuți. Dacă vrei să abordezi viața astfel, conştient că acesta este impulsul determinant în Universul cu care eşti una, atunci vei vedea încolțind semințele propriei tale desăvârşiri şi evoluând până la forma lor deplină.

9. Oare nu vezi limpede că tot ce au spus ei s-a dovedit mereu adevărat, că nu este necesar să stai ore îndelungate în Samadhi sau să treci prin rituri mistice şi forme religioase, ca să ajungi la iluminare? Ei au pregătit calea. Au demonstrat că, atunci când lucrezi în afara minții şi a gândurilor ei şi, pur şi simplu, pătrunzi în viață aşa cum este ea, atunci te afli în starea de a-ți fi propriul stăpân şi, continuând astfel până ce ea devine propria ta atitudine de a aborda viața, atunci eşti, tu însuți, un Maestru. Abandonează eul care păreai a fi şi începi să trăieşti viața exact aşa cum simți că ar trebui s-o trăieşti, şi vei descoperi că aceasta este adevarată TA viață.

10. Nu este deloc necesar să călătoreşti prin India ca să-ți găseşti Maestrul sau Invățătorul, cum cred multi. Invățătorul şi Maestrul tău este propriul tău SINE. Maeştrii şi Iisus nu au călătorit prin lume pentru a dobândi cunoaşterea şi puterea. Ei au căutat înlăuntrul lor, la acel Sine care este Dumnezeul lăuntric, şi de aceea sunt ei Maeştri. Atâta timp cât cauți în afara ta ceea ce se găseşte numai în tine însuți, nu vei găsi. Astfel vei fi capabil să recunoşti învățaturile unui adevărat Maestru. Cel neiluminat iți spune că trebuie să-ți găseşti un învățător în afara ta, dar un Maestru iți va spune că trebuie să descoperi învățătorul dinlăuntrul tău. Acesta este principalul lucru pe care Christ a încercat să-l arate limpede lumii. Caută aici, caută dincolo este învățătura anti-Christică. Adevărata învățătură a lui Christ este Tatăl lăuntric.

11. Acum este clar că tot ce descoperi acționând în Eul tău, în acea parte profundă a propriei tale ființe, trebuie să faci la exterior. Practica aduce perfecționarea, şi viața ta adevărată sau desăvârşirea, calitatea de

Maestru, trebuie trăite practicându-le, făcând ceea ce simți instinctiv că ar face un Maestru, şi astfel vei afla că tot ce căutai este deja aici, complet manifestat. Este necesar doar să renunți complet la ceea ce trăiai, pentru a trăi o viață nouă, aşa cum trebuie trăită ea.

12. Atunci când înveți să trăieşti din Suflet, din Sine, şi nu din minte, atunci totul în viață devine limpede şi de înțeles. Ştii ce ai de făcut, unde trebuie să mergi, iar viața devine simplă şi armonioasă. Aceasta este viața dorita, viața aşa cum este ea, viața aşa cum trebuie să ajungem s-o trăim. Copiii ajung să trăiască în lumea gândirii doar atunci când îi învățăm noi asta. În mod natural, ei trăiesc ca la început şi ar trebui să trăim noi ca ei, şi nu să-i facem pe ei să fie ca noi. Asta nu înseamnă că vom trăi o viață lipsită de inteligență sau de idei. Ci înseamnă că vom trăi cu adevărat inteligent, căci gândurile noastre vor fi rezultatul corectei exprimări a Eului Interior.

13. Este adevărat că, pentru a face această schimbare totală, de la ceea ce păream să fim la ceea ce suntem cu adevărat, pentru a intra în viața aşa cum este ea, va fi necesară o anumită determinare. Oricare ar fi credința unui Hindus, el sacrifica totul pentru ea. El va merge pe jos multe mile pentru a îndeplini ceea ce el consideră că este datoria lui spirituală. Când suntem la fel de hotărâți să fim ceea ce simțim, instinctiv, că suntem, atunci ajungem la asta fără dificultate. Trebuie sa renunțăm la a spera şi a dori, şi sa trecem la a face şi a fi.

SCRISOAREA UNEI CORESPONDENTE

NOTĂ: Datorită sugestiilor utile şi interesului pe care îl prezintă, pentru studenți, scrisoarea d-nei Grace G. Hahn, am inserat-o în acest capitol. D-na Hahn a fost membră a echipei care a fost în India cu dl. Spalding.

Voi încerca să povestesc câteva din experiențele noastre de după ultima scrisoare pe care v-am scris-o.

Dl. M. M. Ghose, un prieten al d-lui Spalding, ne-a invitat să-i fim oaspeți într-o călătorie pe fluviu până la Dacca, la ashramul lui Swami Paramananda. Este foarte greu de descris jungla prin care am trecut. În unele locuri, râul era atât de îngust încât nu puteau trece pe el două vase alăturate. Apoi, el ajungea iar până la o lățime de o jumătate de milă. Totul mergea bine şi ne continuam voiajul. În seara celei de-a treia zile, la ora 8 şi un sfert, cei mai mulți dormeam în cuşetele noastre când un impact teribil s-a produs şi am auzit strigăte în apropierea noastră. Curând am înțeles că ne ciocnisem cu un alt vas. Confuzia şi spaima au durat puțin, şi am fost informați că şalupa celuilalt vapor se scufundase în câteva clipe. Noi aveam unele avarii, dar nimeni nu-şi pierduse viața. Era imposibil să facem ceva, aşa că am aruncat ancora pentru noapte. Luminile erau stinse şi vasele luau apă îngrijorător. Mezinul gazdei noastre a venit, calm, în mijlocul agitației de pe punte şi a spus: Dumnezeu ne-a salvat pe toți, Baba (tată), acum pot să merg la culcare? Câteva momente s-a făcut tăcere, apoi am înțeles cu toții lecția pe care ne-o dădea acest binecuvântat copil Hindus. Ne-am dus în tăcere la paturile noastre, cu încredințarea ca totul era bine. Aveam cu noi un potențial Maestru, care liniştise un vas plin cu oameni prin siguranța sa calmă şi prin simpla sa credința de copil.

În dimineața următoare ne-am urmat drumul, încet, spre localitatea cea mai apropiată, de unde am luat trenul îndărăt, până la Calcutta. Aici ne întâlnim cu câțiva Hinduşi minunați. Un anume domn Sircar a prezentat d-lui Spalding cartea lui, şi aş vrea să citez din ea un singur paragraf, care m-a impresionat: Adevărul Deplin şi viața cea mai înfloritoare nu pot fi gustate până ce toate forțele, naturale şi spirituale, nu sunt controlate şi dirijate spre desfăşurarea vieții într-o continuă creştere a calității ei. Am petrecut cu el foarte multe ore, şi astfel ne-am simțit mult îmbogățiți.

Merită să amintim o poveste auzită într-o după-amiază la Universitatea din Calcutta, pentru lecția pe care o conține. Întâmplarea a avut loc prin anul 600 î.Chr. Chiar şi atunci existau nepotriviri de păreri între învățături, astfel că o parte dintre adepții unui învățător se separaseră de grupul principal şi încercau să-l convingă pe învățător să-şi schimbe punctul de vedere. După o vreme, şeful grupului separatist a spus că totul era inutil şi că hotărâse să ia legea în mâinile sale. L-a pândit undeva pe învățător şi, când acesta trecu pe acolo, el îl lovi cu spada. Rănit, învățătorul căzut îl chemă pe atacator şi îl rugă să stea alături de el căci, cu ultima sa suflare, voia să-i vorbească. Cu multă blândețe şi iubire, el îi spuse celuilalt să plece imediat în lume şi atunci nimeni n-avea să ştie ce s-a întâmplat, şi astfel mulți oameni aveau să scape de răzbunarea pe care ar fi putut s-o stârnească moartea lui, deşi în realitate el pornea spre o realizare superioară; dar dacă discipolul s-ar fi întors la ceilalți, i-ar fi făcut pe mulți să sufere pentru fapta lui. Plecând, numai el ar fi avut de suferit pentru crima sa. Marele Maestru i-a dat o lecție omului care crezuse ca îl putea răni.

Am plecat din Calcutta într-o zi de luni şi am ajuns la ashramul lui Swami Omkar. Este un minunat loc de retragere la țară, la 30 de mile de calea ferată. După câteva zile de odihnă, fiecare dintre noi a fost chemat să discute individual cu Swami. În timp ce şedeam ascultând cum vorbea cu o voce calmă, liniştită, am văzut aura luminoasa din jurul lui. Pentru câteva momente am rămas fără grai, şi m-am temut că avea să dispară, dar a rămas cât am stat eu acolo. Camera era luminată exact aşa cum ne spusese, de multe ori, dl. Spalding. Era prima mea experiență reală de acest tip, şi una pe care o întotdeauna o voi ține minte şi o voi prețui.

În ultima seară am avut iarăşi privilegiul să petrec două ore împreună cu Swami. El a explicat în detaliu sensul Maeştrilor. Maeştrii devin, în primul rând, propriii lor stăpâni. Ei ajung să controleze mânia, gelozia, lăcomia, egoismul, posesivitatea (soția care îşi ia în posesie soțul, sau soțul care este posesiv față de soție), egocentrismul şi o mie de alte lucruri pe care le-am atras asupra noastră.

Noi venisem de la mii de mile ca să vedem un Maestru, să vedem pe cineva care a realizat ceea ce putem şi trebuie să facem şi noi, în propriul nostru cămin şi în societatea noastră. Am făcut exact precum vacă lacomă care îşi doreşte iarba de dincolo de gard, chiar dacă în jurul ei este iarbă din belşug. Swami denumeşte printr-un singur cuvânt baza de la care pornim pe calea noastră, şi acest cuvânt este PRACTICA. Practicați zilnic ceea ce deja ştiți. Practicați stapânirea în fața mâniei. Practicați arta iubirii față de orice lucru din Univers. Vă garantez cea mai largă libertate, dar veți putea vedea rezultatele numai prin practica permanentă,

oră de oră şi zi de zi, şi astfel veți fi gata pentru o altă lecție din şcoala vieții. Aceşti oameni tăcuți cunosc valoarea legii stăpânirii de sine, şi astfel ei nu se amestecă cu aceia care încă nu au învățat sa fie liniştiți, tăcuți pentru cel puțin o parte a fiecărei zile. Cum am putea, oare, spera să-i contactăm în starea haotică a mintii noastre? Cearta închide poarta. Numai mintea deschisă şi intuiția lasă uşile larg deschise. În India am înțeles foarte bine acest lucru. Crezusem că îl ştiam dinainte, dar când ajungi în prezența unuia dintre aceşti oameni Sfinți, iți dai seama că era doar ceva teoretic. Este nevoie de practică efectivă şi de dorința sinceră a sufletului de a stăpâni ego-ul şi de a deveni, într-adevăr, ceea ce ei au devenit.

Aici se afla un minunat băiat Hindus, de 12 ani. El este un mic maestru în formare. Anticipează orice dorință sau nevoie înainte să ne-o putem exprima. Ochii sunt ferestrele sufletului, de aceea trebuie să vezi căldura zâmbetului acestui băiețel în timp ce stă tăcut în fața ta, dorind să te servească. Noaptea trecuta stătea la uşa mea şi nu părea deloc că ar vrea să plece. Neobişnuită cu obiceiul Hindus, aşteptam să spună ce dorea, iar el, apropiindu-se cu acel zâmbet minunat, m-a privit drept în ochi şi mi-a spus: Te iubesc atât de mult! Apoi s-a răsucit şi a dispărut ca fulgerul. În timpul meditației, el stă nemişcat în tăcere timp de o oră. Unii mai în vârstă adorm, dar el nu.

Am petrecut o săptămână fericită cu Swami, apoi ne-am continuat călătoria spre Madras. Dl. Spalding a mers înainte până la Tiruvannamalai şi s-a întâlnit cu Paul Brunton, autorul cărții India secretă. Apoi ne-a telegrafiat să venim şi, după o călătorie de o noapte, ne-am întâlnit cu ei. Am fost conduşi la ashramul unuia

dintre cei mai mari sfinți în viață ai Indiei, Sri Ramana Maharishi. O mulțime de oameni şedeau pe podea cu picioarele încrucişate, vreme de multe ore, doar ca să se afle în prezența acestui mare om. El este unul dintre Sfinții care dăruieşte timpul său discipolilor lui. Nu vorbeşte niciodată fără să fie întrebat, şi înainte de a răspunde el rămâne tăcut până ce răspunsul îi soseşte, dinlăuntru. Această întâlnire, ea singură, prețuia cât toata expediția noastră.

De la Tiruvannamalai am mers la Pondicherry. Aici trăieşte un om deosebit, dar care nu apare în public decât de trei ori pe an. Data viitoare va fi la 24 februarie. Ashramul lui este demn de ținut minte multă vreme. Aici trăiesc foarte mulți învățăcei, bărbați, şi ei reprezintă o mare atracție. Figurile lor radiază viața pe care o trăiesc, şi nu există nici o îndoială despre asta. Aici am aflat că un pelerinaj (Mella) avea sa aibă loc la Allahabad pe 13 ianuarie. Ne-am dus la Calcutta şi apoi la Allahabad.

Niciodată nu voi uita priveliştea de la această Mella. Erau aici pelerini din toată India, veniți să se scalde în apele sacre ale Gangelui. Aici are loc confluența Gangelui cu Jumna. Apa este rece ca gheața, dar ei tot se aruncă în ea. Au venit de la mare distanță, cu teribile dificultăți, ca să participe la acest ritual religios. Un milion de oameni vin cu acelaşi gând, să se scalde în Gange exact în această zi. Foarte multe aspecte erau neobişnuite. Unii erau goi, alții - aproape sălbăticiți; unii erau pe elefanți şi cămile, alții în care trase de boi, şi toți mergeau spre Gange. Am fost foarte impresionată de zelul religios indubitabil. Oare ce ar fi putut determina un milion de oameni să vina la Gange? Era ceva mai presus de înțelegerea mea, şi îmi răsuna mereu în minte întrebarea Ce caut eu aici? După ce m-am întors la

hotel, a apărut şi răspunsul: Cauți cauza Primară a frăției dintre oameni. Cum poți să fii una cu toată omenirea, dacă vezi doar exteriorul, dacă gândeşti că ei sunt doar nişte psihopați, dacă spui că negrul este negru şi albul este alb? Nu observi că aceeaşi iubire palpită în inima mamei care îşi dezmiardă copilul, al cărui trup mititel este murdar, bolnav şi infirm, în timp ce ea se târăşte prin noroaie, îndură sărăcia departe de casă, răbdând efectiv de foame, mergând mile întregi cu dificultăți cumplite, doar ca să se scalde în apele sacre ale Gangelui? Ce altceva i-ar putea determina să depună totul la picioarele concepției lor despre Dumnezeu, dacă nu scânteia înnăscută a Divinității? Noi îl slujim pe Dumnezeu în lux; ei nu au nimic. Picioarele lor sunt trudite şi umflate, energia este toată averea pe care o au, şi totuşi o sacrifică pentru a veni o dată pe an, şi o data la 6, 12 şi 24 de ani, pentru a se întâlni în acelaşi loc şi a se îmbăia, şi a se ruga în felul lor. Gândiți-vă la asta. Un milion de oameni pe o fărâmă de loc, paşnici, fericiți, veseli şi cântând. Nu există semne de confuzie sau de contradicție, fiecare respectând dreptul fratelui său de a se ruga după cum îi place.

După părerea mea, aici adevărata fraternitate umană este exprimată în condiții de neînchipuit, în mii de aspecte care n-aş fi bănuit niciodată ca există, şi totuşi, din inimile acestor pelerini izvorăşte iubirea, iar ochii lor dezvăluie o profunzime nesfârşită, pe care am putea s-o invidiem. Toți îl slujesc pe Dumnezeu, Dumnezeu, Dumnezeu. În multe limbi diferite, şi cel bogat, şi cel sărac, şi cel şchiop, şi ologul, şi orbul. Un zâmbet aduce întotdeauna un alt zâmbet. De fapt, ei par surprinşi că noi încercăm să le zâmbim sau să le răspundem la salut după obiceiul lor. Ma întreb sincer

dacă noi am putea zimbi într-o asemenea situație. Am putea, sau ne-am permite noi, oare, să ne târâm pe coate şi pe genunchi până la Gange, slujind lui Dumnezeu cu fiecare suflare, abia reuşind să ne mai ținem sufletul împreună cu trupul? Vă întreb: am putea noi, oare?

Am văzut Saddhu-şi cu plete încâlcite, cu trupuri acoperite de cenuşă, aproape goi - doar cu o pânză peste sale - şi am întrebat: De ce trebuie tratat corpul astfel? Răspunsul a fost că ei au renunțat la orice mândrie şi nu-i mai preocupă părerea lumii. Aceasta este concepția lor şi, aşa cum totul este zis şi făcut, noi cu toții acționăm aşa cum ne dictează conştiința noastră, şi după cum am progresat în evoluția noastră individuală. Noi suntem mândri să ne împodobim trupul, pe când ei merg la cealaltă extremă şi îşi petrec viața întreagă în peşteri şi în munții Himalayei, în contemplarea lui Dumnezeu. Ei trebuie sa realizeze aceste atribute mai întâi în ei înşişi, înainte de a merge în lume şi de a transmite altora experiența lor interioară. Noi avem multe -isme, crezuri şi dogme, foarte adesea doar teoretice şi intelectuale. Mii de asemenea pelerini, veniți de pe tot cuprinsul Indiei pentru aceasta mare Mella, trăiesc efectiv viața lui Dumnezeu aşa cum o înțeleg ei. Bineînțeles ca sunt şi mulți cerşetori profesionişti, dar înveți repede să-i deosebeşti. Intuiția este ghidul cel mai bun. Cerşetorii sunt la fel, fie că sunt în India sau în America. Aici îi vedem în gloată, iar acolo îi întâlnim adesea în cea mai aleasă societate.

Am văzut un om care se întorcea de la Gange sprijinit într-o trestie, iar în urma lui venea un slujitor care îi ducea cârjele. Puteți trage singuri concluziile.

O altă zi mare se apropie. Vineri, pe 24, are loc Mella de la fiecare 6 ani, aşa că rămânem şi pentru ea. Voi continua scrisoarea după aceea. Dl. Spalding i-a luat astăzi la Gange pe doi din grupul nostru. Eu am rămas acasă ca să vă scriu această scrisoare.

GRACE G. HAHN

PENTRU INSTRUCTOR

La parcurgerea acestui capitol, trebuie citita clasei scrisoarea d-nei Hahn, căci ea ilustrează complet tema. Un incident după altul, din cele trăite de membrii grupului, sunt explicate în lecție, iar instructorul poate corela imediat ideie lecției cu imaginile din scrisoare.

Paragraful 1. A deveni copil la vârsta matură nu înseamnă sa devenim slabi de minte sau lipsiți de inteligență. Înseamnă să trăim viața aşa cum se revarsă ea din ființa noastră lăuntrică. De aceea copiilor le este atât de dificil să-i înțeleagă pe adulți. Copiii nu şi-au umplut mintea cu idei şi trăiesc numai ceea ce simt înlăuntrul lor. Atunci când aceste simțuri interioare sunt complet inhibate de ideile cu care îi îndopăm, copiii devin la fel de orbi şi de incapabili ca şi cei mai în vârstă. Gândirea nu este factorul determinant al unei trăiri depline, ci doar rezultatul deplinei trăiri. Orice pas în progresul uman a venit din convingerea interioară a cuiva, iar gândirea a evoluat ca să poată descrie ceea ce se dobândise.

Paragraful 2. De fapt, omul nu este deloc limitat, căci el este o replică a infinitului. El singur îşi permite să fie limitat prin gândirea sa. Trăiți viața aşa cum creste ea dinlăuntrul vostru, şi veți descoperi viața aşa cum este, şi cheia propriei voastre conduceri. Gândul,

cuvântul şi fapta sunt instrumente sau vehicule prin care este exprimată viața, şi nu standardul după care este ea trăită.

Paragrafele 3 şi 4. Scopul Universului este de a perfecționa şi perpetua viața în totalitatea ei. În om rezistă numai ceea ce este în armonie cu viața. Universul distruge, din natura omului, ceea ce acționează împotriva vieții. Se spune că răul poartă în el semințele propriei sale distrugeri, şi este adevărat, dar sămânța distrugerii din rău este binele inerent, iar atunci când se manifestă binele, el distruge răul şi nu mai rămâne decât binele. Iar viața este binele totdeauna prezent şi care acționează permanent pentru a se împlini.

Paragraful 5. Nu este un lucru inteligent să dai vina pe ceilalți. Singurul lucru inteligent de făcut este să ne protejam, pe noi şi pe ceilalți, de tot ceea ce este mai prejos de Divinitatea Universală. Când vom dori la fel de mult să protejam natura potențială a noastră şi a celorlalți, pe cât de mult dorim să ne apărăm posesiunile materiale, atunci lumea va fi plină de adevărați Maeştri.

Paragraful 6. Priveşte-te în oglindă. Există vreo lumină pe fața ta atunci când eşti trist? Dar când eşti plin de bucurie, există lumină? Imaginează-ți lumina care ar radia din tine dacă ai trăi acea viață pe care o idealizezi, şi care este viața ta în măsura în care eşti capabil s-o trăieşti aşa cum ar trebui s-o trăieşti.

Paragrafele 7, 8 şi 9. Dacă vrei să-l cunoşti pe Dumnezeu, acționează ca şi cum ai fi Dumnezeu. Dacă vrei să ştii cum este viața unui Maestru, trăieşte-o tu însuți. Numai aşa putem cunoaşte cu adevărat. Nimeni nu cunoaşte lucrurile lui Dumnezeu, decât atunci când

Spiritul lui Dumnezeu, care este în om, i le dezvăluie omului.

Paragrafele 10 şi 11. Diferența clară dintre învățăturile celor iluminați şi ale celor neiluminați este aceea că iluminatul iți spune să cauți cunoaşterea în tine însuți. Toți ceilalți îi învață pe alții să caute în afara lor. Nu vei putea găsi în exterior ceea ce n-ai reuşit să găseşti în interior. Lumea iți întoarce ceea ce ai dat tu lumii.

Paragraful 12. Omul ar trebui să remarce deosebirea dintre starea minții sale şi starea sufletului său. Mintea spune una şi alta, şi că numai asta şi asta sunt posibile. Sufletul se ştie nemuritor, se ştie Maestru, şi nu-şi schimbă niciodată activitatea. Cea mai profundă dorință a ta este exact maniera în care ar acționa orice Maestru.

Paragraful 13. Devotamentul complet față de un ideal este secretul îndeplinirii lui. Nu-i de ajuns să dorim şi să sperăm ca lucrurile să se îndrepte, ci trebuie lucrat perseverent pentru atingerea deplină a țelului.

CAPITOLUL XII – PRANA

1. Este un fapt bine cunoscut astăzi că Forta Vieții Cosmice înconjoară şi interpenetrează orice situație şi orice atom, şi că Forța Vieții poate pătrunde în corpurile noastre chiar prin respirația noastră. Orice gest poate fi în acord cu Forța Vieții. Orice gând al nostru poate fi în armonie cu ea.

2. Remarcați că s-a spus că Forța Vieții poate fi atrasa în noi prin respirația noastră. Dar această Forță a Vieții nu poate fi condusă în corpul omului doar prin simplul act al respirației. Fără o atenție specială acordată respirației ca proces fizic, aceasta nu-şi

îndeplineşte complet funcția. Este vorba de o forță vitală atât de fină, încât ea nu este afectată de procesele fizice obişnuite, decât cel mult în aceeaşi măsură în care cineva şi-ar putea încărca ființa cu electricitate prin simplul act al respirației. Desigur că o anumită cantitate de electricitate, sau de ceea ce numim noi electricitate, este preluată în sistemul nostru prin orice proces, şi la fel se întâmplă şi cu Forța Cosmică a Vieții, care uneori este numită Prana. Dacă ați observat, orice lucru spre care este îndreptată atenția noastră impresionează mintea. La rândul ei, această impresie este dezvoltată într-o idee, iar ideea este exprimată în cuvinte. Este un fel de respirație mentală, nu-i aşa? Ei bine, există şi o atenție interioară, i-ați putea spune dorință profundă, de a fi perfecți în orice aspect al ființei noastre. Când atenția exterioară este asociată cu această atenție interioară, sau când este permanent îndreptată spre perfecțiunea Universului, aşa cum face ceea ce Seneca numea ochiul sufletului, atunci în ființa omului sunt atrase elementele forțelor cosmice din jurul nostru, de pretutindeni. Misticii au spus totdeauna că atenția este secretul reuşitei în folosirea Forțelor Cosmice. Atenția profundă, sinceră, perseverentă, îndreptată asupra etherurilor spirituale înconjurătoare, un corp relaxat perfect, un interes receptiv la toate şi o completă deschidere a minții, acestea sunt atitudinile necesare pentru ca omul să poată realiza aşa-numita respirație interioară. Aceasta este respirația sufletului, sau lăsarea Eului să se extindă în etherurile sale de origine - atotpătrunzătoarea forță a vieții sau etherurile spirituale, cum le numea Steinmetz, - până ce, prin actul de atenție, acestea sunt atrase în întreaga ființă a omului.

3. Această Forță a Vieții, fiind Cosmică, trebuie să pătrundă în toate elementele. Ea este, de fapt, forța care stimulează orice creştere celulară, permite înmulțirea celulelor şi astfel are loc dezvoltarea corpului, şi la fel este şi la plante. În realitate, ea este profund implicata în orice tip de proces de creştere, şi este elementul care susține viața. Ea devine cea care imprimă viața, căci, ca orice altă forță, este atât pozitivă cât şi negativă, acționează şi reacționează în ea însăşi, exact aşa cum curenții de aer turbionari acționează şi reacționează înlăuntrul lor. S-ar putea spune că aerul respiră sau se mişcă şi, totodată, acționează în sine şi asupra sa.

4. Metoda de a aborda conştient universala Forță Cosmică a Vieții, sau Prana, este numită de obicei Pranayama. Ar putea fi numită respirarea Pranei, sau practica respirării conştiente a Forței Cosmice a Vieții. Procedura exactă este greu de stabilit şi ne-ar lua prea mult timp şi spațiu ca să redăm întreaga tehnică a respirației Pranice. Tehnica pentru a începe aceasta operație este respirația corectă, după care fiecare, cu grija şi sinceritate, îşi va găsi propria metodă pentru a echilibra procesul. După cum spuneam mai sus, atenția este un element de importanță fundamentală în acest proces - atenția îndreptată spre cea mai înaltă sursă de energie care există, acea prezență de pretutindeni pe care o numiți Dumnezeu. Mintea trebuie să fie detensionată, şi următorul pas în procedura corectă va fi constituit de metoda care eliberează cel mai bine mintea de tensiune. De fapt, Prana sau substanța spirituală este atât de fină şi de sensibilă încât este respinsă de cea mai slaba forță. Ați incercat vreodată să prindeți un fulg sau un puf care plutea în aer? Orice mişcare bruscă sau orice efort de a-l prinde îl îndepărta, dar cu calm,

lăsându-l să se aşeze pe degetele voastre după voia lui, reuşeaţi să-l prindeţi. Este un exemplu foarte sugestiv. Le fel este şi atunci când încerci să-ţi aminteşti ceva ce ai uitat. Dacă faci un efort mental serios, nu-ţi aminteşti, dar dacă laşi mintea să se odihnească, să reflecteze în linişte, atunci ideea apare repede în minte. La fel se întâmplă cu Prana, ea este aspirată în fiinţa noastră prin linişte şi încredere. Orice fază a minţii trebuie sa fie liberă, iar corpul - complet relaxat. Trebuie să simţi o libertate deplină şi o expansiune completă, ca şi cum celulele corpului s-ar desprinde, efectiv, unele de altele, până ce aproape se separa intre ele. Acest exerciţiu poate fi continuat până când dispare orice simt al limitării fizice, şi atunci te afli în cea mai perfectă stare, mental şi fizic, pentru a primi aceasta Substanţă Universală în toată fiinţa ta. Atunci ea are acces la orice celulă a fiinţei tale; ea devine elementul care iţi susţine şi iţi revigorează viaţa, şi în special corpul fizic. Această metoda de control al respiraţiei menţine corpul tânăr şi vibrant.

5. Este o practică de menţinere şi revigorare care permite celulelor şi ţesuturilor corpului să-şi extindă funcţiile, realizând o mai bună oxigenare a corpului. Este o aerisire complet spirituală a fiecărei celule din corp, până la etherurile originare din care a provenit acesta. Aşa cum în raza de lumină găseşti diferite culori, la fel şi în Prana găseşti toate elementele vieţii, adică esenţa reală a tuturor forţelor mai mărunte. Prana nu este oxigenul, ci ceea ce da viaţă oxigenului, viaţa efectivă dinlăuntrul oxigenului. Este ceea ce dă forţă electricităţii, ceea ce dă minţii conştientă. Cu alte cuvinte, este realitatea existentă înlăuntrul şi în spatele tuturor forţelor mărunte care susţin viaţa. În Scripturi

este numita Spiritul lui Dumnezeu, Sfântul Duh. Pranayama - respirația spirituală - permite distribuirea corecta a tuturor elementelor preluate în corp pentru creşterea lui şi, datorită acestei distribuiri, toate organele sunt oxigenate sau aerisite, aşa cum spunem când expunem lucrurile la aer sau la soare ca să le împrospătam. Tot aşa se întâmplă atunci când corpul este relaxat, când mintea şi spiritul sunt eliberate, când întreaga ființă se deschide pentru a permite conştient Pranei să o penetreze, şi întreaga ființă este împrospătată, revitalizată, hrănită, renăscută. Aceasta este Pranayama, sau arta respirației spirituale. Dar secretul fundamental al exersării ei este atenția. Până şi Soarelui trebuie să-i acorzi atenție pentru a obține cel mai mare profit dintr-o baie de soare.

6. Prin această practică, unii Yoghini sunt capabili să-şi oprească, pentru un timp, bătăile inimii. Aceasta relaxează tot sistemul şi îl reînnoieşte pentru a contacta originea sau sursa lui. El este restaurat şi elementele vieții originale sunt contactate iarăşi de carnea însăşi. În acelaşi fel şi cu aceleaşi rezultate, ei îşi opresc respirația. Este ca atunci când ieşi din apă la aer liber, după o vreme de stat sub apă. A încerca să-ți opreşti bătăile inimii şi respirația, literal ar însemna să te sufoci singur. Dar a-ți extinde sinele şi astfel a te relaxa până ce începi să simți conştient etherurile dătătoare de viață, aceasta te face atât de viu, te umple cu atâta viață, te împrospătează şi te hrăneşte într-atât încât nu mai ai nevoie de respirația exterioară sau de activitățile exterioare ale corpului. Atunci eşti viu lăuntric.

7. Pe cât de mult vitalizează corpul, pe atât de mult această practică însufleţeşte mintea. Motivul pentru care oamenii nu gândesc bine este acela că mintea este prea

tensionată, prea încordată - ca să spunem aşa - ca să funcţioneze liber. Prin practica Pranayama, întreagă fiinţă este extinsă şi funcţionează mai liber şi mai complet. Este ca atunci când se slăbesc şuruburile prea strânse ale unei maşini şi se lasă uleiul să pătrundă printre ele. Atunci ea se mişcă mai liber. În acest caz, memoria vine dintr-o mie de surse diferite, şi omul îşi aminteşte ce a fost la început. Aceasta apare fără pic de efort, şi orice lucru pe care el vrea să-l ştie îi apare instantaneu şi cu uşurinţă în minte. Deoarece Prana penetrează totul, trebuie că există o relaţie strânsă între Prana şi aceasta funcţionare a minţii. Prana nu permite diviziunea în funcţionare, căci ea uneşte toate funcţiile individuale cu cea Universală. Este, desigur, Universală şi deschide calea pentru toate activitatile, mii şi mii de activităţi simultane. Prana este o energie radiantă care există în orice substanţă. Desigur, substanţa este energie în starea ei originară, iar energia este substanţa. Ceea ce cunoaştem noi ca energie şi substanţă sunt doar două aspecte ale aceleiaşi energii primare, care este Prana sau Spiritul.

8. Am putea spune, mai limpede, ca Prana este unul din elementele Spiritului, căci Spiritul nu este doar energie, ci şi inteligenţă, şi substanţă. Este mai subtilă decât etherul. Lumea Occidentală defineşte etherul ca Prana, deşi exista o deosebire în subtilitatea şi activitatea Pranei şi etherului. Etherul este la origine, în timp ce Prana este permanent activă. Etherul este Prana când vine în manifestare. Toate forţele mai subtile ale naturii, ca electricitatea şi celelalte elemente care animă creaţia, sunt diviziuni şi mijloace în care şi prin care lucrează Prana.

9. Atunci când corpul omenesc sau orice formă materială se descompune, ea se întoarce în Prana, mai întâi în diverse forme de energie iar apoi în forța Universală şi primară. Dacă Prana ar fi absorbită constant în întreaga ființă a omului, carnea ar fi etern stimulată sau ar deveni mereu mai însuflețită, mereu mai vie, şi ultimul inamic ar fi învins. Exista oameni care învinge bătrânețea şi moartea cu sau prin înțelegerea corectă a Pranei. Ei îşi refac corpul prin influența Pranică. Acest lucru se petrece, într-o măsură mai mică, ori de câte ori ne culcăm sau ne odihnim, dar atunci când cineva este atent, conştient, la prezența Pranică, relaxându-şi complet mintea şi corpul, atunci atenția aspiră atotprezenta Prană în şi prin întreaga lui ființă, şi astfel se dobândeşte, în cel mai înalt grad, reînnoirea minții şi a corpului.

10. Vedeți, inteligența este atributul primordial al ființei, iar activitatea conştiinței este Prana, sau forța vitală a creației, în timp ce substanța este forma prin care acționează primele două. Inteligența, Viața şi Substanța constituie triada elementelor cauzei prime, aşa cum este ea definita de lumea Apuseană. Inteligența este aspectul care CUNOASTE. Viața este aspectul care ÎNSUFLEȚEŞTE sau vitalizează. Substanța este aspectul care are capacitatea de a da FORMĂ. Prana este folosită, de obicei, ca să cuprindă atât substanța, cât şi elementul vieții, şi ambele sunt vehicule sau mijloace prin care inteligența acționează spre a dirija şi determina formele create.

11. Această inteligență, viața şi substanța, primare, sunt chiar Dumnezeul Atotputernic în acțiune, dar acest lucru trebuie să devină o realitate conştientizată în orice

individ. Ele ajung astfel la îndemâna individului, şi acesta le poate folosi conştient, după alegerea sa.

12. Raza cosmică de care vorbeşte Millikan este o undă Pranică. Savanții vor descoperi 9 diviziuni ale razei Cosmice, care este clar că sunt de origine Pranică. Ele pot aduce mari beneficii dacă sunt folosite corect. Aceste 9 raze sunt emanații de energie Pranică, exact aşa cum cele 7 culori sunt emanații ale unei raze de lumină albă pură. Creația este doar despărțirea şi recompunerea influențelor sau energiilor, cum le numim noi, care radiază din etherurile Pranice.

13. Când ne întoarcem la centrul tuturor lucrurilor, el este lumina curată, şi aceasta este lumina de care vorbea Iisus. Este lumina Iluminării. Cu cât trezirea spirituală a omului este mai mare, cu atât mai intensă este lumina. Nu ați observat că acela care se trezeşte bine dispus are o înfățişare radioasă? Când cineva este trezit spiritual, lumina este la fel de strălucitoare. De aceea artiştii îl pictează pe Iisus cu un halou de lumina în jurul Lui. Lumina este viața. Este lumina care a luminat orice om la venirea lui pe lume, şi este focul prin care trebuie să păşească inițiații şcolilor oculte spre a se arăta demni de iluminare. Această iluminare este tot ce se află în jurul nostru, şi este o emanație a etherurilor Pranice. Este lumina de la începutul şi sfârşitul creației. Atunci când vei trăi în lumină aşa cum trăieşti acum prin simțurile trupului, vei fi nemuritor, căci lumina nu moare niciodată. Am primit o relatare despre o lumină care strălucea undeva în Transiordania, deşi arheologii erau absolut siguri că în locul acela nu există nici o urmă a vreunei civilizații vechi. Cei care au urmărit lumina, au ajuns foarte repede la nişte vestigii arheologice. Acelaşi lucru s-a petrecut şi în Persia. Încă

n-am văzut aşa ceva în Gobi. Totuşi, există o legendă care spune că lumina se arată mereu în regiune. Avem, de fapt, o întreagă poveste despre lumina care s-a arătat deasupra primului turn din Babel, un turn care fusese construit din piatră, sub forma unei piramide în trepte. Oricum, această lumina este văzută cu Ochiul Unic, acea atenție speciala prin care toate simțurile şi facultățile omului sunt îndreptate în aceeaşi direcție, şi aceasta direcție trebuie să fie spre ceea ce Scripturile numesc lumina chipului Său.

14. Aceasta este lumina Noului Ierusalim, amintită de Ioan în Apocalipsa sa. Ioan ştia foarte bine cum să folosească Lumina Pranică. El îşi extindea viziunea pentru a o absorbi complet. Este, desigur, mult mai mult decât ceea ce numim clarviziune, deşi clarviziunea este o fază a ei, şi de fapt este un pas îndărăt în evoluție. Este ca şi cum ai trai în lumina împrumutată de la altul, când lumina care luminează orice om este înlăuntrul lui.

15. Trebuie să mergem direct spre acea Lumină, şi simțurile inferioare, care ne opresc sau ne îndepărtează de la dreptul nostru de moştenitori, vor ceda. Activitatile inferioare ne îndepărtează de înțelegerea şi folosirea Luminii Pranice în sensul ei cel mai înalt. Facultățile psihice vor apare pe rând şi vor putea fi prețuite cu adevărat atunci când este asimilată Lumina Pranică. Lumina Pranică vibrează mult mai presus de forțele psihice. Mai mult, mediumnitatea şi aşa-zisa dezvoltare psihică nu sunt paşi spre asimilarea directă a Luminii Pranice.

16.Intotdeauna se poate face apel la Lumina Pranică pentru a depăşi orice forțe denaturante care i se opun, aşa cum este pusă în functiune lumina pentru a risipi întunericul. Ea poate fi centrul EU SUNT. Afirmația Eu

Sunt forța Luminii Pranice, şi o vad ca atotputernică va învinge oricând condiții aduse de aceste forțe sau voci contrare. Dar ea trebuie să fie spusă de vocea Christului însuşi, care este adevăratul EU SUNT din fiecare individ. Acest EU SUNT nu este deasupra ta sau în afara ta, ci chiar în centrul ființei tale. Asta arăta Iisus când a spus: Nu am altceva decât ceea ce vine în Numele şi prin Puterea lui Christ. Aceasta implică asimilarea cea mai înaltă a Pranei.

17. Transfigurarea, Schimbarea la Față a lui Christ a avut loc atunci când conştiința lui Iisus a fost plină de realizarea faptului că Inteligența, Viața şi Substanța sunt, într-o ultimă analiză, UN SINGUR LUCRU, şi acel Unul era ceea ce El numea Tatăl, sau cauza primă, după cum diferitele culori revin, toate, în raza de lumină albă curată.

18. Există o singură Conştiință, un Unic Principiu, un Unic Simț. Este complicat doar atunci când facem prea multe diferențieri sau vedem functii şi atribute aparent diferite. A vedea mintea funcționând prin mai multe facultăți înseamnă doar a-ți împrăştia eul şi a te îndepărta tot mai mult de sursa ta. Aminteşte-ți, Dumnezeu este UNUL. Cu această unică idee sau atitudine, de a vedea forțele Pranice mereu active înlăuntrul ca şi în jurul nostru, devenim uniți sau una cu Întregul. Ioan a spus că ceea ce este în afară este, de fapt, înlăuntru. El se referea direct la această mare forță Pranică, totdeauna existentă, totdeauna activă, iar această acțiune este Unica acțiune din cuprinsul întregii creații şi al întregului spațiu.

PENTRU INSTRUCTOR

Lecția aceasta, primită de la dl. Spalding în timpul unei calatorii prin India, se ocupă de un subiect vital pentru orice student. Ea dezvăluie strânsa legatură care există între concepțiile savanților Hinduşi de la Universitatea din Calcutta şi ale celorlalți cercetători orientali, şi religiile Orientului. Ne apropiem repede de vremea când zidurile care ne despart vor fi complet desființate, iar în final va fi unanim recunoscută uniunea religiei cu ştiința, ele fiind unul şi acelaşi lucru, deşi adeseori ele pot aborda aceeaşi realitate din puncte de vedere diferite.

Paragraful 1. În chestiunea unei vieți reuşite, ar trebui înțeles limpede că omul nu este susținut de ceea ce el a considerat, de obicei, ca fiind esențial. Adevărata sa energie trebuie să fie cuprinsă în acțiunea forțelor care au operat spre a-l crea la început. Printre aceste forțe se află toate elementele din care s-a format creația vizibilă, şi numai printr-un contact conştient cu toate aceste forțe originare poate omul să spere să-şi trăiască viața pe deplin, cu toate posibilitățile ei.

Paragraful 2. Respirația Cosmică nu se referă la respirația fizică, ci este vorba de contactul conştient cu forțele Vieții care acționează în etherurile spirituale din jurul nostru. Să respiri înseamnă să primeşti în ființa ta elementele din aer, şi apoi să elimini ceea ce corpul nu a asimilat. Respirația spirituală înseamnă că omul să primească în conştiința lui ceea ce se găseşte în etherurile spirituale, şi aceasta are loc prin atenția tăcută şi calmă a mintii. Oamenii au asociat-o adesea cu respirația fizică, dar ea nu trebuie confundată cu acest proces. Oricum ați face, primiți impresii legate de ea în conştiință, şi tot ce faceți este o expresie a ceea ce v-a impresionat astfel. Acordând atenție etherurilor

spirituale, atrageți elementele lor în ființa voastră şi întreaga exprimare a vieții voastre este stimulată şi impulsionată, datorită însăşi naturii lucrului care vă ocupă atenția.

Paragraful 3. Omul trebuie să contemple prezența atotpătrunzătoare a tuturor forțelor Existentei până ce devine tot atât de conştient de aceste forțe, pe cât de conştient este de forme. Acesta este secretul dezvoltării unei nelimitate puteri sau conduceri.

Paragraful 4. Respirația Pranică nu este ceva mistic sau dificil, şi nu necesită multă instruire. Este uşor ca omul să absoarbă imediat energia Soarelui, căci natura luminii solare este de a penetra toate obiectele peste care străluceşte. Şi mai pătrunzătoare sunt energiile vitale ale etherurilor spirituale. Secretul consta în atenția relaxata, calmă.

Paragraful 5. Tensiunea fizică este o contracție a cărnii cauzată de contracțiile mentale. Contracțiile mentale sunt provocate de viziunea aparentelor limitări ale formei şi mediului. O viziune mai largă asupra vieții eliberează mintea care, la rândul ei, eliberează trupul. În fiecare zi, caută să dai întregii tale ființe o bună aerisire Pranică şi observă creşterea oricărei capacități a ființei tale.

Paragraful 6. Suspendarea bătăilor inimii nu este doar o chestiune de oprire a funcțiilor corpului. Este vorba de a se identifica pe sine cu o acțiune superioară care satisface toate cerințele ființei fizice; atunci, aşa-numitele funcțiuni normale nu sunt necesare. Superiorul întotdeauna se suprapune peste inferior şi îndeplineşte cerințele inferiorului. Nu încercați să nu mai mâncați sau să vă opriți respirația sau bătăile

inimii. Apropiați-vă de prezența Divină până ce veți descoperi că ea vă însuflețeşte întreaga ființă.

Paragraful 7. Vitalitatea, sau energia vieții, nu este rezultatul hranei sau al respirației. Ea este activitatea forței de viață a Universului, care reînsuflețeşte ființa omului.

Paragraful 8. Spiritul este activitatea întregului angrenaj creator al Universului; este Dumnezeu în acțiune. Această acțiune implică toate elementele din natura lui Dumnezeu şi, de aceea, conține toate elementele implicate în creație.

Paragraful 9. Moartea şi degenerarea reprezintă doar o lipsă de stimulare din partea sursei propriei ființe, exact ca şi sărăcia sau nereuşita.

Paragrafele 10 şi 11. Cauza Universală ştie ce face şi ştie ce ar trebui să faceți voi ca să-i îndepliniți scopurile. Atenția constantă față de toate activitatile Spiritului înseamnă a cunoaşte şi a avea puterea să faci.

Paragrafele 12 şi 13. Lumina este viața, dar există forme superioare de lumină, după cum există şi forme mai înalte de ether şi energie. Numai individul care exersează Prezența lui Dumnezeu poate cunoaşte exact cum este acea lumină, pe când cel care se dedica meditațiilor profunde, adesea doar o întrezăreşte.

Paragraful 14. Adevărata clarviziune - viziunea clară - nu înseamnă a vedea forme şi umbre, ci este acea luciditate a mintii care vede şi cunoaşte acțiunea pură a Spiritului.

Paragraful 15. Nu te aştepta să obții aşa-zisa realizare înainte de a simți că merită să intri pe calea care duce spre iluminare. Intră în lumină şi las-o să ardă tot ceea ce este fals. Renunță la greşelile, bolile,

condițiile tale indezirabile. Priveşte lumina, şi aceste condiții nu mai există.

Paragrafele 16 şi 17. Lumina Pranică, sau lumina Spirituală, nu este mai dificil de obținut decât este lumina fizică. Ea totdeauna vine spre tine şi lucrează la fel de rapid prin cele mai înalte idealuri ale tale, ca şi prin cele mai neînsemnate nevoi, cu o precizie infinită, exact aşa cum lumina fizică străfulgeră instantaneu prin orice deschizătură, larga sau îngustă.

Paragraful 18. Reducerea tuturor lucrurilor la unitate simplifică întreaga chestiune a vieții şi a progresului spiritual.

CAPITOLUL XIII - TEORIA CUANTICĂ

1. În studiul teoriei cuantice sunt necesare cunoştințe de fizică. Este teoria distribuției energiei în natură. A fost enunțată la Universitatea din Berlin, ca rezultat al investigațiilor asupra radiațiilor corpurilor negre. Această cercetare a condus la concluzia că toate corpurile emit o anumită energie şi că în lume nu există masă inertă. Orice corp conține o anumită cantitate de energie, iar aceasta energie este o emanație particulara a energiei care umple spațiul infinit. Cantitatea de energie emisă de orice formă particulară este direct proportională cu relația pe care acea formă o are cu energia Universală.

2. Aşa cum un pendul oscilează cu un balans mai mare sau mai mic, în functie de forța exercitată la pornire pentru a-l pune în mişcare, tot aşa toate formele păstrează cantitatea de energie care a fost necesara la

punerea lor în mişcare. Această energie este păstrată de fiecare formă exact în gradul în care ea îşi păstrează relația cu energia care a acționat-o inițial. Dacă pendulul se opreşte, asta se datorează faptului că forța inițială a încetat să-şi mai exercite influența asupra lui. Materia devine din ce în ce mai puțin activă, pe măsură ce îşi pierde contactul cu forța propulsoare de la început, care a pus-o în mişcare. Când această energie încetează să mai acționeze înlăuntrul formei, atunci forma se dezintegrează.

3. Din punct de vedere metafizic, acest lucru este de o importanță vitală pentru cei din lumea Vestică. Emigrarea în Statele Unite a survenit sub impulsul crizei economice, şi tot ce ne spune asta este că nu a existat nici un fundament real. Adică totul s-a fondat doar pe o jumătate de adevăr. Realitatea este baza metafizicii noastre, dar aceasta realitate a fost omisa sau greşit înțeleasă de cei mai mulți exponenți ai metafizicii din Statele Unite. Acelaşi lucru va fi discutat şi cu privire la teoria cuantică.

4. În lumea Orientală, cei cu o gândire mai înaltă au cunoscut realitățile exprimate în teoria cuantică. Pe scurt, ei se ocupă de o singură realitate, cea a universalității tuturor lucrurilor şi, în consecință, referindu-se la acest unic fapt, ei au o bază sigură atât pentru ştiință, cât şi pentru metafizică. Psihologia lumii Occidentale este mai degrabă un joc de copil. Ea se bazează, în cea mai mare parte, doar pe teorie. Când iei în considerație diviziuni ale domeniului mental, material sau fizic, atunci te obligi să-ți fondezi cel puțin 75% din raționamente doar pe teorie. Divizarea nu înseamnă unitate, şi nici unitatea nu este divizare, iar baza întregii creații constă în faptul ca ea este o unitate. Eu Sunt cel

ce Sunt şi în afara de Mine nu există altceva, iată eterna declarare a unității tuturor lucrurilor. O violare directă a acestei unități fundamentale apare în a considera că mintea are faze sau facultăți când, în realitate, mintea este o singură unitate, nu numai înlăuntrul individului, ci şi aşa cum există ea în şi din Univers. Forma materială nu este ceva izolat şi independent de Univers, ci este una în şi cu substanța Universală. Corpul fizic nu este o fază izolată a schemei creatoare, ci se afla în Energia Universală şi este unit cu ea. A încălca această unitate fundamentală înseamnă a te izola într-o stare hipnotică în care pari a fi o ființă separată şi, de aceea, te rupi complet, te devitalizezi şi în final iți distrugi propria abilitate de a te manifesta în continuare în acest plan. A nega relația dintre vizibil şi invizibil înseamnă să te împingi singur în afara trupului tău, şi direct în invizibil.

5. Filosofia Orientală nu se bazează deloc pe teorie. Ea este bazata pe realități sau principii ştiințifice clare. Aceeaşi idee o exprimă şi Einstein în teoria cuantică. El a pus-o în evidență mult mai limpede deci oricare om de ştiință din Occident. Mulți spun că ea este puntea care lipsea intre ştiințe şi fizică, şi adevarată gândire religioasă.

6. Orientalul nu priveşte deloc chestiunea gândirii religioase ca pe o teorie. De fapt, el dovedeşte că nu este doar o teorie. De aceea, el dobândeşte acest lucru şi posibilitățile implicate în el. Nu-i veți vedea pe filosofii Orientali enunțând doar teorii despre ceva. Ei se bazează totdeauna pe fapte reale. Desigur, aceste fapte nu sunt reale doar fiindcă le declară ei astfel, ci pentru că sunt fondate în mod ştiințific. Iată o realitate clar exprimată de Christ când a spus Eu şi Tatăl meu, UNA suntem,

referindu-se la unitatea sa cu întregul. Aceasta este baza pe care trebuie să evolueze orice trăire în sensul realizării, şi numai în gradul în care aceasta unitate este menținută în individ, el începe să realizeze energia care i-a dat ființă. Aceasta este baza teoriei cuantice, aplicată din punctul de vedere al religiei pure sau al metafizicii pure, şi acesta este motivul pentru care filosofii Orientali acordă atâta atenție teoriei cuantice. Ei vad că oamenii de ştiință ai lumii se reîntorc spre bazele propriei lor gândiri religioase, vechi de mii de ani.

7. Einstein nu a mers până la capăt, ca să spună că totul este Spirit. În consecință, ar fi rezultat clar că tot ce este fizic sau material nu este ceva real, dar el a arătat că totul se bazează pe o determinare unică, comună tuturor lucrurilor. El a enunțat un Principiu general, unic, corelând sub aceeaşi conducere toate legile fizicii - după cum spunea el. Este exact ceea ce maeştrii gândirii Orientale au determinat cu mult timp în urmă - faptul că există un Principiu Unic, o unică bază ştiințifică, şi aceasta este una cu Existența.

8. Acum, cei din lumea Occidentală tot nu revin ca să raționeze pe baza acestui Principiu. Ei lucrează prin acest principiu din exterior, şi în consecință aceasta nu este o formă justă de raționament; adică felul lor de a raționa nu este cu adevărat ştiințific. Orice rațiune justă porneşte de la principiu spre manifestarea lui, şi nu de la manifestare spre principiu. Imaginați-vă ca încercați să rezolvați o problemă raționând invers, sau încercând să găsiți Principiul studiind mărimea, forma, aspectul şi construcția generală a unui ansamblu de lucruri. Occidentalii, în încercarea lor de a dezlega enigma vieții, exact asta fac. Prin acest procedeu, ei devin profund cerebrali sau, cum spun ei, intelectuali. Iar după cum

ştim deja, cunoaşterea lor intelectuală este permanent supusă revizuirii, căci ea nu se dovedeşte absolută. De aceea unul dintre savanţii noştri moderni a spus că toate lucrările ştiinţifice mai vechi de 10 ani ar trebui să fie arse. Orientul merge dincolo de nivelul intelectual, sau al intelectualului mediu. Desigur, principiul şi raţiunea justă, bazate pe Realitatea Unică, reprezintă forma cea mai înaltă a intelectului. Dar ipoteza adoptată de Orient pune toată problema pe o bază cu adevărat intelectuală, conducând la o concluzie clară.

9. Intelectul lumii Vestice acoperă o arie larga, dar nu ajunge la concluzii absolute în ipotezele şi teoriile sale. Toată ştiinţa Occidentului este bazată pe aceste ipoteze sau teorii. Oamenii din Vest au progresat până în punctul în care ştiu de existenţa anumitor factori determinanţi, dar ei nu merg niciodată direct la simpla enunţare a Principiului Unic atunci când abordează realitatea. Filosofii orientali şi-au bazat întotdeauna premizele pe un singur Fapt Real, şi aici este baza teoriei cuantice: un Fapt Real Unic, din care emană sau operează toate formele, iar ca forţă animatoare a formei create stă distribuţia Universală a energiei.

10. Diferenţa dintre concepţia Hindusă şi teoria Monistă este aceea că ultima elimină totul în afară de forţa oarbă a naturii sau creaţiei. Hindusul întotdeauna a considerat-o o forţă activă, inteligentă, care ştia ce face, o forţă energetică, şi care a realizat o creaţie inteligentă, care acţionează într-un scop inteligent, şi prin care oricine poate realiza orice lucru dacă lucrează cu inteligenţa acestei forţe.

11. Punctul crucial al întregii chestiuni este, în concluzie, cunoaşterea corectă. Ceea ce numeam cunoaştere este depăşit. Adevărata cunoaştere este în

afara simțurilor. Adevărata bază a cunoaşterii constă în a cunoaşte forța dinamizatoare şi țelul spre care acționează ea; căci acest simț al mişcării, sau simțul interior al tendinței forței dinamizatoare a Universului, este acela care a adus în existență toate lucrurile la început, şi acela care va aduce toate lucrurile în manifestare prin individul care simte şi lucrează în armonie cu scopul său.

12. Adevărata cunoaştere vine prin Samadhi, sau linişte. Ea vine printr-o percepție interioară sau o cunoaştere intuitivă. Este exact ceea ce noi numim a înțelege. Cu tot ce primeşti, dobândeşti întelegere. Atunci când ne supunem la ceea ce simțim lăuntric, ajungem la realizare şi atunci avem cunoaşterea corectă, căci ea se bazează pe ceea ce promovează Principiul. Acesta este modul în care apare orice cunoaştere adevărată, nu numai în lucrurile spirituale, ci şi în legatură cu principiile pe care le folosim zilnic. Descoperim anumite principii, le aplicam, rezultatele apar, şi din aceste rezultate ne formulăm cunoaşterea.

13. Atunci când duci aceasta cunoaştere complet în afara lumii hipnozei, atunci ajungi la realitatea sau adevărul fundamental. Cunoaşterea nu există în mod necesar în realitatea fundamentală. Această realitate este anterioară şi mai presus de cunoaştere. Cunoaşterea, după cum spun Hinduşii, vine direct din exprimarea realității fundamentale.

14. Atunci când Biblia spune că trupul de carne nu foloseşte la nimic, de fapt ea nu spune ca nu înseamnă nimic carnea. Carnea nu are altă realitate decât ceea ce tine de Spiritul care a produs-o. Carnea nu este o sursă; ea nu produce nimic, căci ea este produsul. Spiritul este cel care produce. Carnea este Spiritul în formă, după

cum afirma ei. Ei nu fac nici o deosebire între carne şi Spirit, sau între material şi spiritual. În consecință, ele sunt unul şi acelaşi lucru pentru ei, şi aici este realizarea lor. Cuvântul întrupat în carne este adevărata formă spirituală.

15. Atunci când Spiritul lucrează în forma manifestată, el se supune unei manifestări a legii. Dacă poți cunoaşte acea Lege, atunci poți cunoaşte deplin Spiritul. Aşa cum spune Pavel, Credința este substanța Spiritului. Asta înseamnă că acea Credință făcută prin cunoaştere este totul. Cunoşti, în loc să ai credință. Este punctul în care textele Sanscrite nu deviază niciodată. Aceasta expresie concreta a Spiritului, care este mai întâi credință şi apoi cunoaştere, creează. Prin aceasta expresie concretă creează oamenii totdeauna, nu prin simțuri sau prin perceperea a ceea ce este material sau fizic, ci văzând orice substanță ca Spirit.

16. Credința este principiul activ al mintii. Mintea care acționează bazându-se pe percepția interioară sau pe întelegere, se desăvârşeşte în cunoaştere, sau devine cunoaştere absolută. Intuiția spirituală este cunoaşterea directă; ea contactează conştiința infinită direct la sursa ei. Această putere de cunoaştere directă este înnăscută în fiecare individ. Unii o manifestă de timpuriu în viață, mai ales pentru că sunt mai puțin hipnotizați. Adică, cu cât cineva este mai puțin tributar presupusei cunoaşteri a rasei sale, care în realitate este ignoranța, cu atât mai repede va urma ceea ce cunoaşte şi simte el instinctiv ca adevărat. Întotdeauna este ceva dinlăuntrul individului şi trebuie scos la iveală.

17.Iisus a spus: Nu am nimic în afara de ceea ce vine în Numele şi prin Puterea lui Christ, punându-se astfel pe sine în stare de receptivitate directă față de

intuiția spirituală. Ceea ce făcea Iisus este cu adevărat o lecție despre cum ar trebui să procedeze orice om în orice situație din viață. Să fii una cu Tatăl, aşa cum era el una cu Tatăl, iar legătura lui era totdeauna prin Christ, Cuvântul lui Dumnezeu, care este realitatea interioară a tuturor oamenilor. Christ este totul şi în toți, şi Christ este realitatea lăuntrică a oricărui individ.

18. Exista un singur tip de intuiție, aşa cum exista un singur tip de vedere fizică. Cu ajutorul ochilor poți să priveşti în fața ta şi să descoperi tot ce doreşti. Poți căuta frumusețea şi urâțenia, şi foloseşti aceiaşi ochi. Una este de dorit, cealaltă este indezirabilă. Iți poți exersa intuiția pentru a căuta principiul determinant şi operațiunile sale; o poți exersa în planurile psihice ca să afli ce se petrece acolo; sau o poți exersa pe aproapele tău şi să descoperi gândurile şi motivele sale secrete. Dar intuiția, orientată în orice altă direcție decât spre a descoperi operațiile Principiului însuşi, este o pervertire a acestui simt, mai prejos de toate simțurile, iar rezultatul este hipnoza, căci ea obstrucționează percepția clara a individului. Singura cale pentru a scăpa de orice grad de hipnoza este antrenarea intuiției pe căile cunoaşterii directe. Aceasta este calea de lumină, şi orice pervertire a simțului intuitiv este o cale de întuneric.

19. Vechea teorie din ocultism, că simțurile trebuie să fie distruse sau ucise, sau inversate, nu corespunde cu învățaturile filosofiei pure a Hinduşilor. Ei spun că totul este Spirit, că simțurile sunt Spirit, dar ele trebuie folosite ca atare şi trebuie păstrată adevărata lor semnificație spirituală. Ele devin căi de exprimare pentru ceea ce intuiția descoperă ca venind din Spirit. Această cunoaştere directă este şi manifestare directă.

Dacă noi acceptam faptul dezvăluit în Principiu, acel fapt devine imediat manifestat pentru noi. Este incredibil de simplu. Occidentalul n-a făcut decât să îngroape acest lucru în complexitate.

20. Când înțelegi corect natura a ceea ce numeşti materie, ca substanță pură a Spiritului, atunci poți vedea exact de ce este aşa. Hindusul spune: Contracta cubul, şi vei avea o substanță diferită. Dilata-l, şi vei avea o altă substanță. Această substanță nu este definită ca materială sau fizică, deoarece prin contracție sau dilatare nu se schimba natura ei, ci doar poziția relativă a atomilor. Apa şi gheata sunt, în aceeaşi măsură, H_2O, dacă nu luăm în considerare forma, şi această putere de dilatare sau de contracție este a patra sa dimensiune. În acelaşi fel, puterea oricărui lucru de a se dilata, de la o mărime la alta, prin simpla rearanjare a atomilor, este a patra sa dimensiune, iar acesta nu schimbă caracterul său intrinsec. Dacă toate lucrurile sunt făcute din substanța Spirituală, nu există nici o delimitare între ceea ce numim Spirit şi manifestarea sa. Numai atunci când omul este într-o stare de hipnoză, el îşi imaginează că există ceva în afara unității tuturor lucrurilor şi a unicității tuturor lucrurilor. Prin starea sa de hipnoză, el impune formei influențe false, şi aceste denaturări sunt produsele propriei sale ignoranțe.

PENTRU INSTRUCTOR

Paragrafele 1 şi 2. Lecția constituită de această explicare a teoriei cuantice oferă o ocazie deosebită pentru a imprima, în mintea individului, faptul că orice lucru care îi lipseşte se datorează separării sale de cauza primă, originară. Exact aşa cum un motor se opreşte

atunci când este deconectat de la curentul electric, sau aşa cum lumina se stinge când se acționează comutatorul, tot aşa şi omul încetează să funcționeze în acelaşi grad în care se separă de Spiritul lui Dumnezeu.

Paragraful 3. Când reduce totul la manipularea lumii prin gândire, încercând s-o demonstreze prin afirmații, mai curând sau mai târziu omul îşi epuizează abilitatea de a izbândi. Numai printr-o profundă meditație asupra identității tuturor lucrurilor, asupra unității omului cu Dumnezeu, puterea lui este reînviată astfel încât să revină la poziția de putere care îi aparține de drept. Omul, de la el însuşi, nu poate face nimic, Spiritul este cel care îl impulsionează şi, atunci când mintea şi ființa lui sunt reînsuflețite de Spirit, cuvintele şi faptele lui devin vii, şi numai atunci el acționează cu putere.

Paragrafele 4, 5, 6 şi 7. Este o mare deosebire ca omul să acționeze bazat pe o ipoteză adevarată sau bazat pe o ipoteză falsă, ori presupusă. Concluziile la care ajunge el în calculele sale depind de fundamentul său principiul cu care operează. Dacă acel fundament este fals, concluzia trebuie să fie falsă. Deoarece creația a început în marele Întreg Universal, omul nu poate găsi alt punct solid de referință, în activitățile sale, decât bazat pe acelaşi lucru. Omul nu poate să adapteze un principiu după propriile sale idei, ci trebuie să se adapteze el însuşi la acțiunea principiului, iar ideile sale trebuie să se dezvolte din acel principiu. La rândul ei, acțiunea lui trebuie să se conformeze aceluiaşi principiu, şi numai atunci el poate spera să obțină rezultatele corespunzătoare naturii sale fundamentale.

Paragrafele 8 şi 9 se referă la diferența dintre adevărat şi fals, dintre logica inteligentă şi logica falsă.

Mințile noastre funcționează complet pe dos atunci când lucrăm din exterior, sau când lucrăm doar pentru rezultatele exterioare care ne imaginăm că sunt conforme cu ideile noastre despre lucruri. Există o ordine determinată în Univers, şi numai aliniindu-ne la această ordine naturală a lucrurilor, putem spera la obținerea de rezultate satisfăcătoare.

Paragraful 10. Forța care a proiectat şi creat Universul nu poate fi considerată a fi lipsita de inteligență sau oarbă, acționând fără o direcție conştientă. Electricitatea trebuie comandată cu inteligență în treburile noastre zilnice, altfel nu am putea să avem lumină, căldură, putere rezultând din ea. Electricitatea în sine este o forță oarbă, dar fiind supusă controlului inteligenței, ea produce rezultate constructive. Astfel, orice forță creatoare a Universului trebuie să fie supusă conducerii inteligenței, altfel n-ar putea exista o creație ordonată.

Paragrafele 11, 12 şi 13. Cunoaşterea justă apare prin a deveni atât de liniştit încât să simți înlăuntrul tău acțiunea forțelor Universale, Spiritul lui Dumnezeu. Activitatea Lui nu numai că devine o influență vitalizatoare, dar trezeşte înțelegerea în mintea omului. Inspirația Atotputernicului dă înțelegere. După cum, în matematică, trebuie să înțelegi mai întâi modul de operare al unui principiu printr-o supunere tăcută față de reguli, tot aşa trebuie să contempli acțiunea Principiului Divin până ce îi înțelegi operațiunile. Cunoaşterea este acumulare de idei, dar adevărata cunoaştere este rezultată din a vedea cum se manifestă Spiritul lui Dumnezeu. Cunoaşterea vine să completeze acest proces. Înțelegerea alege calea spre rezultate.

Paragraful 14. Nici mintea, nici materia nu au nici o putere de a crea sau de a produce. Puterea de a produce este în Suflet sau în Spirit. Spiritul este cel care dinamizează. A-şi păstra ideile neschimbate şi a-şi conduce corpul, asta îl epuizează pe om. Viaţa este reînnoită şi puterea este trezită prin comuniunea cu Spiritul.

Paragrafele 15 şi 16. Credinţa este mijlocul prin care este recunoscut şi aplicat Principiul. Mai întâi, credinţa permite minţii să se relaxeze de la propriile sale activităţi, pentru a dobândi un nou impuls. Apoi ea se bazează pe acel impuls până ce dă rezultate. Credinţa este un fel de convertor mental în care ideile neconcretizate sau puterile nemanifestate sunt aduse în manifestare.

Paragraful 17. Secretul puterii lui Iisus era în faptul că el se baza complet pe ceea ce simţea că acţionează în cea mai profundă parte a fiinţei sale, ceea ce el numea Tatăl lăuntric. Legea lui Dumnezeu este înscrisă înlăuntrul tău, şi a te supune explicit la ceea ce acţionează dinlăuntrul înseamnă a aduce capacitatea lăuntrică la manifestare exterioară. Ceea ce acţionează în cea mai profundă parte a fiinţei omului este acţiunea lăuntrică a Principiului Universal.

Paragraful 18. Intuiţia este doar o altă cale prin care poate fi sporită conştienţa. Prin intuiţie se obţine accesul la realităţile interioare ale vieţii. Antrenat în Atotcunoaşterea lui Dumnezeu, sau în inteligenţa atotcuprinzătoare, omul poate înţelege orice lucru şi orice situaţie din punctul de vedere al cunoaşterii absolute.

Paragraful 19. Simţurile exterioare sunt porţi sau căi prin care exprimăm cunoaşterea lăuntrică în lumea

exterioară. Simțurile exterioare nu trebuie condamnate sau distruse. Făcând asta, iți distrugi porțile spre lume. Caută ca funcționarea întregii tale ființe să se alinieze la tendințele cele mai profunde ale ființei tale, până ce exprimi ceea ce eşti în ochii lui Dumnezeu.

Paragraful 20. Să cunoşti adevărata natură a tuturor lucrurilor, nu ca diviziuni separate sau izolate, ci ca unul şi acelaşi lucru în diferite stadii de evoluție, înseamnă să fii în posesia puterii şi autorității care iți aparțin ca produs al Cauzei Unice Prime.

CAPITOLUL XIV - CONCLUZII

În acest volum am intenționat mai mult să oferim cititorului din învățaturile şi practicile concrete ale Maeştrilor, şi mai puțin să relatăm performanțele lor. Nu am pus un accent prea mare pe întâlnirile noastre din India, dar deja am povestit destule lucruri din călătoriile şi întâlnirile noastre pentru a-i satisface pe aceia care doreau să afle mai multe despre expedițiile în sine. Dacă am fi relatat toate întâmplările şi experiențele trăite acolo, nu ne-ar fi ajuns timpul şi spațiul ca să prezentăm acea învățătură esențială care îl va ajuta pe student să trăiască, în propriile sale experiențe, ceea ce trăiesc şi demonstrează Maeştrii. Studentul obişnuit este mai interesat de filosofia şi ştiința Maeştrilor. Numai printr-o asemenea cunoaştere, individul poate afla cum să procedeze pentru a-şi dobândi desăvârşirea şi propria calitate de Maestru. În plus, faptele miraculoase şi maniera în care trăiesc Maeştrii au fost suficient de larg relatate, desigur, în primele 3 volume.

Acest periplu ne-a adus multă cunoaştere practică, iar acum scopul nostru este de a recapitula ideile

principale, pentru ca ele sa rămână fixate în mintea studentului. Astfel, el poate avea o bază de lucru clar definită, de la care să pornească în a-şi reorganiza viața în acord cu acele aspirații prin care iluminații au ajuns la stadiul de Maestru. Acest lucru este posibil pentru fiecare, dar starea aceasta nu se obține prin citit, studiu sau teoretizare, ci trăind efectiv viața pe care o trăiesc Maeştrii.

S-a stabilit clar că viața trăită de individul mediu este hipnotica; adică, majoritatea bărbaților şi femeilor nu trăiesc deloc viața aşa cum ar trebui. Nici măcar unul dintr-un milion nu simte libertatea de a trai aşa cum simte el, lăuntric, că ar trebui să trăiască. Omul a ajuns să se supună părerii lumii despre el, mai mult decât legii propriei sale ființe. Din această cauză şi în măsura în care face asta, el trăieşte sub o vrajă hipnotică. Trăieşte în iluzia ca este o biată ființă umană, trăitoare într-o lume doar materială, şi de care spera să scape doar atunci când moare şi merge în ceea ce el numeşte Cer. Nu aceasta s-a intenționat în planul şi scopul vieții. Supunerea față de propria fiintă interioară, exprimarea vieții aşa cum simte omul instinctiv că ar trebui să fie exprimată, este adevărata fundație a vieții pe care Maeştrii o dezvăluie ca unicul mod adevărat de a trăi.

Diferența dintre învățaturile şi practicile Maeştrilor, şi cele ale fakirilor, constă în faptul ca fakirul nu face decât să intensifice situația hipnotică a minții. Imaginile false şi materiale sunt atât de adânc imprimate în mințile senzitive ale oamenilor, încât ei sunt aruncați în stări mai adânci de hipnoză. Maestrul spune: Ceea ce apare la exterior, nu există deloc, iar prin asta el înțelege că nu ceea ce este aparent constituie realitatea vieții.

Realitatea vieții este ceea ce provine din însuşi centrul ființei omului. Maeştrii caută, pe toate căile, să-şi curețe mințile de impresiile lumeşti şi stau, pentru perioade îndelungate, în Samadhi - linişte - pentru a putea vedea limpede acea tendință lăuntrică a ființei lor. Apoi, următoarea lor încercare este de a trăi prin gând, cuvânt şi faptă acea mişcare pe care au perceput-o înlăuntrul lor. Adevărata stare de Maestru constă în a trăi instrucțiunile învățătorului lăuntric, Eul Interior, şi nu de a privi la opiniile lumii.

Metodele fakirilor nu se deosebesc prea tare de multe dintre ideile şi practicile lumii metafizice din Apus. Colectarea de idei de la învățători şi din cărți, asimilarea lor în natura conştientă a propriei ființe, înseamnă a stabili o determinare falsă, puternic hipnotică. Chiar şi a modela conştiința cuiva, pentru ca el să se acorde cu ideile dezvoltate de alte minți, înseamnă a impune acelui individ condiții false. A manipula trupul, procesele lui, sau a te concentra înlăuntrul trupului spre a-i trezi centrii sau funcțiile, înseamnă doar a-l tine mai departe pe individ în afara adevăratei cauze a vieții, şi starea finală a omului devine mai rea decât la început. Învățătura primită din afară trebuie preluată în mental şi asimilată, analizată, confruntată cu cele mai profunde realități ale propriei noastre ființe interioare, pentru a determina dacă este adevarată pentru Sine. Este mult mai bine să-ți consulți Sinele mai întâi, şi astfel să dobândeşti, de la prima mână, cunoaşterea lui exterioară. Prima metodă este lentă şi întârzie progresul, în timp ce ultima este armonioasă şi eliberatoare. Observați deosebirea intre cazul când acționați conform instrucțiunilor cuiva şi cazul când ascultați de ceea ce simțiți intuitiv că este

corect. Acest lucru, el singur, ar trebui să ne învețe că drumul vieții este dinlăuntrul spre înafară.

Forțele vieții sunt tăcute, şi acesta este principalul motiv al naturii tăcute a Maeştrilor. Este modul prin care ei se mențin în armonie cu viața însăşi. Chiar şi Scripturile noastre afirmă, concret, că multe cuvinte nu sunt fără păcat. Numai atunci când vorbim în armonie cu ceea ce simțim lăuntric, ne exprimăm în armonie deplină cu adevărata cauză a vieții. Nu ați remarcat că atunci când spuneți ceea ce simțiți, ca şi atunci când faceți ceea ce simțiți că este just, sunteți liberi? Tot aşa, simțiți că v-ați limitat sau v-ați îngrădit singuri atunci când spuneți ceva ce nu este confirmat de propriile voastre simțuri lăuntrice.

Aceasta este filosofia non-rezistentei, promovată de Gandhi şi predominantă în învățaturile Hinduse. Christ a accentuat aceste învățături. Atunci când vorbeşti sau acționezi într-un mod care nu este în armonie cu tine însuți, creezi o rezistență care este o influență a practicilor hipnotice. Ea limitează ființa omului şi îl împiedică să exprime ceea ce este el cu adevărat. Nu numai că această rezistență apare în ființa omului, dar atunci când ea este făcută vizibilă pentru ceilalți, ei o amplifică şi, astfel, întreaga lume este ținută în întuneric. Tatăl, care vede în taină, te va răsplăti deschis. Nimeni nu ar trebui să respingă vibrațiile de bucurie pură, chiar dacă este foarte trist, dar încearcă să vorbeşti cuiva cu bucurie şi o va respinge. Spune-i unui om sărac că nu este necesar să fie sărac, şi el va fi gata să respingă ideea aceasta şi să aducă tot felul de scuze în apărarea sărăciei lui, dar adu-l sub influența tăcută a abundenței, şi sufletul său adevărat se va dezvălui. Încearcă să despărți doi oameni care se luptă,

şi ei vor fi în stare să te atace pe tine, dar trimite un sentiment de pace din propria ta ființă lăuntrică, şi atunci ei vor fi mult mai apți să-l recepționeze şi să se oprească din luptă. Doctrina non-rezistentei nu este pasivă, ci reprezintă o revărsare dinamică a Eului Interior.

Reorganizarea socială şi reforma economică trebuie să emane din trezirea conştiintei omului. Nu se poate să se guverneze sau să se emită legi care îl pun pe om sub un val de hipnoză. Nu poți organiza ideile şi motivațiile oamenilor până ce ei nu se conformează propriilor lor naturi. Aici este toată diferența. Un om este egoist, altul este altruist. Unul este un învingător, altul este un învins. Unul are o putere şi o abilitate neobişnuită, în timp ce altul este slab şi incapabil. Unul se gândeşte numai la bunăstarea lui materială, în timp ce altul se gândeşte doar la progresul lui spiritual, dar ambii complet rupți de ființa lor interioară. Cum ar putea fi organizate într-un ansamblu armonios idei şi sentimente atât de divergente? Numai în cea mai profundă parte a ființei sale, omul este identic cu aproapele sau în gândire şi motivație, şi numai scutind la lumină ceea ce este înlăuntru, poate fi pace şi armonie pe pământ.

Ceea ce acționează în ființa cea mai profundă a omului este identic cu marea Minte Universală, sau Dumnezeu. Legea lui Dumnezeu este înscrisă în adâncul tău. A fi Maestru înseamnă a aduce la suprafață ceea ce este ascuns înlăuntru. Acest lucru se realizează numai printr-o profundă meditație şi consultare a SINELUI, care este singurul Maestru pe care îl poate găsi cineva, şi care îl poate conduce spre ținta vieții.

A ajunge acolo, este doar o chestiune de a abandona toate condițiile iluzorii ale minții, corpului şi

problemelor, şi a începe viața de la început. Începi cu ideea că tu eşti acel EU care doreşti, în sinea ta, să fii, şi astfel te va preocupa într-atât să fii acel EU, încât orice altceva va fi dat uitării. Odată ce ți-ai descoperit Eul şi ai devenit acel EU, eşti un Maestru şi un sprijinitor al lumii. Mulți oameni, lucrând împreună în Tăcere, vor răspândi asupra lumii o influență mai puternică decât orice mişcări generate de industria organizată, de război sau de reformele sociale. Eficiența vieții cuiva nu consta atât de mult în ceea ce face, ci în cum o face, iar acest cum este determinat de gradul în care el s-a descoperit pe sine.

Doar faptul de a rosti cuvinte şi de a se baza pe puterea din ele sau pe efectul vibratoriu al cuvântului nu-l ajuta niciodată pe om sa devina un Maestru. Cuvintele conțin doar acel grad de putere la care le limitează conştiința individului care le foloseşte. Puterea constă în profunzimea realizării sau în gradul de conştiență dindărătul lor. Nu cuvintele produc conştiență, şi nu ele vindecă trupul sau modifică situațiile. Realizarea trezirii produce cuvintele şi impulsionează acțiunea exterioară, iar cuvântul sau gestul este puternic numai pe măsura acestei treziri interioare.

Faptul de a vorbi sau acționa din motive exterioare, nu numai că produce o condiție hipnotică, dar lasă loc şi ideii că ar exista două minți opuse şi, mai departe, şi ajunge să divizeze mintea în mai multe acțiuni separate. Mintea este o Unitate şi lucrează ca o Unitate, iar ceea ce pare a fi dualitatea minții este doar un ansamblu dual de idei, o parte dezvoltate din impresiile exterioare, iar cealaltă pornind din starea naturală a minții, aşa cum lucrează ea la origine. Mintea este complet unificată

şi armonizată prin negarea sau respingerea oricărui gând sau impuls care nu provine din adâncul ființei. Aceasta purifică tot canalul conştiintei şi lasă individul liber să gândească şi să acționeze aşa cum ar trebui, în armonie perfectă cu Mintea Universală. Aceasta este adevărata esență a stării de Maestru.

A vorbi şi a trăi în această unitate, fără simțul divizării, este cel mai mare dar al omului, căci i s-a dat o minte întreagă, după Scripturi. Cu alte cuvinte, el a fost adus în existență într-o perfectă uniune cu sursa lui; era complet, întreg, şi Iisus a spus că omul trebuie să revină la această stare de împlinire. Trăieşte în Ierusalim până ce Spiritul Sfânt - întreg - coboară asupra ta, sau până când revii la acel simț al unității cu Mintea Universală.

Spiritul este Cauza, şi atunci când omul se întoarce la Cauză, Sursa sa, el devine întreg şi sănătos. Atunci el este sănătos nu doar la minte, ci şi la trup, şi în treburile sale, căci întreaga sa ființă este unită în marea Unitate care este natura esențială a tuturor lucrurilor. Este întregirea şi unificarea tuturor lucrurilor în şi cu Sursa lor. Acestea nu pot semnifica altceva mai mic decât întregul. Nu se pot referi la vreo parte individuală a întregului. Obligatoriu se referă la unitatea întregului. Orice lucru este un centru al unității, sau un centru unde trebuie să se păstreze şi să se manifeste unitatea tuturor lucrurilor. A localiza sau separa un fapt, înseamnă a-l scoate complet din natura lui şi a-i pierde semnificația. Când Christ spunea Lucruri ca acestea, şi mai mari veți face, sau când Emil spunea Şi voi puteți face aceste lucruri la fel de uşor, ei vorbeau din conştiința adevăratei unități, desăvârşirea individului în relația sa cu întregul.

Viața Maeştrilor este această viață în unitate, şi fiecare o poate trăi dacă îşi abandonează aliațele cu instituții, religii, rase şi națiuni, şi acceptă alianța sa cu Universul. Acesta este chivotul legământului care a permis copiilor lui Israel să învingă, dar când el a fost pierdut, ei n-au mai reuşit să-şi păstreze libertatea în fața inamicilor.

Orice separare este doar o ipoteză individuală. Nici un individ nu poate fi cu adevărat separat de întreg, căci a fost creat înlăuntrul întregului şi este o parte a lui, asemenea lui. Iubirea este marele unificator din conştiința omului, şi a te menține permanent în atitudinea de a iubi înseamnă a progresa spre unitate. Ea este singurul protector al vieții, sănătății şi al oricărei abilități. Nu este nevoie să încerci să iubeşti pe oricine, ci trebuie să cauți permanent să-ți menții ființa întreagă prin sporirea iubirii. Când ființa cuiva se extinde prin iubire, el se va găsi, mai curând sau mai târziu, în atitudinea de a iubi toți oamenii, şi în această situație el se înalță nu numai pe sine, ci pe toți cei din jurul său, în aceeaşi unitate. Nu există divizare într-un sentiment treaz de iubire.

Starea de Maestru sau iluminarea nu se dobândeşte mergând în India şi stând la picioarele unui Maestru. Starea de Maestru se dobândeşte ascultând cele mai profunde adevăruri ale propriei tale ființe şi supunându-te la ceea ce afli astfel. Orice ajutor necesar este, instantaneu, la îndemână, dacă omul se îndreaptă în această direcție şi acționează pornind de la această realitate. Toată puterea Universului se afla îndărătul oricărei cauze înalte, în orice impuls adevărat care străbate ființa interioară a omului.

Este precum germenul vieții înlăuntrul seminței, şi toate forțele naturii acționează pentru a-l scoate la lumină, la exprimarea deplină a tuturor potențialităților sale. Aceasta este metoda Maeştrilor, iar învățătura lor spune că trebuie să fii sincer față de Sine, să trăieşti viața Sinelui, să exprimi ceea ce este adevărat înlăuntrul tău până ce eşti, la exterior, ceea ce doreşti lăuntric să fii.

Când omul revine la această motivație a vieții, tot ce există în Univers începe sa acționeze asupra lui, să se manifeste prin el. Omul trebuie să aibă nu numai inteligența care să-l conducă şi puterea de a face ceea ce trebuie făcut, dar şi substanța care îl hrăneşte şi îl susține în ceea ce face. Nu există lipsuri decât în lumea ideilor hipnotice care au separat mintea omului de realitate. Revenit la unicitatea sa originară, unde el primeşte conştient ceea ce Universul revarsă asupra lui, nu mai pot exista nici un fel de lipsuri, în nici o fază a ființei sale şi nici în problemele lui.

Teoria cuantică este apropierea ştiinței de realitatea fundamentală a vieții, şi în afara indestructibilei şi indisolubilei unități a tuturor lucrurilor nu poate exista nici o adevărată ştiință, religie, structură socială, şi nici vreo viață trăită cu succes.

Aceasta este calea conducerii de sine, Viața Maeştrilor, şi singura viață adevarată. Ea poate fi descoperită exact în cele mai tainice unghere ale propriei tale ființe. Maeştrii spun că eliberarea poate fi obținută numai şi numai pe această cale. Christ, vorbind prin omul Iisus, a spus acelaşi lucru: Nimeni nu ajunge la Tatăl, decât prin Mine. Acelaşi Christ din tine îți transmite acelaşi mesaj. Singurul tău contact real cu un

Maestru este prin propria ta calitate de Maestru, dinlăuntrul tău.

Volumul 5

BAIRD T. SPALDING - schiță biografică

Oriunde există o pâlpâire de interes general în legatură cu o personalitate sau cu realizările ei, aşa cum au dovedit-o cititorii cărții „Viața şi Învățaturile Maeştrilor din Extremul Orient", poți fi sigur că există alături de ea şi o flăcără a Adevărului spiritual.

Puțini oameni, în epoca modernă, au stârnit un la fel de viu interes ca Baird T. Spalding, al cărui nume a devenit legendar în cercurile metafizice şi de căutare a Adevărului din prima jumătate a secolului XX. Puțini au simțit flacăra de inspirație spirituală care străbate lumea, aşa cum a simțit-o dl. Spalding. Natura acestui om, maniera în care el şi-a prezentat mesajul, şi Mesajul însuşi, toate stau drept vie mărturie a Adevărului cuvintelor sale, ale nobleții şi sincerității mesajului sau.

Nenumăratele scrisori primite de-a lungul anilor din întreaga lume demonstrează ajutorul deosebit adus de mesajul conținut în aceste volume, şi astfel de scrisori continuă să sosească, la mulți ani după ce el a plecat spre o mai înaltă şcoală a vieții.

Baird T. Spalding a părăsit această lume pe 18 Martie 1953, la Tempe, Arizona, la vârsta de 95 de ani. A fost activ în cadrul intreprinderilor sale miniere până în ultimul moment.

Douglass C. DeVorss l-a cunoscut, probabil, destul de bine pe dl. Spalding, datorită numeroşilor ani de colaborare, şi cităm din discursul său rostit la ceremonia organizată în memoria d-lui Spalding la Tempe, pe 22 Martie 1953:

Dl. Spalding era un foarte discret şi modest slujitor al tuturor celor pe care îi întâlnea. Niciodată nu mi-ar fi permis, în nici o situaţie, să-l prezint publicului, să-i zugrăvesc personalitatea sau numele ca pe cele ale unui om cu mari realizări. Din 1935 am avut ocazia unică să călătoresc cu el prin peste 200 de oraşe din America de Nord. Şi, deşi în acei ani am trăit alături de el 24 de ore pe zi, într-o tovărăşie foarte strânsă, trebuie sa fiu sincer şi să vă spun că eu cred că nici o persoană sau grup de persoane nu a înţeles cu adevărat acest mare suflet, care acţiona pe multe căi, în atât de multe şi diverse domenii de activitate. Făcând aceste câteva observaţii personale, sunt convins că veţi înţelege că o făcea într-un mod foarte umil, căci el a fost nu numai prietenul nostru, ci şi un om care era ca un tată pentru mulţi dintre noi.

Nu a existat nici un oraş, cătuşi de mic, oriunde în lume, unde dl. Spalding să nu fi putut să intre în casa cuiva şi să cineze. Întotdeauna era binevenit. Iar în ultimii 25 de ani el a trăit foarte mult, după cum spunea el însuşi, ca o pasăre. Părea că atinsese un nivel de realizare la care lucrurile materiale nu mai aveau mare importanţă pentru el. Deşi, timp de multă vreme, sursele sale personale de venituri ne-au fost necunoscute, mie şi nouă tuturor, el nu trecea deloc drept un om avut. Posesiunile sale materiale sunt puţine. Marea moştenire pe care ne-a lăsat-o este formată din descoperirile sale unice cu privire la învăţaturile lui Iisus. Dl. Spalding nu a scris şi nu a vorbit niciodată pentru profit sau câştig financiar, şi era un canal deschis pentru orice sume care ajungeau la el, distribuindu-le imediat. Nu avem cum să cunoaştem extinderea acţiunilor sale filantropice, căci tuturor celor care l-au abordat din nevoia de ajutor

material, el le dădea tot ce avea, şi în consecinţă era întotdeauna un om foarte prosper. De fapt, nu cunosc pe nimeni altul care să fie, într-un anumit fel, la fel de bogat ca dl. Spalding, şi mulţi dintre noi invidiau realizarea deosebită la care ajunsese el prin excepţionala sa înţelepciune, şi pe care, fără îndoială, o dobândise foarte timpuriu în viaţă.

Avea cam 65 de ani atunci când a făcut primele din aceste descoperiri cu privire la Iisus şi la viţile Marilor Maeştri. A călătorit şi a discutat cu Marii Maeştri din lumea vizibilă, la fel ca dl. Steinmetz, marele cercetător, al cărui admirator era. Am văzut imagini cu dl. Spalding şi dl. Steinmetz împreună. Atât Steinmetz, cât şi Edison, au prezis că va veni timpul când ne va fi posibil să facem înregistrări ale Legământului de pe Munte, din momentul când Iisus însuşi făcea acest legământ.

Multe alte descoperiri şi dezvăluiri, cum îmi place să le denumesc, au fost făcute de dl. Spalding în timpul îndelungatei sale vieţi de dăruire şi activitate în toate colţurile lumii. Acum aş vrea să revin la ideea modului în care au ajuns să fie publicate aceste cărţi. Persoane care îl cunoscuseră pe dl. Spalding la Calcutta, în India, în primii ani din secolul XX, îmi spuseseră că el se hotărâse să scrie, pe larg, relatările câtorva dintre experienţele sale din India. Câţiva prieteni l-au rugat să le scrie la maşina de scris ca să poată avea şi ei copiile, şi timp de mulţi ani el a purtat cu sine aceste povestiri scrise (care aveau să devină apoi Volumul I). Oamenii le citeau şi le transmiteau de la unul la altul până când, în cele din urmă, o foarte influentă doamnă din Oakland, California, al cărei soţ era constructorul căilor ferate municipale din Oakland, l-a întrebat pe dl. Spalding dacă are ceva împotriva ca ea, dispunând de o tipografie

proprie, California Press din San Francisco, sa tipărească 1000 de copii ale scrierilor sale pe o hârtie relativ ieftină; ea dorea să dea câte o copie fiecăruia dintre prietenii sai. Dl. Spalding şi-a dat consimțământul şi, curând după aceasta, a plecat în Anglia.

Cărțile au fost tipărite şi au circulat printre prietenii doamnei, ca daruri ale ei. În 60 de zile, în mod fenomenal, au fost primite peste 20 de mii de cereri pentru copii ale cărții! Când dl. Spalding s-a întors din Anglia, bineînțeles că a fost uimit de interesul pentru descoperirile şi experiențele sale, astfel că i-a permis doamnei să se ocupe de publicarea noilor sale scrieri care aveau să devină Volumul II.

A urmat apoi o perioadă de circa 10 ani în care dl. Spalding nu a mai scris deloc. Dar aproape în fiecare seară el era invitat la cineva sau îşi vizita prietenii şi, după cină, urma o convorbire cu întrebări şi răspunsuri, mod în care s-a întâlnit cu foarte mulți oameni. După ce îşi încheia munca zilnică, de inginer-cercetător, răspundea la numeroasele întrebări care i se puneau la aceste mici întruniri, şi cele spuse de el s-au răspândit foarte repede. Aceasta activitate a fost întreruptă în perioada în care Cecil B. De Mille a făcut filmul „REGELE REGILOR". Dl. Spalding a fost angajat de dl. De Mille în calitatea de consilier tehnic pentru problemele Biblice din acel film.

Propria mea experiență cu dl. Spalding a început cam cu 25 de ani în urmă.

Mă interesau în mod special cărțile şi difuzarea lor în întreaga lume. Pe vremea aceea exista un mare interes pentru Noua Gândire şi pentru lecturi şi studii spirituale, şi foarte mulți oameni aşteptau cu nerăbdare

ca dl. Spalding să scrie o altă carte. În cele din urmă, unul dintre prietenii săi cei mai apropiați l-a invitat la o cabană, în mijlocul naturii, unde el a putut să lucreze nestingherit, şi astfel a terminat ceea ce este cunoscut ca Volumul III. Aceasta carte a fost publicată imediat.

Începuse să circule prin țară un zvon ca dl. Spalding ar fi decedat, astfel că, din moment ce urma să plece spre India şi într-o călătorie în jurul lumii abia la 4 Octombrie, i-am sugerat să călătorim împreună până la New-York, oprindu-ne în câteva din oraşele mai mari de pe traseu, şi întâlnindu-ne cu numeroşii cititori ai cărților sale ca să dezmințim zvonurile false. Dl. Spalding a fost de acord că era o idee bună dacă putea fi realizată în vreo 30 de zile. Astfel încât, la sfârşitul lui August 1935, am ales 30 din cele mai mari oraşe şi am decis să facem acest tur în 30 de zile. Vă spun asta ca să scot în evidență faptul că, aşa cum mulți dintre voi o ştiu, dl. Spalding, chiar până acum câteva zile, avea o energie fizică aproape nelimitată. Niciodată nu era obosit. Putea sa trăiască 2 - 3 săptămâni cu numai 3 - 4 ore de somn pe noapte.

Niciodată nu cerea nimic pentru sine. Niciodată nu a susținut că ar fi un mare vindecător sau practician al metafizicii, clarvăzător, medium sau altceva de genul acesta. Şi pot să vă asigur că şi-a scris toate cărțile exact aşa cum voi v-ați aşeza şi ați scrie o scrisoare cuiva. Materialul nu era obținut niciodată prin scriere automată, claraudiție sau clarvedere, sau altceva de acest fel. Nu era necesar aşa ceva, căci el i-a cunoscut pe oamenii despre care scria, exact la fel cum i-a cunoscut şi pe marii oameni de ştiință şi cercetători ai religiilor, ca dr. Steinmetz şi dr. Norwood. Ultimul era un

celebru pastor din New-York, şi unul dintre cei mai apropiați prieteni ai d-lui Spalding.

Cred că aceste lucruri v-ar putea interesa, deşi probabil ca el nu ar aproba ce facem noi în această după-amiază, căci el realiza că trupul fizic are foarte puțin de-a face cu Viața reală a individului. După cum vă amintiți, el spunea: „Christ este în fiecare dintre voi", şi acesta este cel mai important lucru pe care el dorea ca fiecare să-l realizeze. Uneori, când oamenii îl întrebau „Câți Maeştri sunt în Statele Unite?", el spunea: „Trebuie să fie cel puțin 150 de milioane de Maeştri în țara asta". Aceasta era viziunea lui, că fiecare individ va deveni conştient de Unitatea sa cu Dumnezeu şi cu Christ, şi nu se va mai mulțumi să servească unor crezuri, dogme sau secte.

Oricare dintre voi, dacă ați fi acum în locul meu, ați putea spune o poveste uşor diferită. Nu ar exista două povestiri identice, pentru a relata ce a însemnat dl. Spalding pentru voi ca individ, sau ca frate al vostru, căci pentru scrierile şi cuvintele sale, pentru a răspunde la întrebările voastre, el niciodată nu ducea lipsa de timp. L-am văzut vorbindu-i toată noaptea unui prieten pentru a-l ajuta să depăşească un obstacol mental sau financiar. Părea să dețină o deosebită putere intuitivă, care îl făcea un atât de mare cunoscător. A studiat la Heidelberg. A lucrat în toate marile laboratoare ştiințifice, pe rând, şi mai ales în cercetări geofizice. A fost unul dintre pionierii cercetărilor atomice. Era interesat îndeosebi în a-l ajuta pe individ să se ajute pe sine. Ciudat astăzi, şi lucrul cel mai greu de înțeles pentru oameni, este faptul că posesiunile materiale însemnau atât de puțin pentru el. Căci el realizase, ca şi Iisus, că lucrul cel mai mare, pe care îl putem face

atunci când ne exprimăm în planul fizic, pe acest pământ, este să trăim Viața lui Christ şi să nu mai acordăm atenție limitărilor. Desigur, asta am încercat să facem şi noi în această după-amiază, căci ştim că dl. Spalding este cu noi, ca întotdeauna, şi că avem ocazia, continuu, să trăim Viața aşa cum a făcut-o el şi în modul pe care el a încercat să ni-l arate.

Capitolele următoare sunt extrase din conferințele susținute de dl. Spalding în Sudul Californiei, în ultimii doi ani ai vieții sale.

CAPITOLUL I - VIZIONAREA EVENIMENTELOR TRECUTE

Aceste experiențe, descoperiri şi revelații ale cercetărilor noastre vin din umbra Himalayei şi până la nesfârşita întindere a desertului Gobi, din New York şi până în America de Sud şi Centrală, din San Francisco până în Filipine, Alaska şi Canada.

Am desfăşurat această muncă vreme de peste 40 de ani, la început traducând documentele găsite în Gobi, în Tibet şi în India, şi lucrarea a condus la o organizație alcătuită din vreo 26 de oameni interesați de continuarea şi rezultatele ei.

Oamenii de ştiință încep să ne acorde tot mai mult credit; de fapt, cu doi ani în urmă ei se convinseseră că, ajutându-ne de camera noastră de luat vederi şi de ceea ce numeam captarea imaginilor evenimentelor trecute, aveam să fim capabili să mergem în urmă cu cel puțin un milion de ani, ca să arătam civilizația care exista pe atunci.

Deocamdată este deja remarcabil faptul că putem să ne întoarcem şi să captam imagini clare a ceea ce se petrecea cu sute de mii de ani în urmă. S-au făcut multe lucruri în acest sens. Am avut onoarea să începem acest lucru asistați de dr. Steinmetz. Am lucrat eu însumi cu dr. Steinmetz şi în tot acest timp el şi-a pus în practică afirmația: „Vom construi o cameră de luat vederi care va merge îndărăt în timp şi va capta orice eveniment din trecut, după dorință". Apoi a continuat cu detalii. În continuare, a desenat planurile aparatului şi noi le-am urmat întocmai, şi astăzi putem afirma cu hotărâre că suntem capabili să ne întoarcem în timp şi să captăm orice eveniment din trecut. Desigur, este un volum de lucru care devine copleşitor, dar noi selectăm evenimentele trecute şi, aşa cum spuneam, oamenii de ştiință admit astăzi şi sunt complet convinşi că vom merge îndărăt în trecut până la un milion de ani.

Munca noastră de la început, cu prima cameră, a fost impulsionată de dr. Steinmetz. Am lucrat cu dr. Steinmetz vreme de circa 9 ani, şi permanent el susținea că aveam să ajungem la evenimentele trecute şi să aflam tot ce s-a întâmplat, adică să arătăm ce au făcut civilizațiile vechi, cum operau şi ce s-a întâmplat cu ele.

Prima noastră experiență a fost legată de discursul inaugural al lui George Washington. Era în New York, în locul cunoscut ca Federal Hall. În imagine pot fi distinse clar toate personalitățile aflate cu el pe estradă, iar George Washington se mişca înainte şi înapoi în fața grupului, rostindu-şi discursul inaugural. Din vremea respectivă nu s-a făcut nici o imagine exactă cu acel discurs sau cu acel grup. Au fost pictate tablouri, dar încă nu se făceau fotografii. Acum avem imaginea exactă, cu vocea lui George Washington pe bandă de

sunet. O vreme, toți spuneau ca era un fals, că noi „fabricasem” filmul facând imaginea să se miște. De fapt, este imaginea reală care acum, pur și simplu, poate fi văzută cu ajutorul unui mecanism cinematografic obișnuit.

Apoi am cercetat Cuvântarea de pe Munte. Acum știm ca Iisus, omul, nu era altfel decât noi. Avem o istorie completă a vieții familiei sale, pe o durata de peste 20 de mii de ani, și știm că era o familie foarte bine situată, iar El era un om cu o mare influență, cu un caracter foarte ferm. Era înalt de aprox. 1,89 m și, stând în picioare în mulțime, imediat îl remarcai și iți spuneai despre El: „Este un om capabil de mari realizări”, și într-adevăr El le-a realizat. Istoria a păstrat aceste lucruri până astăzi, iar noi ne întoarcem până la desfășurarea lor și aflăm adevăratele Sale cuvinte.

Ne preocupă foarte mult întreaga Sa viață și am urmărit-o pe o durată îndelungată. Nu numai că am cunoscut omul vazându-l de-a lungul unui număr de ani, dar știm azi și că El nu a trecut niciodată prin moarte.

Iisus din Nazaret nu a susținut niciodată despre sine mai mult decât ar fi capabilă să facă orice persoană obișnuită. Știm asta cu siguranță acum. În plus, El ne-a spus că moartea a fost învinsă.

Cuvântarea de pe Munte s-a păstrat mereu ca o bijuterie spirituală. Oamenii o văd astăzi tot așa, ba chiar mai mult decât au făcut-o vreodată înainte, și încep s-o înțeleagă și să o aducă în viața lor.

Astăzi vă putem arata, în fotografii, ca nimeni nu a adus nimic atunci, în afară de băiețelul cu cele 5 pâini și cei 2 pești. Aceasta nu este o alegorie. De fapt, nu-l vom găsi pe băiețel în imagine. Și nici mulțimea. Tot ce a

spus Iisus a fost: „Aşezaţi-vă şi pregătiţi-vă pentru ospăţ”, şi a fost abundenţă pentru toţi.

Apoi avem iarăşi un moment când ucenicii i-au spus lui Iisus: „Învăţătorule, avem nevoie de pâine, dar mai sunt 4 luni până la seceriş”. Răspunsul lui a fost: „Priviţi ogoarele, sunt deja gata de seceriş”, şi aşa şi sunt, chiar în imagine.

Cu aceste imagini am fost capabili să corectăm multe erori care s-au făcut. Am lucrat vreme de 8 ani la imaginea Cuvântării de pe Munte, înainte de a determina identitatea omului Iisus. Căutam tot timpul un om descris ca în pictura lui Leonardo da Vinci.

În legatură cu asta am avut o experienţă interesanta. Trei dintre noi eram la Vatican şi discutam cu un cardinal foarte vârstnic, care ne întrebase cum mergea treaba cu imaginea Cuvântării de pe Munte. Era foarte interesat de ceea ce făceam, şi ne-a spus că puteam să obţinem foarte multe informaţii noi dacă luam cartea lui de vizita şi mergeam la Paris, la Luvru, unde trebuia să întrebăm de un anumit bărbat şi să-i cerem să vedem scrisorile lui Da Vinci. Pentru noi era un fir nou, şi imediat am plecat la Paris. Ne-am dus direct la Luvru, de cum am ajuns, şi am fost primiţi cu toată atenţia. Scrisorile lui Leonardo Da Vinci sunt astăzi acolo toate, lucru care poate fi verificat.

Întotdeauna bănuisem că tabloul lui Da Vinci este un portret al lui Iisus aşa cum Îl văzuse pictorul însuşi. Astăzi s-a dovedit, şi avem scrisorile lui Da Vinci ca să o confirme, ca el a văzut Christul în figura modelului pe care şi-l alesese să-i pozeze pentru portret. El spune că era un bărbat tânăr, pe cale să se căsătorească, şi în ochii săi era o lumină frumoasă. Da Vinci a văzut în asta Christul şi astfel a pictat portretul. Acestea se petreceau

în perioada Renaşterii, când părul lung şi barba erau la modă. Nu ştim ca Iisus să fi purtat vreodată păr lung şi barbă, şi nici robă. Poate alții aşa Îl ştiu, dar acest lucru a apărut din mina lui da Vinci.

Doi ani mai târziu, pictorul s-a decis să picteze un portret al lui Iuda, trădătorul. A căutat, vreme de aproape doi ani, o figură suficient de vrednică de dispreț ca să-l ilustreze pe trădător. În fine, într-o dimineață mergea prin cartierul vagabonzilor din Paris şi iată că într-o firida, murdar şi zdrențăros, era omul căutat! S-a apropiat de el şi i-a spus: „Am pictat un portret al lui Christ, acum caut pe cineva care să-mi pozeze pentru portretul lui Iuda, trădătorul". Omul l-a privit şi i-a spus: „Domnule, eu v-am pozat pentru Christ". Era exact acelaşi om! Da Vinci spune deschis în scrisorile sale că acel om, dacă nu l-ar fi trădat pe Christ, niciodată n-ar fi ajuns în firida din cartierul apasilor parizieni. El merge mai departe, afirmând că, ori de câte ori folosim expresia „nu pot", negăm Christul lăuntric.

Astăzi putem dovedi că, prin orice cuvânt negativ pe care îl foloseşti, trădezi Christul dinlăuntrul tău. Da Vinci recunoaşte deschis şi că el niciodată nu s-a gândit că pictează chiar figura lui Iisus, Christul, dar că într-adevăr a văzut Christul în acea figură.

Leonardo Da Vinci a fost un om absolut remarcabil. A scris multe articole ştiințifice foarte profunde, deşi ele nu au fost publicate niciodată. Le poți citi doar intrând într-o cabină de sticlă, păzit fiind de 3 oameni în timp ce le citeşti. Sunt foarte prețioase. A fost un om excepțional, şi mereu vorbea de Christul lăuntric. El spune cât de minunat este să-l reprezinți pe Christ, să-l vezi pe Christ în orice figură. Pe când picta la Vatican şi cardinalii, găsindu-l adormit pe schele, l-au mustrat

pentru asta, el le-a spus: „Când dorm lucrez mai mult decât atunci când sunt treaz". Căci dormind, el vedea în fața lui orice lucru pe care trebuia să-l picteze, exact în culorile necesare, iar apoi se trezea şi picta. El spunea: „Tot ce văd este o reprezentare perfectă, iar vibrațiile imaginii pe care o pictez pe perete sunt vibrațiile pe care le simt, şi le pot exprima şi da formă cu cea mai mare uşurință după ce le vad în somn".

ÎNTREBĂRI ŞI RĂSPUNSURI

Întrebare: Cum selectați evenimentele din trecut?

Răspuns: Toate se află într-o anumită bandă de frecvență. Tot ce spui, vocea şi cuvintele tale, merg direct într-o anumită bandă de frecvență vibratorie, şi aşa este mereu.

Întrebare: Care este calea cea mai bună de urmat pentru a obține iluminarea?

Răspuns: Calea este chiar înlăuntrul tău. Caută tot mai adânc în tine însuți. Cunoaşte că această mare Lumină iți aparține. Este tot ce este necesar.

Întrebare: V-ați născut în India?

Răspuns: Da, m-am născut în India, şi tatăl meu la fel. Am urmat o şcoală pregătitoare şi apoi Universitatea din Calcutta. Pe vremea aceea, dr. Vose şi soția lui lucrau acolo de 68 de ani.

Întrebare: Iisus şi ucenicii lui, şi alte personaje din Biblie, au trăit în carne şi oase, aşa cum ştim noi?

Răspuns: O, da. Avem multe imagini din viața lor, cu ajutorul camerei de captat imagini din trecut.

Întrebare: Cum arăta Iisus când l-ați văzut?

Răspuns: Este un bărbat înalt de circa 1,89 m. Dacă El ar fi în grupul nostru astă-seară, L-ați recunoaşte drept ceea ce este, un om cu mari realizări, aşa cum îl vedea El pe oricare, cu puterea de a îndeplini orice, şi asta a făcut El, şi face mereu. L-am fotografiat exact aşa cum v-am fotografia pe dvs. Avem imagini ale lui mergând alături de Luther Burbank, de dr. Norwood şi de alții.

Întrebare: Sunt, oare, complet depăşite toate aceste probleme care afectează mintea omului, dacă trăim viața Maeştrilor?

Răspuns: Da. Afirmația clară a lui Iisus este că Adevărul te eliberează.

Întrebare: Cum poate scăpa cineva de ideea că omul nu este Dumnezeu?

Răspuns: Refuzând să accepte acest enunț negativ. Afirmația „Sunt Dumnezeu" te eliberează de enunțul negativ că nu eşti Dumnezeu. Este mai bine să afirmi Adevărul, decât neadevărul.

Întrebare: Dacă faci afirmația „Eu sunt Dumnezeu" şi nu eşti capabil să-ți accepți unitatea, nu înseamnă asta credință oarbă?

Răspuns: Dacă afirmi asta bazat doar pe credință oarbă, se produce o ruptură şi în curând eşuezi de la țelul tău. Este mai bine să spui „Pot" şi apoi să mergi direct la „Sunt". Dacă accepți atitudinea lui „nu pot", atunci ai acceptat o separare de Dumnezeu.

Întrebare: Dacă omul este Dumnezeu şi Dumnezeu este Spirit, cum a apărut corpul fizic?

Răspuns: Ca o influență hipnotică din mintea omului. El nu are nici o bază în realitate. Omul a făcut să existe ceea ce este material. Trupul muritor este un

trup hipnotic, şi când omul iese din această stare, i se pare că a fost un coşmar. Atunci se trezeşte din vis.

CAPITOLUL II - CUNOAŞTE-TE PE TINE ÎNSUȚI

Prieteni, vom prezenta aici ceea ce s-a arătat şi dovedit în peste 6 ani de cercetări. Astăzi avem dovada stiințifică a faptului ca toate funcțiile şi toate lucrurile, din întregul univers, sunt Divine. Puteți numi cum doriți aceasta Divinitate: cel mai mare nume al ei este cuvântul „DUMNEZEU". De ce? Vă putem demonstra astăzi ca acest cuvânt vibrează la o frecvență de 186 de miliarde de vibrații pe secundă, şi cunoaştem persoane capabile să intoneze acest cuvânt. Dar frumusețea stă în faptul că, în momentul în care realizezi această vibrație, tu însuți eşti acea vibrație, tot timpul.

Ea sălăşluieşte în orice formă. Nu numai în corpul tău sau în corpul altuia, ci în orice lucru şi, fără această divinitate, astăzi se poate demonstra că nu am putea fotografia lucrurile. Căci nu ar exista nici un corp în această cameră, ca sa îl fotografiem astăzi, dacă nu ar fi această divinitate.

Acum avem dovada absolută a acestui lucru. Atunci de ce să spun că eu nu sunt divin? Elimina-l pe „nu" din această frază şi vei vedea diferența. Eu Sunt divin! Şi acesta este adevărul despre tine însuți. Neadevărul este: eu nu sunt divin. Adevărul este: Eu Sunt Divin. Completează fraza şi mergi mai departe: „Dumnezeu, Eu Sunt".

Facem aceste afirmații din simplul motiv că astăzi ştim. Da, ți s-a spus asta, dar ceea ce iți spune altcineva, fie că primeşti deschis, fie iți poți spune: „Ei, poate ca el nu ştie", dar astăzi noi ştim, din experiențele

cu fotografii pe care le-am mărit foarte mult, şi putem să luam orice persoană, s-o rugam să se aşeze în faţa acestei camere de luat vederi şi, mărindu-i foarte mult imaginea, îi putem arata oricând această divinitate.

Trupurile noastre pornesc de la o singura celula şi, prin multiplicare, ea construieşte corpul. Şi astăzi putem demonstra, printr-o mărire puternica a imaginii, că aceasta lumină nu încetează niciodată. Ea este transmisă de la o celulă la alta, pe măsură ce corpul este construit. Indiferent de ceea ce gândeşti sau spui tu despre asta, ea este clar localizată în aceasta frecvenţă vibratorie şi nu iese din ea niciodată.

Exista astăzi dovezi ale acestui lucru. Ochiul, unul dintre lucrurile cele mai măreţe din corpul nostru actual, este modificat în mod similar; celulele şi bastonaşele, şi retina, sunt astfel modificate, încât pot prelua această divinitate, şi în momentul în care realizam divinitatea, ochiul nostru este adaptat la ea şi la frecvenţa care o animă, şi se poate demonstra că aceia care nu-şi alterează viziunea vad ei înşişi, aproape imediat după acceptare, că sunt divini.

Deci, Divinitatea este Dumnezeul din orice lucru, din orice formă. Christ reprezintă puterea de a realiza această divinitate lăuntrică. Atunci, oare nu vedem noi Christul în orice chip, în orice formă? Aceasta a fost una din primele afirmaţii făcute de Iisus. Noi am descoperit asta în cercetările noastre. „Vad Christul în orice figură, în orice formă. Când s-a născut primul copil, s-a născut Christ”.

Acesta este Christul biruitor, cel care învinge, Maestrul, Stăpânul tuturor lucrurilor. Nu este vorba de cineva anume, ci de ceea ce înseamnă învăţătorul, maestrul. De obicei, în clipa când vorbeşti despre aşa

ceva, oamenii încep să caute un maestru. Dar în momentul în care cauți un maestru în exterior, uiți complet de maestrul, învățătorul dinlăuntrul tău, şi omenirea a făcut marea greşeala de a-L căuta pe Dumnezeu sau de a încerca să-L vadă pe Dumnezeu. De ce? Deoarece cauți ceea ce se afla chiar înlăuntrul tău, şi atunci când afirmi că tu eşti acela, chiar eşti, oricând. Vă putem demonstra că, folosind cuvântul „Dumnezeu" o singură dată, cu înțelegerea înaltei lui semnificații, corpul vostru nu mai revine niciodată la aceeaşi frecvență vibratorie la care era înainte de folosirea cuvântului.

Un alt lucru pe care vi-l putem arăta, este că acest cuvânt, „Dumnezeu", este atât de puternic înscris într-o carte, încât acea carte are o influență deosebită datorită prezenței cuvântului. Avem trei persoane care pot intona acest cuvânt la 186 miliarde de vibrații pe secundă. I-am rugat să meargă la meridianul de 180 de grade, locul la care te poți îndepărta cel mai mult de meridianul Greenwich, pe această planetă. Apoi, într-un moment stabilit de comun acord, am pregătit acest instrument ca să înregistreze vibrația intonată de ei. De îndată ce vibrația a sosit, acul s-a şi deplasat până în punctul respectiv. Am pus sub instrument cea mai veche Biblie de la Muzeul de Istorie Naturală din Londra. Apoi, treptat, am scos de sub instrument Biblia şi am împins în locul ei o carte în care cuvântul „Dumnezeu" nu era înscris, şi acul a coborât. Am luat o a treia carte, în care cuvântul „Dumnezeu" era înscris doar de 3 ori, şi instrumentul a reacționat imediat. Un singur cuvânt, „Dumnezeu", era responsabil de acest răspuns în frecvență. Dacă el poate face asta cu un lucru

neînsufleţit, atunci ce va face el pentru corpul nostru, prin folosirea şi acceptarea lui pozitivă?

Când vocile celor trei intonează cuvântul „Dumnezeu” la frecventa de 186 de miliarde de vibraţii pe secunda, graficul se întinde pe 30 de unităţi de film. Apoi, când aceiaşi oameni intonează cuvântul „Iehova”, el marchează doar 5 unităţi pe acelaşi film. De ce? În momentul în care foloseşti cuvântul „Dumnezeu” cu înţelegere, credinţă şi cunoaştere, atunci emiţi cea mai înaltă vibraţie cunoscută astăzi, iar această influenţă vibratorie acumulează substanţă şi, în clipa când îţi exteriorizezi gândurile, obţii o condensare a acestei substanţe, pe care de fapt, ca s-o aşezi în ordinea corectă, nu poţi s-o ţii pentru tine însuţi. Este vorba de ceva ce aparţine oricui - orice lucru bun pe care îl poate folosi cineva. Emiţi această influenţă vibratorie şi ea se manifestă aici şi acum.

Există un principiu foarte clar la care lucrăm astăzi, acest principiu al divinităţii din toate lucrurile. Acest lucru a fost demonstrat cu camera noastră de luat vederi, captându-se imagini ale evenimentelor trecute. Putem arata că orice fir de iarbă, orice copac, orice tufă, orice floare, orice sămânţă este divină, iar fără această divinitate, sămânţa nu ar încolţi, nici planta nu ar creşte, nici copacul, şi putem demonstra prin fotografii clare că germenul din sămânţă este replica fidelă a formei căreia îi va da naştere. Şi atunci, de ce tot continuam să spunem ca nu înţelegem? Oare nu este mult mai bine să spunem: „Înţeleg”? Într-adevăr, înţeleg! Această înţelegere este chiar înlăuntrul tau. Tu eşti maestrul, stăpânul acestor lucruri şi, renunţând la aparenţe, stăpâneşti lucrurile lăuntrice, acceptând şi recunoscând că tu eşti maestrul!

Multi oameni ne scriu şi ne întreabă dacă pot să meargă şi să-i vadă pe Maeştri, sau ce ar trebui să facă spre a-i vedea pe Maeştri. În clipa când păşeşti în exteriorul tau, cu ideea că vrei să întîlneşti un Maestru, atunci pierzi din vedere Maestrul lăuntric. Când recunoşti şi devii conştient de Maestrul lăuntric, atunci eşti cu Maestrul şi eşti alături de toți Maeştrii.

Dacă spune cineva „Eu nu sunt Dumnezeu", să ne oprim o clipă şi să-l eliminam pe „nu". Acesta este un cuvânt negativ, care nu are nici o frecvență vibratorie. Pronunțându-l, tu îi dai energia care îl menține viu, iar în momentul în care refuzi să-l pronunți, el nu mai are nici o energie.

Există astăzi o cameră de luat vederi care iți demonstrează asta. Efectiv, poți să te aşezi în fața ei şi să faci o afirmație, fără sa rosteşti ceva, ci doar gândind-o, şi iți vom arăta chiar gândurile tale în imaginea de pe film. Apoi iți vom cere să faci o afirmație cu un cuvânt negativ, ca să vezi ce se întâmplă, şi când ajungi la cuvântul negativ nu mai apare nici o imagine pe film. Pur şi simplu, el nu este înregistrat.

Acest aparat arată azi cea mai mare frecvență de vibrație a corpului omenesc şi, dacă această frecvență nu ar exista, nu am putea s-o atingem; iar dacă s-ar folosi cumva hipnoza, nu s-ar înregistra nimic.

Am realizat peste 4-5 sute de imagini ale fakirilor din India şi, ori de câte ori se folosea hipnoza, aparatul nu înregistra. Printre aceste sute de imagini, avem vreo câteva de-a dreptul remarcabile. Odată, în India, veneam spre casă şi în poartă stătea un bărbat. El pusese o sămânță de portocal în pământ, o acoperise cu haina lui, şi imediat a răsărit un portocal, iar după 45 de minute, aparent era acolo un copac cu crengi, muguri,

flori, frunze şi cu portocale coapte. Am fotografiat acest lucru. Aveam 12 aparate în grupul nostru, şi noi înşine am fost foarte dezamăgiți când ne-am apropiat ca să culegem portocale din pom, iar pomul nu exista!

Câțiva dintre noi au developat două dintre filme, în timp ce eu l-am ținut de vorbă pe tânărul fakir până ce ei s-au întors cu filmele. Am derulat un film în fața lui şi i-am spus: „Cum vine asta? Ne-ai păcălit pe noi, dar n-ai păcăliți aparatul!" A fost destul de tulburat, şi ne-a spus: „Veniți mâine şi o sa vă arăt". Am convenit să ne întâlnim a doua zi la ora 11.

În ziua următoare eram cu toții prezenți la întâlnire, la ora fixată; schimbasem aparatele. De data aceasta, tânărul fakir a adus cu el un om pe care nici unul dintre noi nu-l mai întâlnise. Acesta a păşit hotărât înainte şi a pus sămânța în pământ; în acest timp, grupul nostru filmă. Copacul a apărut în acelaşi mod. Am văzut toți asta. De asta-data nu am mai incercat să culegem portocale din pom, căci fusesem prea dezamăgiți în ziua precedentă. În cele din urmă, Şeful spuse: „Ei, la ce bun? Dacă nu există, hai să vedem!" s-a apropiat şi a cules o portocală din copac, şi a mâncat-o, şi am făcut toți la fel. Acel copac, şi astăzi face portocale în curtea noastră din India!

Iată ce se întâmplase. Tânărul fakir era ucenicul bătrânului guru. Când i-am explicat bătrânului ce se petrecuse cu o zi în urmă, el a fost foarte supărat, l-a alungat pe ucenic şi a refuzat să mai aibă de-a face cu el. Ne-a povestit ca ei îşi învățau ucenicii toate cele 12 metode de influență hipnotică, pentru a le arata că nimic nu este real în materie, că nimic nu există cu adevărat, dar că, dacă renunțăm la toate şi suntem un lucru, atunci tot ce creăm apare imediat.

Era vorba de arta sau de legea sugestiei, şi noi am studiat-o în India. De exemplu, vedem că apare un om cu o frânghie în mână. Un mic grup de curioşi se stringe în jurul lui, iar el, aparent, aruncă frânghia în sus şi cheamă un băiat din grup ca să se cațăre pe frânghie. Băiatul poate să dispară la capătul de sus al frânghiei, şi asta-i tot. Omul stringe câteva monezi, suficiente ca să-i asigure traiul pentru câteva zile. Am făcut fotografii la peste 500 de asemenea spectacole, şi pe film nu apare nimic altceva decât bărbatul stând în fața grupului. Iată ce înseamnă puterea sugestiei tale. Se manifesta atât de clar, încât pur şi simplu stai şi crezi că aşa este.

Bătrânul guru lucrează astăzi cu noi în India. Noi luăm un grăunte, îl plantăm în pământ, udam solul mecanic, şi în 7 minute apare o tulpină de porumb cu două spice deja dezvoltate. Când bătrânul guru pune grăunța de porumb în pământ, planta apare în fața lui înainte ca el să se ridice! El nu are nici un fel de mijloace mecanice. El doar ştie. Aceasta este cea mai bună dovadă, pentru toata lumea, că suntem perfect capabili de orice realizare. Dacă cineva a făcut vreodată asemenea lucruri, atunci toți au acelaşi privilegiu. Este la îndemâna oricui. Nimeni nu este ales, fiecare are înlăuntrul său această capacitate. Nu este ceva complicat, de fapt este foarte simplu, şi nu avem nevoie de nici o lecție. Este vorba de a ajunge în punctul în care înțelegi sau devii conştient de avantajul acceptării acestor lucruri, şi de a mulțumi că ele există.

Această putere este prezentă şi lucrează în orice lucru, în viața noastră zilnică, chiar şi în banii pe care îi folosim. Nu este deloc necesar ca oamenilor să le lipsească ceva. De fapt, nimic nu lipseşte. Pur şi simplu noi ratăm această experiență, şi o numim „lipsuri”.

Acum haideți să renunțăm la alt „eşec”. Nu există nici un eşec!

Multi savanți din medicina contemporană spun că în viitor omul va trăi cu sute de ani mai mult decât astăzi. Vârsta este doar o stare de conştiință, şi când omul învață să renunțe la bătrânețe, atunci el merge tot mai departe. Un an nu aduce nici o modificare în structura gândirii noastre, decât când spunem că a mai trecut un an. Atunci imediat ne spunem că suntem cu un an mai bătrâni, pe când dacă ne-am gândi la el ca la un an de mari împliniri şi realizări, un an de mai mare iluminare şi înțelegere, atunci exact aşa ar fi.

Cel mai mare lucru pe care îl putem face este să vedem divinitatea în orice chip, în orice formă. Cel mai mare privilegiu al nostru este să vedem Christul în orice figură, şi aceasta este puterea nelimitata de a-L cunoaşte pe Dumnezeul lăuntric.

Astăzi putem sa revenim la toate aceste lucruri şi să le demonstram. Nu vă cerem să acceptați totul pe loc. Vă puteți demonstra singuri, pentru voi înşivă, renunțând la bătrânețe, la limitare, la orice gând negativ, refuzând să le folosiți sau să le acceptați în lumea voastră.

Ştim că, aproximativ cu 3000 de ani în urmă, exista o limba vorbită care nu avea în ea nici un cuvânt negativ, şi acea limbă datează de peste 200 de mii de ani.

ÎNTREBĂRI ŞI RĂSPUNSURI

Întrebare: Oare cuvântul „Dumnezeu”, spus în tăcere, are mai multă putere decât acelaşi cuvânt rostit cu voce tare?

Răspuns: Are la fel de multă putere. De fapt, pentru mulți oameni are mai multă putere atunci când gândesc cuvântul „Dumnezeu”, decât când îl rostesc cu glas tare.

Întrebare: Cum putem pune în mişcare această mare putere lăuntrică pentru a ne exprima pe noi înşine?

Răspuns: Pur şi simplu ştiind că această putere îți aparține. Tu eşti Puterea Supremă. Tu eşti Înțelepciunea Supremă şi, în momentul în care accepți acest lucru, atunci eliberezi energia care arată că eşti liber de orice limitare, în orice situație.

Întrebare: Vor fi mari distrugeri pe această planetă înainte să vina pacea universală?

Răspuns: Distrugerea este cea pe care o generăm noi înşine. Gândurile pe care le emitem noi. Dar, presupunând că noi toți refuzăm să mai folosim cuvântul „distrugere”, ar mai exista aşa ceva? Deloc.

Întrebare: Ce anume opreşte cunoaşterea marilor Maeştri să se răspândească imediat în întreaga lume?

Răspuns: Este propria noastră vină, nimic altceva nu ne poate ține pe loc. În momentul în care noi acceptăm şi ştim că suntem ca şi Ei, şi că aşa am fost întotdeauna, nimic nu ar mai opri-o. Nimeni nu o poate ține departe de noi, decât noi înşine.

Întrebare: Oare hipnotismul încalcă vreo lege prin subjugarea voinței omului?

Răspuns: În general, se consideră că hipnotismul este un lucru care nu ar trebui folosit asupra corpului omenesc sau asupra creierului uman.

CAPITOLUL III - EXISTĂ DUMNEZEU?

Există Dumnezeu? Această întrebare ni s-a pus mai des ca oricare alta.

Ştiința a acordat acestui subiect, în ultimii ani, mai multă atenție şi duce o activitate măreață cercetând în aceasta direcție. Cercetarea a fost sugerată de un grup de savanți din medicină şi durează deja de mai mulți ani.

Desigur, există o convingere clară ca în spatele tuturor lucrurilor se află un mare Principiu. Ideea lui este atât de veche, încât de-a lungul timpurilor i s-au pierdut originile. Noi ajungem să realizăm că el a existat întotdeauna, şi există şi astăzi, şi nimic nu poate face acest Principiu să se abată de la legea şi ordinea absolută.

Cea mai mare întrebare pe care şi-a pus-o şi încă şi-o mai pune omenirea este: „Există Dumnezeu?" Din punctul de vedere ortodox, se acceptă, prin credință, că există Dumnezeu, o divinitate denumită Tatăl omului. Acest lucru este valabil pentru o mare parte a omenirii. Totuşi, nemulțumiți să se bazeze numai pe credință, ei ne întreabă: „Aveți vreo dovadă incontestabilă a existenței Divinității?"

A revenit ştiinței sarcina de a investiga materia şi de a găsi răspunsul la această întrebare, un răspuns care va satisface mintea rațională. Prin cercetările ştiințifice din ultimii ani, s-a descoperit ca există o Forță Universală, denumită Energie Universală, o energie primară, care penetrează întregul univers şi umple spațiul infinit. Astăzi descoperim că energia pe care o manifestă acest Principiu este mai mare decât cea a bombei atomice. Că ea emana din tot spațiul, din orice condiții, din orice lucru. Nu este dată doar unei persoane, sau unui grup, ci este totul-în-tot şi aparține

oricui. Ea lucrează cu oricine, indiferent dacă el îşi da seama de asta sau nu. Neconştientizarea ei nu are nici o importanță. Ea nu este închisă în cărți sau în locuri întunecoase. Este atotprezentă, omniprezentă, pătrunzând în toate lucrurile. Ea este însăşi substanța şi principiul în care noi trăim, ne mişcăm şi din care ne tragem ființa. Fără acest Principiu, fără această Divinitate din orice persoană, nu am fi putut să facem o fotografie a unui grup de oameni. Ne-a demonstrat-o experiența. Acest Principiu Divin sălăşluieşte înlăuntrul oricărui lucru şi penetrează orice lucru, orice mod de a trăi şi orice experiență. Această influență Divină, această Energie Divină, este permanentă, inepuizabilă, atotcuprinzătoare. Noi am dovedit asta prin fotografii, căci fără această Energie Divină nu s-ar fi putut face nici un fel de fotografii. Imaginile înregistrate pe film sunt doar vibrațiile emise de un obiect sau o persoană căreia i se face fotografia.

Aceasta este dovada Divinității din orice formă. Dacă noi căutăm această Divinitate în exterior, nu vom reuşi s-o găsim, căci căutăm în afara noastră ceea ce se află la fel de aproape ca şi mâinile şi picioarele noastre, ca şi inima noastră, chiar înlăuntrul nostru. Dacă mergem înlăuntru, vom găsi Divinitatea în toate aspectele ei. Atunci de ce sa ne pierdem timpul căutându-L pe Dumnezeu în exterior?

La fel sunt şi Maeştrii, sau Frații Mai Mari. Ei sunt chiar aici, înlăuntrul oricărei forme. Sunt la fel de aproape de noi ca şi inima noastră. Nu este nevoie sa călătoreşti până în India sau în altă țară ca să-i vezi pe aceşti Maeştri. Îi poți vedea chiar acolo unde te afli. „Când discipolul este pregătit, apare Maestrul”.

Astăzi este binecunoscut ca, prin intermediul unei măreţe civilizaţii, cu foarte multe milenii în urmă, a fost construit un mare rezervor - cum este numit -, în acord cu principiile, calităţile şi atributele lui Dumnezeu, care au fost generate şi s-au manifestat de-a lungul a nenumăraţi eoni, şi acest rezervor de binefaceri nu poate fi atins de nici o condiţie negativă. Marele rezervor sau impuls al binefăcătoarei energii şi al imaculatei purităţi Divine ne stă la îndemână tot timpul, şi în momentul în care ne gândim la acest principiu de înaltă vibraţie şi pulsaţie, atunci devenim conştienti de prezenţa lui înlăuntrul nostru. Acest vast rezervor al binelui este gata oricând şi ne aşteaptă să-l folosim în orice situaţie. Nu avem decât să ne racordam la el, să devenim una cu el.

Această energie a primit numele de „Dumnezeu", cuvânt care este receptiv la cea mai mare influenţă vibratorie cunoscută astăzi.

Atunci când folosim acest cuvânt cu înţelesul lui corect (şi dacă este folosit altfel, nu va avea vreo influenţă), acţionăm asupra oricărei substanţe, asupra oricărui principiu, asupra întregii legi şi ordini, şi ceea ce pronunţăm, în formă bună, deja ne aparţine. Exact aşa cum spunea Iisus: „Înainte să cereţi, v-am şi răspuns, şi în timp ce vorbiţi, v-am şi auzit". Gândiţi-vă! Când emitem Cuvântul în ordinea şi forma definită, în acelaşi moment ceea ce afirmăm ne şi aparţine! Nu există timp sau spaţiu.

Astăzi este bine ştiut faptul că perfecţiunea nu a putut fi creată niciodată. Întotdeauna ea a fost şi este. Dacă ne gândim să creăm perfecţiunea prin acţiunile noastre, ieşim complet din noi înşine, deoarece perfecţiunea este deja creată, şi este aici şi acum; de aceea, folosind cuvintele juste, gândurile juste, acţiunile

juste, orice cuvânt atinge aceasta mare influenta vibratorie. Mai întâi gândul, şi apoi cuvântul exprimat.

În Biblia noastră se spune: „La început a fost Cuvântul, şi Cuvântul era cu Dumnezeu, şi Cuvântul era Dumnezeu”.

Pe măsură ce învățăm să renunțăm la orice gând, sentiment, cuvânt sau act negativ, noi conservăm această energie înlăuntrul propriului nostru corp. În clipa când rostim un cuvânt negativ, irosim energia pură şi perfectă a lui Dumnezeu; de aceea, cu cât învățăm să ne disciplinăm pentru a gândi, simți, vorbi şi acționa pozitiv şi constructiv, cu atât mai puternică este energia pe care o generăm pentru a ne împlini cererile şi a ne manifesta perfecțiunea.

Orice afirmație făcută de Iisus se manifestă aici şi acum. În cuvintele Sale nu există viitor, totul era acum. În limba originală nu există nici un cuvânt pentru viitor, şi nici pentru trecut. Orice cuvânt din acea limbă este o expresie pentru aici şi acum. În aceeaşi manieră, se ştie astăzi că orice cuvânt pe care îl rostim într-un sens pozitiv, constructiv, este înregistrat şi nu dispare niciodată.

Afirmația foarte fermă „Eu Sunt Dumnezeu” este un factor determinant pentru progresul umanității. Cu un asemenea ideal, progresăm.

Fiecare individ îşi poate demonstra această afirmație pentru sine. Este vorba de cel care este capabil să proiecteze un ideal, pe care apoi îl păstrează nealterat în viziunea sa şi îl îndeplineşte, adeseori fără să-şi dea seama cum de a reuşit.

A te dedica unui ideal, nu este o acțiune inutilă. Este necesar să depui un efort pentru a-ți îndeplini idealul. Acest ideal, păstrat intact în gândire, trebuie să

apară în formă. Gândul însuşi aduce lucrul acela în forma vizibilă. Viziunea îl proiectează atât de limpede, încât el este chemat de la sursa tuturor lucrurilor şi este concretizat pe de-a-ntregul. Îl precedă o viziune clar prezentată.

Este important să ai în vedere o singură condiție la un moment dat. Să nu permiți niciodată gândurilor tale să hoinărească la întâmplare, sau să proiecteze o altă formă înainte ca prima să fie îndeplinită. După ce acțiunea este încheiată, abandonează complet gândul la ea şi treci la următoarea acțiune.

Aceasta este înțelegerea clară pe care o avea Iisus. „Sunteți Dumnezei, şi fii ai Celui Preaînalt". Acesta era gândul Lui în privința existentei umane. Întotdeauna cel mai înalt; întotdeauna cel mai nobil; întotdeauna cel mai pur; întotdeauna, Lumină. Niciodată ceva ce ar putea limita viața şi energia. Niciodată eşuând, niciodată îndoindu-se. Întotdeauna, acelaşi gând direcționat spre un singur țel. Această viziune proiectată poate purta umanitatea dincolo de orice teama sau condiție discordantă din gândire, poate menține omenirea permanent la acel nivel de înalte realizări, mergând spre domenii de utilitate din ce în ce mai mari.

La fel a evoluat şi sistemul nostru planetar. Sorii tuturor sistemelor solare se exprimă la fel, absorbind energie pentru a putea emite o energie mai mare. Dacă Soarele nostru ar fi fost doar un uriaş bulgare de cărbune, el s-ar fi consumat. Dar el există de sute de milioane de ani. Absoarbe forță, putere, energie, pentru a le pune la dispoziția lumii noastre, ca şi a celorlalte lumi. Omul trebuie să învețe aceeaşi lecție a schimburilor de energie.

În momentul în care ne reținem forțele, se produce stagnarea. Dar, dacă dăm mai departe ceea ce avem, altceva nou curge şi umple spațiul lăsat liber de ceea ce a fost dat mai departe. Energia este inepuizabilă dacă o folosim în mod corect şi în direcția justă. Iată de ce corpul nostru este reînnoit. Dacă energia se află în afara noastră, ea este şi înlăuntrul nostru.

Dacă divinitatea se află înafară, n-o putem opri să fie şi înlăuntru. Este necesar doar ca fiecare să devină un canal pentru forța divină. Ea pulsează neîncetat, şi nu poate fi epuizată. Aceasta este explicația esențială a nemuririi omului. Este nemurirea din orice gând, din orice gest şi din orice cuvânt. Este o forță reunită, căreia omul nu-i poate scăpa. Ceea ce generează şi emite omul, împlineşte faptul care a existat întotdeauna. Realitatea oricărei ființe a existat întotdeauna în spirit, fără de început şi fără de sfârşit.

Omul pune mereu întrebări despre începutul tuturor lucrurilor. Nu este uşor de conceput ceva lipsit de un început. În ce-l priveşte pe om, începutul ființei sale coincide cu apariția conştiintei sau a identității sale separate. Înainte de asta, omul era spirit, şi aceasta este starea în care el se va întoarce.

Noua atitudine față de ştiință şi religie ne va permite să realizăm lucrurile minunate care ne-au fost promise. Ele sunt aici, acum, când ne deschidem să le primim.

Dumnezeu nu are deloc forma unei ființe omeneşti. Dumnezeu este acea Putere Inteligentă Supremă care penetrează orice formă şi orice atom din întregul Univers. Când realizezi că această Putere Inteligentă Supremă este complet concentrată înlăuntrul ființei tale, şi când recunoşti pe deplin că ea acționează prin tine, atunci eşti acea Putere. Orice individ are capacitatea de

a fi aceasta Putere. Aceasta este Împărăția lui Dumnezeu dinlăuntrul oricărui individ născut şi, de îndată ce omul vede şi ştie aceasta, el este în Împărăția lui Dumnezeu.

ÎNREBĂRI ŞI RĂSPUNSURI

Întrebare: Care este prima lege?

Răspuns: Prima lege este Eu Sunt. Acesta este cuvântul uitat. Începem să înțelegem asta. Dumnezeu Eu Sunt.

Întrebare: As vrea să ştiu mai multe despre EU SUNT, aşa cum vi l-au prezentat Maeştrii.

Răspuns: EU SUNT este al doilea cuvânt din limbaj. El înseamnă completa acceptare a faptului ca tu eşti Dumnezeu. Dumnezeu Eu Sunt. Cuvântul „DUMNEZEU" este primul, datorită vibrației sale, care este cea mai înaltă, şi apoi acceptarea ta se exprimă prin „Eu Sunt".

Întrebare: Ce este Sfântul Spirit, Duhul Sfânt?

Răspuns: Sfântul Spirit reprezintă întregul spirit al lui Eu Sunt în acțiune completă în orice formă.

Întrebare: Cum ajunge cineva să-L exprime pe Christ?

Răspuns: Christ trebuie să se nască în fiecare. Iisus ne-a dat un exemplu pentru aceasta. Ajungi să exprimi ceea ce este înlăuntrul tău îndreptându-ți atenția şi concentrându-te chiar asupra acelui lucru. Christ este înlăuntrul tău.

Întrebare: Dacă aceşti Maeştri despre care scrieți sunt capabili să-şi părasească trupurile, cum se face că atât de putini oameni ştiu despre asta?

Răspuns: Pentru că oamenii nu o cred! Dar Maeştrii nu-şi părăsesc corpurile, aceasta este o expresie care face ca ei sa nu fie înțeleşi. De fapt, Maeştrii îşi iau corpurile cu ei.

Întrebare: V-ați întâlnit vreodată cu Saint-Germain?

Răspuns: Ştim despre Saint-Germain şi despre viața lui. A fost o viață deosebită. Nimeni nu ştie că Saint-Germain să fi trecut efectiv prin moarte. Fratele meu adoptiv şi cu mine am avut o experiență interesantă în legatură cu asta. El a fost angajat într-un mare proiect guvernamental de inginerie în această țară. După ce a terminat, a fost chemat telegrafic la Paris. Era nevoie de specialişti pentru drenarea unei mari mlaştini din zona Cetății Parisului (Isle de la Cité) şi transformarea ei în teren arabil pentru grădinărit. Începând lucrările, Sena a început să se reverse peste mormântul lui Saint-Germain, şi ei şi-au dat seama că erau nevoiți să-l mute. El mi-a telegrafiat şi m-a chemat acolo, căci probabil aveau să-l deschidă şi puteam să vedem rămăşițele. M-am dus. Sicriul a fost deschis şi înăuntru nu era decât un femur de câine! Amintiți-vă de miile de vindecări care au avut loc în locul acela. Bolnavii se gândeau doar la marile realizări ale lui Saint-Germain, îşi pierdeau complet din vedere infirmitățile, şi se manifesta deplina perfecțiune. La fel se întâmplă astăzi cu toate raclele cu moaşte sfinte.

Întrebare: Când dorim un lucru care ne aparține prin dreptul nostru divin, este just să-l cerem?

Răspuns: Dacă un lucru iți aparține prin drept divin, nu va fi nevoie să-l ceri. Propria noastră acceptare a iluziilor este cea care neagă binele dorit. Când exprimi natura divină dinlăuntrul tău, vei găsi la îndemână orice lucru de care ai nevoie. Realizarea acestui lucru iți

permite să ştii că binele se îndeplineşte înainte ca tu să-ți poți exprima gândul. Nici măcar nu trebuie să apară nevoia.

CAPITOLUL IV - VIAȚA ETERNĂ

Începând de la prima amibă, Imaginea Divină nu se schimba deloc. Ea guvernează forma ideală şi perfectă, şi trece neschimbată, în această formă perfectă, la fiecare celulă nou-creată în formă completă. Astfel, orice celulă din corpurile întregii rase umane, nu numai că are imaginea perfectă, dar chiar este imaginea perfectă a Inteligenței Supreme. Avem astfel dovada de netăgăduit a faptului ca omul sau umanitatea este inteligenta divina, suprema, care este Dumnezeu, Christul biruitor, omul-Dumnezeu, rezultatul deplinei uniuni a Treimii. Într-adevăr, orice sămânță conține imaginea completă a ceea ce va produce.

Să stăm şi să reflectam în linişte la această primă amibă şi la capacitatea ei de a se reproduce, de a emite şi de a implanta fără eroare imaginea ei perfectă în fiecare celulă care, prin multiplicare, formează nu numai corpul uman, ci şi orice copac, orice fir de iarbă, orice floare, orice cristal, orice piatră, ca şi orice fir de nisip. De fapt, examinând îndeaproape cristalele, structura oricărei roci poate fi clasificată imediat. La fel este cu orice grăunte de nisip, ca şi cu orice mineral. Această cristalizare este punctul în care noi aflăm despre relația lor cu întregul, ca şi despre valoarea lor economică şi relația lor cu omenirea.

Să revenim la fotografia care este developată rapid şi la mărirea ei. Descoperim ca sămânța cea mai minusculă, dacă îi fotografiem, mărită, celula-germene,

are exact forma a ceea ce va produce cu maximă precizie, şi ea emite o lungime de undă sau o frecvență vibratorie care însoțeşte întregul ei ciclu de dezvoltare. Şi prin această frecvență vibratorie, ea atrage către sine energia necesară pentru dezvoltarea ei până la maturizare; iar această frecvență vibratorie, care este esența vieții divine, nu numai că dă viață copacului, florii şi vegetalelor, ca şi oricărei substanțe minerale şi metalice, ci ea este însăşi viața acelei substanțe.

Astfel încât suntem liberi să spunem cp orice substanță are viață, şi prin orice substanță se exprimă viața. Şi nu există nici o modificare față de acel plan divin al perfecțiunii, până ce omul, prin gândurile sale, îi sporeşte sau îi reduce perfecțiunea. S-a descoperit şi că omul este capabil să influențeze aceste vibrații ale perfecțiunii, spre o mai largă şi mai mare eficiență, prin generarea de gânduri de eficiență tot mai înaltă şi de perfecțiune mereu mai abundentă.

Să revenim încă o dată la amibă, sau la prima celulă. Această celulă fiind complet diferită de celula vegetală sau minerală, frecvența ei de vibrație este mult mai mare şi nu poate fi comparată cu cea a regnului mineral sau a celui animal. S-a descoperit că vibrația ei este forța care atrage spre ea energia sau substanța ei, ceea ce îi determină dezvoltarea până la noi celule, care în final alcătuiesc un corp uman, ca şi transmiterea, în fiecare celulă nou-creată, a formei primare, perfecte şi nemodificate, a divinității. Se poate vedea clar acum că, dacă omenirea cooperează cu idealul divinității, şi nu-l alterează în nici un fel, prin nici un gând sau exprimare, atunci corpul uman este ideal, este perfect. Atunci putem spune că el este corpul lui Dumnezeu, pur şi perfect.

Să vedem această energie divină şi acest principiu inteligent emanând din prima celulă sau amibă, al cărei principiu de mare frecvență vibratorie începe să absoarbă energie şi să se dividă, să se multiplice până când devine un mare punct de concentrare, un corp, în care poate să genereze şi să dirijeze toate formele, precum şi să dea naştere la forme după propriul său chip. Omenirea nu a deviat niciodată de la această matrice sau imagine perfectă. Fotografia arată aceste forme perfecte, şi nu numai pe cele care înconjoară orice corp, ci şi alte forme perfecte pe cale să apară.

Deoarece savanții duc lipsă de dovezi, am înaintat cu efort către cunoaşterea deplină a faptului că noi înşine suntem acea înaltă frecvență emisa. Aşează-te în linişte pentru câteva momente, cu afirmațiile „Dumnezeu Eu Sunt, aşa cum sunt toate", „Dumnezeu Eu Sunt, Inteligența Divină" şi cunoaşte asta, şi admite, pentru tine însuți, înlăturând orice îndoială, „Eu Sunt Principiul Divin", „Eu Sunt Iubirea Divină, şi ea curge prin mine spre întreaga lume". Apoi să te vezi pe tine însuți ca pe Dumnezeu şi să vezi pe oricine, pe care-l întîlneşti, ca pe Dumnezeu, şi vei vedea ceea ce se petrece în zona submicroscopică a vieții, căci vei vedea o picătură aproape invizibilă, de protoplasmă, transparentă, ca o gelatină, capabilă să se mişte, absorbind energie de la soare. Ea este deja capabilă să folosească lumina soarelui pentru a descompune bioxidul de carbon din aer, forțând atomii să se despartă, să preia hidrogenul din apă şi să producă astfel hidrați de carbon, preparându-şi hrana din cei mai încăpățânați compuşi chimici.

Această celulă unică, aceasta picătură transparentă, conține în ea germenul întregii vieți. Nu numai că deține

germenul, dar are şi puterea de a distribui această viață tuturor ființelor vii, mari sau mici, şi să adapteze creatura căreia îi dă naştere la mediul ei oriunde există viață, de la fundul oceanului până la universul de deasupra. Timpul şi mediul au modelat forma oricărui corp viu, astfel încât să înfrunte infinita varietate de condiții, şi aceste ființe vii îşi dezvoltă individualitatea, îşi sacrifică o parte din flexibilitatea lor ca sa se schimbe, sa se specializeze şi să se fixeze, pierzându-şi puterea de a se mai întoarce dar dobândind o adaptare mai bună şi mai mare la condițiile existente.

Puterea acestei picături de protoplasmă şi a conținutului ei este mai mare decât a vegetației care îmbracă pământul în verde, mai mare decât a tuturor animalelor care respira suflarea vieții, căci din ea provine toată viața, şi fără ea n-ar fi existat sau n-ar fi putut să existe nici o ființă vie.

Vei afla totul despre acest adevăr absolut, pas cu pas. Omenirea va şti, aşa cum ştim şi noi, ca omul este sursa universală a acestei vieți. Omul este stăpân în lumea animală, ca şi în cea vegetală şi minerală, fiind dăruit complet cu Inteligența Supremă; în realitate, el este sufletul tuturor lucrurilor. El nu a pierdut niciodată aceasta Inteligență Divină. Doar că a devenit jenant de inconştient de adevărata sa moştenire Dumnezeiască, stabilindu-şi propria sa structură mentală deformată. În acest punct este bine să se oprească şi să abandoneze, să uite şi să ierte această structură deformată a gândirii, şi să-şi aleagă structura reala că OM, Inteligența Supremă, stăpânul tuturor lucrurilor; Dumnezeu şi omul, unul şi acelaşi.

O amibă este o celulă microscopică vie, perfecționată, compusă din nenumărate milioane de

atomi într-un aranjament ordonat. Mărimea nu înseamnă nimic în fața Infinitului. Atomul este la fel de perfect ca şi sistemul solar. Această celulă se divide şi formează două celule. Cele două se divid, şi dau naştere la patru, şi tot aşa, la nesfârşit, cum se întâmplă cu celulele din orice creatură vie. Fiecare celulă conține înlăuntrul ei puterea de a produce individul întreg. Celulele înseşi sunt nemuritoare. Ele formează celulele tuturor creaturilor animale şi vegetale de astăzi, şi sunt replici exacte ale părinților lor. Noi, ca şi toata omenirea, suntem replici bine organizate ale miliardelor şi miliardelor de celule similare, fiecare celulă fiind un mic cetățean care îşi îndeplineşte inteligent şi pe deplin, sarcina să. O celulă are şi puterea de a folosi lumina soarelui pentru a desface compuşii chimici şi a-şi prepara propria sa hrană, care ajunge şi pentru celula vecină. Veți vedea că această diviziune este, în mod absolut, o baza esențială a vieții. Se mai poate nega faptul că omul este nemuritor, când aici avem toate dovezile despre nemurirea şi divinitatea lui?

Toate lucrurile vii pornesc dintr-o singură celulă, şi această celulă îi determină pe toți descendenții săi să servească şi să urmeze fără abatere proiectul creaturii al cărei duplicat este celula originală, indiferent că este vorba de un om, de o broască țestoasă sau de un iepure. S-a descoperit că aceste celule au o inteligență distinctă, atât instinct cât şi putere de a raționa, căci se ştie bine că după diviziune, o parte dintre celule sunt forțate să-şi schimbe complet structura pentru a satisface nevoile ființei din care vor face parte. De ce? Deoarece este trasat şi de neînvins planul ca ele să se transforme, şi din acest motiv omul este divin, perfect şi invincibil. Indiferent de structura de gândire pe care o dezvoltă

omul, acest plan este absolut irezistibil şi nu poate fi schimbat; este primul principiu, dominant şi diriguitor, şi el constituie şi motivul pentru care omul este pe deplin capabil să atingă cele mai înalte culmi. În cazul în care el nu reuşeşte să atingă cea mai înaltă înțelegere, tot ce are de făcut este să-şi schimbe structura de gândire, structura mentală cu care s-a încercuit, cu adevărata structură mentală care este fixată clar în mintea lui, a cărei intuiție el o are în mod inerent, şi să construiască o structură mentală dominantă care îi va permite să atingă concepția cea mai înaltă la care pot aspira gândurile. Cea mai uşoară şi mai directă cale de a atinge acest țel înalt este sa renunțe pentru totdeauna la structura mentală care l-a înlănțuit de roata repetiției şi să treacă imediat la acțiunea prin care va construi o invincibila structură mentală care nu va da niciodată greş şi îl va conduce spre culme.

Prima sugestie este să-ți plasezi în minte ideea şi cuvântul „DUMNEZEU", ştiind limpede că este punctul unic din care provine orice succes, tot ce s-a îndeplinit, şi tot ce se îndeplineşte.

Apoi să fixezi această idee de succes cu gândul „Dumnezeu Eu Sunt succes".

Următoarea formulă: „Dumnezeu Eu Sunt perfect capabil să reuşesc în orice efort pe care îl fac cu sinceritate".

Afirmația ta următoare va fi: „Dumnezeu Eu Sunt cunoaşterea exactă care însoțeşte abilitatea de a reuşi".

Următoarea afirmație este: „Dumnezeu Eu Sunt Iubire infinită care atrage spre mine orice substanță care îmi asigură succesul".

Cunoscând că iubirea este cea mai mare forță de coeziune din univers, următoarea ta afirmație va fi:

„Dumnezeu Eu Sunt inteligență care conduce tot succesul meu pe căi drepte şi binefăcătoare”.

Aceasta va fi urmată de: „Dumnezeu Eu Sunt divina cunoaştere şi înțelepciune care asigură perfecțiunea oricărui succes al meu”.

Şi apoi: „Dumnezeu Eu Sunt perfecta treime, Dumnezeu Christul Biruitor, Omul-Dumnezeu, punctul focal unic al întregii creații”.

Este vorba acum de celulele Divine care niciodată nu se pierd şi nu se schimbă în nici un fel, astfel că omul nu poate să-şi piardă Divinitatea. Creierul omului este construit din aceste celule Divine, şi acesta este adevăratul motiv pentru care mintea nu se schimbă niciodată. Gândurile se pot schimba de mii de ori într-o clipă, căci ele sunt doar reflectări ale subconştientului. Pentru aceasta dispune omul de liberul-arbitru, ca sa poată determina subconştientul să creadă şi să păstreze orice gând exprimat sau pe care el îl percepe sau îl aude de la altcineva. Acest subconştient nu este o porțiune a creierului, ci este vorba, efectiv, de un ganglion de celule situat chiar sub centrul inimii. Aceste celule nu cunosc nici impuritatea, nici imperfecțiunea. Ele acceptă şi memorează tot ce este gândit şi rostit, şi nu au nici o cale de a discerne. De asemenea, ele repetă ceea ce au memorat, şi în curând omul începe să creadă că este adevărat ceea ce i se repetă. În scurt timp, el devine incapabil să discearnă ce este adevărat de ceea ce este fals. Oricum, acest grup de celule poate fi influențat să abandoneze toate afirmațiile şi ideile false, pur şi simplu vorbindu-le direct. Sugerează-le sa renunțe la toate calitățile, gândurile şi afirmațiile false şi negative, şi în curând vei observa că numai afirmațiile adevărate şi constructive sunt înregistrate în lumea ta, care le va

reflecta, la rândul ei, în tine şi prin tine. Apoi va apare conştientizarea unei mari limpeziri a ţelului tău. Aceste celule nu au cum să facă vreo discriminare, decât aşa cum sunt învăţate. Vei descoperi că sunt foarte maleabile şi dispuse să fie conduse sau influenţate de adevăr. În zilele noastre, mulţi oameni se preocupă profund de aplicarea acestui adevăr.

Sute de miliarde de celule sunt determinate să facă lucrul cel mai just la momentul potrivit şi la locul potrivit şi, într-adevăr, ele totdeauna se supun, în măsura sincerităţii individului.

Viaţa îl îndeamnă pe om să construiască, sa repare, să extindă şi să creeze noul şi binele, cu un impuls şi o energie irezistibile, care nu sunt cuprinse şi nu sunt găsite în lucrurile neînsufleţite. S-a descoperit că există un instinct inteligent şi o influenţă diriguitoare care penetrează fiecare celulă a corpului uman, oricât de departe s-ar fi abătut oamenii de la această Divină influenţă Conducătoare. Noi avem privilegiul să-i vedem pe oameni în această stare în care nu se gândesc deloc la ceilalţi, sau care îi menţine sub un val hipnotic. Este un adevărat privilegiu să vezi că unul sau toţi cei aflaţi sub această vrajă, în realitate sunt înzestraţi cu infinit de complexa structură celulară denumită creier omenesc. Acelaşi creier are şi capacitatea de a-l purta pe om sau întreaga omenire spre cele mai înalte realizări ale sale. Ce privilegiu divin este să vezi că întreaga omenire face parte din această mare structură numită Mintea lui Dumnezeu!

Încearcă formula: „Eu Sunt din nobila Minte a lui Dumnezeu”, şi vezi cum ea deschide ferestrele cerului şi lasă să se reverse prin ele o binecuvântare care umple toate căile de exprimare. Toţi cei credincioşi vor spune:

„Dumnezeu Eu Sunt principiul atotcunoscător”. Aceasta îți deschide ochii asupra abundenței universale care nu lipseşte niciodată. Încearcă asta, ştiind clar că vei reuşi. Ca şi Ilie, ține cupa până ce se umple, gata să dea pe dinafară. Nu te îndoi niciodată de capacitatea Minții Unice. Întotdeauna ea este gata să facă minuni, pe măsură ce omenirea se armonizează cu Mintea lui Dumnezeu.

Până acum, omenirea are destule dovezi care îi satisfac pe savanți pentru o istorie de cel puțin un milion de ani din trecut, dar trebuie să înțelegem că această perioadă nu este decât un minimum convenit, căci în realitate omul are o vechime care depăşeşte orice înțelegere omenească. Poți vedea pe loc că eşti capabil să-ți extinzi viziunea, prin includerea Minții lui Dumnezeu sau a Minții Unice, astfel încât să înapoiezi omenirii acel fundament care a rămas adevărat pentru om şi Mintea Divină; şi că poți să armonizezi imediat procesul gândirii tale cu Mintea Divină, declarând: „Dumnezeu Eu Sunt Mintea Divină”, ştiind limpede că afirmația ta este adevarată şi în deplin acord cu Principiul şi Legea Divină.

În acest fel, eşti complet conştient că cerul este pretutindeni în jurul tău. Acesta este momentul potrivit ca să ştii că toți sunt la fel de liberi să realizeze acest lucru, ca şi tine. Realizezi acum că materia nu a fost niciodată concepută înainte ca gândul să-i acorde realitate. Aminteşte-ți că materia niciodată nu zâmbeşte şi nu dispune de nici o putere sau energie pentru a se conduce pe sine; de asemenea, ea este lipsită de instinct sau de voință proprie. Este complet exterioară oricărei alte substanțe.

O pasăre vede, efectiv, destinația migrației sale, şi astfel nu are nevoie de nici un instrument care să o ghideze; instrumentul este chiar în acele mici celule din creier. Cu atât mai mult te poate ghida pe tine acest instrument, căci el se află chiar în celulele creierului tău, iar mintea îl controlează direct, de îndată ce omul ştie că el se află sub controlul deplin al acțiunii minții. Pasărea, chiar dacă zboară peste o mie de mile de ocean, nu-şi pierde niciodată direcția.

Omul dispune de acelaşi simț pentru a vedea, dar şi-a pierdut această capacitate prin faptul ca l-a exclus din structura gândirii sale. Nimic nu se pierde din Mintea Divină, şi aceasta pentru că ea aparține omului, căci omul este la fel de divin ca şi mintea. Astfel, el niciodată nu se abate de la adevăr şi nu eşuează în îndeplinirea vreunui lucru, atunci când se uneşte iarăşi cu Mintea Divină.

Animalul nu-şi pierde niciodată instinctul şi intuiția, din simplul motiv că el nu este capabil să-şi construiască o structură de gândire opusă. Atunci când un câine este trimis pe urmele unui om sau ale unei fiare, el nu este capabil să gândească „Pot eu să fac asta?" şi, în consecință, porneşte şi merge pe urme până ce se întâmplă ceva care îl opreşte, sau până ce îşi atinge ținta.

Omul este mult mai capabil decât animalele sau pasările, şi totuşi el îşi permite să cadă mai jos decât animalul.

Cu adevărata percepție a înzestrării sale complete şi cu deplină înțelegere a comuniunii sale cu Mintea lui Dumnezeu sau Mintea Divină, omul este imediat capabil să se deplaseze dintr-un loc în altul cu o viteză nelimitată, creierul său fiind acum complet dotat cu

Adevărata Minte şi, în măsura cooperării sale cu această Minte Adevărată, atotvăzătoare şi atotştiutoare, el poate atinge orice culme, în mod perfect şi instantaneu; nu există îndoieli, calea este limpede, evidentă se dezvăluie cu toată siguranța şi certitudinea.

Poți să întinzi mâna şi să-L simți pe Dumnezeu. Pune mina pe propriul tău corp, şi ambele îl vor vedea şi simți pe Dumnezeu. Dacă în timpul zilei ai întâlnit 100 sau 1000 de oameni în activitățile tale, l-ai văzut pe Dumnezeu de 100 sau de 1000 de ori. Acest lucru se poate repeta în fiecare zi. Păstrează-l pe Dumnezeu lângă tine, văzând orice ființă vie ca pe Dumnezeu. Atunci Dumnezeu va fi atât de aproape de tine, încât niciodată nu-l vei mai închide în vreun cer îndepărtat sau în vreun templu, şi vei descoperi templul nefăcut de mâini. Vei descoperi şi faptul că propriul tău corp este primul şi cel mai mare templu construit vreodată, şi că este singurul templu în care locuieşte Dumnezeu. Atunci vezi Christul Biruitor şi Omul-Dumnezeu înlăuntrul acestui templu. Aceasta este adevărata viață care îți întreține corpul. Da-l deoparte pe Dumnezeu, sau separă-l pe unul de celălalt, şi atunci trupul tău va muri.

Omul a construit toate marile temple care au existat sau există pe pământ, dar niciodată nu a reprodus acest mare templu al corpului sau. Acesta nu este doar cel mai mare laborator construit vreodată, ci are şi puterea de a se reproduce pe sine.

Omul a profanat acest templu al trupului sau până la limita la care este obligat să-l părasească în aşa-numita moarte. Şi totuşi, el reînvie triumfator!

Supus limitării, omul nu este capabil să facă nici măcar un ochi omenesc, dar dacă abandonează orice

limitare, atunci el poate să făurească sau să regenereze un ochi sau orice parte a corpului, şi chiar să învingă moartea.

Exista o inteligență şi un principiu divin, dar care nu este opera unei singure ființe sau a unui singur om. Ea este opera unei mari civilizații, de sute de milioane de oameni. Aceasta idee a fost generată atât de dinamica, încât ea a saturat orice atom din întregul Univers, ca şi orice atom din corpul omenesc, şi a dobândit o influență conducătoare asupra tuturor lucrurilor. Ea a fost înzestrată cu o asemenea putere, încât a devenit o forță conducătoare a acțiunii mintii, în care nimic nu se schimbă. Astfel, ea şi-a imprimat puterea în fiecare celulă a trupului omenesc, iar lumina care indică această inteligență divină a fost plasată în prima celulă, în aşa fel încât s-a transmis de la o generație la alta, vreme de miliarde de ani, fără nici o schimbare a adevăratei Imagini Divine a fiecărei unități a umanității. Şi va continua să rămână neschimbată încă o sută de miliarde de ani, căci este definită ca Lege Imuabilă, şi o lege a cosmosului nu poate fi modificată. Legea trebuie să fie Domnul, căci există o singură lege, un singur Domn al oricărei acțiuni stabilite de minte. Omul este Domnul care controlează pe deplin legea divină.

Această acțiune măreață a generat milioane de ani de pace şi mulțumire profundă. Fiecare era Regele-Christ al propriului său domeniu, şi în acelaşi timp era gata să ajute şi să lucreze la ceea ce era pentru binele tuturor, fără a se gândi la sine sau la scopuri egoiste, căci toate lucrurile erau, din abundență, la dispoziția tuturor.

Apoi, grupuri reclamând libertatea de gândire şi de acțiune au început să se izoleze în cercuri proprii.

Doreau o schimbare; vroiau să cunoască lucrurile materiale şi să se gândească la ei înşişi mai mult decât la întregul grup. Astfel, mulți s-au retras din comunitatea principală, cum se numea pe atunci. În cele din urmă, grupurile de dizidenți s-au aliat şi au crescut într-atât, încât ideile lor au devenit haotice, iar elementele naturale au fost aruncate într-un adevărat haos şi a avut loc o mare erupție solară, care a durat peste un milion de ani.

La diferite intervale au venit planete şi stele din universul nostru solar. Cu toată această situație haotică, omenirea deja definise clar, prin acțiunea minții, un echilibru divin, şi haosul a fost ordonat atât de exact şi de perfect, încât locul ocupat în fiecare moment de orice planetă sau stea să poată fi determinat matematic, la secundă. Acest echilibru a fost atât de perfect încât, vreme de un miliard de ani, nu a existat nici o abatere. Aceasta reprezintă, în mod cert, o eternitate. Astfel puteți recunoaşte de îndată legea perfectă, sau Domnul în acțiune, şi ea a luat ființă printr-o mare civilizație a familiei umane şi prin voința lor de înțelegere perfectă în cadrul oricărei civilizații.

Acestei înțelegeri divine i-a fost atribuit cuvântul sau numele DUMNEZEU. Se ştia pe deplin că acest cuvânt poate fi intonat la cea mai înaltă frecvență vibratorie, şi el a fost plasat în fruntea oricărei limbi. La început, acest cuvânt nu reprezenta deloc o formă umană, ci marele Principiu Divin stabilit de întreaga rasă umană. Această rasă trăia în ceruri, căci pentru ei eternul Principiu Divin şi armonia din trupul omenesc, care este mintea numită Dumnezeu, erau şi sunt cerurile. Din acest cuvânt, cunoscându-i originea şi preceptele divine, omenirii îi vine întreaga condiție

divină. Această lege divină şi perfectă, sau acest Domn, domneşte în întreg Universul. O vedeți acum în tot sistemul solar, dar noi ştim că este la fel de prezentă în tot regnul uman, ca şi în regnurile animal, vegetal şi mineral.

În timpul acelei perioade haotice, aproape toți cei care se retrăseseră din marele grup au fost distruşi. Cei rămaşi au fost nevoiți să-şi caute adăpost în peşteri sau oriunde se puteau simți protejați. Hrana a început să le lipsească, şi problema ei a devenit atât de gravă, încât mulți dintre ei au devenit canibali. Aceste condiții, pe care ei înşişi şi le-au atras, şi care nu i-au izolat doar de marele grup, ci şi intre ei, i-au silit să formeze triburi ca să-şi continue existența, ceea ce i-a făcut să uite toată cunoaşterea lor anterioară şi să devină nomazi.

Aceştia au fost strămoşii acestei rase numite „materială". Şi, cu toate că această separare a durat mult peste un milion de ani, încă mai există ceva ce poate fi numit un rest de instinct care îi face să simtă că au făcut parte din planul divin. Mulți dintre ei ies astăzi fără teamă în față şi îşi proclamă Divinitatea, iar o parte au avansat până la punctul în care s-au eliberat complet de orice limitare.

Aceia care au rămas uniți în marele grup au parcurs acele schimbări haotice în pace şi calm, fără nici o pierdere a divinității lor, căci ei ştiau că divinitatea nu poate fi pierdută şi nu le poate fi luată. De aceea, ei nu reclamă nici un fel de discriminare, şi nici puterea asupra lucrurilor care sunt la îndemâna tuturor.

În perioada în care această mare civilizație domina pământul, marile întinderi terestre, ca şi mările, erau paşnice. Nu existau catastrofe terestre sau marine, brizele erau blânde şi înviorătoare, şi toți oamenii

călătoreau liber oriunde doreau, căci nu exista greutate sau gravitație, nu existau limitări în spațiu şi timp. Ei gândeau în termenii eternității. Toate gândurile şi cuvintele erau considerate precepte divine şi aveau un scop atât de clar, încât erau ferm fixate şi înregistrate ca precepte în mintea divină, iar aceasta era fundamentul şi zidul unui mare rezervor care putea fi folosit pentru orice nevoie, orice acțiune şi orice intreprindere. Astfel, omul avea la îndemână o sursă universală pentru tot ce intreprindea şi realiza. Căci întreaga omenire era văzută ca omul-Dumnezeu, iar Trinitatea, sau totalitatea, sau punctul focal, era Dumnezeu, Christul-Biruitor, omul-Dumnezeu, Trinitatea completă în toate.

Nu exista în limbaj nici un cuvânt negativ, şi nici vreun cuvânt pentru trecut sau pentru viitor; totul era aici şi acum, complet îndeplinit şi finalizat. Orice realizare pentru care se lupta azi omenirea ca să revină la aceasta stare superioară a fost îndeplinită de acea înaltă civilizație, şi toate realizările sunt înregistrate şi vor fi accesibile umanității de îndată ce ea va privi dincolo de această aşa-zisă eră materială, plină de un talmeş-balmeş de precepte divizate şi împliniri personale. Toate acele realizări sunt finalizate şi complet înregistrate în marele depozit al substanței minții universale. Ele vor putea fi solicitate de omenire de îndată ce se va linişti larma celor care, din propria lor voință, au atras calamitățile. Cea mai mare speranță este legată de generația viitoare. Este foarte evident că această generație este cel mai bine dotată fizic, mental, ca şi din punct de vedere mecanic; îi lipseşte doar diplomația şi o judecata temperată prin experiență. Aceste calități îi vor determina maturizarea. Cel mai mare instrument şi ghid este deprinderea, căci o

deprindere bună este la fel de uşor de dobândit, pe cât de greu este de înlăturat o deprindere greşită.

Este o gândire bine organizată de către supraviețuitorii acelei mari civilizații, o gândire care i-a ajutat pe toți să străbată acele mari tulburări haotice, şi ale cărei precepte au fost atât de ferm conturate şi atât de adânc înscrise în substanța minții universale, încât nimic nu s-a pierdut din ea. Este bine cunoscut faptul că orice cuvânt pozitiv, exprimat cu sinceritate şi cu o intenție clară, este atât de complet şi de inteligent înregistrat în substanța Minții Divine, pe care o numim Mintea lui Dumnezeu, incluzând orice acțiune şi nuanță, încât el poate fi reactualizat, până la a se capta imagini atât de clare încât oricine să poată vedea şi auzi toate acele evenimente.

Se ştie bine că o parte a acestei mari civilizații a supraviețuit şi şi-a păstrat identitatea. Deşi s-au retras într-o izolare mai mare sau mai mică, ei au aşteptat mereu să vină vremea, care acum este aproape, când vor putea să se ridice şi să-şi declare identitatea. Se afirmă că această vreme soseşte atunci când suficient de mulți oameni vor renunța la ideile lor preconcepute despre un Dumnezeu personal sau despre o mare ființă din afara lor, şi vor accepta că Trinitatea - Dumnezeu, Christul-Biruitor, omul-Dumnezeu - este în toți şi se poate exprima în şi prin întreaga omenire.

Acele înregistrări nu pot fi modificate sau alterate în nici un fel, nici măcar din cauza trecerii timpului. Nu sunt miracole sau experiențe supraomeneşti; sunt condiții naturale, stabilite. De fapt, ele provin din aceleaşi legi stabilite care guvernează toate sistemele planetare din univers. Minunea constă în faptul că această lege şi influențele ei vorbesc mult mai clar decât

orice cuvinte despre măreția abilității omului de a realiza orice. Marea ei frumusețe şi puritate constă în faptul că acea rasă nu a fost deloc o rasă supranaturală sau de cuceritori; ei erau ca tine şi ca mine astăzi, toți în acelaşi chip şi după aceeaşi asemănare, acelaşi unic Dumnezeu. Astfel, să slujim împreună acestui unic, mare, nobil Om-Dumnezeu, vazându-L pe Dumnezeu în toți, apoi văzând Christul-Biruitor în orice chip, unindu-i pe toți în omul-Dumnezeu; ştiind că orice imagine din afara omului este doar un idol cu picioare de lut care oricând poate fi sfărâmat de cuvântul rostit. Cu acestea, puteți îmbrăca orice ştiință şi orice religie în acelaşi veşmânt, din aceeaşi sursă unică, căci totul este acelaşi adevăr. Adevărul este legea oricărei ştiințe. Gândind la divinitate, omul stabileşte divinitatea înlăuntrul său şi adaugă la marele rezervor de energie şi forță cosmică, acea forță devenind o mare putere înlăuntrul său. Sunteți capabili să generați o asemenea forță şi să o dirijați spre activități de cel mai înalt nivel. Milioane de ființe adaugă permanent la această forță şi, dacă doriți, vă puteți alătura lor.

ÎNTREBĂRI ŞI RĂSPUNSURI

Întrebare: De unde vin ideile inspirate?

Răspuns: Lumea ideilor este pretutindeni în jurul nostru. Poți avea una din multe alte concepții, despre înțelesul ideilor inspirate. Multe aşa-numite idei inspirate sunt expresii emoționale care diferă prea puțin de sentimentele profunde. Alte idei inspirate sunt acele fulgerări de clarviziune care îi permit cuiva să acționeze înțelept în caz de urgență. Probabil cel care întreabă se referă la profunzimea de gândire dobândită de filosofi şi

de sfinți cu ajutorul disciplinelor lor. Aceasta este respirația reală, conştientă a spiritului de înțelepciune universală care penetrează tot spațiul.

Întrebare: Cum obținem ideile inspirate?

Răspuns: Într-un fel, noi le generăm înlăuntrul nostru prin disciplinarea corpurilor spre a ne servi drept canale prin care să recepționăm curenții minții universale şi să transformăm această forță unică în aşa fel încât să interceptăm legile universale exprimate în diverse fenomene.

Întrebare: De ce ideile noastre par să vină din surse exterioare?

Răspuns: În stadiul actual al evoluției noastre, nu suntem pregătiți să recunoaştem sursa tuturor forțelor care acționează înlăuntrul nostru. Viața este o forță universală pe care noi o recunoaştem în țesuturile vii, dar nu ştim de unde vine ea sau unde merge atunci când părăseşte trupul. Electricitatea este folosită în fiecare zi; ştim că ea poate fi generată dar nu ştim de unde vine. A descrie gândul ca pe o forță exprimată în ideile care sunt generate, acest lucru poate fi şi mai puțin tangibil, dar analogia este evidentă. Gândim, dar sursa acestei energii este ascunsă; totuşi, ştim că putem să sporim capacitatea şi eficiența gândirii noastre. Să ne mai minunăm că mintea omului obişnuit este derutată atunci când i se spune ca gândurile vin dinlăuntru? S-ar părea că ele ar trebui să vină dinafară; dar la fel este şi cu electricitatea, şi cu viața. Pregăteşte-le anumite condiții, şi vei vedea că viața şi puterea electromotoare îți stau la dispoziție. Pregăteşte mintea şi ideile inspirate vor apare înlăuntrul ei, cu aceeaşi siguranță.

Întrebare: Care este atitudinea dvs. față de stresantele condiții sociale actuale?

Răspuns: Nu le acord nici o putere. Dacă le-am retrage cu toții energia pe care noi le-o acordăm gândindu-ne la ele, şi dacă, folosind aceeaşi energie, am construi propriile noastre condiții de manifestare, atunci am putea corecta imediat orice situație.

CAPITOLUL V - MODELUL DIVIN

Voi aborda un subiect referitor la ce poate realiza cineva prin acest mod de gândire. Experiențele noastre în acest sens au fost foarte bogate în perioada expedițiilor făcute de noi în Tibet şi India, ca şi în Mongolia, şi am remarcat puterea pe care o poate avea un singur om, nu numai pentru a se proteja pe sine, ci şi un întreg popor.

Ar putea părea o intreprindere fantastică, dar dacă ne amintim de viața lui Iisus şi dacă realizăm ceea ce a făcut El pentru omenire şi ceea ce face astăzi, atunci ne vine mai uşor să înțelegem şi să acceptăm asta. Învățaturile lui nu au dispărut vreme de două mii de ani. Au continuat să lucreze, şi astăzi sunt la fel de vii ca şi atunci.

Am povestit despre Maeştrii care mergeau pe apă şi despre cei doi discipoli care au mers cu ei. În această demonstrație se află o lecție mare. Ea arata cum putem controla şi folosi forțele naturale în avantajul nostru, nu neapărat ca să mergem pe apă, ci ca un simbol al faptului că, atunci când ieşim din starea obiectivă, în care ni se pare că suntem pe punctul să ne scufundăm, şi trecem în starea subiectiva, putem folosi această putere ca să ajutăm complet acest trup. În această stare, reuşim. Nu mai suntem supuşi schimbării. Schimbarea înseamnă doar obiectul care se schimbă.

Subiectul nu se schimba niciodată. Spiritul niciodată nu este modificat, în nici un fel. Principiul de bază se păstrează întotdeauna.

Dacă ne raportam totdeauna la Principiul de bază, devenim acel Principiu. Unii ar putea crede că asta ne va duce într-o situație statică. Dar cum ar putea? Aceasta este adevărata atitudine în care putem să reuşim, şi atunci mergem mai departe fără schimbare, dar îndeplinind ceva într-o direcție definită, ştiind exact ceea ce îndeplinim, şi nu doar că suntem pe cale să îndeplinim.

Dacă trăim cu acea unică atitudine a gândirii permanent supuse înțelegerii noastre, atunci nu ne putem schimba. Progresul este permanent. Acest lucru ne aminteşte direct de o altă stare sau condiție, care este bătrânețea.

Bătrânețea este obiectivă. O realizam noi înşine. Dar este ea necesara? Deloc. Să presupunem că am putea călători prin spațiu atât de departe încât să ne desprindem complet de Pământ. Acolo nu există timp. Nu am mai putea îmbătrâni. Să presupunem că am sta acolo vreme de o sută de ani, după cum măsurăm noi timpul. Nu am fi mai bătrâni. Aceeaşi situație poate fi adusă şi pe Pământ. De fapt, ea este valabilă şi aici - nu există timp şi spațiu - ci noi le determinăm. Medicii ne spun că nici un corp nu există mai mult de noua luni de zile. Suntem supuşi schimbării pe care o vedem noi înşine. Tinerețea ne aparține. Fără această condiție perfectă, nu am mai avea deloc tinerețe. Dacă tinerețea nu ar fi permanent stăpână, atunci nimic nu ar mai fi tânăr. Dacă tinerețea nu s-ar supune voinței noastre, atunci toți am fi bătrâni.

Acum să facem ca bătrânețea să fie supusa voinței noastre. Se naşte un copil. Părinții lui îi dau, în gândul lor, vreo 70 de ani de viață. Copilul se va supune gândurilor părinților săi. Nu-i dăm acelui copil nici măcar şansa de a-şi modela singur viitorul. Hinduşii spun ca 70 de ani este vârsta la care omul ajunge la maturitate, când începe să se realizeze. De aici, el poate continua oricât de mult doreşte, fără nici o limitare, cu tinerețea supusă pe deplin voinței sale.

S-a spus că noi avem succes în tot ce întreprindem. Dacă avem un eşec, facem şi din asta un succes. Dacă ne ocupăm cu perfecțiunea, facem şi din ea un succes. Este cu mult mai bine să prezinți perfecțiunea, şi nu imperfecțiunea. Fie şi dacă doar îl ajutam pe un vecin, este mult mai bine decât să-i oferim imperfecțiunea. Am obține mult mai mult de la viață şi nu ne-ar costa nici un ban. Nu ne costă nimic să-l întâmpinăm cu un zâmbet. Oferiți-i dragoste, şi perfecțiunea va urma exact pe aceeaşi cale.

Imaginați-vă o mulțime care se adună având în vedere acelaşi lucru: tinerețea, frumusețea, puritatea şi perfecțiunea! Ne costă ceva să trăim conform acestor idealuri? Dacă am trăi punând permanent pe primul plan aceste idealuri, situația noastră s-ar schimba într-o săptămână. Am văzut acest lucru realizându-se într-o clipă.

Oare nu a spus Iisus: „Dacă ochiul tău este unul, tot trupul tău este plin de Lumină”? Astăzi este imposibil să luam învățaturile lui Iisus şi să găsim în ele vreun lucru exprimat la timpul viitor. El a dat omului cel mai mare țel, acela de a-şi folosi gândurile într-un sens definit, şi acel sens este realizarea.

Am cunoscut un singur om capabil să realizeze o situație în care nimic nu-l putea atinge. Oricum, nu era un aşa-zis Maestru. Era un amerindian Sioux, şi asta s-a petrecut chiar în America. Astăzi ştim că există indieni americani care pot trasa în jurul satelor lor o linie peste care nimeni nu poate trece dacă are ură în suflet. De două ori s-a încercat asta, şi de fiecare dată deznodământul a fost dezastruos.

Iisus a spus: „Iubindu-vă unul pe altul, sunteți cuprinşi de Iubire". El considera iubirea ca pe una dintre cele mai mari puteri. Când întoarcem puterea noastră în cealaltă direcție, ajungem într-o stare de tulburare. El a spus că eşti stăpânul cerului şi pământului, şi al tuturor lucrurilor din ele. Există vreo limitare în asta? El văzuse că omul nu şi-a atins posibilitățile, şi a prezentat omenirii lipsa de limitare.

Dacă un singur atom ar fi greşit plasat în trup, atunci trupul nu ar putea rămâne în existență. Luați un singur atom de la locul său, şi întregul univers va exploda. Iisus a prezentat aceste lucruri într-o manieră simplă, directă. Cuvintele sale originale sunt extrem de simple. El a arătat idealul atât de clar, încât să nu-l putem uita. L-a prezentat ca „Dumnezeu". Astăzi se ştie că influența vibratorie a acestui cuvânt ne scoate imediat din starea hipnotică pe care o făurim în trupurile noastre. Dacă am îndrepta spre Dumnezeu toată energia pe care o investim în această stare, atunci am putea construi atât de limpede această condiție divină, încât nu ar mai exista nici o separare.

Dar cei mai mulți dintre noi privim totul dintr-un punct central şi îngăduim gândurilor noastre să se împrăştie. Viziunea lui Iisus mergea spre un punct unic, acea condiție subiectivă care există totdeauna. Obiectul

se schimbă, dar adevărul nu se schimbă niciodată. Dacă noi ne-am schimba şi am investi toată energia noastră în acea atitudine orientată spre un punct unic, atunci corpurile noastre ar emite lumină. Când am intra într-o cameră, acea cameră s-ar lumina. Am văzut asta de multe ori. Nu este vorba de un fenomen psihic. Este ceva ce poate fi fotografiat, şi nu poți fotografia un fenomen psihic. Ne putem întoarce de la condiția instabilă în care am ales să trăim până acum, la condiția stabilă, şi ne ia exact tot atâta timp cât ne trebuie ca să acceptam ideea ei. Chiar în clipa când ne-am întors gândirea spre acest Adevăr, spre Dumnezeu, deja este cu noi şi suntem chiar acest lucru.

Nu avem nevoie de nici un fel de lecții. Lecțiile doar ne ajută să devenim conştienti. Da, ele sunt puternice, dar suntem în stare să acordăm mai multă importanță lecției decât semnificației sale. Pentru cei doi discipoli care au mers pe apă cu invățătorii lor, nu a fost nevoie decât de o singură demonstrație, pe când ceilalți au rămas pe mal. Mulți rămân pe mal deoarece nu se întorc spre condiția stabilă. Aceeaşi cantitate de energie pe care ei o acordă instabilității, i-ar putea purta pe deasupra apei. Nu avem nevoie să plecam de aici ca să învățăm să mergem pe apă. Aşa cum nu avem nevoie să plecăm de aici ca să învățăm despre principiul unic. Există un singur principiu, şi este chiar aici, înlăuntrul nostru. Noi nu-l putem schimba. Când te întorci spre lumină, descoperi că tu eşti lumina. Oare Iisus a trebuit să meargă spre lumină? El era Lumina, adică, aşa cum a explicat El, lumina adevărului, lumina iubirii, Lumina lui Dumnezeu.

Iisus nu a folosit niciodată vreun gând care să nu fie îndreptat spre principiu. Cu această atitudine, toți

putem merge pe această cale foarte simplă. Aceia care trăiesc în această manieră atât de simplă, nu iau nimic de la altcineva, ci aduc totul dinlăuntrul lor. Aşa se face pentru procurarea hranei şi pentru orice lucru necesar. Singura diferență dintre ei şi restul omenirii este că ei şi-au proiectat viziunea pentru a cuprinde un orizont mai larg. Oricine poate face asta pentru sine. Odată ce am reuşit-o, am învățat regula. Urmăm propria noastră cale, şi atunci ştim. Pot fi prezentate căi şi pot fi arătate metode, dar dacă nu folosim propria noastră cale, nu putem ajunge la realizare. Dacă privim la alții, adăugăm energie şi impulsuri la ceea ce face altcineva, şi dăm această energie chiar din corpul nostru. În momentul în care prezentăm propria noastră cale, atunci sporim energia corpului nostru şi avem energie din abundență pentru a da şi altora. Astfel apare o situație care îi ajuta pe toți. Nu luăm ideile altuia ca să construim pe baza lor. Ne construim propriile idei într-o condiție universală care este în beneficiul întregii omeniri.

S-a spus că nimeni nu realizează un lucru, cât de mic, fără să ajute astfel întreaga rasă umană. Tocmai energia pe care o adăugăm, îndreptată spre o unică, măreață atitudine a gândirii, este cea care poarta omenirea înainte. Aceasta nu se face construind pe baza altcuiva, ci construind pe propria noastră fundație. Atunci avem la dispoziție toată energia universului, ca s-o folosim.

Orice lucru pe care îl gândim în numele lui Dumnezeu, şi cu această vibrație, ne aparține. Aceasta include toată hrana, cunoaşterea, puritatea, perfecțiunea, tot binele.

Poți dobândi controlul complet de îndată ce îți orientezi întreaga gândire asupra faptului că Divinitatea

este deja stabilită înlăuntrul tau. Recunoaşte, tot timpul, că Divinitatea nu se află în altă parte decât înlăuntrul tău, şi că numai tu ai învăluit-o şi ai ținut-o în afara conştiintei tale, prin propriile tale idei contrare.

Vorbeşte cu Divinitatea dinlăuntrul tau. Spune-I că ştii că este acolo şi că acum ai devenit complet conştient de prezența Ei. Cere-I să iasă la lumină şi să devină factorul conducător al vieții tale. Spune: „Acum abandonez şi elimin din viața mea orice idee contrară. Mulțumesc pentru faptul că Divinitatea este complet stabilită în întreaga mea ființă". Decide că nu vei mai fi un animal, că tot trupul tău este atât de pur încât Sfânta Prezență a Dumnezeului celui Viu a luat complet în stăpânire acest templu al trupului, şi are acum puteri depline. Păstrează consecvent în minte aceste idei.

Apoi spune: „Acum cunosc fericirea şi mulțumirea care izvorăsc din uniunea sufletului cu Christul Viu, şi acestea sălăşluiesc în mine pentru totdeauna. Ştiu că Prezența Christului celui Viu este complet stabilită în mine, şi Eu Sunt neprihănita puritate a lui Christ". Menține aceste afirmații în fața subconştientului sau a mintii subiective, şi în curând vei trăi bucuria şi satisfacția care ți-au aparținut mereu prin Prezența Christului celui Viu.

În curând vei descoperi că generezi forțe mentale care iau locul tuturor gândurilor, sentimentelor şi acțiunilor opuse. Efectiv construieşti un impuls de gândire pură, care este irezistibil şi guvernează întreagă ta lume. Clipa fortificării acestui Templu Sfânt şi spiritual este atunci când eşti împăcat cu propriul tău suflet. În acest fel, ne educăm mintea subiectivă astfel încât ea să nu exprime altceva decât impresii Divine. Acestea pătrund adânc în conştiința noastră şi operează

pe toată durata somnului nostru. Atunci când găsim o slăbiciune în gândurile, cuvintele sau faptele noastre, este necesar să ne punem la lucru toată voința pentru a întări şi fortifica aceste crăpături din structura noastră. Curând, învățăm să învingem automat orice gânduri adverse, şi numai gândurile şi sentimentele lui Dumnezeu rămân să locuiască în lumea noastră. Atunci, cu adevărat, armatele gândurilor şi sentimentelor noastre sunt atât de disciplinate încât nu poate pătrunde nimeni altcineva decât Dumnezeu. Acesta este nivelul Conducerii absolute, la care se atinge abilitatea de a face să se manifeste Principiul Divin. Suntem, atunci, la baza întregii Puteri Spirituale. Veți descoperi că ea va aduce mari beneficii dacă o faceți să lucreze în viața voastră. Vedeți acum zorile unei noi zile, şi dobândiți o mai profundă înțelegere a Legii.

Nu există altă cale mai eficientă de a-ți elibera mintea şi lumea de discordie, decât prin a şti limpede că toată mintea ta şi tot trupul tău formează Templul Dumnezeului Viu. De asemenea, poți folosi această afirmație cu conştiința faptului că, prin influența discretă, dar pătrunzătoare, a gândurilor Divine, întreaga omenire, şi de fapt întregul Univers, profită şi se înalță prin orice gând, sentiment şi cuvânt constructiv, emis de tine. Cu cât te gândeşti mai mult la nemuritoarea Iubire a lui Dumnezeu, cu atât mai puternic se manifestă iluminarea omenirii. Aşa poți vedea şi înțelege, într-o anumită măsură, extraordinarul privilegiu şi prilej pe care îl avem ca să ajutăm la înălțarea şi iluminarea omenirii. Mai mult, avem responsabilitatea şi obligația, față de viață, să ajutăm la înlăturarea şi dizolvarea a ceea ce este negativ în lumea oamenilor, şi una din cele mai puternice căi pentru a

face asta este refuzând de a vedea, auzi sau accepta negativul, şi emiţând conştient Iubirea Divină către oricine şi orice. Cunoaşteţi hotărât că „Spiritul Divin al Christului Biruitor transcende orice discordie”.

Cunoaşteţi totdeauna că voinţa voastră este Voinţa Divină, Voinţa lui Dumnezeu, şi că Dumnezeu acţionează prin voi în orice clipă! Orice gând căruia îi atribuiţi această idee dominantă vă sporeşte puterea de voinţă, şi voinţa voastră devine atât de puternică încât însuşi gândul vostru devine irezistibil. Faceţi asta şi aşteptaţi-vă cu toată sinceritatea la reuşită, şi nimic nu vă va putea perturba.

Folosirea consecventă, zilnică, a unor cuvinte şi idei atât de puternice şi de pozitive, repetate cu o mare intensitate, dezvoltă celulele adormite ale creierului, şi în curând veţi şti că sunteţi Domnul aflat la conducerea deplină. Exersaţi-vă voinţa şi cuvântul în toate ţelurile voastre, şi nu mai acceptaţi calităţile negative din lumea dimprejurul vostru. Dacă sunteţi credincios câtorva lucruri, veţi deveni stăpânul tuturor lucrurilor. Creaţi, prin cuvântul vostru, condiţia care va aparţine de drept, şi veţi fi stăpânul tuturor condiţiilor.

Psihologii afirmă astăzi că celulele care alcătuiesc trupurile noastre au puterea de a primi impresii şi de a le transmite în toată structura celulară a corpului omenesc; de asemenea, ca ele au puterea de a compara impresiile, deci au putere de judecată, şi pot face diferenţa între impresiile bune şi cele imperfecte. S-a mai stabilit clar că mintea subiectivă sau subconştientă reprezintă energia şi inteligenţa colectivă a tuturor celulelor corpului. Exprimând numai impresiile Divine, toate celulele redevin conştiente de Divinitatea fiecărei celule, şi ele transmit această Divinitate în fiecare celulă

a trupului omenesc. Dacă acest lucru n-ar fi adevărat, atunci nu s-ar putea face nici o fotografie a corpului uman.

Pe măsură ce acest lucru este cunoscut de individ, fiecare celulă îl acceptă şi lucrează în armonie cu voința organului sau centrului de care aparține şi la care este ataşată. Puterea voinței tuturor celulelor este aceea care alcătuieşte organul sau centrul, şi ea este adusă în armonie conştientă cu voința centrală a întregului organism uman. Atunci, dacă folosim cuvintele „Dumnezeu Eu Sunt", acest lucru se manifestă pe deplin în tot corpul. Ele sporesc puterea cuvintelor pe care le rostim mai departe, cum ar fi „Eu Sunt Puterea Divină, Eu Sunt întreaga Abundență", ş.a.m.d., ca şi „Prin acest Cuvânt plin de Putere Eu Sunt liber de orice limitare!"

ÎNREBĂRI ŞI RĂSPUNSURI

Întrebare: Vreți să ne explicați ce înțelegeți prin Dumnezeu?

Răspuns: Dumnezeu este principiul căruia îi suntem fideli. Dacă începi să-L defineşti, El este mai presus de acea definiție. O definiție nu face decât să încerce să-L limiteze pe Dumnezeu în sfertul de măsură al intelectului omenesc.

Întrebare: Unii folosesc cuvântul Dumnezeu, alții îi spun Spirit, alții - Principiu. Cum este cel mai bine?

Răspuns: Cel mai mare cuvânt este Dumnezeu. Cu acest cuvânt, nu poți crea o condiție hipnotică. Cu altele, se poate. Dacă te îndrepți direct spre un punct unic, ajungi la cea mai mare realizare. Nu poți pronunța cuvântul „Dumnezeu" prea des.

Întrebare: Spuneți despre Iisus, că vedea lumina alba-aurie. Înseamnă asta cea mai înaltă atitudine?

Răspuns: Nu ştim. Era ceva mult mai presus de natura obiectivă. Nu poate să o pătrundă nici un lucru de potențialitate mai scăzută.

Întrebare: Ce metodă ar trebui folosită pentru a contacta Puterea Divină?

Răspuns: Nu există nici o formulă fixă. Dacă ne raportam la lege, legea este întotdeauna acolo unde suntem. Dacă ne acordam ferm cu legea, întregul Univers ni se deschide. Dacă Universul este deschis în fața noastră şi vedem orice lucru din Univers, atunci ne manifestam sub controlul acestei legi şi devenim una cu ea. Se face, pur şi simplu, cunoscând că suntem una cu ea, neîngăduind niciunei îndoieli sau temeri să pătrundă.

Întrebare: Este lumea occidentală pregătită să primească aceste lucruri?

Răspuns: Lumea occidentală se pregăteşte, şi pregătirea se desfaşoară atât de rapid, încât nimeni nu este exclus. Cei excluşi, se exclud singuri. Pregătim terenul atunci când ne deschidem spre a înțelege. Acest teren se poate extinde până la a cuprinde tot Universul. Universul corpului nostru este una cu întregul universal, tot timpul, şi numai de noi depinde să ne extindem înțelegerea pentru a deveni una cu întregul universal.

Întrebare: Cum să putem deosebi gândurile pe care să le proiectam?

Răspuns: Dacă nu suntem capabili să le deosebim, ar trebui să exprimăm Iubirea cu toată capacitatea noastră, şi să refuzăm să exprimăm orice altceva.

Aceasta ne va conduce către concluzii armonioase. Iisus punea Iubirea înaintea oricărui alt lucru.

Întrebare: Cum se face că Avatarii sunt trimişi atât de des pe Pământ?

Răspuns: Ceea ce voi numiți alegerea unui Avatar, este Prezentarea Principiului. O asemenea persoană trăieşte foarte aproape de Principiu. Calea pe care o arată el, sau viața pe care o trăieşte, devine o cale pentru toți.

Întrebare: Apariția şi revenirea lui depinde de o anumita situație a activităților spirituale de pe Pământ?

Răspuns: Nu, el trece dincolo de orice acțiune şi trăieşte unit cu Spiritul.

CAPITOLUL VI - „CUNOAŞTE CĂ ŞTII"

Mi s-a cerut să dau o formulă pentru vindecare.

În realitate, nu ne vindecăm decât pe noi înşine. Este un factor foarte puternic în asta, căci în momentul în care vezi Divinitate, pe Dumnezeu, înlăuntrul individului, atunci tu şi Dumnezeu sunteți întotdeauna majoritari. Iar Dumnezeu, sau Principiul Divin, nu ştie absolut nimic despre imperfecțiune. Astăzi ştim exact ce se petrece în locurile sacre de vindecare din întreaga lume. Mergând în locurile acelea, oamenii îşi îndreaptă gândurile complet spre dobândirea şi realizarea sănătății perfecte, acceptând vibrația emisă de acele locuri, şi are loc vindecarea.

Putem arăta asta în fotografii. Un foarte priceput doctor din unul din marile noastre oraşe a lucrat cu noi. El i-a rugat pe colegii săi să-i trimită anumite cazuri care nu au putut fi vindecate de organizatiile medicale, ca şi fişele şi radiografiile lor.

Camera foto utilizată ne arăta unde se aflau părțile bolnave ale corpului. Acolo unde se păstrau viața şi sănătatea, filmul arăta corpul cu scânteieri, radiind lumină. Am fotografiat pacienți a căror lumină ajungea la peste 3 metri de corp! Nici o persoană, din cele 98 de cazuri tratate, nu a trebuit să rămână în fața camerei mai mult de 3 minute ca să se vindece complet şi sa plece pe picioarele ei.

Noi nu făceam decât sa spunem: „Uite, eşti foarte atent la petele întunecate, da? Nu te uiți deloc la lumină şi la locurile luminoase de unde vine lumina. Acum abandonează complet petele întunecate. Îndreaptă-ți toată gândirea şi atenția asupra luminii!" În 98 de cazuri, în care fiecare fusese adus pe o targă, pacientul a plecat pe picioarele lui, în stare foarte bună! Nu este aceasta o dovadă că te vindeci pe tine însuți? Te tratezi tu însuți, şi acest lucru are o putere absolută.

Dacă am adera la aceste exprimări pozitive, am vedea în curând că nu ar mai există nici o boală. I s-a dat un nume fiecărei boli, şi noi îl tot repetăm într-una. Dar gândurile şi denumirile sunt lucruri şi, dacă noi le exprimăm în sensul absolut în care au fost formulate şi în frecvența vibratorie de care aparțin ele, atunci perfecțiunea se va manifesta. Acest lucru este adevărat în cazul oricărei invenții care s-a făcut vreodată. Foarte mulți dintre noi consideră că trebuie doar să pătrundem tot mai adânc şi să săpăm într-una.

Am descoperit asta în cercetările noastre. Nu am folosit nici un fel de logaritmi. Noi singuri i-am făcut să pară necesari. Am putea să ajungem departe şi acolo să ne dăm seama că am făcut o greşeală, şi atunci trebuie să ne întoarcem şi să o luăm de la capăt. Suntem ca nişte copilaşi care învață să meargă. Dar astăzi suntem

capabili să mergem, căci avem instrumentele mecanice şi construim tot mai multe aparate care vor prelua sarcinile de acolo de unde le-am lăsat noi.

Iată o întâmplare de-a noastră care îmi va lămuri ideea. Aveam nevoie de un om pentru o anumită treabă. Lucrasem multă vreme la o anumită problemă şi se părea că am ajuns la o răscruce, când a venit acest tânăr de la Universitatea Columbia. El nu avea deloc experienţă în acest gen de lucrări, şi totuşi, în 5 minute ne-a rezolvat problema! Noi lucram la asta de 4 ani de zile!

Ce s-a întâmplat? El cunoştea că ştie în fiecare clipă, şi intra în birou spunîndu-şi: „Cunosc situaţia asta", şi scotea la iveala soluţia, pur şi simplu ştiind.

Mi s-a întâmplat acelaşi lucru şi ştiu că este adevărat. Eram la Universitatea din Calcutta. Intrasem la şcoala pregătitoare pentru Universitate de la vârsta de 4 ani. Din prima zi de şcoală, învăţătorul mi-a spus: „Acesta este alfabetul, ce crezi tu despre asta?". Am răspuns „Nu ştiu", şi el a replicat: „Ei bine, dacă o ţii aşa, n-o sa ştii niciodată. Acum întoarce-te de jur împrejur şi renunţă la „Nu ştiu", şi cunoaşte că ştii ce este", şi exact în felul acesta am urmat toată durata şcolii şi mai departe am absolvit Universitatea din Calcutta la vârsta de 14 ani.

Aceste lucruri sunt foarte simple atunci când le depăşim. Dar ne gândim că mergem la universitate şi că trebuie să intrăm şi să tot săpăm, să cercetăm totul din cărţi. Tot ce s-a scris vreodată în cărţi este deja cunoscut. Dacă adopţi această poziţie, atunci vei cunoaşte şi tu. Dar faci din carte o cârjă cu care să te descurci, în loc să accepţi că ea deja se află înlăuntrul tau. Tu eşti maestrul. Stăpâneşti aceste lucruri. Iar

acest lucru este posibil pe toate căile vieții, şi începem să recunoaştem asta pe măsură ce învățăm să ne ridicăm din condiția sau conştiința noastră negativă. Treptat, aflăm că ea nu ne-a fost de mare folos, aşa că de ce s-o mai păstram? De preț este să cunoşti şi să fii exact acel lucru pe care îl rosteşti, şi de aici vei continua să mergi înainte.

Aproape toți cei care merg înainte, cu diferite planuri, adoptă astăzi această atitudine. Aşa se întâmplă cu mai bine de 90 % din invențiile care apar astăzi. Şi vedeți bine ce se realizează azi. Realizăm şi am realizat în ultimii 6 ani mai mult decât în cei 80 de ani anteriori.

Am trecut prin aceste experiențe, şi încă prin altele, şi ştiu exact cum am ajuns treptat până aici; am ajuns la asta tocmai din cauză că stăm ferm pe picioarele noastre şi cunoaştem că ştim aceste lucruri. Ele sunt aici. Dacă o invenție nu ar exista deja, atunci nimeni nu ar atinge nici măcar frecvența de vibrație necesară ca să o facă să fie cunoscută. Această frecvență există şi dacă iți antrenezi mintea şi gândurile, vei şti exact ce vrei să exprimi. De aceea noi am ajuns astăzi atât de departe.

Desigur, există mult mai multe căi spre asta, care nu mai au nevoie să fie prezentate. Foarte mulți o recunosc, dar cei care nu o recunosc vor trebui să depună eforturi deosebite ca să afle că ei, efectiv, ştiu, şi să fie consecvenți acestei declarații. Această declarație te conduce de fiecare dată mai departe.

Adesea s-a spus că nu există nimic nou în Univers, şi acest lucru este adevărat. Dacă nu ar fi aşa, atunci nu ar exista acea vibrație particulară pe care o atinge cineva ca să se gândească la acel lucru reprezentat de ea. Toate domeniile cunoaşterii sunt legate de anumite influente vibratorii. Întreaga noastră viață este vibrație şi, desigur,

noi distingem asta într-o oarecare măsură, dar când începem să realizăm că suntem capabili să ne acordam la aceste vibraţii şi să le facem să ne aparţină, atunci toate aceste lucruri devin pentru noi perfect naturale. Aproape orice inventator realizează astăzi că el nu înregistrează şi nu produce nimic altceva decât ceea ce deja a fost înscris cândva în frecvenţa vibratorie. Acelaşi lucru este valabil în literatură. Orice carte scrisă vreodată a fost înscrisă la un moment dat în frecvenţa vibratorie. Nici un cuvânt rostit nu dispare din existenţă. Toate se găsesc în acel domeniu cunoscut ca domeniu sau câmp de energie sau influenţă vibratorie.

Iubirea este un cuvânt care se apropie foarte strâns de cuvântul „Dumnezeu" ca influenţă vibratorie, şi cunoaştem mii de vindecări care au fost realizate prin folosirea lui. Orice boală cunoscută cedează locul puterii iubirii pe care o emitem. De asemenea, Iubirea dă naştere, în jurul individului, la imagini sau modele remarcabile. Aproape că se poate vedea cu ochiul liber acolo unde oamenii emit iubire. Este ca o armură în jurul lor.

Un prieten medic a fost numit, cu 6 ani în urmă, administrator al Rezervaţiei Indienilor Sioux. I-am făcut o vizită acolo şi m-a invitat să vad o experienţă făcută de aşa-numitul Vraci al tribului; oricum, s-a dovedit a nu fi un vraci obişnuit. Acest om se izolase şi stătuse în meditaţie vreme de 5 ani, iar la ieşirea din meditaţie era pregătit sa fie un vindecător.

A început uşor la prima sa încercare. Şi-a vârât braţul într-un cazan cu apă fierbând şi a scos din cazan o bucată de carne. Bratul era nevătămat. L-am cunoscut şi am stat cu el vreme de două luni după această experienţă, şi nu avea nici o urmă de arsură pe braţ.

La a doua experiență, stătea liniştit, la o anumita distanță, în fața a trei dintre cei mai buni trăgători cu arma din trib. Dr. N.., şi cu mine am scos cartuşele din arme, le-am golit de pulbere şi am pus din nou pulbere în ele, ca să se ştie că nu erau falsificate. Toate gloanțele s-au turtit de pieptul vraciului. Încă mai păstrez două dintre aceste gloanțe turtite.

După ce el şi-a luat locul în micul lui cort, oricine mergea la el cu orice diformitate, boală sau tulburare, pleca vindecat complet. Am văzut asta de repetate ori. M-am împrietenit cu el şi l-am întrebat cum făcea asta, şi mi-a spus că era exact ca atunci când noi exprimăm iubirea divină. Omul acesta încă mai trăieşte şi şi-a continuat lucrarea de vindecare. Niciodată n-am citit ceva despre el în ziare. Trăieşte într-o retragere absolută şi niciodată nu iese de acolo ca să vorbească despre opera lui. Odată a spus: „Rolul meu în viață este să dau oamenilor toată iubirea pe care o pot exprima, şi prin asta primesc cea mai mare răsplată". Exista, deci, un Indian Sioux de care foarte puțini oameni au auzit, şi care slujeste cu adevărat Iubirea Divină, în tăcere, renunțând la sine.

În Texas, cu mai mulți ani în urmă, am auzit povestindu-se despre o fetiță în vârstă de 5 ani, care era o vindecătoare naturală, prin iubire. M-am dus să o cunosc şi mama ei mi-a spus că fetița spunea mereu, tuturor, ca îi iubeşte. Ea adăuga: „Vad iubirea pretutindeni, împrejurul tuturor şi în jurul meu". Ori de câte ori afla despre cineva care era bolnav, o ruga pe mama ei s-o ducă la acea persoană şi, aproape chiar în clipa când ea intra în camera bolnavului, acesta se ridica imediat din pat, perfect sănătos. Copila aceasta a continuat să evolueze şi astăzi face lucruri minunate.

Sunt multe asemenea exemple. Am cunoscut o fetiță în Olanda. Au acolo un trifoi roşu care creste până la 50-60 de țoli (aprox. 1,25-1,50 m) de la sol, cu flori minunate. Ajunge cam la nivelul verandei caselor lor de țară. Eram într-o vizită acolo, într-o duminică după-amiaza, şi şedeam pe veranda din fața casei, când a apărut fetița aceea, mergând peste lanul de trifoi pe o distanță de vreo 25-30 de metri, păşind chiar pe vârfurile firelor de trifoi. Nu a atins deloc pământul cu picioarele, ci doar a ieşit, a venit îndărăt şi a păşit direct pe verandă.

Am întrebat-o cum făcea asta. Ne-a spus: „Nu ştiu, pur şi simplu iubesc orice lucru, iubesc trifoiul şi el mă ține deasupra". Şi am constatat că aşa era. Ne-a vorbit despre prietenii ei de joacă şi ne-a spus că îi iubeşte pe toți şi că toți o iubesc, şi astfel nu li se putea întîmpla nimic. Am cunoscut-o pe fata aceasta până când a împlinit 21 de ani. Apoi s-a mutat în Belgia şi i-am pierdut urma. Tatăl ei îmi spusese că singurul cuvânt pe care o auzise folosindu-l era iubirea pentru toți.

Iar această iubire vindeca! Oricare dintre noi poate face acelaşi lucru. Este atât de simplu să radiezi o imensă iubire către oricine, aşa cum făceau aceşti copii!

Pe când mă aflam în Spania, la una dintre cele mai mari mine de cupru din lume, s-a mutat acolo o familie din Rusia, cu o fetiță de 11 ani, iar tatăl ei lucra în mină. Ei mi-au spus ca fetița lor avea ceea ce este numit „atingere vindecătoare". Îşi punea mâinile deasupra unei persoane şi spunea: „Te iubesc, şi te iubesc atât de mult încât toată boala ta a dispărut, s-a dus. Am umplut tot locul ei cu iubire", şi am constatat ca este adevărat. În cazul unei diformități, corpul devenea absolut perfect. Am văzut pe cineva aflat aproape în cel mai grav stadiu

de epilepsie. Fetița şi-a pus mâinile pe el şi a spus: „Tot trupul tău este plin de iubire şi văd numai Lumină”. În mai puțin de 3 minute, maladia dispăruse complet. Lumina şi iubirea care emanau de la fetiță au fost atât de puternice încât efectiv le-am văzut şi le-am simțit.

Pe când eram doar un băiețel, mă jucam cu alți copii în împrejurimile casei noastre din Cocananda, India. Noaptea se apropia cu paşi mari, căci în țara aceea nu există amurg. Un băiat a luat un băț şi m-a lovit peste braț, astfel încât mi-a rupt ambele oase, şi mâna mea dreaptă a căzut inertă. Bineînțeles, la început a fost teribil de dureros, dar apoi gândurile mele s-au îndreptat spre o frază pe care mi-o spusese învățătorul meu: „Când intri în beznă, pune-ți mâna în mâna lui Dumnezeu, căci aceasta este mai bună decât o lampă şi mai sigură decât o cale cunoscută”. Atunci Lumina m-a înconjurat şi, aproape instantaneu, durerea a dispărut complet. M-am cățărat într-un banyan mare, ca să fiu singur, şi lumina a rămas cu mine. Am văzut-o ca pe o Prezență, dar niciodată nu aveam să uit incidentul, iar în timp ce stăteam în copac, mâna s-a îndreptat de la sine. Am rămas în copac toată noaptea. În dimineața următoare nu mai aveam nici un semn că mâna ar fi fost ruptă, în afara unei umflături în jurul celor două oase care fuseseră rupte. În acest timp, părinții mei credeau că servitorii avuseseră grijă de mine şi mă duseseră la culcare. Când le-am spus ce s-a întâmplat, nu m-au crezut şi m-au dus imediat la un medic. El le-a spus că oasele fuseseră rupte, dar că acum erau perfect sudate. De atunci, mâna aceea nu m-a supărat niciodată.

Nu fac decât să citez câteva exemple, atât de simple şi de naturale încât oricine poate face aşa ceva. Am

văzut cum o întreagă clădire răspundea la iubirea emisă de o mulțime adunată acolo.

Aşa cum spunea nemuritorul Gautama Buddha: „Să acorzi cinci minute realizării adevăratei iubiri divine înseamnă mai mult decât să dai o mie de farfurii cu mâncare unui flămând, căci, dând iubire, ajuți orice suflet din Univers".

Aceasta corespunde direct, desigur, cu cuvintele pe care le folosim şi cu gândurile şi sentimentele pe care le avem. Cuvintele sunt lucruri. Gândurile sunt lucruri. Acolo unde sunt gândurile tale, eşti şi tu. Când învățăm să ne disciplinăm şi să ne controlăm gândurile şi sentimentele, şi când folosim numai cuvintele pozitive, constructive, emise cu iubire divină, atunci trupul şi mintea noastră răspund la această metodă corectă - justa lor folosire. Utilizarea lor justă şi selectarea cuvintelor este de o importanță vitală, dar la fel de important este şi sentimentul dindărătul cuvintelor, căci sentimentul este puterea mobilizatoare care face cuvintele să prindă viață. Asta nu înseamnă că trebuie să mergem şi să spunem tot timpul „iubire, iubire, iubire". Vorbim doar o dată, cu sentiment, cu o viziune clară, cu convingere, cu acceptare deplină, şi instantaneu legea trece la acțiune pentru a îndeplini ceea ce trebuie. „Înainte ca voi să vorbiți, Eu v-am şi răspuns". Deja este acolo. La fel şi în cuvintele lui Buddha: „Foloseşte iubirea, concentrează-te asupra ei, acorda-ți iubire dimineața, la prinz şi seara. Când te aşezi la masă, foloseşte iubirea, gândeşte-o, simte-o, şi hrana ta va avea un gust mult mai bun".

Există multe asemenea nestemate rostite de Buddha, niciodată tipărite. Poetul Tagore a folosit multe dintre ele în scrierile sale. El a fost un om care ştia cum

să folosească şi să exprime Iubirea. El o cunoştea. Era Iubire. Este.

„Iubirea este, de departe, lucrul cel mai important dintre toate. Este poarta aurită a Paradisului. Roagă-te ca să înțelegi Iubirea; meditează zilnic asupra ei. Ea înlătură teama; este împlinirea legii; învinge o mulțime de păcate. Iubirea este complet invizibilă. Ea va birui totul. Nu există nici o boală pe care iubirea să nu o învingă cândva. Nici vreo uşă pe care iubirea să nu o deschidă. Nici vreun zid pe care iubirea să nu-l dărâme. Nici vreun păcat pe care iubirea să nu-l mântuiască". (După „The Cloud of the Unknowing")

ÎNREBĂRI ŞI RĂSPUNSURI

Întrebare: Am cunoscut un medic care a petrecut 7-8 ani în India. Când s-a întors de acolo, el a lansat o provocare Societatii Medicale a Comitatului. Le-a cerut să-i prezinte eşantioane din cel mai virulent agent al tifosului şi din alți germeni patogeni. A băut mostrele, într-o cantitate care ar fi fost suficientă să ucidă o întreagă armată de tineri, şi nu i s-a întâmplat nimic. Ulterior am aflat că era vorba de controlul conştient al tiroidei. Se pare ca el controla sistemul imunitar.

Răspuns: Da, se poate obține imunitatea față de orice boală.

Întrebare: Cun ajunge controlul voluntar al glandei tiroide să afecteze aciditatea, atât de esențială în paza împotriva efectelor bacteriilor?

Răspuns: Aciditatea este controlată, într-o mare măsură, prin controlul conştient asupra glandei tiroide. Aceasta poate fi dirijată şi stimulată în aşa fel încât să controleze aciditatea aproape fără limitări. I-am auzit pe

mulți hinduşi spunând că acesta este motivul pentru care ei pot controla bacteriile. Aciditatea pur şi simplu ucide bacteriile. Tiroida este stimulată prin anumite exerciții care trebuie conduse de cineva versat în aceste tehnici. Metoda lor este de a stimula tiroida până când ea generează nivelul de fluid necesar corpului.

Întrebare: Paratiroidele au aceeaşi utilizare?

Răspuns: Da. Paratiroidele sunt de foarte mare ajutor. Ele controlează metabolismul calciului şi al oxidului de calciu. Pot fi stimulate până când calciul poate fi adus în sistem pentru a forma, oricând, un rând nou de dinți.

Întrebare: Cum sunt stimulate ele?

Răspuns: Elementul important în stimularea lor este concentrarea asupra tiroidei printr-o influență spirituală, şi este exact lucrul despre care vorbim.

Întrebare: Puteți aduce această idee în domeniul oxidării şi al controlului respirației?

Răspuns: În respirație, este vorba tot de exerciții spirituale. Adică de exersarea gândirii printr-o orientare spirituală.

Întrebare: Prin concentrare, vă referiți la vizualizarea tiroidei funcționând perfect?

Răspuns: Da, în perfectă ordine şi armonie.

Întrebare: Oare nu există o asociere clară între respirație şi acțiunea tiroidei, prin postura [asana din Yoga] şi exerciții de respirație?

Răspuns: Ba da, acesta este motivul pentru care sunt date posturile şi exercițiile de respirație, ca să aducă întreaga activitate a corpului sub influența spirituală. Oricum, nici un învățător nu va da elevului aceste exerciții fără o activitate spirituală, care să

activeze şi gândirea spirituală. Mulți oameni pot pune în funcțiune şi pot folosi activ aceste activități spirituale, datorită unei anumite influențe pe care o poarta ei.

Întrebare: Dar glandele suprarenale?

Răspuns: Suprarenalele sunt în legatură cu presiunea sanguină. Tiroida le controlează pe toate celelalte. La rândul ei, tiroida este controlată de glanda pituitară şi de glanda pineală. De aceea trebuie să deveniți precum copiii. La o autopsie, se constată ca glanda pineala este foarte atrofiată. În asemenea cazuri, ne-am rupt de Împărăția Cerurilor. Pineala este centrul principal de control al tuturor glandelor endocrine. Ea este Maestrul, acel Eu Sunt al corpului fizic.

Întrebare: Unii mari Maeştri nu discută, oare, despre acest subiect al ameliorării activității glandelor endocrine, din punctul de vedere al Pranei şi al respirației?

Răspuns: Concepția lor este că, dacă accepți Prana, atunci accepți influențele spirituale. Se întorc direct spre influențele spirituale. Aceasta este cea mai mare activitate şi cel mai activ factor. Ei declară că acest lucru activează ideea tinereții. Atunci pituitara şi pineala intră imediat în acțiune.

Întrebare: Vreți să trageți concluzia că Iisus şi-a instruit discipolii în legatură cu acest sistem de lucru asupra glandelor endocrine?

Răspuns: Da, prin metoda Creştină, care este Iubirea în acțiune. El spunea mereu că dacă veți deveni ca nişte copilaşi, atunci veți intra în Împărăția Cerurilor.

Întrebare: Aceste materiale ştiințifice, care descoperă miracolele moderne al biochimiei, sunt inspirate de către Maeştri?

Răspuns: Da, lucrarea aceasta este transmisa rasei prin aceşti oameni, în beneficiul întregii omeniri.

CAPITOLUL VII - REALITATEA

Hindusul spune: „Când Dumnezeu a vrut să se ascundă, a ales să se ascundă înlăuntrul omului". Acesta este ultimul loc în care omul îl caută pe Dumnezeu.

Problema actuala a celor mai mulți oameni este că ei încearcă să devină ceva ce deja există înlăuntrul lor. Cercetăm şi căutam pretutindeni în afara noastră ca să-L găsim pe Dumnezeu, mergând la numeroase conferințe, întâlniri, grupări, citind o mulțime de cărți, ascultând de învățători, personalități şi lideri, în timp ce Dumnezeu este chiar înlăuntrul nostru, permanent. Dacă oamenii ar renunța să mai încerce şi ar accepta ca ei sunt, în curând ar fi pe deplin conştienti de Realitate.

Iisus ne-a spus de multe ori că nici unul nu este diferit de un altul, că fiecare este o ființă Dumnezeiască, cu toate atributele şi calificările posibile.

L-am pus deoparte pe Iisus pentru atâta vreme, gândind că El ar face parte dintr-o altă categorie decât noi. Dar el nu este diferit. Niciodată nu a pretins ca ar fi diferit. El continuă să ajute omenirea, tot timpul. Nu este un personaj mai legendar decât suntem noi înşine, şi niciodată El nu a declarat că ar fi capabil să facă vreo minune. Lucrările Lui nu au fost minuni, ci doar împlinirea naturală a legii. Acest lucru a fost demonstrat astăzi. Au fost fenomene naturale, care vor fi accesibile oricui dacă împlinim legea.

Fiecare dintre noi este capabil să controleze orice aşa-numite condiții dificile în care lucrăm şi, în

momentul în care renunțăm la ele, ele încetează să mai existe. Pentru mulți poate părea incredibil, dar este absolut adevărat. Noi ne atragem aceste lucruri prin propriile noastre gânduri adverse.

Sa presupunem că aceste gânduri şi cuvinte nu ne-au aparținut niciodată, că nu le-am auzit niciodată, că niciodată nu au existat în vocabularul nostru sau în lumea noastră. Astăzi cunoaştem patru limbi diferite, în care nu există nici un cuvânt negativ, şi nici cuvinte la timpul trecut sau viitor. Totul este aici şi acum, deja îndeplinit. Dacă am putea realiza şi accepta asta, în scurt timp ne-am ridica din situația noastră negativă. Este vorba de numele pe care îl dăm unui lucru, şi de sentimentul cu care îl rostim. Cuvintele, sentimentele, condițiile negative nu au absolut nici o putere în afară de aceea pe care le-o dă individul însuşi. În momentul în care încetăm să le mai alimentăm cu energie, ele nu mai au viață, şi astfel încetează să mai existe.

Astăzi s-a demonstrat clar că Biblia s-a păstrat astfel până acum deoarece este înscris în ea cuvântul „Dumnezeu". Este cartea care se vinde cel mai mult în lume astăzi. Deci, dacă acest cuvânt menține astfel o carte, un lucru neînsuflețit, ce va face el cu propriul nostru corp, dacă îl folosim? Nu este necesar să repetam tot timpul „Dumnezeu, Dumnezeu"... Rosteşte acest cuvânt o dată, cu un înțeles clar, sincer, şi asociindu-l cu ceea ce se doreşte exprimat, şi atunci el nu va mai trebui să fie repetat. De ce? Deoarece te vei afla chiar în acea bandă de vibrație care corespunde exact afirmației tale. Acesta este motivul pentru care s-a menținut Biblia, iar noi continuăm să accentuăm acest cuvânt special. Apoi, important este să nu-l negăm, ci să

continuăm consecvenți cu îndeplinirea afirmației noastre.

Unii indivizi din India merg cu mâinile ridicate deasupra capului, spunând „Om Mani Padme Om”. În scurt timp, nu-şi mai pot cobori mâinile. La fel ar fi dacă noi am spune tot timpul „Dumnezeu, Dumnezeu”. Dar putem să gândim cuvântul şi să ştim ferm că el ne aparține; suntem chiar ceea ce vrem să exprimam şi nu avem nevoie să repetăm la nesfârşit. Pur şi simplu, suntem acel lucru.

S-a spus că greşeala cea mare a omului este aceea că el încearcă să devina Dumnezeu, în loc ca, pur şi simplu, să fie. El a căutat ceva ce se afla deja înlăuntrul lui. Noi nu încercăm să devenim Dumnezeu, ci trebuie doar să fim. Suntem Dumnezeu, şi declaram asta cu hotărâre. Dacă nu o credeți cu adevărat, atunci încercați măcar pentru un timp, să zicem pentru două săptămâni. V-aş sugera s-o afirmați o singură dată, şi să o recunoaşteți, iar mai departe să fiți aşa. Vă aparține. Vă aparține, ca să stăpâniți.

Raiul este armonia atotprezentă dinlăuntrul individului, oriunde s-ar afla el. Aveti toată libertatea, prin propriile voastre gânduri şi sentimente, să-l preschimbați în iad, dacă vreți, şi nu este prea greu s-o faceți dar, dacă vă veți folosi timpul irosit cu obținerea iadului, ca să creați raiul şi să-l aduceți chiar aici şi acum, atunci veți avea manifestarea raiului.

Cunoaşteți totdeauna că Dumnezeu este înlăuntrul vostru. Este cea mai mare binecuvântare pentru omenire. Vedeți-l pe semenul vostru la fel ca pe voi - Christ, sub orice înfățişare. Mai mult, este cel mai important exercițiu al nostru să vedem Christul în orice persoană pe care o vedem şi o ştim. Nu trebuie decât o

clipă ca să realizați asta în compania oricui, şi veți descoperi că este ceva minunat. În curând, ajungeți să realizați şi să acceptați Christul din fiecare. Toți suntem la fel, după chipul Lui, întotdeauna.

Referindu-ne tot la cuvinte, gânduri şi sentimente negative, cunoaştem astăzi un grup de 2500 de persoane care, călătorind cu toate tipurile de vehicule, pe mii şi mii de mile, nu au avut niciodată vreun accident. Cei mai mulți dintre ei sunt chiar aici, în America, unde a fost înființată asociația. La început au fost doar patru fondatori.

Puteți controla furtunile, condițiile atmosferice, oricare dintre voi. Puteți controla orice element natural. Oricare ar fi acesta, tu eşti stăpânul lui, şi ție iți este dat să-l controlezi. Dar în loc de asta, noi îl lăsăm să ne doboare, cum spunem noi, şi ajungem să ne supunem în fața condițiilor, situației sau circumstanțelor. În încăperea aceasta nu există nimeni care să nu poată controla orice situație survenită, dacă ar lua hotărârea şi, pur şi simplu, ar şti că el este stăpânul.

Animalele sunt foarte sensibile față de aceste lucruri. Ele răspund când le dăm gânduri bune. Ele îşi dau seama şi când trimiți celorlalți gânduri bune. Câinele recunoaşte imediat sentimentele noastre.

În Alaska am avut peste 1100 de câini pentru serviciile poştale. Multă vreme, poşta ajungea acolo pe anumite trasee, pe sănii. Foloseam peste 1100 de câini la sănii, înainte sa apară avioanele, şi să ştiți că fiecare angajat de-al nostru ajungea, la un moment dat, să nu mai folosească deloc biciul. Câinii erau cât se poate de muncitori, mergând pe orice distanțe dacă omul nu-i tulbura şi nu-i înfuria.

Am făcut nouă călătorii cu câini pe acele trasee, pe o distanță de 1800 de mile. Niciodată nu am schimbat vreun câine la sanie, şi cu toate acestea ei ajungeau la destinație într-o formă excelentă. Îi lăsam în voie, fără să-i grăbesc, le spuneam că totul este în ordine, că ei trag foarte bine, şi tot aşa. Şi ceilalți au început să facă la fel, şi a fost o mare diferență. Dacă nu te temi de un animal şi nu-l maltratezi, ci îl lauzi şi îl încurajezi, el iți va răspunde minunat.

În momentul în care folosim un cuvânt negativ, luăm energie din corp ca să facem acel cuvânt să lucreze; ne hipnotizăm singuri crezând că este ceva real, şi această influență hipnotică este cea care ne face să-l tot repetăm. Dar dacă nu ne mai lăsăm hipnotizați de aceste gânduri negative şi refuzăm să le mai repetam, şi chiar să le mai gândim, ele dispar complet din lumea noastră.

Dacă am renunța la bătrânețe, la slăbirea vederii şi la imperfecțiunile corpului nostru, aceste condiții negative nu ar mai apare în manifestarea fizică. Trupul nostru este reînnoit tot timpul şi aceasta este adevărata reînviere. Aceasta reînviere are loc la fiecare noua luni, pentru întreaga omenire. Noi înşine ne punem amprenta asupra funcționarii acestor celule ale corpului, prin propriile noastre gânduri, sentimente şi cuvinte. Suntem cei care ne trădăm singuri. Pur şi simplu, prin cuvintele „nu pot” îl trădăm pe Christ de fiecare dată când le folosim. Ori de câte ori folosim un cuvânt negativ, trădăm Christul dinlăuntrul nostru. De aceea, haideți să-L preamărim pe Christ, să binecuvântăm trupul pentru felul în care ne slujeste, să aducem laude şi mulțumiri pentru nenumăratele noastre binecuvântări, şi în orice moment să fim manifestarea vie a Legii!

ÎNREBĂRI ŞI RĂSPUNSURI

Întrebare: Cum îl vad hinduşii pe Iisus în comparație cu Buddha?

Răspuns: Ei spun ca Buddha a fost Calea spre Iluminare, dar că Iisus este Iluminarea.

Întrebare: De ce pare atât de dificil să fii consecvent unui ideal?

Răspuns: Noi nu avem acel antrenament solid pe care îl au cei din Orient. Acolo, până şi copiii îl au. Li se spune că, atunci când îşi proiectează un ideal, trebuie să-l mențină până când ajung la îndeplinirea lui deplină. Educația din Occident este oarecum diferită. Ne permitem să ne lăsăm străbătuți de orice gând, irosindu-ne forțele. Dacă ai un ideal şi crezi pe deplin în el, păstrează-l strict pentru tine, fără să-l destăinui altuia până când el nu ajunge să capete forma concretă. Întotdeauna păstrează-ți mintea ferm orientată numai spre acel lucru pe care TREBUIE să-l îndeplineşti - şi nu spre ceea ce VREI. Asta menține o minte limpede. În clipa când permitem unui alt gând să pătrundă, atunci devenim dualişti. Dacă ne îndreptăm energia spre acel unic ideal, atunci avem o minte unită. Asta nu înseamnă că intrăm într-o fundătură, sau că ajungem să gândim limitat, căci nu avem nevoie să ne concentrăm asupra acelui ideal decât pentru o clipă, dacă ne dirijăm spre el toate forțele şi nu ni le irosim. După aceea, nu mai facem decât să mulțumim că el s-a împlinit, aici şi acum.

Întrebare: Să înțelegem că l-ați văzut personal pe Iisus şi ați dat mâna cu El?

Răspuns: Da. Şi cu mulţi aşa-numiţi Maeştri sau Învăţători. Aceşti oameni nu pretind ca ar fi diferiţi de voi sau de mine. Până şi hamalii din India Îl recunosc ca Iisus din Nazaret. Nu este nici un secret. Tablourile Îl arata ca pe un om obişnuit, cu o mare lumină în jurul Lui. Nu exista nimic confuz în privinţa acestor oameni. Există o imagine foarte clară a lor - sunt personaje vii.

Întrebare: Cum se face că un simplu hamal din India Îl poate vedea pe Iisus?

Răspuns: Hamalul a acceptat această idee şi trăieşte cu ea, pe când noi trăim cu o concepţie în care nu acceptăm sau nu credem că El există. Eu, de pildă, nu am nici un fel de vedere psihică. Dar dacă trăim complet în principiu, nu putem să ne conducem greşit. Intuiţia este un factor pe care trebuie să-l realizăm cunoscând.

Întrebare: De ce Iisus nu apare în America?

Răspuns: El nu se localizează undeva anume, şi fără îndoială că lucrează aici la fel de mult ca şi în India.

Întrebare: Iisus a suferit fizic pe cruce?

Răspuns: Nu. Cineva atât de iluminat nu putea să sufere fizic. Dacă El nu ar fi dorit să treacă prin acea experienţă, putea să trimită înapoi energia şi aceasta i-ar fi distrus pe cei care îl crucificau. Dar el a arătat calea.

Întrebare: Iisus se află pe Pământ de mulţi ani, după crucificare?

Răspuns: Nu ştim ca El să se fi retras din corp, din acest punct de vedere. El trăieşte şi astăzi în acelaşi trup. Acest trup poate fi observat de oricine vine în contact cu El.

Întrebare: Vreți să spuneți că în această țară a apărut un individ numit Iisus din Nazaret?

Răspuns: Da. Desigur, dacă noi nu L-am numi astfel, atunci El nu ar mai fi cu noi aici.

Întrebare: Există vreun motiv special care vă face capabil să răspândiți învățaturile Maeştrilor?

Răspuns: Nu suntem în nici un fel privilegiați față de voi. Când i-am întrebat dacă există Maeştri în S.U.A., Ei mi-au spus ca aici sunt peste 150 de milioane de maeştri.

Întrebare: Ar apare Iisus aici dacă am avea nevoie de El?

Răspuns: El întotdeauna este acolo unde este necesar. Când spunea: „Iată, sunt cu tine totdeauna", chiar la asta se referea.

Întrebare: Christ reprezintă principiul vieții?

Răspuns: Reprezintă principiul Divin care curge prin individ.

CAPITOLUL VIII - ÎNVINGEREA MORȚII

„Yoghinul mort trăieşte încă!" anunțau titlurile ziarelor din Los Angeles, relatând despre Paramahansa Yogananda, fondatorul Asociației pentru Realizarea Sinelui din Los Angeles, California.

„Specialiştii în funeralii ne-au dezvăluit astăzi uimitoarea poveste a lui Paramahansa Yogananda, al cărui corp se afla în starea de Realizare a Sinelui, nu departe de aici. Ei spun ca trupul lui încă nu este mort din punct de vedere tehnic, la 20 de zile după deces. Directorul cimitirului ne-a declarat ca trupul lui

Yogananda, care a decedat la hotelul Biltmore în timpul unui discurs, a rămas sub supravegherea angajaților săi de la 7 martie până la 27 martie, când sicriul din bronz a fost sigilat. „Absența oricăror semne vizibile de descompunere a trupului lui Paramahansa Yogananda ne oferă cel mai extraordinar caz din experiența noastră", spune directorul cimitirului într-o scrisoare oficială către Asociația pentru Realizarea Sinelui."

În ce priveşte trupul lui Yogananda, nu este vorba de nici un miracol. Am văzut trupuri ale căror functii vitale erau suspendate, după cum ni s-a spus, de 600 de ani. Stră-străbunicul meu a văzut un astfel de trup cu mult timp în urmă. El se afla la nord de granița dintre Kashmir şi Pakistanul actual, şi de atunci a rămas tot acolo. Desigur, a fost depus acolo datorita problemelor apărute în India, mai întâi prin invazia mahomedană, apoi prin căsătoriile impuse copiilor, ca şi datorită apăsătorului sistem al castelor, care a invadat India. Acolo s-a aflat mereu. Sunt cam 14 ani de când l-am văzut ultima oară; am mai fost în apropierea lui şi în timpul primului Război Mondial. În acea vreme, vreo 200 de soldați britanici fuseseră împinşi intre munți, la nord de locul acela, şi ceruseră să li se asigure deplasarea în siguranță prin regiune, iar când au trecut în India, au văzut şi ei trupul acela. Căpitanul lor petrecuse mulți ani în India şi avea un mare respect pentru poporul hindus, şi hinduşii îl respectau. El le-a spus soldaților că, dacă doreau să vadă corpul, aveau să facă un popas acolo ca să-l vadă, dar ei trebuiau să se angajeze, pe cuvânt de onoare, că nu vor încerca să-l atingă, spre a respecta dorința localnicilor. Astfel, mulți dintre ei s-au dus să-l vadă, cum sta aşezat sub un baldachin înconjurat de lespezi de piatră foarte vechi.

După ce l-au văzut, soldații s-au dus nu departe de acolo şi şi-au aşezat tăbăra pentru noapte. După instalarea taberei, unul dintre sergenți i-a cerut căpitanului permisiunea să iasă din tabără (am aflat asta direct de la căpitan). El i-a spus sergentului: „Cred că ştiu ce vrei să faci. Vrei să încerci să atingi corpul acela. Dacă nu-mi dai cuvântul tău de onoare că nu vei încerca să-l atingi, nu-ți dau voie să pleci." Sergentul şi-a dat cuvântul, a primit permisiunea să plece, şi s-a dus să vadă corpul. Pe vremea aceea, ofițerii purtau la ei o cravaşă scurtă. Sergentul s-a apropiat de corp şi a incercat să-l atingă cu cravaşa, şi a căzut mort! Căpitanul mi-a spus ca eu eram primul căruia îi povestea asta şi, desigur, primul meu gând a fost că acolo era cineva care păzea corpul şi îl împuşcase pe sergent, dar căpitanul mi-a povestit că ei s-au dus imediat acolo şi au examinat atent trupul sergentului, negăsind nici o urmă de aşa ceva. Întâmplarea a fost raportată la Departamentul de Război din Londra şi poate fi găsită şi astăzi în dosare.

În laboratorul nostru am făcut experiențe cu aşa-numita condiție a morții. Testele nu au fost făcute doar prin observațiile noastre, ci cu ajutorul unei camere care realiza mii de expuneri pe secundă. O imagine este dată de mişcarea unui punct luminos. Când se filmează ceva, filmul înregistrează un ansamblu de puncte luminoase care alcătuiesc imaginea completă. Aceasta este reprodusă la o scară mărită şi mişcarea este încetinită până când poate fi redată pe un ecran obişnuit. Apoi ea poate fi cercetată cu raze X, punând astfel în evidență structura completă a elementului vieții.

Mulți au venit la noi cu maladii în care ştiau că mai aveau doar câteva ore de trăit, oferindu-se ca voluntari

pentru observații. Un medic observa momentul când are loc ceea ce este numit, de obicei, moarte. Se înregistrează o pierdere în greutate de aproximativ 11 uncii (peste 300 de grame). Emanația de lumină din corp este pusă în evidență pe aparatul de măsură.

Astăzi ştim că elementul vieții are inteligență, mişcare şi voință într-o asemenea măsură încât, dacă îi aplicăm o perturbație, el se ridică deasupra acesteia. Iese afară direct prin plafon. Am verificat asta aşezând în diferite locuri patru camere de filmat. Când aparatul de pe podea îl pierdea, un altul aşezat mai sus îl prindea şi continua să pună în evidență emisia de energie. Îi puneam în cale obstacole şi trecea prin ele. Emanațiile treceau chiar prin perete. Când aparatul de pe o parte a zidului pierdea din imagine emanația de energie, o capta aparatul de dincolo de zid.

Am construit un dispozitiv conic din aluminiu, folie de plumb şi azbest, cu care am acoperit corpul astfel încât să împiedicăm elementul vieții să evadeze. În trei cazuri, la mai puțin de un minut după ce închisesem dispozitivul, corpul şi-a revenit la viață. Când revenea la viață, nu mai avea nici o urmă a bolii dinainte şi era, evident, imun la acea boală. Nu ştim de ce.

Avem un grup care experimentează acum în acest sens, şi vedem cum în viitor se va demonstra că motivul pentru care elementul vieții era încărcat cu energie, este de aşa natură încât atunci când el revine în corp, determină o stare nouă. Toți cei trei de care am amintit avuseseră ciumă neagră. Unul dintre ei lucrează acum ca să vindece ciuma neagră, aratând că este imun. Un altul se teme de ea şi nu trebuie să-l forțăm noi ca să iasă din această stare, deşi au trecut 7 ani de la vindecare şi el nu a mai contractat-o. Al treilea nu

înțelege deloc ceea ce facem, aşa că nu ne este de vreun ajutor.

Înainte ca acest element al vieții să părasească trupul, putem arăta că vibrațiile sunt atât de scăzute încât elementul vieții nu mai poate rămâne şi este expulzat imediat. Dar atunci când este expulzat, el dispune de voința cu care a fost creat şi începe să asimileze energie. Astfel, în foarte scurt timp, el poate să determine o înnoire a corpului, indiferent de condiții. Nu putem afirma cu certitudine că aşa este, dar credem că multe trupuri sunt reasamblate în 1-3 ore de la experiența morții.

În cazul corpului care are suspendate funcțiile vitale de 600 de ani, ni s-a sugerat că omul acela funcționează activ într-un alt corp. În cele din urmă am ajuns în locul unde acel om trăia în cel de-al doilea corp. I-am făcut o fotografie şi am comparat-o cu una a corpului neînsuflețit, şi exista o asemănare perfectă.

Apoi am văzut şi alte corpuri ale sale. În total, am găsit patru corpuri diferite. Ştim că mulți îşi deplasează corpul dintr-un loc în altul mult mai repede decât putem noi să călătorim. Aşa că am pus patru aparate de luat vederi în mâinile a patru oameni care nu puteau fi influențați cumva, şi am aranjat ca ei sa înregistreze imagini ale celor patru corpuri exact în acelaşi moment. Când am strâns toate fotografiile la un loc, exista o asemănare deplină între toate cele patru corpuri şi corpul neînsuflețit. Ele aveau acelaşi model.

De mii de ori ni s-a spus că trupurile sunt reasamblate şi că, atunci când cineva trăieşte o viață adevarată, în momentul în care survine starea de moarte el îşi poate abandona un corp şi îşi poate reasambla instantaneu un corp nou.

Vedem astfel de ce ar trebui să gândim altfel despre trecerea prin moarte. Este o condiție pe care noi ne-am atras-o asupra noastră ca să putem trece la o condiție superioară, cu posibilități mai mari.

Iisus ne-a spus deseori că devenim ceea ce slujim. Dacă suntem limitați, înseamnă ca am slujit limitarea. Totuşi, nu există nici o ființă umana care să nu poată crede în perfecțiune şi, prin această atitudine, ea iese din limitare.

Se spune astăzi că trupul omenesc poate rezista în orice condiții. Dacă ne menținem gândirea orientată ferm spre principiul Divin, atunci aducem în acțiune puterea care ne înconjoară şi o întărim în aşa fel încât nimic nu ne poate atinge.

Perfecțiunea există totdeauna, întotdeauna este activă şi, atunci când suntem una cu ea, operează instantaneu. De multe ori vedem chiar lumina emanând din corpul unei persoane, iar când o fotografiem, lumina poate fi văzută în imagini. Lumina este viața sau mediul în care există viața.

Este foarte evident că dacă, în loc să privim bătrânețea ca pe un țel, aşa cum facem, am pune în locul ei tinerețea şi am merge înainte cu o atitudine fermă, pozitivă, atunci am realiza această stare. Bărbații şi femeile de astăzi dobândesc tinerețea eternă. Mulți filosofi orientali spun: „Dacă veți sluji tinerețea, frumusețea, puritatea şi perfecțiunea la fel de consecvent cum ați slujit bătrânețea, atunci veți dobândi această condiție. Într-adevăr, nu ați putea obține altceva". Aceasta nu înseamnă deloc că denigram bătrânețea, ci vrem să arătam atitudinea din gândire care o aduce pe lume. Oare nu ar fi mai bine că oamenii să se încline în fața tinereții, a frumuseții, şi să

prețuiască perfecțiunea pe care o exprimă ele, în locul bătrâneții? Adevăratul ideal aparține unui corp care - după cum se acceptă în general - a fost creat după chipul Făuritorului său. Divinitatea pe care omul o acceptă ca aparținându-i atinge cea mai înaltă expresie a sa în tinerețe, frumusețe şi puritate.

Noi proiectăm condițiile pe care le vom urma. Cu toții admitem că putem face asta cu o atitudine greşită. Dar dacă lucram pentru perfecțiune, atunci trebuie să rezulte perfecțiunea. Nimeni nu realizează ceva decât dacă devine una cu acel lucru, uitând de toate celelalte condiții. Reducând totul la un fapt foarte simplu, dacă stabilim idei clare, pozitive pe care să le concretizăm, atunci îndeplinim imediat condițiile respective. Un unic țel! O unică direcție! Nu permiteți niciodată gândului să se apropie, nici măcar pentru o clipă, de vreo condiție negativă.

Am văzut multe schimbări şi vindecări, condiții pozitive realizate în împrejurări negative, fără a se fi rostit vreun cuvânt. Pentru noi a fost o dovadă că principiul se manifesta în orice atitudine a gândului pozitiv. Pe cei care şi-au dezvoltat puterea de a îndeplini aceste lucruri după voința lor, îi ştim ca Maeştri, Stăpâni, căci ei stăpânesc forțele naturii. Ei nu abordează diferitele condiții ca şi cum perfecțiunea ar fi un fenomen rar. Perfecțiunea este o stare naturală care poate fi atinsă urmând concluziile naturale - întotdeauna!

Acest trup este indestructibil. Noi înşine permitem ca acest trup să fie distrus. Chiar gândurile şi sentimentele pe care le impunem corpului sunt creatorii vârstei, ai bolii şi dezintegrării lui. Astăzi este bine ştiut că orice celulă din corpul nostru este reînnoită în mai

puțin de un an. Una dintre cele mai mari erori impuse vreodată omenirii este limita celor şaptezeci de ani! Cunoaştem bărbaţi şi femei care au peste doua mii de ani. Dacă cineva poate trăi două mii de ani, atunci poate trăi pentru eternitate. Este exact ceea ce voia Iisus să spunã prin: „Ultimul inamic care trebuie învins este moartea”.

Iisus ne-a învățat că Tatăl este principiul prin care omenirea poate ajunge la țel, că Viața trebuie să fie trăită, că nu există nici o taină în faptele şi învățaturile Lui.

Principiul nu se poate schimba. Dacă vrei, îl poți trece cu vederea pentru eternitate, dar în momentul în care te întorci la el, revii la condiția perfectă. Corpul tău resimte rezultatul acestei hotărâri. Cine cunoaşte şi foloseşte principiul nu va ezita să meargă pe apă. Vi s-a spus adesea că, dacă unul reuşeşte să realizeze şi să obțină ceva, atunci pot toți. Puterea aceasta a existat şi va exista întotdeauna. De ce este ținută deoparte? Pentru că îi punem în față bariera necredinței.

Puterea care aduce în existență un dispozitiv mecanic ar putea să dea ființă instantaneu condiției îndeplinite prin acel dispozitiv. Vorbim la mare distanță prin intermediul telefonului. Totuşi, există mulți oameni care vorbesc la mari distante fără nici un fel de aparat. Telepatia este recunoscută ca un fapt cert. Există o mare putere în comunicarea mentală. Dumnezeu îi vorbeşte lui Dumnezeu. Mulți ar spune că această afirmație este un sacrilegiu. O asemenea afirmație este la fel de clară ca şi aceea ca trăim astăzi. Omenirea trebuie să învețe, în cele din urmă, ca este mult mai bine să trăiască permanent sub influențe pozitive. Atunci vom face marele pas înainte.

Acestea nu sunt numai concluziile grupului nostru. Mulți oameni şi grupuri lucrează în aceleaşi direcții. Folosirea acestor adevăruri ne va conduce la armonia deplină, la deplina unitate, în care omul ajunge la țel.

Nu are nici o importanță dacă majoritatea oamenilor cred sau nu aceste lucruri astăzi. Când Iisus a spus că El a învins moartea, El spunea adevărul. Mii şi mii de oameni astăzi, văzând adevărul, vor şti că acest trup este nemuritor, pur, perfect şi indestructibil. Taina a dispărut şi suntem în pragul înțelegerii depline.

ÎNREBĂRI ŞI RĂSPUNSURI

Întrebare: Cunoaşteți şi pe altcineva, în afară de Maeştri, care să fi dobândit astăzi controlul complet asupra bătrâneții şi morții?

Răspuns: Da, mulți oameni au realizat asta. Şi tu o poți face. Cunoaşte că eşti stăpânul situației, şi aşa şi eşti. Am văzut oameni care şi-au revenit complet, cunosc vreo şaisprezece care fuseseră cărunți şi bătrâni la înfățişare. Au renunțat complet la ideea zilelor de naştere, la orice idee de vârstă, şi astăzi ei arata cam de 40 de ani.

Întrebare: Ce putem face cu copiii când ei merg la şcoală unde sunt învățați într-un fel, la biserica în alt fel, dacă noi le spunem acasă Adevărul? Nu vor fi ei derutați?

Răspuns: Îi puteți ajuta pe copii astfel încât să nu fie derutați de Adevăr. Le puteți da copiilor cele mai simple afirmații ale Adevărului, iar ei le vor lua şi ele vor pătrunde mai profund decât orice alte afirmații, de pildă: „Christ este înlăuntrul tău". Veți vedea ce vor răspunde

copiii în final la toate acestea. Mulți dintre copii au o percepție mai profundă decât realizează adulții.

Întrebare: În volumul III afirmați că, efectiv, putem să ne înălțăm viziunea ceva mai sus şi să-L vedem cu adevărat pe Iisus, dacă atenția noastră este întoarsă spre interior.

Răspuns: Când vei vedea Christul, vei şti că el este acelaşi cu Iisus, şi ca el, Christ, este în oricare, în orice loc, când te uneşti cu el.

Întrebare: L-ați văzut şi ați discutat efectiv cu Iisus, sau a fost doar o apariție mentală?

Răspuns: Nu, nu a fost o apariție. Omul este viu şi real, şi Îl putem fotografia exact cum te putem fotografia pe tine.

Întrebare: Omul fiind, în esență, o ființă spirituală şi aflată continuu în căutarea luminii, cum va fi capabil să recunoască Adevărul în epoca modernă, când exista atât de multe credințe şi învățături diferite, şi atât de multă opoziție?

Răspuns: Omul este spirit. Nu contează ce opoziție se ridică în fața spiritului. Omul este, totdeauna. La asta nu exista nici o opoziție; propriile noastre gânduri sunt în opoziție.

Întrebare: Este adevărat că, atunci când chemăm Christul în ajutor, El este cu noi şi ne aude?

Răspuns: Iată cuvintele Sale despre asta: „Apelează la Christul lăuntric". El este mai aproape de tine - este tu însuți. Cheamă Christul lăuntric. Nu îl deranjează dacă apelam la El, căci El lucrează cu toata omenirea în acelaşi timp. Facem greşeala să căutam Christul în exterior. Apelați în primul rând la Christul lăuntric,

întotdeauna. Atunci asta se extinde asupra întregului Univers, şi tot ce am cerut ne aparţine.

CAPITOLUL IX – LEGEA NECESITĂȚII

Repetarea mantrelor este hipnotică, şi oamenii îşi stabilesc propriile lor limitări bazându-se pe puterea unor afirmații.

În momentul în care spunem „Doresc cutare lucru”, am blocat calea pentru mult bine pe care nu-l recunoaştem şi am deschis doar o singură cale de exprimare. Dacă afirmația nu este în acord cu toate posibilitățile de expansiune a vieții, realizarea poate lua o formă neprevăzută. Accentuarea dorinței poate agrava nevoia de acel lucru, în loc să o satisfacă. În momentul când, printr-o afirmație limitatoare, punem o bariera în calea liberei curgeri a substanței, perturbăm exprimarea perfectă a abundenței lui Dumnezeu.

Care este cea mai puternică expresie care aduce toate lucrurile? „EU SUNT abundența”. Această afirmație deschide toate căile de expresie, şi nu închide nici o cale. Ea recunoaşte prezenta lui Dumnezeu în toate lucrurile şi unitatea conştientă a sinelui cu sursa tuturor lucrurilor. Veți descoperi că aceasta a fost şi învățătura lui Iisus. Totdeauna era abundentă, absolut fără nici o limitare.

„EU SUNT cunoaştere”, „EU SUNT armonie”. Folosirea acestor expresii vă umple de viața energia din trup, astfel încât rezultă o nouă conştiință a abundenței, a cunoaşterii, a armoniei. Iar această energie nu se epuizează prin folosirea ei în viața de zi cu zi.

Dacă unul singur are abundență, atunci şi ceilalți trebuie s-o aibă. Pe măsură ce ne asumăm această

atitudine, ajungem să ştim că dacă unul singur nu are abundență, atunci nimeni nu poate prospera. Dacă astăzi constatăm că nu suntem prosperi, aceasta este din cauza ca ne-am izolat singuri de abundența care curge liber şi ne-am clădit un idol al lipsurilor.

Am ajuns să credem că suntem doar o simplă parte a întregului. Dar fiecare este contopit cu întregul, căci nu există plenitudine decât în această unitate. Dacă unul singur ar fi în afara ei, atunci nu ar mai fi completă. În momentul când realizăm unitatea noastră cu condiția completă, descoperim că o exprimăm deschis.

Slujirea lui Dumnezeu, din toată inima şi cu toate forțele noastre, ne eliberează de condițiile de limitare. Nimeni nu are nevoie să se izoleze. Este posibil să realizezi chiar acum această idee a uniunii cu abundența lui Dumnezeu. Prima decizie trebuie să fie cea a unui efort de a scăpa de simțul individual al limitării, pe care ni l-am construit noi înşine. Apoi, mai sunt câțiva paşi care trebuie făcuți pentru ne elibera de limitare.

Nu există nici o situație care să nu poată fi dobândită. Fericirea, prosperitatea şi abundența aparțin tuturor. Cel mai mare obstacol este neacceptarea lor.

Când gloata îl batjocorea pe Iisus, îi dădea El vreo atenție? Când îi vedea pe oameni umblând după lucruri care credeau că le aparțin, El le spunea să fie liniştiți şi să vadă mântuirea venită de la Domnul. El a mers mai departe şi a explicat că omul este Domnul întregii creații. El spunea „Pace, fii liniştit" şi îşi învăța discipolii să recunoască faptul că sunt liberi. Cu această declarație, ei au ieşit din ceea ce era văzut drept căile inferioare ale vieții, pentru a păşi pe calea uceniciei lor.

Când Iisus îşi alegea un discipol din rândul pescarilor, oare îl vedea El ca pe un pescar? Nu. Îl vedea ca pe discipolul Sau, un „pescar de oameni”. El spunea: „Urmeaza-mă”. Îi instruia să urmeze expresiile care Îl aduseseră pe El acolo unde se afla. Totul era făcut cu cea mai mare modestie, căci El a arătat clar că egoismul nu putea pătrunde în Împărăția Cerurilor.

Perspectiva asupra condițiilor actuale de pe Pământ ne arată că aparenta discordie ne plasează într-o poziție în care gândim că suntem separați de vecinul nostru şi că am fi doar indivizi izolați în marele plan al existentei. Dar nici un trup nu poate să fie scos în afara acestui plan, iar planul să continue să se manifeste. Fiecare individ este la fel de necesar pentru întregul plan, ca şi numărul de atomi pentru o moleculă. Când, prin exprimările noastre, arătam continuu unitatea existenței, realizăm că niciodată nu am fost separați sau în afara unității cu întregul.

Iisus ne-a învățat, cu cuvinte simple, că obiectivul acestei vieți nu este moartea, ci o expresie superioară a vieții. Fiecare este o unitate în cadrul întregului principiu operând în armonie, unde fiecare individ se găseşte în domeniul său, într-un acord perfect. Din acest motiv veți descoperi, dacă studiați învățaturile simple ale lui Iisus, ca El consideră afirmația „EU SUNT Dumnezeu” ca putând fi utilizată pentru orice individ. Ea nu este o parte a Principiului, ci Principiul însuşi.

Doctrinele religioase au pus prea mult accentul pe teorie în locul practicii. Repetarea unei astfel de atitudini ne limitează înțelegerea Adevărului la lucrurile fizice, şi pierdem semnificația spirituală. Când Iisus era întrebat despre răspunsul la rugăciune, El spunea că motivul pentru care nu se răspunde la rugăciune este cererea

greşită. Veți descoperi că dacă sunteți fermi şi consecvenți cu o declarație pozitivă, nu veți avea deloc nevoie să folosiți cuvinte. În momentul când realizezi înlăuntrul tău că deja există abundență, în aceeaşi clipă ea se manifestă pentru tine. Atunci nu ai nevoie de nici o sugestie exterioară. Eşti în armonie perfectă cu Principiul. În clipa când te gândeşti la orice condiție, eşti una cu ea. Vei descoperi că, dacă eşti consecvent cu o anumită situație, nu este nevoie să repeți cererea. Ea este împlinită înainte să ceri. Iisus spunea: „În timp ce ei îmi cer, Eu deja am auzit". Apoi continua: „Înainte să fie rostită, deja este împlinită".

Oare avem nevoie să cerem într-una o condiție care este deja îndeplinită? De câte ori poate fi împlinită o condiție? Oare trebuie să cerşim ceva ce deja ne aparține? Nu! Puteți urmări viețile celor mai mari oameni ca să vedeți că ei acceptau împlinirea. Adânc în subconştient, calea de împlinire exista deja. Eliberați de orice simț al limitării, ei erau capabili să exprime ceea ce deja exista.

Numai prin completa lipsă a divizării putem să fim una cu Principiul. Cum am putea să mai ducem lipsă de ceva, dacă Îl punem pe Dumnezeu în locul a ceea ce ne lipseşte? Principiul este armonios şi curge în acord cu legile stabilite, cu care omul trebuie să învețe să lucreze.

ÎNREBĂRI ŞI RĂSPUNSURI

Întrebare: Spuneți că niciodată nu trebuie să revenim asupra cererii, când cerem ceva.

Răspuns: Aceasta ar implica îndoială, întotdeauna. Dacă mergem drept înainte, atunci suntem mai presus

de orice îndoială şi teamă. Dacă lucrul cerut nu ar fi deja împlinit, atunci niciodată nu ne-am gândi la el.

Întrebare: Cu alte cuvinte, să căutăm, să recunoaştem şi să alcătuim o imagine mentală a împlinirii?

Răspuns: Da, absolut. Dacă noi căutam soluția în Mintea Divină, îi deschidem toate căile. Dacă ne proiectam pe noi înşine, atunci închidem toate căile, cu excepția egoului nostru. Egoul face greşeli. Celălalt nu greşeşte niciodată.

Întrebare: De ce nu putem şi noi să întindem mâinile şi ele să fie pline imediat, aşa cum fac Maeştrii?

Răspuns: Pentru că nu facem asta. Este exact din cauză că spunem că nu înțelegem. Întindeți mâinile şi mulțumiți. Este ceea ce a făcut Ilie. Astăzi se face acest lucru în milioane de forme.

Întrebare: În ce mod v-au ajutat Maeştrii în munca d-voastră?

Răspuns: Pot spune că, fără ajutorul Lor, aceasta lucrare nici măcar nu ar fi putut să înceapă, dacă ar fi trebuit s-o facem singuri. Niciodată nu a trebuit să apelăm la vreo organizație sau la vreun individ din afara grupului nostru, care este ca o familie. Fără ajutorul Lor nu am fi fost capabili să facem ceva, chiar dacă am fi dispus de finanțare. De multe ori ne-am ghidat după propriile noastre concluzii, dar de fiecare dată am fost nevoiți să ne întoarcem tot la concluziile Lor, care sunt bazate pe cunoaşterea chimiei şi a dispozitivelor tehnice păstrate de la civilizațiile străvechi.

CAPITOLUL X – „ADEVARUL VĂ VA ELIBERA”

Iisus ne-a spus că Adevărul ne va elibera. Când cineva se află în acest curent liber, dinamic, al puterii universale, nimic nu poate să-l atingă, să-l împiedice sau să-l oprească. Christ este Dumnezeu curgând prin individ. Cel aflat în această atitudine poate folosi totul, şi întregul Principiu curge prin el.

De ce această putere a devenit statică, inactivă şi surdă în atât de mulţi dintre noi? Numai datorită propriei noastre atitudini faţă de ea. Atitudinea mentală a oricărui individ poate controla complet utilizarea ei, deşi ea curge continuu într-o abundenţă universală. Când cineva este conştient de faptul că această putere curge prin el, atunci el poate să-i dea o exprimare conştientă.

Când Iisus făcea afirmaţia cu privire la unitatea Sa cu Tatăl, ştia că întreaga omenire poate fi aşa cum a fost şi este El. Adevărul ne eliberează de orice condiţie negativă cu care ne confruntăm. Noi înşine atragem asupra noastră aceste condiţii negative, şi tot noi ne putem elibera de ele schimbându-ne gândirea. Iisus cunoştea tehnica de a exprima această libertate. El ştia că omenirea avea să urce din treaptă în treaptă, spre realizări tot mai mari, pe măsură ce tot mai mulţi indivizi dobândeau Adevărul.

Abia începem să ne dăm seama de posibilităţile noastre. Toate încep să iasă la iveală prin schimbările din lumea stiinţifică. Oamenii de ştiinţă află că, dacă vor lucra în mod consecvent cu Principiul, îşi vor desfăşura cercetările mult mai eficient şi mai rapid. Această atitudine înseamnă să renunţe, în munca lor, la starea de a lucra pe ghicite.

Denaturarea lui Dumnezeu este moartea. Nu există moarte, decât prin pervertirea lui Dumnezeu. Iisus ne-a

arătat calea ca să ne întoarcem la Dumnezeu. „Slujeste-L pe Dumnezeu cu toată inima ta, cu tot sufletul tau, cu toata mintea ta şi cu toată puterea ta". În starea de pervertire, am slujit condițiile exterioare, ne-am făurit toți idolii posibili şi i-am slujit. Omul trebuie să exprime Dumnezeul dinlăuntrul său, prezentându-L astfel pe Dumnezeu în fața întregii lumi.

Multi oameni ne-au întrebat cine ne-a investit cu autoritatea de a face asemenea afirmații. Puteți descoperi singuri asta dacă luați o Biblie Ebraică şi un dicționar şi traduceți voi înşivă textul. Veți descoperi povestea completă a milioane de ani de evoluție, în primul capitol al Genezei. Descoperim că au existat epoci mărețe pentru omenire. Prin denaturarea învățăturilor inițiale, omenirea a fost instruita că se găseşte în afara grației Divine, trăind într-o condiție materială în care trebuie să muncească. Dar Dumnezeu nu-l alungă niciodată pe om în afara Sa. Omul însuşi şi-a făurit iluzia unei existențe materiale, de muritor, în care Dumnezeu trebuie căutat prin rugăciuni şi prin acceptarea formalităților religioase.

Totuşi, indiferent ce atitudine am adopta, nu putem altera Perfecțiunea. Ea rămâne mereu mai presus. Pentru Principiu, nu contează în ce formă iți construieşti trupul prin gândurile tale. Nu poți altera nicicum Principiul dacă iți construieşti, prin ceea ce gândeşti, un trup imperfect. Putem să ne menținem oricâte îndoieli vrem, dar într-o zi adevărul iese la suprafață. Când renunțăm la îndoieli, ne întoarcem la Perfecțiunea în care ne este locul. Iisus ne-a spus că suntem propriii noştri mântuitori. Cum ar putea o iubire atotcuprinzătoare să uite de ceva? Cum ar putea

desăvârşitul Principiu să uite ceva? De fapt, noi suntem cei care uităm de noi înşine, prin această separare.

Aceasta mare rasă de astăzi se află chiar în momentul când acceptă marea ordine a lui Christ - Christul dinlăuntrul individului. Oare nu putem vedea că, dacă ne întoarcem complet spre Principiul Christic, prezentând atributele Christice în locul gândurilor distructive, devenim conştienţi de această mare condiţie cu care putem schimba natura întregii omeniri? Acum suntem faţă-n faţă cu ea. Când vom accepta asta, o vom cunoaşte şi ne va cunoaşte.

Această mare perioadă în care ne aflam astăzi reprezintă împlinirea ciclului, când Christ se va înălţa iarăşi triumfator. Christ este întotdeauna biruitor. Întreaga Biblie este o completă demonstrare a acestei condiţii, indicând exact aceste vremuri ale venirii lui Christ, în sensul că fiecare dintre noi să-l întruchipeze pe Christ.

În momentul în care vom accepta asta, trupul nostru va deveni un trup de lumină. Apoi, vom începe să folosim puterea de care atâta timp nu am fost conştienti.

******

Am trecut prin aşa-numita Eră de Aur a filosofilor naturalişti, care şi-a atins apogeul cam cu 150 de ani în urmă. Acum suntem pe deplin conştienti de miracolele naturii şi de Planul ei Divin, proiectat perfect, ca şi de faptul că divinitatea se află în oricare individ uman. La fel şi în orice copac, în orice plantă, în orice floare şi în toată viaţa vegetală. Cu toate că şi mineralele au viaţă, ele s-au aflat iniţial într-o sferă complet diferită de influenţă a existentei.

Pe măsură ce întreaga omenire va învăţa să-şi folosească şi să-şi aducă sub un control activ toate

facultățile mintii, oamenii vor descoperi că înlăuntrul minții se află întreaga capacitate de a controla, a crea şi a aduce complet în existență orice atom şi orice planetă. Atunci, din orice substanță se va putea crea orice altă substanță şi orice formă. Acest factor reprezintă inteligența supremă sau Inteligența Divină, care acționează în şi prin toate lucrurile şi este creatoarea tuturor lucrurilor. Omul a fost dintotdeauna în această poziție de Conducător Divin, adevărat guvernator şi creator al tuturor lucrurilor. Dar dacă cineva începe să devieze de la acest măreț şi nobil plan, atunci gândul său poate crea un gândac, un vierme sau un lucru vicios, care sâcâie şi tulbură omenirea, şi el chiar poate să se distrugă pe sine sau să distrugă o parte a omenirii. Însă şi dacă milioane de indivizi folosesc gândurile contra lor înşişi, acele gânduri nu vor afecta nicicum întregul plan. Ele pot afecta, în aparență, o mare parte a omenirii, şi totuşi deplinul echilibru Divin va menține totul în acord complet şi de nezdruncinat cu planul original, astfel încât nici un atom să nu fie mişcat din locul sau.

În acest caz, oare este dificil de conceput că, aşa cum totul apare dintr-o singură celulă, la fel acel punct de Inteligență Infinită a omenirii, acea divinitate infinită, controlează absolut totul şi prin toate lucrurile? Această Inteligență Infinită guverna cu mult înainte ca Universul să înceapă să apară. Deci, să slujim această mare Inteligență ca unica şi completa cauză, şi pe noi înşine că fiind exact acelaşi lucru, iar aceasta ne va conduce la o înțelegere mai clară a Ei şi a tuturor lucrurilor.

Dacă nu ne fixăm cu tenacitate pe această direcție şi nu o acceptăm ca un fapt adevărat şi absolut, întotdeauna pierdem din vedere punctul dominant al

întregii noastre existențe. Prin alegerea făcută de Principiul Divin s-a născut Christ, şi adevăratul Christ din orice formă este creația întregii rase umane. Aceasta este adevărata concepție imaculată pe care a prevăzut-o Maria, şi concepția totală a oricărui copil născut. Adevăratul Christ este perpetuat prin întreaga omenire. Astfel, întreaga omenire este eternă şi nemuritoare, adevărata ființă a lui Dumnezeu.

Priviți miracolele creației şi naşterii. Dacă doriți, mergeți înapoi cu 800 de milioane de ani, şi veți găsi acest Principiu Divin, Christul, în fiecare individ, conducând toata umanitatea. Urmăriți-l până în prezent şi îl veți descoperi la fel de suveran, la fel de dominant, cu aceeaşi putere de lege ca şi în epoca aceea. Nu are importanță cum a fost el ascuns prin gândirea ignorantă, negativă sau materialistă a omului. În momentul când cineva zăreşte acest atotcuprinzător şi permanent Adevăr, se deschide întregul curent al gândirii, cu influențele cele mai benefice.

Tocmai această influență este aceea care a plasat şi susținut stratul gros de oxigen la distanța optimă de suprafața pământului, astfel încât el să constituie un ecran protector care filtrează razele dătătoare de viață ale soarelui şi lasă să treacă doar ceea ce este necesar pentru a menține viața pe această planetă. De îndată ce omenirea va vedea această mare acțiune benefică şi va înțelege ce înseamnă ea pentru fiecare individ, atunci principiul Christic va ieşi iar la iveală prin toți oamenii, şi ei vor vedea unicul, universalul Principiu Inteligent Divin care guvernează cu precizie, cu întelepciune şi în totalitate. Nu vor mai exista plăsmuiri de falşi dumnezei sau chipuri cioplite.

Acest Adevăr total, acest sens unitar, niciodată nu este deviat de furtună sau de condiția emoțională. El rămâne neclintit deasupra furtunii. Pacea lui imensă nu este nicicum afectată deoarece, pe măsură ce ne deschidem gândirea către influența sa şi, pur şi simplu, o lăsăm să curgă prin întreaga noastră ființă, gândurile noastre sunt atât de saturate de influența sa divină încât în curând descoperim că mintea noastră este cu adevărat iarăşi acasă, şi suntem unicul instrument care a realizat complet transcendența dincolo de spațiu şi timp. Am ajuns iarăşi în minunata grădină a Principiului Inteligent Divin; am ajuns acasă chiar aici, pe pământ, unde există şi întotdeauna au existat cu adevărat frumusețile tuturor cerurilor.

Mergi direct înlăuntrul tău ca să-L descoperi pe Dumnezeu, Inteligența Supremă. Când faci asta din toată inima şi ştii că Dumnezeu este, cu adevărat, tu însuți, întreaga ta ființă, atunci vei găsi orice răspuns şi vei fi etern, stabil şi atotcunoscător. Atunci vei afla că eşti chiar acasă la tine; vei mai descoperi că tu eşti toate lucrurile, cunoşti toate lucrurile şi eşti capabil să exprimi toate lucrurile, şi eşti Adevărul deplin. Este bine să ştii că fiecare individ este la fel ca tine, şi să acorzi tuturor indivizilor aceleaşi privilegii pe care le ai tu.

În măsura în care te conduci spre această realizare şi ştii că domini toate piedicile, poți să mergi oriunde vrei, să faci tot ce vrei şi să-L exprimi clar pe Dumnezeu în toate lucrurile, şi atunci nu va exista nici o limitare în gândurile tale pentru alții.

Aceste transformări nu-ți vor lua decât timpul pe care tu însuți li-l vei acorda; acordă-le o clipă, şi s-au îndeplinit. Pur şi simplu, bucură-te de Dumnezeu,

însuşi sinele tău, şi abandonează orice limitare; mai aminteşte-ți că o clipă este toata eternitatea.

„Iți mulțumesc, Doamne, pentru viața şi lumina abundentă, deplină şi liberă; pentru perfecta abundență, bogăție şi putere, şi pentru libertatea nestânjenită".

Folosind această rugăciune, întotdeauna gândeşte-te şi menține-ți gândurile îndreptate asupra perfectului şi întregului templu al trupului tău, şi cunoaşte că forma acestui templu pe care îl vezi este Dumnezeu. Când iți priveşti corpul, priveşti la templul în general şi perfect al lui Dumnezeu.

Corpul tău este chiar primul templu care a apărut în formă. De aceea, este primul şi cel mai curat templu în care Dumnezeu ar putea locui. Atunci, de ce nu am iubi şi sluji acest templu perfect al lui Dumnezeu? Iubindu-l şi slujindu-l ca templu Divin, perfect şi complet, trebuie să fim absolut conştienti că acest trup este templul complet al lui Dumnezeu, căci a iubi, a gândi şi a accepta reprezintă adevărata devoțiune.

Niciodată nu a existat vreun templu ca acest Templu al Dumnezeului celui Viu. Nici un templu construit de mâini nu poate fi comparat cu acest templu al trupului. Ele sunt imagini şi forme generate de minte, concepute şi construite apoi în formă. Totuşi, ele nu reuşesc nici pe departe să îndeplinească vreuna din funcțiile acestui frumos templu al trupului. În toată lumea, nu există nici un laborator capabil să facă tot ce face acest laborator al trupului, fără să se gândească măcar la procesul în sine: să preia hrana şi să o transmute în viață, sau să dea naştere unei forme vii care perpetuează rasa; sau chiar să contracte un muşchi, şi singur să gândească, să acționeze, să se mişte, să vorbească şi să perceapă ceea ce este prezentul, trecutul şi viitorul; capacitatea de a

construi, de a făuri, ca şi de a merge mai departe şi a-şi transmite cunoştinţele, pregătind realizări mai mari; să ajute posteritatea; să exprime ceea ce este bun şi nobil, plin de demnitate şi magnific.

Deci, gândiţi-vă. Există, în afară de acest corp, vreun templu care să poată să exprime toate aceste virtuţi, fără să fi fost înzestrat cu ele de acest glorios templu al trupului, primul şi unicul templu nefăcut de mâini omeneşti? Nu este un miracol că Dumnezeu a ales să sălăşluiască şi să fie acasă înlăuntrul acestei glorioase forme a trupului, această formă Divină, acest Templu Divin al trupului care singur se reînnoieşte complet?

Acum să încercăm să vedem cum şi de ce acest trup s-a degradat într-atât. Am fost învăţaţi, de indivizi blasfematori, escroci, ignoranţi şi profitori, dar cu o scânteie de adevăr, că acest trup este slab, păcătos, imperfect, inferior, anormal, supus bolii, degenerării şi morţii; că este conceput în nelegiuire şi născut în păcat, şi toate celelalte gânduri şi expresii pe care le poate născoci un asemenea om imoral.

Mai întâi să ne gândim şi să privim la trecut, ca să vedem şi să înţelegem exact în ce punct aceste învăţături, gânduri şi cuvinte ne-au atras în teribilul vârtej al păcatului, duplicităţii, bolii, eşecului, şi în final, cel mai dezonorant din toate, moartea. Haideţi să vedem, cu o viziune limpede, rezultatele acestei perfidii necinstite şi în ce măsură ne-a condus ea spre pângărirea acestei forme perfecte a trupului lui Dumnezeu.

Apoi, din momentul acela, haideţi să le iertăm, efectiv, şi astfel să le uitam, să le eliminăm complet din vieţile noastre, din gândurile noastre, din acţiunile

noastre şi din întreaga noastră experienţă. Să continuăm a ierta şi a uita până când orice urmă a acestei experienţe este complet ştearsă din gândurile noastre subconştiente. Tocmai în procesul gândirii subconştiente, acest lucru a fost înscris, prin repetiţie, ca într-o fotografie, prin influenţa vibratorie, astfel încât să ne facă să reluăm iar şi iar aceste înregistrări, până când am ajuns să credem că ar fi adevărate.

Fotografia ta sau a oricărui prieten ori individ nu este altceva decât înregistrarea vibraţiei acelei forme a trupului. În acest fel, formele mentale sau formele cuvântului rostit sunt înregistrate, ca vibraţie, în subconştient şi acesta are capacitatea să ţi le repete. Acum să ne gândim o clipă cum ne-am antrenat noi să acceptăm, să credem şi să slujim aceste neadevăruri degradante.

Apoi să presupunem, pentru o clipă, că niciodată nu am fi auzit şi nu am fi aflat aceste cuvinte de neadevăr, şi că ele nu ar fi pătruns niciodată în vocabularul nostru. Atunci niciodată nu le-am fi acceptat, nu le-am fi învăţat, nu le-am fi crezut şi nu le-am fi slujit.

Dacă suntem capabili să le învăţăm şi să le credem, cu atât mai mult suntem capabili să ne dezvăţăm de ele, cerând ca ele să plece ori de câte ori apar sau ne sunt repetate de subconştient. Spune-le doar: „V-am iertat complet, deci lasaţi-mă în pace”. Apoi spune-i subconştientului tău: „Şterge toate acestea şi nu mai accepta alte înregistrări decât cele ale adevărului pe care îl exprim”.

Cum ai putea să exprimi tinereţea, frumuseţea, puritatea, divinitatea, perfecţiunea şi abundenţa, dacă nu văzându-le, simţindu-le, auzindu-le şi cunoscându-le, şi prezentându-le în gândire, cuvânt, acţiune şi

expresie, deci prin slujirea lor? Făcând astfel, le imprimi în gândirea ta subconştientă, iar aceasta reflectă aceste gânduri înapoi spre tine conform imaginilor pe care i le-ai prezentat, prin vibrația pe care le-ai stabilit-o. În curând vei descoperi că pentru subconştient nu este cu nimic mai greu să repete adevărul pe care îl exprimi, decât să repete neadevărurile pe care i le impuneai înainte. Cu cât imprimi mai mult adevărul în subconştient, prin iubire şi slujire, cu atât mai mult ți-l va întoarce el. Aici eşti tu stăpânul. Căci, iertând neadevărurile şi abandonându-le, vei descoperi că le-ai dominat. Eşti deasupra lor şi dincolo de ele; ele sunt iertate şi uitate.

Îți vei descoperi subconştientul, vorbind propriului tău trup, şi tot ce spui, ştiind că este adevărul absolut, se va concretiza. Căci dacă ceea ce-i spui corpului tău nu ar fi adevărul, atunci nu ai mai avea un trup, nu ai mai fi capabil să gândeşti, să acționezi, să te mişti, să vorbeşti, să simți, să vezi, să auzi, să respiri sau să trăieşti.

Apoi, cel mai mare privilegiu din lume este sa ştii că toți sunt la fel şi au aceeaşi putere pe care o ai tu. Că ei, la fel ca şi tine, au aceleaşi puteri şi, ca şi tine, nu şi le-au pierdut niciodată. Ca şi tine, şi ei şi-au pervertit gândurile despre această putere, dar aceste gânduri pervertite nu au modificat şi nu au diminuat în nici un fel, niciodată, acea putere. Căci, atunci când ne întoarcem la gândurile, acțiunile şi cuvintele adevărate, descoperim că acea putere curge prin trupul nostru şi imediat simțim amploarea răspunsului ei.

Puterea de a realiza acest lucru iți aparține complet. Ți-ai acordat un control limitat asupra gândurilor tale.

Pur şi simplu sparge această cochilie în care ți-ai permis să te închizi şi vei fi Libertatea însăşi.

„Cunoaşte Adevărul, şi Adevărul te va elibera."

ÎNREBĂRI ŞI RĂSPUNSURI

Întrebare: Este adevărat că ați fost personal în India şi ați trăit fizic aceste lucruri descrise în cărțile pe care le-ați scris?

Răspuns: Niciodată noi n-am fost capabili să călătorim în stare astrală, şi nu am folosit nici o metodă în afara metodelor fizice cunoscute astăzi. Au fost, efectiv, experiențe fizice.

Întrebare: Dacă ştiați că Iisus poate fi contactat oriunde, de ce ați mers în India ca să descoperiți aceste adevăruri?

Răspuns: Nu pentru asta ne-am dus acolo.

Întrebare: Personal, v-ați teleportat vreodată corpul fizic sau astral?

Răspuns: Nu ştiu nimic despre corpul astral. Ne-am teleportat de multe ori corpurile fizice. Niciodată n-am ajuns să determinăm cum se întâmplă asta, din simplul motiv că îndeplinirea acestui lucru este dovada că el poate fi realizat din nou. Este nevoie doar să abordezi corect problema.

Întrebare: Lipsa iertării limitează puterea iubirii noastre?

Răspuns: Nu există limite pentru iubire, pentru iertare sau pentru principiu. Le putem folosi în orice direcție, pentru orice condiție. Trebuie doar să renunți la condiție şi să revii la Principiu. În momentul în care am iertat, deja ne-am întors la Principiu.

CAPITOLUL XI - OAMENI CARE AU MERS ALĂTURI DE MAESTRU

Cred că mulți dintre voi au plantat semințe sau au cultivat plante pe care le-au iubit şi le-au privit cum cresc. Plantele reacționează imediat la iubire. Luther Burbank nu scotea din gradina sa nici o plantă dacă aceasta nu reacționa la vocea lui. George Washington Carver făcea la fel. Am lucrat cu George Washington Carver şi l-am cunoscut pe Luther Burbank încă de când avea 6 ani.

Luther Burbank spunea totdeauna, şi asta îi tulbura foarte tare pe părinții săi, pentru că nu înțelegeau, că Iisus lucra tot timpul cu el.

Într-o duminică după-amiaza el a mers cu tatăl său într-o vizită la un vecin. Au luat-o pe o scurtătură peste câmpuri şi treceau printr-o plantație de cartofi. Ca toți copiii, micul Luther Burbank alerga în față. Era la vremea când florile de cartof se deschideau complet. O tulpină era ceva mai înaltă decât toate celelalte, şi Luther s-a oprit să o privească, iar tatăl sau a povestit că, atunci când l-a ajuns din urmă, floarea se legăna înainte şi înapoi, iar băiatul i-a spus: „Tată, ea îmi vorbeşte". „Ei bine", îi spunea tatăl lui, tatălui meu, „am crezut că băiatul se înşeală şi l-am grăbit ca să mergem mai departe la vecini". Tot timpul cât au stat acolo, Luther a fost nerăbdător să se întoarcă, şi într-un târziu, după ora 3 şi jumătate, au pornit îndărăt spre casă. S-au întors prin acelaşi câmp de cartofi, băiatul grăbindu-se înainte şi ducându-se drept la aceeaşi plantă. Pe câmp era un calm deplin, nu se mişca nici o frunză. Când tatăl a ajuns la locul unde stătea băiatul, acea

tulpină înaltă se mişca iar înainte şi înapoi, şi Luther a spus: „Tată, vreau să rămân aici. Iisus îmi vorbeşte şi îmi spune ce să fac”. Tatăl l-a luat acasă, l-a pus să-şi facă temele şi apoi l-a trimis la culcare. După puțin timp, l-a prins că se strecura pe scări, încercând să iasă din casă. De trei ori la rând, în noaptea aceea, băiatul a fost trimis înapoi la culcare. Se făcuse ora 11 şi părinții au crezut ca el a adormit.

A doua zi dimineață, Luther nu era de găsit. Tatăl s-a dus la câmpul cu cartofi şi l-a găsit dormind încolăcit strâns în jurul muşuroiului de cartof. Când s-a trezit, a spus: „Tată, Iisus mi-a vorbit toată noaptea şi mi-a spus că, dacă îngrijesc acest mic tubercul până când ajunge mare, şi îl iau şi îl păstrez, şi dacă îl plantez la primăvară, atunci va da un cartof care mă va face faimos” - şi exact aşa s-a întâmplat!

Luther Burbank a lucrat şi cu cactuşi. A luat pulpa țepoasă şi a pus-o într-o cuşcă de sticlă în care ea era perfect protejată. Timp de 5 luni şi jumătate, el stătea zilnic câte o oră în fața cuştii şi vorbea cu cactusul, cam aşa: „Acum eşti aparat, nu ai nevoie de aceşti țepi, renunță la ei”. Peste 7 luni şi jumătate, țepii căzuseră. El obținuse un cactus fără țepi.

Luther Burbank obişnuia să spună: „Ei da, merg şi vorbesc cu Iisus, şi El cu mine. El mă invață! El îmi spune ce să fac”.

****

L. Rawson a fost fratele lui Sir Rawson-Rawson, unul dintre marii ingineri ai Angliei. A fost chemat de ziarul Daily Mail ca să investigheze Ştiința Creştină şi a intreprins o muncă atât de remarcabilă, încât toți au fost uimiți. Prima sa afirmație era: „Nu există decât Dumnezeu în lumea perfectă a lui Dumnezeu. Omul este

imaginea, asemănarea, transmiterea ideilor lui Dumnezeu către semenul sau cu deplină precizie şi uşurinţă".

Într-o zi când îl vizitam pe d-l Rawson la Londra, stăteam la o fereastră şi priveam peste stradă. Cu ani în urmă, la Londra se foloseau căruţe cu două roti, trase de un cal. Peste drum se ridica o construcţie şi un cal trăgând o căruţă pe două roti a venit pe stradă, s-a oprit, a dat îndărăt, căruţaşul s-a dus în spatele căruţei şi deodată, înainte ca noi să ne dăm seama ce se petrece, căruţa s-a răsturnat şi şi-a deşertat tot conţinutul de pietre drept peste el. Afirmaţia lui F. L. Rawson a fost: „Nu există decât Dumnezeu", şi omul a apărut, ieşind parcă direct prin pietre, şi nu avea nici măcar o zgârietură.

Un alt lucru s-a întâmplat în aceleaşi împrejurări. Calul a făcut ceva nepotrivit şi stăpânul lui a început să-l bată. Tot ce a făcut d-l Rawson a fost să ciocănească în fereastră pentru a atrage atenţia omului. Imediat, calul a venit şi şi-a lipit nasul de fereastră!

F. L. Rawson a condus o sută de oameni în Primul Război Mondial şi toţi s-au întors fără nici o zgârietură, deşi trecuseră prin unele misiuni foarte dure. El se menţinea absolut în afirmaţia: „Nu există decât Dumnezeu".

****

Putem continua la nesfârşit să arătam ce se întâmplă dacă adoptăm atitudinea justă faţă de un lucru. Acum ştim că, dacă privim un lucru şi dăm îndărăt, spunând că acel lucru este imposibil, atunci următorul lucru pe care îl ştii este că, în scurt timp, apare altcineva şi îl realizează. Aşa a fost, practic, cu orice lucru.

Alexander Graham Bell a fost un bun exemplu pentru asta. Familia noastră l-a cunoscut foarte bine. El trăia la Jamestown, New York. A venit cale de 60 de mile, de la Jamestown la Buffalo, New York, ca să-i întâlnească pe tatăl meu şi pe cei doi fraţi ai lui, care pe atunci erau mici funcţionari de bancă în Buffalo, şi le-a cerut două mii de dolari ca să ajungă la firma Boston Tech pentru a-şi perfecţiona aparatul şi a-l instala la Expoziţia Secolului de la Philadelphia, din 1876. I-au acordat împrumutul. Când directorii băncii au aflat de împrumut, au venit la tata şi la unchii mei cerându-le să-şi dea demisia, căci erau siguri că Bell n-avea să-şi realizeze niciodată telefonul. Dar la Expoziţie au fost instalate cabine telefonice şi, pentru 5 cenţi, oamenii intrau în cabină şi vorbeau cu prietenii lor aflaţi în altă cabină, şi acest mic dispozitiv a stârnit atâta interes încât a adus mai mulţi bani decât orice alt lucru existent la Expoziţie.

Vedeţi, dacă ne închistam gândirea, pierdem avantajele ei.

Alexander Graham Bell a fost cu adevărat un personaj minunat. Motivul pentru care nu avea bani era că permanent îi ajuta pe orbi. Îşi cheltuia şi ultimul bănuţ ca să-i ajute pe orbi.

****

Dr. Norwood obişnuia să spună micii sale comunităţi că ieşea să se plimbe prin pădurea din spatele bisericii, iar acolo Iisus i se alătura şi se plimbau împreună mai departe.

Dr. Norwood avea o bisericuţă în Nova Scoţia într-o mică aşezare unde locuiau doar 29 de pescari cu familiile lor. S-a aflat cumva despre asta şi am auzit şi noi, şi atunci am mers acolo cu ideea de a face fotografii.

Am înregistrat imagini cu o cameră foto Bell&Howell cu lentile obişnuite, şi încă mai avem acele imagini.

După un timp, Dr. Norwood a fost chemat la Biserica Sfântului Bartolomeu din New York City şi, în mai puțin de 5 luni, aceasta biserică era atât de plină încât a fost nevoie să se pună difuzoare afară pentru că toți cei veniți să-l poată auzi.

În perioada Crăciunului, în timpul unei şedințe de vindecare în biserică, a fost văzut Iisus, ieşind din spatele altarului şi venind în lungul culoarului principal al bisericii. Am discutat cu peste 500 de oameni dintre cei care erau adunați acolo şi văzuseră ce s-a întâmplat, şi salutul lui Iisus era: „Pregătiți-vă să exprimați iubirea pentru întreg Universul".

****

Ucenicii [chela] din India au o rugăciune foarte frumoasă care, veți observa, nu este o rugăciune de implorare:

„Pătrund astăzi în toate lucrurile complet cuprins în Dumnezeu şi în abundenta Divina. Christul biruitor se înalță unit cu abundenta Divina şi în orice activitate a acestei zile. Acum ştiu că sunt întâiul-născut al lui Dumnezeu. Ma mişc, în fiecare moment al acestei zile, cufundat în Dumnezeu şi în iubirea divină a lui Dumnezeu. Dumnezeu! Dumnezeu! Dumnezeu! Marea flăcără a iubirii curge prin fiecare atom al întregii mele ființe. Eu Sunt curata flăcără aurită a lui Dumnezeu. Revărs această flăcără divină prin corpul meu fizic. Christul biruitor Te salută, Doamne, Tată al meu. Pace! Pace! Pace! Marea pace a lui Dumnezeu învinge!"

CAPITOLUL XII – CREDO

ȚELUL este Dumnezeu. Vă puteți începe ziua cu Dumnezeu, adresând primul tău gând către Dumnezeul dinlăuntrul propriului tău trup. Vă spun că țelul este stabilit şi întotdeauna a fost stabilit. Sunteți divini. Chipul Divin, Dumnezeu, Christul lui Dumnezeu. Bărbați-Dumnezeu. Femei-Dumnezeu.

Vă mai spun că nu există nimeni şi nimic care să vă poată obliga să gândiți aceste lucruri. Trebuie să fie o devoțiune liber consimțită față de Dumnezeul dinlăuntrul vostru:

Dumnezeu Eu Sunt unit cu viața şi puterea universală, şi toată această putere este concentrată în întreaga mea ființă, facându-mă să fiu atât de contopit cu energia perfectă a lui Dumnezeu, încât o trimit către orice formă, şi o fac atât de hotărât, încât totul poate fi transformat în armonie şi perfecțiune. Ştiu că toate lucrurile sunt în acord cu viața infinită şi cu libertatea şi pacea lui Dumnezeu.

Mintea mea este complet orientată spre Inteligenta Întelepciune Infinită. Orice facultate a întregului meu trup îşi găseşte libera exprimare prin mintea mea, şi întreaga omenire exprimă acelaşi lucru.

Inima mea este umplută până la revărsare de pacea, iubirea şi bucuria Christului biruitor. În orice chip văd acest Christ biruitor. Inima mea este întărită prin iubirea lui Dumnezeu şi ştiu că ea umple inimile tuturor oamenilor. Viața lui Dumnezeu îmi îmbogățeşte tot sângele şi îmi umple trupul cu puritatea Vieții Divine.

Dumnezeu este întreaga viață. Inspir viață la fiecare suflare, şi plămânii mei primesc viață cu fiecare inspirație, iar aceasta îmi umple sângele cu viață însuflețită.

Dumnezeu stomacul meu este energia care asimilează viața inteligentă şi atotputernică. Fiecare organ din trupul meu este plin de sănătate şi armonie, şi întregul meu organism funcționează în armonie deplină.

Ştiu că toate organele mele sunt inundate de inteligența lui Dumnezeu. Toate sunt conştiente de sarcinile lor şi colaborează pentru sănătatea şi armonia întregii mele ființe.

Dumnezeu Eu Sunt energia care umple tot spațiul. Preiau constant această energie din atotpătrunzătoarea viață Divină. Ştiu că Dumnezeu este acea atotştiutoare şi iubitoare inteligență care împarte cu mine puternica viață Divină, şi realizez deplina stăpânire de la Dumnezeu, Prezența Lăuntrică din întregul meu trup.

Îl slăvesc pe Dumnezeul lăuntric pentru perfecțiunea tămăduitoare a vieții. Totul este viață, şi las întreagă viață să se exprime.

Christul biruitor spune: „Cuvintele mele sunt Spirit şi sunt viața" şi „

Dacă un om păstrează cuvintele Mele, el nu va vedea niciodată moartea".

Inteligentul Christ, Christul biruitor, trimite abundență şi iubire întregului Univers.

Mintea Supremă este orice lucru. Eu Sunt Mintea Supremă!

Eu Sunt Suprema Înțelepciune, Iubire şi Putere. Din adâncul inimii mele, îmi rostesc cu tărie mulțumirile, pline de bucurie, pentru faptul că Eu Sunt această sublimă şi neobosită Întelepciune, şi cer să o atrag spre mine şi să devin complet conştient de această Înțelepciune inepuizabilă.

Amintiți-vă că GÂNDURILE ŞI CUVINTELE ROSTITE SUNT LUCRURI!

Strigați fericita veste a bucuriei că sunteți liberi, complet eliberați de toate condițiile limitatoare. Apoi CUNOAŞTEȚI că sunteți liberi şi mergeți înainte liberi, triumfători!

SUNT RENĂSCUT ÎN PUTEREA PERFECTĂ A MINȚII SUPREME A LUI DUMNEZEU. DUMNEZEU EU SUNT.

Să păşim printre oameni cu realizarea deplină a faptului că existăm pentru a împărtăşi oricărui suflet fericita Lumină a Iubirii. Acesta este, în realitate, cel mai mare privilegiu. Căci dacă noi revărsăm această nelimitată iubire a lui Dumnezeu asupra oricărui suflet, atunci sufletele noastre vibrează cu Sfântul Spirit; şi simțim iubirea lui Dumnezeu pentru întreaga omenire. Să simți şi să cunoşti asta înseamnă să simți şi să cunoşti Christul biruitor în toată omenirea. Aceasta te înzestrează cu puterea vindecătoare şi cu înțelepciunea cu care este înzestrat Iisus.

ADDENDA

În timpul conferințelor din ultimii doi ani ai vieții sale, Baird Spalding recita adesea cuvintele unui poem scris de John Gillespie Magee junior, pilot în aviația militară canadiană, care a fost doborât deasupra Angliei pe 11 decembrie 1941, la vârsta de 19 ani.

Cu puțin înainte de dispariția sa, John Magee trimisese mamei sale acest poem, Zbor înalt, care curând a devenit cunoscut în întreaga lume şi este considerat şi astăzi cel mai mare poem inspirat de Al Doilea Război Mondial.

Deoarece erau versurile lui favorite, credem ca d-lui Spalding i-ar place să includem în acest volum versurile poemului.

ZBOR ÎNALT

Lunecam peste sumbrele lanțuri ale Pământului
Şi în ceruri dansam pe aripi râzând argintiu,
Spre soare urcam, însoțind saltul vesel al norilor
De soare străpunşi - o sută de lucruri făceam,
La care tu nici n-ai visat - mă roteam, m-avântam
Şi mă legănam sus, în însorita tăcere. Planând,
Vânam zglobiul vânt în lung şi-n lat, şi-mi năpusteam
Zelosul soim prin săli de aer necălcate de picior...
Deasupra, peste-ntinsul frenetic azuriu
Am atins înălțimi grațios mângâiate de vint,
Unde nici ciocârlie, nici vultur n-a zburat -
Şi cu o minte calmă, înaltă, am păşit
În netulburata sfințenie a spațiului,
Am întins mâna şi-am atins fața lui Dumnezeu.

ANEXĂ

Originea religiilor. Rolul lui Iisus

În ajunul plecării noastre, în timp ce admiram frumusețea apusului de soare, cineva a întrebat: De câtă vreme există oare civilizația şi religia? Au fost ele, într-adevăr, legate indisolubil de-a lungul mileniilor ?

Jast a răspuns: Totul depinde de ce înțelegeți prin religie. Dacă vă referiți la credințe, dogme, secte şi, poate, la superstiții, atunci trebuie să ştiți că ele sunt destul de recente, nefiind mai vechi de douăzeci de mii de ani.

Dacă vorbiți însă de respectul pentru adevărata filozofie a vieții, pentru viața însăşi şi, prin urmare, pentru sublima puritate a lui Dumnezeu, marea Cauză creatoare, atunci aflați că acest sentiment a precedat întreaga istorie, toată mitologia şi orice operă alegorică. Acesta se naşte o dată cu apariția omului pe pământ, înainte ca puterea să fie preluată de regi şi de împărați, înainte de impunerea ascultării față de regulile instituite de oameni.

În inima primului om domnea venerația cea mai arzătoare pentru sursa şi frumusețea vieții. Frumusețea şi adorația manifestate de acest suflet au strălucit fără să pălească vreme de mii de ani şi vor continua să strălucească veşnic. La început, când omul şi-a dat seama de viața lui, el îi cunoştea perfect sursa. El avea pentru ea cea mai înaltă venerație şi această venerație o numiți acum Christos. Însă întunecatele cărări ale timpului i-au despărțit pe oameni în nenumărate secte, credințe şi dogme, până când a luat naştere un labirint foarte încâlcit de necredință şi superstiție. Cine a

provocat această destrămare? Dumnezeu sau omul? Cine este răspunzător de marele val al păcatelor şi de învrăjbirile cărora le-a dat naştere?

Puneți-vă această problemă a responsabilității şi reflectați asupra ei măcar o clipă. Şade cumva Dumnezeu undeva în cer şi contemplă de acolo, de sus, toate aceste neajunsuri? Îngreunează el, pe de o parte, condițiile vieții şi le uşurează, pe de alta? Îl laudă pe unul şi îl condamnă pe altul, îi întinde o mână de ajutor unuia şi calcă în picioare pe altui? Nicidecum! Dacă există cu adevărat un dătător de viață, el trebuie să fie atotputernic, atotştiutor, omniprezent - deasupra, în jurul, şi înăuntru a tot ce există. El îşi revarsă viața asupra tuturor, prin toți, şi deasupra tuturor, căci altfel el n-ar fi adevărata sursă a întregii vieți. Fără îndoială, există nenumărate forme diferențiate. Dacă mergem înapoi, la origine, le vom înțelege scopul. Ansamblul lor formează un ciclu fără început şi fără sfârşit. Altfel, el nu ar avea nici bază logică, nici ipoteză, nici adevăr.

Cineva a întrebat: încercați cumva să triumfați asupra morții? Răspunsul a venit imediat: O! nu, noi o depăşim, lăsând viața să se exprime atât de intens, încât ignorăm moartea. Pentru noi nu există decât viață din abundență. Cei mai multi oameni fac o mare greşeală când încearcă să-şi ascundă religia în spatele unui văl sau al unei taine, în loc de a şi-o arăta deschis în marele spațiu de sub soarele pur al lui Dumnezeu.

Altcineva a întrebat dacă Iisus locuia cu Maeştrii pe care îi cunoştea. Jast a răspuns: Nu, Iisus nu locuieşte cu noi. Insă El este atras spre noi prin gândurile noastre comune, tot aşa cum este atras spre toți cei care au gânduri comune cu el. Iisus, ca şi toate sufletele mari, nu rămâne pe pământ decât pentru a servi.

Jast a continuat: în timpul şederii sale în Arabia de Nord, Iisus a avut acces la o bibliotecă ale cărei cărți fuseseră aduse din India, din Persia, şi din regiunea transhimalaiană. Acesta a fost primul lui contact cu doctrina secretă a fraternității. Această învățătură a avut drept rezultat întărirea convingerii lui că adevărul mister al vieții divine se exprimă prin Christosul din fiecare individ.

El a înțeles, mai cu seamă, că dacă voia să-l exprime pe deplin, trebuia să renunțe la orice formă de adorație, pentru a-l venera doar pe Dumnezeul care se exprimă prin om. Pentru a-şi întregi învățătura, el a trebuit să se îndepărteze de maeştrii lui, chiar dacă acestora le-a părut rău. Aceasta nu l-a făcut să se oprească din drumul său, căci era devotat cu totul cauzei sale şi convins de serviciile incalculabile pe care le putea aduce omenirii.

El a avut viziunea unui om care ajunge la puterea sublimă a acestei imense prezențe interioare, viziunea unui puternic fiu al lui Dumnezeu, care a căpătat pe deplin înțelepciunea divină. El a văzut cum omul se îmbogățeşte atunci când răspândeşte bogățiile tuturor comorilor lui Dumnezeu, când face să curgă izvorul Apelor Vii, şi îl exteriorizează pe Domnul în legea dragostei şi a înțelepciunii. Dacă un astfel de om ar trebuie să se încarneze pe pământ, ar trebui să se înfățişeze cu toate aceste daruri de care ar trebui să se folosească. După aceea, el ar trebui să trăiască o viață sfântă cu aspirații pure, prin care să-şi facă cunoscute aceste daruri. Prezenței manifeste a acestei vieți i s-a dat numele de Christos.

Iisus afirma aşadar cu îndrăzneală, că în el, ca şi în fiecare dintre noi, se află Christos. Vocea din ceruri care

l-a proclamat fiu preaiubit, a proclamat deopotrivă că toți fiii lui Dumnezeu sunt moştenitori ai împărăției Lui, şi că toți sunt frați. Această perioadă a fost marcată de botezul său. Spiritul a coborât din cer asupra lui, în chip de porumbel, şi a rămas în el. Iisus a spus, de asemenea, că toți eram zei întrupați. El ne-a arătat că ignoranța este cauza tuturor păcatelor. El a înțeles că pentru a aplica legea iertării, trebuie să se ştie că omul are puterea de a ierta toate păcatele, discordiile şi duşmăniile. Nu Dumnezeu este acela care iartă păcatele, căci Dumnezeu nu are nimic de-a face cu păcatele, cu bolile şi cu ura oamenilor. Omul este acela care le creează şi el singurul care are puterea de a le face să dispară, iertându-le.

Ignoranța constă în nerecunoaşterea gândirii divine, în neacceptarea principiului creator în relațiile sale cu omul. Putem poseda toate cunoştințele intelectuale şi întreaga experiență a problemelor lumii, dar dacă nu recunoaştem că substanța vie a lui Dumnezeu, care dă viață ființei intime, este Hristos, atunci înseamnă că suntem cu totul ignoranți cu privire la factorul cel mai important al vieții noastre, înseamnă că ne abatem de la aceste principii, dacă cerem unui părinte, cu desăvârşire drept şi uman, să vindece o boală sau să ierte un păcat.

Boala este consecința păcatului, iar iertarea este un factor important în procesul de vindecare. Boala nu este, aşa cum se crede în general, o pedeapsă trimisă de Dumnezeu. Ea apare din cauza neînțelegerii de către om a adevăratului său eu. Iisus a propovăduit că adevărul ne face liberi, iar doctrina sa a supraviețuit doctrinei învățătorilor lui pentru că era pură.

Când Petru a spus că iertase de şapte ori, Iisus i-a răspuns că el ar ierta de şaptezeci de ori câte şapte, şi ar

continua până când iertarea va cuprinde tot pământul. Pentru a ierta ura, el şi-a concentrat atenţia asupra iubirii, nu numai atunci când ura era în apropierea lui, ci şi atunci când o vedea manifestându-se în lumea din jur. Adevărul era pentru el o lumină individuală capabilă să călăuzească prin întuneric pe oricine ştie cum s-o folosească. El ştia că orice învingător se uneşte cu Domnul său pentru a ierta neîncetat păcatele şi a evita orice greşeală cu ajutorul adevărului. În felul acesta a fost el legat de lucrările Tatălui său. El a văzut şi a înţeles că acesta era singurul mijloc de a transforma lumea şi de a face ca pacea şi armonia să predomine printre oameni. Iată de ce a zis: „Dacă voi veţi ierta oamenilor greşelile lor, şi Tatăl vostru ceresc vă va ierta greşelile voastre".

Pentru a înţelege pe deplin această afirmaţie, ar trebui poate să vă întrebaţi: „Cine este Tatăl"? Tatăl este Viaţa, Iubirea, Puterea şi Stăpânirea - toate atribute care aparţin copilului prin moştenire naturală. Aceasta este ceea ce a vrut să spună Pavel atunci când a scris că noi, împreună cu Christos, suntem moştenitori ai împărăţiei lui Dumnezeu. Aceasta nu înseamnă că unul posedă mai mult decât altul, că întâiul născut trebuie să primească cel mai mult şi că restul moştenirii să fie împărţit între ceilalţi copii. A fi moştenitor al împărăţiei împreună cu Christos, înseamnă a se bucura cu toţii, în egală măsură, de binefacerile împărăţiei lui Dumnezeu.

Unii ne acuză că vrem să fim egali cu Iisus. Ei nu înţeleg semnificaţia comunităţii de moştenire. Sunt sigur că nici unul dintre noi nu şi-ar permite să afirme că a atins, cu toată puritatea sa, acelaşi plan de iluminare ca acela al marelui Maestru. A moşteni împreună cu alţii, înseamnă a avea aceeaşi putere, aceeaşi forţă, acelaşi

grad de inteligență, în acelaşi timp, fiecare dintre noi înțelege integral adevărul promisiunii pe care Iisus a făcut-o fiecărui copil al lui Dumnezeu, şi anume că orice discipol adevărat participă cu acelaşi drept, ca şi el, la împărțirea darurilor divine.

Îl înțelegem acum foarte bine pe Iisus când spune: „Fiți aşadar desăvârşiți precum este şi Tatăl vostru ceresc". Acest suflet mare nu a cerut niciodată ucenicilor să facă un efort intelectual sau moral care i-ar fi depăşit. Urmărind perfecțiunea, el ştia că nu cere decât realizarea unui lucru posibil. Multi oameni s-au oprit la ideea că perfecțiunea Maestrului este inaccesibilă celorlalți, fiindcă Maestrul este divin. În gândirea lor superficială, ei consideră că este cu totul inutil ca un alt membru al omenirii să încerce să facă aceleaşi lucruri minunate ca acelea săvârşite de Iisus. Potrivit părerii lor, pentru a făuri destinul unei vieți, nimic nu este mai potrivit şi mai bun decât voința omenească. Învățătura marelui Maestru în privința acestui subiect este cât se poate de limpede. Cu toate că la început este necesară oarecare voință omenească, aceasta nu joacă un rol esențial în ansamblu. Inteligența divină este aceea care are aici un rol major. De câte ori nu vi s-a repetat: „Cunoaşteți adevărul şi adevărul vă va face liberi".

Transpuneți învățătura aceasta în lumea fizică din jurul nostru. Din clipa în care oamenii cunosc temeinic o lege fizică, ei se eliberează de lanțurile ignoranței din domeniul acelei legi. Din clipa în care oamenii au aflat că pământul este rotund şi că se roteşte în jurul Soarelui, ei s-au eliberat de ideea învechită a unui pământ plat, şi a unui soare care răsare şi apune. De îndată ce oamenii se vor elibera de credința că ei sunt trupuri supuse legilor vieții şi ale morții, ei vor întrezări

că nu sunt nicidecum sclavii tuturor îngrădirilor omeneşti, şi că pot, dacă vor, să devină fii ai lui Dumnezeu. Din clipa în care îşi vor înțelege divinitatea, ei se vor elibera de toate aceste îngrădiri şi vor fi puşi în posesia forței divine.

Omul ştie că divinitatea este locul în care ființa sa ia legătură, cel mai bine, cu Dumnezeu. El începe să înțeleagă că divinitatea este adevărata viață a tuturor oamenilor. Ea nu este introdusă în noi din afară. Idealurile pe care le întrezărim în viața altora prind rădăcini în propria noastră viață. Potrivit legii divine, ele se înmulțesc potrivit naturii lor. Atât timp cât vom crede în puterea păcatului şi în realitatea efectelor sale, propriile noastre vieți vor fi supuse pedepsei păcatului. Pe măsură ce noi vom răspunde oricărui gând de discordie cu gânduri adevărate de dreptate, vom fi mai bine pregătiți pentru a culege roadele unui mare ospăț spiritual care va veni, în mod sigur, după vremea semănatului. Iertarea are aşadar un dublu efect. Ea îl eliberează atât pe cel care greşeşte cât şi pe cel care iartă, căci în spatele legii iertării există o iubire profundă şi strălucitoare, întemeiată pe un principiu. Această iubire doreşte să dăruiască din plăcerea de a dărui, fără ideea de a primi o altă recompensă, decât mulțumirea Tatălui din cuvintele: „Acesta este fiul meu prea iubit, în care îmi găsesc bucuria".

Ele sunt destinate atât nouă cât şi lui Iisus. Păcatele, bolile şi neînțelegerile voastre nu fac parte din Dumnezeu sau din adevărata voastră personalitate, după cum ciupercile parazite nu fac parte din plantele de care se prind. Acestea sunt excrescențe false adunate pe corpul vostru, ca urmare a gândurilor voastre eronate. Ideea de boală şi boala se află într-un raport de

cauză şi efect. înlăturați, iertați cauza şi efectul va dispărea, înlăturați ideile false, şi boala va pieri.

Aceasta este singura metodă de vindecare la care a recurs Iisus. El suprima imaginea falsă din conştiința bolnavului, în acest scop, el începea prin a-şi mări frecvența vibrațiilor propriului său corp, punând în contact gândurile sale cu Gândirea divină. El le menținea ferm la unison cu ideea perfectă concepută de Duhul Sfânt pentru om. Corpul său vibra la unison cu Dumnezeu. El devenea atunci capabil să ridice la acelaşi nivel frecvența vibrațiilor trupurilor bolnavilor care veneau la el. În felul acesta a ridicat conştiința omului cu mâna uscată până la nivelul la care acest om a putut să înlăture din propria-i conştiință imaginea mâinii sale uscate. Atunci Iisus a putut să-i spună: „întinde-ți mâna". Omul a întins-o, şi mâna i s-a vindecat.

Ridicând nivelul vibrațiilor propriului său corp, şi reuşind să vadă perfecțiunea divină în toți oamenii, el a fost în stare să le ridice pe cele ale bolnavului, până când din conştiința acestuia a fost suprimată imaginea imperfecțiunii. Vindecarea a fost instantanee şi iertarea a fost totală.

Veți descoperi curând că dacă vă veți concentra stăruitor gândurile spre Dumnezeu, veți reuşi să ridicați frecvența vibrațiilor din corpul vostru până la nivelul la care ele se vor contopi armonios cu cele ale perfecțiunii divine. Atunci veți fi una cu ea şi, în consecință, cu Dumnezeu. Veți putea influența vibrațiile din corpurile oamenilor cu care veniți în contact, în aşa fel ca aceştia să vadă perfecțiunea ca şi voi. Atunci veți reuşi să vă îndepliniți în întregime partea voastră de misiune divină.

Dacă, dimpotrivă, vedeți imperfecțiunea, atunci coborâți frecvența vibrațiilor până când veți provoca

imperfecțiunea. Veți culege recolta din semințele pe care le-ați semănat.

Dumnezeu lucrează prin toți oamenii pentru a-şi împlini planul său perfect. Gândurile de iubire şi de vindecare care emană în mod continuu din inimile oamenilor constituie mesajul propriu al lui Dumnezeu adresat copiilor săi. Astfel sunt gândurile care mențin vibrațiile corpurilor noastre în contact cu vibrațiile divine, şi perfecte. Această sămânță este Cuvântul lui Dumnezeu care caută să pătrundă în orice inimă gata s-o primească, conştientă sau nu de natura sa divină. Când ne concentrăm total ideile asupra perfecțiunii divine concepute de Dumnezeu pentru fiecare, corpurile noastre vibrează armonios în acelaşi ritm cu Gândirea lui Dumnezeu.

Atunci primim moştenirea noastră divină. Pentru a obține o recoltă bogată de inteligență spirituală, noi trebuie să menținem continuu această stare. Gândurile noastre trebuie să se armonizeze cu gândurile perfecte ale lui Dumnezeu îndreptate spre om, fiul său iubit. Prin modul nostru de gândire, prin faptele şi cuvintele noastre, prin vibrațiile pe care le punem în mişcare în felul acesta, noi căpătăm puterea, fie de a deveni sclavi, fie, din contră, de a ne elibera şi de a ierta păcatele tuturor oamenilor.

Odată ce am hotărât să ne modelăm gândurile potrivit unei linii de conduită bine definite, vom observa, nu mult după aceea, că suntem sprijiniți de însuşi atotputernicia. Să ne impunem disciplinei necesare pentru a putea fi stăpâni pe gândurile noastre. Aceasta ne va face să ne bucurăm de privilegiul de a dispune de puterea care ne eliberează de sclavie prin intermediul gândirii divine.

Toate vindecările lui Iisus se bazează pe eliminarea cauzelor mentale. Noi, ceilalți, considerăm că este necesar să punem idealismul lui Iisus în practică. Dacă vom proceda astfel, vom face ce ne-a spus el. Multe păcate dispar de îndată ce sunt proiectate primele raze de lumină în întunericul în care se concep. Altele sunt mult mai solid înrădăcinate în conştiinţă, şi în acest caz este nevoie de răbdare şi perseverenţă pentru a le elimina. Iubirea plină de compasiune reuşeşte întotdeauna să învingă, dacă îi deschidem larg porţile şi înlăturăm toate obstacolele din calea ei. Adevărata iertare ia naştere în inima individului. Ea aduce cu sine curăţenie şi binecuvântare pentru toată lumea.

Ea constă, în primul rând, dintr-o schimbare a ideilor. Dacă veţi înţelege că Dumnezeu este Gândirea Unică, pură şi sănătoasă, atunci veţi face un pas mare în direcţia integrării voastre în curentul ideilor pure. Rămâneţi ferm ancoraţi în adevărul că gândirea lui Hristos îşi găseşte un drum perfect prin noi. Această convingere vă va plasa în aceste curente de idei constructive şi armonioase. Menţineţi-vă permanent în fluxul ideilor de iubire pe care Dumnezeu îl îndreaptă spre copiii lui. Rezultatele nu vor întârzia şi veţi reuşi să vedeţi lumea, în noua lumină, ca pe un tot închegat de gânditori. Veţi şti atunci că gândirea este cel mai puternic mijloc de îndreptare din univers, mediatorul între spiritul divin şi bolile trupului.

Atunci când apare o dizarmonie, obişnuiţi-vă să vă îndreptaţi imediat spre gândirea lui Dumnezeu, împărăţia dinlăuntru vostru. Veţi intra imediat în legătură cu ideile divine şi veţi constata că iubirea lui Dumnezeu este totdeauna gata să-şi reverse balsamul vindecător peste cei care îl caută.

Scopul pe care îl urmăreşte Iisus este acela de a şterge din conştiința oamenilor ideea despre puterea păcatului şi realitatea consecințelor lui. Izvorât din inima iubirii, el vine pe pământ pentru a-i face pe oameni să înțeleagă relațiile dintre Dumnezeu şi ei. El recunoaşte deschis şi cu curaj că spiritul este singura putere. El proclamă supremația legii lui Dumnezeu. El îi învață pe oameni cum s-o aplice în orice împrejurare din viața lor, ştiind că ea îi va transforma pe oamenii neajutorați în ființe strălucitoare. El a făcut cunoscut astfel dreptul la sănătatea perfectă - împărăția lui Dumnezeu pe pământ.

Comentariile lui Iisus la Psalmul 23 al lui David

Această rugăminte fiind în asentimentul tuturor, Iisus a luat cuvântul şi a spus: Să ne oprim asupra rugăciunii lui David din psalmul 23: „Domnul este păstorul meu, eu nu voi duce lipsă de nimic". Veți observa că nu e vorba de o rugăciune în care se cere ceva. Sensul ei adevărat implică ideea că Marele Principiu Unic ne conduce pe drumul pe care ar trebui să-l urmăm. El merge înaintea noastră şi ne ajută să evităm ocolişurile drumului. El alege drumul pentru noi, după cum păstorul alege locurile pe unde să-şi ducă oile sale supuse şi încrezătoare. Putem aşadar să spunem: „Când Tatăl nostru ne conduce, eu nu mă mai tem".

Păstorul cel bun cunoaşte locurile unde se găsesc cele necesare pentru oile sale. Putem repeta împreună cu David: „Nimic nu-mi poate lipsi", căci EU SUNT este apărat de orice rău.

El este înzestrat cu toate cele necesare naturii noastre fizice. Nu numai că vom fi hrăniți bine pe

păşunile verzi, dar vom avea din belşug şi din toate celelalte. Noi suntem încrezători în faptul că totul este pregătit dinainte pentru toate dorințele noastre. Putem să lepădăm orice stare de oboseală şi să spunem o dată cu David: „El mă va conduce pe păşuni înverzite şi mă va călăuzi spre ape liniştite". Albastrul adâncurilor lor liniştite va aduce pacea în spiritul nostru şi va face să se aştearnă calmul în conştiința noastră agitată.

Când trupul şi creierul se află în stare de repaus, inspirația cerească a Principiului Suprem ne inundă sufletele cu lumina pură a vieții şi a puterii. Lumina noastră interioară străluceşte în splendoarea Domnului meu, Legea în care suntem strâns legați unii de ceilalți. Această lumină strălucitoare a spiritului ne înnoieşte inteligența. Ne vom descoperi pe noi înşine, făcând una cu infinitul. Ştim că fiecare a primit de la Principiu misiunea de a manifesta perfecțiunea Principiului. În pacea sufletelor noastre ne vom regăsi pe noi înşine şi ne vom cunoaşte deplinătatea însuşirilor proprii. La toate acestea se referă versetele 3 şi 4: „îmi înviorează sufletul şi mă povățuieşte pe cărări drepte din pricina numelui său. Chiar dacă ar fi să umblu prin valea umbrii morții, nu mă tem de nici un rău".

Cum putem să ne mai temem în deplinătatea şi bunătatea acestui Principiu al lui Dumnezeu? În el ne odihnim natura noastră fizică, Dumnezeu aduce pacea în gândurile noastre, Dumnezeu ne linişteşte sufletele, Dumnezeu ne luminează pentru a-i ajuta pe ceilalți.

Cu această pregătire interioară perfectă, ce împrejurări ar mai putea face să ne temem de efectele răului ce s-ar abate asupra noastră?

Dumnezeu este înlăuntrul fiecăruia dintre noi. El este un sprijin totdeauna prezent în vremuri de

tulburare, în el trăim, evoluăm, şi ne aflăm viaţa. Noi spunem cu toţii într-un singur glas: „Totul este bine".

Acum fiecare poate să spună: „Iubirea lui Dumnezeu mă călăuzeşte direct la turmă, îmi arată drumul cel bun, şi mă aduce din nou la el atunci când mă depărtez de turmă.

Puterea iubirii iui Dumnezeu mă atrage spre ce este bun pentru mine". Acum fiecare poate să spună împreună cu David: „Pentru că Tu eşti cu mine, toiagul şi nuiaua Ta mă mângâie".

Primul pas ce trebuie făcut pe acest drum constă în a începe lucrul, în a înţelege adevărurile, adică faptele ştiinţifice fundamentale ce stau la baza întregii vieţi... şi în a găsi calea de a le realiza. Starea de iluminare şi de deschidere spirituală la care ajung cei care fac acest prim pas depăşesc atât de mult experienţele lor de până acum, încât aceştia se hotărăsc să meargă mai departe.

Atunci încep să se strecoare în sufletul lor îndoiala, teama şi descurajarea, iar înaintarea lor pare să fie încetinită. Ei se luptă cu toate aceste greutăţi care îi asaltează din toate părţile şi se pare că pierd terenul. Lupta pare prea grea pentru a fi câştigată de oameni.

Începeţi atunci să luaţi în seamă nereuşitele cu care vă confruntaţi. Veţi constata că pretutindeni copiii lui Dumnezeu mor şi că nimeni din generaţia voastră nu a reuşit să realizeze idealul meu de viaţă eternă, de pace, de armonie şi de perfecţiune. Voi spuneţi atunci că împlinirile nu pot veni decât după moarte şi abandonaţi lupta, considerând că este mult mai comod să vă lăsaţi târâţi în jos de torentul vieţii omeneşti.

Această situaţie reprezintă o dare înapoi în planul conştiinţei neamului omenesc. Şi iată că, din nou, un om înzestrat cu o remarcabilă inteligenţă şi înţelegere

spirituală dă greş, atunci când ar fi putut reuşi. Conştiința de rasă a creat pentru omenire o legătură nouă, mai puternică şi mai tenace, din generație în generație, menită să-i apropie pe oameni mai mult.

Ce este de mirare că natura umană slăbeşte şi devine fragilă? Fiecare urmează exemplul celuilalt în veşnica moară a conformării. Orbii îi manevrează pe orbi şi cu toții se afundă pas cu pas în uitare, în marea vâltoare în care nu numai trupul se ruinează şi piere, dar şi sufletul este măcinat de pietrele de moară ale înțelegerii şi greşelii omeneşti.

Înțelegeți ca mine şi ca atâția alții că este cu mult mai uşor să vă rezolvați problemele într-o singură experiență terestră, decât să acumulați la nesfârşit o conştiință rasială a binelui şi răului. Aceasta sfârşeşte prin a semăna cu o cochilie pe care experiențele succesive o îngroaşă, adăugând strat peste strat. În cele din urmă, va fi nevoie de eforturi supraomeneşti şi de un ciocan de fierar pentru a o sparge şi a elibera din ea adevăratul vostru Eu. Atâta timp cât nu veți sparge această cochilie, veți continua să fiți neîncetat zbuciumați în aceeaşi vâltoare.

Prin eforturile voastre puteți să vă eliberați îndeajuns pentru a vă arunca privirea asupra „marelui orizont". Dar şi în această situație voi abandonați în general lupta după primele rezultate la care ajungeți. Viziunea voastră mentală rămâne clară, dar corpul vostru rămâne permanent prizonier în cochilia lui. Gândiți-vă la puişorul nou născut, care abia şi-a scos capul din coajă. El trebuie să-şi continue lupta şi să se elibereze cu totul din vechea sa găoace, înainte de a putea să crească în noul mediu pe care îl percepe chiar din clipa când a făcut prima gaură în ea.

Oare viața unui om născut din Dumnezeu este dăruită pentru a fi trăită într-o scurtă existență omenească, prins fiind între pietrele de moară ale legilor, superstițiilor şi regulilor stabilite de oameni? Şi ca să se lupte şaizeci sau poate şaptezeci de ani pentru a câştiga împărăția cerului şi glorioasa răsplată a muzicii de harpă şi a cântecelor de psalmi? Nimic din toate acestea nu-şi are o justificare logică, poate doar în mințile uşor de înşelat ale nefericiților de pe urma cărora s-a îmbuibat preoțimea din vremea mea.

Sunteți cu totul orbi la faptul că, încă din copilărie, pe când lucram cu tatăl meu la bancul lui de dulgher, am înțeles că există o viață superioară. După această mare trezire, după această realizarea interioară, mi-au trebuit multe zile şi multe nopți de luptă în adâncul inimii mele, în linişte şi izolare, pentru a-mi învinge egoismul. Voi nu sunteți în stare să înțelegeți că după această încercare a trebuit să trec prin experiența cu mult mai gravă şi mai amară a contactului personal cu cei pe care îi iubeam, şi cărora voiam să le arăt lumina pe care o percepusem. Eu ştiam că această lumină atât de strălucitoare luminează drumul oricărui copil al lui Dumnezeu care vine pe lume.

Nu ați înțeles deloc că am fost hărțuit de marea ispită de a continua meseria de dulgher, şi de a-mi trăi scurta viață hărăzită oamenilor ascultând de regulile impuse de autorități şi de cler, în loc de a alege viața spirituală. Pe aceasta am perceput-o doar prin străfulgerări, care mi-au permis să văd dincolo de mlaştina superstiției, discordiei şi neîncrederii.

Voi sunteți cu totul străini de chinurile pe care le-am îndurat şi de injuriile cu care am fost copleşit în propria-mi familie, ca să nu mai pomenesc de răutățile

venite din partea celor cărora încercam să le arăt lumina. Voi nu ați înțeles că pentru a putea trece prin aceste încercări, a trebuit să fiu susținut de o voință mai puternică decât a mea. Voi nu puteți cunoaşte decât o foarte mică parte din prefacerile, înfrângerile şi ispitele la care am fost supus. Nu vă puteți imagina felul în care am continuat să lupt în unele momente, cu pumnii crispați şi dinții strânşi, ştiind că lumina este acolo.

Cu toate acestea, se părea că abia se mai zărea o ultimă rază pâlpâind, stinsă uneori de vreo umbră. Chiar şi atunci păstram în mine convingerea nestrămutată, sentimentul că în spatele umbrei lumina strălucea mereu la fel de vie. Mi-am urmat drumul, am îndepărtat întunericul şi am văzut că lumina străluceşte şi mai tare după întunecarea ei vremelnică. Chiar şi atunci când umbra a fost aceea a crucii, eu am putut să întrezăresc dincolo de ea trezirea definitivă a unei dimineți triumfătoare, încă de neînțeles pentru oamenii afundați în mlaştina fricii, îndoielii şi superstiției.

Însăşi forța acestei viziuni m-a determinat să beau paharul până la fund ca să cunosc pe viu, prin contact direct, lucrurile despre care vorbeam, adică să cunosc că omul îşi poate dovedi lui însuşi - prin libertatea gândirii sale şi puritatea aspirațiilor lui, asociate cu liberul arbitru al lui Dumnezeu - că Dumnezeu este divin şi că omul, adevăratul său fiu, născut după chipul şi asemănarea sa, este la fel ca Tatăl său.

Această divinitate este adevăratul Hristos pe care fiecare îl percepe şi îl are în el însuşi.

Acest Hristos adevărat este lumina care luminează fiecare copil care vine pe lume. Este Hristosul lui Dumnezeu Tatăl nostru, în care şi prin care avem viață

veşnică, lumina iubirii şi adevărata fraternitate. Prin el, Dumnezeu şi omul sunt într-adevăr Tată şi Fiu.

În lumina acestei adevărate inteligențe, adică în lumina Adevărului, nu mai aveți nevoie de nimeni şi de nimic; rămâneți singuri cu Dumnezeu. Extindeți această înțelegere adevărată la întregul Univers de forme manifestate. Cu facultățile creatoare pe care Dumnezeu vi le-a dăruit veți împodobi aceste forme cu perfecțiunea pe care însuşi Dumnezeu a conceput-o pentru ele şi cu care El însuşi le împodobeşte.

CUPRINS

Volumul 1.....2
Nota traducătorului în limba română.....3
Cuvânt înainte.....6
CAPITOLUL I.....7
CAPITOLUL II.....13
CAPITOLUL III.....17
CAPITOLUL IV.....24
CAPITOLUL V.....28
CAPITOLUL VI.....33
CAPITOLUL VII.....43
CAPITOLUL VIII.....56
CAPITOLUL IX.....61
CAPITOLUL X.....64
CAPITOLUL XI.....76
CAPITOLUL XII.....79
CAPITOLUL XIII.....84
CAPITOLUL XIV.....89
CAPITOLUL XV.....92
CAPITOLUL XVI.....98
CAPITOLUL XVII.....102
CAPITOLUL XVIII.....108
CAPITOLUL XIX.....114
CAPITOLUL XX.....117
CAPITOLUL XXI.....124
CAPITOLUL XXII.....143
CAPITOLUL XXIII.....154
CAPITOLUL XXIV.....156
Volumul 2.....167
CUVÂNT INAINTE.....167

CAPITOLUL I.....167
CAPITOLUL II.....185
CAPITOLUL III.....201
CAPITOLUL IV.....209
CAPITOLUL V.....217
CAPITOLUL VI.....229
CAPITOLUL VII.....236
CAPITOLUL VIII.....244
CAPITOLUL IX.....249
CAPITOLUL X.....264
CAPITOLUL XII.....290
CAPITOLUL XIII.....295
CAPITOLUL XIV.....317
CAPITOLUL XV.....321
CAPITOLUL XVI.....332
Volumul 3.....345
CUVÂNT INAINTE.....345
CAPITOLUL I.....350
CAPITOLUL II.....363
CAPITOLUL III.....372
CAPITOLUL IV.....380
CAPITOLUL V.....387
CAPITOLUL VI.....395
CAPITOLUL VII.....406
CAPITOLUL VIII.....422
CAPITOLUL IX.....433
CAPITOLUL X.....443
CAPITOLUL XI.....456
CAPITOLUL XII.....466
CAPITOLUL XIII.....476
CAPITOLUL XIV.....484
CAPITOLUL XV.....495
CAPITOLUL XVI.....506

CAPITOLUL XVII.....514
CAPITOLUL XVIII.....532
ADDENDA.....539
Volumul 4.....543
CAPITOLUL I - MAREA FRATERNITATE ALBĂ ŞI PACEA MONDIALĂ.....543
PENTRU INSTRUCTOR.....554
CAPITOLUL II - MINTEA UNICĂ.....556
PENTRU INSTRUCTOR.....567
CAPITOLUL III - MINTEA DUALĂ.....571
PENTRU INSTRUCTOR.....583
CAPITOLUL IV - BAZELE VIITOAREI REORGĂNIZARI SOCIALE.....586
PENTRU INSTRUCTOR.....598
IV CAPITOLUL V - PUTEREA CUVÂNTULUI ROSTIT 601
CAPITOLUL VI – CONŞTIINȚA.....619
PENTRU INSTRUCTOR.....635
CAPITOLUL VII – DUMNEZEU.....639
PENTRU INSTRUCTOR.....655
CAPITOLUL VIII – OMUL.....660
PENTRU INSTRUCTOR.....674
CAPITOLUL IX - VIAȚA.....678
PENTRU INSTRUCTOR.....691
CAPITOLUL X - UNIVERSUL.....696
PENTRU INSTRUCTOR.....708
CAPITOLUL XI - SINELE TĂU.....714
SCRISOAREA UNEI CORESPONDENTE.....721
PENTRU INSTRUCTOR.....729
CAPITOLUL XII – PRANA.....731
PENTRU INSTRUCTOR.....742
CAPITOLUL XIII - TEORIA CUANTICĂ.....746
PENTRU INSTRUCTOR.....755

CAPITOLUL XIV - CONCLUZII.....759
Volumul 5.....769
BAIRD T. SPALDING - schiță biografică.....769
CAPITOLUL I - VIZIONAREA EVENIMENTELOR TRECUTE.....776
ÎNTREBĂRI ŞI RĂSPUNSURI.....781
CAPITOLUL II - CUNOAŞTE-TE PE TINE ÎNSUȚI. 783
ÎNTREBĂRI ŞI RĂSPUNSURI.....792
CAPITOLUL III - EXISTĂ DUMNEZEU?.....793
ÎNREBĂRI ŞI RĂSPUNSURI.....800
CAPITOLUL IV - VIAȚA ETERNĂ.....802
ÎNTREBĂRI ŞI RĂSPUNSURI.....820
CAPITOLUL V - MODELUL DIVIN.....822
ÎNREBĂRI ŞI RĂSPUNSURI.....832
CAPITOLUL VI - „CUNOAŞTE CĂ ŞTII”.....834
ÎNREBĂRI ŞI RĂSPUNSURI.....844
CAPITOLUL VII - REALITATEA.....847
ÎNREBĂRI ŞI RĂSPUNSURI.....853
CAPITOLUL VIII - ÎNVINGEREA MORȚII.....856
ÎNREBĂRI ŞI RĂSPUNSURI.....864
CAPITOLUL IX – LEGEA NECESITĂȚII.....866
ÎNREBĂRI ŞI RĂSPUNSURI.....870
CAPITOLUL X – „ADEVARUL VĂ VA ELIBERA”....871
ÎNREBĂRI ŞI RĂSPUNSURI.....883
CAPITOLUL XI - OAMENI CARE AU MERS ALĂTURI DE MAESTRU.....884
CAPITOLUL XII – CREDO.....889
ADDENDA.....892
ANEXĂ.....894
Originea religiilor. Rolul lui Iisus.....894
Comentariile lui Iisus la Psalmul 23 al lui David. 905